Trần Thanh Vân

THIẾT THƯ TRÚC KIẾM

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 01

Kẻ thù lại là người thân

Đêm ấy vào một mùa đông. Gió lạnh mưa rơi.

Từng cơn mưa nối tiếp nhau trút nước tưởng không bao giờ dứt.

Càng ảm đạm hơn nữa, trên đỉnh "Phi Lai sơn trang" gió rít từng hồi, những ngọn cây cao vun vút rung đều từng loạt trong màn đêm, như giận hờn, như căm tức, như đang thóa mạ nhau vậy.

Mọi vật đắm chìm trong khung cảnh đêm cuồng.

Ngoài những vệt chớp ngang trời, chốc chốc lại xé rách tấm màng đen ướt đẫm ấy thì dưới chân núi Phi Lai lại còn có mấy đốm lửa lập lòe.

Những đốm lửa này là do những ánh đèn phát ra từ một ngôi nhà đứng thu mình dưới chân núi.

Ánh đèn xuyên qua khe cửa, lay động từng cơn, lúc mờ lúc tỏ.

Ánh đèn thần bí đó chưa làm cho chúng ta chú ý bằng những tiếng hét lanh lảnh từ trong ngôi nhà vắng kia vang ra :

- Lồ ha... Cơ... toàn... Ồ!... Cửu vi... Bão bùng. Cái gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang vắng kia?

Một cuộc thảm sát?

Không!

Trong căn nhà đó có một thiếu niên, mình mặc quần áo chẽn, tay cầm đoản kiếm đang múa tung tăng, vừa hét vừa đâm vào ba cái hình nộm bằng da thú để dựng đứng trước mắt nó.

Thiếu niên chỉ trạc mười ba, mười bốn tuổi, nhưng mặt vuông hàm én, mày rậm, môi son, trông rất uy nghi tuấn tú.

Đặc biệt, đôi mắt nó sáng ngời, tỏ ra một đứa bé thông minh hiếm có.

Mặc dầu trời mưa gió lạnh, nhưng quần áo thiếu niên ướt đẫm mồ hôi, chứng tỏ chàng ta đã đâm chém vào ba cái hình nhân kia không phải ít.

Tuy nhiên, chàng ta chưa lấy thế làm vừa lòng, đôi mắt đăm đăm chiếu thẳng vào ba hình nhân như đang gườm ba địch thù, cây đoản kiếm của chàng múa phăng phăng, tỏa ra một vùng hào quang sáng rực. Cứ mỗi bước chàng lại hét lên một huyệt đạo, rồi mũi kiếm đâm thẳng vào huyệt đạo ấy không trật một ly.

Tiếng "sẹt! sẹt!" hòa lẫn với tiếng hét của thiên nhiên không ngớt. Ánh kiếm dọc ngang như những luồng điện chớp luôn luôn vạch trên mình ba hình nhân ấy.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, gió vẫn rít, sấm chớp không ngừng. Thế mà thiếu niên cứ mãi mê luyện công như không hề để ý đến.

Bỗng sau lưng thiếu niên có một tiếng khua động!

Rồi một cánh cửa nhỏ bên trong căn phòng hé mở!

Tiếp đến lại có một lão nhân râu tóc rối bù, chân cụt mất một giò, mắt chỉ còn một con, tay cầm cây thiết trượng chống từng bước một tiến ra.

"Cọc! Cọc! Cọc!".

Chỉ loang mắt, lão già một mắt một chân đã nép mình núp sau bóng tối

trong xó vách.

Không thấy lão già đâu nữa, nhưng nếu ai nhìn vào xó vách thì sẽ thấy nơi đó phát ra một đốm lửa đỏ rực.

Đốm lửa đó là nhãn quang của lão quái. Ông ta chỉ còn một mắt, nhưng con mắt đó lại sáng đến khiếp người.

Cũng như lão chỉ còn một chân, nhưng nhờ cây thiết trượng, lão đi đứng còn lanh lẹ không thua những võ lâm cao thủ đương thời.

Luồng độc nhãn của lão quái chiếu thẳng lên mình thiếu niên không chớp.

Trong lúc đó, thiếu niên vẫn say sưa trong việc luyện kiếm, không hề để ý đến.

Thân chàng quay cuồng quanh ba cái hình nhân như một chiếc bánh xe quay quanh một cái trục.

Chàng rít lên :

- Tạn Huyết... Kiên Cảnh... Ngọc Chấn... Trung...

Mũi kiếm chàng đang điểm vào các huyệt đạo ấy thì bỗng nhiên có tiếng hét vang lên :

- Ngừng tay!

Tiếng hét làm chấn động cả căn phòng.

Tiếp đó, tiếng đầu thiết trượng nện xuống đất :

"Bộp!".

Ánh nến rung rinh như bị một cơn gió động, tức thì ông lão một chân một mắt đã xuất hiện như một hình tượng, đứng trước mặt ba hình nhân, nhìn chòng chọc vào mặt thiếu niên, cất giọng nghiêm khắc hỏi :

- Thiên Hiệp! Những đường kiếm vừa rồi kẻ nào đã dạy cho ngươi

đấy? Hãy nói mau!

Giọng nói của lão nhân the thé như tiếng xé giẻ, làm cho căn phòng lạnh lùng kia thêm khủng khiếp.

Thiếu niên vừa được lão nhân gọi là Thiên Hiệp bất giác bật mình nhảy lùi lại hai bước, ôm đoản kiếm trước ngực, nhìn lão nhân với vẻ sợ sệt.

Chàng nói :

- Thân phụ chưa ngủ sao?

Giọng nói của thiếu niên có vẻ thiết tha thân mật, nhưng nét mặt của lão quái lại không có chút gì trìu mến, luồng độc nhãn của lão lại sáng rực thêm, chiếc thiết trượng nên trên mặt đất hai tiếng "bộp! bộp!" như cay cú giận dữ.

Lão lướt mình tới hỏi bằng giọng gay gắt :

- Ta hỏi ngươi đường kiếm vừa rồi do ai dạy, tại sao ngươi không trả lời mà hỏi chuyện khác.

Thiên Hiệp đưa đôi mắt đượm buồn nhìn thái độ lạnh nhạt của phụ thân chàng, nên rụt rè đáp :

- Không... ai dạy cả! Những đường kiếm vừa rồi con đã chiếu theo "Ngũ Hành quyền" của thân phụ mà chế biến thành những chiêu kiếm để luyện cho vui...

Sắc diện lão quái có hơi dịu lại. Lão chớp độc nhãn mấy cái rồi uốn cong vành môi thè lưỡi ra liếm quanh trông có vẻ nghĩ ngợi.

Qua một lúc, chẳng hiểu lão đã nghĩ thế nào, mà lão lại gác cái chân què lên gậy sắt rồi nện mạnh xuống đất một cái.

"Bạch!"

Đồng thời, tay áo của lão phất nhanh một làn gió thổi vút ba ngọn đèn

dầu thông tắt lịm.

Bóng tối tràn ngập cả căn nhà.

Tất cả đều nhuộm màu đen, chỉ trừ một đốm đỏ, nhấp nháy chiếu lên mình thiếu niên, đó là ánh mắt của lão độc nhãn đó.

Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào, thỉnh thoảng vài luồng chớp băng vào khe cửa làm cho thiếu niên kinh hoảng, khi nhận ra thân phụ chàng đứng lù lù trước ba chiếc hình nhân như những pho tượng huyền bí.

Bỗng Độc nhãn lão nhân hét to xé tan cảnh yên lặng :

- Thiên Hiệp! Mày luyện lại mấy thế kiếm vừa rồi cho ta xem thử.

Trời tối, Thiên Hiệp làm sao thấy được vẻ mặt đầy căm phẫn của lão nhân chàng chỉ nghe giọng nói của ông ta chứa đầy nộ khí.

Tim Thiên Hiệp bỗng rung lên. Chàng đoán chừng thân phụ chàng giận chàng vì võ học của chàng chưa được tinh thông.

Chàng ứng tiếng đáp :

- Xin tuân lệnh!

Vừa dứt tiếng, cánh tay chàng trẻ tuổi Thiên Hiệp lại vung ra, luồng kiếm quang nhấp nhánh, chạy ngang dọc trên ba pho hình nhân bằng da thú.

- Trung Đình! Kha Kiên!

Cứ mỗi tiếng hét là một mũi kiếm điểm đến huyệt đạo đúng y như lời nói không sai một mảy may nào.

Chàng thiếu niên lấy làm hứng thú, tưởng rằng công phu biểu diễn của chàng sẽ làm cho phụ thân khen ngợi.

Ngờ đâu, lúc chàng thu kiếm lại, bước đến gần phụ thân chàng thì chàng lại nghe thiết trượng nện xuống đất một cách hằn học :

“Bịch! Bịch!”

Thiên Hiệp ái ngại lùi lại một bước, miệng van lơn :

- Thân phụ! Kiếm pháp con vừa biểu diễn có gì sơ xuất làm phật ý phụ thân chăng?

Không có tiếng lão quái đáp lời, mà chỉ có tiếng thiết trượng nện trên đất mạnh hơn, bực dọc hơn.

- Bịch! Bịch!

Thiên Hiệp lại lùi lại thêm hai bước trố mắt nhìn người cha khắc khe của chàng, nhưng trong bóng tối đen nghịt ấy chàng không hề nhận ra khuôn mặt của lão quái, chỉ thấy ánh sang độc nhãn của ông ta đỏ rực nhấp nháy vài cái, rồi chiếu thẳng vào mặt chàng một cách khủng khiếp.

Thiên Hiệp không chịu được cử chỉ hà khắc của một người cha như vậy vội nói to :

- Thân phụ!

- Câm miệng đi ngủ mau! Từ nay ta không cho ngươi luyện võ nữa.

Chàng thiếu niên nghẹn ngào :

- Thân phu... tại sao...

Tiếng hét của lão quái làm át hẳn giọng nói run rẩy của chàng trẻ tuổi :

- Không sao cả! Hãy đi ngủ! Nghe chưa?

“Vu! Vu!”

Trong bóng tối Thiên Hiệp cảm thấy như có một luồng chưởng phong ép đến chàng. Chàng vội lùi lại hai bước.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng sét điếc tai xé màn đêm rọi vào căn phòng.

Thiên Hiệp rùng mình vì chàng nhận thấy thân phụ chàng mặt mày giận dữ, hàm râu dựng ngược lên, tay đưa cao cây gậy về phía chàng như muốn hạ xuống.

Kinh khủng quá. Thiên Hiệp ré to :

- Thân phụ! Tại sao như vậy?

Tiếng ré của chàng đã làm cho lão quái đổi hẳn thái độ! Lão từ từ bỏ thiết trượng xuống và nghiến răng nói :

- Đi ngủ! Đêm đã quá canh hai rồi! Ta cấm ngươi, không được thức khuya để luyện võ nữa.

Dứt lời đầu thiết trượng nện lên mặt đất mấy cái "Bộp! bộp!" có vẻ khoan hòa hơn.

Và bóng lão nhân đã biến sau cánh cửa vào đại thính.

Thiên Hiệp trút một hơi thở dài thườn thượt, nhìn theo cánh cửa đen ngòm, và liên tưởng đến một người cha khắc khe đối với chàng không có một chút tình phụ tử.

Từ thuở bé đến giờ Thiên Hiệp đã sống với lão quái này được lão quái nuôi nấng, và chàng gọi lão quái bằng thân phụ.

Tuy nhiên, bên trong hình như có một ẩn tình gì, khiến cho Thiên Hiệp một thiếu niên thông minh đỉnh ngộ, không thể nào không nghi ngờ được.

Chàng lúc nào cũng thấy thân phụ nhìn chàng với nét mặt hờn căm, lẽ ra phải yêu thương trìu mến.

Chàng giắt đoản kiếm vào vai, lặng lẽ về phòng nhưng không sao ngủ được.

Đã nhiều đêm chàng thấy đời chàng như cô đơn, quạnh quẻ. Mà tình

cha con giữa chàng và lão nhân sống chung hiện tại như có cái gì giả tạo.

Nếu quả thật là thân phụ của chàng tại sao lại xem chàng như thù hận? Còn thân mẫu của chàng đâu?

Có nhiều lần chàng hỏi đến, nhưng thân phụ chàng khỏa lấp và cấm chàng không được tò mò tìm hiểu việc đó.

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy?

Thiên Hiệp lăn lộn trên giường, miên man suy nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Bỗng ngoài sân thính đường vang lên mấy tiếng động, làm cho Thiên Hiệp giật mình tỉnh dậy.

Với linh tính, chàng đoán biết có chuyện không hay, vội để tai nghe ngóng, thì quả nhiên cứ chốc chốc lại có tiếng thiết trượng cũ thân phụ chàng nện mạnh xuống đất, tiếng nện hằn học bực tức mà thường ngày chàng đã thường nghe.

Thiên Hiệp liền chồm dậy, bước ra khỏi phòng, rón rén đến núp vào xó tối dòm ra.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt, ánh sáng tờ mờ.

Thân phụ chàng đang đứng đối diện với hai bóng người, con mắt sáng quắt gằn giọng nói từng tiếng :

- Hừ! Các ngươi định đến đây mua chuộc ta để bắt thằng bé ấy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả, trừ phi chiếc đầu ta bị rơi thì các ngươi mới có thể thực hiện nổi ý nguyện đó.

Lại nghe một trong hai bóng người kia cất tiếng lạnh lùng nói :

- Nhiệm trang chủ, tại sao lão lại tìm lấy cái khổ mà buộc mình? Chúng tôi đến đây là vâng lệnh trên, đem quyền lợi trao đổi. Nếu Nhiệm trang chủ không bằng lòng thì...

Không đợi cho người đó nói dứt, lão quái "hừ" một tiếng, nện mạnh cây thiết trượng xuống mặt đất nói :

- Hai ngươi đến đây hãy giữ phép tắc một chút. Dầu cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương thân hành đến trước mặt ta cũng chưa dám dùng lời lẽ như vậy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả. Nhiệm Tử Huệ này tuy tàn phế nhưng võ công chưa đến nỗi hủy hoại đâu.

Lão quái đó chính là Nhiệm Tử Huệ, Trang chủ Phi Lai sơn trang. Tuy lão đã bị tàn phế, nhưng võ công của lão trong giang hồ ai nghe đến cũng phải kiếp vía.

Thiên Hiệp nghe đến đây cảm thấy câu chuyện này có liên quan đến thân thế của chàng. Chàng lần mò đến núp vào một chỗ gần hơn, để nghe thấy cho tường tận, hầu khám phá những thắc mắc trong lòng từ bấy lâu nay.

Trời vẫn mưa nặng hạt. Gió rít từng cơn, sân chính đường chìm trong ánh sang lờ mờ không sao thấy rõ mặt hai người đứng đối diện với Nhiệm Tử Huệ là ai.

Cả ba bóng người đều đứng trong mưa, và nước mưa đã làm cho họ ướt đẫm cả áo quần.

Qua một lúc một trong hai người kia cất giọng ôn hòa, nói với Nhiệm Tử Huệ :

- Nhiệm đại ca...

Nhưng lão quái không để cho gã nói dứt câu, vung tay đưa thiết trượng lên quát :

- Cái gì? Ngươi gọi ta là đại cả Ồ! Chúng bây không xứng đán gọi như vậy!

Vẻ mặt và giọng nói của lão quái có vẻ hách dịch, khinh khi, tuy nhiên người kia lại không lấy thế làm giận dữ, cứ một mực năn nỉ :

- Ồ! Nhiệm trang chủ! Dù sao chúng ta cũng là kẻ hiểu biết nhau, cần gì phải khách khí! Chúng tôi đến đây là vâng mệnh của Giáo chủ đem bảo vật đến đổi lấy thằng bé, nếu Nhiệm trang chủ thỏa thuận thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Với báu vật này tôi tưởng cũng xứng đáng lắm rồi.

Dứt lời, người ấy thò tay vào bụng lấy ra một vật đen đen, đưa cao lên trước mặt rung mạnh hai cái :

"Keng! Keng!"

Vật đó phát ra hai tiếng kêu như hai tiếng thiết chạm vào nhau.

Thiên Hiệp đoán biết vật đó gồm có nhiều tấm sắt mỏng ráp lại. Chàng đang trốm mắt nhìn thì người ấy lại cất giọng nói tiếp :

- Sao? Nhiệm trang chủ không phản đối chứ? Đổi một bảo vật võ lâm lấy một đứa bé dại khờ đâu phải để cho Nhiệm trang chủ bị thiệt thòi?

Nhiệm Tử Huệ trợn ngược con mắt lên nói lớn :

- Đừng có lắm lời! Ý định của lão già Nhiệm Tử Huệ này đã cố định rồi, dầu cho bạc vàng châu báu cũng không làm lay chuyển được. Tốt hơn là ngươi đi đi!

Người kia lại bước tới một bước, rung báu vật cầm trên tay phát ra hai tiếng "Keng! Keng!" và nói :

- Lẽ nào Nhiệm trang chủ lại không biết "Thiết thư" là một báu vật võ

lâm xưa nay đã lừng danh giang hồ?

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Từ Huệ quét đơn thiết trượng qua một vòng, và hét :

- Các ngươi có biết dụng ý của ta nuôi dưỡng thằng bé đó để làm gì không?

Thiên Hiệp đứng trong nhà nghe câu nói ấy quả tim đập thình thịch. Chàng cố để tai nghe rõ.

Một trong hai người kia nói :

- Đành rằng chúng tôi không biết, nhưng bổn Giáo chủ của chúng tôi có lẽ cũng đã thừa hiểu nên mới sai chúng tôi đem bảo vật quí giá này đến thương lượng chứ.

Nhiệm Tử Huệ cười lớn :

- Nếu đã biết mục đích của ta đối với đứa bé thì dù cho "Thiết thư" ta cũng chẳng màng! Các ngươi nên biết điều một chút, đem báu vật ấy về giao lại cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương.

Gã kia lại hỏi :

- Ồ! Đến như báu vật đệ nhất võ lâm mà Trang chủ còn không chịu, hẳn mối thù của Trang chủ đối với thằng bé sâu sắc lắm phải không?

Nhiệm Tử Huệ cười ha hả :

- Phải! Chính ta muốn món nợ máu tự tay ta phải báo thù. Và chính thằng bé mang trong mình dòng máu của kẻ thù, nó phải gánh chịu. Ta sẽ trừng phạt hắn, sẽ móc hắn một mắt, chặt hắn một chân, để hắn phải chịu một kiếp sống đau đớn như ta.

Thiên Hiệp nghe đến đây giật nẩy người, đôi môi lạnh toát. Tuy lúc ấy trời đêm gió lạnh nhưng mồ hôi chàng tháo ra ướt cả áo quần.

Chàng có ngờ đâu kẻ mà lâu nay chàng gọi là thân phụ lại là kẻ thù của chàng.

Ôi! Một kẻ thù nham hiểm, độc ác! Nhiệm Tử Huệ cố nuôi Thiên Hiệp đến tuổi thành nhơn mới đem ra hành hình để rửa món nợ máu mà trước kia do cha mẹ Thiên Hiệp đã gây nên.

Còn gì độc ác hơn! Thiên Hiệp run lên bần bật, thở ra một hơi dài đứng cắn môi suy nghĩ :

- Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ không phải là phụ thân của mình, thế thì phụ thân của mình là ai? Phụ thân của mình là cừu nhơn của Nhiệm Tử Huệ! Ồ!...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã nghe một trong người kia cất giọng nói :

- Nhiệm trang chủ có biết vị Giáo chủ của tôi định đổi lấy thằng bé đó để làm gì không?

Nhiệm Tử Huệ cắm đầu gậy xuống đất một tiếng "bộp" và đáp :

- Cũng không ngoài mục đích trả thù. Thúc mạng Triệu La.

Trong lúc đó thì thiết trượng của Nhiệm Tử Huệ lại hung hăng hơn. Một luồng kình phong vũ động đánh bạt cả gió mưa bao trùm cả hai đối thủ.

Nhiệm Tử Huệ nghiến răng hét :

- Nạp mạng đây!

Tức thì một tiếng rú kinh hồn tiếp theo, một xác người ngã gục.

Một trong Hữu Sơn nhị quỷ, người cầm "Thiết thư" lúc nãy đã nằm dài dưới đất, óc vỡ tung tóe, toàn thân đẫm máu.

- Á!

Một tiếng rú thất thanh lại vang lên. Một trong hai người còn lại thấy

bạn mình đã bỏ mạng, không còn đủ bình tĩnh giao đấu nữa hắn đưa sợi "phi trảo" quất xéo qua một đường, rồi thừa thế co giò nhảy phóc lên mái nhà toan tẩu thoát.

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quyết không tha, nghiến răng rít lên :

- Ngươi chạy đi đâu! Đừng hòng ra khỏi Phi Lai sơn trang này!

Tiếng hét chưa dứt tiếng thiết trượng đã nện xuống đất một tiếng "bộp".

Rồi nhanh như một vệt khói lão nhân độc nhãn đã phong mình nhảy lên mái nhà, đuổi theo đối thủ.

Thấy hai người đuổi đánh nhau mất dạng, trong sân chính đường chỉ còn một xác chết nằm lặng trong mưa, Thiên Hiệp rón rén bước ra, thầm nhủ :

- Nhân cơ hội này ta không thoát thân còn đợi lúc nào nữa. Nếu đợi thân phụ mình trở về thì tất mình không khỏi thành một đứa bé "độc nhãn độc cước".

Nghĩ vậy, Thiên Hiệp liền xô cửa chạy ra.

Chàng hơi do dự, liếc mắt nhìn về phía xa xa thì thấy hai bóng người đang quần nhau giao đấu kịch liệt.

Biết hai bóng người đó là thân phụ chàng và một trong "Hữu Sơn nhị quỷ", chàng nhủ thầm :

- Cứ như tình trạng này thì thân phụ ta còn bận tay chưa trở về ngay được, sẵn đây ta xem thứ báu vật mà chúng đem đến đây đổi lấy ta là báu vật gì.

Nghĩ đến cái vật bằng sắt "leng keng" lúc nãy khá hấp dẫn chàng quên

cả việc trốn chạy, lần mò đến bên xác chết.

Mưa rơi tầm tả, bóng tối lờ mờ. Xác người ướt đẫm, bùn đất trộn với máu bê bết.

Thiên Hiệp lồm cồm bò tới, đưa tay lật ngửa xác chết ra.

"Leng keng"

Hai tiếng động từ trong bụng xác chết vang ra.

Chàng lập tức thò tay rút vội vật ấy.

Ồ! Té ra "Thiết thư" bảo vật đệ nhất võ lâm lại là tám tấm sắt mỏng, khâu dính vào nhau như một quyển sách.

Chàng cầm đến thì thấy lạnh ngắt và đen ngòm, không có gì kỳ lạ cả.

Chàng đưa lên tận mắt, lật qua lật lại mấy tấm sắt, không thấy bên trong có ghi chữ nghĩa gì cả.

Có điều lạ là trời mưa như trút nước mà "Thiết thư" vẫn khô ráo như không, một giọt nước cũng không động vào đấy.

Gợi tánh tò mò, Thiên Hiệp nhoẻn một nụ cười đắc ý nói :

- Ừ! Đã gọi là bảo vật thì ít ra cũng phải có một vài nét đặc dị chứ.

Chàng mãi mê xem đi xem lại "Thiết thư" không còn để ý đến mọi vật xung quanh nữa.

Bỗng bên tai chàng nổi lên ha tiếng :

- Hừ! Hừ!

Giọng nghe như tiếng giẻ rách xé ra. Chàng giật nẩy người, nhảy trái sang một bên rồi trố mắt nhìn.

Thì, ôi thôi! Lão quái độc nhãn, độc cước đã đứng sau lưng chàng rồi. Con mắt đỏ rực của lão đang chiếu thẳng vào thân mình bé bỏng của chàng.

Toàn thân Thiên Hiệp run lập cập.

Lão Nhiệm Tử Huệ đã bất thần trở lại đây thì Thiên Hiệp còn chạy đâu cho thoát được nữa.

Nhưng vốn là đứa bé đa mưu túc trí, Thiên Hiệp lấy lại được bình tĩnh, giả vờ như chưa hay biết gì cả. Cất giọng thân mật gọi :

- Thân phụ!

Tuy nhiên, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ là một kẻ già kinh nghiệm, dễ gì lầm kế xảo trá của Thiên Hiệp.

Lão gầm lên một tiếng như sấm :

- Câm miệng! Thằng nhỏ! Mày định phỉnh gạt tao sao? Hừ! Mày là đứa điêu ngoa bậc nhất.

Thật vậy, Thiên Hiệp là đứa bé rất thông minh mẫn tiệp, Nhiệm Tử Huệ đã nuôi chàng ngót mười năm, làm gì lão không biết.

Lão bước tới một bước, đưa cao cây thiết trượng lên.

Thiên Hiệp cũng đã từng biết võ công của người mà chàng từng gọi là thân phụ rồi. Dẫu mười đứa bé như Thiên Hiệp cũng không chịu nổi được một gậy của ông ta huống hồ một mình chàng.

Chàng vội lùi lại ba bước, cất giọng van nài :

- Thân phụ! Nếu con có điều gì sơ xuất xin thân phụ chỉ dạy...

Không đợi chàng nói dứt câu, lão quái quát lớn :

- Thằng nhỏ! Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Câu chuyện ta vừa nói với Hữu Sơn nhị quỷ mày đã nghe cả rồi. Đừng giả bộ yêu quái với ta nữa.

Thiên Hiệp vẫn một mực rên rỉ :

- Thân phụ!

- Hừ! Ai là thân phụ của ngươi? Ta biết chắc ngươi thừa dịp bỏ trốn, nên ta đã tha chết cho Điêu Tử Quỷ mà trở lại đây đón bắt ngươi! Hì hì... không ngờ ngươi lại còn tham đoạt lấy "Thiết thư" mà chưa chạy trốn.

Chưa dứt lời, lão quái đã đưa thiết trượng lên cao, dùng thế "Quái Xà Xuất Động" toan vút tới.

Thiên Hiệp không dám chậm trễ, vội nhảy lùi lại đàng sau mấy bước rồi lẹ làng lách mình ẩn vào cột nhà để tránh.

Rầm!

Cây thiết trượng của lão quái đánh không trúng Thiên Hiệp mà đập gãy tiện một cây cột nhà, làm cho mái đổ tường xiêu, gách đất bắn ra tung tóe.

Thiên Hiệp nhảy chờn vờn như một con thỏ, chạy quanh sân chính đường nhìn vẻ mặt hậm hực của lão quái mà sợ hãi.

Chàng nghĩ rằng chỉ còn cách đem "Thiết thư" ra mua chuộc lão quái may ra mới thoát chết.

Vì vậy chàng đưa cao "Thiết thư" lên nói lớn :

- Thân phụ! Xin thân phụ bớt giận! Con định lấy Thiết thư dâng cho thân phụ mà!

Lão quái nghiến răng hét :

- Xảo ngôn! Ta lấy mạng ngươi chứ không cần Thiết thư làm gì.

Vừa nói lão vừa cầm thiết trượng đuổi theo.

Vì đánh hụt một gậy, nên mặt lão bây giờ còn hậm hực hơn.

Thiên Hiệp cố chạy loanh quanh ẩn vào các chân tường để tránh né.

Chàng vừa chạy vừa nói :

- Thân phụ! Thiết thư đây, con không dám...

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ nát lớn :

- Ta không phải là thân phụ của ngươi, ta cấm không cho ngươi gọi ta là thân phụ nữa.

Chàng nghẹn ngào :

- Thế thì thân phụ con là ai?

- Là kẻ móc mắt chặt chân tạ Ta nuôi ngươi đến nay đã mười năm. Còn một tháng nữa ta sẽ trả mối huyết thù này nào ngờ mạng ngươi lại ngắn ngủi. Ha... ha.

Thiên Hiệp thất kinh, muốn chạy trốn cũng không được, muốn đứng đó cũng không xong, trước cây thiết trượng của lão quái, chàng thấy sanh mạng của chàng không thể nào còn được.

Tuy nhiên trước giờ chết không lẽ chàng chịu bó tay, chàng đành cứ quanh quẩn nơi các chân tường, tay đưa cao "Thiết thư" liền nói luôn mồm :

- Thân phụ! Lão gia! Con xin dâng "Thiết thư" đây.

Hai người một già một trẻ đuổi nhau chạy vòng quanh sân đại chính trong gió mưa tầm tã, sấm chớp ầm ầm...

Lão quái vừa vung thiết trượng, vừa ngửa mặt lên cười.

Tiếng cười nghe rùng rợn làm sao. Luồng độc nhãn của lão luôn luôn chiếu thẳng vào người Thiên Hiệp.

Rầm! Rầm! Rầm!

Thiết trượng của lão quái đã đánh tung ra một luồng kình lực ghê hồn, phát ra như vũ bão.

Thân xác của Thiên Hiệp bay bổng lên.

Một góc tường sập đổ.

Gạch đá sập xuống thành đống như núi lở đất nghiêng.

Thật là phút kinh hoàng.

Mối thù mười năm, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tư Huệ hun đúc trong cái đánh này.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 02
Trong tai nạn lại gặp kỳ nhân

Nhưng, hỡi ôi! Vì quá nóng giận nên Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ đã vung thiết trượng đánh vướng vào chân tường, làm cho một góc tường bị sập đổ, gạch nát tuôn xuống ầm ầm.
Cũng nhờ đó mà Thiên Hiệp mới tránh khỏi cái chết thảm hại.
Kình phong của thiết trượng đánh tạt Thiên Hiệp bay bổng lên trời như chiếc lá khô.
Chàng cứ nhắm mắt chờ chết, không ngờ thân chàng tung bay lên rồi lại rơi xuống.
Chàng cảm thấy toàn thân tê đi, và chàng ngất lịm không còn biết gì nữa.
Mưa vẫn rơi. Gió vẫn gào. Sấm chớp vẫn ầm ầm không ngớt.
Bây giờ trên sân thính đường không phải như trước kia nữa, gạch đá sập xuống thành đống, ngổn ngang, dày hơn một thước, văng ra xa ba trượng.
Thời gian Thiên Hiệp ngất đi không biết đã bao lâu...
Bỗng một luồng chớp long trời nổ tung lên, làm cho chàng mơ hồ tỉnh lại.
Chàng thầm nhủ :
- Ta chết hay sống thế này?
Chàng đưa tay sờ vào mặt, vào ngực và có cảm giác đau đớn...
Chàng hé mắt nhìn quanh. Trong bóng tối lờ mờ của đêm mưa không còn thấy Nhiệm Tử Huệ đâu nữa cả.
Chàng lắng tai để ý thì trong tiếng mưa rạc rào, nơi chỗ chân tường

chưa sập lại có tiếng rên vọng đến :
- Hừ.. hừ! Hự. hư!
Chàng giật nẩy người, lồm cồm đứng dậy đưa mắt nhìn về phía ấy, với ý nghĩ :
- Ồ! Có lẽ người mà chàng gọi thân phụ đã bị tường đè trọng thương rồi chăng?
Chàng bước vội đến.
Bỗng chân chàng vướng phải một vật làm cho chàng té quỵ xuống.
Chàng đưa tay mò mẫm, thì vật ấy là cây thiết trượng của lão quái.
Chàng buột miệng kêu lên :
- Đúng là ông ta bị thương rồi. Ôi! Ta đã có cơ hội thoát thân.
Chàng quay mình toan bỏ chạy. Nhưng tiếng rên trong góc tường kia mỗi lúc một to hơn và mệt nhọc hơn :
- Á! Hừ... hừ. Hừ. Hừ?..
Lòng từ tâm của Thiên Hiệp không cho phép chàng bỏ chạy, chàng dừng chân nghĩ thầm :
- Nhiệm Tử Huệ tuy đối với mình là một cừu nhân, lão đã ác tâm muốn hại mạng mình. Tuy nhiên, dù sao lão cũng nuôi dưỡng mình mười năm trời, nay lão đã bị thương thì không còn đủ sức hại mạng mình nữa. Mình cũng nên đến cứu lão để đền ơn trong muôn một.
Thiên Hiệp tuy là một đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ cha, nhưng tánh tình lại trung hậu.
Chàng lần mò đi về phía có tiếng rên.
Dưới chân tường quả có một bóng người đang co ro ngồi một đống, trông có vẻ đau đớn lắm.
Thiên Hiệp lặng lẽ đến quì trước mặt gọi :
- Thân phu...
Một luồng chớp xé trời loáng lên.
Thiên Hiệp thất kinh nhảy trái lại đằng sau hai bước, ré lên một tiếng thất thanh.
Thì ra người ngồi đó không phải là người mà chàng gọi "thân phụ" mà là một lão đầu đà, mặt vuông, mũi sư tử, tóc rối bù xù, cát bụi bê bết dính đầy mặt trông như một quái vật.
Tuy nhiên, đôi mắt lão nhãn quang sáng rực, chứng tỏ là một võ lâm cao thủ.
Lão mặc một bộ áo cà sa đã rách nát đến lộ hai cánh tay gân guốc nổi đầy. Hàm răng lão nghiến qua nghiến lại keng két như đang có một

điều gì tức giận lắm.
Cảnh tượng ấy dẫu là ban ngày, ai trông thấy cũng phải rợn người, huống hồ trong đêm mưa gió.
Thiên Hiệp "á" lên một tiếng, nằm gọn dưới đất.
Lão đầu đà đưa mắt nhìn chàng, nói với giọng rên rĩ :
- Tiểu tử! Đừng sợ! Hãy đỡ ta vào trong nhà đi.
Giọng nói run run, yếu ớt và lạnh lùng khiến cho Thiên Hiệp không dám đến gần.
Chàng bò ra xa hơn, lẩm bẩm :
- Không... không! Tôi... sơ...
Lão đầu đà cất giọng nói :
- Tiểu tử! Ngươi đừng sợ gì nữa. Lão Nhiệm Tử Huệ đâu còn nữa mà ngươi sợ.
Câu nói ấy làm cho Thiên Hiệp động tánh tò mò :
- Lão quái Nhiệm Tử Huệ tại sao mất tích?
- Còn vị đầu đà này từ đâu đến?
Chàng bò tới bên lão đầu đà hỏi :
- Phụ thân tôi đâu rồi?
Lão đầu đà nhe hàm răng trắng toát, rên hừ hừ mấy tiếng rồi run rẩy chỉ tay vào đống gạch trên sân thính nói :
- Kết cuộc lão ta được một chỗ chôn thân như thế cũng đã tốt số lắm rồi.
Thiên Hiệp trố mắt nhìn đống gạch vụn, lòng hoài nghi, thầm nghĩ :
- Người mà mình gọi thân phụ là một trong "Tam kỳ nghĩa hiệp" võ công đệ nhất giang hồ, có lý nào lại tự vùi thân trong bức tường sập như vậy được.
Chàng ngập nhừng nói :
- Thân phụ tôi... chết rồi sao..?
Lão đầu đà mở to đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp như có cái gì lạ lùng lắm!
Qua một lúc, ông ta nói :
- Tiểu tử! Ngươi luyến tiếc lão quái ấy lắm sao? Cây gậy sắt của lão quái không đâm thủng ngực ngươi kể là ngươi cũng đã tốt số lắm rồi. Con ơi! Đừng luyến tiếc, hãy đỡ ta vào nhà, ta sẽ nói cho con nghe nhiều chuyện lạ.
Lão đầu đà nói dứt tiếng lại gắng gượng chồm mình lên, nhưng lão lại nhăn mặt tỏ ra đau đớn lắm.
Thiên Hiệp thấy vậy động lòng, không cần suy nghĩ gì khác hơn là việc

cứu giúp người. Chàng vội bước đến sau lưng đưa tay đỡ lão đầu đà nọ. Bỗng chàng ngạc nhiên "á" lên một tiếng, ngập ngừng nói :
- Kìa! Chân... của lão tiền bối...
Lão đầu đà thở hổn hển, rên hư hử, tựa lưng vào đứa bé, chỉ vào đống gạch nói :
- Ta bị thằng Nhiệm Tử Huệ đánh một gậy, gãy rụi cả hai chân.
Thiên Hiệp đưa mắt nhìn thấy hai xương ống chân của lão bị gãy tiện, lòi ra ngoài hai bắp thịt dính lủng lẳng hai bàn chân, máu me bị nước mưa chan hòa chảy xuống đất đọng thành vũng đỏ ối.
Chàng vừa thương hại cho lão đầu đà mà cũng vừa thương xót cho người mà chàng gọi là phụ thân, đã chôn vùi dưới đống gạch.
Chàng nói :
- Lão tiền bối bị gãy chân mà còn sống, kể ra cũng may mắn hơn kẻ bị vùi thân dưới nắm mồ.
Lão đầu đà trợn mắt nhìn Thiên Hiệp nói :
- Hừ! Nếu trong mình ta không bị trên ba mươi vết thương thì lão Nhiệm Tử Huệ làm gì có thể đánh ta một gậy gãy cả hai giò được.
Thiên Hiệp nghe nói bất giác rợn người. Chàng nhìn sững vào mặt lão đầu đà hỏi :
- Trước khi đến đây lão tiền bối đã bị trên ba mươi vết thương rồi?
Lão đầu đà gật đầu :
- Dĩ nhiên! Nhưng thôi, việc đó ngươi không cần hỏi đến, hãy đỡ ta vào nhà đã.
Thiên Hiệp chẳng qua là một đứa bé mười bốn mười lăm tuổi, thân thể còn yếu ớt, trước đây tuy chàng có tập luyện qua loa về môn "Hoạt Huyết Ký Thi" nhưng cũng chỉ với trình độ sơ đẳng mà thôi.
Vả lại, nhũng công phu non kém ấy chưa đủ chống lại với gió mưa đêm trường có đâu đủ sức rinh nổi một vị đầu đà có thân vóc to lớn như vậy.
Chàng bồng lão đầu đà lên đi được vài bước rồi chệnnh choạng quỵ xuống đất.
Lão đầu đà cảm thông được sức yếu đuối của thằng bé, nên lắc đầu, chống hai tay xuống đất, "hừ" một tiếng nói :
- Vô dụng! Thôi hãy đỡ lấy đôi chân gãy của ta đẩy tới trước để ta tự đi vào cũng được.
Thiên Hiệp nghĩ thầm :
- Ồ! Lão đã bị thương đến nước này, hai chân gãy lìa đi mà còng có thể tự mình nhảy vào nhà được sao? Nếu vậy tài nghệ của lão này cũng

không kém gì Nhiệm Tử Huệ.
Chàng chưa hết ngạc nhiên thì lão đầu đà đã chống hai bàn tay xuống đất, đầu hạ thấp xuống, đít giương cao lên giống như một con ếch sắp nhảy đi.
Thấy Thiên Hiệp còn trầm ngâm, chưa chịu đỡ hai khúc chân gãy của ông ta, nên ông ta hầm hừ :
- Thằng nhỏ! Mưa gió thế này chưa đủ thấm lạnh hay sao mà mày còn chểnh chệ như vậy?
Thiên Hiệp vội đưa tay đỡ hai bàn chân lủng lẳng của đầu đà.
Chàng mới cúi mình xuống đã cảm thấy hai tay chàng có một sức nặng và loáng mắt, thân hình lão đầu đà đã bay vụt lên, bắn vào cánh cửa thính đường một tiếng "rầm".
Cánh cửa bị chiếc đầu của ông ta tông vào mở bật ra, thân lão lọt vào trong rơi xuống đất nghe một tiếng "binh".
Thiên Hiệp vội chạy vào, thì thấy lão đầu đà đang nằm im, miệng rên một tiếng đau khổ, hai hàm răng rít chặt.
Thiên Hiệp cảm thấy trong tiếng rên ấy chứa đầy gan dạ anh hùng trong lúc thế cùng lực tận.
Chàng cảm cảnh, vội đi lấy củi khô đốt lửa để sưởi ấm.
Ánh sáng tràn ngập cả căn phòng nơi chính điện.
Lão đầu đà sau cơn mệt nhọc, gắng gượng ngồi vậy lau những vết bùn dính trên mặt.
Hơi ấm đã làm cho thần sắc lão bình phục dần.
Thiên Hiệp thấy quả nhiên trên ngực trên bụng lão có hơn ba mươi vết thương rạch ngang dọc do nhiều thứ vũ khí bén nhọn đâm chém vào, vết còn rỉ máu vết đã tím bầm chứng tỏ cách đây không lâu lão đã lâm vào một trận chiến rất ác liệt.
Thiên Hiệp thấy vậy cũng phải le lưỡi rùng mình. Chàng chạy đến trước mặt lão đầu đà nói :
- Thưa đại sư! Tôi đi tìm chút thuốc để đại sư trị thương nhé.
Lão đầu đà lắc đầu :
- Không cần!
Vừa nói, lão vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc ướt dính trên vừng trán.
Tay lão vừa đưa lên thì bỗng có mấy tiếng "keng keng" phát ra.
Thiên Hiệp biết ngay đó là tiếng của bảy chiếc vòng vàng lão đeo trên cổ tay chạm vào nhau.
Lão trợn tròn đôi mắt nhìn Thiên Hiệp một lúc rồi "á" lên một tiếng nói

:
- Tiểu tử! Ngươi bị nội thương rồi.
Thiên Hiệp lắc đầu nói :
- Tôi không bị thương tích gì cả. Chính đại sư mới là kẻ đang bị thương nặng.
Lão đầu đà hét lên như sấm, làm rung động cả thính đường :
- Hừ! Thằng nhỏ! Mày dám dối gạt ta sao? Ấn đường của ngươi tím đen, hai bên "Thái Dương huyệt" cũng bầm đi, thế mà ngươi dám bảo là không bị thương. Hãy ngồi xuống trước mặt ta cho mau.
Thiên Hiệp còn lưỡng lự, chưa hiểu lão đầu đà định bảo chàng ngồi xuống để làm gì.
Lão đầu đà lại đưa tay chỉ xuống đất cách chỗ ông ta ngồi ba thước, rồi trợn đôi mắt sáng quắc nhìn Thiên Hiệp hét :
- Ta bảo ngươi ngồi xuống đây, ngươi không nghe sao?
Giọng nói như truyền lệnh như tức bực, khiến cho Thiên Hiệp không dám trái lời chàng vừa ngồi xuống vừa nghĩ thầm :
- Ông này đang bị thương rất nặng, lại què cả hai chân thế mà không lo cho mình lại đi lo cho kẻ khác.
Chàng vừa ngồi xuống thì bàn tay to như cánh quạt của lão đầu đà đã đè chận lên huyệt "Ngọc Trần" của chàng.
Tiếp đó, lại có một luồng nhiệt khí chạy thẳng vào trong thân thể của chàng, từ huyệt "Trọng Quan" đến "Hạ Trung" rồi đến "Đan Điền".
Cứ mỗi lúc, luồng nhiệt khí ấy càng tăng thêm sức nóng bức rồi cả mình Thiên Hiệp như muốn bốc cháy lên, khiến cho chàng không chịu nổi.
Lại nghe lão đầu đà lẩm bẩm :
- Ồ! Lão Nhiêm Tử Huệ thật thâm độc. Nuôi nấng nó từ tấm bé mà vẫn không truyền cho thằng tiểu tử này một chút luyện công nào.
Thiên Hiệp nghe nói cãi lại :
- Không! Thân phụ tôi có truyền dạy cho tôi lối tịnh tọa luyện khí mà...
Không đợi chàng nói hết câu, lão đầu đà ngắt lời, gắt :
- Tiểu tử, hãy câm miệng! Sở dĩ hắn luyện cho ngươi chút ít nội công là sợ cơ thể yếu ớt của ngươi không đủ sức chịu đựng lấy cực hình móc mắt chặt chân của hắn!
Cái "luyện công" mà hắn dạy cho ngươi chỉ là để cho ngươi đủ sức chịu đựng lấy sự trả thù...
Lúc đó, Thiên Hiệp đã cảm thấy hơi nóng bốc vào người chàng như

thiêu đốt, ngũ tạng như chín đi, thất khiếu như muốn phun ra lửa. Chàng ngộp quá vội hả họng ra để hớp hơi vào. Mình chàng mồ hôi toát ra ướt đẫm. Những ngón tay chàng đặt trên đầu gối cong quắp lại, như muốn bóp thủng vào thịt của chàng vậy.
Ngột ngạt và đau đớn quá, chàng định mở miệng van xin lão đầu đà dừng tay, đừng "chữa thương" cho chàng nữa, nhưng chàng mới cất giọng lên thì như có luồng hơi bên ngoài ùa vào cổ, làm cho chàng nghẹt họng.
Thế là chàng phải cắn răng chịu đựng, và hả mồm thở hồng hộc, không sao nói được.
Đến một lúc nữa thì Thiên Hiệp lại cảm thấy xương thịt trong người chàng muốn toét ra, đau nhứt vô cùng.
Chàng "á" lên một tiếng, toan vùng lên bỏ chạy, nhưng lạ lùng làm sao, bàn tay lão đầu đà như có một sức mạnh vô hình. Ông ta chỉ đè nhẹ vào mệnh môn huyệt mà Thiên Hiệp không thể nào nhúc nhích, hoặc xê dịch đi đâu được.
Chàng muốn kêu lại không kêu được, muốn thoát chạy cũng không chạy nổi.
Bởi vậy, dầu đau đớn đến đâu buộc lòng chàng cũng phải cắn răng mà chịu đựng.
Qua một lúc lâu, bỗng vang lên một tiếng "ách". Nơi huyệt "Ngọc Trần" của Thiên Hiệp không còn sức ép nữa. Bao nhiêu đau đớn trong người chàng cũng biến mất.
Chàng quay lại thì thấy lão đầu đà đang té xỉu trên mặt đất, thân hình tái nhợt, đôi mắt thất thần, hơi thở hổn hển.
Thiên Hiệp không hiểu đó là lý do gì cả nên buột miệng "á" lên một tiếng rồi phóng mình nhảy đến định đỡ lão đầu đà dậy.
Nào ngờ chàng chỉ búng chân một cái nhẹ là toàn thân chàng đã nhảy vọt lên gần đụng sườn nhà, tí nữa đã vọt ra ngoài.
Một hiện tượng kỳ lạ như vậy làm cho Thiên Hiệp thất kinh.
Tuy nhiên, chàng vốn là đứa cơ mẫn, nên đoán biết lão đầu đà chẳng những đã trị thương mà truyền công lực cho chàng nên chàng mới có được nội lực nhường ấy.
Chàng "hừ" một tiếng rồi lại thu mình lướt về chỗ lão đầu đà nằm.
Chàng toan đưa tay đỡ lão thì bắt gặp đôi mắt lão phát ra hai luồng nhãn quang sáng chói. Những sớ thịt trên mặt lão nhúc nhích, và hàm răng của lão nhô cao lên.

Ồ! Lão cười. Lão cười một cách quái gở và chứa đầy vui sướng.
Bấy giờ, da mặt lão dần dần đỏ lại, thần sắc đã bình phục.
Thiên Hiệp mừng quá, không kịp hỏi nguyên nhân vì đâu mà chàng lại có được sức mạnh khác thường vừa rồi. Chàng ôm lấy lưng lão đầu đà, đỡ dậy hỏi :
- Lão tiền bối! Trong người của tiền bối ra sao rồi?
Lão đầu đà nhíu đôi mày, nhe răng nói :
- Ta không sao cả! Trên ngực của ngươi còn đau nữa không?
Nghe nhắc lại vết thương lúc nãy Thiên Hiệp vội hít vào mấy hồi, thấy trong mình mạnh mẽ khí lực rạc rào.
Chàng nói :
- Cảm ơn tiền bối đã phí công lực mà trị thương cho tiểu tử.
Lão đầu đà nói :
- Chẳng những trị thương mà ta còn truyền cho ngươi ba mươi năm công lực đó.
Thiên Hiệp trố mắt nhìn lão đầu đà đầy cảm tình. Chàng đã có nghe trong giang hồ nói về môn thi thân truyền công lực. Thế mà hôm nay bất ngờ chàng được một người xa lạ hy sinh cho chàng như vậy.
Chàng ấp úng nói :
- Lão tiền bối! Vì trị thương và truyền công lực cho tiểu tử mà lão tiền bối mệt mỏi như vậy tiểu tử xin phép đi lấy chút nước nóng để tiền bối dùng nhé.
Dứt lời, chàng không đợi lão đầu đà thuận ý, đứng dậy nhanh bước đi về phía sau thính đường.
Nhưng chàng vừa quay mình bước đi thì hai tiếng "keng keng" từ trong bụng chàng phát ra, tiếng sắt chạm vào nhau âm thanh trong vắt.
Lão đầu đà trợn mắt nhìn chàng hỏi :
- Vật gì vậy? Ngươi có bọc trong người "Ám Thanh Tử".
Thiên Hiệp liền quay mình lại.
"Keng keng".
Hai tiếng "keng keng" lại vang lên. Thiên Hiệp ôn tồn đáp :
- Không! Tôi không có dùng ám khí, và cũng rất ghét những kẻ dùng ám khí.
Lão đầu đà trố mắt nhìn chàng :
- Hừ! Tại sao?
Thiên Hiệp nói :
- Đại trượng phu hành động phải thanh cao, kẻ đã dùng ám khí không

thể gọi là thanh cao...
Mặt lão đầu đà tươi hẳn lên các bắp thịt trên mặt lão giật lia lịa, lão cất giọng cười lớn :
- Ha ha! Thằng nhỏ cao thượng. Đáng là một trang hán tử. Như vậy ba mươi năm công lực ta hy sinh truyền lại cho ngươi không uổng.
Thiên Hiệp vòng tay cúi đầu cảm tạ :
- Ơn của lão tiền bối tiểu tử biết ngày nào đền đáp được...
Lão đầu đà trợn mắt hét :
- Chớ nói đến ơn huệ. Trong người của ngươi có món đồ chơi gì vậy?
Thiên Hiệp biết không thể giấu được lão quái đầu đà này, nên đáp :
- Đó là "Thiết thư".
Lão đầu đà chồm mình tới đưa mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mặt thằng bé hỏi gằn :
- Sao? Ngươi nói cái gì?
- Thiết thư!
- Thiết thư?
- Phải! Thiết thư là một báu vật võ lâm!
Lão đầu đà tưởng mình nằm ở trong một cơn mộng. Ông ta lết dần lại bên đứa bé hét to :
- Hãy lấy ra cho ta xem!
Thiên Hiệp bước ra hơn một bước, nói :
- Thiết thư hiện đang ở trong mình tiểu tử, mất đi đâu mà vội. Để tiểu tử đi đem trà cho lão tiền bối dùng đã.
Lão đầu đà như quá nóng lòng :
- Thằng nhỏ! Mày phỉnh tao sao? Thiết thư là một kỳ lang bảo! Trước đây ta nghe người ta nói đã rơi vào tay "Huyết Quan giáo" Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương, cớ sao lại về tay Nhiệm Từ Huệ được?
Thiên Hiệp nói :
- Không phải của "thân phụ" tôi, mà là do Hữu Sơn nhị quỷ gửi đem đến đây. Tiểu tử đã nhặt được trong lúc họ giao đấu...
Đôi mắt của lão đầu đà càng trợn lớn thêm lên, tinh quang loáng ra xa cả hơn một trượng. Lão cất giọng mừng rỡ nói :
- Hữu Sơn nhị quỷ! Phải! Hữu Sơn nhị quỷ! Như vậy là phải rồi! Mau lấy báu vật trao cho ta xem.
Thiên Hiệp liền thò tay vào bụng, rút ra một vật đen ngòm, gồm có tám tấm sắt, hai tay trao lại cho lão đầu đà, và nói :
- Đây! Thiết thư đây, xin lão tiền bối xem thử.

Lão đầu đà giật mạnh Thiết thư, lật qua lật lại xem từng tấm sắt, nét mặt lão thay đổi khác thường. Ánh mắt của lão chớp lia lịa. Trong ánh mắt Thiên Hiệp cảm thấy lão vừa mừng rỡ vừa lo âu kinh dị, vừa lo buồn.
Đôi tay của lão chốc chốc lại run lên, làm cho tám tấm sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng "keng keng" không ngớt.
Bỗng nhiên, lão đưa hai tay xấp mạnh Thiết thư lại.
Tám tấm sắt úp vào nhau phát ra một tiếng "rụp"
Đôi mắt lão mơ màng nhìn ra ngoài sân thính đường.
Đêm càng khuya mưa càng tầm tả, bóng tối tràn ngập không gian.
Trong cái màu đen dày đặc đó như chứa đựng hàng ngàn việc khủng khiếp của trần gian.
Đôi mắt lão lúc sáng lúc mờ, vành môi lão lúc cong lên, lúc quặp xuống, chân mày lão nhíu qua nhíu lại không ngừng.
Lão ngồi im lặng. Quyển Thiết thư lão ôm chặt trên ngực.
Có lẽ giờ phút này lão đang nghĩ ngợi một việc khá quan trọng.
Thiên Hiệp thấy thế không hiểu gì cả, tuy nhiên chàng cũng không dám khua động cứ đứng trân trân nhìn vào sắc mặt nặng nề thay đổi bất thường của lão.
Nhưng lâu quá, vẫn không thấy lão đầu đà nói gì, chàng nóng lòng muốn hỏi, nhưng lại không dám. Vì chàng cảm thấy khuôn mặt trầm trầm quái lạ của lão đầu đà, nếu chàng nói sai một tí nào, hình như có thể làm cho lão nổi khùng lên được.
Qua một lúc lâu, lão đầu đà buông một tiếng thở dài.
Tiếng thở dài ấy như nói lên tâm nguyện của lão, khi lão đã quyết định được một việc tối quan trọng.
Lão lẩm bẩm :
- Thôi được! Đã vậy thì cứ làm như vậy thôi.
Dứt lời, lão lại đưa cao Thiết thư lên, quay lại nói với Thiên Hiệp :
- Thiên Hiệp, ngươi có biết rằng "Thiết thư" này là một kỳ bảo võ lâm không?
Thiên Hiệp cúi mình đáp :
- Có! Tiểu bối có nghe Hữu Sơn nhị quỷ nói với "phụ thân" tiểu bối, nhưng tiểu bối không tìm thấy cái quí báu ở chỗ nào cả.
Lão đầu đà hé môi cong ra, lắc mạnh Thiết thư vang lên mấy tiếng "keng keng" rồi lộ vẻ vui mừng nói :
- Thằng bé khờ khạo! Đây tức là bộ "Thiên tàng thiếc bảo khí thư" vật

lưu truyền trên võ lâm hàng mấy thế kỷ, làm cho cao thủ võ lâm bỏ mạng không biết bao nhiêu chỉ vì muốn đoạt được nó. Nó đã gây ra không biết bao nhiêu sát kiếp và cũng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ nhân, kỳ tích.
Thiên Hiệp thấy lão đầu đà tán tụng Thiết thư một cách say sưa khiến lòng chàng cảm mến, nói :
- Lão tiền bối! Nếu lão tiền bối thích bảo vật ấy thì xin lão tiền bối giữ lấy mà dùng.
Nghe chàng nói vậy, lão đầu đà trợn to đôi mắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài, khen :
- Tiểu tử! Ngươi thật là đứa bé tốt, lòng quảng đại ít kẻ sánh được.
Đoạn lão đưa tay chỉ vào hai chân gãy của lão nói tiếp :
- Hạ. hạ.! Ta muốn lấy Thiết thư mà làm gì? Hai chân ta đã tàn phế thì dù có được báu vật đệ nhất võ lâm cũng vô ích.
Thiên Hiệp không biết dùng lời nào để an ủi lão nữa.
Thật ra chàng vì mang ơn lão thí công điều thương, nên muốn tặng cho lão báu vật để đền ơn! Cứ như ba mươi năm công lực của lão truyền cho thì dù chàng có tặng cho lão "Thiết thư" cũng chưa đền đáp nổi.
Nghĩ như vậy, chàng lễ phép nói :
- Vãn bối thành tâm trao tặng vật này cho tiền bối đây. Báu vật này dù vãn bối có giữ lấy cũng không sử dụng được.
Lão đầu đà khẽ gật đầu nói :
- Phải! Báu vật cần phải biết sử dụng mới đem lại lợi ích. Tuy nhiên, muốn sử dụng không phải là chuyện dễ, cần phải có một nội lực uyên thâm mới được. Ta sẽ giúp cho ngươi.
Thiên Hiệp chưa hiểu lão đầu đà muốn nói gì cả, đứng ngơ ngác một lúc rồi hỏi :
- Lão tiền bối! Thiết thư có công dụng như thế nào?
Lão đầu đà cất tiếng cười vang :
- Thằng nhỏ dại dột! Mày vốn thông minh hoạt bát, tại sao không hiểu điều này.
Huyết thư là một quyển sách dĩ nhiên nó không phải là món binh khí rồi.
Thiên Hiệp xen vào :
- Thế thì cuốn sách dạy về võ học?
- Phải! Đúng vậy! Một cuốn sách dạy về môn võ học rất tinh kỳ. Nó còn lợi hại hơn là những món linh khí sắc bén nữa. Kẻ học được sẽ có

một võ công vô địch.
Thiên Hiệp nghe nói đến đấy thích thú quá, vì chàng vốn tánh ham học.
Lão đầu đà vụt hỏi :
- Tiểu tử! Ngươi đọc sách có mau thuộc không?
Thiên Hiệp thưa :
- Vãn bối ít được đọc sách, từ nhỏ giờ vãn bối có lẻn xem được một vài quyển vũ thư mà "thân phụ" của vãn bối có mà thôi.. Nhờ trời cũng mau nhớ.
Lão đầu đà hỏi :
- Một trang sách ngươi đọc qua mấy lần thì thuộc?
- Nếu đọc chậm rãi thì chỉ một lần, còn đọc hối hả thì phải hai lần.
Lão đầu đà cười ngất :
- Hay lắm! Thế thì thông minh lắm. Tiểu tử, hãy ngồi xuống bên ta, ta giúp cho ngươi học được bao nhiêu hay bao nhiêu.
Thiên Hiệp ngơ ngác :
- Trong "Thiết thư" có chữ nghĩa gì mà học.
Lão đầu đà cười lớn :
- Hừ! Cứ ngồi xuống đây! Thằng bé khờ khạo! Ngươi sẽ đọc được chữ. Hãy để tâm chú ý vào nhé!
Thiên Hiệp tuân lời, ngồi sát vào cạnh lão đầu đà.
- Tiểu tử! Đôi mắt của ngươi không được rời khỏi Thiết thư nghe chưa. Ta hy sinh tánh mạng này cho ngươi đó!
Thiên Hiệp không hiểu lão nói gì cả, đưa mắt nhìn vào mặt lão đầu đà. Chỉ thấy sắc mặt ông ta có vẻ thận trọng, hai bàn tay đỡ lấy Thiết thư, để ngửa ra hai trang đầu.
Tay ông ta có hơi run run.
Thiên Hiệp không dám lơ đễnh, chăm chăm nhìn vào hai trang sách. Bỗng chàng ngạc nhiên, vì màu sắc của Thiết thư thay đổi. Từ màu đen bóng đổi qua màu ửng đỏ.
Chàng giật mình muốn la lên, nhưng lão quái đầu đà nghiến răng hét :
- Chú ý vào!
Thiết thư từ màu đỏ bầm biến sang màu đỏ đậm, rồi đỏ loét, đỏ như máu.
Xung quanh Thiết thư rực sáng lên vì màu đỏ trong Thiết thư sáng ra như một ngọn đèn lớn.
Thiên Hiệp không dám sơ ý, đôi mắt nhìn chăm chăm, và chàng cảm thấy có một hơi nóng bốc ra.

A! Té ra lão quái đầu đà đã vận dụng hơi nóng trong người truyền qua Thiết thư, nung Thiết thư đỏ rực như những tấm sắt.
Công lực này nếu là kẻ võ công tầm thường không thể nào làm được.
Thiên Hiệp thấy trong màu đỏ rực kia lại từ từ nổi lên những chấm vàng nối nhau kết thành những hàng chữ chi chít.
Trước sự lạ lùng ấy Thiên Hiệp không thể nào bình tĩnh nổi.
Tim chàng rộn lên. Chàng để mắt đọc từ đầu đến đuôi suốt hai trang sách.
Cuối trang thứ hai, chàng thấy có bốn chữ lớn đề: "Lôi Hành cửu chuyển".
Với sự thông minh trời sanh của Thiên Hiệp, chàng vừa đọc qua đã rõ ngay đây là một môn võ công thuộc về huyền cơ ảo diệu, dạy về thuật khinh công, uyên học du tẩu.
Chàng liền tịnh tâm xem lại một lượt nữa từ đầu đến cuối trang sách thứ hai.
Nhưng lúc chàng vừa đọc hết một loạt nữa thì bỗng Thiết thư đổi màu.
Từ màu đỏ biến thành màu đỏ nhạt rồi trở về màu đen huyền như cũ.
Những hàng chữ trên trang sách cũng biến mất, ánh sáng có màu đỏ quyển Thiết thư phát ra cũng không còn nữa.
Chàng cảm thấy hai bàn tay của lão đầu đà run rẩy.
Rồi "keng" một tiếng, quyển Thiết thư từ trên tay lão đầu đà rơi xuống đất.
Lão đầu đà buông một tiếng thở dài mệt nhọc :
- Hừ... hừ...
Thân hình lão té xỉu, mặt trắng nhợt, thân mình run lên như cầy sấy, đôi mắt lão thất thần.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 03
Tà Tâm Hắc đạo

Thiên Hiệp kinh hãi cúi xuống nắm vai lão đầu đà lay qua lắc lại và gọi lớn :
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!
Toàn thân lão mồ hôi toát ra ướt như tắm, mặt mày tái ngắt, hai tay chới với như níu lấy không khí, lão há hốc mồm thở hổn hển, đôi môi

cong của lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không nói được nữa. Qua một lúc lâu, cố gắng hết sức mới thốt ra được mấy tiếng :
- Chận.. lên.. Mạng.. Môn.
Đứng trước thân hình oằn oại của đầu đà Thiên Hiệp quá thương tâm, chàng cảm thấy lão là ân nhân và cũng là sư phụ mình không hơn không kém vì trong lúc lão bị thương đến nỗi tàn phế mà còn có thể phí sức để trị thương cho chàng và lại còn truyền công lực nữa. Chỉ có thể lão chưa vừa lòng, lão còn đem hết tàn lực vận vào Thiết thư để cho chàng học hỏi võ công. Thật là một cử chỉ cao quí từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng thấy.
Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của đầu đà nói :
- Thưa sư phụ! Để đệ tử giúp sức cho!
Vừa dứt lời, Thiên Hiệp vận khí ở đơn điền tập trung lên cánh tay mặt rồi chận lên huyệt mạng của đầu đà. Nhiệt lực từ trong người chàng tuôn lên cánh tay nóng như lửa đốt. Chàng thấy rõ công lực của chàng bây giờ quá dồi dào, so sánh với công lực trước kia của chàng chẳng khác giọt nước sánh với đại dương.
Thiên Hiệp cắn răng vận chân khí, nhiệt lực truyền sang đầu đà một lúc thì thấy sắc mặt lão trở nên hồng hào, đôi mắt lão từ từ mở ra, tay chân không còn run rẩy nữa.
Bây giờ toàn thân lão ấm áp như cũ. Đầu đà ngồi phắt dậy nhìn chàng nở một nụ cười sung sướng.
Lão gật đầu mấy cái rồi nói :
- Tiểu tử! Thế là được rồi!...
Đây là lần thứ nhất mà Thiên Hiệp có thể tiếp khí dẫn lực cho một người khác, mà người này lại là ân nhân của chàng nên lòng chàng rất sung sướng.
Tuy đầu đà bảo chàng thôi, nhưng chàng vẫn ấn tay lên mạng môn tiếp tục truyền nhiệt lực mà nói :
- Xin sư phụ hãy điều dưỡng một lúc nữa đã!
Đầu đà hất cánh tay chàng ra như không cần thiết nữa.
Keng! keng! keng!
Lão phất cánh tay đeo vòng của lão một cái rồi đưa mấy ngón tay ngoắc ngoắc nói :
- Tiểu tử! Hãy xích lại trước mặt ta đây!
Dứt lời, lão mở cuốn Thiết thư ra để lên đôi bàn tay, hai luồng nhãn quang sáng lóe chiếu lên Thiết thư, lão cắn chặt hai hàm răng.

Thiên Hiệp lạnh mình bước lùi một bước, vì chàng biết lão định vận công lực nung đốt Thiết thư như lúc nãy. Công lực ấy sẽ làm cho Thiết thư hiện lên võ công tuyệt học, chàng có thể nhìn vào mà học hỏi. Nhưng chàng không thể tiếp nhận sự hy sinh cao cả ấy, vì chàng không muốn lão vì mình mà phải chịu kiệt sức và có thể chết đi được!
Thiên Hiệp nói :
- Sư phụ! Công lực của người mới hồi phục kia mà!
Lão trợn tròn đôi mắt gườm chàng một cái :
- Tiểu tử! Chớ nên chậm trễ một giây phút nào nữa cả. Mi không muốn học nữa hay sao?
Thiên Hiệp quá cảm động chàng ngập ngừng nói :
- Đệ tử chỉ sơ... sư phụ bị trọng thương!
Quái đầu đà cau đôi mày ra vẻ tức giận. Lão quay mặt nhìn ra ngoài, trông thấy bình minh sắp ló dạng, lão càng bực tức hơn nữa, "hừ" một tiếng và hét :
- Trời đã gần sáng rồi, mi còn chờ gì nữa?
Thiên Hiệp cũng nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên trời đã gần sáng tiếng gà trong xóm thôn dưới chân núi đã gáy lên bất giác chàng vỗ tay cười ha hả nói :
- Sư phụ Ôi! Phải lắm, phải lắm! Hiện giờ trong Phi Lai sơn trang này ngoài chúng mình ra thì không còn ai nữa cả. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy học hỏi cũng chẳng muộn.
Đầu đà tròn xoe đôi mắt quét lên mặt chàng nghiến răng hét lớn :
- Tiểu tử! Mi điên rồi sao?
Tiếng hét như sấm của quái đầu đà khiến cho Thiên Hiệp giật mình. Chàng ngạc nhiên nhìn lão sửng sốt, qua một lúc lâu chàng cũng không dám nói gì cả.
Đầu đà nghiêm giọng nói :
- Mi có biết tại sao trên mình ta có cả mấy mươi chỗ thương tích không?
Thiên Hiệp cung kính đáp :
- Thưa sư phụ đệ tử không biết!
Lão ôn tồn nói :
- Ta nói cho mi biết, vừa rồi trên đường Đồng Quan ta đã đánh nhau với mấy chục tay cao thủ trong Hắc đạo. Cuộc chiến đấu này đã hai ngày nay, tuy ta đã diệt chúng nó hơn hai mươi mấy người song ta cũng phải thọ thương bỏ chạy qua Phi Lai sơn này...

- Ồ! Mấy mươi cao thủ của Hắc đạo?
Đầu đà nói tiếp :
- Phải đấy, chúng nó thừa hiểu trong mình ta bị thương quá nhiều nên không thể bỏ ta qua được. Chắc chúng sẽ đuổi đến ngay.
Thiên Hiệp suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Nhưng đã lâu rồi mà chúng chưa đến thì có thể chúng đã lạc đường rồi!
Đầu đà lắc đầu đáp :
- Không thể lạc đâu! Vì trên đường ta có để lại vết tích mà đối với bọn giang hồ khét tiếng này lại khờ khạo lắm sao? Sở dĩ chúng không đuổi đến ngay là vì hàng ngủ chúng còn phân tán, chỉ một đôi người nên chưa dám đuổi đến. Chúng phải chờ tập trung số đông, hơn nữa thuật khinh công của chúng không đồng nhau nên vị chậm chạp.
Ta tin chắc trời sáng lên chúng sẻ đến ngay đấy!
Thiên Hiệp nghe nói hai hàm răng cắn chặt vận công lực lên hai cánh tay múa qua múa lại, đôi mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ra cửa như sẵn sàng chờ đời để đối phó.
Chàng dõng dạc nói :
- Sư phụ hãy yên tâm! Đệ tử bình sanh rất ghét bọn tà đạo hạ lưu, nếu chúng đến đây đệ tử sẽ ra tay cự địch cho!
Đầu đà đang tức giận nghe Thiên Hiệp nói bỗng cười xòa và nói :
- Ta cũng khá khen cho lòng can đảm của mi đấy! Nhưng rõ thật mi còn khờ khạo quá. Mi nói như thế càng khác nào ếch nằm dưới giếng xem trời bằng cái vung.
Câu nói của đầu đà hình như chạm lòng tự ái của Thiên Hiệp. Chàng nghiến răng vổ ngực ra vẻ nghĩa hiệp nói :
- Công lực của đệ tử tuy không đủ sức, nhưng lòng này đã bất bình thì dù chết có sá chi?
Đầu đà nghe nói lão gật đầu mấy cái "hừ" lên một tiếng rồi ôn tồn nói :
- Tiểu tử mi chớ tự cao và cũng không nên tự tị Công lực của mi được ta truyền thụ thì khá dĩ lắm đấy chứ. Nhưng phải ngồi xuống đây học cho được vài chiêu tuyệt học trong Thiết thư này rồi hãy nói đến việc đánh đấu!
Ôi! Một lời nói quá dịu ngọt mà từ bé đến giờ chàng chưa từng nghe. Chàng chỉ được nghe những lời đay nghiến cấm đoán của phụ thân chàng. Hôm nay lần đầu tiên chàng tiếp nhận lời lẽ thân mật bảo sao chàng không cảm động?

Thiên Hiệp toan nói, nhưng mới vừa mở miệng thì đầu đà bỗng nghiêm sắc mặt gằn giọng :
- Tuyệt đối không được phân trần gì nữa cả! Phải ngồi xuống, xem Thiết thư trong tay ta đây!
Giọng nói quá nghiêm khắc khiến Thiên Hiệp cảm thấy sợ hãi liền cúi đầu chịu phục tùng ngay.
Cuốn Thiết thư bỗng từ từ biến thành màu vàng rồi đỏ rực. Sắc mặt đầu đà bắt đầu bầm tím lên, hai cánh tay lão nổi lên những thớ thịt những lằn gân trông rất dễ sợ.
Đầu đà trợn tròn đôi mắt, môi hét lớn :
- Hãy nhìn kỹ! Đây là "Thắng Thường kiếm".
Đôi mắt của Thiên Hiệp cũng nhìn sững Thiết thự Quả nhiên hiện lên bốn chữ "Thắng Thường bát kiếm" và phía dưới có một người cầm kiếm múa chầm chậm. Người trong Thiết thư đánh từng động tác một và cứ mỗi chiêu thức lại ngừng tay để cho người xem đủ thời giờ chiêm nghĩ.
Thiên Hiệp vốn vẫn có trí thông minh và còn lại ưa thích võ công nên thấy thế chàng chăm chú nhìn không sao lảng một động tác nào.
Khi chàng đọc được bốn thức, tức thì màu trong Thiết thư bỗng lợt dần và trắng hẳn không còn thấy gì nữa.
Keng!
Thiết thư đã rời khỏi tay đầu đà rơi xuống đất. Chàng quay lại nhìn đầu đà thì lúc ấy mồ hôi từ trên trán lão đã tuôn xuống như mưa, mặt của lão vàng khè rồi tái nhợt.
Ánh sáng trong phòng lúc bấy giờ không còn sáng sủa như lúc nãy nữa, vì Thiết thư đã nguội hẳn.
Thiên Hiệp chỉ học được bốn thức mà thôi nếu đem kết hợp lại cũng chưa đủ một chiêu.
Lão quái đầu đà lúc lắc đôi vai vài cái rồi không rục rịch nữa, thân hình to lớn mập mạp của lão bỗng co rúm vô, khô đét như con nhái, đôi mắt bỗng sâu hỏm vào hình như đôi tròng mắt biết đâu mất chỉ còn hai cái lỗ hổng như hai cái hang, hai má lõm vào, hàm răng nhô ra chẳng khác một chiếc đầu lâu gớm ghiếc.
Thiên Hiệp thất kinh lay động đôi vai lão và khẽ gọi lớn :
- Sư phụ! Người sao rồi?
Đầu đà cố gắng uốn éo đôi vành môi và lúc lắc hai vai.
Thiên Hiệp phải để tai vào miệng lão mới nghe lão thì thào :

- Phải... đị. gấp.. và.. giữ kỹ... Thiết.. thư
Lão sợ trời sáng hẳn thì bọn cao thủ Hắc đạo sẽ đuổi đến nguy hiểm đến tánh mạng chàng nên muốn cho chàng rời khỏi nơi đây và lão cũng sợ bọn Hắc đạo đoạt mất Thiết thư một báu vật của võ lâm.
Nhưng Thiên Hiệp một kẻ giàu tình cảm lại có một chí khí anh hùng, chàng không thể nào bỏ ân nhân của mình ra đi như thế được!
Thiên Hiệp nói lớn :
- Để đệ tử cõng sư phụ đi!
Quái đầu đà nghe chàng nói, lão quá cảm động uốn vành môi một lúc mới có thể điểm một nụ cười khô héo, rồi thì thào :
- Không được.. đâu!.. phải.. nghẹ. lời..ta!
Lão còn nói gì nhiều nữa nhưng chàng không còn nghe được nữa.
Thiên Hiệp quá lo lắng, chàng vận khí đơn điền lên đôi tay toan trị thương cho lão.
Bỗng nghe đằng xa có tiếng la ó vang trời, tiếng la ó này không phải năm ba người mà chắc chắn có cả hai ba mươi người chứ không ít.
Tiếng la ó này còn xa lắm, nếu âm thanh nghe vào ngày hôm qua thì Thiên Hiệp không thể nào nghe được, nhưng sau khi được quái đầu đà trị thương và truyền cho ba mươi năm tu luyện nên tai chàng mới thính như vậy.
Thiên Hiệp giật mình nẩy người nói lớn :
- Quả thật chúng nó đến rồi!
Lúc bấy giờ công lực của đầu đà đã tiêu tan, thân xác của lão như ngọn đèn sắp tắt thì làm thế nào lão có thể nghe được tiếng la ó đàng xa ấy.
Lão nghe tiếng của Thiên Hiệp liền giật mình vận hết tàn lực nhặt lấy Thiết thư nhét vào trong lòng Thiên Hiệp và xô chàng một cái rồi nói ra tiếng :
- Hãy đi gấp! Thiết thư là võ lâm kỳ bảo, ngươi mới học được một điểm nhỏ trong ấy mà thôi. Hãy giữ kỹ và ráng khổ luyện lúc thành công chớ nặng sát kiếp!
Thiên Hiệp bước tới nắm lấy tay áo của đầu đà khẩn thiết nói :
- Đại sư phụ! Xin hãy vui lòng để đệ tử cõng đi!
Chàng vừa nói vừa kề vai vào, quái đầu đà liền nổi giận xô chàng ra vừa thở vừa hét :
- Tiểu tử! Mi không nghe lời ta sao?
Lúc ấy tiếng la ó của người đuổi theo nghe đã tiến gần. Thiên Hiệp nóng lòng kéo áo đầu đà, lão liền ghì lại nên rách mất một miếng áo.

Chàng thấy sắc mặt của lão đầu đà bây giờ đã mệt mỏi và hơi thở hổn hển, chàng quá động lòng thầm nghĩ :
- Mình đã từng sống với Nhiệm Tử Huệ đã mười mấy năm mà chỉ học sơ đôi chút pháp kiếm hộ thân mà thôi còn công phu thì chưa biết gì cả. Giờ đây mình lại luyện được "Lôi Hành cửu chuyển" và "Thường Thắng bát kiếm". Tuy võ công thế này đã ghi sẵn trên Thiết thư, nhưng nếu không có đầu đà này thì làm sao mình hiểu được cái bí ẩn ấy?
Nghĩ như thế, chàng cúi xuống gọi lớn :
- Ân sư!
Chưa dứt lời, trong đôi lỗ mắt của đầu đà bỗng loáng ra tinh quang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run run, lão lắc lư chiếc đầu không nói được gì nữa cả.
Thiên Hiệp thấy thế quá lo lắng cho tính mạng của lão nên hỏi vội :
- Xin ân sư cho lão đệ biết pháp danh?
Tuy quái đầu đà không nói được nhưng lão cũng cố gắng lấy ngón tay vẽ xuống đất.
Thiên Hiệp thấy thế chàng đoán chắc lão dùng ngón tay làm bút để viết tên ra, nhưng chàng dòm xuống chỉ thấy lão viết ba con số "1, 2, 3" rồi dừng tay lại. Thiên Hiệp không thể đoán được lão muốn nói gì.
Bỗng vang lên tiếng la ó từ phía "Phi Lai sơn trang" tiếp theo là tiếng chân "bộp bộp" tiếng gió "ào ào" hòa lẫn với tiếng trống ngực của chàng đánh "thình thịch"
Quái đầu đà cố gắng nhấc cánh tay ra hiệu, ý lão muốn báo Thiên Hiệp phải đi gấp ra ngoài. Thiên Hiệp bỗng nhớ lại việc gì quan trọng bèn hỏi :
- Ân sư là bậc tiền bối trên giang hồ, vậy người có biết rõ Nhiệm Tử Huệ có phải thật là phụ thân của tôi không?
Lão lắc đầu.
Thiên Hiệp lại hỏi :
- Vậy thì phụ thân của tôi là ai?
Quái đầu đà lúc bấy giờ đã kiệt sức rồi, lão há hốc mồm ráng hết sức mới bật ra được một tiếng :
- Cừu!..
Bỗng ngoài cửa có mấy tiếng hét lớn như sấm nổ hòa lẫn với tiếng cười khanh khách, tiếng vũ khí khua động reng rẻng.
Vút! Vút!
Ba hán tử mặc áo vằn vện như cọp từ ngoài bay vào như tên bắn, họ

đáp xuống giữa nhà ngước mặt nhìn lão quái đầu đà cười như nắc nẻ. Người đứng trước đôi mắt xếch ngược hình tam giác, đôi lông mày thưa thớt chỉ có vài cái lông dài thườn thượt phất phơ theo chiều gió. Chiếc mũi như con cóc ngồi dòm xuống cái miệng rộng như hỏa lò. Lão vươn đôi mày thưa lên rồi lắc lư chiếc đầu trọc lóc mấy cái, đưa tay chỉ vào mặt quái đầu đà hét lớn :
- Thái Linh Quan! Ta không ngờ mi mà cũng phải bước vào con đường mạt lộ!
Hạ. hạ. hạ.
Bộp bộp!
Tiếng cười chưa dứt, hai chân hắn đã nện mạnh dưới đất, đôi mắt phóng ra hai luồng nhỡn quang. Hắn vươn tay lên toan đánh xuống lão đầu đà một chưởng.
Thiên Hiệp thấy sự xuất hiện đột ngột của ba ca thủ Hắc đạo, chàng lưỡng lự muốn ra tay nhưng vì từ bé đến giờ chàng chưa hề đánh đấu với ai, hơn nữa chàng vừa nghe đầu đà ca tụng võ công của bọn Hắc đạo này nên chàng đành bước trái sang một bên đứng nhìn sững.
Chàng vừa trông thấy lão chân mày thưa vươn tay lên, chàng định nhảy ra cản trở thì bỗng ngoài cửa có người hét lớn :
- Hãy khoan!
Dứt lời, có hai hán tử lùn tịt như hai thằng tí hon lướt vào lẹ như bay. Hai hán tử lùn này chỉ bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng da mặt nhăn nheo, râu dài đến bụng, hai chân bé tí nhưng cái đầu to tướng, đôi mắt ốc bưu hai hàm răng chỉ vỏn vẹn có năm sáu cái răng xỉa ra ngoài môi như những ống điếu trông rất quái dị.
Gã hán tử có đôi mắt tam giác nghe tiếng hét giật mình hạ tay xuống, sa sầm nét mặt hỏi :
- Sao? Nhị lão Hàn Sơn Yến có ý kiến gì chăng? Hay là có lòng thương xót hắn?
Lão lùn đứng trước cười gằn một tiếng đáp :
- Ồ! Chúng ta không đội trời chung với hắn sao ngươi dám bảo là ta thương xót?
Họa may khi nào mặt trời mọc về hướng Tây thì mới có thể như thế được!
Lão hán tử đôi mắt xếch ngược chu miệng lại ra vẻ không vui vì bị cản trở chưởng lực. Lão lạnh lùng nói :
- Thế tại sao bảo ta dừng tay? Hay là các ngươi không căm thù Thái

Linh Quan?
Lão lùng khoác tay áo qua một cái rồi ôn tồn đáp :
- Trảo Tam Giả! Ngươi chớ nên nông cạn mà hiểu lầm chúng ta đấy! Ngươi nên biết tên Thái Linh Quan mà trên giang hồ hắn được liệt vào hạng "Nhất tăng, Nhị cái, Tam kiếm khách". Bởi thế hắn có coi người trong Hắc đạo chúng mình ra gì đâu!..
Lão có đôi mắt xếch ngược tức là Trảo Tam Giả liền ngắt ngang nói :
- Thế thì ta cho hắn một chưởng để trả cái thâm thù đại hận mà hắn đã giết mất nhị quỷ trong số ngũ "trảo" của ta sao các ngươi cản trở là ý gì?
Lão lùn cười ha hả nói :
- Thế thì cái chết của hắn xuôi thuyền mát mái quá, chưa đủ để trả mối thâm thù kia! Phải làm sao cho hắn đau đớn quằn quại trước khi chết mới khoái chứ!
Trảo Tam Giả gật đầu mấy cái ra vẻ đắc ý rồi cười ngặt ngoẽo nói :
- Hay! Hay lắm! Thế thì tôn huynh thật là cao kiến. Vậy thì ý kiến của tôn huynh nên hành hạ hắn bằng cách nào đây?
Lão lùn trợn mắt, nghiến răng kẹt kẹt nói :
- Theo ý kiến của chung thì nên chặt đi cánh tay mặt đeo kim hoàn của hắn trước, vì chính cánh tay ấy hắn thường dùng để giết những Hắc đạo lão hán của chúng ta!
Nghe nói Trảo Tam Giả mừng rỡ há hốc cái miệng hỏa lò ngửa mặt lên trời cười một chuỗi cười như quỷ lúc nghe rất rùng rợn.
Trảo Tam Giả nói :
- Bích lão đại! Người chính là một bậc đa mưu, hèn chi trong giang hồ người ta thường truyền tụng "Âm Tứ tú tài" hôm nay ta giết hắn rồi sẽ cải tên hắn là "Huyết Bích đầu đà Thái Oan Quỷ" Vừa dứt lời cả bọn nhe răng cười híp mắt.
Đoạn Trảo Tam Giả thò tay vào túi rút ra một con dao găm tỏa ra hào quang sáng lóe xăm xăm bước tới.
Tất cả đều vỗ tay vỗ đùi cười đắc chí. Chúng nó xem "Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan" như một con chuột nằm bên miệng mèo mặc cho chúng muốn làm gì cũng được vậy!
Lúc nãy giờ Thiên Hiệp vẫn còn đứng yên không nhúc nhích, chàng nhìn qua gương mặt của bọn chúng, ai nấy đều có một thân hình ghê tởm chẳng khác gì quỷ dạ xoa, lại có một tâm địa độc ác. Chúng cố sức nghĩ ra đủ mọi cách để hành hạ một kẻ tàn phế cho thỏa mãn lòng

muốn dạ thú.
Từ tiếng cười cho đến cử chỉ của bọn chúng, chàng có cảm tưởng bọn này là lũ quỷ ở dưới địa ngục lên dương trần để tác oai tác quái.
Thiên Hiệp quay lại nhìn ân sư của chàng thì thấy người vẫn ngồi nhắm mắt như một nhà sư đang nhập định không biết gì sự việc xung quanh cả.
Lúc đó Trảo Tam Giả đã bước tới trước mặt Thái Linh Quan giơ con dao găm lên cao nói lớn :
- Thái Linh Quan! Hôm nay ta "Trảo lão tam" muốn xin mi một cánh tay để rửa hận cho bạn bè của tạ Vậy thì sang năm tới vào ngày này tức là ngày giỗ của mị Nếu mi có oan ức điều gì thì hãy xuống thập điện Diêm Vương mà kêu kiện.
Dứt lời lão toan hạ thủ thì ngoài cửa bỗng có tiếng la lớn :
- Trảo ca! Hãy coi chừng!
- Á! Á!..
Nghe nói Trảo Tam Giả liền thụt tay ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy sải ra cửa.
Tại sao thế?
Bàn tay của Thái Linh Quan đã làm cho bọn Hắc đạo tán đởm kinh tâm, đến nỗi nay người bị trọng thương gần chết ngồi đó, mà hắn cũng còn khiếp oai. Khi hắn đưa dao lên trong lòng hắn đã hồi hộp mà lại có người dọa hắn nữa thì làm sao hắn không hắn không hoảng hồn?
Khi Trảo Tam Giả hoảng hồn nhảy ra cửa thì gặp ngay một phu nhơn có đôi chân mày cạo sát lẻm từ ngoài bước vào.
Trảo Tam Giả nhìn phu nhơn cười hi hi run giọng nói :
- Hồ cô nương! Có phải cô nương đoán biết Thái Linh Quan giả bộ ngồi như chết để chờ cơ hội hả thủ tôi sao?
Ngộ hiệp yêu đàn Hồ My Dung trừng mắt một cái rồi nói :
- Đó là lòng tốt của tôi đấy!
Trảo lão tam như mắc cỡ với thái độ hèn nhác của mình liền giơ lưỡi dao lên nói :
- Lòng tốt? Cô nương định hù nhát tôi phải không?
Lão phu nhơn "hừ" một tiếng và nói :
- Tôi kêu người coi chừng là vì tôi xem Thái Linh Quan chắc chắn có âm mưu gì rồi! Không biết chừng hắn ngồi im đó rồi đột nhiên ra tay thì nguy hiểm lắm. Nếu người không tin thì cứ việc làm dạn đến thử xem nào!

Trảo Tam Giả nghe bà ta phân trần, lão cảm thấy lạnh mình rón rén liếc nhìn Thái Linh Quan với vẻ mặt sợ hãi.
Lão nói :
- Đúng đấy! Thằng đầu đà này hắn dám làm vậy lắm chớ chẳng chơi đâu!
Lúc bấy giờ Hàn Sơn nhị lùn và Trảo gia nhị quỷ đều tin lời Hồ Mỵ Dung thối lui ra cửa đứng thủ thế, các luồng nhỡn quang đều quét lên mình Thái Linh Quan nhưng không thấy lão cử động chút nào cả.
Hồi lâu, người ta thấy ở ngoài sân đã chạy tới cả mười mấy cao thủ Hắc đạo nhưng ai nấy đều lấp ló ngoài cửa không dám vào vị họ đều sợ luồng chưởng phong bất thình lình từ trong đánh ra thì nguy hiểm.
Thiên Hiệp thấy vậy mừng thầm. Chàng rất hãnh diện với cái uy phong của ân sư chàng và chàng cũng hy vọng may ra bọn ác tinh này quá sợ sệt rút lui thì ân sự sẽ thoát khỏi nạn.
Nhưng những tay ma đầu ác quỷ này đâu có thể chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế được?
Bỗng có người trong số ấy nói lớn :
- Hãy lấy "Ám Thanh Tử" ra!
- Đúng đấy! Đúng đấy!
Hụ. hụ. hụ. hu
Từ ngoài cửa bắn vào vô số ám khí nhắm thẳng thân mình Thái Linh Quan tống tới.
Phịch, phịch, phịch!
Các luồng ám khí đã trúng chỉ dính lên mình Thái Linh Quan nhưng người vẫn không rục rịch.
Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ré lên một tiếng thất thanh hoảng hốt nói :
- Ồ! Chúng ta bị hắn gạt rồi! Thái Linh Quan đã tự bế huyệt đạo, chúng ta đánh ám khí cũng vô ích.
Bỗng có tiếng nói lớn :
- Chưa chắc!
Vụt! Vụt!
Hai cây "Bạch Hổ đình" từ ngoài cửa phóng vào lẹ như tên.
Phập! Phập!
Hai binh khí ác hiểm này đã cắm lút vào Thái Dương huyệt của Thái Linh Quan nhưng vẫn không thấy Thái Linh Quan cử động.
Lúc bấy giờ mọi người mới biết rõ lão tắt thở đã lâu rồi. Trảo Tam Giả thấy thế nổi giận nói :

- Đây cũng bởi Hồ cô nương hù nhát cho nên ai nấy đều sợ sệt cả.
Đôi má của Hồ Mỵ Dung bỗng đỏ lên ra vẻ khó chịu chu miệng nói :
- Tánh tôi lo xa nên muốn cho các người đề phòng thôi, ai bảo các người sợ sệt làm gì?
Trảo Tam Giả cau mày "suỵt" một cái rồi nói :
- Lão đã chết tám mươi đời mà ai nấy đều sợ rút gân thật xấu hổ quá!
Vừa nói lão vừa nhảy vào cầm con dao găm nhằm chính giữa ngực Thái Linh Quan mà đâm tới.
Thiên Hiệp thấy thủ đoạn tàn ác của hắn, chàng quá nóng lòng quên hẳn sự nguy hiểm, chàng la lớn :
- Hãy khoan!
Vừa hét, chàng vừa nhảy đến trước mặt Thái Linh Quan cản Trảo Tam Giả lại nói :
- Đối với người chết, thì thù hận phải tiêu tan! Người ta đã chết rồi, sao ngươi còn nhẫn tâm hạ độc thủ?
Lúc nãy giờ bọn giang hồ ma đầu tuy cũng thấy Thiên Hiệp đứng đó, nhưng ai nấy đều cho là kẻ trong "Phi Lai sơn trang" đứng xem nên không để ý. Bây giờ chàng lại thình lình nhảy ra cản trở nên ai nấy đều sửng sốt.
Thế công của Trảo Tam Giả đã bị chàng xô bạt quá, nên lửa hận của lão phừng lên. Lão thấy Thiên Hiệp là một thằng bé không nghĩa lý gì nên lão trợn đôi mắt tam giác lên nói :
- Tiểu quỷ! Mi muốn chết sao?
Thiên Hiệp nghiến răng nói :
- Đâm một người đã chết rồi thì anh hùng lắm sao?
- Mi chớ nhiều chuyện! Hãy tránh ra!
Chàng cười ha hả nói :
- Đâm một người chết không những đã mất thanh danh mà còn tàn nhẫn nữa!
- Tiểu tử! Mi nên biết rằng từ xưa đến nay ta giết người chưa từng nghĩ đến việc tàn nhẫn hay không. Nếu mi dám chọc tức ta thì mi cũng bị tan xương nát thị ngay.
Dứt lời lão nhìn vào mặt chàng cười hì hì.
Thiên Hiệp cười khúc khích nói :
- Hễ làm dữ cuối cùng sẽ phải gặp quả báo đó là luật trời đã định tránh sao cho khỏi!
Trảo Tam Giả vươn đôi mày thưa, nhe hai hàm răng lồi sỉ, giơ cao con

dao găm lên hét lớn :
- Tiểu tử! Ta sẽ giết mi đi để coi thử lẽ trời báo ứng ra sao?
Vụt!
Lưỡi dao loáng ra hào quang khiếp người đâm thẳng đến Thiên Hiệp. Hai người đứng cách nhau không được hai bước, mà Trảo Tam Giả lại ra tay một cách lanh lẹ và độc đáo thì Thiên Hiệp khó mà tránh khỏi. Ngờ đâu sự việc lại xảy ra không phải như mọi người ước đoán. Người ta chỉ thấy Thiên Hiệp loáng một cái thân chàng đã biến ra sau lưng Trảo Tam Giả. Lưỡi dao găm đành phải đâm trong không khí.
Thế đánh bị hụt nên lão mất thăng bằng lảo đảo mấy cái cơ hồ ngã chúi xuống đất.
Mấy mươi cao thủ Hắc đạo thấy thế, ai nấy đều giật nẩy người nhìn sững vào mặt chàng. Họ không ngờ một thằng bé thế kia lại có thủ pháp lanh lẹ đến thế!
Thiên Hiệp đứng sau lưng Trảo Tam Giả nói lớn :
- Ta với ngươi không thù không oán mà đột nhiên lại hạ độc thủ thế sao?
Trảo Tam Giả quay lại nắm con dao đứng thủ thế. Lão quá ngạc nhiên, không biết thằng bé này đã dùng thủ pháp gì mà có thể tránh ngọn dao một cách lanh lẹ quá.
Lão rống lên một tiếng vang cả căn phòng và nói lớn :
- Tiểu tử! Mi là người hay là quỷ hiện hình hãy nói mau! Ta quyết sẽ giết mi, nếu ta giết không được mi thì thề sẽ không làm người đấy!
Vừa dứt lời, lão quay lưỡi dao phóng mình lên đánh ra một chiêu "Trực Đáo Huỳnh Long" hào quang nhấp nháy như diễn chớp. Cả người lẫn dao quay tròn phóng tới Thiên Hiệp. Thật là một chiêu thế quá rùng rợn.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 04
Túi tham không đáy

Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng tự xét không có thái độ gì khiêu khích đối phương. Chàng chỉ dùng lời lẽ phải trái để ngăn cản bớt lòng thù hận của con người còn sống đối với một người đã chết mà thôi. Thế mà lão cứ hằn học muốn giết chàng cho được.

Hay là bọn Hắc đạo này xem việc giết người như việc ăn uống chăng?
Chàng nhìn thẳng vào mặt Trảo Tam Giả cau mày hỏi :
- Ngươi thích giết người lắm sao?
Tên Trảo quỷ này đã bị đánh hụt mấy cái nên quá tức giận, lão cắn răng phì lỗ mũi khịt khịt mấy cái rồi lao mình tới vung tròn ngọn đoản đao sáng lóe cố đâm thẳng vào đại huyệt của chàng. Với thủ pháp của một tên quỷ Hắc đạo khét tiếng giang hồ này đâu có phải tầm thường. Cả bọn Hắc đạo đứng xem gật đầu ra vẻ đắc chí, chúng đinh ninh rằng lần này thằng bé kia không thể trốn tránh được nữa.
Lưỡi dao chỉ còn cách thân mình Thiên Hiệp vài tấc thì bỗng thấy Thiên Hiệp đâu mất. Bọn cao thủ Hắc đạo chỉ thấy bóng chàng vụt qua như một làn khói. Chúng ngơ ngác nhìn bốn phía thì thấy chàng đứng chần ngần sát vách tường cách Trảo quỷ gần ba trượng.
Cả bọn đều giật nẩy người trố mắt nhìn Thiên Hiệp. Chúng không hiểu thằng bé này áp dụng thân pháp gì mà tránh né kỳ diệu đến thế!
Chiêu thế mà Trảo lão tam mới vừa đánh ra đó tức là chiêu "Trực Đáo Huỳnh Long" một chiêu thức vô cùng độc đáo trong Hắc đạo, xưa nay ai gặp phải cùng đều tán đởm kinh tâm thế mà hôm nay không thể hạ thủ một thằng bé mười lăm tuổi thì bảo sao họ không ngạc nhiên?
Bây giờ đôi mắt tam giác của Trảo lão tam lại trợn to hơn nữa và đỏ ngầu như hai cục máu, lão rống lên một tiếng khiếp người và nhảy chồm tới cắn răng đâm mạnh tới một đao quyết không để hụt nữa. Lực đạo của ngọn đao bây giờ lại tăng thêm gấp bội.
Phập!
Bốp!
Ai nấy đều giựt mình, vì lưỡi dao kia đà không đâm trúng Thiên Hiệp mà còn đâm thủng cây cột lút đến cán. Bị quá trớn, chiếc đầu của Trảo lão lại va vào cột ấy rung rinh cả nhà. Lão ôm đầu suýt xoa chệnh choạng như muốn ngã quị xuống đất.
Thằng bé Thiên Hiệp kia đã đứng tỉnh táo bên vách tường bên kia, thật là một việc không thể tưởng tượng được.
Lão bị rêm cả óc, nhưng vì quá tức giận không kể gì đau đớn nữa. Lão đứng phắt dậy vận công lực "hự" lên một tiếng rút lưỡi đao ra rồi đứng gườm Thiên Hiệp.
Người ta thấy trên trán lão bị sưng vù như một quả cam sành và rươm rướm máu.
Sắc mặt lão bấy giờ tím ngắt đủ biết lão đã giận đến mức nào rồi!

Trảo lão tam giơ ngọn đoản đao lên trời hét lớn :
- Tiểu tử! Ta quyết không tha mi được!
Lão vừa lao mình tới thì bỗng Hồ Mỵ Dung gọi lớn :
- Trảo tam ca!
Lão liền đứng sững lại trợn mắt ngó Hồ Mỵ Dung, Lão hất hàm như muốn hỏi ý kiến.
Hồ Mỵ Dung nói :
- Hãy coi chừng! Tôi thấy thân pháp của hắn kỳ quái lắm đấy!
Câu nói của Hồ Mỵ Dung không những làm cho Trảo tam thối trí mà còn làm bọn Hắc đạo đều kinh nghi nhìn sững Thiên Hiệp. Chúng muốn tìm hiểu thân pháp của thằng bé này do đâu mà có.
Sự thực Thiên Hiệp cũng không ngờ mình lại có thể tránh né tài tình như thế. Lúc nãy chàng học được "Lôi Hành cửu chuyển" trên Thiết thư, tuy chàng nghe Thái Linh Quan bảo là võ công tuyệt thế, nhưng chàng không rõ công hiệu của chiêu thức này ra sao và nên áp dụng trong trường hợp nào. Chàng cũng không ngờ lão Trảo quỷ này lại cố sát chàng như vậy. Trong lúc nguy biến chàng đành dụng một cách liều lĩnh, ai ngờ "Lôi Hành cửu chuyển" trên Thiết thư lại có một tác dụng phi thường như vậy.
Nghĩ như thế chàng vừa mừng vừa giận. Mừng là vì chàng học được một võ công kỳ bí và chàng quá giận bọn người đầu trâu mặt ngựa, lòng dạ độc ác không kể gì đến lời phải lẽ trái.
Lúc ấy lão đại của Hàn Sơn nhị lùn lắc mình một cái rồi bước tới trước mặt Thiên Hiệp, đưa cánh tay tý hon lên vuốt hàm râu dài thườn thượt rồi cười ha hả nói :
- Thằng bé, mi tên họ chi sao lại can thiệp vào việc này?
Câu hỏi của lão tí hon này có vẻ ôn tồn, chàng muốn đáp lại, nhưng biết nói làm sao? Vì Nhiệm Tử Huệ không phải là thân phụ của chàng thì biết họ gì mà nói?
Bỗng chàng nhớ lại lúc nãy chàng hỏi Thái Linh Quan người quá kiệt sức chỉ nói lên được một tiếng "cừu" thì chắc thân phụ chàng là họ Cừu rồi!
Chàng dõng dạc đáp :
- Tôi họ Cừu tên Thiên Hiệp!
Nghe cái tên Cừu Thiên Hiệp ai nấy đều ngơ ngác trố mắt nhìn nhau. Họ cố tìm tòi trong ký ức để xem thử tên này là đồ đệ của ai thuộc môn phái nào nhưng lạ thay cái tên này tuyệt đối không có trong hàng cao

thủ trên giang hồ.
Lão Trảo tam quả quyết rằng gã thiếu niên này không phải là nhân vật thành danh, nhưng lão còn sợ cái thù này có thể liên hệ đến môn phái bèn trợn mắt hỏi :
- Mi là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thật thà đáp :
- Tôi không thuộc môn phái nào cả! Sư phụ tôi tức là người kia kìa!
Vừa nói chàng vừa đưa tay trỏ về phía Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan, người đã tắt thở ngồi trong góc phòng đó.
Nghe chàng nói, mấy mươi cao thủ Hắc đạo đều giật mình cả đến lão Trảo quỷ đang tức giận cũng phải kinh ngạc bước lùi hai bước nhìn đăm đăm vào mặt chàng.
Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ngước mặt lên cười ha hả, trầm giọng nói :
- Ồ! Thằng bé này quá ranh mãnh, hắn cũng biết hù nhát chúng ta đấy chứ!
Suốt đời Thái Linh Quan chỉ làm bạn với Nhị Cái và Tam Kiếm khách mà thôi, hắn cũng không trú ngụ một nơi nào quá nữa tháng và cũng không nghe hắn có một đệ tử nào cả thế mà mi dám đặt điều xưng là đệ tử của Thái Linh Quan... hạ. hạ. ha Lão Trảo tam nghe nói liền sấn tới một bước trợn mắt hét lớn :
- Tiểu tử! Mi định đem cái uy danh của nhất Tăng, nhị Cái và tam Kiếm khách ra dọa dẫm lão tử này sao?
Cừu Thiên Hiệp ôn tồn đáp :
- Thật đấy! Tôi không dối trá với các người đâu!
Lão đại vuốt râu hỏi :
- Mi bảo rằng mi là đệ tử của Thái Linh Quan vậy mi yết bái sư môn tại núi nào, và ai đã giới thiệu mi làm đệ tử cho hắn?
Cừu Thiên Hiệp vẫn thật thà đáp :
- Tôi chỉ tôn người làm sư phụ tôi lúc nãy tại nơi đây, khi trời còn chưa sáng. Tôi phỉnh gạt các ngươi để làm gì chứ?
Lão Trảo tam cười khúc khích nói :
- Tiểu tử! Thế thì họa đến cho mi rồi! Thái Linh Quan đã sát hạ mất hai người trong Ngũ quỷ của chúng ta, nay lão đã chết rồi còn mi là đệ tử thì phải thường mạng đây!
Dứt lời Trảo quỷ vung đoản đao đâm tới đồng thời đánh ra một chưởng sát thủ.

Ánh đao loang loáng, chưởng lực ào ào trông rất nguy hiểm.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bình tĩnh trở lại, chàng cố tình biểu diễn cho đầy đủ "Lôi Hành cửu chuyển" một tuyệt thế võ công để xem thử uy lực của chiêu thức này đến mức nào. Chàng không đợi lão Trảo tam tiếng sát đến như trước nữa, chàng đã tung mình bay nhanh. Người ta chỉ thấy thân chàng biến thành một làn khói khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến đối phương không biết đường nào tấn cả.
Cừu Thiên Hiệp lớn tiếng :
- Tôi nói thật cho người biết, tôi chỉ nhẫn nhục đến thế là cùng!
Lão Trảo tam là một trong Ngũ trảo quỷ rất có tên tuổi trong bọn Hắc đạo, giờ đây thua tiếp ba chiêu mà vẫn không chạm được một mảy lông của thằng bé mười lăm tuổi khiến cho lòng lão tràn ngập lửa căm hờn.
Lúc bấy giờ lão đại mới thấy rõ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quả là phi phàm.
Lão sợ Ông bạn Trảo tam bị xấu hổ nên gọi lớn :
- Trảo Chấn Lễ! Thôi, đừng đánh hắn nữa làm gì, để ta hỏi hắn thử nào!
Dứt lời lão đại lùn bèn nhảy tới trước mặt lão Trảo tam tức là Trảo Chấn Lễ nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Kìa, ông bạn nhỏ ơi! Cứ theo thân pháp của ngươi thì đâu có phải là đệ tử của Kim bích đầu đà Thái Linh Quan?
Cừu Thiên Hiệp, một thiếu niên thật thà chất phát, chàng đâu có hiểu được sự xảo trá của bọn Hắc đạo này. Chàng chỉ thấy lão đại dùng lời lẽ ôn tồn để hỏi, chàng đoán chắc lão già lùn này tánh tình không hung dữ như lão quỷ kia. Chắc là lão muốn giải nguy cho mình thì phải.
Nghĩ như thế chàng vội đáp :
- Tôi đã nói thật mà tiền bối không tin tôi sao?
Lão nhe mấy chiếc răng ống điếu cười rặc rặc nói :
- Ta có lạ lùng gì cái thuật khinh công "Phật Môn Khứ Thiên" của Thái Linh Quan, nhưng ta đã xét kỹ thuật khinh công của mi không giống như thế!
Cừu Thiên Hiệp vui vẻ đáp :
- À, thì ra vì thế mà tiền bối thắc mắc. Thật ra thủ pháp ấy không phải tôi học của sư phụ tôi!
Lão ngạc nhiên hỏi :
- Vậy ngươi học ở đâu mà được?
Cừu Thiên Hiệp có thiện cảm với lão nên không giấu diếm gì cả.
Chàng đáp :

- Tôi được học trên "Thiết thư chi bảo" đấy!
Câu nói của chàng như tiếng sét đánh vào tai bọn Hắc đạo. Cả bọn thì thầm với nhau không ngớt.
Trảo Chấn Lễ cau mày hét :
- Nói bậy! Thiết thư quả thật đã rơi vào tay "Huyết Quan giáo chủ" rồi, mi tưởng ta không biết sao?
Lão đại lùng nắm tay Trảo Chấn Lễ kéo lùi ra sau rồi bước tới bên Thiên Hiệp cười mơn trớn hỏi :
- Nếu quả mi nói thật thì bây giờ Thiết thư ở đâu chắc mi biết rồi chứ?
Thiên Hiệp không do dự gì cả. Chàng đáp ngay :
- Thiết thư hiện ở trong mình tôi đây!
Để chứng tỏ lời nói của chàng là sự thật, chàng đưa tay vỗ vào bụng, mấy tờ Thiết thư chạm nhau kêu "reng reng".
Chàng lại hỏi :
- Người có nghe gì không? Bây giờ người đã tin lời tôi rồi chứ?
Bọn Hắc đạo không ngờ một bảo vật võ lâm lại rơi vào tay một đứa bé thật thà chất phác. Bởi thế, lòng tham của chúng nổi lên. Ai nấy đều nghiến răng kẹt kẹt lo sợ cho kẻ khác chiếm đoạt mất Thiết thư, nên trong lòng của người nào cũng nghĩ ra trăm mưu nghìn kế để tiêu diệt kẻ xung quanh, hòng chiếm đoạt Thiết thư ấy.
Lúc bây giờ vẻ mặc người nào cũng hiện lên sát kiếp vận công lực chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giành giựt.
Lão đại lùn quay mắt qua nhìn đồng bọn kia nhảy nhót vài cái rồi xoay qua cười cười nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Tiểu bằng hửu! Hãy vui lòng đem Thiết thư ra cho chúng ta xem thư có được không? Có như thế mới chứng tỏ lòng thành đáng thương của ngươi chứ!
Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn gật đầu đáp :
- Nếu cần, tôi sẵn sàng cho xem đây!
Dứt lời chàng liền thò tay vào lấy cuốn Thiết thư.
Bỗng nhiên ba bóng người từ sau nhảy tới bộp bộp gạt lão đại lùn sang một bên nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hét lớn :
- Khoan đã!
Ba bóng người này chính là ba Trảo quỷ, họ sợ chàng lấy Thiết thư ra thì sẽ vào tay lão đại lùn ranh mãnh này mất nên chúng quyết không để mất Thiết thư.
Cả ba đều rút binh khí ra đứng thành ba bóc để chuẩn bị chiêu thế "Ty

Phát Qui" rồi hét lớn :
- Qúi vị nên biết rằng Thiết thư hiện ở trong mình thằng bé này là sự thật hiển nhiên, không ai có quyền dùng lời lẽ phỉnh gạt để chiếm đoạt Thiết thư cả. Đã có huynh đệ lão gia ở đây và cũng có rất nhiều cao thủ thành danh nữa, chẳng lẽ đứng đây chứng kiến cho lão đại dùng ba tất lưỡi chiếm đoạt bảo vật võ lâm một cách bất công như thế được!
Vừa dứt lời, tức thì trong bọn có người phụ họa :
- Đúng đấy! Nói như thế là công bằng hợp lý đó!
Trảo Chấn Nhơn là một trong Ngũ trảo quỷ đứng ra trịnh trọng nói :
- Theo ý kiến của ta thì Thiết thư này nên giải quyết bằng hai cách. Một là chúng ta đem hết tài nghệ võ công ra mà đánh đấu nhau, nếu ai thắng thì người ấy sẽ chiếm đoạt Thiết thư Còn lẽ thứ hai là trong Hắc đạo chúng ta hãy luân phiên nhau mà cất giữ Thiết thư ấy.
Ngừng một lát lão nói tiếp :
- Sự thay phiên nhau để chiếm giữ này thì phải căn cứ theo công trạng đánh đấu với Thái Linh Quan mà phân bổ. Trong cuộc đánh với Thái Linh Quan hễ ai có công nhiều hơn, tức kẻ ấy được quyền chiếm giữ trước tiên.
Sở dĩ lão Trảo quỷ này đưa ra hai điều kiện như thế là vì lão thiết tưởng đối với công lực của Tam quỷ có thể trội hơn trong bọn và so sánh công trạng đánh nhau với Thái Linh Quan thì Ngũ trảo quỷ có công nhiều hơn cả. Nếu mọi người bằng lòng điều kiện nào thì Trảo quỷ cũng vẫn được lãnh phần ưu tiên.
Hàn Sơn nhị lùn nghe nói chỉ cười gằn không đáp, vì lão tự xét bạn lùn của lão không phải là đối thủ của Trảo tam quỷ.
Còn số người kia thì dĩ nhiên không ai tán thành ý kiến ấy cả, nhưng họ đoán biết kẻ nào ra tay trước sẽ bị thiệt thòi, vì họ rất rành câu phương ngôn "giục bạn tương trị, ngư ông đắc thắng". Bởi thế ai nấy đều im lặng nhường nhau. Một không khí im lặng khẩn trương vô cùng.
Trảo Chấn Nhơn thấy mọi người không nói gì cả, lão tưởng mọi người đã khiếp sợ Oai danh của Trảo quỷ, bèn xoay lại quét đôi mắt nảy lửa vào mặt Cừu Thiên Hiệp hét lớn :
- Thằng bé! Hãy lấy Thiết thư ra mau!
Hai lão quỷ kia cũng vận công lực lên hai cánh tay giơ lên trước mặt chàng dọa nạt :
- Lấy ra mau!
Trước thái độ hung hăng của ba ác quỷ, chàng cảm thấy rùng rợn run

rảy đáp :
- Để tôi lấy cho nhưng chỉ xem thôi chứ không được cướp giật đấy nhé!
Chàng vừa thò tay vào bụng thì cả mấy mươi người liền vùng chạy tới vây tam quỷ và Cừu Thiên Hiệp vào giữa.
Lúc bấy giờ không khí trong "Phi Lai sơn trang" trở nên khẩn trương vô cùng. Mọi người đều cắn răng nín thở nhưng chắc chắn là cuộc đổ máu sẽ diễn ra không phải tầm thường.
Cừu Thiên Hiệp rụt rè rút Thiết thư ra, đưa mắt nhìn qua mọi người ra vẻ nghi ngờ.
Chàng không dứt khoát lấy ra mà chỉ lấp ló trong chéo áo cốt để cho mọi người thấy mà thôi.
Thấy thế Tam trảo quỷ đồng hét lớn :
- Lấy ra lẹ đi!
Trước sự áp bức, Thiên Hiệp quá bực tức nhưng đứng trước lòng tham của số đông người chàng không dám cưỡng lại đành ấp úng nói :
- Để.. tôi.. lấy..
Bỗng nhiên có ba đạo hào quang bắn thẳng tới sau ót của Tam trảo quỷ xẹt!
xẹt!..
Lúc nãy giờ ba lão Trảo quỷ tuy quay mặt về hướng Cừu Thiên Hiệp để dọa nạt song luôn luôn đề phòng phía sau lưng vì hắn sợ thủ đoạn hại lén của người trong Hắc đạo.
Khi vừa nghe tiếng gió cả ba đều hét lên một tiếng nhảy trái ra ngoài hơn một trượng rồi la lớn :
- Vị cao thủ nào dám cả gan hả?
Chưa dứt lời đã có tiếng "hừ" vang lên và tiếp nói :
- Ta, Cố Vạn Niên đây chứ còn ai nữa?
Sau tiếng nói lanh lảnh như chuông ấy, có một hán tử cao lớn từ trong đám Hắc đạo ấy bước ra với vẻ mặt hầm hầm sắc giận, một tay cầm "hổ vị" một tay cầm bình ám khí.
Trảo Chấn Nhơn cười gàn nói :
- Ta biết lắm, chỉ trừ Cố Vạn Niên ra thì chắc chắn không ai có thể bắn tiếp ba viên ám khí cùng một lúc cả, nhưng tiếc thay thủ đoạn độc ác ấy có nghĩa lý gì đối với Tam Trảo gia của chúng ta!
Cố Vạn Niên bĩu môi nói :
- Các người chớ phách lối! Họ Cố này sẽ không tha thứ cho những kẻ tự cao như chúng bay đâu!

Trảo Chấn Lễ trợn to đôi mắt tam giác của lão và hét lớn :
- Mi không nể ta sao?
Cố Vạn Niên rút cây hổ vi vung lên trời kêu vùn vụt ra vẻ tự đắt và hét lớn :
- Ta đã không nể mi mà còn đánh cho toát thêm cái miệng hỏa lò nói "dóc" của mi nữa là khác!
Ba Trảo quỷ cả giận nhảy tới chỉ vào mặt Cố Vạn Niên hét :
- Nếu mi không nể, ta cũng buộc mi phải nể chúng tạ Thiết thư ấy coi như của chúng ta rồi đó. Nếu kẻ nào còn dám cưỡng lại hãy nếm thử mùi "Ngũ Quỷ Âm Công chưởng" của chúng ta.
Cố Vạn Niên cười hăng hái nói :
- Đáng tiếc là ngũ quỷ đã chết mất hai, chỉ còn tam quỷ sợ e thực hành không nổi nữa, ha hạ.
Trảo Chấn Nhơn quá tức giận, lão trợn mắt hét :
- Thằng họ Cố kia, hãy coi..
Tiếng "chưởng" còn chưa thốt ra khỏi miệng lão, thì bỗng Thiên Hiệp "á" lên một tiếng. Cả bọn quần ma đều quay lại thì thấy hai lão lùn thừa cơ Thiên Hiệp đang đứng ngó sững Tam trảo quỷ và Cố Vạn Niên nên sơ hở. Lão liền nhảy tới để cướp đoạt Thiết thư.
Tuy "Lôi Hành cửu chuyển" lanh lẹ vô song nhưng vì quá đột ngột thì làm sao chàng tránh khỏi. Cả hai lão lùn mỗi người một bên đè mạnh tay trên hai vai Thiên Hiệp và khẽ hét :
- Hãy đưa Thiết thư đây! Nếu chậm trễ chúng ta sẽ vận chưởng lực, thân xác mi bấy như tương bây giờ.
Sự việc xảy ra bất thình lình khiến trong trận trở nên đại biến. Bên kia, Tam Trảo và Cố Vạn Niên cũng dừng tay Tất cả đều nhìn sững hành động ranh mãnh của hai lão lùn ấy.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bị mắc mưu dưới tay của hai cao thủ Hắc đạo, chỉ cần trái ý là hai bàn tay kia có thể làm cho chàng nát xương lập tức, nếu có giỏi lắm thoát chết cũng phải bị tàn phế chung thân.
Thiên Hiệp chỉ phải nói :
- Để tôi lấy ra cho, các người cần gì phải làm như vậy?
Hàn Sơn nhị lùn vừa giữ cánh tay trên vai Thiên Hiệp vừa quay mặt qua nói với quần ma.
- Này các vị! Chúng ta đều là kẻ thân thuộc nhau cả, để chúng tôi lấy được Thiết thư rồi hãy định liệu sau. Nếu chúng ta đánh đấu giành giựt

nhau thì hỏng việc mất, sau khi chúng tôi lấy được Thiết thư rồi mà muốn phản bội bỏ chạy cũng không được nào. Xin các vị nghĩ kỹ xem mọi việc chỉ thương lượng là hay nhất.
Tuy đã phân trần như thế nhưng hai lão lùn cũng còn sợ bọn quần ma ra tay hạ độc thủ nên lão lắc vai chàng hét.
- Mau! Mau!
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn như một cái máy, chàng thò tay vào bụng lấy cuốn Thiết thư ra, hào quang chiếu sáng lòa cả bọn quần ma.
Bỗng nhiên vang lên hai tiếng :
Bịch! Bịch!
Hai lão lùn đều bị chấn lui hơn năm bước, lảo đảo mấy cái rồi đứng vững lại, mặt mày tái ngắt.
Và tiếp theo là một giọng nói như một nhát búa đóng vào đầu bọn Hắc đạo :
- Hai thằng lùn kia! Ta đố bây dám lấy Thiết thư ấy!
Một giọng nói không lớn lắm nhưng nó mang theo cả một công lực khiếp người.
Hai lão lùn vừa thấy một kẻ ấy thì bỗng rú lên một tiếng thất thanh chạy ra ngoài một trượng mặt mày hơ hãi, tay chân run rẩy chẳng khác chuột thấy mèo.
Mọi người đang ngơ ngác thì người ấy đã xuất hiện. Nhân vật này chính là một lão ăn xin mặc chiếc áo vá đụp trăm mảnh. Lão bay đến như một luồng gió nhẹ, một tay kẹp cây trúc trượng, còn tay kia cầm một đóa hoa sen màu vàng. Lão đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp như một thiên thần.
Một số người biết danh lão ăn xin đều sợ hãi lùi dần núp mặt sau lưng kẻ khác.
Còn một số khác không biết lão là nhân vật như thế nào nên nhao nhao lên, nhưng không dám hành động gì cả, vì họ thấy vẻ sợ sệt của Hàn Sơn nhị lùn cũng đoán biết, lão này không phải là nhân vật thường.
Trên khuôn mặt xương xẩu của lão, hiện lên những đường gân kỳ quặc, đôi mắt sâu ấy loáng ra hai luồng nhỡn quang chiếu sáng hơn một trượng chẳng khác hai chiếc đèn của thợ săn.
Lão nhìn Cừu Thiên Hiệp gật đầu rồi quay qua nhìn Hàn Sơn nhị lùn cau mày nói :
- Hai vị hãy tránh xa một chút đi!

Hàn Sơn nhị lùn liền ứng tiếng dạ rân rồi chạy vòng ra sau chót đứng yên, như những kẻ đã bị xử tử bỗng được ân xá vậy.
Lão ăn xin đưa tay ra lấy cuốn Thiết thư trên tay Cừu Thiên Hiệp rồi lật qua lật lại xem xét.
Thấy thế đám ma đầu Hắc đạo nhao nhao nhìn thẳng vào mặt lão ăn xin ra vẻ thèm thuồng. Ai nấy đều tức tối, nếu không giành giựt nhau thì Thiết thư này đã về tay Hắc đạo rồi có đâu để cho lão ăn xin đến đây tác oai tác quái.
Nhưng lão ăn xin xem xong liền trao Thiết thư lại cho Cừu Thiên Hiệp và ôn tồn căn dặn :
- Thằng bé! Hãy cất kỹ Thiết thư này đi! Vì đây chính là võ lâm chi bảo, muốn học được võ công tuyệt nghệ trong ấy, cũng phải gặp một võ lâm kỳ tài mới có thể phát dương ra quang đại được!
Ngừng một lát lão nói tiếp :
- Mi hãy yên tâm! Đã có ta, khi lão ăn xin đến đây thì Thiết thư này kể như là của mì rồi đấy!
Dứt lời trong đám Hắc đạo quần ma bỗng vang lên một tiếng "hừ" lạnh ngắt.
Lão ăn xin vẫn không lộ vẻ tức giận, lão bước tới trước thây thể của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan chắp tay nghẹn ngào nói :
- Thái ca ca! Đứng trước thây thể của người. Quế Cung Đảm này quá đau lòng ước sao cho tôi thay chết cho người tôi mới đành dạ.
Ba tiếng Quế Cung Đảm ấy lọt vào tai quần ma khiến cho những kẻ chưa biết mặt lão đều giật gân vì cái tên "Kim Bản Trúc Trượng" Quế Cung Đảm đã lừng danh khắp thiên hạ. Chính lão là một trong nhị "Cái" mà trên giang hồ đã truyền tụng sáu vị chúa tể võ lâm là nhất "Tăng" nhị "Cái" và tam "Kiếm khách". Lúc bấy giờ cả bọn Hắc đạo đều đứng im lặng không dám nhao nhao như trước nữa.
- Thằng bé! Trong chúng ta gồm sáu người tức là Nhất tăng Nhị cái và Tam kiếm khách đã kết giao với nhau và có lời thề rằng: "Sinh tiền bất liên thủ, tử hậu bất tầm hận". Do đó nay sư phụ mi bị hạ sát, trong chúng ta không được báo thù. Bởi thế mối thù này do mi trả lấy!
Cừu Thiên Hiệp nghe nói vội chắp tay cung kính đáp :
- Việc này lẽ dĩ nhiên vãn bối phải đảm nhiệm dù chết đi vãn bối cũng cam. Song vì võ công của vãn bối quá kém cỏi sợ không đủ sức để đảm đương.
Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm nói :

- Tuy nói thế, nhưng việc đó còn xa xôi. Bây giờ nên giải quyết cuốn Thiết thư này trước đã.
Bọn quần ma nghe lão nói giải quyết cuốn Thiết thư liền nhao nhao đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt lão chờ xem lão giải quyết bằng cách nào.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 05
Một ý nguyện trước khi lên đường

Hai tiếng "giải quyết" của Quế Cung Đàm nói ra khiến bọn Hắc đạo quần ma nhao nhố như nước thủy triều. Cả bọn đều lùi vài bước vận công lực thủ thế chờ nghinh địch.
Cả mấy mươi đôi mắt nảy lửa đều quét lên mình Quế Cung Đàm ra vẻ khẩn trương vô cùng.
Quế Cung Đàm cười ha hả bình tĩnh nói :
- Các ngươi chớ tưởng lão ăn xin này động lòng tham muốn chiếm đoạt Thiết thư!
Các ngươi định hợp sức đối chống với ta phải không? Thế thì lầm rồi!
Lão đại lùn thấy đám quần ma Hắc đạo lúc bây giờ có vẻ đoàn kết liền lớn tiếng nói :
- Kẻ nào muốn dùng võ công để ăn hiếp người thì hãy xem tấm gương kia của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan ấy!
Quế Cung Đàm nổi giận trợn mắt hét :
- Thằng lùn kia! Mi dám cả gan hả?
Lão nhị lùn thấy thế liền lướt nói lớn :
- Nếu bảo rằng không tham lam sao không giải quyết gấp đi.
Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm cố gắng nhẫn nhục ôn tồn nói :
- Phương pháp giải quyết của ta rất đơn giản. Thiết thư này đã là của Cừu Thiên Hiệp, nếu các người có tài năng thì cứ việc cướp đoạt mà lấy đi, muốn dùng lời lẽ phỉnh gạt hay dùng võ lực cũng được. Lão ăn xin này sẽ đứng ngoài xem chơi nhất thiết không nhúng tay vào!
Câu nói của Quế Cung Đàm khiến cho mọi người quá bất ngờ. Ai nấy đều tưởng rằng lão sẽ dùng võ công tuyệt nghệ của lão để chiếm đoạt Thiết thư, nhưng trái lại lão chịu đứng thị chừng cho mọi người ra tay cướp giựt, đó là một việc không ai ngờ được.
Do đó mọi người ngơ ngác không dám tin.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói liền thất kinh biến sắc mặt vội vàng nói :
- Lão tiền bối chớ nên làm như thế, tôi đâu có đủ sức đảm đương!...
Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt nói :
- Xưa nay lão ăn xin này đã nói ra thì không bao giờ nói trái lại được!
Trảo Chấn Nhơn cười ha hả nói :
- Chúng tôi biết lắm, xưa nay nhất Tăng, nhị Cái, tam Kiếm Khách đã nói ra thì luôn luôn giữ lời hứa. Vậy chúng tôi xin phép ra tay ngay bây giờ đây!
Dứt lời Trảo Chân Nhơn lao mình ra trước vận công toan đánh tới Cừu Thiên Hiệp, còn bao nhiêu người kia cũng nhảy theo sau, chia đôi ra nhảy vòng tới định bao vây chàng.
Bỗng Quế Cung Đàm hét lớn :
- Hãy khoan đã! Ta nói chưa hết lời kia mà!
Tất cả đều dừng lại, Trảo Chấn Lễ vươn đôi mày thưa lên nói :
- Sao đấy? Định tay đổi ý kiến phải không?
Quế Cung Đàm nói :
- Lão phu không bao giờ thay đổi ý kiến đâu, nhưng phàm làm việc gì cũng phải có kết cuộc. Bên trong túi ta có sáu mươi đồng tiền đây, ta sẽ ném ra từng đồng một. Khi nào ta ném hết tiền mà các ngươi vẫn chưa giựt được Thiết thư trên tay của Cừu Thiên Hiệp tức là coi như Thiết thư ấy các ngươi không có phần phước để chiếm đoạt, và sau đó các ngươi không có quyền giành giựt nữa!
Dứt lời lão thò tay vào túi hốt ra một nắm tiền giơ lên cho quần hùng xem.
Bọn Hắc đạo quần ma, ai mà không muốn lấy tuyệt thế kỳ thư ấy? Bây giờ đã có kẻ làm trọng tài cho mình cướp đoạt thì còn gì sung sướng hơn nữa?
Tất cả đều vui vẻ đồng thanh reo lớn :
- Tốt lắm! Cứ làm theo vậy đi!
Cừu Thiên Hiệp rất lo ngại quay lại nói với lão ăn xin :
- Vãn bối làm thế nào chịu nổi với số đông kia?
Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm cười ha hả nói :
- Ai bảo mi có cuốn Thiết thử Trong giang hồ này kẻ nào mạnh là hơn, không nói năng gì cả.
Dứt lời lão vừa kề vào tai Thiên Hiệp khẽ nói :
- Chớ nên sợ sệt! Mi cứ việc dùng thân pháp "Lôi Hành cửu chuyển" lúc nãy đó thì cũng đối phó với chúng đủ rồi!

Lão sợ mọi người nghi ngờ về việc lão kề tai nói nhỏ với chàng nên lão liền cất giọng nói :
- Mi đã là đệ tử của nhất Tăng thì chắc chắn không phải tầm thường.
Vậy thì việc gì mà phải khiêm nhượng?
Lúc bấy giờ mấy chục cao thủ Hắc đạo đều rút binh khí ra, la ó vang rền trận thế vô cùng hỗn độn và khẩn trương. Họ chỉ chờ đồng tiền ném ra là họ ra tay gấp rút.
Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm liền kéo tay Cừu Thiên Hiệp xô ra ngoài sân và la lớn :
- Ở trong nhà này chắc hẹp, hãy ra ngoài sân cho rộng rãi đi!
Bọn quần ma sợ lão âm mưu đẩy Cừu Thiên Hiệp tẩu thoát nên ai nấy đều phóng mình ra ngoài sân nhanh như chớp quyết không để mất miếng mồi ngon ấy!
Lúc bấy giờ trời quang đãng mặt trời đã lên vài con sào ánh nắng mai rọi lên mình mọi người.
Quế Cung Đàm dõng dạc đứng ra tuyên bố :
- Các vị hãy để ý đây! Ta sẽ ném tiền vào tấm bia bên sân này khi bắt đầu nghe tiếng "keng" thì quý vị có thể ra tay và khi ta đã ném hết sau mươi đồng tiền rồi mà còn thấy có kẻ không dừng tay thì ta sẽ lấy mạng đấy!
Vừa dứt lời Quế Cung Đàm ném đồng tiền lên tấm bia phía cuối sân, chưởng ném của ông ta rất lẹ làng và tỏa ra một ánh sáng vàng trông rất ghê rợn.
- Keng!..
Đồng tiền chạm vào tấm bia tóe lửa ra, tức thì bọn Hắc đạo quần ma đồng thanh rống lên một tiếng vang trời và nhảy bổ tới Cừu Thiên Hiệp.
Mấy chục người này đều là cao thủ võ lâm cả nên chưởng lực tống tới như gió to bão lớn.
Cừu Thiên Hiệp từ thuở bé đến giờ chưa thấy trận ác chiến ghê tởm như vậy, chàng thất kinh la lớn.
- Á!
Thân hình của chàng run lẫy bẩy...
Đồng tiền từ trong tay Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm bắn ra không ngớt.
Bỗng có tiếng Quế Cung Đàm la lớn :
- Thằng bé! Mi chờ chết sao?

Trong tiếng hét ấy đã có năm cánh tay chộp tới Thiên Hiệp. Năm cánh tay của bọn Hắc đạo này quả là những cánh tay sắt, nếu bị một cánh tay nào chộp trúng cũng phải nát xương.
Cừu Thiên Hiệp đứng trước tình thế nguy cấp chàng lại nghe tiếng thét của lão ăn xin khiến lòng chàng bỗng rộn lên. Chàng liền vụt một cái biến mình đi nơi khác chỉ để lại một làn khói trắng.
Lúc bấy giờ chàng mới thấy rõ "Lôi Hành cửu chuyển" là thân pháp kỳ tài có thể tránh khỏi mấy mươi luồng chưởng lực và những cái chộp độc đáo kia thật là một điều không thể tưởng tượng.
Chiêu thế của họ mới phát ra thì trước mặt họ không thấy Thiên Hiệp đâu nữa, họ liền rống lên một tiếng vang trời dậy đất rồi mạnh ai nấy đánh, đổ xô tới chưởng đánh, kiếm đao trông rất ác liệt.
Cừu Thiên Hiệp vừa phi thân sang phía trái thì chạm phải sức tấn công mãnh liệt ấy, chàng cố gắng nhớ lại thư pháp đã dạy trên Thiết thư để biểu diễn không cho thiếu sót. Hễ gặp phải sức gió thì phi thân, gặp phải lực đạo thì tránh né.
Ban đầu chàng còn bở ngỡ nên quần ma Hắc đạo còn ùa chạy theo chàng, đến khi chàng biểu diễn được vài lần, thủ pháp đã thuộc làu, chàng bắt đầu biểu diễn quả lanh lẹ.
Lúc bấy giờ bọn Hắc đạo đều ngơ ngác không thấy chàng đứng đâu nhất định cả.
Chỗ nào họ cũng thấy bóng chàng.
Bóng dáng Cừu Thiên Hiệp khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến bọn Hắc đạo đều lòa mắt không biết đánh vào phía nào và chỗ nào. Thật là một thủ pháp kỳ bí vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp chỉ nghe tiếng "keng keng" của đồng tiền ném vào tấm bia, trước mắt chàng hàng trăm nghìn ánh hào quang và vô số lưỡi kiếm, nhưng chàng không cần để ý đến. Chàng cứ việc biểu diễn đúng theo chiêu thức của "Lôi Hành cửu chuyển" thì chàng không thấy động vào thân chàng một cọng lông.
Lúc nảy chàng sợ sệt mất tinh thần bao nhiêu thì bây giờ chàng lại càng hứng thú bấy nhiêu. Chàng không ngờ bỗng dưng chàng lại học được một thứ võ công quí giá như vậy. Chàng cương quyết giữ kỹ Thiết thư để sau này sẽ trở thành tuyệt nghệ.
Bọn Hắc đạo càng đánh chừng nào thì chàng lại càng biểu diễn nhanh lên chừng nấy, chàng cảm thấy thân thể của chàng nhẹ như tờ giấy dù chàng có biểu diễn bao lâu đi nữa cũng không thấy mệt và chàng cũng

đoán chắc rằng dù cho bọn Hắc đạo cố tình rượt theo đánh chàng bao lâu đi nữa cũng không làm gì chàng nổi.
Qua một lúc lâu, chàng thấy bọn Hắc đạo người nào mồ hôi đã toát ra ướt đẫm cả áo và há hốc mồm ra thở hổn hển, có kẻ đã nản chí đứng im không buồn rượt theo bóng dáng của chàng nữa, thế mà chàng vẫn chưa thấy mệt nhọc gì cả.
Bỗng nghe tiếng hét của Quế Cung Đàm vang rền :
- Đủ sáu mươi đồng tiền rồi! Hãy ngừng tay!
Bộp! Bộp!
Lão nện cây trúc trượng dưới đất hai cái, rồi phi thân vào giữa trận, lão vung cây trúc trượng tức thì phát ra một luồng kình lực ép lui mấy chục cao thủ Hắc đạo qua một góc sân.
Lão trợn mắt hét :
- Đã ném đủ sáu mươi đồng tiền rồi, nếu kẻ nào cả gan ra tay nữa thì ta quyết không tha mạng.
Nói dứt lời lão lại động gậy trúc trượng dưới đất ra vẽ hăm dọa khiến mọi người đứng im không dám nhúc nhích.
Tuy thế bên Hắc đạo còn uất ức, vì họ muốn lấy cho kỳ được cuốn Thiết thư bảo vật ấy. Họ không ngờ với số đông như thế này mà không làm gì được gã thiếu niên trẻ tuổi, ai nấy đều hầm hầm sắc giận, ước chừng không có lão ăn xin khét tiếng võ lâm kia, thì họ sẽ đánh cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi.
Cừu Thiên Hiệp tươi tỉnh sắc mặt cười ha hả nói :
- Ồ! Chơi một chập vui quá!
Quế Cung Đàm "suỵt" một cái rồi nói :
- Thằng bé khờ quá! Đó là chơi với tánh mạng đấy!
Lão quay lại nghiên giọng nói với bọn Hắc đạo :
- Sáu mươi đồng tiền lão phu đã ra tay cả rồi thế thì việc cướp đoạt Thiết thư xem như đã kết thúc.
Bọn Hắc đạo quần ma chỉ lấy mắt nhìn nhau nhưng trong ấy có rất nhiều người sắc mặt còn tức giận vì họ còn chưa thỏa mãn.
Thấy Quế Cung Đàm quay cây trúc trượng trong tay rồi quét đôi nhãn thần lên mặt các quân Hắc đạo.
Lão gằn giọng nói :
- Các vị còn nhiều người chưa thỏa mãn sao? Nếu không tin cứ việc đếm thử các đồng tiền in trên bia kia thử xem có đủ không?
Quần ma Hắc đạo nghe lão nói đều đưa mắt nhìn lên tấm bia bất giác

họ đều giựt mình cả, vì những đồng tiền lão ném vào bia đều lún sâu vào trong đá gần một tất. Có một điều lạ lùng là những đồng tiền in vào bia đá vẽ thành một hình người và các nơi đại yếu huyệt trên hình người ấy đều bị một đồng tiền bắn trúng không sai sẩy chút nào cả.
Quế Cung Đàm thấy bọn quần ma Hắc đạo còn do dự liền nện cây trúc trượng xuống đất và nói :
- Nếu các ngươi không đếm được thì để lão lấy số tiền này ra cho mà xem.
Vừa dứt lời, lão bước tới trước bia đá, tay trái kẹp cây trúc trượng, tay mặt đưa ra vuốt tấm bia đá thì tấm bia đá nát bấy như bùn, số tiền này rớt ra đếm lại không thiếu một đồng.
Bọn Hắc đạo quần ma tuy võ công không phải là tuyệt nghệ nhưng cũng đứng vào hạng cao thủ giang hồ mà đứng trước công lực phi thường của lão cũng phải rùng mình rởn gáy.
Đây là Quế Cung Đàm chỉ dùng lực mấy ngón tay mà có thể làm nát tấm bia thành bột, huống chi lão vận hết công lực mà đánh chưởng ra thì biết dường nào nữa?
Nghĩ như thế ai nấy đều dần dần rút lui không dám co cương để đòi hỏi việc giành giựt Thiết thư nữa.
Lúc bấy giờ những người đứng sau đã bỏ chạy cả rồi còn những người đứng trước, khi quay lại họ nhìn thấy trống trơn liền vội vã bỏ chạy theo hết.
Chẳng bao lâu nơi Phi Lai sơn trang trở lại im lặng chỉ còn lại hai người là Cừu Thiên Hiệp và Quế Cung Đàm mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp thấy Quế Cung Đàm diễn ra tuyệt học ấy khiến cho bọn Hắc đạo bỏ chạy cả chàng rất đỗi vui mừng và thầm thán phục. Chàng ước sao chàng có thể luyện võ công đến mức đó thì thích thú biết bao.
Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới chắp tay chào lão ăn xin một lễ và cung kính nói :
- Thưa lão tiền bối! Không biết nội công của tiền bối luyện bằng cách nào mà có được như vậy? Tiền bối có thể vui lòng dạy cho vãn bối không?
Quế Cung Đàm thấy tánh tình chàng dễ thương lão mỉm cười nói :
- Đó chính là nội công tu vì do sự khổ luyện mà có. Muốn được như thế phải đòi hỏi sự luyện tập qua một thời gian khá lâu mới được!
Cừu Thiên Hiệp tò mò hỏi :

- Vãn bối có luyện tới mức đó hay không?
Quế Cung Đàm liền nghiêm sắc mặt nói :
- Những điều ghi chép trên Thiết thư tức là tuyệt học đấy, nó là thần công chí cao vô lượng. Nếu ngươi có thể tìm tòi nghiên cứu thì công lực đâu phải chỉ có chừng đó thôi!
Nghe lão nói lòng chàng nghe rạo rực, chàng cảm thấy nửa mừng nửa lo.
Mừng là vị bỗng dưng chàng lại được cuốn Thiết thư một võ lâm chi bảo. Biết đâu, sau này chàng có thể nhờ Thiết thư ấy mà trở thành một võ lâm đệ nhất giang hồ để phỉ chí tang bồng hồ thủy.
Còn lo là vì Thiết thư ấy là bảo vật nên ai ai cũng muốn cướp đoạt. Biết đâu cũng vì nó mà chàng phải bị hại!
Nghĩ như vậy chàng vội hỏi :
- Xin lão tiền bối xem thử vãn bối phải tốn bao nhiêu năm mới có thể học được võ công trên Thiết thư này!
Lão ăn xin nhìn thẳng vào mặt chàng một lúc như nhận xét điều gì lão đáp :
- Đối với mi quả là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa các huyệt đạo của mi to lớn hơn người thường, thì muốn thành một võ lâm kỳ tài chỉ cần một thời gian ngắn thôi, tuy thế cũng phải cần một sự bền chí để chịu đựng sự khắc khổ mới được.
Nói đến đây lão liền đổi giọng :
- Cừu Thiên Hiệp!
- Dạ!
- Mi muốn luyện tập võ công tuyệt học để làm gì chứ?
Cừu Thiên Hiệp không suy nghĩ gì cả. Chàng đáp :
- Vãn bối muốn dùng võ công để chế ngự những kẻ tà tâm tiêu diệt kẻ thù trừng trị những kẻ ác hiểm!
Chàng vừa nói vừa vươn đôi mày lên, trong mắt chàng loáng ra linh quang, nét mặt ẩn hiện đầy vẻ sát khí.
Thấy thế lão ăn xin thầm nghĩ :
"Thằng bé này quả là một kỳ nhân, mới chừng đó tuổi mà quang huy đã phát lộ ra ngoài thật không phải tầm thường!"
Suy nghĩ một lúc lão nói :
- Ta không thể ở lâu đây được, vì cái chết của Thái lão ca rất bất ngờ nên chưa ai hay biết, ta cần phải đem tin buồn này đến cho đệ nhị Cái và tam Kiếm Khách biết.

Còn mi phải có nhiệm vụ chôn cất người cho tử tế, vì dù sao một ngày cũng nghĩa sư đồ, mi chớ nên sơ xuất!
Nói tới đây đôi mắt của lão hơi ửng đỏ, hiện lên mấy đường nhăn nhíu trên gương mặt xương xẩu trông rất thê thảm.
Cừu Thiên Hiệp đáp :
- Lão tiền bối có thể chờ cho vãn bối đi theo với có được không?
Lão ăn xin Quế Cung Đàm lắc đầu đáp :
- Ta, bốn bể không nhà thì theo ta có ích gì? Chẳng lẽ mi muốn làm thằng tiểu ăn xin sao?
Dứt lời, lão lắc đôi vai một cái, chỉ nghe tiếng gió nhẹ thoảng qua, đã thấy lão đứng phắt trên nóc nhà rồi!
Cừu Thiên Hiệp vội vàng gọi lớn :
- Lão tiền bối hãy khoan đi đã! Vãn bối xin thưa chuyện tí nữa!
Lão ăn xin lại nhảy xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.
Lão mỉm cười nói :
- Thằng bé! Còn muốn nói gì nữa?
Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày lưỡi kiếm đượm vẻ u buồn nói :
- Thưa lão tiền bối! Trước khi sư phụ tôi chết có cho tôi biết tôi mang họ Cừu.
Vậy lão tiền bối có biết rõ trên giang hồ này có kẻ nào mang họ Cừu không?
Quế Cung Đàm suy nghĩ một lúc rồi đáp :
- Ta là kẻ lặn lội quá nhiều trên giang hồ đã là kẻ có tên tuổi thì ta biết cũng nhiều. Theo họ "Cừu" thì chỉ có hai người mà thôi!
Cừu Thiên Hiệp nghe nói mừng rỡ nắm tay lão thân mật hỏi :
- Thì ra hai người họ Cừu như tôi đều có tên tuổi cả. Vậy xin lão tiền bối chỉ hộ cho!
Lão suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu lia lịa nói :
- Ồ! Khó lắm không thể chỉ được!
Cừu Thiên Hiệp biến sắc nói :
- Trên thế gian này ai mà không có cha mẹ? Cho nên dù khó khăn đến đâu vãn bối cũng phải tìm cho ra, dù cho vào hang cọp vãn bối cũng chẳng từ nan.
Lão ăn xin cau mày nói :
- Khó mà chỉ cho ngươi biết vì hai họ Cừu ấy trước đây mười năm bỗng dưng mất tích từ đó đến nay không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa và cũng không nghe tin tức gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói :
- Ồ! Lại có thể như vậy sao?
Lão trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Một người tên là "Thần Châu Nhất Kiếm Cừu Vô Kỵ". Còn người kia là "Nộ Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng". Hai người này đều là nhân vật chánh phái cả về kiếm thuật của họ đều là quán tuyệt vũ nội, uy chấn tứ phương!
Cừu Thiên Hiệp lẩm bẩm đọc lại hai tên ấy cho nhớ rồi thắc mắc hỏi :
- Hai người này đều có võ công tuyệt thế, tại sao lại bỗng dưng mất tích cùng một lúc?
Lão lắc đầu nói :
- Đó chính là một việc quá bí mật, không ai có thể tìm hiểu nổi. Mười năm về trước, hai người này rất ít giao du với người trong võ lâm, nhưng tánh tình họ rất căm thù những kẻ làm ác. Bởi thế, những kẻ có ác tâm mà gặp phải một trong hai người ấy thì không ai thoát khỏi đường kiếm họ. Cho nên sự mất tích của họ trong giang hồ rất có nhiều người mừng rỡ, vì nếu họ có mặt tức là một chướng ngại cho những kẻ tà tâm.
Lão nói đến đây bỗng im lặng thở một hơi dài rồi nói tiếp :
- Hành động của kẻ võ lâm dù phải hay trái cũng đều gây ra rất nhiều ân oán khó mà lường được. Ta lấy tỷ dụ như Nhất tăng Nhị cái và Tam kiếm khách của chúng ta đây mà bình phẩm thì biết. Sự thật, lâu nay chúng ta không tranh giành với ai cả thế mà Thái ca ca ta lại bị kết cuộc như vậy có ai mà đoán trước được?
Cừu Thiên Hiệp vội hỏi :
- Vì lý do gì mà ân sư tôi lại phải kết thù với bọn Hắc đạo?
Lão ăn xin đưa mắt nhìn về phía chân trời xa buồn bã nói :
- Mi mới bước chân vào giang hồ, ta không muốn gợi nhiều ân oán cho mi vì sợ mi phải chịu nhiều việc rắc rối!
Cừu Thiên Hiệp đáp :
- Vẫn biết ở đời không nên gây thù kết hận, song đây là nghĩa vụ của sư môn vãn bối cần phải tận tâm chứ!
Tấm lòng trung hậu của Cừu Thiên Hiệp khiến cho lão cảm động nói :
- Cái chết của sư phụ mi chỉ vì một lưỡi thần kiếm thượng cổ mà thôi! Nghe đồn rằng lưỡi thần kiếm ấy xuất hiện ở Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh và đã rơi vào trong tay của một người đàn bà!..
Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Thế thì có quan hệ gì với ân sư tôi?
- Cũng bởi vọn quần ma Hắc đạo tập trung cả trên Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh cố đoạt cho được lưỡi thần kiếm ấy, nên sư phụ mi mới đến đó chứ!
Chàng ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Sư phụ tôi cũng muốn đoạt cho được cây kiếm thần ấy sao?
Lão lắc đầu đáp :
- Không phải thế đâu! Sư phụ mi chỉ sợ cây kiếm thần ấy mà rơi vào tay bọn Hắc đạo thì chắc chắn sẽ gây thêm nhiều sát kiếp trên giang hồ mới oán trở. Ngờ đâu cây thần kiếm đâu không thấy mà lại làm cho bọn quần ma Hắc đạo tức giận, chúng hợp lực lại quá đông nên sư phụ mi phải bị hại!
Cừu Thiên Hiệp nghe nói cắn chặt hai hàm răng, vẻ mặt đầy sát kiếp trầm giọng nói :
- Vãn bối chỉ mong linh hồn của ân sư phù hộ cho vãn bối tập luyện thành công những chiêu thức trên Thiết thư; để rồi cố đoạt cho được cây thần kiếm ấy mới có thể trừng trị những kẻ ác tâm!
Nghe mấy câu nói của Cừu Thiên Hiệp, lão ăn xin cảm thấy rờn rợn. Lão gượng cười nói :
- Đó là việc thuộc về tương lai xa xôi quá không nên bàn sớm!
Cừu Thiên Hiệp bỗng sực nhớ đến việc gì, bèn hỏi vội :
- Lúc nãy lão tiền bối có nói hai vị đại hiệp họ Cừu đã bị mất tích trước đây mười năm đó, không biết họ mất tích tại nơi nào vậy?
Lão ăn xin Quế Cung Đàm đáp :
- Nghe nói có một người vào "Hạc Long sơn" rồi mất tích ở đó còn người kia lại mất tích ở "Vân Quí"!
Nói đến đây lão nghiêm giọng nói tiếp :
- Chúng mình gặp nhau đây thì kể cũng có duyên đấy! Ta có vài lời căn dặn ngươi nên tạc dạ chớ quên!
Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nghiêm khắc của lão, chàng đoán biết lão sẽ căn dặn một điều quan trọng, vội nghiêm trang cúi đầu nói :
- Xin tiền bối chỉ giáo!
Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm từ từ nói :
- Muốn chiếm đoạt thần kiếm để chế ngự kẻ ác tâm đó là một điều nên làm, nhưng nếu may ra được thành công như ý nguyện thì nên lấy lòng từ tâm mà cải hóa tà đạo, vạn bất đắc dĩ lắm mới dùng võ lực để tránh sát kiếp và cũng tránh khỏi hận thù truyền từ lưu tôn.

- Ta chỉ có bấy nhiêu lời, thôi ta đi đây!
Cừu Thiên Hiệp còn định nói gì, nhưng khi ngước mặt lên thì không còn thấy tăm dạng của Quế Cung Đàm đâu nữa.
Chàng vội vã đi chôn cất thây thể của ân sư chàng và đồng thời cùng đem thi thể của Nhiệm Tử Huệ chôn cất tử tế, vì chàng nghĩ dù sao người cũng là dưỡng phụ của mình.
Đứng trước hai nấm mộ, chàng buồn bã tuông hai giòng lệ rồi bái biệt ra đi.
Chàng lưỡng lự không biết đi về hướng nào, nhìn quanh mình chàng cảm thấy quá cô đơn không biết đâu mà nương tựa. Chàng chỉ còn hy vọng hai người họ Cừu ấy mà thôi. Nhưng bây giờ ta nên đến Hạc Long sơn hay là đến Vân Quí?
Trong hai người này ai là kẻ thân thuộc của ta?
Bao nhiêu câu hỏi miên man nhưng đầu không giải đáp được. Chàng mãi thơ thẩn không biết nên đi về đâu.
Bỗng trong lòng chàng nảy ra một ý kiến, chàng muốn nhờ trời định đoạt.
Nghĩ như vậy, chàng nhặt lên một miếng ngói vụn và thành tâm ngửa mặt lên trời khấn vái :
- Xin trời đất chỉ vẽ cho tôi! Sau khi tôi ném miếng ngói này ra nếu mặt láng này nằm lên trên tức là tôi sẽ đi đến "Hạc Long sơn", bằng trái lại thì tôi sẽ đến "Vân Quí".
Khấn vái xong, chàng vươn tay ném mảnh ngói mục lên không trung.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 06
Chốn rừng hoang gặp mỹ nữ
Nơi đá núi bị trói tay

Bịch! Miếng ngói rơi xuống đất, mặt láng ngửa lên trời, chàng gật đầu mấy cái rồi bước vào nhà.
Cừu Thiên Hiệp mở tủ lấy một số tiền lộ phí và một lưỡi kiếm nhỏ buộc vào lừng rồi bước thẳng ra khỏi "Phi Lai sơn trang". Chàng đi về hướng Bắc để tìm đến "Hạc Long sơn" vì trời kia đã bảo chàng như thế mà!
Mặt trời đã gát non tây. Chim chóc đã bay về tổ. Thế mà gã Cừu Thiên

Hiệp vẫn còn lửng thửng trong khu rừng già. Đêm nay chàng nghỉ nơi đâu?
Tuy thân hình chàng vạm vỡ, da thịt hồng hào nhưng vẻ mặt vẫn còn trẻ măng mà nơi đây bọn tà đạo võ lâm thương hay qua lại, hơn nữa chốn này hễ đêm đến là mảnh hổ đi tìm mồi gầm thét vang rừng, chàng có đủ sức chống cự lại bao nhiêu điều nguy hiểm này không?
Có lẽ gã Cừu Thiên Hiệp cũng biết thế, nên gã vội bước đi thoăn thoắt, vì hễ ra khỏi khu rừng này thì đến ngay một thị trấn, chàng có thể vào khách sạn nghỉ qua một đêm rồi ngày mai sẽ lên đường.
Từ thuở bé đến giờ Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ ra khỏi "Phi Lai sơn trang", hôm nay trên bước giang hồ rộng thênh thang chàng cảm thấy nao nao tấc dạ.
Thời gian qua gấp rút, quảng đường rừng còn dài dằn dặt, chàng đang bước vội.
Bỗng bên mé rừng có một bóng đỏ thoáng qua, tức thì trước mặt chàng xuất hiện một thiếu phụ bảnh bao, áo quần lòe loẹt, môi son má phấn. Nàng đứng ngay giữa lộ liếc mắt đưa tình miệng điểm một nụ cười như hoa đào hé nhụy.
Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả thị là "Ngộ Hiệp Yên Đào" Hồ Mỵ Dung. Chàng vội vã tránh sang một bên để đi gấp kẻo trời sắp tối, nàng vội nắm tay chàng kéo lại tha thiết nói :
- Ông bạn trẻ của tôi ơi! Tôi có lòng chờ đợi người ở đây đã muốn đứt hơi thế mà gặp nhau chưa kịp mừng rỡ chàng đã vội bỏ đi sao mà bạc tình lắm vậy!
Nói đến đây, nàng sa sầm nét mặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.
Cừu Thiên Hiệp tuy đã đến tuổi cặp kê, nhưng chàng đâu có biết được cái liếc đưa tình, những cử chỉ dâm loàn và giọt nước mắt giả nhơn giả nghĩa ấy.
Cừu Thiên Hiệp thật thà nói :
- Bà chờ tôi để làm gì? Muốn giật "Thiết thư" của tôi sao?
Dứt lời chàng đưa tay giữ chặt Thiết thư trong bụng và bước lùi một bước thủ thế, đề phòng bất trắc.
Đứng trước một chàng trai còn trẻ măng chưa thạo phong tình, nhưng nàng không nản chí, vẫn điểm một nụ cười khiêu dâm và mơn trớn :
- Ồ! Làm gì mà sợ tôi đến thế! Tôi không phải là người đẹp đáng thương sao?
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã có một cảm giác thẹn thùng, đôi má

chàng đỏ rực lên và vội lách đi sang mé rừng.
Chàng nói :
- Mặc kệ bà, tôi đi đường tôi!
Bỗng bóng đỏ ấy lướt nhẹ qua một cái. Hồ Mỵ Dung không những đã chận ngang trước mặt chàng mà đôi tay của nàng như hai cành liễu đã gác trên vai chàng.
Hồ Mỵ Dung bắt đầu thỏ thẻ giọng oanh vàng :
- Ồ! Sao mà bạc nghĩa vô tình quá vậy?
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như một luồng điện giựt vào người, toàn thân chàng bỗng nóng như lửa đốt vội vàng nhảy trái qua một bên xa hơn một trượng rồi lập bập nói :
- Bà.. bà!
Hồ Mỵ Dung bị chàng hất hai tay ra nên mất thăng bằng chệnh choạng, đáng lẽ có thể đứng vững lại được nhưng nàng thừa cơ hội ấy "ồ" lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất than thở rên xiết trông rất tội nghiệp.
Anh chàng Cừu Thiên Hiệp quá non nớt, làm gì biết được mưu kế của dâm phụ, bởi thế chàng cảm thấy mình đã làm một việc tàn nhẫn, chàng không nở bỏ đi nên từ từ bước lại nói :
- Sao? Có đau gì không?
Được thể, Hồ Mỵ Dung càng tỏ vẻ đau đớn hơn nữa, nàng ôm bàn chân vờ bóp và xuýt xoa ngập ngừng nói :
- Ôi! Ôi!..Chân.. của tôi đã..
Cừu Thiên Hiệp cứ tưởng thật nàng bị té đau, nên chàng vội ngồi xuống lo vò bóp bàn chân cho nàng và hỏi :
- Đau ở đâu?
Hồ Mỵ Dung càng rên xiết không ngớt và đưa tay nắm bàn tay của chàng kéo lần lên và nói :
- Ồ! Nó đau! Nó đau! Xê lên tý nữa! Xê lên tý nữa phía trên này kia mà!
Hồ Mỵ Dung kéo bàn tay của chàng xích lên trái chân cho chàng vò bóp rồi đến đầu gối.. Rồi đến bắp vế.. Đùi lớn!..
Bỗng quả tim chàng đập thình thịch, chàng có cảm giác như chạm phải một luồng điện lực. Toàn thân như tê bại rất khó chịu.
Lúc ấy Hồ Mỵ Dung lại vặn qua bẻ lại thân mình uốn éo như con rắn, đôi mắt mơ màng đầy vẻ khiêu dâm nhìn chàng chòng chọc. Lúc bấy giờ nàng không rên xiết nữa mà chỉ điểm một nụ cười khiêu khích.

Toàn thân của Cừu Thiên Hiệp như bị bốc cháy quả tim chàng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, các sợi lông trong người như muốn dựng đứng lên và nổi gai óc.
Hồ Mỵ Dung thở một hơi nặng nề rồi nheo mắt nói :
- Sao không bồng tôi lên để cho đỡ đau?
Suỵt!..
Tiếp theo là một tiếng cười gằn không biết từ đâu đưa lên.
Tiếng cười gằn nhè nhẹ ấy làm cho Cừu Thiên Hiệp giật mình. Chàng buông tay nhảy ra ngoài hơn ba bước.
Rẹt!..
Chàng coi lại thì trước ngực chàng đã bị Hồ Mỵ Dung xé rách chiếc áo gần hai tấc.
Thì ra Hồ Mỵ Dung đã lén thò tay vào bụng chàng toan muốn lấy trộm Thiết thư, nhưng chàng nhảy ra mau lẹ quá nàng không kịp rút tay nên đã lộ cơ mưu như vậy.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới sực tỉnh, chàng trợn mắt hét lớn :
- Hừ bà định lấy Thiết thư của tôi hả!
Hồ Mỵ Dung lại còn liếc mắt vùng vằng làm bộ giận dữ nữa.
Bỗng ngoài rừng đưa đến một giọng cười khinh bỉ và nói :
- Dại dột quá! Cho đến bây giờ người mới biết âm mưu của hắn sao?
Một giọng nói thanh tao và rõ ràng chắc chắn là giọng của một người đàn bà nhưng chàng nhìn tứ phía không thấy bóng người ấy đâu cả.
Cừu Thiên Hiệp bèn lắc mạnh đôi vai phóng ra ngoài một trượng chạy thẳng vào rừng gọi lớn :
- Ai đấy!
Nhưng trong rừng vẫn lặng lẽ không tìm thấy ai cả. Chàng quay lại thì thấy Hồ Mỵ Dung đuổi theo và gọi lớn :
- Á! Chân của tôi đau.. mà người nhẫn tâm..
Cừu Thiên Hiệp là một kẻ thông minh đĩnh ngộ, một bài học mà chàng đã thông cảm được bảy tám phần rồi lẽ dĩ nhiên chàng có thể hiểu hết. Chàng còn lạ lùng gì âm mưu đê tiện của Hồ Mỵ Dung nữa?
Lúc bấy giờ chàng không thèm để ý đến lời yêu gọi tha thiết của nàng nữa, chỉ vội vàng ra diễn ra thân pháp "Lôi Hành cửu chuyển". Thân chàng nhẹ như chiếc lá chạy bay ra khỏi khu rừng già và tiến tới thị trấn.
Đây là một đô thị nhỏ đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy trăm căn nhà. Tuy thế cũng có rất nhiều lữ quán và tửu lầu.

Ngắm nghía hồi lâu, chàng vào một tửu lầu tương đối sạch sẽ, chàng thuê một căn phòng về hướng đông để cho có gió mát.
Sau khi cơm nước xong, chàng lên giường ngủ ngay Tấm lòng trẻ thơ không bợn nhơ ấy, mới vừa nằm xuống đã ngủ ngon lành.
Á!..
Thình lình có một tiếng ré thất thanh và tiếp theo một tiếng "hự" từ ngoài cửa sổ đưa vào. Chàng giật mình ngồi dậy thì thấy cửa sổ đã bị mở toan. Chàng vội cất giấu Thiết thư rồi phóng mình ra ngoài và nhìn bốn phía để xem động tịnh.
Lúc bấy giờ bóng trăng trung tuần đã ngay đỉnh đầu nên chiếu sáng như ban ngày.
Chàng cố đưa tầm mắt ra xa nhưng không tìm thấy bóng dáng gì cả, cũng không nghe một tiếng động khả nghị Chàng chỉ nghe tiếng trống điểm canh ba vang lên một hồi rồi im bặt.
Bỗng chàng thấy bên phòng đối diện có một ánh đèn lọt ra khe cửa hình như người trong phòng này còn chưa ngủ.
Cừu Thiên Hiệp đang cúi đầu suy nghĩ, chợt chàng thấy dưới đất, bên cửa sổ của căn phòng có một vũng máu.
Qúa kinh ngạc, chàng bước tới xem xét thì quả nhiên vết máu còn tươi, chàng đoán biết có kẻ vừa mới bị thương nơi đây.
Chàng đưa mắt nhìn lên cửa sổ thì chợt thấy trong phòng chàng có bóng đen lướt động rõ ràng là có người đã vào trong phòng rồi!
Cừu Thiên Hiệp hét lớn :
- Ai!
Vừa dứt tiếng hét, chàng liền lao mình nhảy vào phòng.
Nên biết rằng, tuy Cừu Thiên Hiệp chưa được luyện qua nội công. Nhưng chàng chuyên tâm tỉnh tọa nên đã có cơ bản về võ nghiệp. Thêm vào đó chàng được "Kim Bích đầu đà" Thái Linh Quan tặng cho ba mươi năm công lực phối hợp với thiên tài luyện võ của chàng. Hơn nữa chàng được "Lôi Hành cửu chuyển" một thân pháp tuyệt thế kỷ bí trên Thiết thư thì không đáng sợ lắm!
Vừa nhảy vào phòng, chàng đã thấy có hai hán tử bay vụt ra cửa sổ sau.
Cừu Thiên Hiệp tròn xoe đôi mắt quát :
- Tại sao vô cớ mà vào phòng ta làm gì?
Chưa dứt lời bỗng nghe phía sau có tiếng rú thất thanh, tiếp theo là một tiếng hét chát chúa rồi im bặt.
Chàng vội vàng nhảy vọt ra phía sau thì không thấy bóng người nào cả,

nhưng chỉ có một điều làm cho chàng thất kinh đứng sửng sốt, vì ở dưới đất ngay cửa sổ phía sau phòng ấy lại thêm một vũng máu tươi và trong vũng máu tươi lại có một vật gì tròn tròn dễ sợ.
Cúi xuống, chàng hất qua hất lại rồi nhặt xem thì vật này chính là một cái vành tai người.
Bấy giờ bóng trăng đã ném về tây, bóng đen của căn nhà chiếu xuống sân, chàng chợt thấy trên nóc nhà cũng có một bóng người in xuống nền sân gạch.
Ngước mắt nhìn lên rồi lẹ như chớp chàng tung mình nhảy phóc lên nóc nhà thì lạ thay, chàng không tìm thấy bóng người ấy đâu nữa cả, chàng chỉ nghe văng vẳng đâu đây có tiếng cười phì rồi im bặt.
Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ trên nóc nhà như mất một vật gì tìm không ra vậy.
Chàng lặng lẽ nhìn xem bốn phía và lắng tai nghe ngóng thì bỗng dưới chân chàng có tiếng động. Chàng cúi xuống nhìn kỹ thì quả nhiên tiếng động này chính ở trong căn phòng chàng ở.
Cừu Thiên Hiệp giật mình lao mình xuống rồi nhảy vào cửa sổ sau chui vào phòng. Chàng đã thấy ánh đèn chớp một cái thì có một bóng trắng lách qua cửa sổ trước và thoát ra ngoài.
Lúc bấy giờ chàng muốn đuổi theo bắt gặp người ấy thì cũng không khó gì, nhưng chàng đã phát hiện được trên bàn có viết mấy dòng chữ lớn. Những chữ này lại viết bằng nước trà của ly nước thừa mà chàng uống lúc nảy. Vì vậy chàng sợ nếu để lâu thì sẽ bị khô mất.
Những chữ này thì dùng ngón tay chấm viết nhưng thật đẹp và chẳng khác rồng bay phượng múa.
Chàng khẽ đọc :
Bốn bề nhiều kẻ trộm
Bảo vật có trong lòng
Ngày sau thành tuyệt thế!
Tại sao không đề phòng?
Bốn câu này cũng không thành một bài thơ nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cừu Thiên Hiệp xem xong rất ngạc nhiên.
Chàng tự hỏi :
- Đó là ai vậy?
Ha... há..
Lại một tiếng cười the thé bên ngoài cửa sổ.
Cừu Thiên Hiệp bị người ta chọc ghẹo liên tiếp nên tức giận chàng gằn

giọng nói :
- Mi là người hay quỷ!
Dứt lời, chàng liền bay tung ra ngoài cửa sổ đưa tay ra chụp. Chàng thoáng nghe một mùi hương thơm dìu dịu, chàng lại chụp hụt mất. Bóng trắng ấy lòn qua nách chàng rồi lướt qua nhẹ như khói.
Cừu Thiên Hiệp vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên vì quá tức giận chàng chụp tới quá mạnh, đến khi bị hụt chàng phải bị mất trớn chụp lên khuông gỗ của cửa sổ.
Xẹt!..
Một miếng gỗ cửa sổ bị tét văng ra, lại bị mất thăng bằng nên người chàng chệch choạng mấy cái rồi mới đứng vững.
Há! Há!
Lại một tiếng cười the thé từ căn nhà dưới đưa ra giống y tiếng cười lúc nãy không khác chút nào cả. Chắc chắn là chỉ có một người áo trắng ấy cười mà thôi!
Cừu Thiên Hiệp quá giận liền nhảy tới đứng ngoài cửa nói lớn :
- Ai mà lại nhút nhát như vậy? Nếu có gan hãy ra đây coi thử!
Rẹt! Rẹt!
Bên trong có người xô cánh cửa mở toang ra.
Cừu Thiên Hiệp không ngăn được nổi tức giận, chàng tống vào cửa sổ một chưởng.
- Á!
Người trong phòng kêu lên một tiếng rồi thối lùi hơn bảy tám thước mới có thể tránh khỏi chưởng lực của chàng.
Một giọng nói khe khắc từ trong vọng ra :
- Nửa đêm lại đến kêu cửa la hét, mới vừa mở cửa lại ra tay ngay nghĩa là gì?
Đưa mắt nhìn vào cửa sổ, ánh đèn rọi sáng căn phòng chàng thấy rõ kẻ nói ấy là một thiếu nữ đẹp tuyệt thế.
Lửa giận của chàng bỗng lắng dịu xuống, chàng thối lùi hai bước ôn tồn nói :
- Xin lỗi cô nương!
Thiếu nữ bước tới cửa sổ; chiếc áo xanh của nàng phản chiếu ánh đèn làm tăng thêm vẻ giận dữ trên nét mặt nàng.
Nàng gằn giọng :
- Ở đây tuy là lữ quán, cũng có pháp luật tại sao người lại xâm phạm đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rất áy náy. Chàng gượng cười nói :
- Xin lỗi cô nương! Sự đường đột của tôi như thế này thật là thất lễ..
Rẹt! Rẹt!
Chàng nói chưa dứt lời thì hai cánh cửa sổ đã đóng chặt và ánh đèn trong phòng lại tắt lịm.
Há! Há!
Lại một giọng cười the thé..
Cừu Thiên Hiệp đứng sừng sững giữa sân lòng rất hoài nghị Tiếng cười ấy quả thị là nàng chứ không ai khác hơn cả!
Chàng bóp trán suy nghĩ :
- Vũng máu lần trước ta không thấy rõ là ai; tiếp đến vũng máu ở sân sau và một lỗ tai người, chính là mắt ta thấy hai bóng đen thì chắc chắn không phải là nàng. Còn bóng người nào phóng vào viết chữ rồi vụt ra ngoài cửa sổ cười the thé lại là bóng người áo trắng, mà nàng lại mặc áo xanh thì nghi ngờ sao được? Nhưng cứ theo giọng cười thì không khác gì quả thật là một điều lạ lùng quá!
Suy nghĩ một lúc nhưng chàng không tìm hiểu được bèn trở về phòng, nhưng chàng thao thức mãi không thể ngủ được nữa.
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ miên man nhưng không sao nghĩ ra những sự việc đã xảy ra trong đêm nay.
Bình minh vừa xuất hiện chàng đã vội vã sửa soạn lên đường. Chàng gọi tên tửu bảo lên để tính tiền.
Tên tửu bảo lon ton chạy lên nhìn chàng mỉm cười rồi nói :
- Thưa khách quan! Tiền phòng và tiền ăn của người đã có kẻ trả rồi!
Cừu Thiên Hiệp vội hỏi :
- Ai? Ai lại trả tiền cho ta?
Tên tửu bảo đưa tay chỉ căn phòng đối diện mỉm cười rồi nói :
- Vị nữ khách ở bên phòng kia đã trả hộ cho khách quan đấy!
Cừu Thiên Hiệp cau mày đáp :
- Thế là nghĩa gì? Tại sao nàng lại phải trả tiền phòng cho tôi?
Tên tửu bảo nhún vai cười hi hi nói :
- Việc ấy khách quan còn không hiểu thì ai mà biết được?
Chàng vội hỏi :
- Thế nàng đâu rồi?
Hắn đáp :
- Nàng đã đi từ hồi chưa sáng kia!
Cừu Thiên Hiệp toan hỏi thêm thì tên tửu bảo đã bước ra khỏi phòng

chàng. Ôi! Quả là một việc vô cùng bí mật!
Chàng lẩm bẩm :
- Đối với nàng, ta tuyệt nhiên không quen biết gì cả, khi hôm ta đến kêu cửa làm mích lòng khiến cho nàng giận dữ, nhưng tại sao nàng lại trả tiền cho ta là nghĩa lý gì chứ!
Thật tình chàng không sao khám phá được màn bí mật ấy, đành lặng lẽ bước ra khỏi tửu lầu rồi vươn mình bỏ chạy.
Lúc bấy giờ, mặt trời đã xuất hiện, chim chóc líu lo trên cành, ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Chàng nhắm hướng Bắc chạy như bay.
Chạy hồi lâu, trước mặt chàng bỗng hiện lên một hòn nói đá nho nhỏ. Dưới chân núi có một túp lều tranh trống trải. Chàng liền ghé vào đó để nghỉ chân một lát rồi hãy tiếp tục lên đường.
Vừa bước vào, chàng thấy trong lều đã có hai người khách bộ hành ngồi nghỉ chân. Một người có đôi mắt chuột, hình vóc trung bình, còn người kia thì vừa ốm vừa đen, lưng gù mắt ốc nhồi trong dị kỳ lắm.
Cừu Thiên Hiệp bước vào đứng nghỉ chân nhìn ra ngoài như không thèm để ý đến họ.
Bỗng nhiên, hai người đều đứng phắt dậy đăm đăm nhìn chàng cười ha hả nói :
- Quả nhiên ta đoán không sai!
Vừa dứt lời, cả hai đều vươn hai cánh tay lên chụp đến Cừu Thiên Hiệp.
Hành động này quá bất ngờ lại lanh lẹ vô cùng, nếu chàng có tránh khỏi cánh tay của người khòm thì lại không thoát khỏi cánh tay người mắt chuột. Thế là bên vai trái của chàng bị đối phương nắm chặt cứng.
Đôi tay của người mắt chuột cứng như sắt khóa chặt cánh tay trái của chàng và nói :
- Mi chớ hoảng hốt! Ta là Lãnh Diện Phi Hồ lâu nay không bao giờ hại người vô cớ đâu! Còn ông bạn này là Tuyết Sơn Đà Duyên cũng là một kẻ từ bi bác ái. Chúng ta chỉ cần mi ngoan ngoãn nghe lời chúng ta thì sẽ không xảy ra việc gì cả?
Tuy chàng bị thất thế nhưng chàng vẫn trợn mắt hét :
- Các ngươi muốn gì?
Bỗng Tuyết Sơn Đà Duyên nhảy đến chụp cánh tay mặt của chàng và nói lớn :
- Không có gì lạ cả! Lâu nay nghe đồn Thiết thư là bảo vật võ lâm, nên

chúng ta định xem thử!
Đôi tay của Lãnh Diện Phi Hồ bỗng xiết chặt lại rồi hét :
- Lấy ra mau! Chúng ta lấy Thiết thư chứ không lấy mạng ngươi đâu!
Chàng nghe nói, tức giận sôi gan, cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi mấy cánh tay sắt của hai người kia.
Cừu Thiên Hiệp liền nhảy vọt lên mang cả hai người kia lên cao hơn tám thước, đôi chân chàng co lại rồi đá thẳng vào đầu gối của hai người.
Thấy thế cả hai tên này đều phi thân vụt cao hơn chàng.
Tuyết Sơn Đà Duyên hét lớn :
- Nếu mi không biết điều thì chúng ta hạ độc thủ đấy!
Dứt lời, hai người đều vận lực định quăng chàng vào núi đá nhọn hoắc kia.
Lúc bấy giờ đôi chân của Cừu Thiên Hiệp đã rời khỏi mặt đất nên không có chỗ tựa để mượn sức thật là nguy hiểm.
Lãnh Diện Phi Hồ "hứ" một tiếng rồi nói :
- Chớ trách lão tử này lòng dạ ác độc đấy!
Bỗng nhiên có tiếng gió ào ào và một chấm đỏ từ xa bay đến.
Phập!
Một mũi tên mang theo một lá cờ máu đỏ rực từ xa bay đến cắm lên trên cột lều gió thổi phất phơ.
Cả hai người đều giật mình biến sắc.
Bỗng một tiếng hét lớn :
- Hãy thả người ra mau!
Tiếng hét như sấm sét dội vào hốc đá vọng ra thành một âm thanh nghe rùng rợn.
Vừa dứt tiếng, trên tảng đá lớn phía trước đã xuất hiện một người cao to như thiên thần vậy.
Người ấy có một chiếc đầu sư tử, miệng rộng mắt to, thân mình cao hơn một trượng, mình mặc áo đỏ, tay cầm thiết táng đen lóng lánh. Diện mạo trông rất hùng dũng.
Lãnh Diện Phi Hồ và Tuyết Sơn Đà Duyên đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt kinh hãi, tuy thế họ vẫn không buông chàng ra mà vẫn nói :
- Có phải Hộ pháp là chủ tọa của "Huyết Quan giáo" không?
Người ấy trầm giọng nói :
- Cần gì phải hỏi! Mi không thấy "Huyết Kỳ lệnh" đó sao?
Tuyết Sơn Đà Duyên gượng cười quay lại nhìn lá cờ ba góc đỏ tươi

cấm trên cây cột bay phất phơ theo chiều gió.
Lão nói :
- Phải, chúng tôi đã thấy rõ Huyết Kỳ lệnh rồi, nhưng đến như Hộ pháp Lôi Thanh Minh mà cũng ra mặt, thật là một việc quá bất ngờ.
Hộ pháp Lôi Thanh Minh trề môi ra vẻ khinh bỉ nói :
- Không thả hắn ra còn chờ cái gì nữa?
Thật là một giọng nói phách lối của kẻ bề trên, khiến cho Lãnh Diện Phi Hồ nổi giận, nhưng lão cố nén lòng lạnh lùng cười nhạt rồi nói :
- Lôi hộ pháp! Tại hạ không được lừng danh như các hạ, nhưng cũng không phải là đứa bé ba tuổi. Thật tình chúng tôi đã ăn trên ba mươi năm cơm giang hồ rồi ạ!
Lôi Thanh Minh trợn đôi mắt nảy lửa hét :
- Câm miệng! Chúng bây muốn đôi co với ta sao?
Dứt lời, lão vung thiết tảng ra kêu "xẹt xẹt" rồi xoay tròn kêu "vo vo" tức thì thiết tảng toa? ra một khoảng hào quang xanh rợn người.
Đây là một thứ khí giới vô cùng lợi hại khiến cho Lôi Thanh Minh được thành danh trên giang hồ.
Thiết tán loáng ra hào quang mỗi lúc một lan dần rồi tạo nên một luồng kình phong dữ dội.
Tuyết Sơn Đà Duyên sợ hãi vội buông tay nhảy ra ngoài hơn một trượng và la lớn :
- Ra tay như thế là trái lẽ quá!
Lãnh Diện Phi Hồ cũng không chịu nổi đành buông tay nhảy xéo ra ngoài hét :
- Ồ! Lại muốn dùng độc thủ để bắt nạt người à!
Lôi Thanh Minh từ trên tảng đá bay vụt xuống lều đưa tay vịn trên vai Cừu Thiên Hiệp nói :
- Hãy đứng đây chờ ta một lát để ta đánh đuổi hai thằng quỷ này đã.
Dứt lời lão trợn đôi mắt nổ lửa và phóng tới tay vung thiết tảng, ánh hào quang lại tỏa ra và cuốn tới một luồng kinh lực phi thường.
Lão hét lớn :
- Hãy nộp mạng đây!
Vừa dứt tiếng hét, một tiếng rú thất thanh vang lên chưa thấy lão ra tay như thế nào, thân mình của Lãnh Diện Phi Hồ đã bắn tung lên cao hơn hai trượng rồi rớt "bịch" xuống đất. Toàn thân đều bị lũng lỗ máu tuông lai láng chết ngay lập tức.
Tuyết Sơn Đà Duyên thấy thế cả kinh hãi rống lên một tiếng rồi bỏ

chạy như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng Lôi Thanh Minh không rượt theo.
Lão lẩm bẩm :
- Đồ vô dụng! Chịu không nổi một chiêu của ta, một mạng đã chót toi, còn một mạng chạy dài.. Hạ. hạ.
Dứt lời, lão xếp thiết tảng lại rồi từ từ bước tới bên Cừu Thiên Hiệp giơ bàn tay to lớn như cánh quạt ra rồi quát lớn :
- Đưa đây, mau!

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 07
Song Lệnh giao hoan

Cừu Thiên Hiệp tuy bị đối phương dùng công lực rợn người áp đảo, nhưng chàng không chút sợ hãi. Có lẽ đứng trước một võ lâm cao thủ hùng tâm của chàng lại càng tăng lên.
Vì vậy, chàng chỉ lùi lại nửa bước rồi cất giọng cười khoái chí, nói :
- Làm gì mà hồ đồ thế?
Sắc mặt Kiêu Dương Táng Lôi Thanh Minh bỗng dưng trầm lại trước thái độ kiêu hùng của chú bé.
Lão nói :
- Bộ thiên tàng thiết báu khí thư của bổn giáo đâu?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, ngạo nghễ nói :
- Thiết thư của quí giáo tại sao lại đến đây đòi tôi?
Lôi Thanh Minh cau đôi mày rậm, ngước mặt cười ha hả, giọng cười như hăm dọa, như thịnh thị. Lão chỉ vào thi thể nát bấy của Lãnh Diện Phi Hồ nằm trên đống đá và nói :
- Thằng nhỏ! Mày có thấy cái gì đấy không?
Cừu Thiên Hiệp cũng nhướng đôi mày kiều lên, thần thái vẫn trầm lặng đáp :
- Ồ! Chẳng lẽ ai cũng yếu đuối như thế cả hay sao. Đến như Tuyết Sơn Đà Duyên.. còn chưa..
Câu nói của chàng chưa dứt thì Kiêu Dương Táng Lôi Thanh Minh đã rống to lên :
- Thằng bé to gan!
Vốn là một kẻ nóng tính Lôi Thanh Minh không làm sao kiên nhẫn

được nữa.
Thấy không còn cách nào hơn là chiến đấu, Cừu Thiên Hiệp mím môi lại, đôi mắt sáng quắc, thò tay vào bụng rút ra một cây đoản kiếm, rồi trầm giọng nói :
- Đừng quá phách lối! Hãy xuất thủ đi...
Lôi Thanh Minh chưa từng thấy một đứa bé cao ngạo như vậy, lão bất giác rú lên một tràng cười lạnh như tuyết đổ, và nói :
- Khờ khạo như ngươi chắc chưa biết được trời cao đất rộng đến đâu. Ngươi có thể tưởng tượng được cây thiết tảng của ta lợi hại đến bực nào không?
Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước nhấp nháy đôi mắt đáp :
- Chắc ngươi cũng chưa được biết cây đoản kiếm của ta lợi hại đến bực nào?
Lôi Thanh Minh giận đến điên người, mặt mày tái ngắt, lão cười điên dại và có cảm tưởng trước mặt lão mọi người đều điên cuồng cả.
- Hạ. hạ. hạ. ha!
Cười một lúc dường như đã thỏa mãn lòng tự phụ. Lôi Thanh Minh bỗng nhiên lắc đôi vai một cái, cây thiết táng trên tay lão vương ra, tức thì một luồng kình phong ồ ạt ép tới Cừu Thiên Hiệp như sóng gào gió táp.
Quả thật không phải tay vừa! Lão chỉ vũ động cây thiết táng mà công lực phát ra thế ấy thì trên giang hồ ai dám khinh lão?
Thế mà Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, chú bé gan dạ này thật hiếm có. Chàng tung cây đoãn kiếm lên! Cây kiếm chàng cụt lủn và yếu ớt! Tuy nhiên, chàng đã học qua bốn thế kiếm trong "Thường Thắng bát kiếm" trên cuốn "Thiết thư" nên tay chàng vừa vung ra thì một đạo kiếm quang phát hiện.
Chàng hét lớn :
- Hãy tiếp chiêu!
Kiêu Dương Táng có coi chàng ra gì, lão vung thiết táng quét qua một cái rồi lớn tiếng nói :
- Ồ! Đừng làm trò múa rối! Cây đoản kiếm xắt thịt trâu ấy mà cũng đem ra múa máy trước mắt tạ Bổn hộ pháp nhường cho mi công trước mười chiêu cũng chẳng ăn thua gì.
Thật là một điều lầm lẫn!
"Thường Thắng bát kiếm" là một kiếm học đệ nhất võ lâm, được lưu truyền hàng mấy thế kỷ. Trong đó có tám chiêu, nhưng Cừu Thiên Hiệp

mới chỉ học lóm qua được có bốn chiêu mà thôi.
Mặc dù vậy với sức thông minh của Cừu Thiên Hiệp, chàng đã lãnh hội được, và còn có thể sử dụng bốn chiêu thức ấy theo ý muốn không hề ngượng ngập.
Vì vậy, tiếng nói của Lôi Thanh Minh vừa dứt thì Cừu Thiên Hiệp đã hét lên một tiếng.
Chỉ thấy mũi kiếm chàng vừa vung lên thì hàng trăm luồng hàn tinh phát xuất, gió lông vù vù. Lôi Thanh Minh cảm thấy như hàng trăm mũi kiếm cùng một lượt điểm vào các đại huyệt của ông ta vậy!
Một việc quá bất ngờ! Một thằng con nít lại có thể sử dụng kiếm pháp phi thường chưa từng thấy như vậy?
Mắt lão tái ngắt, lão đưa cây thiết táng lên ngăn lại.
Nhưng một tiếng "keng" phát ra, lão bị cây đoãn kiếm đánh văng ra xa ba trượng.
May thay, Cừu Thiên Hiệp chỉ đánh ra một chiêu rồi dừng tay không đánh nữa.
Chàng cất tiếng cười ha hả, nói :
- Lão quái, mới một chiêu mà chịu không nổi thì đừng phách lối đòi đến mười chiêu.
Lôi Thanh Minh đứng sửng như một pho tượng trước một đứa bé oai hùng.
Thật ra, cây thiết táng của Lôi Thanh Minh thuở nay đã đứng vào hàng vô địch.
Dù cho một võ lâm cao thủ cũng chưa chắt trong mười chiêu mà có thể đánh bật cây thiết táng của lão ra ngoài được, huống hồ cây đoãn kiếm yếu ớt của chú bé kia!
Thế mà sự việc đã ra ngoài trí tưởng tượng của lão thì bảo sao lão khỏi kinh ngạc.
Trái lại, Thiên Hiệp đẩy được cây thiết táng của lão ra vừa mừng vừa thích chí.
Mừng là vì chàng đã có đủ sức đương đầu với một võ lâm cao thủ, thích chí là vì chàng sử dụng được môn võ mà chàng mới học qua.
Kiêu Dương Táng Lôi Thanh Minh đứng nhìn chàng một lúc mặt đỏ gay, hàm râu rung chuyển vì giận dữ, đôi mắt xếch ngược lên. Là một kẻ đã từng vang danh trong võ lâm thì thà chết chứ đâu được phép chịu nhục.
Lão nghiến răng hét như sấm :

- Thằng nhỏ! Mi là đồ đệ của ma đạo nào, hãy đỡ lấy chiêu của ta đây.
Cây thiết táng vừa lướt đến, tức thì một luồng gió tạt ra như một lượng sóng thần đẩy vào bờ vậy. Ba mươi sáu cây cốt sắt xung quanh cũng đồng thời tung ra một lượt xoe tròn như một cây lọng, hợp thành ba mươi sáu mũi đao, bắn thẳng vào mình đối phương.
Thật là một thứ vũ khí lạ đời!
Cừu Thiên Hiệp lại một lần nữa vung đoản kiếm, thực hiện chiêu thế trong "Thường Thắng bát kiếm". Hàng trăm mũi tinh quang lại loáng ra, đánh bật cây thiết táng của Lôi Thanh Minh trở về!
"Keng"!
Rầm! Rầm! Rầm!
Một tiếng động vang tai, tiếp theo mấy tiếng dội kinh khủng!
Thì ra, Lôi Thanh Minh đã nộ khí đánh nhằm một chiếc cột lều, làm cho mái ngói sập xuống, gạch đá đổ tung xuống, cát bụi bay ngộp trời.
Cừu Thiên Hiệp kịp thời dùng thuật khinh công lướt mình ra ngoài ba trượng. Tuy nhiên những gạch đá vụn vẫn còn bay tung vào người chàng.
Kiêu Dương Táng không ngờ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp lại lẹ làng đến mức ấy!
Lão toan phóng mình theo nhưng không còn kịp nữa, một cây kèo nhà đã sập xuống đánh toạc vào vai trái của lão.
Lão rống lên một tiếng, đưa cây thiết táng lên đỡ.
May nhờ thiết táng là thứ vũ khí hạng nặng, và lão lại có sức nội công ghê hồn nên mới đánh bạt được cây kèo nhà ấy.
Lão vội thu mình nhảy ra ngoài, râu tóc áo quần đều dính đầy bụi cát.
Bị đánh hụt, lại làm sập mái nhà suýt vong mạng, lão nổi giận gầm lên như hổ dữ :
- Thằng con nít! Hãy nạp mạng đây!
Vừa nói lão vừa giơ cây thiết táng lên trông rất khủng khiếp!
Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng có một thế kiếm mà hai lần đẩy lui được Lôi Thanh Minh, chàng vui mừng tiến tới, nói :
- Lão quái! Đừng trách tôi! Vì lão quái áp bức tôi quá nên buộc lòng tôi phải sử dụng võ lực đó.
Lôi Thanh Minh bây giờ cơn tức giận đã như điên lên, lão không cần nói phải trái gì nữa vung thiết táng đánh tới.
Cừu Thiên Hiệp lại ra tay! Chàng múa đoản kiếm vun vút. Cứ một chiêu kiếm của chàng là chàng đẩy lùi Lôi Thanh Minh lại ba bước.

Chàng liên tiếp đánh bốn chiêu. Lôi Thanh Minh tối cả mặt mày như không còn biết đường nào đỡ nữa.
Muôn nghìn ánh kiếm bao phủ lấy ông ta làm cho cây thiết táng, một vũ khí lợi hại dường ấy mà cũng phải hóa ra vô dụng.
Cừu Thiên Hiệp đánh đủ bốn chiêu kiếm thì đã ép Lôi Thanh Minh lùi ra mười hai bước dài, và làm cho tay chân của Lôi Thanh Minh rối loạn.
Nhưng khổ thay, chàng chỉ mới học được có bốn chiêu, đến chiêu thứ năm thì bỗng tay chàng yếu xịu, bị cây thiết táng của lão quái đánh bật trở lại.
Biết tài nghệ mình chỉ chừng đó, Cừu Thiên Hiệp không dại gì để cho đối phương biết được sở đoản của chàng, nên chàng vội dừng tay lùi lại, cao giọng nói :
- Thế nào! Lão quái! Ngươi còn dám đòi "Thiết thư" nữa không?
Kiêu Dương Táng Lôi Thanh Minh không những là nhận vật số một trong Huyết Quan giáo, chỉ thua có vị Giáo chủ mà thôi, lão còn là một võ lâm cao thủ trong giang hồ tên tuổi ai cũng biết.
Bởi vậy, lão không thể nào chịu nổi giọng nói khích lệ của Cừu Thiên Hiệp được.
Lão dậm chân ré lên :
- Thằng tiểu quỷ! Ai dạy mi ăn nói ngạo nghễ như thế. Lão phu không giết được mi thà chịu chết chứ không chịu nhục.
Cừu Thiên Hiệp cố cùng lời khích làm cho lão giận dữ để lão mất bình tĩnh hầu tìm cách thoát thân vì chàng đoán biết với bốn chiêu kiếm của chàng chưa thể nào hạ lão được.
Chàng tiến tới, và bắt đầu trở lại bằng chiêu thứ nhất ép Lôi Thanh Minh quay tròn như một con vụ.
Tuy vậy chàng cũng chỉ đánh đến chiêu thứ tư rồi lùi lại, và bắt đầu bằng chiêu thứ nhất nữa.
Lúc này Kiêu Dương Táng đã quen với thế kiếm kỳ diệu của chàng. Vì tuy là một võ lâm cao thủ, dầu cho những chiêu thế độc hại đến đâu mà chỉ dùng mãi thì tất ông ta phải khám phá được cái bí quyết bên trong mà tránh né.
Ầy vậy, qua một lúc giao tranh Lôi Thanh Minh không còn sợ sệt nữa, tuy ông ta vẫn phải thối lui.
Đợi cho Cừu Thiên Hiệp đánh qua một loạt hết bốn chiêu, lão mới vểnh râu lên hét :

- Tiểu quỷ! Ngươi định dùng mãi bốn chiêu kiếm ấy để nhát ta sao?
Tuy la hét vang trời mà lão vẫn sợ sệt không dám tiến tới.
Cừu Thiên Hiệp thấy nguy, vì nếu cứ như thế đánh mãi chẳng khác nào đem chiêu thuật của mình cho đối phương nghiên cứu.
Chàng giả vờ đổi cách, tung đoản kiếm ra trước mặt rạch bậy một chiêu lòe đối phương.
Nhưng khổ thay ngoài bốn chiêu kiếm trong "Thiết thư" thì những võ học của chàng đã thụ giáo nơi Nhiệm Tử Huệ toàn là những đồ bỏ.
Chàng vừa vung tay lên thì đã bị cây thiết táng của Lôi Thanh Minh ép tới, sức gió ào ạt, làm cho cây đoản kiếm của chàng muốn vụt ra khỏi tay.
Keng!
Cây đoản kiếm trong tay Cừu Thiên Hiệp bị thất thủ. Chàng không còn cách nào sử dụng được nữa.
Cây thiết táng của đối phương đã khóa chặt thanh kiếm của chàng, và đưa ngay giữa ngực như sắp đâm thủng con tim chàng.
Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, đừng trân trân không dám nhúc nhích.
Lôi Thanh Minh ngửa mặt lên trời cười đắc ý :
- Tiểu quỷ! Ngươi còn dám phách lối với lão phu nữa không? Hãy mau lấy "Thiết thư" trao ra!
Cừu Thiên Hiệp tuy bị bại, nhưng vẫn không kém khí phách. Chàng nảy ngực ra trước hứng lấy mũi thiết táng và nói :
Muốn lấy "Thiết thư" thì cứ việc hủy mạng tôi trước đã.
Lôi Thanh Minh đỏ mặt :
- Tại sao ngươi ương ngạnh đến thế?
- Tôi chẳng bao giờ chịu để ai bức hiếp.
- Nhưng ngươi không còn đủ sức bảo vệ Thiết thư nữa?
- Nhưng tôi chưa chết thì quyết không để cho ai xâm phạm đến nó.
Lôi Thanh Minh "hừ" lên một tiếng lớn :
- Thằng nhỏ! Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?
Đôi mắt lão lóe ra hai luồng hung quang sáng rực. Đôi tay lão vừa nhếch lên, toan cầm thiết táng đâm vào ngực Cừu Thiên Hiệp thì bỗng đàng xa có tiếng "lốp bốp" làm cho lão dừng tay quay đầu lại.
Tiếng "lốp bốp" từ xa vang lại chính là tiếng vó ngựa nện trên đường đá.
Một con ngựa như tuyết, đang trườn mình phi nhanh về phía đấu

trường.
Trên lưng con bạch mã lại có một thiếu phụ, mặc xiêm y trắng toát lướt gió như một vừng mây bạc.
Tiếng thiếu phụ ngồi trên lưng ngựa hét lanh lảnh như ngọc rót :
- Hãy dừng tay! Chớ làm bậy!
Âm thanh nàng vừa dứt thì con bạch mã đã dừng vó trước mặt hai người.
Người đàn bà áo trắng từ trên ngựa phóng mình xuống, phơi phới như một đóa hoa lìa cành lượn theo chiều gió.
Kiêu Dương Tánh Lôi Thanh Minh trong thấy người đàn bà ấy vội thu thiết táng về, và cung kính cúi đầu thủ lễ :
- Té ra là Phó giáo chủ! Tại hạ thất lễ không kịp nghênh đón.
Thiếu phụ áo trắng nhếch đôi môi đỏ mọng nói :
- Hộ pháp chớ quá lễ nghi! Xin cho biết tại sao lại có chuyện xảy ra nơi đây?
Lôi Thanh Minh tung mình chạy đến nơi cây cột bị ngã sụp lúc nãy, lấy cây cờ tam giác nhỏ đỏ tươi, câm nơi tay, rồi cung kính đáp lời :
- Tại hạ theo lệnh của Giáo chủ đến Phi Lai sơn trang để tìm lại "Thiết thư" không ngờ nơi đó không có ai cả. Trên đường đi, tại hạ lại nghe tin Thiết thư lọt vào tay thiếu niên này, vì vậy mới có việc chạm trán nơi đây.
Bạch Y thiếu phụ mỉm cười nói :
- À! Thế thì việc đòi lại Thiết thư xin Hộ pháp giao lại trách nhiệm cho tôi.
Dứt lời, nàng khoác tay áo một cái ra lệnh cho Lôi Thanh Minh trở về.
Lôi Thanh Minh ngập ngừng, đưa cây tam giác kỳ lên, màu cờ đỏ rực phất phơ trước gió, lão nói :
- Thưa Phó giáo chủ, tại hạ tuân hành theo Huyết Kỳ lệnh, việc này...
Bạch Y mỹ nữ, nhướng đôi mày liễu lên, làn thu thủy nổi sóng như bất bình, như tức giận. Nàng đưa tay lên mái tóc, rút mau đóa hoa hồng thiết chạm trỗ rất tinh vi, ném đến trước mặt Lôi Thanh Minh và nói :
- Giữ lấy vật ấy!
Không nghe một tiếng động nào, thế mà cuống đóa hoa hồng đó lại cắm vào đống đá trông rất kỳ quái.
Cừu Thiên Hiệp bất giác sững sờ, chàng buộc miệng khen thầm :
- Ồ! Nội lực quá mức uyên thâm!
Kiêu Dương Tánh Lôi Thanh Minh nhìn sững đóa hoa hồng một cái,

rồi lễ phép nói :
- Phó giáo chủ! Việc "Thiết thư" này không phải việc nhỏ..
Bạch Y nữ trên mặt thoáng qua nét giận dữ, hai làn mi nhún lên nhún xuống, đôi môi mím chặt.
Nàng trầm giọng bảo :
- Hộ pháp là một môn hạ có chức vị lớn nhất trong bổn giáo, lẽ nào không hiểu quyền lực của "Song Lệnh giáo".
Lôi Thanh Minh nghe đến ba tiếng "Song Lệnh giáo" mặt biến đổi.
Ông ta lùi lại ba bước rồi cong mình xuống nói :
- Tại hạ làm sao không biết "Song Lệnh giáo" chỉ vì việc này...
Bạch Y mỹ nữ tức giận, không đợi lão nói dứt câu, hét :
- Nếu ngươi đã biết thì nên chiếu theo lệnh mà hành sự, còn đợi ta giải thích nữa sao?
Lôi Thanh Minh cúi mặt ú ớ nói :
- Thưa Phó giáo chủ..
Bạch Y mỹ nữ "hừ" một tiếng :
- Hộ pháp! Ngươi coi quyền lực của Phó giáo chủ không ra gì cả!
Vừa dứt lời thì "sẹt" một tiếng. Bạch Y mỹ nữ với tay ra sau lưng rút ruột cây kiếm lưỡi dài bảy tất, đưa ra phía trước mặt, kiếm quang chói lòe, khí thế của nàng trông uy dũng vô cùng.
Lôi Thanh Minh liền quăng cây thiết táng của ông ta đang cầm trên tay xuống đất cách ra ba trượng, và nói hối hả :
- Thưa.. thưa Phó giáo chủ, môn hạ không dám sai lệnh!
Tiếp đó, lão lại cúi đầu đưa cây tam giác huyết kỳ lên khỏi đầu và đọc mấy câu giáo lệnh :
Huyết quan lệnh kỳ hoa hồng hoa,
Hồng hoa lệnh xuất phiên thiên ải!
Úy động giang hộ song mệnh hội.
Mãn thiên phong vũ vân hà!
Sau khi đọc xong bốn câu giáo lệnh của Huyết Quan giáo, lão lại xoay người bước tới đống đá, lề mề nhặt đóa hoa hồng lên, một tay nâng "Tam Giác kỳ" một tay nâng "Hồng Hoa lệnh" đưa cao khỏi đầu, từ từ bước tới trước mặt Bạch Y mỹ nữ, và nói lớn :
- Huyết Quan giáo chủ hạ bộ pháp Lôi Thanh Minh xin trao Phó giáo chủ Huyết Kỳ lệnh.
Bạch Y mỹ nữ đưa tay đỡ lấy cây tam giác kỳ, và nói :
- Tham lệnh!

Lôi Thanh Minh lại cất cây Hồng hoa lệnh vào bọc rồi cúi mình lui lại ba bước, đưa mắt liếc xéo Cừu Thiên Hiệp một cái tỏ ra căm tức vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp mới bước chân vào giang hồ, đối với luật lệ các bang hội võ lâm chàng đều mù tịt.
Tuy nhiên, sự việc vừa diễn biến trước mặt chàng làm cho chàng hứng thú không ít.
Chàng không nghĩ đến an nguy hiện tại của sinh mạng chàng, mà chàng cứ đứng nhìn sững.
Bạch Y mỹ nữ nói với Lôi Thanh Minh :
- Lôi hộ pháp! Phiền ngươi thuận đường đưa con bạch mã của ta về Huyết Quan giáo luôn một thể.
Câu nói ấy như một mệnh lệnh buộc Lôi Thanh Minh phải trở về ngay!
Hai lỗ mũi trâu của lão Lôi Thanh Minh cử động mấy cái như uất lòng, và đôi mắt xếch của lão từ từ đưa về phía con bạch mã đang đứng.
Rồi lão búng nhẹ đôi chân một cái, toàn thân lão đã phóng lên cao, bay thẳng lên lưng con tuấn mã, cách xa năm trượng.
Cứ như thân pháp của lão, dù là cao thủ võ lâm cũng phải lắc đầu khen ngợi.
Trước khi ra cương cho tuấn mã cất vó, lão còn nhìn Cừu Thiên Hiệp, dùng giọng mũi "hứ" một tiếng thật dài và thật kêu để trút vào chàng những gì căm phẫn đang tràn ngập trong lòng lão.
Tuấn mã lướt trên mặt cỏ như một vừng mây trắng trôi theo gió. Phút chốc, người ngựa đã mất dạng.
Bấy giờ Bạch Y mỹ nữ mới cử động. Nàng nhẹ bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp nói :
- Thiếu hiệp! Ngươi nhìn gì mà sững sờ như vậy. Có phải vừa rồi ngươi bị cây thiết táng của hắn áp đảo đến loạn trí đi chăng?
Cừu Thiên Hiệp đang sững sờ trông theo bóng ngựa, nghe nói bỗng giật mình quay lại trố mắt nhìn Bạch Y mỹ nữ.
Chàng hồi giờ chưa từng nói chuyện với đàn bà ở nơi hoang vắng, mà trước đây chàng lại chạm phải thái độ dâm dục của Ngô hiệp yêu đào Hồ Mỵ Dung, nên hiện giờ đối với đàn bà chàng có một thành kiến chán ghét.
Vì vậy chàng mỉm một nụ cười nhạt nói :
- Buồn cười quá!
Bạch Y mỹ nữ không để ý đến thái độ của chàng mà chỉ ngập ngừng

hỏi :
- Ồ! Lạ thật! Nghe nói Thiết thư đã bị Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ đoạt rồi, tại sao lại về tay thiếu hiệp.
Nàng nhắc đến tên Hùng Phong Nhiệm Tử Huệ làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến thân thế hiện tại của chàng.
Chàng tự nhủ :
- Nhiệm Tử Huệ là người thù của mình, cầm giữ mình để báo oán, còn mỹ phụ này lại là Phó giáo chủ Huyết Quan giáo, cũng lại là kẻ thù của mình nữa. Cứ như lời của Hữu Sơn nhị quỷ nói thì Huyết Quan giáo cũng muốn bắt mình để trả mối thù truyền kiếp. Như vậy mình phải cẩn thận, không nên lầm lời dụ hoặc.
Chàng mím môi đáp :
- Cô nương không cần tìm hiểu đến việc ấy?
Bạch Y mỹ nữ nhìn chàng :
- Hừ! Thiếu hiệp quá phách lối rồi! Thiếu hiệp có thể cho tôi biết danh hiệu không?
Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :
- Có gì phải giấu! Cừu Thiên Hiệp là tên họ của tôi đấy.
Bạch Y mỹ nữ đôi mắt đăm chiêu qua một phút suy tư nàng tự nhủ :
- Việc này hơi lạ! Theo ta biết thì Nhiệm Tử Huệ chưa hề nghe thành hôn với ai, vả lại lão ấy luyện về môn "Đồng Tử công" thì làm sao có con được? Theo lời đồn đãi của võ lâm giang hồ thì "Thiết thư" đã bị đứa con của lão đoạt lấy và đem đi, nếu phải là người này thì chàng cũng không là con của Nhiệm Tử Huệ đâu!
Lẩm bẩm một lúc, nàng bỗng buộc miệng nói :
- A! Tôi hiểu rồi! Thiên Hiệp là đệ tử của Nhiệm Tử Huệ?
Cừu Thiên Hiệp ngạo nghễ lắc đầu nói :
- Nhiệm Tử Huệ là kẻ thù của tôi.
Bạch Y mỹ nữ như đoán ra được một điều gì quan trọng, nàng gật gù nói :
- Phải rồi! Thế nghĩa là thiếu hiệp đã giết đệ tử của Nhiệm Tử Huệ mà lấy Thiết thư?
Câu nói này làm cho Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên. Mỹ nữ này là Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo mà lại không rõ được lai lịch của chàng ư? Ồ, như vậy nàng đã tưởng chàng là môn hạ của một môn phái nào rồi!
Nghĩ như thế, chàng cũng không muốn cãi lại, lơ đểnh đáp :

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được cả. Còn việc cô muốn lừa phỉnh tôi để lấy Thiết thư thì nhất định không thể được.
Thái độ lạnh nhạt, kiêu hùng của Cừu Thiên Hiệp làm cho mỹ nhân khó chịu không ít. Nàng toan hỏi nữa thì Cừu Thiên Hiệp đã quay mình bỏ xuống núi.
Mỹ nữ lại cố nhịn nhục, nối gót đuổi theo sau, và hỏi :
- Thiếu hiệp! Tôi muốn hỏi thiếu hiệp đồng bọn của thiếu hiệp đâu?
Cừu Thiên Hiệp lộ vẻ bực tức, quay lại đáp :
- Đồng bạn! Tôi có ai là đồng bạn đâu?
Đôi má mỹ nữ lúm hai đồng tiên duyên dáng, tuy nhiên, trong nụ cười duyên dáng mà lại chứa đựng một cái gì bất mãn không vui.
Nàng nói tiếp :
- Cừu Thiên Hiệp. Tôi có cảm tưởng Thiếu hiệp là kẻ khí phách, thật thà, ngờ đâu Thiếu hiệp cũng là kẻ dối gạt.
Cừu Thiên Hiệp chạm tự ái, gắt :
- Tôi chưa bao giờ dối gạt ai một điều gì cả.
Mỹ nữ được lời vội hỏi tiếp :
- A! Nếu vậy đêm vừa rồi ai đả thương ba người trong số Ngũ quỷ, và xẻo tai lão tam quỷ.
- Việc đó..
Cừu Thiên Hiệp lúng túng không biết trả lời ra sao cả.
Mỹ nữ cười khúc khích :
- Thế thì thiếu hiệp bảo là không có đồng bạn sao được.
Bị lâm vào chỗ bí không thể nói ra được, Cừu Thiên Hiệp vùng vằng giận dữ :
- Cừu Thiên Hiệp này không biết gì về việc đó cả. Tôi phải đi thôi.
Dứt lời, chàng sử dụng "Lôi Hành cửu chuyển", phóng người lẹ đi như gió, bắn thẳng ra ngoài sườn núi đá.
Bạch Y mỹ nữ không ngờ bất thần chàng lại vụt đi như vậy, gọi lớn :
- Hãy khoan đi đã, tôi còn nhiều chuyện nói với thiếu hiệp mà!
Nhưng "Lôi Hành cửu chuyển" là môn pháp khinh công tuyệt thế. Chỉ chớp mắt, thân hình Cừu Thiên Hiệp như một vệt khói đã đi ra ngoài hai mươi trượng rồi.
Bạch Y mỹ nữ tức giận mỉm môi nói :
- Ồ! Ta phải đuổi theo ngươi mới được!
Nàng phất tay áo một cái, thân hình nàng cũng lướt nhanh trên đọt cỏ như một làn mây bạc cuốn trôi.

Cừu Thiên Hiệp giở ra môn khinh thân "Lôi Hành cửu chuyển" đi vun vút, mặc dầu mỹ nữ có một thân pháp tuyệt học nhưng cũng không sao theo kịp. Hai người vẫn cách xa nhau trên mười trượng.
Cừu Thiên Hiệp lại lựa các con đường hẻo lánh mà đi, nên rất mau.
Qua một lúc, trước mặt chàng xa xa đã nổi lên một bức thành trắng xóa.
Đó là thành Tương Dương!
Trời còn sớm, bên trong phố xá nhộn nhịp vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm :
- Mỹ nữ cứ đuổi theo ta mải, nếu ta không lợi dụng đám đông người mà lẫn tránh thì cũng khó thoát khỏi tầm mắt của nàng. Vả lại ta đã có ý định đêm nay nghỉ lại thành Tương Dương, như vậy cũng nên thừa cơ hội ấy.
Nghĩ như vậy, chàng phi thân tiến nhanh về phía cửa thành, ẩn lộn với đám dân chúng.
Quả nhiên như dự đoán của chàng, mỹ nữ không còn tìm thấy chàng đâu nữa.
Mừng rỡ, Cừu Thiên Hiệp rảo bước tìm một khách sạn thuê một phòng ngủ kín đáo.
Sau khi đã xếp đặt xong. Cừu Thiên Hiệp thầm nghĩ :
- Lâu nay nghe tiếng đồn Tương Dương thành là một nơi phồn hoa đô hội mà ta chưa có dịp để gót dạo chơi. Nay nhân dịp qua đây cũng nên nhàn du cho biết.
Nghĩ như vậy chàng tắm rửa, rồi khóa chặt cửa phòng đi ra ngoài dạo phố.
Nơi đây quả thật là chỗ đô hội anh tài, nhà cửa như úp phát, phố xá dẫy đầy, ngoài đường đủ hạng người sang hèn lịch lãm.
Chàng mãi mê đi từ phố này sang phố nọ mãi cho đến khi đèn phố sáng rực, chàng mới quay gót trở về phòng trọ.
Vì đêm qua chàng mất ngủ, nên đêm nay trời chưa khuya lắm chàng đã lên giường tĩnh tọa điều dưỡng.
Chàng hành công xong thì đã đến canh hai rồi. Tinh thần chàng bấy giờ rất khoan khoái và công lực dồi dào.
Tuy nhiên chàng mãi nghĩ đâu đâu, không sao ngủ được.
Bỗng nhiên, chàng sực nhớ đến trách vụ của chàng. Từ đây đến Hạc Lang sơn có trên ngàn dặm, nếu công phu chàng không cao thâm tất cũng phải gặp nhiều trở ngại trong việc truy tầm song thân. Bằng chứng trong mấy ngày qua đã là một bài học khiến chàng lưu ý đến võ công.

Nghĩ như thế, chàng vội thò vào túi, móc quyển "Thiết thư" ra.
Trước mắt chàng, Thiết thư vẫn là mấy tấm sắt đen nhẫn. Tuy nhiên, hiện giờ chàng đã rõ cách sử dụng rồi.
Chàng bắt chước theo phương pháp của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan vận hành công lực, tập trung sức nón vào hai bàn tay nung đỏ Thiết thư.
Từ nhỏ đến giờ Cừu Thiên Hiệp theo Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ chỉ học lấy công phu "tĩnh tọa" trong mười năm.
Mười năm công phu ấy tuy có hàm chứa một căn bản nội lực, song chỉ như là một giếng nước đọng, không dùng được gì, vì Nhiệm Tử Huệ có bao giờ dám truyền võ công cho chàng để chàng có thể sử dụng nội lực ấy.
Nay được thêm vào ba mươi năm tu vị nội công của Thái Linh Quan, và học qua vài chiêu thế kỳ ảo trong Thiết thư, những cái đó như một vừng ánh sáng chiếu thẳng vào chỗ thâm u đen tối, khiến cho tiềm lực nội công của chàng bỗng nhiên dâng cao, và tương lai của chàng sáng lạng.
Bấy giờ chàng lật Thiết thư để lên hai bàn tay, và vận tập công lực, đôi mắt chăm chú nhìn lên trang sách. Chàng biết, dù sao nội công chàng cũng chưa phải đã sung mãn, nếu có sử dụng được Thiết thư cũng chỉ trong chớp nhoáng là kiệt sức, bởi vậy chàng không dám tham lam, chỉ lật đến trang hai để học tiếp thế kiếm thứ năm và thứ sáu trong "Thường Thắng bát kiếm" mà thôi.
Tinh thần chàng đã tập trung quy nhất, nhiệt khí từ đan điền chuyển lên rồi phát ra hai lòng bàn tay.
Quả nhiên Thiết thư đổi màu, từ miếng sắt đen nhẫn đổi sang màu đỏ sậm, phát ra một luồng sáng.
Tiếp đó, từ từ biến thành màu đỏ tươi. Cả phòng sáng rực lên như ánh tường vân chiếu sáng.
Đôi mắt của Cừu Thiên Hiệp không hề lơ đảng. Chàng để ý xem những chữ vàng nối tiếp nhau nổi lên, và chàng chỉ chú trọng đọc từ chiêu thứ năm trở về sau trong "Thường Thắng bát kiếm".
Chàng vừa đọc được hai chiêu thứ năm và thứ sáu thì nội lực của chàng đã yếu đi, và Thiết thư cũng mờ dần.
Giữa lúc đó, bỗng bên ngoài cửa sổ có một giọng nói thanh tao vọng vào :
- Gan to nhỉ! Dám cả gan đem Thiết thư ra mà sử dụng!

Lòng chàng bất giác rộn lên! Chàng vội thu hồi công lực, xếp Thiết thư lại rồi bước xuống giường.
Chẳng ngờ ngay lúc ấy lại có một giọng nói nữa, vang lên lanh lảnh :
- Ồ! Chuyện này đâu có quan hệ gì đến ngươi mà ngươi xen vào!
Cả hai giọng nói đều là đàn bà.
Cừu Thiên Hiệp đút vội Thiết thư vào bọc rồi ứng tiếng hỏi :
- Các người là ai vậy!

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 08
Thiên Nam song tinh

Bên ngoài không có tiếng đáp.
Chỉ nghe một tiếng gió đánh "tạt" một cái.
"Phựt!"
Với tiếng gió tạc ấy Cừu Thiên Hiệp đoán biết cả hai người đàn bà đều một loạt nhảy lên mái ngói.
Tuy không rõ hai người đó ai là bạn, ai là thù, song Thiên Hiệp không thể không lo lắng.
Chàng đưa tay đẩy cánh cửa sổ, rồi lòn người ra ngoài, đánh bật một cái, thân chàng đã bay ngược lên trên, chân chàng nhẹ nhàng đáp lên như một chiếc lá khô.
Chàng vừa chiêu dương xong nên tinh thần của chàng khỏe khoắn, nội công của chàng rào rạc khiến chàng lanh lẹ vô cùng.
Lúc chàng đánh thoắt lên mái ngói thì thấy bốn bề vắng tanh, không có tiếng động.
Đưa mắt nhìn về phía xa xa, ngoài hai chục trượng, chàng mới nhận ra có hai bóng người đuổi nhau như hai vệt khói mờ trong bóng tối âm u.
Đoán biết hai cái bóng đó là hai người đàn bà vừa đối thoại với nhau cạnh cửa sổ phòng ngủ của chàng, chàng liên cong mình lại định diễn ra thuật "khinh thân thần tốc" đuổi theo.
Nhưng rắc rối làm sao, chàng chưa kịp thoát đi thì từ phía đông lại có hai bóng đen khác phi thân về phía chàng.
Lối phi hành của hai người này cũng thần tốc không kém.
Chỉ loáng mắt, hai bóng đen lớn dần, và Cừu Thiên Hiệp nhận ra đó là hai hán tử trung niên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, không ngờ nơi thành Tương Dương này trong lúc nửa khuya lại có nhiều cao thủ võ lâm xuất động như vậy?
Chàng vội lách mình núp vào bóng tối để dò xét hành động của hai người mới đến.
Chàng vừa núp xong thì hai người kia cũng đã đến cách chàng không bao xa.
Người đi trước là một quái nhân mình ốm như một bộ xương khô, đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ. Tuy nhiên, hai cái lỗ sâu ấy lại chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực. Đằ?g sau lưng người đó có đeo lủng lẳng một cây trường kiếm.
Người đi sau, mặt vàng, bên trái có một vết sẹo đỏ như máu to bằng bàn tay, bên hông có quấn một sợi gân beo.
Cả hai đều có vẻ dè dặt, nên họ lần từng bước một, không phát ra một tiếng động nào.
Khi đến chỗ mái ngói, gần Cừu Thiên Hiệp núp, người cao ốm quay đầu lại khẽ hỏi đồng bọn :
- Qúi hữu chắc chắn thằng bé ấy trú tại khách sạn này sao?
Người mặt vàng có vết sẹo đỏ ứng tiếng đáp ngay :
- Chính vậy! Lúc ấy tôi thấy rõ hắn đi dạo trên các đường phố rồi lẽn vào đây trú ngụ.
Người cao ốm nói :
- Thế thì chúng ta lục soát mấy căn phòng này, thế nào cũng phải gặp mặt hắn.
Vừa nói, hai người dắt tay nhau nhảy xuống sân khách sạn, tiến dần đến nơi căn phòng lúc nảy Cừu Thiên Hiệp vừa thoát ra.
Thiên Hiệp đứng trên cao nhìn xuống trông thấy rõ ràng từng cử động của hai người.
Họ rón rén đến bên cánh cửa sổ mà chàng vừa mở, cả hai đưa đầu vào.
Bỗng nhiên, cả hai đều giật mình, bắn người lùi ra ba bước mặt lơ láo, liếc nhìn nhau một cái rồi đứng trân trân như hai con gà gỗ.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, không hiểu việc gì đã xảy ra?
Tại sao họ vừa nhìn vào phòng ngủ của chàng lại thất kinh hồn vía như thế?
Đứng sửng một lúc, hai người kia lại rón rén lui ra phía sân khách sạn, rồi đánh thoắt lên mái ngói.
Cả hai tiến dần đến bên chỗ chàng núp cách không bao xa, và họ tìm một bóng tối ẩn thân.

Lúc này Cừu Thiên Hiệp không trông thấy hai người kia nữa, nhưng vẫn nghe được tiếng của họ thầm thì trò chuyện.
Một người nói :
- Qúy hữu trông thấy rõ chứ?
Có tiếng đáp lại :
- Sao lại không? Màu lục lóng lánh của chiếc "Tráng Đơn lệnh" cắm ngay ở cửa sổ ai mà không thấy?
Người kia lại thở dài than :
- Đêm nay chúng ta khó hành động rồi! Nếu chúng ta làm kinh động đến vị "sát tinh" đó thì chúng ta mất mạng ngay.
Người nọ ứng tiếng đáp :
- Tại Bảo Sơn mà chúng ta không đoạt được Thiết thư, để hắn mang ra khỏi Hoàng Hà thì còn khó khăn hơn nữa.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới biết hai nhân vật võ lâm này vì muốn cướp giật Thiết thư của chàng mà đến đây.
Bất giác lòng chàng cảm thấy tức giận không sao dằn được nữa.
Ồ! Lại có kẻ theo rình rập để mưu đoạt lấy Thiết thư của chàng sao?
Chàng không thèm nghe hai người đàm đạo nữa.
Từ trong bóng tối, chàng phóng mình nhảy ra cất giọng nói :
- Cừu Thiên Hiệp ở đây, và Thiết thư cũng ở đây. Các ngươi có giỏi thì tranh đoạt đi.
Thái độ ương ngạnh của chàng thiếu niên này thật đáng tức cười.
Tuy nhiên, sự việc xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho hai người kia kinh khủng!
Chẳng hiểu vì sao, cả hai đều cong mình xuống van xin :
- Cô nương!.. Bẩm cô nương!.. Chúng tôi..
Cừu Thiên Hiệp nghe họ nói cũng không hiểu gì cả. Tại sao họ lại gọi chàng là cô nương?
Chàng nhổng cao người lên, nhìn đối phương đang đứng sát vào nhau, mặt đầy vẻ sợ sệt, nói :
- Hừ! Ai là cô nương! Các ngươi điên rồi sao! Hãy mở mắt mà nhìn kỹ xem ta là con trai hay con gái?
Bây giờ hai người kia như sực tỉnh, bốn mắt sáng quắt nhìn chàng chăm chăm một lúc.
Người cao ốm như bộ xương khô hét lên một tiếng nói :
- A! Té ra là ngươi! Tốt lắm! Vậy thì ngươi quả là đứa bé gan dạ chưa từng thấy.

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích :
- Ta không gan dạ gì cả nhưng quyết không có những hành động đê hèn, rình rập để mưu đoạt báu vật của kẻ khác.
Người mặt vàng có vết sẹo đỏ xen vào :
- Thiết thư của giang hồ, đâu phải của ngươi. Kẻ nào đủ sức thì đoạt lấy nó.
Cừu Thiên Hiệp dõng dạc nói :
- Được! Nếu các ngươi đủ sức thì cứ đoạt lấy xem sao.
Giọng nói cứng rắn của một gã thiếu niên chưa từng góp mặt trên giang hồ, khiến cho hai người kia cũng lo sợ.
Họ nghĩ rằng :
- Thằng bé chưa ráo máu đầu, võ công dù cao điệu đến đâu cũng không thể ngạo nghễ như vậy. Có lẽ là một nhân vật lừng danh nào hiên đang theo phò hộ hắn là phải.
Nghĩ như thế cả hai đều mắt liếc về phía khách sạn có vẻ kinh sợ.
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Các ngươi cứ ra tay cướp đoạt đi.
Người cao ốm như bộ xương khô nói :
- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện.
Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Tại sao lại không giải quyết nơi đây?
Người mặt vàng có sẹo đỏ quắt mắt nói :
- Nếu mi có gan thì cứ theo chúng ta mà đi, đừng hỏi lý do tại sao cả. Như thế mới gọi là anh hùng.
Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ tự cao tự đại, nên nghe câu nói ấy rất khó chịu. Chàng ứng tiếng đáp ngay :
- Đại trượng phu làm việc gì cũng sáng sủa không sợ ai bắt nạt cả. Nếu muốn thế các ngươi cứ đi trước đi.
Hai người kia thấy Cừu Thiên Hiệp lầm kế của họ, cả hai mừng rỡ, coi như báu vật trong tay liền cất mình đi trước.
Cừu Thiên Hiệp nối gót theo sau!
Khinh công của hai người kia không phải tầm thường, chỉ loáng mắt họ đã chuyển qua hơn mười nóc nhà rồi.
Cừu Thiên Hiệp cũng không chịu để đối phương khinh bỉ, chàng lắc đôi vai một cái, đã đuổi theo hai người kia bén gót.
Cả hai đều thoát ra khỏi khách sạn rẽ vào một khu rừng vắng, cách thành Tương Dương hai mươi dặm.

Lẽ ra nơi đây cũng có thể nói chuyện được rồi, nhưng hai người kia cứ tiến bước đi mãi vào rừng sâu.
Đêm khuya cảnh vắng, gió rít rạc rào khu rừng càng âm u tịch mịch trông rất dể sợ.
Thế mà Cừu Thiên Hiệp không chút e dè!
Phải chăng vì chàng ỷ lại thuật phi hành và mấy thế kiếm mà chàng đã học được trong Thiết thư khiến cho chàng tự phụ?
Không! Cừu Thiên Hiệp là đứa bé gan dạ và liều lĩnh. Chàng tự tin ở lòng khẳng khái và trí thông minh của chàng. Chàng đoán biết võ công của chàng hiện nay không đến nổi dễ cho giang hồ bắt nạt, chạm đến danh dự của chàng.
Khi đã tiến sâu vào một nơi hoàn toàn vắng lặng, người gầy ốm như bộ xương dừng chân quay đầu lại nhìn Cừu Thiên Hiệp, các gân mặt giật mấy cái trước khi hắn cất giọng the thé giới thiệu :
- Ta là Bạch Cốt Âm Sát Sa Lương, còn người này là Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng.
Chắc ngươi cũng đã nghe danh khi nho nhỏ của hai anh em ta rồi chứ?
Cừu Thiên Hiệp chỉ nhếch mép cười qua một cái rồi nói :
- Chưa! Ta chưa từng nghe qua những cái tên kỳ dị đó.
Vết sẹo đỏ của Châu Sa Quỷ Diện bỗng tím bầm lên, gã hét lớn :
- Tiểu tử! Tên tuổi của Thiên Nam song tinh mà mày chưa hề nghe qua, vậy thì mày là đứa ngốc tử lại dám lăn lộn trên giang hồ sao?
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp :
- Ta hồi giờ không có ý định lăn lộn trên giang hồ!
Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng lại càng tức bực hơn, quai mồm hét như sấm :
- Thằng nhỏ! Mày lại dám dùng lời "xóc hông" với Vạn gia gia! Hừ! Ta coi bộ mày có số chết yểu rồi đấy.
Dứt lời, một tiếng "sét" vang lên, vòng dây gân nai quấn nơi lưng của gã tung ra, gã thuận tay quét một cái trên không như để hăm dọa.
Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng lướt mình tới chằng đôi mắt ra cản lại nói :
- Qúi hữu! Hãy khoan! Chờ tôi hỏi nó vài câu đã. Chúng ta đã lôi được hắn đến đây rồi thì không còn sợ hắn chạy đi đâu nữa.
Tiếp đó, Sa Lượng lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp, hỏi :
- Có phải ngươi hiện đi chung với một đồng bạn không?
Cừu Thiên Hiệp "hừ" một tiếng đáp :
- Hạ. ha! Ta không có ai là đồng bạn cả. Các ngươi làm gì phải bận tâm

điều ấy?
Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng cau mày suy nghĩ. Nhưng Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng đã nhe răng cười hì hì, nói :
- Sa huynh! Thiết tưởng chúng ta hỏi hắn điều ấy cũng bằng thừa. Hắn là đứa con nít làm sao có thể đồng bạn của đóa hoa "Độc trang đơn" được?
Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng thấy lời nói của Châu Sa Quỷ Diện cũng có lý, nên khẽ gật đầu, rồi rút kiếm ra nghiến răng hét lớn :
- Chúng ta nói thật cho ngươi biết, từ Thiên Nam đến đây chúng ta chỉ vì quyển Thiết thư của ngươi hiện bọc trong mình đó. Nếu biết điều, hãy đưa Thiết thư ra thì chúng ta tạm tha cho mạng sống.
Cừu Thiên Hiệp không ngờ chỉ vì một quyển Thiết thư mà trên đường đi của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy, chàng nổi giận hét :
- Thì ta đã bảo chúng ngươi nếu có tài thì cướp đoạt đi. Chẳng những ta không để mất Thiết thư mà còn lấy mạng chúng bay để làm gương cho những quân cướp khác.
Dứt lời, chàng không đợi cho Thiên Nam song tinh đánh trước, chàng xuất thủ, vận dung đôi chưởng phát ra hai luồng kình lực ép thẳng tới song tinh.
Cừu Thiên Hiệp tuy chưa tập luyện về công phu chưởng pháp, nhưng nhờ được lão đầu đà truyền cho ba mươi năm tu vi công lực, sức chưởng của chàng hiện giờ cũng không phải tầm thường.
Chưởng lực vừa phát động thì bụi cát tung lên, xoáy tròn, đánh tạt vào mặt song tinh.
Thiên Nam song tinh liền lách mình sang hai bên, chia chưởng phong ra làm hai, rồi tiến lên dùng trường kiếm và sợi gân nai cự chiến.
Công lực của song tinh quả thật phi phàm. Chúng vừa xuất thủ đã đánh bạt luồng chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp, và song song tiến tới ba bước.
Rồi trường kiếm và roi gân nai hợp lực nhau tấn công tới tấp.
Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng tay không, không có vũ khí, tuy vậy nhờ hộ pháp "Lôi Hành cửu chuyển" mà chàng có thể né tránh được những đòn sát thủ tối độc của song tinh.
Đánh nhau được một lúc, Cừu Thiên Hiệp thiếu kinh nghiệm về giao đấu, nên bị song tinh áp đảo, chàng chỉ còn có nước né tránh không phản công được chưởng nào cả.
Bên kia, song tinh được thế càng trổ tài thao túng. Roi gân nai và

trường kiếm vũ động như gió táp mưa sa.
Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng vận sức vào đan điền xuất ngón độc, hét lên :
- Nạp mạng!
Tiếng hét kịp theo một sức gió, roi gân nai nịt ngang qua một đòn tưởng như kết thúc trận đấu.
Ngờ đâu, bộ pháp "Lôi Hành cửu chuyển" là một môn khinh thân ảo diệu phi thường.
Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp lắc mình một cái, thân chàng đã bắn ra khỏi lằn roi của Châu Sa Quỷ Diện.
Gã này thấy đối phương thân pháp cao cường như vậy, lòng tự ái dâng tràn, gã lướt mình tới bồi thêm một roi nữa, trong lúc đối phương chân chưa kịp chấm đất.
Thật là một kẻ "tối độc chí nhân".
Cừu Thiên Hiệp chưa từng gặp những nguy hiểm trên chiến trận như vậy, nên chàng thất kinh ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lên cao và tránh được tầm roi của địch thủ.
Tuy nhiên, chàng lại chạm phải một cành liễu phất phơ gần đấy, khiến cho chàng đau điếng cả người.
Lanh trí, chàng với tay níu lấy cành liễu đu mình nhảy vọt lên!
Đầu roi da của Châu Sa Quỷ Diện liên tiếp quất mấy cái, nhưng người chàng đã ở trên cây liễu rất an toàn.
Bạch Cốt Âm Sát cầm trường kiếm toan phóng lên, ngờ đâu một cành liễu ném xuống ngay đầu Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng
Sa Lượng thất kinh, đưa đường kiếm chặt ngang qua một đường.
"Phựt!"
Cành cây liễu vừa ném xuống bị đứt tiện đi, chỉ còn lại một khoản dài hơn bảy thước, nhẵn nhụi, rơi "bịch" dưới đất.
Song tinh thấy Cừu Thiên Hiệp có vẻ hài hước, mặt hầm hầm phóng mình lên cây liễu quyết giết cho được chàng thì giữa lúc ấy, Cừu Thiên Hiệp đã từ trên đọt cây phóng xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô.
Chàng reo lớn một tiếng :
- Hay quá!
Và chàng cúi mình lượm lấy cành liễu múa vun vút, nói lớn :
- Thiên Nam song tinh, hãy coi kiếm của ta đây!
Thiên Nam song tinh thấy Thiên Hiệp múa cành liễu mà gọi là "kiếm" bất giác cười lên một tràng dài.

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng nói :
- Thằng nhỏ! Mày định làm trò hề trước cái chết của mày ư?
Dứt lời, song tinh lại kẻ roi người kiếm hiệp lực tấn công Cừu Thiên Hiệp tới tấp.
Bây giờ Cừu Thiên Hiệp được cành liễu trong tay khác nào cọp thêm vây. Chàng không dùng "Lôi Hành cửu chuyển" để tránh né nữa mà áp dụng chiêu thế "Thường Thắng bát kiếm" trong Thiết thư.
Chàng tun mình lên, vung cành liễu đánh thẳng vào tầm vũ khí của địch.
Chân sa quỷ diện thấy vậy cười lớn lên một tiếng, rồi quất đầu roi quấn thẳng vào cành liễu Cừu Thiên Hiệp.
Với lối đánh này, Châu Sa Quỷ Diện cầm chắc ưu thế trong tay, nên gã hét to :
- Thằng nhỏ! Mày tự đi tìm lấy cái chết!
Tiếng hét gã chưa dứt, thì một tiếng "sẹt" nổi lên!
Đầu cành liễu đã quất trên cánh tay của Châu Sa Quỷ Diện, làm cho cánh tay của gã tê cứng đi, và sợi roi gân nai bị cành liễu hất bay ra xa năm trượng, uốn éo trong không trung như một con rắn dài, rồi rơi xuống đất.
Châu Sa Quỷ Diện "á" lên một tiếng, bắn ra xa bảy thước, mặt biến sắc.
Trong lúc đó thì Bạch Cốt Âm Sát vung trường kiếm chém bổ qua một đường quyết chặt đứt cành liễu của Cừu Thiên Hiệp, cứu nguy cho đồng bọn, ngờ đâu kiếm hắn vừa vung lên thì hắn lại rú lên một tiếng, mặt biến sắc, nhảy lùi lại đàng sau như bị điện giật vậy.
Hắn đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân như một pho tượng đá.
Vẻ mặt kinh dị của hắn lại càng làm cho hắn xấu xí hơn, khiến cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhịn cười được.
Sự việc xảy ra không những làm cho song tinh mất vía, mà ngay cả Cừu Thiên Hiệp cũng phải ngạc nhiên.
Chàng thầm nhũ :
- Ta chỉ đánh Châu Sa Quỷ Diện một chiêu trong "Thường Thắng bát kiếm" sao lại có thể làm cho cả hai cùng một lúc bị bắn ra như vậy. Hay là chúng thấy thế kiếm của ta quá lợi hại nên khủng khiếp đi chăng.
Dù sao, đã thắng được địch thủ một chiêu, chàng dại gì không nhân cơ hội kết thúc trận đấu.
Chàng tung mình nhảy tới, vung cành liễu áp dụng thế kiếm thứ hai,

đâm bổ vào Châu Sa Quỷ Diện.
Châu Sa Quỷ Diện vừa mới tỉnh hồn lại đã thấy trước mắt bóng cành liễu loang loán đâm đến trước ngực. Lúc đó, gã tay không, roi gân nai mất rồi, không biết cách nào đối phó được nữa. Gã muốn lách mình né tránh, nhưng lại không kịp đánh phải đưa hai tay ra chụp lấy cành liễu của Cừu Thiên Hiệp.
Nào ngờ, Cừu Thiên Hiệp vận dụng thế kiếm trong "Thường Thắng thiết thư" uy mãnh vô biên.
Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng rú lên một tiếng máu tươi bắn tung ra như mưa.
Tiếng rú của Châu Sa Quỷ Diện làm cho Bạch Cốt Âm Sát thất kinh hắn không còn tinh thần nào để đương cự với Cừu Thiên Hiệp nữa, vội tung mình nhảy đến trước mặt Châu Sa Quỷ Diện hỏi :
- Vạn huynh! Sao vậy?
Vạn Thắng mếu máo nói như khóc :
- Sa huynh! Tay. của tôi..
Máu tươi nhuộm cả thân mình Vạn Thắng. Té ra đôi tay của gã đã bị cành liễu của Cừu Thiên Hiệp đập nát ra, chỉ còn là hai cục thịt lòng thòng trông rất ghe rợn.
Thấy đồng bọn thảm hại như vậy, Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng nổi khùng, quay lại dùng trường kiếm đâm vào Cừu Thiên Hiệp tới tấp, miệng hét :
- Tiểu quỷ! Mi dùng loại ám khí nào mà hại bạn ta?
Cừu Thiên Hiệp cũng không ngờ thế kiếm của chàng mạnh đến như vậy. May mà cành liễu, chứ nếu thật là kiếm thật thì đôi tay của Châu Sa Quỷ Diện đã đứt lìa rồi chứ không phải dập xương mà nát thôi.
Thấy Bạch Cốt Âm Sát tính liều lĩnh, Cừu Thiên Hiệp hét lớn :
- To gan! Ngươi cũng muốn bỏ mạng sao?
Bạch Cốt Âm Sát cố trả thù cho đồng bọn không kể gì nguy hiểm nữa, hắn một mặt xông vào đâm chém, buộc Cừu Thiên Hiệp phải vung cành liễu để nghênh chiến.
Chàng bước tới ba bước, đánh tạt ra một đòn, gài cây trường kiếm của đối phương lại.
Rồi chỉ trong loáng mắt mũi cành liễu đã điểm vào yếu huyệt trên cánh tay Bạch Cốt Âm Sát làm cho cánh tay hắn tê cứng đi trường kiếm rơi xuống đất.
Hắn thất kinh, rú lên một tiếng nhảy tránh ra đằng sau hơn bảy thước.

- Hay lắm! Kiếm pháp tuyệt trần!
Chàng ngạc nhiên vừa quay lại, đã thấy bóng một thiếu nữ màu lục xuất hiện.
Nàng nhẹ nhàng lướt tới, gót sen uyển chuyển tỏ ra một kẻ phong lưu đài các.
Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, nhớ lại thiếu nữ áo xanh này đúng là người con gái mà trước đây chàng đã gọi lộn cửa. Chàng buộc miệng nói :
- Lại là cô nương?
Thiếu nữ áo xanh nhoẻn miệng cười tươi đáp ngay :
- Phải! Chính là tôi! Thiếu hiệp thật là một cao nhân không lộ chân tướng. Kiếm pháp như vậy trên đời ai còn bì kịp?
Cừu Thiên Hiệp bị thiếu nữ táng tụng mấy câu, bất giác đỏ mặt lên vì hổ thẹn.
Chàng thu cành liễu lại, lòng rất khó chịu khi phải dùng cành liễu thay cây kiếm trước mặt mọi người.
Lục Y thiếu nữ như thông cảm, nhe hàm răng ngọc chữa thẹn cho chàng :
- Dùng kiếm bằng cây mà hạ được đối thủ còn hay hơn là dùng kiếm thép.
Cừu Thiên Hiệp tuy không đáp lời, nhưng vẻ mặt rất hài lòng với câu nói ấy.
Lục Y thiếu nữ lại quay về phía Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng cất giọng lạnh lùng nói :
- Thiên Nam song tinh vì đâu lại dám chường mặt vào Trung Nguyên mà tác yêu tác quái như vậy?
Bạch Cốt Âm Sát hình như rất sợ Lục thiếu nữ này, nên hắn rung giọng đáp :
- Thưa Hoa Quỷ lệnh chủ! Anh em chúng tôi sở dĩ đến đây là vì..
Thiếu nữ áo xanh không đợi hắn nói dứt lời, đôi mắt phát ra hai luồng tinh quang sáng rực, nàng hét to :
- Câm mồm! Ai cho chúng bây gọi là "Hoa Quỷ lệnh chủ". Ta rất ghét người đời gọi ta bằng cái tên ấy. Tên ta là Bích Lệ Hồng sao các ngươi không gọi?
Bạch Cốt Âm Sát nghe hét, chân run cầm cập, đứng không vững :
- Xin lỗi Bích cô nương! Kẻ ngu dốt này không ngờ Bích cô nương đã có lệnh cấm như vậy. Chính chúng tôi cũng đã trông thấy "Trang Đơn

lệnh" của cô nương rồi!
Câu nói này làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện song tinh đàm đạo lúc nảy ở trước phòng ngủ của chàng. Chàng buộc miệng nói :
- A! Té ra là cô nương! Tôi biết rồi!
Thiếu nữ áo xanh không hiểu Cừu Thiên Hiệp muốn nói gì cả, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi :
- Sao thiếu hiệp biết tôi?
Không do dự, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :
- Phải! Người ta gọi cô nương là "Độc trang đơn" phải không?
Mặt Bích Lệ Hồng bỗng nhiên biến sắc và cả đến Bạch Cốt Âm Sát cũng giật nảy người lùi lại ba bước.
Cừu Thiên Hiệp trái lại ngơ ngác, không hiểu tại sao chàng nói ra cái tên "Độc trang đơn" lại làm cho thiếu nữ giận đến tái mặt, còn Bạch Cốt Âm Sát lại khiếp người như vậy?
Chàng liềnh hỏi thêm một câu nữa :
- Có phải như thế không? Tôi đoán không sai mà!
Bích Lệ Hồng lùi lại một bước, mím chặt đôi môi nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Việc đó ai nói cho ngươi biết?
Mặt Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, vì chàng không hề hiểu sự việc bên trong có quan hệ thế nào cả.
Chàng chỉ vào mặt Châu Sa Quỷ Diện đang nằm mọp dưới đất, cách ngoài ba trượng nói :
- Lúc nãy chính hắn đã nói với Bạch Cốt Âm Sát như vậy.
Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng mặt tái mét như chàm đổ xua tay chối lia lịa :
- Không, không! Chúng tôi có to gan lớn mật đến đâu, cũng không dám vô lễ như vậy. Xin Bích cô nương đừng nghe theo lời hắn.
Thiếu nữ áo lục từ từ bước đến trước mặt Châu Sa Quỷ Diện hai tay nắm chặt lại, tỏ ra giận dữ đến cực độ.
Nàng quát lớn :
- Hừ! Ngươi dám nhục mạ kẻ khác rồi giả chết nằm đó hay sao?
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới biết cái danh hiệu "Độc trang đơn" là danh hiệu giang hồ dùng để chỉ thiếu nữ áo lục là một thiếu nữ độc ác! Nếu không phải thế thì sao nàng lại giận dữ cho là đã nhục mạ nàng?
Châu Sa Quỷ Diện bị cút hết hai bàn tay đau đớn quá, nằm thiếp đi, nhưng khi nghe thiếu nữ áo xanh nói như vậy cũng cố gắng cất đầu lên

vang xin :
- Lệnh chủ.. Ồ! Bích cô nương! Tôi xin thề có đất trời tôi thật không..
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn chối quanh hèn hạ như vậy, nên nạt lớn :
- Đồ hèn! Chẳng lẻ ta nói dối ngươi hay sao?
Bích Lệ Hồng hét to :
- Ngươi không nói thì sao hắn biết được. Ta đã từng nghe trong hai đạo hắc bạch giang hồ gọi ta là "Độc trang đơn". Ta định đi tìm vài người hỏi thử ta độc ở chỗ nào mà chúng dám gọi như vậy?
Bạch Cốt Âm Sát sợ thay cho bạn, vội nói :
- Bích cô nương! Chúng tôi thực không dám..
Nàng giận dữ hét :
- Câm miệng! Các ngươi đã thấy "Trang Đơn lệnh" tại sao không rời xa khỏi ba mươi dặm, mà lại dám lẩn quẩn nơi đây. Như thế các ngươi có ý khinh dễ ta rồi!
Châu Sa Quỷ Diện nói :
- Chúng tôi thấy "Trang Đơn lệnh" đã có ý định lánh mặt đi nơi khác rồi, không ngờ thằng bé này lại ép chúng tôi đến đây giao đấu.
Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên nói :
- Thì giờ không còn bao nhiêu nữa, bổn cô nương không thể để cho ngươi nói nhiều lời, hãy lên đường cho sớm!
"Bùng!"
Tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn!
Thân thể của Châu Sa Quỷ Diện bị chưởng phong của Bích Lệ Hồng đánh nát như tương, máu thịt tung tóe, trông rất khủng khiếp!
Cừu Thiên Hiệp bất giác rợn người, chàng nhủ thầm :
- Thủ đoạn như vậy người đời gọi là "Độc trang đơn" cũng đã đáng lắm rồi, sao nàng còn trách thiên hạ?
Chàng cảm giác cô nàng áo lục này đúng là một nữ ma đầu cực độc, tuy chàng không nói ra.
Thái độ và hành động của nàng chứng tỏ nàng đã từng tác yêu tác quái trên giang hồ, mà ai cũng phải khiếp sợ.
Bích Lệ Hồng đập chết Châu Sa Quỷ Diện xong, nhưng nét mặt nàng không có một chút thay đổi gì cả.
- Sa Lượng! Ngươi thấy lệnh mà không tránh đi, tội ấy ngươi định sao?
Mặt của Sa Lượng tái nhợt! Hắn quỳ gối xuống đất run rẩy nói :
- Cô nương! Chúng tôi là bọn hạ lưu bất tài, xin cô nương lưu tình tha tội.

Thiếu nữ khinh bỉ nói :
- Phải! Chúng bay chỉ là bọn hạ tiện không có một khí tiết nào là võ lâm anh hùng cả. Tuy nhiên, đã thấy lệnh mà không tránh tức là phạm tội rồi! Ta có thể tha chết cho ngươi, nhưng ngươi phải tự đâm một mắt, rồi cút đi nơi khác cho mau.
Nàng vừa dứt lời thì nơi mé rừng lại có một giọng nói lanh lảnh vang lên :
- A! Oai quá nhỉ! Xem như dưới mắt không có người!

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 09
Thà chịu chết, không chịu mất võ công

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên quá lớn :
- Nghiêm Như Ngọc! Nếu mi có gan thì hãy ra đây!
Dứt lời, bỗng nghe có tiếng đáp lại ngay :
- Mi tưởng ta không dám sao?
Tức thì, một thiếu nữ mặc áo trắng như tuyết từ trong rừng bay vụt ra.
Ôi! Thật là một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc. Dưới ánh trăng huyền diệu người ta có cảm giác như tiên nữ hạ trần giang, Hằng Nga ly Nguyệt điện.
Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả nhiên thiếu nữ ấy chính là Phó giáo chủ của "Huyết Quan giáo" mà chàng đã từng gặp giữa ban ngày tại núi đá.
Chàng thầm nghĩ :
"Sao mà oan gia cứ theo ta đầy rẫy như vậy? Ta mới ra đạo mà hình như là một kẻ đã bị phạm đào hoa tinh, nên đàn bà cứ theo khuấy rối mãi!"
Nghĩ như vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lẩm bẩm :
- Ta bỏ đi cho xong chuyện!
Chàng không thèm lo đến việc chết sống giữa Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo và Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng nữa, chàng chỉ lắc động đôi vai một cái là diễn ra thân pháp "Lôi Hành cửu chuyển" phi thân nhanh như chớp vào thành Tương Dương.
Trên đường đi, chàng liếc mắt nhìn hai bên mé rừng có vô số người lay động, xa xa lại trồi lên tiếng la hét vang trời, chàng cảm thấy xung

quanh chàng toàn là một mối đe dọa hãi hùng.
Khi chàng bay tạt qua thành Tương Dương chợt thấy mấy bóng người cũng dùng thân pháp lẹ như sao băng chạy thẳng vào trong thành, chàng đoán biết bọn người này không phải là kẻ tầm thường.
Cừu Thiên Hiệp chạy thẳng về khách sạn rồi nhảy lẹ vào phòng.
Mới bước chân vào phòng, linh tính cho chàng biết nơi đây có một không khí ghê rợn khác thường, chàng cảm thấy lạnh mình.
Đưa mắt quan sát tứ bề, bỗng chàng nhận ra được trên giường chàng nằm, chiếc mùng lại thả phủ xuống. Bước tới vén mùng ra xem bỗng chàng giật nảy người.
Cừu Thiên Hiệp quá sức kinh hãi.
Trên giường nằm sóng soài một lão già đầu bù tóc rối, râu ria xồm xàm, đôi mắt lồi như hai quả trứng và phóng ra hai luồng nhỡn quang trông dễ sợ.
Sắc mặt của lão già tái nhợt và lạnh như tiền, tay chân duỗi thẳng như người chết.
Lão nhìn chàng chòng chọc không một cử chỉ hay một hành động gì cả.
Cừu Thiên Hiệp nhìn sửng một lúc rồi hét lớn :
- Ngươi là ai?
Đôi tròng mắt lồi của lão liếc qua một cái, luồng nhỡn quang quét thẳng vào mặt chàng khiến chàng giật mình thối lui một bước.
Lão cố gắng nhấc hai cánh tay chì ra ngoài mùng và nói :
- Mi xem đây!
Thì ra hai bàn tay của lão bị đứt rất nhiều ngón tay Chàng đếm đi đếm lại tổng cộng hai bàn tay chỉ còn năm ngón mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp cau mày nói :
- Ông là người bị tàn phế?
Sắc mặt lão bỗng lạnh lại rồi trầm giọng nói :
- Mi đã từng nghe tên Hiến Bá Vong chưa?
Cái tên ấy chàng đã từng nghe Nhiệm Tử Huệ thường hay ca tụng nhưng chàng đâu có biết người ấy ra sao; nhưng chàng cũng gật đầu tỏ ra có nghe biết.
Sắc mặt lão bỗng lạnh lại và nói :
- Mi đã biết được thân thế rồi, ta cũng không cần giấu mị Năm xưa, phụ thân mi đã dùng một đường kiếm quá độc hiểm đả thương chín cao thủ cùng một lúc, trong đó có tạ Bởi thế ta bị đứt mấy ngón tay này là một mối hận thù.

Nói chưa dứt lời, lão đã nghiến răng ken két vẻ mặt đầy căm phẫn.
Cừu Thiên Hiệp giật mình vì chàng đã biết rõ chàng là kẻ thù của lão, tuy thế nhưng chàng muốn nhờ cơ hội này để biết thân phụ chàng là ai nên bình tỉnh lại hỏi :
- Thân phụ tôi là...
Lão không để cho chàng nói hết câu, vội hét :
- Thằng bé! Hãy xích lại đây!
Chàng cắn răng vận công lực lên hai cánh tay hùng dũng nói :
- Nợ cha con trả là lẽ thường, nhưng phải nói lý do phụ thân tôi đã kết thù như thế nào? Nếu xét ra là việc to tát Cừu Thiên Hiệp này có thể đảm nhiệm cho! Hãy nói đi!
Lão bực tức đập tay lên cạnh giường lập lại câu nói của lão :
- Ta đã bảo mi xích lại đây mà!
Chàng cắn răng tiến tới một bước nữa rồi gằn giọng :
- Người muốn gì?
Vừa nói, chàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt lão để đề phòng lão có hành động gì bất ngờ, chàng còn có thể kịp thời đối phó.
Nhưng lạ thay, sắc mặt lão bỗng dịu lại rồi ôn tồn nói :
- Không sao đâu, mi cứ yên tâm! Mối thù ấy, họ Hiến này đã đành chịu bỏ qua rồi! Hãy xích lại đây, ta có việc cần mi.
Sắc mặt lúc giận dữ, lúc ôn hòa của lão khiến cho chàng quá ngạc nhiên không thể nào đoán biết tâm trạng của lão được?
Hiến Bá Vong trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm :
- Phải lắm, thì ta cứ làm như vậy đi!
Dứt lời, lão vẹt mùng nhảy phóc ra lẹ như tên bay Cừu Thiên Hiệp chưa kịp diễn ra thân pháp "Lôi Hành cửu chuyển" thì đôi cánh tay chàng đã bị lão nắm giữ chặt cứng.
Cừu Thiên Hiệp biến sắc mặt hét lớn :
- Ồ! Làm như vậy đâu phải là kẻ anh hùng hảo hán?
Lão không nói năng gì cả, chỉ lôi chàng lại rồi vật ngồi phịch xuống giường, lão nhìn thẳng vào mặt chàng nói :
- Tiểu tử! Thiết thư có phải rơi vào tay mi không?
Chàng lạnh mình đáp :
- Đúng! Nhưng muốn cướp đoạt Thiết thư cần phải dùng tài năng đánh đấu chứ hành động tiểu nhơn như thế này thì ta không phục chút nào cả. Ta quyết bảo vệ Thiết thư cho đến hơi thở cuối cùng!
Hiến Bá Vong cười gằn mấy tiếng rồi trầm giọng nói :

- Họ Hiến này mà gặp mi trước đây hai giờ thì chắc là lấy mạng mi và cướp đoạt cho kỳ được Thiết thư ấy, nhưng bây giờ hì.. hì.. dù Thiết thư có quí giá đến đâu cũng không thèm nữa!
Dứt lời da mặt lão bỗng co rúm lại, tay chân lão bỗng nóng bừng lên, hai luồng nhỡn quang chiếu sáng như đèn.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi :
- Như thế nghĩa là gì?
Hiến Bá Vong hét :
- Chớ nói nhiều lời, hãy cúi xuống mau!
Lão vừa nói vừa đè đầu chàng cúi xuống rồi thuận tay chận lên đại huyệt linh đài của chàng, hành động ấy lẹ như chớp.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy vào ngũ tạng và cắn rứt như kim châm.
Chàng thầm than :
- Thôi, thế là nguy đến nơi rồi!
Chàng liền vận khí đơn điền tỏa ra khắp chậu thân đẻ kháng cự lại :
Lão hét lớn :
- Đừng dại dột! Mi muốn chết sao?
Lúc bấy giờ chàng cảm thấy đã đến giờ phút nguy cơ nhất, nên chàng không còn kể gì cả, chàng vẫn tiếp tục vận công thì lực tập khí đề thần chống cự lại mà thôi.
Bỗng Hiến Bá Vong giật nảy người ra vẻ kinh ngạc nói :
- Tiểu tử! Ai đã truyền cho mi ba mươi năm công lực như vậy?
Chàng vẫn im lặng không đáp chỉ cắn răng vận khí đề khán mà thôi.
Lão quát lớn :
- Thằng bé! Chớ nên dại dột! Để cho ta tiếp dẫn công lực cho, nếu mi khán cự lại thì ngũ tạng mi sẽ bị thối nát hộc máu ra chết tức khắc.
Tiếng hét vừa dứt, lão liền lẩm bẩm đọc :
- Đơn điền tập khí tẩn tuyền phương
Chấn khí thủ lâu tại trung ương
Khí lưu thượng hải về khai phóng
Cánh bế trung đình mạ hoán tương
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vì chàng thừa hiểu mấy câu này là khẩu quyết chi thượng bí quyết của nội công tu vi, dùng để truyền công lực cho kẻ khác. Chàng vội vàng nhắm mắt tĩnh tâm không dám nhúc nhích.
Bỗng nhiên chàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhỏ như sợi chỉ chạy

thẳng vào huyệt đạo của chàng và tỏa ra khắp huyết quản rất thông suốt. Luồng nhiệt lưu ấy chảy mãi vào người chàng không ngớt mỗi lúc một mạnh thêm.
Chỉ trong chốc lát, chàng cảm thấy ngũ tạng lục phủ như muốn nứt rạng, trong người chàng tất cả cái gì cũng bị căng thẳng đúng mức. Toàn thân chàng mồ hôi toát ra như tắm, chàng quằn quại đau khổ vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp nhắm mắt nghe lão lẩm bẩm :
- Tổ sư lưu hạ tạo hóa công
Thất tinh bát mạch bất như phong
Tâm tạng bế môn tình mạc động
Trùng tu khai thủ "nhiệm đốc" thông!
- Xẹt!..
Một luồng khí lực tống thẳng vào mạng môn chàng hòa lẫn với nhiệt lực tạo thành một sức nóng nung đốt mãnh liệt. Chàng cảm thấy tê liệt tứ chi rồi dần dần tê liệt cả thân mình, thân mình chàng như bay bổng trên không trung thế là chàng mê man như sa vào cơn ác mộng.
Bay lên cao..
Và bay đến vô tận!..
Không biết bao lâu, chàng tỉnh dậy, vừa cựa mình một cái thì các khớp xương trong người kêu răn rắt, toàn thân đau như dần, chàng mở mắt ra thì thấy đang nằm dưới đất phía trước chiếc giường ấy.
Chàng uể oải đứng dậy thì thấy Hiến Bá Vong thân hình bị co rúm lại, da mặt tái ngắt, cả tóc râu đều biến thành màu vàng, đôi mắt lão sâu húp vào, hả miệng thở hổn hển như một người sắp chết.
Cừu Thiên Hiệp vịn cạnh giường mon men xích lại, chàng thấy đôi môi lão mấp máy liền kề tai vào nghe lão nói :
- Lão phụ. truyền cho mị. một giáp tử tu vi đó!..
Bỗng chàng giật mình lẩm bẩm :
- Ồ! Một giáp tứ tu vi sao! Nghĩa là những sáu mươi năm công lực, làm gì mà có việc dễ dàng như vậy?
Nghĩ như vậy lòng chàng sanh nghi bèn trợn mắt hét lớn :
- Đừng giả vờ họ Cừu này xưa nay không muốn chịu ơn của ai cả! Người muốn đổi công lực để lấy Thiết thư của tôi sao?
Lão cố gắng xê lại một chút rồi thì thào :
- Ta không.. có ý định.. đó đâu! Nhưng thời gian.. gấp rút.. không nên.. nói nhiều! Hãy nhận.. vật này!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nhận, nhưng không ngờ cánh tay chàng đau đớn quá và nhận thấy không còn một chút công lực nào nữa cả.
Chàng thất kinh nói :
- Ồ! Lão già này..
Chàng vừa thốt ra lão đã hiểu ngay nên vội nói :
- Mi bi... đau nhức.. phải không? Hãy yên tâm! Vì.. công lực còn.. phát tán..
Cừu Thiên Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận nên không thèm nghe lão nói và cũng không mở bọc ấy xem thử cái gì trong ấy.
Chàng cắn răng nói :
- Lão quái! Ngươi hại ta, thật là tồi bại!
Lúc ấy bỗng nghe đàng xa có tiếng la hét vang rền. Lão liền giật mình cắn răng ngồi dậy và nói ra tiếng :
- Chúng nó đuổi theo gần tới rồi trốn mau lên!
Chàng thấy lão quái sợ hãi liền hỏi :
- Chúng nó là ai? Việc gì can hệ đến tôi mà phải trốn?
Hiến Bá Vong nói :
- Chúng nó là kẻ thù hai mươi năm về trước của tạ Khi nãy, ta không may bị chúng dùng âm thủ điểm vào "phản huyệt" của tạ Ta rán sức đến đây, nên bây giờ chúng nó...
Nói đến đây, lão thở dài một hơi dài chán nản.
Chàng lạnh lùng nói :
- Kẻ thù của ngươi, lại có quan hệ gì đến tôi?
Lão nói trong hơi thở :
- Phản huyệt ta đã bị điểm.. sau ba tiếng đồng hồ công lực.. bị tiêu tan mất hết..
thành người tàn phế.. vì vậy..
Tiếng la hét mỗi lúc mỗi gần hơn, số người này có lẽ đông lắm. Mặt mày lão ra vẻ khẩn trương chỉ xuống giường nói :
- Hãy mau mau chui xuống gầm giường này núp đi!
Chàng cau mày nói :
- Tôi, đường đường nam tử mà lại chui nấp dưới gầm giường sao?
Lão biết rõ chí khí của chàng, bèn ôn tồn nói :
- Bây giờ công lực của mi chưa phục nguyên, huyết khí hỗn loạn. Cần phải nghe lời tạ Sở dĩ ta thí công truyền lự cho mi cũng chỉ vì hy vọng mi có thể.. báo thù cho ta!
Lúc bấy giờ chàng mới hiểu rõ hành động của lão chàng gật đầu nói :

- Lão tiền bối! Tôi sẽ nghe lời..
Chưa dứt lời tiếng la hét đã đến gần quá. Lão liền bước xuống giường đẩy chàng chui vào trong xó.
Chàng muốn vùng vẫy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa cả, đành ngoan ngoãn chui trốn dưới gầm giường.
Bịch! Bịch!
Tiếng chân người nhảy vào..
Két!
Cửa phòng mở toang ra. Bảy tám luồng nhỡn quang rọi thẳng vào phòng. Hiến Bá Vong nằm yên trên giường không nhúc nhích.
- Hì hì! Ha ha!..
Tiếng cười rùng rợn nhuộm đầy sát kiếp nghe khiếp người.
Cừu Thiên Hiệp nằm dưới gầm giường hé mắt, nhìn ra chỉ thấy hai bàn chân to lớn bước vào, và tiếng hét lên như sấm :
- Hiến Bá Vong! Dù thân pháp mi có lanh lẹ đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc thủ của lão phu đâu!
Hiến Bá Vong ngồi dậy bước xuống giường cố gắng đứng vững vàng rồi nghiến răng nói :
- Lão ma đầu! Mi đã điểm huyệt đạo của ta rồi, còn muốn gì nữa?
Đối phương hừ một tiếng rồi nói :
- Thuở nay ta chưa tha chết cho ai bao giờ. Ta đến đây để buộc mi phải trao "Ma lệnh" và lấy mạng mi, hạ. hạ. hạ.
Tiếng cười của tên ma đầu như quỷ khóc chứa đầy sự hăm dọa.
Hiến Bá Vong cười nhạt nói :
- Mi sẽ thất vọng đấy!..
Phịch!...
Hiến Bá Vong nói đến đây cố gắng không nổi nên ngã xỉu trên giường rồi hả miệng thở hổn hển.
Tên ma đầu thấy thế gằn giọng :
- Hiến Bá Vong! Mi chớ giả vờ! Tuy mi bị điểm "phản huyệt trung" nhưng chưa được mười hai tiếng đồng hồ thì làm gì có thể như vậy! Mi định phỉnh gạt ta để thoát chết sao? Hì.. hì.. Mưu kế của mi dễ biết quá! Hãy trao "Ma lệnh" đây và chịu chết cho rồi!
Lúc bấy giờ hơi thở của Hiến Bá Vong chỉ còn thoi thóp toàn thân lão quằn quại một cách đau khổ.
Tên ma đầu thấy thế, vừa tức giận, vừa ngạc nhiên liền bước tới xách Hiến lên hét to :

- Hiến Bá Vong! Mi có trao "Ma lệnh" cho ta không?
Hiến Bá Vong ráng hết sức điểm một nụ cười nhạt rồi nói :
- Khi mà mi tìm được "Ma lệnh phủ" đó thì mạng mi cũng không còn hạ. hạ. hạ.
Bốp!
Tên ma đầu tức giận tát vào ót Hiến Bá Vong một cái rồi cười khanh khách.
Sau đó, Cừu Thiên Hiệp lắng tai nghe, nhưng bấy giờ không có tiếng rên hoặc hơi thở nào của Hiến Bá Vong nữa, quả thật là lão đã chết rồi.
Tên ma đầu xem xét huyệt đạo của lão thì biết rằng lão đã chết thật, bèn lục soát trong mình nhưng không tìm thấy "Ma lệnh" đâu cả, hắn lấy làm lạ quẳng Hiến Bá Vong lên giường rồi nói lớn :
- Lạ quá! "Ma lệnh" hắn giấu đâu rồi?
Tức thì bốn bóng đen từ ngoài cửa nhảy vào. Người vào trước nói :
Người vào trước nói :
- Nếu "Ma lệnh" không có trong mình hắn thì chắc chắn là hắn đã trao cho người khác rồi, và hắn cũng mới trao tức thì đây chứ không lâu đâu!
Người thứ hai nói :
- Thế thì người mang "Ma lệnh" chắc cũng còn đâu đây chúng ta hãy lục soát thử xem nào!
Cừu Thiên Hiệp nghe chúng đề nghị lục soát, chàng biết không thể trốn núp được nữa. Khi mà chúng bắt gặp, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm trên giang hồ.
Nghĩ như thế chàn định xuất hiện ngay, nhưng lại nghe một người trong số khẽ nói :
- Tên Hiến Bá Vong mánh khóe rất xảo quyệt, hắn đã trao "Ma lệnh" cho người khác thì tất nhiên người nhận lịnh ấy đã đi xa rồi. Sở dĩ Hiến Bá Vong nằm nơi đây tức là mưu kế để cho kẻ ấy có thể chạy thoát. Theo tôi, đoán thì người mang "Ma lệnh" sẽ chạy về hướng ngược chiều. Nếu chúng ta ở đây lục soát sợ e tốn thì giờ và có thể thả sẩy mất!
Tên ma đầu đứng trước dậm chân một cái rồi nói :
- Có lý lắm! Chúng ta hãy đi gấp!
Vừa dứt lời, mấy bóng người phóng ra ngoài cửa lẹ như bay.
Chàng đang định ló đầu ra thì bỗng một luồng kình lực từ ngoài cửa tống vào, chàng phải nằm rạp xuống.

Bịch!
Thây thể của Hiến Bá Vong nát bấy, máu thịt bay tung óc huyết và ruột gan văng tứ phía, máu tanh chảy xuống ướt mình chàng.
Thì ra bọn này vội vã ra đi, nhưng không muốn thây thể Hiến Bá Vong còn nguyên vẹn, nên hắn quay lại đánh một chưởng rồi mới bằng lòng bỏ đi.
Bây giờ tiếng la hét đã xa dần, chàng mới bò ra, cả mình dính đầy máu thịt và đất cát trông rất ghê gớm.
Bỗng ngoài kia lại có tiếng người xôn xao, chàng đoán biết những người trong khách sạn đã thức dậy, họ đã biết nơi đây có việc bất trắc xảy ra, nhưng trời còn tối, họ không dám đến. Chờ khi trời sáng họ sẽ truy hô đến quan phủ. Thế thì mình ở lại đây bất tiện lắm.
Nghĩ như thế, chàng liền bước ra cửa rồi cong mình phóng ra.
Á!
Chàng định phóng mình ra giữa sân, nhưng công lực chàng bấy giờ rất phi thường, cũng với thế nhảy ấy mà bây giờ lại bay xa quá sức, tí nữa là va đầu vào bức tường phía bên kia sân. Thế thì lời nói của Hiến Bá Vong là đúng sự thật chắc chắn công lực đã thêm một giáp tử rồi.
Chàng ré lên một tiếng rồi đưa tay ra đỡ bức tường. Đoạn chàng nhảy phóc lên mái nhà không tốn một tý sức lực.
Bây giờ không những thân thể chàng đã hết đau đớn mà còn nhẹ như bông, tinh thần rất sảng khoái, nhỡn quang thính lực đều sáng suốt hơn xưa.
Chàng mừng rỡ chạy bay trong nháy mắt đã ra khỏi thành Tương Dương.
Khi trời vừa sáng thì chàng đã đi xa hơn năm mươi dặm đường rồi, bên vệ đường có cái quán nhỏ đã mở cửa, thằng bé làm công đang nhúm lửa thổi "pho pho".
Cừu Thiên Hiệp bước vào xin nước để rửa rấy rồi kêu vài món ăn lót lòng.
Bỗng chàng nhớ lại cái bọc vải mà Hiến Bá Vong đã trao cho chàng lúc nãy, vì gấp rút chàng không mở ra xem nên không biết gì trong ấy chàng chỉ nghe bọn ma đầu gọi là "Ma lệnh" mà thôi!
Nghĩ như vậy, chàng cặm cụi mở ra xem thì chàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ do một tay thợ lành nghề điêu khắc tài tình, giống hệt như cái mặt người sống, vẻ mặt hồng hào, đôi mắt sáng sủa tinh vị Nếu đem bịt lên mặt thì đố ai biết được lớp mặt giả tạo ấy!

Chàng đoán biết đây là một đồ chơi quý báu, bèn bỏ vào bọc và cột vào trong bụng cùng với Thiết thư.
Bỗng có tiếng chân lộp cộp từ ngoài đi vào và xuất hiện trước cửa quán bốn trung niên đạo sĩ đứng sắp hàng ngay thẳng. Tất cả đều mặc đạo phục màu vàng, lưng đeo trường kiếm.
Nhìn thẳng vào mặt chàng, cả bốn người đều chắp tay lên ngực mỉm cười và niệm Phật hiệu.
- A Di Đà Phật!
Cừu Thiên Hiệp thấy thế liền đứng dậy lễ phép nói :
- Xin mời bốn vị đạo trưởng ngồi!
Bốn vị đạo trưởng nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói :
- Hình như không phải hắn!
Một người nhỏ nhất trong bọn đáp :
- Chắc chắn không sai! Nghe nói hắn là đứa bé mới xuất đạo. Hãy hỏi hắn thử nào!
Dứt lời người ngồi trước đứng dậy chắp tay cung kính hỏi chàng.
- Các hạ có phải từ "Phi Lai sơn trang" đến đây không?
Nghe lời nói của chúng, chàng sanh nghi, nhưng không thể nói dối được. Chàng dõng dạc đáp :
- Đúng đấy! Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp từ "Phi Lai sơn trang" đến đây!
Đạo sĩ nhỏ vác kiếm lên vai rồi chắp tay cười dài nói :
- Bần đạo chúng tôi tuân theo lệnh Chưởng môn ở đây chờ các hạ đã hai ngày rồi.
Vậy xin mời các hạ hãy theo chúng tôi gấp đi!

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 10
Dưới chân núi Võ Đang

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói :
- Bốn vị đạo trưởng tu tại núi nào? Tại sao quí Chưởng môn lại đoán chắc tại hạ đi ngang qua đây mà đón mời?
Đạo sĩ ốm nghiêm sắc mặt nói :
- Chúng tôi đều ở Võ Đang sơn Thanh Khư quan?
Cừu Thiên Hiệp biết rõ Võ Đang sơn Thanh Khư quan là nơi phát

nguyên của danh môn chánh phái. Kiếm thuật quán tuyệt võ lâm, nhưng chàng vẫn giả vờ nói :
- Qúi Chưởng môn là vị nào?
Nghe nói, đạo sĩ ốm cau mày ra vẻ khó chịu rồi trao kiếm sang tay mặt trầm giọng nói :
- Võ Đang chưởng môn chúng tôi, tuyệt thế võ lâm, uy danh vũ nội ai mà không biết cái tên Vân Tiên đạo trưởng? Tại sao các hạ lại hỏi ngớ ngẩn như vậy?
Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích đáp :
- Thế mà tại hạ không biết được, thật đáng trách!
Kiếm dài của bốn đạo sĩ bỗng khua động "leng keng", đạo sĩ trẻ tuổi ưỡn ngực nói lớn :
- Nhị sư huynh! Chớ nên đôi co nữa, hãy mời đi!
Đạo sĩ ốm vung lưỡi kiếm chỉ ra ngoài cửa và nói :
- Xin mời các hạ đi!
Chàng nheo đôi mắt lại "hừ" nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống bàn vừa rót nước ra chén vừa nói :
- Lâu nay tại hạ không quen biết gì với quí Chưởng môn, hơn nữa tại hạ quá bận việc nên không tiện đi theo quí đạo trưởng. Nếu cần, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến đấy!
Dứt lời, chàng nâng chén nước uống một cách tự nhiên như không có việc gì xảy ra xung quanh vậy.
Thấy thái độ của chàng coi thường họ nên cả ba đạo sĩ kia siết chặt cây kiếm trong tay ra vẻ giận dữ.
Một người trong số nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ ốm gắt :
- Nhị sư huynh!..
Tiếng nói như nhắc nhở việc gì, đạo sĩ ốm liền chớp đôi mắt rồi lạnh lùng nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Xin mời các hạ hãy đi một lượt với chúng tôi. Vì các hạ không muốn đi cũng không được!
Cừu Thiên Hiệp cau mày hỏi :
- Tại sao thế?
Đạo sĩ trẻ tuổi cười hăng hắc nói :
- Tại vì đã có bốn người trong tám đại kiếm thủ của Võ Đang đã đứng trước mặt các hạ rồi!
Cừu Thiên Hiệp đặt mạnh ly nước xuống bàn rồi cười ha hả nói :
- Dù cho có đủ mặt tám đại kiếm thủ của Võ Đang nơi đây đi nữa; việc

đi hay không cũng đều do tôi quyết định, không ai có quyền ép buộc tôi cả.
Vừa dứt lời, đạo sĩ trẻ tuổi lúc lắc đôi vai rồi tiến đến bên bàn nhìn thẳng vào mặt chàng quát lớn :
- Ồ! Giọng nói tự cao quá nhỉ! Ngươi có biết nơi đây là thuộc địa phận của ai đây không?
Cừu Thiên Hiệp nổi giận đứng dậy vỗ bàn và quát lớn :
- Người đời có quyền đi trên đường đời, không cần biết là địa phương của ai cả và cũng không có quyền cản trở!
Đạo sĩ gầy liền lướt tới cầm lưỡi kiếm trên bàn lên gằn giọng nói :
- Ta không ngờ ngươi lại không biết điều đến như vậy! Dưới chân núi Võ Đang này xưa nay chưa có người nào dám trái lệnh cả!
Hai đạo sĩ kia cũng ứng tiếng nói lớn :
- Nếu ngươi không vâng lời thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay vậy!
Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, chống hai tay lên bàn nhún một cái, thân hình chàng đã bay vụt ra ngoài sân, giơ tay chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nói lớn :
- Ta, Cừu Thiên Hiệp không thù oán gì với các ngươi nên không muốn ăn thua làm gì, nhưng đến nước này không ra tay cũng không được. Vậy thì các ngươi cứ đánh đi để ta xem thử kiếm pháp quán tuyệt giang hồ của Võ Đang ra thế nào?
Bốn đạo sĩ đều lần lượt bay ra sau, ai nấy đều vận công đưa ngang kiếm thủ thế chờ cơ hội ra tay.
Cừu Thiên Hiệp thấy sắc mặt của họ nổi lên sát kiếp nhỡn quang loáng ra sáng ngời, chàng cười hăng hắc nói :
- Võ Đang kiếm thủ lại chậm chạp như thế sao? Ra chiêu đi!
Đạo sĩ ốm hét :
- Ngươi hãy lấy binh khí ra đi!
Chàng giơ hai cánh tay ra nói :
- Tại hạ chỉ dùng hai cánh tay này thôi! Các ngươi cứ việc đem hết sức lực mà đánh đi!
- Được rồi! Thằng bé, mi cũng quá kiêu ngạo!
Đạo sĩ trẻ tuổi rống lên một tiếng rồi nhảy tới đánh ra một chiêu "Bạch Hạc Triển Chi" đường kiếm bay vun vút quả nhiên kiếm chiêu của Võ Đang thật phi phàm.
Bấy giờ công lực của chàng đã tăng thêm gấp bội, tuy chưa đến mức thân tâm hợp nhất, nhưng chàng biết có thể diễn "Lôi Hành cửu

chuyển" để tránh né cũng không đến nỗi gì.
Do đó chàng rất vững tâm, bình tỉnh lách sang rất lanh lẹ tránh khỏi đường kiếm rồi dùng hai ngón tay đâm thẳng lên cánh tay mặt của đạo sĩ trẻ tuổi, luồng chỉ phong tống ra ghê gớm.
Đạo sĩ trẻ tuổi mới đánh ra một chiêu thì thấy chàng biến mất, nên rất ngạc nhiên bèn thâu kiếm trở lại. Nhưng vừa mới rút kiếm, bỗng nghe trên cánh tay có một luồng chỉ phong công đến. Đạo sĩ ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy ra ngoài hơn một trượng mặt mày hớt hải lập cập nói :
- Ồ! Tiểu tử..
Cừu Thiên Hiệp không ngờ mình đánh tầm bậy như vậy mà lại có uy lực khả dĩ, chàng phấn khởi cười ha hả nói :
- Ta tha chết cho ngươi một lần đấy!
Đạo sĩ ốm thấy thế liền quất kiếm nhảy tới nói lớn :
- Ngươi hãy đở thêm chiêu nữa của ta đây.
Đường kiếm của đạo sĩ này quả nhiên tinh vi hơn đạo sĩ kia nhiều. Chiêu kiếm biến hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm, ánh kiếm tỏa ra sáng ngời thế công mãnh liệt.
Cừu Thiên Hiệp đã có một công lực gấp năm lần tuổi tác của chàng lại còn thêm tuyệt thế thần công trên Thiết thư, giờ đây chàng chỉ còn thiếu kinh nghiệp chiến đấu mà thôi. Thì làm sao Nhị đại đệ tử của Võ Đang bì với chàng được?
Người ta thấy bóng chàng bay lượn như một làn khói nhè bốn lưỡi kiếm chém tới như mưa nhưng không làm sao có thể động đến vạt áo của chàng.
Lúc ấy khách qua đường có rất đông người đứng xem, ai nấy trầm trồ khen ngợi không ngớt.
Qua hồi lâu, chàng cảm thấy hứng thú vận công lực lên hai cánh tay rồi hét lớn :
- Hãy buông tay hết!
Keng! Keng! Keng Tiếng thét của chàng vừa dứt thì bốn cây trường kiếm đều văng ra xa hơn một trượng, bốn đạo sĩ đều kinh hãi ré lên, kiếm trong tay đã văng mất mà còn ngã lăn dưới đất, mặt mày dính đầy tro bụi.
Chàng không đánh tiếp mà chỉ đứng đó cười khanh khách nói :
- Chỉ có hai chiêu xuất quỷ nhập thần ấy mà cũng định bắt nạt người sao?

Bao nhiêu khách bộ hành đứng ngoài xem bỗng vỗ tay reo lớn :
- Hay lắm, hay lắm!
Bốn đạo sĩ trố mắt nhìn nhau sắc mặt tím ngắt. Trong đó có hai người bị sưng mắt lệm mũi lại càng làm cho những người đứng xem tức cười nôn ruột.
Chàng nhịn cười, chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nghiêm sắc mặt trầm giọng nói :
- Hãy nhớ lấy bài học hôm nay, và từ nay đừng có ỷ số đông mà hòng bắt nạt kẻ cô đấy nhé!
Trong đám quần chúng bỗng vang lên tiếng con gái cười the thé, và nói :
- Hí hí! Bài học vỡ lòng hay lắm! Hay lắm! Hôm nay Võ Đang kiếm thủ lại bị nhục ở nơi đất mình, thật không thể ngờ được!
Bốn đạo sĩ liền đỏ mặt đứng phắt dậy quét tám luồng nhỡn quang về phía phát ra giọng nói móc họng đó.
Cừu Thiên Hiệp cũng cau mày nhìn sang phía quần chúng. Thì ra người nói ấy không ai khác hơn là Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà chàng đã gặp được ở ngoài thành Tương Dương, vào đêm ác chiến với Thiên Nam song tinh ấy.
Thấy thế chàng định xoay mình bỏ đi. Ngờ đâu tám con mắt của đạo sĩ không thèm để ý đến chàng mà chỉ hầm hầm muốn ăn thua với thiếu nữ kia.
Chàng liền dừng chân lại nói với bốn đạo sĩ :
- Nếu cần, cứ đến tìm ta Cừu Thiên Hiệp, chớ đừng đi gây chuyện với người khác.
Đạo sĩ ốm nhìn chàng trừng trừng gằn giọng nói :
- Thanh sơn bất cãi, lục thủy trường lưu! Chúng mình hôm nay cứ chia tay và yên tâm đi. Rồi đây đạo gia chúng tôi sẽ không quên món nợ hôm nay đâu!
Cừu Thiên Hiệp cười ha hả đáp :
- Họ Cừu này nếu được trời nuôi sức khỏe thì lúc nào cũng sẵn sàng lãnh giáo!
Bích Lệ Hồng bước tới nheo đôi mày liễu, lạnh lùng nói :
- Quân tử báo thù, ba năm không trễ hạ. hạ.ha
Một câu nói đầy mỉa mai chế nhạo, khiến cả bốn đạo sĩ dừng chân lại áp tới vây quanh Bích Lệ Hồng.
Đạo sĩ ốm vung tay nạt :

- Bích Lệ Hồng! Chúng ta không can phạm gì đến mi, tại sao mi muốn sanh chuyện với chúng ta?
Thì ra họ đã quen biết với nhau rồi!
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng lạnh lùng nói :
- Các ngươi đánh đấu như thế thì ai mà không tức cười? Tất cả những người ở đây đều cười hết chứ đâu phải một mình ta?
Nàng đưa tay trỏ đám quần chúng nói tiếp :
- Các ngươi xem kìa! Có ai không cười đâu? Ha hạ. hí hí..
Dứt lời nàng cười ngất nga ngất ngoẻo, khiến bốn đạo sĩ giận tái mặt.
Đạo sĩ ốm nghiến răng kẹt kẹt nói :
- Mi quên rằng Bích lão ma và Chưởng môn bổn phái là đôi bạn giao du thân thiết sao?
Bích Lệ Hồng nghe nói biến sắc mặt quát lớn :
- Này Trí Huyền! Tiểu Tạp Mao! Mi nói ai là lão ma hả?
Vừa nói nàng vừa chống nạnh lướt tới vươn cánh tay mặt lên như muốn đánh bốn đạo sĩ.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế thầm nghĩ :
- Hỏa khí của cô nương này thật không vừa, người ta nói lỡ lời một tiếng là định ra tay ngay, thế thì khách giang hồ gán cho cái hiệu "Độc trang đơn" là phải lắm mà!
Ồ! Thật là danh bất hư truyền.
Đạo sĩ ốm cũng nộ khí xung thiên lướt tới đứng sát trước mặt nàng nói lớn :
- Bích cô nương muốn phá tan hỏa khí thì cứ việc ra tay đi!
Tuy đạo sĩ ốm làm ra vẻ giận dữ trong lòng cũng hơi ngại, căn cứ trên tiếng gọi Bích cô nương thì cũng đủ biết trong thâm tâm có phần sợ hãi.
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vẫn còn chưa bớt giận, nàng trỏ vào mặt đạo trưởng trẻ tuổi nạt nộ :
- Lúc nãy Trí Huyền tiểu tạp mao dám buông lời xấc láo gọi lão ma kia, lão ma nọ.
Phải gọi hắn giải quyết cho xong câu nói đó, nếu không ta quyết không nghe đấy!
Đạo sĩ ốm dịu giọng nói :
- Bát sư đệ tuổi còn trẻ nên ăn nói còn chưa đứng đắn lắm!
Nghe nói, nàng lại càng thêm giận dữ hơn và nói lớn :
- Chẳng lẽ bát đại kiếm thủ mà còn trẻ tuổi hơn tôi sao? Chính như tôi

đây mà còn bị gán cái hiệu "Độc trang đơn" thì để cho công bằng hơn, trong Võ Đang "Huyền" của các người bắt đầu hôm nay phải liệt thêm vào một chữ "bối" tôi mới nghe, vì một người trong bọn dám buông lời ngạo mạn một kẻ bề trên.
Ngừng một lát nàng tiếp :
- Sao? Có bằng lòng như thế thì cho biết ý kiến đi! Nếu không hôm nay tất cả bốn người đều phải ở đây hết, nhất thiết ta không cho về Thanh Khư quan đâu!
Cừu Thiên Hiệp nghe nàng nói, chàng cảm thấy lạnh mình và thầm nghĩ :
- Võ Đang và Thiếu Lâm là hai danh môn chánh phái đệ nhất của võ lâm mà Bích Lệ Hồng lại dám buông lời không kiên nể gì cả. Thật là quá vô lễ!
Tức thì, đạo sĩ trẻ tuổi lách mình một cái lướt tới trước mặt Bích Lệ Hồng cắn răng nói :
- Độc trang đơn! Trí Huyền này hôm nay cũng liều chút tư vi, để xem thử cái độc của mi như thế nào cho biết!
Bích Lệ Hồng trợn mắt quát lớn :
- Thằng lỗ mũi trâu! Mi lại còn dám cả gan nói lên cái ngoại hiệu của ta nữa sao? Thật là xấc xược hết cỡ, để ta thay thế chủ Võ Đang mà cho mi một bài học cho mi biết!
Dứt lời, người ta thấy một bóng xanh, lướt qua lẹ như điện chớp, nàng đứng sau lưng đạo sĩ trẻ tuổi thét lớn :
- Sao? Mi có thừa nhận thêm vào chữ "bối" không?
Ba đạo sĩ kia thấy thế tái mặt gọi lớn :
- Bát sư đệ!..
- Á!
Tiếng kêu của ba đạo sĩ chưa dứt, thì đạo sĩ trẻ tuổi đã ré lên một tiếng thất thanh, thân mình đạo sĩ co rúm lại như con cóc, hai hàm răng cắn chặt, đôi chân run rẩy như thằn lằn bị đứt đuôi.
Người ta thấy năm ngón tay của Bích Lệ Hồng đã bấu chặt lên vai trái của đạo sĩ trẻ tuổi. Nàng bóp đúng huyệt "Kiên Cảnh" nên đạo sĩ ấy bị co rút và đau đớn vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng lạnh mình thầm nói :
- Ôi! Thủ pháp gì mà lanh lẹ và đích xác quá vậy!
Ngoài kia, mọi người đứng xem đều khen hay không ngớt.
Lúc bấy giờ trên tráng của Tri Huyền đạo sĩ đã toát mồ hôi to như hạt

đậu, đôi mắt trợn ngược lên hàm răng nghiến ken két đôi môi mấp mấy nhưng vì đau quá không nói gì được nữa.
Ba đạo sĩ kia thấy thế ai nấy đều tức giận đưa mắt nhìn nhau, bỗng đạo sĩ ốm lướt tới dịu dàng nói :
- Bích cô nương! Lệnh tôn đại nhơn và bộ chưởng môn đã kết giao với nhau rất mật thiết, xin cô nương chớ vì việc nhỏ như thế mà..
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên siết chặt bàn tay thêm tý nữa rồi nói :
- Ta vẫn biết tình bạn giữa phụ thân ta và Chưởng môn của các ngươi không phải là không mật thiết, nhưng hắn đã gọi phụ thân ta là "lão ma" ta cần phải tìm thằng lỗ mũi trâu già đó để hỏi thử hắn dạy đệ tử hắn xấc xược như thế sao?
Đạo sĩ ốm tái mặt nói :
- Bát sư đệ nói lỡ lời một tí mà cô nương lại dám..
Bích Lệ Hồng trầm giọng hỏi :
- Tôi sao?
Đạo sĩ ốm liếm hai vành môi rồi nói :
- Cô nương cũng vừa mới gọi Chưởng môn của chúng tôi bằng thằng..
Nàng vẫn biết đạo sĩ ấy không dám lập lại tiếng "lỗ mũi trâu già" của nàng vừa mới nói, nhưng nàng vẫn giả vờ hỏi :
- Thằng gì? Nói đi!
Cừu Thiên Hiệp là người ngay thẳng trung hậu, chàng đâu biết được nàng muốn gây chuyện làm khó dễ bốn vị đạo sĩ ấy! Bởi thế chàng cho những việc ấy đều vô ý thức mà thôi, nên chàng xen vào can thiệp nói :
- Lúc nãy cô nương cũng gọi Chưởng môn của người ta bằng "thằng lỗ mũi trâu già" thế thì hòa cả làng rồi! Vì hai bên đã kết nghĩa tâm giao với nhau rồi chớ nên làm mích lòng nhau. Tôi đề nghị bỏ qua việc này đi là hơn!
Nàng chu miệng đưa mắt háy chàng một cái rồi nói :
- Ồ! Người lại giảng hòa sao? Chắc là sợ phái Võ Đang trả thù nên phải tìm cách nịnh bợ trước chứ gì?
Chàng không ngờ mình có lòng tốt như vậy mà lại bị nàng nói xấu, chàng lắc đôi vai toan lướt tới nhưng rồi nghĩ lại mình là con trai không nên đôi co với con gái.
Chàng dịu giọng nói :
- Cô nương lầm rồi! Tại hạ chỉ sợ lẽ phải thôi chứ bình sanh không biết sợ ai cả. Mặc dù Võ Đang có cao thủ đệ nhất giang hồ đi nữa mà làm

điều không phải, tại hạ cũng "cóc cần"!
Bích Lệ Hồng cau mày nói :
- Thế thì ngươi cho rằng tôi sợ Võ Đang sao?
Chàng không ngờ nàng lại khí phách đến như vậy, nên quá lo ngại cho nàng bèn gượng cười và ngập ngừng nói :
- Cô nương! Cô không nên..
Nàng vẫn lấn lướt không chịu thôi :
- Tôi sao? Chỉ có thế mà người cho là quá sức tưởng tượng của người rồi sao? Phải lắm, để tôi bước thêm một bước nữa cho người xem!
Dứt lời, nàng quay lại nói với ba đạo sĩ :
- Ta muốn ba người đều đồng thanh hô lên một tiếng "lỗ mũi trâu già". Nếu không thì hừ! Hừ! Hừ!..
Tuy nàng không nói ra là nàng sẽ làm gì nữa, nhưng chắc chắn là nàng sẽ vận thêm công lực bóp mạnh hơn nữa, để cho Trí Huyền đạo sĩ quằn quại trên tay nàng, thì các đạo sĩ kia sẽ đau lòng chịu không nổi chứ gì?
Lúc bấy giờ sắc mặt của đạo sĩ ốm giận đến bầm tím còn hai đạo sĩ kia cũng tức giận vô cùng, họ đều lăm le thanh trường kiếm muốn ra tay.
Nàng lạnh lùng hét :
- Có đồng thanh hô không? Độc trang đơn này sẽ ra tay "độc" đấy!
Bàn tay nàng lại siết chặt thêm tí nữa khiến Trí Huyền kêu lên :
- Á! Ư, ừ.. à, ồ..a!
Đạo sĩ ốm nghiến răng rồi sa sầm nét mặt nói :
- Được! Tôi bằng lòng rồi đấy, hãy buông ra!
Nàng cười the thé nói :
- Ngươi hô lên rồi ta sẽ buông tay!
Đạo sĩ ốm liếc nhìn hai người phía sau nháy nhỏ rồi cả ba đồng thanh hô :
- Lỗ mũi trâu già!
Những người đứng xem ngoài kia đều vỗ tay cười lớn, còn nàng thả Trí Huyền ra rồi cũng cười ngất nga ngất ngoẻo.
Bốn vị đạo sĩ vội vã nhặt bốn thanh trường kiếm rồi cắm đầu chạy một mạch không thèm ngó lại. Thật là khó coi quá!
Cừu Thiên Hiệp cau mày nhìn Bích Lệ Hồng còn đang cười hăng hắc. Chàng lắc đầu lia lịa.
Tấn hài kịch này đến đây dường như đã chấm dứt nên mọi người đứng xem đều lần lượt giải tán mất hết.
Nàng liếc đôi mắt đen lay láy về phía Cừu Thiên Hiệp rồi gằn giọng :

- Ngươi lắc đầu cái gì? Xem như thế không sướng mắt sao?
Cừu Thiên Hiệp khẽ cười nói :
- Cô nương làm như thế thì thà giết chết họ đi còn hơn, tôi xem bốn đạo sĩ ấy đã căm gan lắm đấy. Món nợ hôm nay sợ e khó phai mòn lắm!
Nàng cắn môi nói :
- Người sợ chúng nó chứ tôi thì không khi nào sợ!
Chàng nói :
- Tôi không phải nói ai sợ, mà tôi chỉ muốn ở đời không nên gây thù kết hận, hơn nữa đối với Võ Đang cô nương không có thâm thù đại hận gì thì không nên làm như thế!
Nàng nghiêm sắc mặt nói :
- Chỉ vì người nên mới sanh ra chuyện đó còn nói gì nữa?
- Vì tôi?
Nàng gật đầu đáp :
- Phải đấy, nếu người không đánh bay trường kiếm của chúng nó thì đâu đến nỗi?
Vì khi văng kiếm ra chúng bò lết như mấy con cóc thì ai mà không tức cười. Bởi thế tôi mới khen hay nên mới phát sinh ra việc này chứ sao?
Nghe vậy, chàng không biết nói sao cả, vì chàng đã thừa hiểu tính tình của cô nương này rồi. Nếu nói với nàng thì sẽ bị nàng nói lý sự xoay vần không biết lúc nào mới xong.
Nghĩ thế, chàng gật đầu mấy cái rồi nói :
- Cô nương nói rất có lý! Việc ấy đều do tại hạ cả, xin cô nương bỏ qua cho!
Dứt lời, chàng cúi chào Bích Lệ Hồng rồi quay mình bỏ đi.
Nàng vội gọi lớn :
- Hãy khoan đã! Người đi đâu vậy?
Chàng vừa đi vừa quay đầu lại nói :
- Tại hạ có việc gấp, phải đến Hạc Long sơn chắc không thể tiếp chuyện với cô nương được nữa đấy!
Bích Lệ Hồng lại bước theo chàng than thở :
- Người không muốn gần tôi, thì để tôi gần với người chứ biết làm sao bây giờ?
Cừu Thiên Hiệp nghe nói rất áy náy trong lòng, chàng cau mày nói :
- Tội gì cô nương lại phải làm như vậy?
Nàng vội bước nhanh tới mấy bước nữa sát cánh với Cừu Thiên Hiệp, rồi nửa giả nửa thật nói :

- Thế nào? Con đường này chỉ có một mình người mới có quyền đi thôi sao?
Chàng vội lắc đầu nói :
- Tôi không có ý nghĩ thế! Cô nương có quyền đi lắm chứ!
Nàng chu miệng lại nói :
- Thế thì ngươi cũng biết điều đấy!
Chàng không dám trả lời nữa chỉ lặng lẻ bước nhanh, còn nàng thì theo sát như bóng với hình. Có lúc chàng đi mau, có khi lại bước chậm thế mà nàng vẫn sát cánh không cho rời khỏi tí nào cả.
Hồi lâu, mặt trời đã bắt đầu lặn chỉ còn cố gắng lắm mới phóng ra tia nắng cuối cùng cũng như nàng Bích Lệ Hồng không thể chịu đựng được không khí trầm lặng này nữa.
Nàng nói :
- Tại sao người không nói chuyện nữa?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 11
Thường Thắng Bát Kiếm

Lão đạo sĩ đứng đầu có bộ râu ngắn giống như rễ tre, mình mặc đạo bào màu nâu sau lưng đeo lủng lẳng một cây trường kiếm dài thường thượt.
Với lối phục sức như vậy kể ra cũng đã oai phong lắm.
Lão liếc mắt nhìn Bích Lệ Hồng, nhưng lại quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Tôi là Võ Đang sơn nhị đại Tĩnh Huyền phỏng theo lệnh của Chưởng môn nhân đến mời tiểu thí chủ và Bích cô nương ghé vào bổn quán hội diện.
Cừu Thiên Hiệp liếc xéo sang một bên thấy bốn đạo sĩ lúc nãy cũng có mặt ở đấy.
Họ ké né núp sau lưng đạo trưởng Tĩnh Huyền. Chàng đoán biết những người này không phải thực tâm đến mời chàng mà họ muốn dùng vũ lực để dẫn chàng về sào huyệt.
Tuy biết vậy, nhưng chàng lo lên đường gấp, không muốn tranh luận lôi thôi, nên cố nén lòng đáp xuôi :
- Tại hạ có việc cần, không tiện ghé vào quí quán kéo dài thì giờ, phiền

đạo trưởng chuyển đạt lời cảm ơn của tôi với vị Chưởng môn nhân. Còn như Bích cô nương đây, nếu có thì giờ rảnh rỗi, cũng nên vào bản quán mà hội kiến.
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhướng đôi mày liễu lên, mỉm cười nói :
- Ồ! Võ Đang sơn thành tâm thỉnh mời chúng ta đến. Nhưng người quan trọng chính là thiếu hiệp không phải tôi đâu.
Thấy Bích Lệ Hồng nhanh nhảu đổ thừa mình, Cừu Thiên Hiệp toan tìm lời chống chế, nhưng chàng chưa kịp nói thì đạo sư Tĩnh Huyền đã nói trước :
- Phải! Tiểu thí chủ chính là người được Chưởng môn nhân của bổn phái để ý.
Bổn quán cách đây không xa lắm, thì việc tiểu thí chủ ghé vào dùng tạm chén trà đâu có gì là mất thì giờ. Xin hai vị chớ từ chối.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đáp lời thì Bích Lệ Hồng đã lướt tới, nói :
- Hừ! Qúi vị ra đây là cố ý đón chúng tôi để gây chiến! Việc đã rõ ràng trước mắt, còn giả vờ nhân nghĩa làm chi cho chướng tai gai mắt.
Tĩnh Huyền lão đạo mắt đổi sắc, hàm râu rễ tre như muốn dựng ngược lên, đôi mắt lão xoe tròn nhìn chòng chọc vào Bích Lệ Hồng nói :
- Bích cô nương! Chúng ta là những kẻ võ lâm giang hồ, điều đáng trọng là uy danh và tín nghĩa. Ngày trước, lệnh tôn đại nhơn đã có đến Tương Dương thành, và cùng ước hẹn với bổn quan Chưởng môn nhân, chẳng lẽ việc đó cô nương không biết sao?
Bích Lệ Hồng khoa tay nói lia lịa :
- Ồ! Ồ! Ta không biết việc gì cả! Nếu các ngươi muốn ăn thua thì cứ việc rút kiếm ra, mọi lẽ sẽ được giải quyết.
Tĩnh Huyền lão đạo vọt người lên, nói :
- Nếu ra khỏi Võ Đang địa giới thì lệnh tôn đại nhân và cô nương cứ việc ra tay cướp đoạt báu vật, chúng tôi không có quyền gì ngăn cản cả. Còn nơi đây là địa phận của Võ Đang sơn, không một kẻ nào có quyền xen tay vào. Chúng tôi không ngờ mới chỉ có ba ngày qua mà cô nương đã làm trái với lời hứa hẹn đó. Như vậy, đứng về danh dự và sự tín cô nương đã không xem ra gì mà còn mất đi giao tình giữa hai nhà nữa.
Tĩnh Huyền đạo sư lý luận một hơi dài, nhưng Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả.
Vả lại chàng cũng không cần tìm hiểu sự liên quan giữa Bích Lệ Hồng với Võ Đang sơn làm gì.

Bích Lệ Hồng tái mặt đỏ rực lên, nàng cất giọng phẫn nộ :
- Bổn cô nương không cần ai lên mặt dạy đời cả. Nếu muốn đấu lý thì cứ tránh đường ra, chờ khi khác, còn muốn đấu võ thì hãy ra tay ngay đi. Ngoài ra, mọi việc đều là những cái nhảm nhí, nhàm tai, bổn cô nương không thì giờ đùa dai như vậy!
Tĩnh Huyền đạo trưởng mặt lạnh như tuyết cười hi hí một lúc rồi cất giọng phẫn nộ nói :
- Trọng địa phận Võ Đang sơn nếu muốn giao tranh bằng vũ lực thì bổn môn nhân xin vui vẻ thừa tiếp. Bần đạo sẽ có công chiêm ngưỡng kiếm thức Cái Thế thập bát chưởng của Bích cô nương, xin chớ trách bần đạo vô lễ tiếp khách bằng cử chỉ không đẹp mắt.
Dứt lời, Tĩnh Huyền đạo sư nghiến hai hàm răng ken két, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.
Bích Lệ Hồng nét mặt vẫn thản nhiên, không lộ vẻ gì bận rộn hay sợ sệt cả.
Nàng đưa chưởng trước mặt, mím môi nói :
- Hừ! Các ngươi định ra tay một lượt sao!
Tĩnh Huyền cười khúc khích, quay mặt về phía sau, quét mắt nhìn hai ba mươi môn nhân bộ hạ của lão đang đứng và nói :
- Bích cô nương đã có hứng thú, muốn chúng ta hợp sức, vậy thì Đạo Huyền, Thanh Huyền, Thành Huyền, ba vị sư đệ hãy lãnh giáo Bích cô nương một trận.
Ba lão đạo sĩ nghe gọi, đồng lượt vung trường kiếm lướt tới chia nhau ba mặt, công đến các đại huyệt của Bích Lệ Hồng.
Tĩnh Huyền đạo sư cũng vung kiếm lướt tới. Bốn người hợp thủ đánh với một giai nhân.
Tuy trước mặt toàn là đại địch nhưng sắc mặt Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên, thần thái vẫn thảnh thơi không tỏ chút gì lo lắng.
Xem thế đã biết Bích Lệ Hồng là một thiếu nữ đã dày kinh nghiệm giao đấu, và võ thuật của nàng không phải tầm thường.
Nàng tung song chưởng ra hét lớn :
- Được! Ta cho phép chúng bay ỷ nhà mà cậy đông đi.
Chưởng phong của nàng lúc này phát ra vụt chia làm bốn mặt tụ lại với bốn luồng kiếm quang của địch thủ.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy một mặt ngợi khen lòng dũng cảm của Bích Lệ Hồng, một mặt khinh bỉ lối hợp thủ hèn hạ của bốn vị lão đạo đó.
Tuy nhiên, lúc này chàng không thể xen tay vào trận đấu được. Bởi vì

Tĩnh Huyền lão đạo chỉ tuyên chiến riêng với Bích Lệ Hồng mà thôi. Vả lại, trong lúc chưa biết thắng thua về ai, chàng xen tay vào chưa chắc Bích Lệ Hồng đã hài lòng.
Do đó, chàng chỉ đứng bên ngoài sẵn sàng vận công, chờ khi cần thiết sẽ xuất thủ.
Kiếm pháp của Võ Đang là môn võ học độc bá quần hùng. Tĩnh Huyền đạo sư lại là người cầm đầu trong Bát đại kiếm thủ công lực của ông ta trong Võ Đang chỉ thua một mình vị Chưởng môn nhân mà thôi. Ánh kiếm của lão đánh ra chẳng khác nào như một nguồn suối bạc từ trên đổ xuống, có một sức mạnh kinh người.
Còn ba đạo sĩ kia cũng là những tay kiếm thủ trong số bát đại kiếm thủ của Võ Đang, khi mà họ đã liên thủ hợp công thì giang hồ khó có ai mà đỡ nổi.
Tuy nhiên, mướp đắng lại gặp mạt cưa thân pháp của Bích Lệ Hồng đã đạt đến mức siêu phàm.
Nàng như một con bướm bay liệng, lúc dùng chưởng phong đánh ra, lúc dùng chỉ lực điểm tới, tấn thối đều theo thứ tự, không một chút rối loạn.
Đứng bên ngoài chỉ thấy thân nàng chập chờn trong một vùng hào quang sáng rực trông rất đẹp mắt.
Chỉ chốc lát, hai bên đã giao đấu trên hai mươi hiệp mà vẫn chưa thấy bên nào chiếm được thượng phong.
Tĩnh Huyền lão đạo thấy bốn người mà không hạ nổi một cô gái, nên lấy làm hổ thẹn, mặt lão đỏ ngầu, lão hét lên một tiếng, dùng một chiêu tuyệt học phóng thẳng mũi kiếm vào ngực Bích Lệ Hồng nhanh như điện chớp.
Lưỡi kiếm chỉ còn cách ngực nàng trong gang tấc mà Cừu Thiên Hiệp bên ngoài vẫn không thấy nàng tránh né gì cả, chàng hoảng kinh la á lên một tiếng.
Nhưng tiếng á vừa phát ra khỏi miệng chàng thì bỗng nghe một tiếng : Keng Nửa lưỡi kiếm của Tĩnh Huyền lão đạo đã bị gãy tiện đi, bắn bổng lên trời như một mũi tên vậy.
Một tay kiếm thượng thẳng trong lúc giao tranh mà bị gãy kiếm là một điều nhục nhã không thể tưởng tượng. Tĩnh Huyền đạo sư mặt mày đỏ rực, ác ý lại nỗi lên dữ dội lão rống lên một tiếng như voi gầm, rồi dùng mấy thế tối độc, dùng lưỡi kiếm gãy liều mạng đưa thẳng vào đơn điền ở bụng dưới Bích Lệ Hồng.

Đây là một thế mà từ khi thành danh tới giờ Tĩnh Huyền chưa hề sử dụng trong lúc giao tranh.
Giữa lúc đó, ba vị đạo sĩ kia cũng hợp thủ cùng một lúc quay ba mũi chường kiếm chĩa ngược vào ngực, vào lưng mỹ nữ với khí thế rất hung hăng.
Bích Lệ Hồng bốn bề bị công hữu trông rất nguy hiểm.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn hét lên một tiếng :
- Cô nương!
Chàng vội phi thân vào!
Nhưng phút nguy hiểm ấy rất ngắn ngũi. Thân chàng chưa kịp phi đến thì đã nghe Bích Lệ Hồng hét lên một tiếng vung song chưởng đánh tạt ra hai bên, đồng thời thân nàng chấm đất nhảy vụt lên cao ba trượng như một vệt khói xanh bốc lên vậy.
Chưởng lực của nàng đánh ra đã làm ba mũi trường kiếm của ba vị đạo sĩ bay tạt đi, người nào cũng xiểng liểng lùi lại một bước.
Trong lúc phóng mình nhảy lên, nàng lại thuận chân đá vào cổ tay của Tĩnh Huyền một đá, làm cho cây kiếm gãy của lão suýt rời khỏi tay.
Tuy nhiên, những kiếm thủ trong phái Võ Đang toàn là những tay kịch độc, mặt dầu bị đánh lùi lại, họ vẫn gượng người tới đâm mũi kiếm cho trúng đích.
Ngờ đâu lúc đó Bích Lệ Hồng đã nhảy lên cao rồi, bốn mũi kiếm của họ, kể cả mũi kiếm gãy của Tĩnh Huyền lại đâm vào nhau suýt gây thương tích cho đồng bọn.
Tĩnh Huyền kịp trông thấy hét lên :
- Hãy thu kiếm lại.
Ba đạo sĩ bộ hạ nghe hét vội dí mũi kiếm xuống đất, nhưng đã lỡ đà, đầu họ chạm vào nhau bốp bốp, đau đến nỗi mắt đổ lửa ra!
Sau cái chạm mặt, bốn đạo sĩ lui về, trố mắt đứng nhìn nhau hổ thẹn khôn tả.
Bấy giờ Bích Lệ Hồng đã nhảy ra ngoài đứng cách xa họ hai trượng rồi, mặt nàng vẫn tươi cười như đóa hoa xuân.
Cừu Thiên Hiệp mục kích thân phát tuyệt đỉnh của nàng, chàng tấm tắc ngợi khen. Đôi mắt chàng như dính chặt trên mình thiếu nữ.
Không phải chàng chiêm ngưỡng dung nhan của Bích Lệ Hồng, mà chàng thầm phục người con gái trẻ lại có được một võ công quán thế như vậy!
Giữa lúc đó thì nơi giữa sườn núi nổi lên một tiếng hú dài đến chát tai,

điếc óc.
Các đạo sĩ tại trận nghe tiếng rú ấy mặt lộ vẻ hân hoan. Họ quay đầu một loạt nhìn thẳng về phía sườn núi.
Cừu Thiên Hiệp thấy lạ, cũng đưa mắt nhìn theo.
Chỉ thấy trên lưng chừng đồi một vết trắng từ những tam cấp bằng đá bay xuống.
Chàng có cảm giác vệt trắng đó như một con bạch hạc từ trên không đáp xuống vậy.
Nhưng không, khi vệt trắng tiến đến gần thì Thiên Hiệp nhận ra ngay, đó là một vị đạo trưởng, mình mặc đạo bào màu trắng lưng đeo trường kiếm, râu tóc bạc phơ, đôi mắt lóe ra hai luồng nhỡn quang đến khiếp người.
Cứ trông vào võ công và lối khinh thân của vị đạo sĩ đó đã biểu diễn.
Cừu Thiên Hiệp cũng đoán được ngay lão ta là Chưởng môn nhân của phái Võ Đang rồi.
Thật vậy, đạo sĩ vừa xuất hiện đúng là Thanh Khư quan chủ Vân Tiên đạo trưởng.
Vân Tiên đạo trưởng chưa xuống đến nơi thì trong Thanh Khư quan đã vang lên tiếng trống dồn dập.
Tiếp theo đó, trên lưng sườn núi lại hiện ra vô số bóng người cùng một lúc từ trên phóng mình xuống đông ước dư trăm, khí thế không khác một dòng thác lũ.
Những bóng người này đều mặc áo đạo màu huyền, lưng đeo trường kiếm, lô nhô cao thấp không đều nhau.
Bây giờ Vân Tiên đạo trưởng đã đến trước mặt mọi người.
Lão khoác tay áo rộng một cái, đưa mắt nhìn Tĩnh Huyền đạo sĩ, với vẻ mặt lạnh phách vô cùng.
Tĩnh Huyền đạo sĩ vội cong mình thủ lễ, và nói :
- Thưa quan chủ! Tuyệt thế Thiết thư hiện có trong người thiếu niên này.
Cừu Thiên Hiệp trợn mắt thầm nghĩ :
- Ồ! Té ra chúng nó lại vì cuốn Thiết thư của mình mà kéo đến đây đông như vậy!
Thật đáng ghét.
Chàng chưa kịp tỏ thái độ, thì Vân Tiên đạo trưởng đã liếc nhìn Hoa Quỷ lệnh chủ nói :
- Hiền nữ! Cháu đã gặp mặt lệnh tôn hay chưa?

Đôi mắt của Bích Lệ Hồng đang chăm chăm nhìn về phía lưng đồi, nàng lơ lửng đáp :
- Không có.
Vân Tiên đạo trưởng quay lại cất tiếng cười khúc khích, nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Thiết thư là vật đệ nhất võ lâm cần phải được qui về danh môn chánh phái, như thế mới tránh được sát kiếp! Tiểu thí chủ tuổi trẻ người non, cất giữ không tiện, tốt hơn nên gởi lại cho Võ Đang chúng tôi để tránh tai vạ.
Câu nói ấy tuy ôn hòa, song hàm chứa một cái gì điêu ngoa, xảo quyệt, làm cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhịn được.
Chàng cười khẩy một tiếng rồi thong thả đáp :
- Hừ! Đạo trưởng là một vị trưởng môn nhân phái Võ Đang, dĩ nhiên phân tích được phải trái, thiện ác, mới phải chứ? Đạo gia trọng nhất là thanh tịnh vô vi không ham muốn gì cả, thế mà lại sinh tâm đón đường cướp giật của quí, như vậy lại dám tự xưng mình là một danh môn chánh phái sao?
Bị Cừu Thiên Hiệp chỉ trích, Vân Tiên đạo trưởng nổi giận, đôi mày bạc cau lại.
Lão hét lớn :
- Thằng con nít! Mày chưa ráo máu đầu mà lại dám đứng trước mặt bổn Chưởng môn dùng lời đạo đức! Thật đáng buồn cười!
Cừu Thiên Hiệp cũng không nhịn, trợn mắt nói :
- Sự hiểu biết của con người không phải căn cứ ở tuổi tác! Trong đời thiếu gì người đã vì tham vọng mà hủy bỏ một đời khổ hạnh công phu!
Vân Tiên đạo trưởng là một bậc võ lâm thành danh trên giang hồ, ông ta đã giữ chức Chưởng môn nhân của một đại môn phái mà bị một thiếu niên hạch sách như vậy thì làm sao ông ta chịu nổi.
Lão rống lên một tiếng chát chúa :
- Câm miệng! Nếu không vào đến địa phận của Võ Đang sơn thì thôi, mà đã vào đây rồi tất nhiên không có một kẻ nào dám phách lối như vậy.
Cừu Thiên Hiệp biết không thể nào tránh khỏi một cuộc ác đấu. Tuy nhiên chàng rất hài lòng. Vì đây là một cơ hội chàng có thể đem sức nội công của chàng vừa được hưởng thụ ra thử thách.
Chàng cười nhạt nói :
- Nếu vậy xin quí Chưởng môn cứ ra tay xem.

Vân Tiên đạo trưởng đưa tay chỉ lên cây trường kiếm lắc lư sau lưng nói :
- Đã hơn mười năm nay, lão phu chưa hề rút ra khỏi vỏ thanh Truy Vân cổ kiếm này, lẽ nào hôm nay lại để cho nó phải vấy máu của một đứa con nít sao?
Cừu Thiên Hiệp cười ha hả :
- Chỉ sợ không được như thế.
Vân Tiên đạo trưởng nở một nụ cười khinh bỉ, rồi không dùng đến trường kiếm, mà chỉ dùng song chưởng giao đấu với Cừu Thiên Hiệp mà thôi.
Lão lướt mình tới, mười đầu ngón tay cong cong chụm lại như mười cái móc sắt chụp lên thiêng linh cái đối phương.
Cừu Thiên Hiệp cười gằn một tiếng, rồi đánh thẳng ra một chiêu.
Chưởng phong phát ra ào ạt! Thêm vào đấy một luồng chỉ lực của chàng lại điểm thẳng đến đại huyệt của Vân Tiên đạo trưởng nhanh không thể tả.
Chiêu thức của chàng vừa phát ra đã làm cho Vân Tiên đạo trưởng thất kinh, ông ta không ngờ một đứa bé trẻ tuổi lại có một công phu lợi hại dường ấy.
Lão hét lên một tiếng, dùng khinh công nhảy vọt ra ngoài bảy bước.
Đôi mắt lão đảo qua lại lia lịa một chập, rồi mới dừng lại ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.
Lão cười nhạt, bảo :
- Sao! Thằng nhỏ! Ngươi không chịu rút kiếm ra còn đợi chừng nào?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp :
- Thật ra tôi xuất đạo đã mấy chục ngày nay, chưa hề dùng đến binh khí. Hôm nay cũng chưa phải là một trường hợp đặc biệt.
Câu nói có vẻ châm biếm một cách ý nhị khiến Bích Lệ Hồng không sao nhịn cười được. Nàng cong lưng xuống, cười ngặt ngoẽo.
Vân Tiên đạo trưởng nét mặt hầm hầm, quay lại đám môn nhân nói :
- Tĩnh Huyền! Hãy cho hắn mượn một thanh kiếm đi!
Tĩnh Huyền ứng thanh đáp :
- Dạ! Đệ tử xin tuân lệnh!
Dứt lời, đạo sĩ Tĩnh Huyền đã cầm ngang trường kiếm nhắm Cừu Thiên Hiệp ném tới như một mũi tên.
Vèo Một luồng tinh quang loáng mắt bắn ngay Cừu Thiên Hiệp.
Chàng không hề hoảng sợ, dùng thuật Lôi Hành cửu chuyển lách sang

một bên, đợi cho mũi kiếm qua khỏi, chàng mới với tay nắm lấy chuôi kiếm, miệng nói lẩm bẩm :
- Thì ta cứ thử xem sao!
A! Té ra ý định của chàng là muốn dùng Thường Thắng bát kiếm mà chàng đã học được trong Thiết thư đem ra đấu với cây Truy Vân cổ kiếm của vị Chưởng môn nhân Võ Đang.
Thanh trường kiếm cũng khá nặng, chàng nắm chặt đốc kiếm, vận nội công vào bàn tay nhún thử mấy cái xem có vừa tay không nào ngờ.
Xẹt một tiếng!
Lưỡi trường kiếm chàng đang nắm trên tay một nửa bị gãy ra, rơi xuống mặt đất.
Bọn môn hạ Võ Đang cả thảy đều giật mình, bao nhiêu cặp mắt chăm chăm nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp.
Trong lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng không hiểu tại sao cả, ngỡ là Tĩnh Huyền đạo sư có ý xấu, đưa cho chàng cây kiếm gãy, nên chàng liếc xéo Tĩnh Huyền đạo sư có ý bất bình.
Vân Tiên đạo trưởng trái lại không nghĩ thế, ông ta cho là Cừu Thiên Hiệp khoe khoang muốn biểu diễn nội công để hăm dọa ông, nên ông hừ một tiếng lớn nói :
- Thằng bé! Mày phách lối quá!
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, cầm cây kiếm gãy trong tay nói :
- Kiếm này vô dụng! Đừng tưởng tôi..
Không đợi chàng nói dứt câu, Vân Tiên đạo trưởng đã quay sang Đạo Huyền hét lớn :
- Đạo Huyền! Hãy đưa trường kiếm của ngươi cho ta xem.
Đạo Huyền bước tới, hai tay nâng thanh trường kiếm đưa lên, trao cho Vân Tiên đạo trưởng.
Vân Tiên đạo trưởng vung qua vung lại, xem xét một lúc rồi ném cây trường kiếm ấy cắm lút xuống mặt đất, cách chỗ Cừu Thiên Hiệp ba bước, và nói :
- Đấy! Ngươi xem cây kiếm ấy ra thế nào.
Chuôi kiếm còn lắc lư chưa đứng hẳn, Cừu Thiên Hiệp đã ném lưỡi kiếm gãy trong tay chàng đi, và bước đến chỗ thanh trường kiếm kia rút lên.
Ánh thép sáng lòa! Chàng vừa vung lên, vận nội lực vào bàn tay thì xẹt một tiếng.
Lưỡi kiếm này cũng rớt ra làm hai khúc như lưỡi kiếm trước.

Mặt mày Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác!
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng lúc nãy cũng tưởng vị đạo sĩ Võ Đang đã đánh lừa trao kiếm gãy cho Cừu Thiên Hiệp đến bây giờ nàng mới giật mình hiểu ra là do nội lực của Cừu Thiên Hiệp phát triết ra quá mạnh, đến nỗi sức thép không chịu nổi.
Nàng thầm khen :
- Nội lực thực quả không ai có thể lường được.
Cừu Thiên Hiệp vẻ mặt chán ngán, liệng mạnh nửa thanh kiếm gãy xuống đất rồi bước tới một bước ôn tồn nói với Vân Tiên đạo trưởng :
- Chưởng môn nhân chớ trách! Có lẽ tại hạ không có duyên dùng kiếm chăng?
Vân Tiên đạo trưởng nghiến răng như bực tức hỏi :
- Ngươi muốn dùng loại binh khí nào?
Cừu Thiên Hiệp có vẻ khó chịu, nói :
- Thì cứ dùng đôi tay này cũng được.
Vân Tiên đạo trưởng hừ một tiếng rồi hạ mũi cổ kiếm của ông ta xuống nói :
- Không được!
Thật ra, Vân Tiên đạo trưởng là một Chưởng môn nhân của phái Võ Đang, lại là kẻ uy danh chấn động giang hồ, lẽ nào ông ta lại dùng kiếm đánh với một đứa bé trong tay không có vũ khí?
Dầu ông ta có hơn, chàng cũng chẳng tiếng tăm gì, bằng bị thua thì suốt đời mang nhục.
Một kẻ thành danh giang hồ không bao giờ chịu xử sự như vậy.
Lão nói :
- Bổn Chưởng môn bình sanh chưa hề dùng vũ khí đánh với kẻ tay không, nếu ngươi không dùng được kiếm thì ta cũng phải dùng tay không giao đấu để phân thắng thua vậy!
Câu nói này tuy thành thật, song có vẻ khích lệ!
Cừu Thiên Hiệp trong mình đã có sẵn sáu chiêu "Thường Thắng bát kiếm" thì sao lại bảo chàng không dùng được kiếm?
Vả lại nhân lúc này chàng cũng muốn dùng môn kiếm tuyệt học ấy ra giao đấu với một vị võ lâm cao thủ xem hiệu lực ra sao cho biết.
Chàng đưa mắt nhìn quanh chớt thấy gần bên chàng có một cây liễu khá lớn.
Nhớ đến chuyện dùng cành liễu làm kiếm giao đấu với Thiên Nam song tinh, chàng mỉm một nụ cười đắc ý, phóng thân nhảy vọt lên cây

liễu bẻ một nhánh vừa cầm tay, giũ sạch lá và nói :
- Vật này rất thích hợp! Xin Chưởng môn nhân cứ an lòng sử dụng kiếm pháp.
Vân Tiên đạo trưởng lấy làm lạ hỏi :
- Sao? Ngươi dùng cành liễu ấy làm kiếm ư?
Không ngần ngại, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :
- Phải! Xin Chưởng môn nhân cứ xem đây là một thanh kiếm!
Vừa nói chàng vừa đưa cành liễu tới trước mặt với thế đứng vững chắc như ngọn thọ liên phong vậy.
Vân Tiên đạo trưởng thấy chàng dùng cành liễu thay cho lưỡi kiếm đã giật mình rồi, bây giờ chàng ra bộ nữa, thì ông ta lại càng kinh khủng.
Lão là một nhân vật kiến thức rộng, nên ngó qua lối sử dụng kiếm pháp của Cừu Thiên Hiệp lão đã biết không thể nào thắng nổi chàng rồi.
Tuy nhiên, trước mặt hàng trăm môn hạ, lão như một kẻ đã cỡi trên lưng cọp rồi không thể nào lùi bước được nữa.
Lão sanh ra một kế, gọi Cừu Thiên Hiệp nói :
- Thằng nhỏ! Ngươi dùng cây đấu với kiếm tất ta không thể nào tận lực được.
Cừu Thiên Hiệp trố mắt nhìn lão :
- Sao? Chưởng môn nhân khinh cành liễu của tôi không xứng với cây kiếm ư? Ồ! Xin Chưởng môn nhân cứ việc giao đấu thật tình cho.
Vân Tiên đạo trưởng nói :
- Ta hạn định cho ngươi trong mười chiêu.
- Mười chiêu?
Vân Tiên đạo trưởng ngửa mặt cười ha hả, cố giấu vẻ mặt sợ hãi của lão và nói :
- Phải trong mười chiêu mà ngươi có thể đỡ nổi cây cổ kiếm của bần đạo thì bần đạo cho ngươi được tự do ra khỏi Võ Đang sơn này, còn nếu không đỡ nổi thì ngươi sẽ chịu theo quy luật.
Vân Tiên đạo trưởng là một con cáo già, đầy kinh nghiệm.
Lão biết thế nào lão cũng không thắng nổi Cừu Thiên Hiệp! Tuy nhiên trong mười chiêu thế tất lão có thể chịu nổi.
Như vậy, quá mười chiêu thì lão sẽ thôi đấu, và để cho Cừu Thiên Hiệp tự do ra đi, còn phần lão, lão sẽ cứu vãn được danh dự trước bọn môn hạ Võ Đang.
Cừu Thiên Hiệp cũng chỉ mới học được sáu chiêu trong "Thường Thắng bát kiếm" nên cũng cố thủ qua sáu chiêu đó mà thôi, vì vậy

chàng không đòi hỏi gì hơn, gọi lớn :
- Đạo trưởng là Chưởng môn nhân của một đại phái xin chớ dối lời đấy nhé.
Vân Tiên đạo trưởng không nói nửa lời, cây cổ kiếm trong tay lão bỗng xẹt ra một luồng đỏ rực, đâm tới trước ngực chàng.
Cừu Thiên Hiệp lẹ làng vung cành liễu ra, một màu xanh dờn chớp động, đầu cành liễu lẹ như tên bắn, điểm thẳng vào cổ họng đối phương, thật quả là một môn kiếm phát quán triệt giang hồ.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 12
Bảo An Long Khách Sạn

Vân Tiên đạo trưởng giật mình biến sắc mặt, cúi rạp mình xuống nhảy xéo sang một bên vận thêm công lực trên hai cánh tay siết chặt thanh trường kiếm thủ thế không dám xem thường đối phương nữa.
Cừu Thiên Hiệp vẫn không thâu thế kiếm chàng vung cành liễu nhảy tới hét lớn lên một tiếng rồi đánh mạnh ra theo thế Thường Thắng bát kiếm.
Thế công dữ dội quá, lão không dám cự đương, bèn nhún mình nhảy vọt sang bên kia, không ngờ thế kiếm của chàng lẹ làng quá đã đánh đứt tiện vạt áo ngũ sắc của lão bay lượn theo chiều gió rồi rơi xuống đất.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp dừng tay không thừa thế đuổi theo lão nữa. Võ Đang quần chúng nhìn chàng bằng những con mắt lấm lét.
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười ha hả vỗ tay reo lớn :
- Hay, hay lắm!
Vân Tiên đạo trưởng cúi nhìn vạt áo đứt, lão vừa hổ thẹn vừa giận dữ. Sắc mặt đỏ của lão đã biến thành xanh, râu tóc của lão như muốn dựng ngược lên. Đôi mắt như than lửa hồng chăm chăm nhìn Cừu Thiên Hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.
Cừu Thiên Hiệp mới dùng một chiêu mà đã đánh lui một Chưởng môn lừng danh kiếm pháp nên chàng quá thích chí bèn cao giọng nói :
- Chưởng môn! Với chiêu thức của vãn bối đó, có thể qua khỏi Võ Đang sơn không?
Câu nói cao ngạo của chàng xoáy vào tai Vân Tiên đạo trưởng khiến

gương mặt già nua của lão bỗng cau lại xếp thành những đường nhăn nheo lại càng thêm hung dữ.
Tuy quá giận, nhưng lão vẫn biết câu nói của chàng cũng có thể đúng, nhưng lão phải làm sao để khỏi mất mặt với môn nhân, vì lão là Chưởng môn của một môn phái kia mà!
Nghĩ như thế lão giả vờ nói :
- Bổn Chưởng môn bình sanh đấu kiếm chưa chịu lùi bước bao giờ, nhưng không biết mi đánh chiêu thức gì mà trong kỳ quái quá vậy?
Cừu Thiên Hiệp thật tình đáp :
- Chiêu kiếm pháp của tôi đấy chính là Thường Thắng bát kiếm.
Vân Tiên đạo trưởng nghiêng đầu ra vẻ trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm :
- Thường Thắng bát kiếm!
Cừu Thiên Hiệp thấy lão suy nghĩ chàng giải thích :
- Chiêu thức ấy tức là tuyệt học được ghi chép trong Thiết thư đấy!
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười khúc khích xen vào nói :
- Đúng đấy! Cũng vì Thiết thư quí báu như thế nên rất có nhiều kẻ manh tâm muốn cướp đoạt chớ sao?
Câu nói xỏ xiên của nàng khiến lão cảm thấy nhột nhạt trong lòng bèn hừ lên một tiếng nhìn nàng nửa mắt nói :
- Phải lắm! Phụ thân của cô nương chắc cũng có manh tâm ấy nên cô nương mới biết rõ phải không?
Dứt lời, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Đó có phải là chiêu thứ nhất của "Thường Thắng bát kiếm" phải không?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp :
- Phải đấy! Chính là chiêu thứ nhất và cũng là chiêu khởi thế đấy!
Vân Tiên đạo trưởng biết rõ hôm nay đã gặp phải địch thủ quá lợi hại, nhưng lão muốn xem thử vô địch kiếm chiêu của tuyệt thế kỳ thư như thế nào nên lão liền vung tròn cây Truy Vân cổ kiếm để bảo vệ các đại huyệt rồi mới dám quát nói :
- Thế thì bổn Chưởng môn muốn lãnh giáo đây!
Dứt lời lão vừa thủ thế vừa áp dụng Minh công ám thủ chém sả tới chàng một kiếm.
Cừu Thiên Hiệp thấy lão vừa mới bị bại trận mà lại dám hăng hái tuyên chiên như thế, chàng đoán chắc lão đã liều mạng rồi. Chàng bèn vung cành liễu lướt tới tuần tự diễn ra từng chiêu sát thủ.

Chiêu thế chàng vừa đánh ra thì ánh sáng xanh lấp loáng trông rợn người. Cành liễu trong tay chàng múa lộn mỗi lúc một nhanh đến nỗi người ta không còn thấy ánh liễu đâu nữa chỉ thấy một chớp hào quang bao phủ quanh Cừu Thiên Hiệp ước chừng phun nước vào cũng không thể lọt vào người chàng được.
Vân Tiên đạo trưởng chỉ dùng cây Truy Vân cổ kiếm thủ thế hộ thân không dám trả tay Lão liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp ra tay sơ hở, lão sẽ thừa cơ hội ấy chặt đứt cành liễu của chàng đi.
Nhưng than ôi! Mộng tưởng ấy thật là một việc mò trăng đáy biển. Cành liễu trong tay chàng bủa vây tứ phía không còn trông thấy đâu cả, muốn phân biệt cành liễu ở nơi nào cũng không được thấy, chứ đừng nói chi đến việc chặt chém!
Lúc bấy giờ chàng muốn hạ thủ Vân Tiên đạo trưởng thật là một việc dể dàng, nhưng chàng không muốn gây thù kết hận với phái Võ Đang hơn nữa lâu nay phái Võ Đang đối với chàng không có ân oán gì, nên chàng chỉ biểu diễn như kẻ luyện kiếm vậy để cho mọi người khiếp đảm mà thôi!
Khi chàng biểu diễn đủ sáu chiêu "Thường Thắng kiếm pháp" thì bỗng nhiên Vân Tiên đạo trưởng thối lùi hơn một trượng ngửa mặt lên cười ha hả.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ cũng thâu cành liễu về rồi bước lui vài bước đứng nhìn sững.
Vân Tiên đạo trưởng nhờ vào giọng cười phách ngạo ấy mà che giấu gương mặt khiếp đảm của lão.
Lão cố gắng cao giọng nói :
- Xưa nay ta lăn lộn trên giang hồ chưa thấy một võ lâm cao thủ nào mà có thể chịu đựng dưới lưỡi kiếm ta mười chiêu cả. Thế mà hôm nay mi chịu đựng được kể là người thứ nhất đấy!
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng đứng xem cũng biết rõ là Cừu Thiên Hiệp không muốn hạ thủ lão. Bây giờ lão lại buông lời cao ngạo hòng vớt vát lại thanh danh trước mặt môn nhân.
Bích Lệ Hồng lên tiếng :
- Ha ha ha! Nghĩ mà tức cười quá!
Vân Tiên đạo trưởng ném đôi nhãn quang vào mặt nàng rồi trầm giọng hỏi :
- Hiền nhi nữ! Cháu nói gì vậy?
Bích Lệ Hồng nghiêng đầu cười hi hí rồi ha hả ngắt nga ngắt ngoẽo

một lúc rồi nói :
- Thắng thì thắng, thua thì thua nói cho dứt khoát chứ đâu có cái lẽ hăng hái như thế được! Thà chịu thua đi còn ít xấu hổ hơn nói đỡ ngượng với người đấy!
Vân Tiên đạo trưởng biến sắc mặt, vung kiếm lướt tới chỉ lên mặt Bích Hồng quát lớn :
- Con bé này to gan thật! Dù cho phụ thân mi muốn nói chuyện với ta cũng phải ôn hòa thay huống chi mi mà dám xấc xược với ta thế sao?
Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng sa sầm nét mặt lại nói :
- Thua chó bắt mèo gỡ sao? Hừ Bích Lệ Hồng này cũng không phải dễ đâu!
Vân Tiên đạo trưởng tức giận đến nỗi run rẩy. Lão giậm chân nói :
- Con tiện tỳ kia! Mi dám vô lễ với ta đến thế ư?
Bích Lệ Hồng cũng giậm chân hét :
- Ông lại ỷ lớn mắng tôi là con tiện tỳ kia, con tiện tỳ nọ sao?
Hai người đã tiến sát nhau bốn mắt như than lửa đỏ tình hình lại trở nên khẩn trương vô hạn.
Bỗng nhiên có tiếng hú vang từ miệng núi đưa đến. Vân Tiên đạo trưởng liền lùi lại ba bước và chỉ và mặt nàng nói :
- Tốt lắm! Có phụ thân mi đến kia. Ta sẽ bảo người phải dạy mi mới được!
Bích Lệ Hồng bĩu môi ra vẻ khinh bỉ không đáp.
Dứt tiếng hú, có mười mấy người từ nơi góc núi bay đến, cứ xem lối khinh công của họ cũng đủ biết toàn là những kẻ công phu thượng đẳng. Chỉ trong nháy mắt họ đã đến tại trận rồi.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt ngó thì thấy người đi đầu độ chừng năm mươi tuổi, tóc vàng rối như tơ vò, mắt sư tử miệng rộng mũi cong, râu ngắn và xồm xoàm, đôi tai to như hai bàn tay xòe ra. Ngang thắt lưng lão lại đeo một cây quỷ đầu truy hồn câu dài thườn thượt mình mặc áo rộng, chân mang đôi giày da thú to lớn.
Cừu Thiên Hiệp liền giật nẩy người bất giác chàng lùi ra sau hơn ba bước vì chàng thấy đôi giày lão như quá quen thuộc đối với chàng. Chàng cố nhớ lại xem hai bàn chân mang đôi giày to tướng kia mình đã gặp nơi nào, bỗng chàng rùng mình và hình như chàng đã nghĩ ra người ấy là ai rồi.
Vừa đến nơi, lão già năm mươi tuổi đi đầu ấy lại lớn tiếng :
- Lệ nhi! Không được vô lễ!

Bích Lệ Hồng liền chu miệng lại, nhảy tới chui vào lòng lão đưa tay chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng. Nàng nhõng nhẽo nói :
- Phụ thân ôi! Lão mũi trâu của Võ Đang sơn ỷ lớn ăn hiếp con. Lão chửi con là tiện tỳ đấy!
Vân Tiên đạo trưởng kẹp cây kiếm vào nách chắp tay ôn tồn nói :
- Bích huynh! Lệnh nữ nó...
Lão già mặt sư tử liền ngước mặt lên buôn một chuỗi cười dài như chuông rung làm át cả câu nói của Vân Tiên đạo trưởng.
Lão không thèm nghe lời phân trần của đạo trưởng chỉ đưa tay lên vuốt mái tóc của Bích Lệ Hồng rồi khẽ nói :
- Con đừng sợ! Ai mà dám ăn hiếp con thì ta sẽ không tha họ đâu!
Bích Lệ Hồng được thể càng thêm nhõng nhẽo chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng nói :
- Con tức lão lỗ mũi trâu ấy quá!
Vân Tiên đạo trưởng vội gọi lớn :
- Bích huynh...
Đôi mắt của lão già mặt sư tử bỗng tròn xoe nhìn trừng trừng vào mặt Vân Tiên đạo trưởng mấy cái rồi hả miệng cười thật dài. Tay trái lão ôm chặt lấy Bích Lệ Hồng, tay mặt lão phát ngang tay áo qua trước mặt Vân Tiên đạo trưởng rồi nói lớn :
- Ai không biết ta là Cái thế ma quân Bích Nam Hùng chỉ có một đứa con gái, mà dám lại ăn hiếp con tạ Làm sao ta có thể nhịn được chứ!
Vân Tiên đạo trưởng lắc đầu mấy cái rồi mỉm cười, lão lấy lưỡi kiếm chỉ vào Bích Nam Hùng và nói :
- Thằng già xấc xược! Lại cưng con rồi.
Dứt lời, lão dồn quang tới Cừu Thiên Hiệp :
- Tiểu tử! Thế là Võ Đang sơn không có quyền giữ ngươi lại được. Vậy thì ngươi hãy tự tiện rời khỏi đây nhanh chừng nào hay chừng ấy nhé.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nghe thế liền xô con gái lão ra nhìn thẳng vào mắt Cừu Thiên Hiệp và tức tốc quay đầu hỏi Vân Tiên đạo trưởng :
- À! Có phải thằng này từ Phi Lai sơn trang đến đây không?
Vân Tiên đạo trưởng mỉm cười rồi nói :
- Đúng! Nhưng.. ha ha ha! hi hì hì..
Lão chỉ cười vang lên một lúc nhưng giọng cười mất tự nhiên vì lão không biết nên nói thế nào để cho khỏi xấu hổ đối với cái địa vị Chưởng môn của lão cả.

Bích Nam Hồng vịn vai Vân Tiên đạo trưởng lúc lắc vài cái rồi khẽ nói :
- Này Chưởng môn! Người cứ việc xuống tay đi. Tôi Bích Nam Hùng đã nói là giữ lời hứa, tuyệt đối không hối hận đâu.
Vân Tiên đạo trưởng điểm nụ cười đau khổ và nói :
- Võ Đang sơn tự nguyện bỏ qua việc này, vì tự thấy mình vô duyên.
Bích Lệ Hồng liền xen vào nói :
- Phụ thân ôi! Lão không đỡ nổi cành liễu trong tay người ta đấy!
Bích Nam Hùng nhìn Cừu Thiên Hiệp một lúc rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin. Lão nhìn Bích Lệ Hồng trừng mắt quát :
- Lệ nhi! Đừng nói bậy!
Bích Lệ Hồng liền cúi xuống nhặt vạt áo đứt của Vân Tiên đạo trưởng lúc nãy lên rồi lắc qua lắc lại mấy cái và kêu nói :
- Chiếc áo bát quái của lão bị đứt ra đây này. May tý nữa là toi mạng đấy! Phụ thân còn không tin nữa sao?
Vân Tiên đạo trưởng nghe nàng nói quá xấu hổ, mặt mày tím ngắt, liền quay qua phất tay áo một cái dõng dạc nhìn các môn nhân hét :
- Truyền các đệ tử hãy về quan gấp!
Dứt lời, lão giậm chân một cái rồi vương mình chạy vụt lên núi Võ Đang. Tất cả môn nhân thấy thế đều tiếp tục chạy theo lão.
Cừu Thiên Hiệp nhìn đi nhìn lại đôi giày to tướng của Bích Nam Hồng, chàng đoán chắc lão này là kẻ đã điểm huyệt đạo Hiến Bá Vong, vì khi ở trong phòng khách sạn chàng trốn dưới giường nhìn ra, chàng thấy kẻ vào phòng cũng mang đôi giày ấy.
Chàng muốn tìm hiểu thân thế và hành động của Hiến Bá Vong, người đã cho chàng sáu mươi năm công lực ấy; nhưng chàng lại sợ hỏi ra có thể phát sinh ra nhiều việc khác nữa làm cho chậm trễ việc đi tìm thân phụ của chàng. Hơn nữa lý lịch của Hiến Bá Vong chàng không biết gì cả mà đột nhiên xen vào cũng có thể sanh chuyện lôi thôi.
Nghĩ như thế, chàng liền quay mình bỏ đi.
- Hãy khoan đi đã!
Chàng chưa kịp đáp thì Bích Nam Hùng đã kêu nói :
- Lệ nhi! Ta đã có hẹn với Võ Đang chưởng môn rằng: ở trong địa phận Võ Đang sơn tuyệt đối không ra tay Cứ để hắn ra khỏi Võ Đang sơn hãy...
Nàng vùng vằng nói :
- Không! Con muốn...

Nghe nói, chàng rất áy náy trong lòng và cũng muốn tách rời nàng cho rồi, vì vậy chàng liền chạy lẹ như bay Vừa đi chàng vừa nghe tiếng Bích Nam Hùng gọi lớn!
- Lệ nhi! Hãy về đây!
Và nghe tiếng nhõng nhẽo văng vẳng của nàng :
- Không! Để con đi mà!
Cừu Thiên Hiệp ra khỏi hốc núi, bốn bề thanh tịnh, chàng đoán đàng sau sẽ không có ai theo chàng nữa. Bèn đề thần tập khí, hai cánh tay chàng quạt lên không, các đầu ngón chân dụng lực diễn ra khinh công vô thượng. Thân chàng vụt chạy bay như một làn khói nhẹ.
Cừu Thiên Hiệp chạy một hơi ra khỏi mấy mươi dặm sau lưng chàng không còn nghe tiếng kêu văng vẳng nữa chàng mới dừng chân lại.
Ra khỏi Võ Đang sơn, một mình chàng đi thui thủi, suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác.
Chàng nhìn cành liễu trong tay, chàng liền nhớ đến việc chàng đã đánh gãy mấy cây kiếm.
Chàng lẩm bẩm một mình :
"Xưa nay anh hùng hiệp sĩ đều dùng kiếm làm vũ khí tại sao ta lại không dùng kiếm được thật là lạ lùng quá! Võ Đang bát đại là tay kiếm thủ lừng danh trên giang hồ thì cây kiếm của lão tất nhiên là không phải thứ sắt thép tầm thường. Thế mà về tay ta thì thành cây củi mục là tại sao? Ồ! Thế mà cây liễu nhẹ nhỏ này lại dùng để đánh rất tiện lợi! Hay ta không có duyên dùng kiếm chăng?"
Thực ra Cừu Thiên Hiệp đâu có biết được công lực chàng quá mạnh, cần phải có một cây kiếm thần mới có thể chịu được sức nóng nung đốt khi chàng vận công lực lên.
Cừu Thiên Hiệp lại chợt nghĩ đến Bích Lệ Hồng, một thiếu nữ liếng thoắng thường hay nói móc họng nhưng tâm địa lại trong sạch dễ thương, hơn nữa đứng về nhan sắc mà bình phẩm thì trên giang hồ này cũng ít có vậy!
Bỗng Cừu Thiên Hiệp cười lên rồi lẩm bẩm :
- Con trai gì mà đi phê bình sắc đẹp của con gái xấu hổ quá!
Dứt lời, chàng đưa mắt nhìn bốn phía tuy không có ai cả nhưng mặt chàng cũng nóng rực lên ra vẻ bẽn lẽn. Vì vậy chàng liền áp dụng lối khinh công thượng thượng đẳng chạy bay một mạch về hướng Quyên Châu.
Khi mặt trời vừa khuất bên Tây thì chàng đã lững thững đi vào Quyên

Châu thành.
Quyên Châu là một đô thị khá lớn. Từ Ngọc Chân đến Hiệp Châu kẻ buôn người bắn rất đông đúc. Nhà cửa rất san sát, đường đi như bàn cờ, chợ búa đông đúc. Ngoài đường, bất cứ chỗ nào cũng thấy người ta đi chen cảnh xe cộ qua lại như mắc cửi trong rất ồn ào nhộn nhịp.
Từ thuở bé đến giờ chàng chỉ sống tại Phi Lai sơn trang là nơi thâm lâm cùng cốc nay bỗng dưng vào chốn phồn hoa đô hội, chàng cảm thấy thích thú. Bởi thế chàng định nghĩ tại Ngọc Châu qua đêm nay rồi ngày mai sẽ qua Hiệp Châu.
Cừu Thiên Hiệp đi dọc theo đường phố, ngước mắt nhìn thấy dãi nhà lầu đồ sộ để tìm một khách sạn nghỉ ngơi.
Chàng vừa bước qua một ngã ba đường thì thấy một khách sạn nguy nga có treo một tấm biển đề năm chữ đỏ tươi là : Bảo An Long khách sạn.
Bên cạnh đó là một tửu lầu cũng nguy nga tráng lệ gồm năm từng lầu cao chót vót.
Chàng dừng chân lại thì mùi thịt xào và rượu bay ra thơm phứt khiến chàng có ý định kiếm chỗ nghỉ chân của chàng đêm nay vậy.
Cừu Thiên Hiệp vừa bước vào sân đã thấy trong tửu lầu có rất đông người, có lẽ bấy giờ đã đúng bữa ăn chiều nên đông khách là phải.
Chàng còn chưa kịp bước lên tam cấp, thì một thanh niên hán tử mặc áo cẩm đội mũ bông từ trong tửu lầu chạy ra nhìn chàng xá một cái rồi chắp tay cúi đầu cung kính nói :
- Thưa thiếu hiệp! Tiện nhơn đây chính là Dư Miên có nhiệm vụ Ở đây nghinh tiếp và hầu hạ thiếu hiệp!
Nghe nói chàng giật nẩy người nhìn sửng sốt không biết nói gì cả.
Chàng nhận thấy mình không quen thuộc với ai nơi đây cả mà bỗng dưng lại có người niềm nở đón rước mình như một kẻ quan quyền tước vị thì làm sao chàng không ngạc nhiên?
Cừu Thiên Hiệp liền chắp tay đáp lễ rồi nói :
- Xin các hạ hãy coi lại! Chắc có lẽ các hạ đã lầm rồi đấy!
Dư Miên vẫn lễ phép nói :
- Tiện nhơn tuân theo lệnh của chủ nhân chờ đợi nơi đây để cung hầu thiếu hiệp, không lầm lộn đâu. Xin thiếu hiệp hiểu cho!
Cừu Thiên Hiệp lại càng thêm kinh ngạc nói :
- Tại hạ họ Cừu từ Phi Lai sơn trang đến đây không có bà con, bạn bè, thân thuộc gì cả. Xin Dư huynh đừng lầm lẫn như thế.

Dư Miên liền khoa tay lia lịa nói :
- Xin thiếu hiệp chớ làm khó dễ kẻ tiện nhơn này tội nghiệp.
Dứt lời hắn cung kính chắp tay đứng sang một bên tránh đường cho chàng bước vào.
Thấy thế trong tửu lầu có một số người chạy ra cúi đầu sát đất để chào hỏi. Không những họ xem Cừu Thiên Hiệp như một vị công tử thế gia mà họ đối với Dư Miên cũng cung kính vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy bối rối mất tự nhiên chàng không hiểu lý do gì và cũng không biết nên đối xử như thế nào trước sự đón tiếp niềm nở ấy.
Dư Miên bước tới gần chàng và cung kính nói :
- Chỗ nghỉ ngơi của thiếu hiệp đã sắp đạt sẵn sàng trên lầu năm rồi, xin thiếu hiệp hãy theo tiện nhơn.
Dứt lời, Dư Miên không đợi chàng trả lời, chỉ quay mình từ từ bước đi trước.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như mình sống trong mộng, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy chàng bước theo gã Dư Miên để xem thử thế nào cho biết.
Theo sau Dư Miên, chàng nhìn thấy bước đi của hắn vững chắc và lanh lẹ lạ thường rõ ràng là một kẻ đã dày công luyện tập võ công chứ không phải tầm thường.
Chàng tin chắc chắn không thể là kẻ tôi tớ như lời hắn tự xưng.
Đang suy nghĩ miên man, chợt nhìn lại thì thấy chàng đã theo hắn lên đến từng lầu thứ hai rồi.
Nơi đây, bợm nhậu ngồi la liệt không có kẻ nào có một luồng nhởn quang đáng để ý cả, họ toàn là những khách lữ hành bán buôn, cũng có một vài đôi nhân vật ra vẻ văn nhân thanh nhã.
Bước lên lầu ba là phòng ngủ trang hoàng rất lịch sự, nhưng lại không có ai cả.
Bước qua lầu tư thì lại càng sáng sủa hơn như một dạ thính đường, quét dọn sạch sẽ, trưng bày có thứ tự chưng diện toàn là vật quí giá cả. Hai bên có treo mấy bức cổ họa tỏ ra nhàn cư nho nhã vô cùng.
Dư Miên lên đến lầu thứ tư vội dừng chân quay lại chắp tay cúi đầu nói :
- Chủ nhân tôi đã thuê hết ba từng lầu đặc biệt này cho thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy vui lòng chờ tý chúng tôi sẽ dâng trà.
Dứt lời, hắn đưa tay tạc vào vách.

- Bép! Bép!
Tức thì một cánh cửa kín mở ra. Trong đó có một cô gái độ mười ba mười bốn tuổi mặc áo hồng hai tay nâng chén nước trà bốc hơi tỏa mùi hương thơm phức, nàng từ từ bước đến bên bàn chỗ chàng ngồi lễ mễ để xuống và bái hai bái đoạn nàng bước vào trong ám môn đó.
Dư Miên đứng vòng tay nói :
- Mời thiếu hiệp dùng trà! Tiện nhơn xin phép lên lầu năm để dọn dẹp đồ đạc.
Cừu Thiên Hiệp nói lớn :
- Hãy khoang đi đã! Dư huynh! Như thế này nghĩa là gì vậy?
Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép nói :
- Tiện nhơn là kẻ tôi đòi, xin thiếu hiệp gọi thẳng là Dư Miên chứ đừng gọi thế tội cho tiện nhơn lắm!
Cừu Thiên Hiệp quá hồi hộp vội hỏi :
- Như thế này có nghĩ là gì vậy? Nếu người không nói rõ ra thì tại hạ sẽ xin cáo từ đấy!
Dư Miên nghe chàng nói như vậy hắn biến sắc mặt vội năn nỉ :
- Thiếu hiệp chớ nên hờn dỗi như vậy, nếu việc tiếp rước của tiện nhơn có gì sơ suất xin thiếu hiệp tha lỗi cho! Tiện nhơn chỉ tuân theo lệnh của chủ nhân, ở đây để tiếp rước và hầu hạ thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bỏ đi thì ắt tánh mạng của tiện nhơn này sẽ không còn.
Lời nói của Dư Miên rất tha thiết chàng lại càng mập mờ hơn nữa.
Chàng nói :
- Lại có thể như vậy sao?
Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép đáp :
- Dạ, tiện nhơn đâu dám nói dối!
Cừu Thiên Hiệp lại cau mày nói lớn :
- Qúi chủ nhơn là ai? Nếu không nói rõ cho tôi biết thì tôi đi ngay bây giờ.
Nghe chàng nói vậy, mặt mày hắn tái mét như gà cắt Bích và run rẩy nói :
- Thiếu hiệp ôi! Tiện nhân không dám nói đâu, vì nói ra tức là trái lệnh chủ nhơn rồi. Sớm muộn gì thiếu hiệp cũng sẽ gặp chủ nhơn, lúc đó sẽ hiểu rõ ngay Xin thiếu hiệp chớ nên làm khó dễ kẻ tôi đòi tội cho tiện nhơn này.
Chàng thấy thần sắc của hắn không phải là giả dối. Nhưng chàng quá ghê tởm cho những hành động hiểm ác trên giang hồ nên không thể

không đề phòng được.
Nghĩ như thế, chàng không uống nước trà mà vội đứng dậy nói :
- Dư huynh...
Chàng vừa thốt ra hai tiếng "Dư huynh" thì hắn đã quì mẹp xuống đất, đôi mắt cơ hồ muốn rơi lệ, hắn nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn cầu nói :
- Xin thiếu hiệp hãy rộng lòng thương kẻ tiện nhơn này mà ở lại đây, tiện nhơn sẽ hết lòng hầu hạ chờ chủ nhân được thấy mặt rồi thiếu hiệp hãy ra đi. Tiện nhân cảm đội ơn thiếu hiệp vô cùng.
Dư Miên càng cầu khẩn bao nhiêu thì chàng càng sanh nghi bấy nhiêu. Vì vậy, chàng bước tới đỡ Dư Miên lên nói :
- Tại hạ họ Cừu này cam thất lễ đấy!
Lúc ấy bỗng có tiếng chân bước đi bồm bộp vang lên dưới thang lầu và tiếp theo là một giọng nói lớn :
- Cừu thiếu hiệp! Việc gì mà phải vội vàng như vậy? Hay là chúng tôi có điều gì thất lễ, tiếp rước không chu đáo sao?
Giọng nói to lớn ấy vang dội xa nghe rền cả nhà đủ biết người ấy nội công rất phi thường.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hồi hộp đưa mắt nhìn xuống thang lầu.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 13
Rước Khách Nửa Khuya

Lúc này vẻ mặt của Dư Miên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa, hắn đưa mắt nhìn xuống cửa thang lầu nói lớn :
- Được rồi! Đinh tổng quản đã đến rồi! Tôi có thể giao phó việc này cho Đinh tổng quản, khỏi phải bận tâm nữa.
Chưa dứt lời thì ở cửa lầu có một hán tử, sức vóc to lớn, lanh lẹ bước vào.
Hán tử đó trạc bốn mươi tuổi, đôi mắt như ánh đuốc, thần quang rực rỡ, miệng vuông tai lớn, khí vũ siêu phàm, râu ria được cạo tỉa rất công phu, vầng trán nhô lên rất cao, mặc quần áo xanh trông rất nhã nhặn. Không những dáng điệu rất oai vệ, mà đến võ công của ông ta Cừu Thiên Hiệp đoán biết không phải tầm thường.
Ban đầu, Cừu Thiên Hiệp tưởng rằng người đó là chủ nhân của Dư Miên, nhưng khi nghe Dư Miên giới thiệu Đinh tổng quản chàng mới

rõ đây cũng chỉ là người hầu hạ của kẻ bí mật nào đó, nên chàng toan đứng lên thủ lễ, lại phải ngồi xuống với cử chỉ rất bở ngỡ.
Đinh tổng quản bước tới trước mặt chắp tay nở một nụ cười cung kính nói :
- Mấy ngày này được nghe gia nhân truyền đạt đại danh của thiếu hiệp, hôm nay tiện nhân mới may mắn được gặp mặt. Tiện nhân được phái đến đây hầu hạ kể cũng đã là hữu phước lắm rồi.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt lạ lùng nhìn Đinh tổng quản. Chàng không thể nào ngồi im được nữa, vội đứng dậy chắp tay xá dài một cái nói :
- Tôi không phải là khách quí của..
Không để cho chàng nói hết câu, Đinh tổng quản lễ phép ngắt lời :
- Thiếu hiệp vạn an! Chúng tôi đều là nô dịch của chủ nhân, vâng lệnh đến đây hầu hạ thiếu hiệp xin chớ xử sự như vậy.
Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác nói :
- Tại hạ và quí chủ nhân hồi giờ chưa quen biết nhau, tại sao có chuyện tiếp đón đặc biệt này?
Đinh tổng quản cười lớn :
- Sao thiếu hiệp lại câu nệ như vậy. Nhân sanh hà xứ bất tương phùng. Huống hồ đêm nay thiếu hiệp cần phải tạm nghỉ lại đây thì việc tiếp đón của chủ nhân tôi cũng chưa phải gọi là chu đáo mà!
Cừu Thiên Hiệp toan nói nữa thì Đinh tổng quản đã quay lại gọi Dư Miên :
- Hãy đem cơm rượu lên đây! Giờ này chắc thiếu hiệp đã đói lắm rồi.
Cừu Thiên Hiệp thấy hai người này đã có sắp đặt trước, quyết tình giữ chàng lại, bên trong như hầu có ẩn ý gì, làm cho chàng không yên lòng thầm nghĩ :
"Trên giang hồ có lắm quái nhân, kỳ sự! Không chừng bọn này nghe được tin mình mang Thiết thư nên lập cách lừa gạt để đoạt lấy báu vật. Nhưng chúng nó đã cố tình thì mình có trốn đi cũng không khỏi, chỉ cần mình đề phòng là được rồi."
Nghĩ như vậy chàng không nói đến việc ra đi nữa.
Chàng muốn dùng bất biến để chống vạn biến. Đó cũng là cái khôn ngoan của chàng trẻ tuổi họ Cừu vậy.
Chưa bao lâu thì tiệc rượu đã bày trên bàn.
Tất cả các món ăn đều thuộc vào loại cao lương mỹ vị.
Chàng mời hai người ngồi chung bàn, nhưng Đinh tổng quản nhất định từ chối, còn Dư Miên thì hai tay chắp lại xá dài một cái, thụt lùi lại

đàng sau hơn bảy bước.
Không biết phải làm sao hơn Cừu Thiên Hiệp đành ngồi lại ăn một mình, trong lúc đó Đinh tổng quản và Dư Miên chắp tay đứng một bên hầu hạ.
Sau bữa ăn cơm đó thì trời đã gần khuya rồi, Đinh tổng quản sai người dẹp dọn bàn ăn, rồi lại kêu tửu bảo đem lên năm cân rượu và năm cân thịt bò tươi.
Lần này Đinh tổng quản và Dư Miên ngồi lại ăn uống chuyện trò với nhau trông rất vui vẻ.
Chỉ chốc lát, hai người đã quét sạch cả mâm rượu thịt, khiến cho Cừu Thiên Hiệp trông thấy cũng phải rợn người.
Chàng nhủ thầm :
"Bọn này đúng là những tay võ công cao thủ chứ đâu phải những hạn coi nhà giữ cửa tầm thường."
Ăn xong, Đinh tổng quản chùi miệng rồi cung kính nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Mời thiếu hiệp vào phòng nghỉ một lúc đến canh hai chủ nhân chúng tôi sẽ đến đây hầu tiếp.
Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm :
"Sao lại có kẻ chủ trương tiếp khách nửa khuya? Kẻ ấy là ai, có dụng ý gì mà kỳ quặc như vậy?"
Lúc đó Cừu Thiên Hiệp ăn uống no say, tánh tò mò của chàng giúp cho chàng thêm can đảm. Chàng có ý định khám phá ra hành động bí mật của kẻ nào đó xem thử.
Vì vậy, chàng mỉm cười nói :
- Nếu vậy tôi xin tạm cáo từ!
Ở đây đã có một căn phòng được dọn dẹp tươm tất, màn treo trướng phủ, đệm gấm giường bông trông rất sang trọng.
Tuy đầy vẻ ấm áp, song Cừu Thiên Hiệp làm sao có thể ngủ được.
Chàng miễn cưỡng bước lên giường ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí chàng vẫn lo lắng nghĩ đâu đâu không sao nhập tĩnh.
Bốn bề lặng ngắt như tờ! Tiếng xì xào của quan khách ở dưới lầu bây giờ cũng im bặt.
Chàng nghe bên ngoài có tiếng ngáy vo vo của Đinh tổng quản và Dư Miên. Hai người này đã nằm trên chiếc ghế dài đang say giấc.
Thời gian đối với chàng như chậm lại. Chàng ngồi mãi và để ý lắng nghe động tĩnh. Tiếng trống ngoài thành báo hiệu đầu canh hai. Và

tiếng ngáy vo vo của hai người nằm trước cửa phòng chàng cũng im đi.
Chàng nghe Đinh tổng quản khẽ bảo Dư Miên :
- Ngươi đi đón chủ nhân một khúc đường xem sao. Ta ở đây chờ đợi.
Có tiếng Dư Miên dạ Tiếp đó một tiếng xẹt vang động.
Tiếng xẹt ấy là tiếng gió của một vạt áo đánh ra.
Chàng trố mắt nhìn qua cửa sổ. Trong ánh sáng lờ mờ của màn đêm chàng thấy một bóng người từ từng lầu trên bắn ra ngoài, rơi xuống dưới nhẹ và nhanh như một vệt sao băng.
Thân thủ phi thường! Bóng người đó không ai xa lạ mà chính là Dư Miên.
Chàng giật mình lẩm bẩm :
- Tên Dư Miên này chẳng qua là một gã tôi tớ hạng nhì mà có được thân pháp như vậy thì viên Đinh tổng quản kia còn cao diệu đến bực nào nữa. Cứ theo đó mà đoán thì chủ nhân của họ phải thuộc vào hạng võ lâm siêu đẳng rồi.
Chàng đang mải mê với ý nghĩ thì bỗng ngoài thành, hơi xa xa, bỗng phát ra mấy tiếng quát rền.
Tiếng hét trong đêm thanh nghe rợn người làm sao. Chàng hơi ngơ ngác, không rõ đó là việc gì đã xảy ra. Chẳng bao lâu, từ từng lầu dưới lại có một bóng người chậm chạp phóng lên.
Nhãn lực của chàng tuy chưa đến mức tối thượng, song chàng cũng đã nhận ra đó là Dư Miên. Dư Miên ra đi rồi lại trở về một mình.
Chàng lấy làm lạ nhỏng cao người lên nhìn kỹ hơn. Nhưng chàng lại giật nẩy người, đôi mày mũi kiếm trên vừng trán của chàng cau lại.
Chàng thấy Dư Miên lúc này không còn lanh lẹ và có những thủ pháp cao diệu như lúc ra đi nữa.
Hắn phải mệt nhọc lắm, bấu tay vào cửa sổ, è ạch một lúc mới leo lên được từng lầu thứ tự Hơi thở hắn phát ra rất mệt nhọc không khác một kẻ đã bị thương.
Quả nhiên chàng đoán không lầm. Sau khi đã cố gắng vượt qua khung cửa sổ ở từng lầu tự Dư Miên đuối sức, ngã xoài xuống sàn ván một tiếng bịch.
Hơi thở hắn dồn dập như muốn ngạt đi.
Đúng là một tai nạn rồi. Nhưng tai nạn gì đã đến với tên Dư Miên khả ái này.
Cừu Thiên Hiệp định vén màn, mở cửa phòng chạy ra, thì đã nghe Đinh tổng quản thất thanh hỏi :

- Dư Miên! Sao vậy?
Dư Miên chỉ còn ú ớ được mấy tiếng, không nói ra lời.
Tuy nhiên, Đinh tổng quản hình như đã đoán được nguyên nhân rồi, hắn tung mình nhảy vù qua cửa sổ như một vệt khói, rồi băn mình chạy biến về hướng ngoại thành chỗ đã phát ra tiếng hét lúc nãy.
Thân pháp của Đinh tổng quản quả nhiên còn giỏi hơn Dư Miên mấy bực.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp không còn đủ kiên nhẫn để ngồi yên dò xét tình hình nữa. Chàng bỏ ngay ý định bất biến chống vạn biến mà xô cửa phòng thoát ra, lần đến chỗ Dư Miên đang nằm.
Chỉ thấy thể xác Dư Miên nằm co rúm trên sàn lầu. Hơi thở của hắn đã quá yếu ớt. Cả mình hắn có hơn mười mấy vết thương sâu ngòm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo quần chẳng khác một con người máu vậy.
Dẫu chưa quen biết, chưa rõ Dư Miên này là ai, song Cừu Thiên Hiệp không thể không đau lòng.
Chàng đưa ngón tay ra, điểm vào huyệt mê của Dư Miên để tránh cho hắn những giờ phút đau đớn.
Xong, chàng lại vươn mình phóng qua cửa sổ đáp xuống đất, rồi nhắm hướng Đinh tổng quản đã thoát đi lúc nãy mà đuổi theo.
Ra khỏi thành chưa bao xa, chàng đã nghe được tiếng quát tháo của Đinh tổng quản phát ra từ một rừng hồng dương bên cánh mặt.
Chàng không hiểu trong khu rừng hồng dương ấy đã xảy ra việc gì.
Tuy nhiên, chàng tự cho mình là kẻ ngoại cuộc, khi chưa rõ sự việc của mọi người ra sao thì cũng chưa nên vội xen tay vào.
Vì vậy, chàng ẩn mình vào mé rừng rồi lần mò tìm cách xem xét.
Bên trong khu rừng hồng dương ấy là một khoảng đất nhỏ, cỏ cây mọc đầy, bên dưới lố nhố những bộ bia bằng đá, chứng tỏ đấy là một nghĩa trang u tịch.
Ánh trăng lờ mờ xuyên qua kẽ lá, rọi xuống những bóng người đang quay cuồng vũ động binh khí.
Tiếng gió vù vù. Tiếng hét thỉnh thoảng nổi lên chát chúa.
Cừu Thiên Hiệp nhận ra đám người đang quay cuồng giao đấu đó thì có năm hán tử đang vây đánh Đinh tổng quản rất kịch liệt.
Năm hán tử mặc quần áo đen bó sát người, trên tay mỗi người đều sử dụng một con dao dài sáng chói.
Năm mũi dao tua tủa, sáng quắc, luôn luôn chực điểm vào đại huyệt của Đinh tổng quản.

Chiêu thức của bọn này rất ly kỳ. Chúng dùng toàn những ngón đòn mạnh và ác hiểm phi thường.
Một luồng ánh sáng xanh bao trùm cả Đinh tổng quản như một màn khói lam phủ kín vậy.
Cừu Thiên Hiệp giật mình cảm thấy như những con dao kia có tẩm đầy chất độc vậy.
Đinh tổng quản đứng ở giữa trận, đôi chưởng tung ra không ngừng chống lại với năm con dao dữ dội kia.
Tuy chưởng pháp của Đinh tổng quản cao siêu nhưng Cừu Thiên Hiệp đoán chắc không thể chịu nổi với năm lưỡi dao quái quắc của bọn hán tử nọ.
Quả thật chưa bao lâu, năm hán tử cầm dao siết chặt vòng vây, rồi năm mũi dao đồng chỉa vào người Đinh tổng quản một lúc.
Cừu Thiên Hiệp núp trong bóng tối trông thấy cũng phải kinh hồn. Mồ hôi chàng toát ra như tắm. Chàng đoán chắc Đinh tổng quản không chết cũng phải bị thương, nên toan xông ra để giải cứu.
Ngờ đâu trong giây phút nguy nan ấy Đinh tổng quản bỗng hét lên một tiếng.
Thân hình to lớn của gã nhảy vụt lên không hai chân tung ra hai đòn cước mạnh như núi đổ.
Mấy tiếng keng keng phát ra, lẫn với vài tiếng rú thất thanh.
Trong năm tên hán tử có hai tên rời dao, hai mũi dao văng bổng lên trời, bắn tạt ra xa hai trượng.
Còn hai hán tử khác bị chưởng lực của Đinh tổng quản đánh dội lại. Cả hai đều liểng xiểng thối lui hơn ba bước, đứng không vững.
Chỉ dùng có một chiêu sát thủ mà Đinh tổng quản đã đẩy lui một lúc bốn địch nhân, thật là chuyện phi phàm.
Nhưng còn lại một người kia, lưỡi dao của hắn lại loáng lên một luồng sáng xanh.
Luồng sáng ấy đâm thẳng vào bắp chân của Đinh tổng quản nhanh như chớp.
Không còn thế nào tránh né được nữa. Bắp chân của Đinh tổng quản từng giọt máu rơi xuống.
Mặc dầu bị đâm qua một vết thương Đinh tổng quản vẫn không thèm lưu ý, gã nhảy lồng lên như một con hổ dữ, lao mình về phía hán tử cầm dao, đánh ra một chưởng và nói :
- Tuyên Đại Hổ! Mày tưởng ra có thể dung tha mày sao?

Tuyên Đại Hổ, hán tử cầm dao vừa đâm trúng bắp chân Đinh tổng quản bỗng lùi một bên nét tránh, bất ngờ Đinh tổng quản đã bắn người tới chụm năm ngón tay lại sử dụng một thế trảo chộp vào mệnh môn của Tuyên Đại Hổ.
Thân pháp của Đinh tổng quản quá lanh lẹ và ảo diệu, khiến cho Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài cũng phải buột miệng khen :
- Ồ! Hay thật.
Tuyên Đại Hổ bị Đinh tổng quản khóa ở Mệnh Môn huyệt, lưỡi dao rơi xuống đất, nhưng hắn không có chút gì sợ hãi, mà nhe răng cười ha hả nói :
- Thằng họ Đinh! Ta xem thử ngươi có thể sống được bao lâu nữa. Hà.. hà..
Tiếng nói của hắn eo éo như quỷ khóc, nghe rất rợn người.
Đinh tổng quản vung cánh tay lên, toan đập vào thiêng linh cái của Tuyên Đại Hổ và hét :
- Cẩu trệ! Cái chết của ngươi đã đến nơi mà còn dám phách lối.
Nhưng cánh tay Đinh tổng quản vừa đưa lên, chưa kịp đánh xuống thì bỗng gã á lên một tiếng, cánh tay yếu đi như mất năng lực và hai đầu gối của gã cũng quỵ xuống.
Thì ra, Đinh tổng quản đã bị chất độc trong vết thương ngấm vào người rồi không còn đủ sức giết Tuyên Đại Hổ nữa.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy thất kinh, từ trong bóng tối phóng mình ra hét lớn :
- Ngừng tay!
Người chàng vừa phóng mình ra thì hai luồng chưởng phong cũng đồng thời ép tới, đánh tạt về phía bốn hán tử kia.
Đinh tổng quản tuy cả người tê liệt, nhưng nhất định nắm cứng ở Mệnh Môn huyệt của Tuyên Đại Hổ, không chịu buông.
Bấy giờ sắc mặt của Đinh tổng quản đã trắng bệch, gã kêu lớn :
- Thiếu hiệp! Hãy coi chừng đại đao của chúng có chất độc đấy.
Dứt lời gã lấy hết tàn lực, thu tay lại, ném Tuyên Đại Hổ văng ra xa hai trượng.
Bịch!
Tuyên Đại Hổ bị ném trúng vào một tấm bia đá, đau quá phải nằm mẹp ở đấy, bò dậy không nổi.
Cừu Thiên Hiệp sau khi dùng song chưởng đẩy lui bốn hán tử kia rồi, chàng đứng ngay giữa trận nhìn chúng nói :

- Liên thủ hợp công đã là hèn hạ rồi, còn dùng chất độc để ám hại đối phương nữa. Hành động ấy quả không xứng đáng là võ lâm giang hồ.
Bốn hán tử đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười lớn lên một lượt.
Một tên trong bọn chúng nói :
- Ha ha! Hành động vừa rồi mà do ngươi mà ra cả. Ngươi đến đây rất đúng lúc.
Một tên khác trong bọn lại nói tiếp :
- Biết điều thì mau xuất trình Thiết thư ra cho bọn ta khỏi mất công ra tay.
Cừu Thiên Hiệp bất giác cười lớn lên một tiếng.
Chàng gằn giọng nói :
- A! Té ra các ngươi đến đây với mục đích để cướp đoạt Thiết thư?
Một tên trong bọn ứng tiếng :
- Phải! Ngươi đã biết rồi thì khỏi phải giải thích dài dòng.
Dứt lời bốn hán tử đồng loạt múa bốn cây đại đao, phát ra bốn luồng sáng xanh uốn éo như những con rắn độc.
Cừu Thiên Hiệp tức giận vung tay hét to :
- Phách lối! Hãy giữ lấy mạng sống!
Chàng toan lướt mình tới thì bỗng nơi mé rừng có tiếng nói thiêng thang vọng vào :
- Hừ! Tuyên gia ngũ quái! Các ngươi hành động như thế kể cũng to gan quá rồi.
Cừu Thiên Hiệp giật mình, vì giọng nói đó là giọng con gái.
Chàng lùi lại một bước. Đàng xa, một chiếc bóng vàng lách mình đến giữa trận.
Tuy trong đêm tối, nhưng chàng nhận ra đó là một giai nhân diễm lệ, mặt phấn mày ngài, lả lướt như cành liễu thướt tha trước gió.
Trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, bốn hán tử kia mặt như chàm đổ, thu đao lại từ từ lùi ra sau bảy bước, đứng trơ trơ như những pho tượng đá.
Đinh tổng quản tuy bị thương, nằm liệt một chỗ, nhưng cũng cố gắng lên mấy tiếng :
- A! Tiểu thư! Công chủ!
Đôi mày liễu của giai nhân hơi cao lại một chút, nàng đưa đôi mắt phượng đượm buồn lên nhìn Đinh tổng quản hỏi :
- Tổng quản! Người sao đây?
Đinh tổng quản gắng gượng đáp :

- Tên tôi tớ bất tài này trúng mũi đao độc của Tuyên Đại Hổ nơi bắp chân nên...
Nghe đến đây, đôi mắt phụng của giai nhân trợn lên, hai luồng nhỡn quang lóng lánh. Mặt phấn đỏ hồng vì pha sắc giận, nàng quay nhìn tứ quái nói :
- A! Các ngươi lại muốn gây chuyện với Chung Nam sơn ư?
Lúc này Tuyên Đại Hổ, người bị Đinh tổng quản ném vào bia đá lúc nãy, đã lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt chớp mấy cái ra hiệu cho đồng bọn, rồi bước đến trước mặt giai nhân, chắp tay lễ mễ nói :
- Công chủ...
Hoàng y giai nhân mặt lạnh như tuyết, gằn giọng bảo :
- Câm miệng! Ta hỏi ngươi nơi đây cách Chung Nam sơn bao xa mà các ngươi dám đặt chân đến hành hung?
Mặt Tuyên Đại Hổ sợ quá đến trắng nhợt đi. Hắn ú ớ một lúc mới nói ra lời :
- Thưa Công chủ... Chỉ cách chừng.. hai trăm dặm.
Mặt hoa cau lại, giai nhân cười lanh lảnh :
- Hừ! Ngươi đã biết nơi đây chỉ cách Chung Nam sơn có hai trăm dặm mà lại dám đặt chân đến. Thế thì tội đáng chết rồi.
Chưa dứt tiếng thì :
Vù!
Một luồng hào quang bắn ra.
Một lưỡi dao nhỏ sáng lóe mắt, cắm phập vào một thân cây hồng dương trước mặt ngập sâu năm tấc.
Tuyên Đại Hổ run rẩy cúi đầu nói :
- Thưa Công chủ! Xin tha mạng...
Giai nhân áo vàng không thèm để ý đến lời nói của hắn, quay lại tiến về phía Đinh tổng quản rồi cúi đầu xuống xem xét vết thương.
Qua một lúc nàng buồng bã nói :
- Đinh tổng quản! Chân của ngươi phải bỏ đi rồi.
Đinh tổng quản không chút kinh hãi, lễ phép nói :
- Chân kẻ tôi tớ bị mất là việc nhỏ, làm phiền đến Chung Nam sơn là điều kẻ tôi tớ này rất đắc tội.
Giai nhân áo vàng không nói gì cả, đưa tay bẻ một cành cây khô gần đấy rồi từ từ xăng tay áo lên.
Một làn da trắng như tuyết để lộ ra. Năm ngón tay thon thon trắng mượt.

Nàng vận công lực vào bàn tay ngọc đó, rồi khẽ nói :
- Đinh tổng quản! Ngươi hãy ráng chịu đau một chút.
Chưa dứt lời, lưng ong của mỹ nữ cong xuống nàng quất cành cây khô tạt ngang qua đầu gối bị thương của Đinh tổng quản.
Đinh tổng quản cắn răng, lăn đi mấy vòng.
Một khúc chân của Đinh tổng quản đã bị đứt lìa ra, máu tuôn như xối.
Cừu Thiên Hiệp vừa kinh vừa sợ.
Một khúc cây khô lại có thể chặt đứt đi một ống chân người. Như thế công lực của thiếu nữ áo vàng thật khó có ai bì kịp.
Năm tên đại hán kia vừa thấy mặt thiếu nữ áo vàng đã sợ như chết là phải.
Nhưng, Đinh tổng quản bị chặt mất một chân mà không thốt ra một tiếng rên rỉ nào, gã này cũng đáng mặt gan dạ anh hùng lắm.
Hủy xong một khúc chân của Đinh tổng quản mà mặt hoa vẫn không biến đổi, mỹ nữ áo vàng ném cành cây khô sang một bên, rồi tỏ giọng an ủi :
- Đinh tổng quản! Ta cầm máu bế huyệt cho ngươi. Ngươi nên tịnh dưỡng một lúc cho lại sức!
Giọng nói của nàng như tiếng oanh, lúc an ủi thì thật giàu cảm tình, nhưng lúc lạnh nhạt cũng đáng sợ.
Tiếp đó nàng đưa tay lên điểm nhẹ vào các huyệt đạo của Đinh tổng quản.
Trong chốc lát nàng đã phong đi ba mươi sáu huyệt quan của nạn nhân.
Cừu Thiên Hiệp say sưa nhìn cử chỉ của hoàng y thiếu nữ không nháy mắt.
Trong lúc đó thì Tuyên gia ngũ quái mặt mày hơ hải, đứng trơ trơ như năm tội nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.
Chữa thương cho Đinh tổng quản xong Hoàng y mỹ nữ quay lại nhìn con dao nhỏ còn đang gắm trên cây hồng dương và hét :
- Sao? Cách ngươi không tự xử còn đợi gì nữa?
Tuyên Đại Hổ run rẩy nói :
- Công chủ...
Đôi mi mỹ nữ nhíu hai cái. Nàng hỏi :
- Còn gì nữa?
Bốn hán tử đứng sau lưng Tuyên Đại Hổ đồng thời quát lên một tiếng nói :
- Lão đại! Liệu không được thì chúng ta liều mạng với nó một phen,

đàng nào cũng đưa đến cái chết mà thôi.
Tuyên Đại Hổ lùi lại, đứng giữa bốn tên hán tử kia, cất giọng nói :
- Công chủ! Công chủ hiếp người quá sức! Dẫu Nhất Đại Yên Cư có đến đây nữa thì trong trường hợp túng cùng này chúng tôi cũng phải đánh liều. Chắc Công chủ rõ hoàn cảnh con chó túng cầu chứ.
Thiếu nữ áo vàng mỉm một nụ cười nhạt, lộ ra nửa hàm răng ngọc. Trong cái cười ấy hàm chứa đầy khinh bỉ.
Nàng tiến lên một bước nói :
- Hừ! Chúng bay to gan lắm! Đã thế đừng trách ta độc ác!
Câu nói chưa dứt thì tay áo của nàng đã phất ra như một cánh quạt. Sức gió vù vù và phát ra như vũ bảo.
Thân hình của Tuyên gia ngũ quái đều lắc lư rơi xuống cả. Họ cố gượng nhảy xéo sang một bên để tránh luồng chưởng phong ấy.
Mặt người nào người nấy trắng nhợt như một thây ma.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn. Chàng không hiểu mỹ nữ áo vàng này là ai mà lại có được công lực dường ấy.
Thiếu nữ áo vàng phất tay áo quạt ra một chưởng mà chưa đánh ngã được Tuyên gia ngũ quái, mặt nàng bất giác đỏ lên vì tức giận.
Nàng buột miệng ý một tiếng, gót sen từ từ điểm đến gần ngũ quái.
Tình thế này sinh mạng của ngũ quái coi như không còn nữa rồi.
Bỗng từ ngoài mé rừng lại có một giọng nói dịu dàng vọng vào :
- Hãy khoan! Chưa cần như vậy!
Âm thanh chưa dứt thì đã có bóng một thanh y mỹ nhân xuất hiện trước mặt rồi.
Cừu Thiên Hiệp vừa thoáng thấy thanh y mỹ nhân bỗng giật nẩy người. Té ra, khuôn mặt của thanh y mỹ nhân này lại giống hệt với thiếu nữ áo vàng.
Hai người như một mặt, khó mà phân định được, tuy rằng thanh y mỹ nhân tuổi tác có thể lớn hơn thiếu nữ áo vàng chừng đôi ba tuổi theo chàng đoán.
Nếu hai người cùng mặc một sắc áo vàng thì không khác gì nhau cả.
Cứ đoán theo khuôn mặt, Cừu Thiên Hiệp đinh ninh hai người này là hai chị em ruột, hoặc đôi gái song sinh.
Trong thấy mỹ nhân áo xanh xuất hiện, thiếu nữ áo vàng vội thâu chưởng lại.
Trong lúc đó thì mặt mày của Tuyên gia ngũ quái càng tăng vẻ sợ sệt hơn. Họ láo liên nhìn quanh, hình như tìm cách bỏ chạy.

Thanh y mỹ nhân sắc mặt ôn hòa, chỉ đưa mười ngón tay trắng mịn nhận trong không khí một cái và nói :
- Các ngươi hãy đứng yên đấy để ta lo cho khách xa trước đã rồi sẽ nói đến các ngươi.
Tuyên gia ngũ quái đều im lìm đứng như năm pho tượng gỗ, không cử động nữa.
Thanh y mỹ nhân lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp một cái rồi khẽ gật đầu nở một nụ cười tươi hỏi :
- Vị này tức là Cừu Thiên Hiệp sao?
Cừu Thiên Hiệp bước tới đáp :
- Vâng! Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp! Chẳng hay cô nương có gì dạy bảo?
Mỹ nhơn áo xanh bất giác cười lớn. Hai tay nàng ôm lấy bụng, cười đến nghiêng ngửa không thôi.
Thiếu nữ áo vàng cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp, mà miệng thốt ra từng tràng cười sặc sụa.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 14
Hổ Bá Ma Đầu Lệnh

Cừu Thiên Hiệp thấy hai mỹ nữ nhìn chàng cười đến chảy nước mắt, và cứ cười mãi không thôi, chàng không hiểu gì cả, đứng sững sờ nhìn họ một lúc, rồi bực bội hỏi :
- Cô nương cười cái gì?
Mỹ nhân áo xanh nghe chàng hỏi lại cười hớn hơn nữa, mà không đáp lời :
Giây lát, thiếu nữ áo vàng mới nhịn cười nói lên mấy tiếng :
- Bà này.. là thân mẫu tôi.
Cừu Thiên Hiệp giật nẩy người, thẹn đến đỏ mặt.
Họ cười chàng là phải, vì chàng lại gọi mẹ thiếu nữ bằng cô nương.
Thật ra, không ai có thể biết được thanh y mỹ nhân kia lại là mẹ của một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, trong lúc người đàn bà ấy không thể nào bảo là ngoài ba mươi tuổi được.
Qua một lúc, mỹ nhân áo xanh nhịn cười, rút khăn ra lau mặt, rồi nói :
- Không thể trách người ta, vì người ta không biết được mà.
Dứt lời, mỹ nhân từ từ bước tới, đưa tay chỉ vào thiếu nữ áo vàng và

nói :
- Nó là con gái của tôi, thiên hạ thường gọi nó là Vô Lý công chủ.
Cừu Thiên Hiệp thấy cái tên có vẻ lạ đời, lẩm bẩm :
- Vô Lý công chủ?
Mỹ nhân gật đầu nói :
- Phải! Vô lý có nghĩa là không nói lý do.
Thiếu nữ áo vàng lắc mình đến trước mặt mỹ nhân áo xanh nhỏng nhẻo :
- Thân mẫu! Con không bằng lòng thân mẫu cắt nghĩa như thế đâu.
Mỹ nhân áo xanh chỉ nhếch mép cười khẽ, rồi lại đưa tay chỉ vào mặt mình nói tiếp :
- Ba mươi năm trước, người ta thường gọi ta là Nhất Đại Yên Cự
Chẳng biết giờ đây thiên hạ còn nhớ đến cái tên ta nữa không. Hừ! Ta già rồi! Nhưng trong quá khứ..
Mỹ nhân chỉ nói đến đấy rồi nín bặt, đôi sóng mắt như đượm buồn, và thở dài một hơi.
Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm :
- Bà này đã có cái tên là Nhất Đại Yên Cư thế thì không phải là một kẻ tầm thường rồi. Ít nhất bà ta cũng là một bậc võ lâm tiền bối. Hiện giờ tuy chưa biết lý lịch của ba ra sao, thù hay bạn, danh nhân hay tiện nhân, nhưng bà đã có ý thân thiện thì ta cũng nên lợi dụng cơ hội mà hỏi thăm tông tích của cha mẹ ta, may ra biết được ít nhiều.
Nghĩ như vậy, chàng vội chắp tay lại, nói :
- Té ra là tiền bối! Xin bỏ qua tội thất lễ của vãn bối vừa rồi.
Nhất Đại Yên Cư bỗng lắc mình một cái, thân mình mỹ nhân bắn vọt lên cả mấy trượng.
Bà ta lả lướt trên không trung như một cánh bướm. Thật là một lối khinh thân lạ lùng. Tiếp đó, bà ta rú lên một tiếng, âm thanh lanh lảnh như xé không gian.
Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác không hiểu gì cả.
Tại sao vị tiền bối có sắc đẹp tuyệt trần kia lại có cử chỉ lạ lùng?
Âm thanh vừa dứt, bà ta từ trên cao đáp xuống. Rồi chẳng bao lâu, nơi mé rừng lại vang lên tiếng rồn rập như tiếng vó ngựa lẫn tiếng bánh xe lăn.
Lúc này Cừu Thiên Hiệp mới chợt hiểu. Thì ra, Nhất Đại Yên Cư đã dùng hiệu lệnh để gọi người đến.
Những bóng người ngựa rồn rập kéo đến khá đông, ai nấy đều cỡi ngựa

và lái một chiếc xa màu xanh dần dần tiến vào trong rừng.
Bụi bay ngất trời, chẳng khác một đám mây mù. Những người mới đến đều là những tay tráng hán lực lưỡng, mình mặc một thứ quần áo vải cẩm không khác gì Dư Miên, người đã nghênh đón Cừu Thiên Hiệp ở tửu lầu vậy.
Đoàn người vừa đến trước mặt mỹ nhân áo vàng đã vội vàng nhảy xuống cung kính cúi đầu thưa :
- Tham kiến gia chủ!
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Hãy khiên Đinh tổng quản lên xe, đem Tuyền gia ngũ quỷ cột ra đàng sau. Những người này ta đã điểm vào huyệt mê cả rồi.
Cừu Thiên Hiệp giật mình á lên một tiếng. Chàng không ngờ cái búng tay trong không khí lúc nảy của bà ta đã dùng chỉ lực điểm huyệt cả Ngũ quái.
Nhất Đại Yên Cư lại nói tiếp :
- Hãy để lại ba con ngựa cho ta với Công chủ cùng thiếu hiệp cỡi. Trên đường về nhớ ghé vào tửu lầu đem xác Dư Miên về luôn.
Giọng nói bà ta như ra lệnh, như dặn dò mà sắc mặt không có chút gì thay đổi.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Ngũ quái, quả nhiên những người này như đã chết lịm đi tự bao giờ rồi, mặc dầu thân xác vẫn đứng trơ trơ ra đó, tay vẫn cầm dao sáng quắc.
Sau khi nhận lệnh, bọn người kia ứng lệnh một tiếng, rồi bắt đầu chia nhau hành sự.
Một tên trong bọn bắt một con bạch mã, lông trắng như tuyết đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp cung kính nói :
- Thừa lệnh gia chủ mời thiếu hiệp lên yên.
Cừu Thiên Hiệp lại không tiếp ngựa mà bước tới chấp tay chào Nhất Đại Yên Cư một lễ rồi nói :
- Kính tiền bối! Vãn bối đang có việc cần phải lên đường, chẳng biết tiền bối định đưa vãn bối về đâu, có việc gì, xin cho biết?
Nhất Đại Yên Cư nhếch mép cười nhạt :
- Bất kể thiếu hiệp đi về đâu, muốn sang Bắc Thái tất phải qua Chung Nam sơn này, không còn đường nào khác. Từ đây đến đó cách không bao xa, trên tình võ lâm đồng bạn mộ danh nhau mà mời thôi. Thiếu hiệp cần gì phải khách sáo.
Cừu Thiên Hiệp vẫn ái ngại, trên mặt thoáng qua nét nghi ngờ nói :

- Nếu tiền bối không cho biết nguyên do, tại hạ quyết không thể ứng miệng được.
Dứt lời chàng quay lưng bước ra ngoài rừng.
Vô Lý công chủ vội lách mình gần lại trước mặt chàng và nói :
- Người sao lạ lùng quá! Thân mẫu tôi bảo thiếu hiệp đi thì thiếu hiệp cứ tuân lệnh mà đi. Lẽ nào thiếu hiệp sợ chúng tôi cướp của giết người sao?
Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt thiếu nữ có vẻ chân thật. Song chàng là người đứng đắn không chịu làm việc gì không rõ nguyên nhân.
Chàng mỉm cười nói :
- Tại hạ muốn được hoàn toàn tự dọ Mời hay không là quyền ở tiền bối và cô nương, và chấp thuận lời mời hay không là quyền của tại hạ.
Dứt lời, chàng lại bước tránh sang một bên, đi ra khỏi rừng.
Vô Lý công chủ chớp mình một cái, nàng lại đã đứng chận ngay trước mặt chàng và nói :
- Ý! Ngươi muốn làm khó dễ tôi hay sao?
Cừu Thiên Hiệp trố mắt nhìn nàng một cái, rồi ôn tồn nói :
- Không phải thế! Tôi không có một lỗi lầm nào đối với cô nương, dĩ nhiên không bị một ràng buộc.
Nhất Đại Yên Cư lướt đến, khỏa tay ra hiệu cho con gái bà, rồi quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Có phải ngươi muốn đi tìm tung tích của thân phụ ngươi không? Hừ! Chung Nam sơn chúng tôi hiện có biết được một người họ Cừu. Tôi chỉ nói cho ngươi biết như thế mà thôi. Ngươi muốn theo chúng tôi về Chung Nam sơn hay không tùy ý.
Bà lại quay sang bảo Vô Lý công chủ :
- Con ơi! Chúng ta đi thôi.
Vừa nói, bà vừa kéo tay thiếu nữ áo vàng lướt ra khỏi rừng.
Cừu Thiên Hiệp nghe câu nói ấy sững sờ! Từ khi chàng rời khỏi Phi Lai sơn trang luôn luôn ôm lấy trong lòng hy vọng tìm tung tích cha mẹ chàng. Thế mà lâu nay chàng chưa hề nghe được một tin tức nào cả. Hôm nay, Nhất Đại Yên Cư lại biết được một người họ Cừu thì làm sao chàng bỏ qua được.
Chàng vội chạy ra mé rừng gọi lớn :
- Tiền bối! Tiền bối!
Nhưng hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư đã lên ngựa phóng đi xa rồi. Trong phút chốc cả hai đã mất dạng.

Chàng chưa biết tính sao thì phía mé rừng lại có một tiếng ngựa hí vang.
Thì ra con bạch mã lúc nãy họ vẫn để lại cho chàng. Con ngựa yên cương đóng sẵn được cột vào một gốc hồng dương cẩn thận.
Đêm tối mịt mùng! Vừng trăng chiếu ánh sáng vàng nhạt. Bốn bề lặng ngắt như tờ.
Bỗng bên đường vang ra một tiếng Phật hiệu :
- A di đà Phật!
Tiếp theo tiếng đó, một lão hòa thượng mập ú từ nơi mé rừng bước ra, tay cầm cây thiết trượng to bằng miệng chén, gần ngay trước đầu ngựa, đôi mắt chớp sáng miệng nói :
- Tiểu thí chủ! Khoan đi đã.
Cừu Thiên Hiệp liền gò cương lại, nói :
- Đại sư! Tại hạ có việc cần, không thể trì hoãn được.
Lão hòa thượng mập đưa ngang cây thiết trượng ra, nói :
- Đừng đừng! Thí chủ chớ nghe theo lời Vô Khư cung Yên Cự Muốn tìm tông tích thân phụ thí chủ cứ hỏi tôi, người thế ngoại này.
Dứt lời lão hòa thượng mập cặm đầu thiết trượng xuống, khoanh tay ngồi xuống đất, lấy ra một cái mỏ cây hình con cá, vừa gõ lốc cốc vừa tụng kinh đa tâm.
Cử chỉ và lời nói của lão hòa thượng rất lạ lùng, khiến cho Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả.
Té ra lão cũng biết tông tích của thân phụ chàng sao?
Thế thì chàng nên hỏi lão này hay nên đến Vô Khư cung mà hỏi Nhất Đại Yên Cư?
Chàng do dự một lúc rồi nhảy phóc xuống ngựa chấp tay xá hòa thượng mập một cái nói :
- Xin nhờ thượng nhơn chỉ giáo!
Hòa thượng mập gõ mạnh lên chiếc mõ mấy tiếng rồi im bặt, đôi mắt vẫn nhắm lại, nhưng không còn tụng kinh nữa.
Chốc lát lão nói :
- Mười năm trước đây, trong võ lâm có tất cả bốn danh thủ họ Cừu. Một người gọi là Thần Chân Nhất Kiếm Cừu Vô Kỵ, còn một người nữa gọi là Kinh Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng...
Vừa nghe đến đây, Cừu Thiên Hiệp bỗng mừng rỡ á lên một tiếng. Đôi mắt chàng sáng rực. Vì lời nói của lão hòa thượng mập này đúng với lời của Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm, không sai tí nào cả.

Chàng nghiêng mình bước tới một bước nói :
- Ồ! Thượng nhân nói rất đúng. Không biết...
Chàng chưa nói dứt thì lão hòa thượng đã ngắt lời, nói tiếp :
- Hai người họ Cừu ấy hình như đồng thời mất tích. Một người thì ở về Bắc Thái, một người thì ở về Nam Cương. Bần tăng nghĩ...
Nói đến đây bỗng lão ngập ngừng lại, môi điểm một nụ cười, rồi không nói nữa.
Cừu Thiên Hiệp đang chú ý nghe, tâm hồn chàng tập trung vào câu nói của lão hòa thượng hầu như nín thở.
Ai ngờ, qua một lúc lâu, lão hòa thượng mập vẫn ngồi im không nói nữa.
Rồi chiếc mõ hình con cá trong tay lão từ từ gõ lên, miệng lâm râm niệm "A đa tâm kinh".
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng quá, không còn chờ đợi được nữa, cất tiếng hỏi :
- Thượng nhân! Tiểu tử đang chờ lãnh giáo.
Hòa thượng mập vươn mày lên, trố mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp :
- Bần tăng cũng đang chờ tiểu thí chủ bố thí đây.
Giọng nói của lão hòa thượng không còn ấm áp và chậm chạp như lúc nãy.
Cừu Thiên Hiệp nghe vậy bất giác giật mình đáp :
- Nếu tại hạ tìm được phụ thân dĩ nhiên sẽ tìm đến dâng hương lễ Phật mà thêm dầu thêm hương cho quí tự để đền đáp đấng từ bi.
Hòa thượng mập cười lớn một tiếng :
- Ha ha! Lữ Lương sơn tuy nghèo nhưng cũng có đủ một ngọn đèn và ba cây hương mỗi tối.
Cừu Thiên Hiệp không biết ông ta muốn nói gì, ngơ ngác hỏi :
- Thế thì ý của đại lão hòa thượng dạy như thế nào?
Hòa thượng mập kéo chiếc mõ để vào trong lòng, rồi nói :
- Tiểu thí chủ! Ngươi có biết lai lịch của bần tăng như thế nào không?
Chàng lắc đầu, vẻ mặt hơi khó chịu đáp :
- Tại hạ xuất đạo chưa bao lâu, lại chưa được thỉnh giáo trước nên chưa biết.
Hòa thượng mập ráng cười lên một tiếng rồi nói :
- Hì hì! Hèn chi ngươi coi ta như những hòa thượng hóa duyên, tăng nhân du phương vậy, mà chỉ biết bố thí tiền hương, hoa quả mà thôi!
Cừu Thiên Hiệp lạ lùng trước cử chỉ và lời nói có vẻ hằn học của lão

hòa thượng vội lễ phép nói :
- Dám hỏi đại hòa thượng tọa đang nói nào để tiện nhân biết mà xưng hô cho đúng phép.
Hòa thượng mập nghiêm nét mặt nói :
- Bần tăng xuất gia nơi Lữ Lương sơn, người võ lâm thường gọi là Đại Phật Thông Đàn, một trong số Lữ Lương tam Phật. Tiểu thí chủ, ngươi đã nghe danh bần tăng chưa?
Cừu Thiên Hiệp tuy chưa nghe nói đến tên Thông Đàn đại nhất bao giờ, nhưng vì muốn làm cho hòa thượng vui lòng, chàng gật đầu lia lịa :
- Phải! Phải! Tiểu nhân đã từng nghe danh của thánh tăng rồi.
Hòa thượng mập cười híp mắt, giọng cười rất đắc ý.
Mục đích của Cừu Thiên Hiệp là muốn lấy lòng lão hòa thượng mập để được lão chỉ điểm về lai lịch của cha mẹ chàng vì vậy khi lão hòa thượng mập đắc ý cười lớn, chàng cũng cười phụ họa theo và hỏi :
- Xin hỏi Đại Phật, về tông tích của song thân tiện nhân. Mong được Đại Phật chỉ điểm cho.
Thông Đàn hòa thượng nhướng đôi mày rậm lên nói :
- Hừ! Điều đó không khó gì, nhưng...
Nói đến đây lão lại ngửa mặt cười ha hả, không nói nữa.
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng nói :
- Việc này đối với tiện nhân rất quan hệ, xin Đại Phật chớ lấy đó làm một việc trêu người...
Thông Đàn hòa thượng nghiêm sắc mặt :
- Hừ! Bổn đàn sư lúc này có bao giờ đùa nghịch với ai đâu. Nhưng muốn được việc tất phải...
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hòa thượng như muốn đòi hỏi ở chàng một điều kiện gì, nên vội nói :
- Nếu Đại Phật giúp cho tiện nhân tìm được song thân thì dù phải hy sinh đến giá nào tiện nhân cũng vui lòng, kể cả việc Đại Phật muốn lấy mạng tiện nhân cũng được.
Đôi mày hòa thượng cau lại, lão gằn giọng nói :
- Tiểu thí chủ! Ngươi nói bậy rồi, bần tăng là kẻ tu hành, lấy mạng ngươi làm gì, mạng sống của ngươi đâu có ích lợi gì cho việc tu hành của bần đạo.
Cừu Thiên Hiệp không biết ý muốn của hòa thượng ra sao cả liền hỏi :
- Xin Đại Phật cho biết ý kiến.
Thông Đàn hòa thượng bỗng vươn đôi tay ra, đôi tay của lão to như hai

cánh quạt.
Lão chụp lẹ lên đại huyệt Lỗ Hạ của Cừu Thiên Hiệp, rồi quát :
- Ta muốn lấy quyển Thiết thư trong bọc của ngươi.
Hai người cách nhau không xa lắm, nên trong lúc Thông Đàn hòa thượng xuất thủ bất ngờ. Cừu Thiên Hiệp không sao né tránh kịp.
Chàng chỉ kêu lên một tiếng :
- Á!
Trong lúc đó, thì bàn tay mặt của hòa thượng đã chận cứng trên yếu huyệt của chàng rồi. Cả người chàng tê cứng đi, và nếu chàng kháng cự thì lão bóp chết ngay lập tức.
Không còn biết làm sao hơn. Cừu Thiên Hiệp đành đứng trơ ra đấy.
Thông Đàn hòa thượng từ từ đứng lên, tay mặt vẫn đè cứng yếu huyệt của Cừu Thiên Hiệp, tay trái thò vào bụng chàng móc tìm Thiết thư.
Nhưng lão mò không trúng Thiết thư mà lão lại lấy ra một cái bọc vải màu vàng.
Nhìn thấy vật này, sắc mặt lão bỗng tái đi, lão ré lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại mấy bước, miệng ú ớ :
- Á! Hổ... Bá... Ma... Đầu... Lệnh...
Từ lúc bị hòa thượng điểm huyệt, Cừu Thiên Hiệp đinh ninh rằng Thiết thư của chàng chẳng những bị lão ác tăng này đoạt mất, mà sinh mạng chàng cũng chẳng còn.
Ngờ đâu, khi lão bóc trúng cái bọc vải vàng mà trước đây Hiến Bá Vong đã trao cho chàng thì lão hòa thượng lại thất sắc, buông chàng ra, mặt mày hơ hải như vậy.
Chàng không biết cái bọc vải vàng kia, chiếc mặt nạ ấy, có sức mạnh như thế nào?
Đôi mắt thất thần của lão hòa thượng mập cứ chăm chăm nhìn vào mặt chàng.
Giây lát, lão ú ớ hỏi :
- Ma quân! Ngươi là... Ma... quân?
Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả, chưa tìm ra được lời để chất vấn lão, thì đàng xa có một bóng người màu lục bắn đến.
Bóng người đó đúng là Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng.
Nàng vừa đặt chân xuống đã nói lanh lảnh :
- Hễ hắn trông thấy lệnh thì hắn phải chết, cần gì hỏi nguyên do.
Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày thầm nói :
- Hừ! Đồ quỷ! Hắn lại đeo đuổi theo mình nữa rồi.

Lúc này sắc mặt của Thông Đàn hòa thượng lại càng khó coi hơn. Đôi tay lão nâng chiếc bọc vàng lên, hướng về phía Bích Bích Lệ Hồng nói với giọng rất tội nghiệp :
- Cô nương cứ thâu lệnh về đi!
Bích Lệ Hồng cười gằn một tiếng, mặt lạnh như tuyết :
- Phải! Bổn cô nương đến đây chính là để thâu lệnh đó. Vậy tốt hơn ngươi nên tự hủy mình đi.
Cừu Thiên Hiệp không hiểu sự việc bên trong như thế nào cả. Cái bọc vàng đó là cái gì mà lại diễn biến cảnh tượng như vậy?
Chàng đứng trân trân nhìn hai người.
Thông Đàn hòa thượng bước lui lại liên tiếp mấy bước rồi rú lên một tiếng đau đớn :
- Ồ! Thế thì cha con của cô nương đã hiếp người quá sức. Lữ Lương tam Phật của chúng tôi như vậy là đã phục mệnh cha con cô nương sát đất rồi..
Bích Lệ Hồng hét lên :
- Câm miệng! Thật không biết nhục, dám xưng là Lữ Lương tam Phật. Ai cho phép các ngươi xưng danh hiệu như vậy? Lữ Lương sơn sanh ra ba tên ác tăng như các ngươi làm bẩn cả danh lam thắng cảnh.
Mặt Cừu Thiên Hiệp bất giác đỏ lên vì hổ thẹn.
Chàng nghĩ thầm :
- Ồ! Thế mà nãy giờ ta đã lầm tưởng lão là một cao nhân nên hết lòng tôn kính.
Nếu lời của Bích Lệ Hồng là đúng thì hành động của ta thật nhục nhã.
Bấy giờ lão hòa thượng đã lùi lại rất xạ Đột nhiên lão thuận tay rút cây thiết trượng chỉ vào mặt Bích Lệ Hồng nói :
- Nếu cô nương bước đến gần tôi một bước thì đừng trách tôi vô lễ đó.
Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên cười lớn :
- Hung tăng! Không ngờ ta không tìm ngươi mà ngươi lại tìm thấy bổn hung lệnh để phải chết. Như vậy thì thiên đàng ngươi không đi mà lại chui xuống địa ngục rồi.
Dứt lời, nàng lắc mình một cái, bóng xanh màu lục nhảy vọt lên, bắn tới trước mặt Thông Đàn hòa thượng.
Đôi chưởng nàng quất ra, hai luồng kình phong veo véo.
Cái Thế thập bát chưởng của nàng Cừu Thiên Hiệp đã được mục kích quạ Đó là một môn võ công tuyệt diệu.
Tuy nhiên, hiện giờ đối thủ của nàng trong tay có cầm cây thiết trượng

rất lớn, đôi chưởng ngọc của nàng liệu tay không có chống nổi vũ khí hay không?
Cây thiết trượng của Thông Đàn hòa thượng trong chớp mắt vũ động lên, lão dùng thế Luân hồi cửu chuyển múa vun vút tạo thành một vùng bóng đen tua tủa trong hai trượng kình lực khiếp người.
Bích Lệ Hồng không chút e sợ. Nàng hét lên một tiếng :
- To gan! Lữ Lương Sơn tam quái có bao nhiêu gan dạ mà dám kháng lệnh hành hung như vậy?
Chưa dứt lời bóng màu lục đã chập chùng lướt vào vùng cây thiết trượng.
Chẳng biết nàng đã dùng thân pháp gì mà người nàng như vệt khói mờ, Cừu Thiên Hiệp cũng không thấy rõ nàng được.
Bỗng nghe nàng hét lên một tiếng lanh lảnh :
- Buông tay!
Cùng trong lúc đó lại phát ra hai tiếng động chát chúa.
Keng! Keng!
Thiết trượng trong tay lão hòa thượng rơi xuống đất đánh bịch một cái, người của lão như một thằng khờ, đứng ngây ra đó.
Bích Lệ Hồng mặt đầy sát khí, nàng đưa bàn tay mặt lên, chìa hai ngón tay đâm vào mặt lão hòa thượng, và nói :
- Đôi mắt có nhãn mà vô châu, ta để lại cho ngươi cũng chẳng ích gì.
Lão hòa thượng á lên một tiếng. Hàng ngàn tia máu bắn ra.
- A... !
Tiếp theo một tiếng rú kinh hồn, thân hình lão hòa thượng mập té xỉu xuống đất, đôi mắt của lão biến thành hai lỗ sâu, máu tươi tuông ra xối xả.
Mặt Bích Lệ Hồng vẫn không đổi sắc. Nàng rảy rảy hai ngón tay bị dính máu đỏ ngòm, và nói :
- Mất công ta phải rửa rồi.
Cừu Thiên Hiệp bất giác cau mày thầm nghĩ :
- Cô gái này sao lại ác độc quá sức như vậy? Không trách võ lâm gọi nàng là Độc Tráng Đơn cũng phải.
Bích Lệ Hồng lau bàn tay máu xong, mặt mày vẫn tự nhiên lẩm bẩm :
- Ta còn phải thâu lệnh!
Vừa nói, nàng vừa cúi xuống nhặt cây thiết trượng lên, rồi phóng đầu thiết trượng về phía lão đại quái đang nằm dưới đất.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh ré lên :

- Bích cô nương! Người...
Chàng mới nói đến đấy thì đã xẹt một tiếng.
Một tiếng rú vang lên. Hàng ngàn tia máu bắn ra bốn phía. Cây thiết trượng đã cắm phập trên ngực Thông Đàn hòa thượng thấu đến sau lưng và xuyên thẳng dưới mặt đất ba bốn thước, đầu gậy dựng đứng lên.
Đại quái Thông đàn tay chân quơ múa lia lịa vài cái rồi tắt thở.
Bích Lệ Hồng mím chặt đôi môi, mày liền hơi cau lại, liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp, khẽ nói :
- Sao? Hình như thiếu hiệp còn luyến tiếc hắn nữa sao?
Cừu Thiên Hiệp nét mặt không vui, nghe Bích Lệ Hồng nói, chàng quay đầu lại thở dài :
- Nếu trường hợp có thể tha chết cho kẻ khác thì nên tha đi là hơn, cô nương quá..
Không đợi Cừu Thiên Hiệp nói hết câu, Bích Lệ Hồng mỉm môi cười nhạt :
- Ồ! Thiếu hiệp chưa phải là một vị Phật sống mà đã lên giọng nhân từ. Nếu không có tôi đến đây hắn có tha mạng cho thiếu hiệp không?
Cừu Thiên Hiệp nhớ lại lúc nãy bị lão hòa thượng mập điểm vào tử huyệt hành động đê hèn lén lút của lão khiến chàng tức giận lên. Tuy nhiên, chàng vốn có tánh nhân đạo, không thích giết người, trước cái chết của lão hòa thượng đã làm cho lòng chàng thấy xót xa rồi.
Chàng nuốt nước bọt, ngập ngừng nói :
- Đó là do...
Thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ nói được mấy tiếng rồi đứng lặng thinh, Bích Lệ Hồng nói :
- Do lòng tham... Do đủ thứ. Nhưng trong xã hội này không ai ra ngoài khỏi cái do ấy cả. Nhưng thôi, chớ lý luận dài dòng, tôi đến đây là đã vào sâu ba trăm dặm của Chung Nam sơn rồi, đó là một điều đại kỵ của Vô Khư cung. Tôi phải đi thôi.
Dứt lời nàng bước tới vài bước cúi xuống nhặt cái bọc vải vàng lên. Cái bọc này hiện nằm bên tử thi của lão hòa thượng. Thấy vậy, Cừu Thiên Hiệp vội phóng mình đến.
Hai người cùng chụp xuống một lượt, bốn bàn tay đều bóp lên chiếc bọc vải vàng.
Mặt họ vừa ngước lên thì đôi má họ lại chạm vào nhau nóng hôi hổi.
Cả hai đều hổ thẹn, nhảy lùi lại ba bước, trố mắt nhìn nhau. Trong cái

nhìn ấy, cả hai đều thấy khó chịu, tuy không ai nói ra lời nào.
Bích Lệ Hồng thẹn đến đôi má đỏ hồng lên, vội tìm lời nói lảng :
- Sao? Thiếu hiệp định tranh đoạt vật ấy... ?
Cừu Thiên Hiệp ú ớ :
- Vật đó... là... là... của tôi mà!
Bích Lệ Hồng làm mặt giận để xóa những nét thẹn thùng :
- Lịnh phù đó không phải là đồ tốt. Nó là một trong số Võ lâm tứ đại hung lệnh.
Thiếu hiệp giữ lấy nó mà ích gì?
Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch phù hiệu đó lành dữ làm sao, nhưng chàng đã bọc nó lâu nay, quyết không để mất.
Chàng nói :
- Lành dữ tôi không biết, nhưng tôi được một vị tiền bối nhờ cậy.
Thiếu nữ áo lục nghiêm giọng nói :
- Được người ta nhờ cậy? Hừ! Đó là thiếu hiệp muốn thay người đó để mang lấy tai họa.
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt :
- Dù vậy tôi cũng không thể để mất vật đó, vì tôi đã nhận ở vị tiền bối ấy một đặc ân. Tôi phải báo đáp...
Sắc mặt của Bích Lệ Hồng càng nặng nề thêm, nàng buồn bã nói :
- Ồ! Trung hậu quá nhỉ! Hừ!
Nàng muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi. Đôi khóe mắt như chứa một cái gì đắng cay, buồn bã.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 15
Nửa Đêm Nơi Cấm Địa

Cừu Thiên Hiệp vội vàng bước tới cúi nhặt chiếc bao màu vàng ấy lên rồi lẹ làng nhét vào bụng.
Ngước mặt lên nhìn Bích Lệ Hồng, chàng chắp tay nói :
- Xin đa tạ cô nương đã có lòng cứu giúp tôi. Ơn này tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi.
Dứt lời chàng bước sang phía con bạch mã đang đứng gặm cỏ. Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng sa sầm nét mặt nói :
- Ngươi lại muốn đi gấp thế sao?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói :
- Phải, cô nương cũng nên đi chứ? Vì trời đã gần sáng rồi mà.
Bích Lệ Hồng vội bước tới vài bước rồi hỏi một cách bâng quơ :
- Đối với Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc người cảm thấy nàng như thế nào?
Câu hỏi của Bích Lệ Hồng quá đột ngột khiến chàng lúng túng không biết nói sao cả. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :
- À! Người mà cô nương muốn nói là Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo phải không? Vị cô nương mặc áo trắng đấy chứ gì?
Nàng đáp :
- Phải đấy! Ngươi cảm thấy nàng ấy ra sao?
Cừu Thiên Hiệp không biết Bích Lệ Hồng muốn đề cập đến phương diện nào của nàng ấy. Nhưng chàng lại nói :
- Tôi cảm thấy dũng khí của nàng ấy có thừa. Nhưng tôi không hiểu tại sao con người như thế lại có thể tham gia vào Huyết Quan giáo chứ. Vì hai tiếng Huyết Quan giáo nó có ấn tượng như đổ máu nghe ghê rợn lắm.
Bích Lệ Hồng để ý từng cử chỉ của từng lời nói của chàng để dể dò xét tâm trạng.
Nàng nói :
- Người rất có ác cảm đối với những kẻ ra tay giết người chứ gì?
Không do dự gì cả, chàng đáp gọn :
- Đúng!
- Thế thì đối với tôi, người có ghét không?
Câu hỏi của nàng quá đột ngột khiến chàng không tiện nói sao cả nên ngập ngừng nói :
- Việc ấy...
Nàng mỉm cười :
- Cứ phê bình tự nhiên có gì ngại ngùng thế! Nói đi!
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Theo tôi thấy quí cô nương đều là những bậc anh kiệt nhưng lại không ngờ...
hì... hì..
Cừu Thiên Hiệp thấy Bích Lệ Hồng lộ vẻ không vui nên đến đấy chàng lại không nói nữa.
Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên nói :
- Xin người cứ việc công tâm mà phê phán. Có phải chăng nàng Nhan

Như Ngọc có sắc đẹp mê hồn không? Và nàng có phải thuộc về hạng quái ác đó không?
Chàng không rõ nội ý của câu hỏi Bích Lệ Hồng là thế nào, chàng vừa đưa tay kéo con bạch mã vừa nói :
- Cũng có thể đúng phần nào.
Bích Lệ Hồng hừ lên một tiếng rồi nghiêm giọng nói :
- Tôi tin cho người biết, Huyết Quan giáo đã phát động cho tất cả môn nhân cao thủ đang đuổi theo người, nên cần phải thận trọng lắm mới được. Hãy coi chừng kẻo mắc mưu vào sắc đẹp của Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc. Người nên biết rằng hiện nay hắn là kẻ thù chính của người đấy.
Lời nói của Bích Lệ Hồng ra vẻ nghiêm trọng và khẩn trương nhưng chàng vẫn bình thản tung mình nhảy lên lưng ngựa điểm một nụ cười nhạt và khoát tay nói :
- Đa tạ lòng tốt của cô nương, tôi sẽ luôn luôn đề phòng.
Dứt lời, chàng giục ngựa buông cương bỏ đi.
Bỗng nàng gọi lớn :
- Ê! Hãy dừng lại tôi còn muốn nói thêm việc này nữa.
Chàng siết dây cương lại, nhưng vẫn đứng yên không nhảy xuống ngựa. Thấy thế, nàng vội chạy tới trầm giọng nói :
- Cái bao màu vàng đó, ngươi phải giấu kỹ chớ nên lộ cho ai biết cả. Hãy nhớ kỹ điều này nhé. Ra khỏi Chung Nam sơn rồi, chúng ta sẽ hẹn gặp nhau tại Trường An thành.
Dứt lời nàng bỏ vào trong rừng biến mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng thon thon của Bích Lệ Hồng, lòng chàng xao xuyến. Chàng miên man nghĩ nhiều về cô gái mà bị người ta gắn cho cái tên là Độc Tráng Đơn. Cái tên ấy đối với nàng thật cũng không phải là quá đáng lắm vậy.
Tánh tình nàng lanh lẹ sáng suốt lại thêm vui vẻ yêu kiều. Nàng quá ngay thẳng và giàu lòng tự ái cho nên lòng dạ của nàng đối nhừng kẻ lòng lang dạ thú thường xung khắc với nhau. Thật là một đức tính khó mà quên được.
Chàng ngồi trên ngựa suy nghĩ lung tung đến nỗi quên cả giục con ngựa buông cương. Bỗng con bạch mã đứng lâu khó chịu, nó dậm chân phì lên một tiếng. Chàng giật mình thúc chân vào hông nó rảo bước.
Xa xa đã vang lên tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, phương Đông trải một dãy lụa trắng.

Trời đã tờ mờ sáng, trên cành cây đã có tiếng chim bay rẹt rẹt. Một luồng gió mai thổi tới mát rượi khiến Cừu Thiên Hiệp sảng khoái, chàng quất ngựa phi nước đại chạy thẳng về hướng Chung Nam sơn. Đường đi khúc khuỷu quanh co, lội suối băn rừng, không biết chàng đã vượt qua bao nhiêu dặm đường chàng chợt ngước mặt lên nhìn trời thì mặt trời đã ngã về Tây.
Người và ngựa đã mệt nhoài mà con đường đi còn xa lơ xa lắc.
Cừu Thiên Hiệp nheo mày phóng tầm mắt ra trước thì thấy dãy núi Chung Nam sơn cách đây còn xa lắm, chàng ước độ còn những ba bốn mươi dặm đường; muốn đi thẳng một hơi đến đó cũng phải hết canh một mới đến.
Chàng gò cương lại suy nghĩ :
- Đêm hôm tăm tối mà ta lặn lội trong rừng núi, đường sá lại không thuộc sợ e có việc gì xảy ra bất trắc chăng? Hơn nữa con bạch mã cũng đã đuối sức rồi, ta cũng nên ghé vào mé núi tìm chiếc nhà sàn nào nghỉ đỡ qua đêm rồi mai hãy lên đường cho tiện.
Nghĩ như thế, chàng thúc ngựa rảo bước đi tìm nơi yên nghỉ.
Dọc theo mé núi chàng đi mãi, nhưng không thấy một thôn trang cũng không tìm ra một ngôi nhà sàn nào cả. Chàng đưa mắt nhìn vào trong rừng phía xa xa thấy hiện lên một căn nhà nhỏ mái lợp ngói kiến trúc theo kiểu miểu chùa.
Cừu Thiên Hiệp rẽ dây cương bon bon chạy tới. Đến nơi chàng chỉ thấy đây là một sơn thần miếu đã lâu năm không ai sửa soạn, hương đã tàn khói đã lạnh tự bao giờ.
Vách tường đã siêu vẹo, ngói bể lỗ chỗ nhiều nơi.
Chàng cột ngựa bước vào thì thấy một cảnh tượng hoàn toàn đổ nát. Chiếc bàn án thờ thân bằng gỗ đã bị mối ăn nằm ngổn ngang một xó. Ánh nắng chiếu lọt vào miếu lại càng thêm rõ ràng cảnh tiêu điều hiu quạnh.
Cừu Thiên Hiệp còn đang lưỡng lự không biết ngồi nơi nào vì đâu cũng thấy bụi bậm nhớp nhúa cả, bỗng chàng nhìn về phía cửa sổ thì thấy có sáu bảy đống gạch tương đối sạch sẽ hình như có bàn tay ai rinh sắp lại để ngồi vậy. Chàng vội vàng bước tới để tay lên mấy đống gạch thì quả nhiên gạch còn âm ấm. Chàng biết nơi đây có sáu bảy người mới ngồi đây rồi ra đi không lâu lắm.
Cừu Thiên Hiệp vừa ngồi xuống đống gạch thì thấy dưới đất có rơi rớt đôi chút đồ ăn vụn, chàng đoán chắc những kẻ đẵng gỗ đốt than đã vào

đây nghỉ chân và ăn uống.
Ngồi một lúc ngó trước nhìn sau, bỗng chàng thấy ở dưới thần án có một miếng vải lớn bằng đồng tiền, trên ấy có thêu bằng chỉ ngũ sắc hình như tường vân trông rất đẹp. Chàng bước tới nhặt lên săm soi chán rồi găm lên áo chàng, rồi lại ngắm nghía chàng thấy cũng ngộ ngộ.
Đoạn chàng ngồi yên trên đống gạch vận công điều dưỡng. Vận công một lúc thì tinh thần của chàng trở nên phấn chấn.
Lúc bấy giờ bóng trăng đã rọi vào khiến cho tấm lòng trẻ thơ trở nên rạo rực, chàng cảm thấy ngồi giam hãm nơi đây thì bực bội và vô vị quá.
Cừu Thiên Hiệp bước ra nhìn trăng và phong cảnh núi rừng trùng điệp, bất giác chàng than thầm :
Núi rừng trùng trùng điệp điệp chưa bao giờ trút nhẹ gánh phong sương, vũ trụ bao la ngàng đời không thay đổi. Thế mà đời người chỉ vỏn vẹn mấy chục cái xuân, rồi phải nhắm mắt lìa đời thật là một giấc phù du ngắn ngủi quá. Người đời lại tranh giành xâu xé lẫn nhau gây thù kết hận. Có kẻ lại thích sống trên mũi giáo đường gươm. Xem như Bích Lệ Hồng, Nghiêm Như Ngọc lẫn cả Nhất Đại Yên Cư và Vô Lý công chủ đều là những kẻ nhan sắc tuyệt vời mà đôi tay của họ cũng phải nhuộm lấy máu tanh tạo thành huyết nợ.
Nghĩ như vậy chàng sững sờ một lúc rồi đưa mắt mơ màng nhìn về phía xa xăm, dưới bóng trăng mập mờ, chàng thấy mấy bóng đen bay lẹ như chim tiến thẳng về núi sâu. Chỉ trong nháy mắt họ đã biến vào trong rừng cây rậm rạp.
Chung Nam sơn lâu nay có tiếng là một nơi thắng cảnh, cho nên tuy phái Chung Nam đã bị giải tán, nhưng khách giang hồ hào hiệp thường hay lai vãng nơi đây. Vì thế, chàng cũng chẳng quan tâm đến mấy bóng đen kia lắm.
Bỗng chàng nghĩ rằng :
- Sao ta lại thơ thẩn mãi nơi đây để giết thì giờ một cách vô ích như vậy. Hay là ta cỡi ngựa cho đi thong thả để du sơn ngoạn thủy rồi từ từ sẽ đến Vô Khư cung để ngày mai ta khỏi vội Nghĩ như vậy chàng thắng ngựa lên yên rảo bước rời khỏi sơn thần miếu.
Ngồi trên ngựa dưới bóng trăng vượt qua những lùm cây lúp xúp, leo đèo và lội qua nhiều con suối bạc đầy thơ mộng. Mấy con thỏ bạch đi ăn đêm, đứng sửng sốt nhìn trăng, càng tăng thêm vẻ đẹp của phong cảnh đêm trăng.

Chàng mãi mê trong phong cảnh huyền diệu không biết bao lâu, bỗng trước mặt chàng đã hiện lên một tòa lâu đài bằng đá trắng như tuyết, nằm giữa khe núi.
Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng vẫn thấy có ba chữ Vô Khư cung to lớn màu xanh lục, và phía trên có một hàng chữ :
Chung Nam cấm địa. Vô sự bất khả xâm.
Thế thì người lạ mặt không được tự tiện vào đây, hơn nữa đêm hôm tăm tối làm thế nào ta thông báo được vào?
Nghĩ như vậy chàng gò cương lưỡng lự một hồi lâu. Đưa mắt nhìn tứ bề, bỗng chàng á lên một tiếng rồi từ trên lưng ngựa nhảy phóng ra ngoài hơn năm trượng.
Cừu Thiên Hiệp đã thấy trong đám cỏ có hai xác người nằm cứng đờ nhưng không thấy vết máu me gì cả quả nhiên là hai người này đã bị điểm tử huyệt.
Chàng đoán chắc hai người này là bộ hạ của Vô Khư cung đã có kẻ nào đến đây hành hung rồi!
Chàng thấy Vô Khư cung không còn cách bao xa nữa, chàng bèn mon men lại mở cương ngựa ra để cho nó tự do chạy. Con ngựa lập tức bon bon chạy về tòa lâu đài đá. Chàng dùng thuật khinh công chạy theo sau con bạch mã khi ẩn khi hiện để xem động tĩnh lẽ nào.
Chạy một đoạn xe xa bỗng có tiếng quát :
- Ai đấy!
Tức thì trong đám cỏ bên vệ đường bỗng vang lên một tiếng rống lớn phóng ra bốn bóng người chận chàng lại.
Cừu Thiên Hiệp không thể ẩn núp được nữa bèn hiện hình nói lớn :
- Có phải là người của Vô Khư cung không?
Bốn hán tử thấy trên tay chàng không cầm binh khí bèn cầm đao trong tay thủ thế rồi tiến đến gần chàng. Một người trong số, nhìn lên trên áo chàng bỗng hắn thâu đao chắp quyền lễ phép chào và nói :
- Không ngờ đà chủ lại thân chinh đến đây. Chúng tôi có mắt không tròng xin đà chủ tha thứ chọ Các môn nhân của đà chủ đã qua đây lúc nãy rồi, xin mời đà chủ tiếp theo gấp.
Dứt lời hắn không chờ chàng trả lời liền đưa tay ra hiệu, ba người kia cũng chắp tay cúi chào rồi tất cả đều nhảy vào đám cỏ núp lại như cũ.
Chàng không hiểu rõ bọn chúng đối với chàng như thế nghĩa là gì. Nhưng chàng đoán chắc, bọn người này không phải là người Vô Khư cung. Hôm nay bọn này đã xâm nhập nơi đây mà không biết mẹ con

Nhất Đại Yên Cư có biết hay không?
Chàng nghĩ mãi, không biết bọn người này thuộc phái nào mà lại kính trọng ta như vậy?
Bấy giờ chàng quên mất cái tấm dấu hiệu ngũ sắc chàng lượm được trong miểu và găm bậy vào áo chơi. Chính dấu hiệu này đã làm cho chúng lầm tưởng, thế mà chàng vô tình đâu có biết?
Cừu Thiên Hiệp thấy thế, thì trong lâu đài bỗng phát lên một tiếng chuông vang rền. Tức thì từ trên lầu bay xuống một bóng người mảnh khảnh.
Người ấy quá lớn :
- Kẻ nào dám cả gan trong đêm khuya lại xâm nhập vào cung?
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn kỹ, thì ra người này là một trung niên phu nhân, mình mặc áo quần chặt sát vào da, sau lưng cắm một cây cuốc xới hoa nhưng diện mạo phi phàm.
Chàng ôn tồn nói :
- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, vì có lời mời nên mới đến đây!
Nghe vậy, trung niên phu nhân liền bay đáp xuống trước mặt chàng mỉm cười nói :
- Ồ! Té ra là Cừu thiếu hiệp! Hèn chi Động chủ của tôi đoán rằng ngày mai người đến đây nên có chuẩn bị nghênh tiếp, ngờ đâu người đến sớm nên không biết xin cam thất lễ đấy!
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Đêm khuya, tôi đến đây đường đột quá thật..
- Á!..
Chàng nói chưa dứt lời, bỗng trung niên phu nhân ré lên một tiếng rồi thối lui hơn ba bước mặt mày biến sắc rút cây cuốc sau lưng ra đứng thủ thế và hét lớn :
- Tiểu tử! Mi định phỉnh gạt ta sao? Ta là Huê tứ nương luôn có đôi mắt tinh vi không ai có thể qua mặt ta được cả.
Dứt lời bà ta bổ tới một cuốc. Hai người đứng cách nhau rất gần, nếu chàng không lanh lẹ thì đã bị trúng rồi!
Vừa tránh khỏi lưỡi cuốc, chàng quá ngạc nhiên hỏi :
- Bà làm gì vậy?
Huê tứ nương nghiến răng vẻ tức giận vô cùng, bà vừa bửa cuốc xuống vừa la lớn :
- Tiểu tử! Mi dám cả gan giả dạng xông vào đây tức là mi đã tới số rồi. Ta cho mi chết. Ta cho mi chết.

Trong lúc ấy, chàng không muốn trả tay lại, chàng chỉ dùng thuật Lôi hoành cửu chuyển tránh né và kêu nói :
- Tôi là người mà chủ nhân của các ngươi mời đến, tại sao bà lại có hành động lạ lùng như vậy?
Huê tứ nương đánh ra chiêu nào cũng đều bị hụt cả nên lửa giận càng phừng lên bà tấn tới đánh loạn đá và la lớn :
- Tiểu tử! Mi còn định phỉnh gạt ta nữa sao?
Chàng không hiểu mình đã làm gì phỉnh gạt đối phương cả. Đang khi bà ta nhã nhặn tử tế bỗng nhiên lại bắt tay đánh cố mạng thì chàng không ngạc nhiên sao được?
Cừu Thiên Hiệp thấy ba ta ra tay quá hung ác bèn co tay tấn tới ba bước rồi ra chộp cây cuốc trên tay Huê tứ nương và nói :
- Bà chớ lẩm cẩm như vậy.
Cái chộp của chàng có sức mạnh phi thường khiến cây cuốc trong tay bà bị rơi ra, chàng liền chụp lấy cây cuốc đứng trơ trơ như tượng gỗ.
Mất cây cuốc, bà ta tức mình thò tay vào túi móc ra một miếng ngọc phi quăng trên tấm bản đồng rồi phi thân nhảy lên đầu tường đứng nhìn xuống.
Miếng ngọc phi chạm lên tấm bảng đồng phát ra một tiếng keng. Tức thì bốn phía nổi lên tiếng vo, vo, vo...
Thì ra cả bốn bên trên đầu có vô số bóng người chạy đến như tên bay, ai nấy đều cầm dao trong tay vung lên trông rất rùng rợn.
Huê tứ nương đứng trên đầu tường kêu lớn :
- Hãy giết ngay tên cường đạo ấy!
Cả mấy mươi hán tử này đều đội mũ bông, mặc áo cẩm cả, họ vung gươm đao xông tới la hét vang rền.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hồi hộp, nhưng không phải chàng sợ họ quá đông người, mà chàng chỉ ngại là đối với Vô Khư cung chàng không có ân oán gì, hơn nữa chàng cần muốn biết hạ lạc của thân phụ chàng. Nếu ra tay đánh chết môn nhân sợ e làm mích lòng mà có thể thành thù địch nữa là khác.
Nhưng nếu không ra tay để cho bọn họ thừa thế công hãm có thể nguy hiểm, đến chừng ấy có hối hận cũng đã trễ rồi.
Nghĩ như thế chàng vận công triển lực hộ thân rồi kêu lớn :
- Tôi đến gặp Công chủ của các ngươi mà các ngươi lại hỗn láo đến thế sao?
Mọi người đã có lệnh của Huê tứ nương thì họ có cần gì để ý đến lời

nói của chàng nữa? Họ vừa hét vừa phóng mấy chục lưỡi kiếm tới, hào quang sáng lập lòe như sấm chớp, đồng thời mấy mươi luồng gió lại đến ồ ạt như sóng vỗ.
Cừu Thiên Hiệp cau mày lại rồi vươn cây cuốc trong tay lên vung tròn một chưởng.
Luồng kình phong tuông ra đánh bạt thế công của mấy người rồi quát lớn :
- Hãy mau mau mời Công chủ của các người đến gặp ta.
Huê tứ nương đứng trên đầu tường cầm cây đoản đao chỉ xuống quát lớn :
- Tên cường đạo kia! Mi không xứng đáng gặp chủ nhân tạ Anh em hãy sát cánh tiến lên giết nó đi.
Đám người ấy lại xông tới, đao đâm kiếm chém ào ào như giông bão. Thế đánh liều mạng của số đông này cũng không vừa.
Cừu Thiên Hiệp cả giận nói :
- Không hỏi han cho rõ ràng, cứ việc đánh tứ tung là nghĩa lý gì vậy?
Cây cuốc xới hoa trong tay chàng lại vung lên ồ ồ tỏa ra một màn hào quang sáng rực và tống tới năm thành lực đạo tạt vào đám người ấy.
Keng, keng, keng!
Tiếp theo là những tiếng ré khiếp đãm. Một nửa số binh khí của đám người ấy đều bị luồng kình lực của chàng đánh văng ra khỏi tay xa lắc Một số còn binh khí trong tay lại liều mạng tấn công tới mãnh liệt như lúc nãy.
Lúc ấy trên đầu tường phía trên lại xuất hiện hai thiếu niên hán tử, họ kêu lớn :
- Huê tứ nương!
Huê tứ nương đang chỉ huy đám người công đánh chàng nghe gọi liền quay lại đáp :
- Việc gì thế?
Thiếu niên hán tử nói :
- Cung chủ cho biết đêm nay có rất nhiều địch nhân từ các ngả đường xâm nhập vào, chúng ta hãy...
Chưa dứt lời, Huê tứ nương đã cướp lời vội nói :
- Các ngươi hãy xem kìa! Tên cường đạo đã xông vào đây đang đánh với chúng ta đây, hắn lại còng ngang nhiên muốn khiêu chiến với Cung chủ nữa là khác.
Cừu Thiên Hiệp nghe vậy liền lớn tiếng nói :

- Hãy mau mau phi báo cho Cung chủ các ngươi biết có ta là Cừu Thiên Hiệp đã đến đây muốn vào yết kiến.
Hai thiếu niên hán tử liền ứng nói :
- Quả là Cừu Thiên Hiệp sao?
Chàng mừng rỡ vội nói :
- Đúng vậy! Phiền tráng sĩ hãy thông báo cho.
Huê tứ nương nổi giận nói :
- Chớ vội nghe lời hắn, các người hãy đến xem thử đã.
Hai hán tử nghe nói liền từ trên đầu tường nhảy vọt xuống. Khi đến gần thì hai người liền kinh hãi thối lùi hơn bảy bước đưa mắt nhìn nhau sững sốt không nói gì cả.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy vội nói :
- Hai vị hình như đã gặp tôi tại Quyên Châu một lần rồi sao hôm nay gặp tôi lại ra vẻ lạ lùng như thế?
Hai hán tử đều lộ ra vẻ kinh nghi rồi nhảy lên đầu tường nói với Huê tứ nương :
- Hãy giữ hắn lại đừng cho tẩu thoát để chúng tôi vào mời Cung chủ ra đây rồi sẽ định đoạt sau.
Dứt lời hai người vụt bay vào trong lầu đá.
Huê tứ nương vội vàng gỡ hai miếng ngói ném lên tấm bảng đồng.
Boong! Boong!
Hai tiếng hiệu lệnh vang lên, tức thì cả mấy chục hán tử tra gươm vào vỏ nhảy về sau bức tường, mỗi người đều lấy ra một ống đồng chói rồi nhảy ra vận công đứng thủ thế chờ ra tay.
Huê tứ nương nói :
- Hãy đứng im, nếu mi bước đi một bước ta sẽ cương quyết không ta mạng mi đấy.
Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói :
- Các ngươi đã mời ta từ Quyên Châu đến rồi tiếp ta bằng cách như vậy sao?
Huê tứ nương hét lớn :
- Tiểu tử! Nếu còn nói bậy nữa thì đừng trách Huê tứ nương này độc ác đấy.
Dứt lời bà ta cúi gỡ hai miếng ngói nắm trong tay định ném vào tấm bảng đồng nữa thì bỗng chàng nổi giận quát lớn :
- Ta không ngờ Chung Nam sơn của các ngươi lại có thủ đoạn độc ác như vậy.

Chàng liền múa cây cuốc trong tay chàng tỏa ra hào quang cuốc thẳng tới.
Huê tứ nương hét :
- Mi muốn chết hả!
Boong!
Miếng ngói bay vào tấm bảng đồng rền vang lên một tiếng.
Chàng đoán chắc trong các ống đồng kia sẽ bắn tên độc ra là cùng như không dễ dầu gì bắn trúng chàng. Chàng bèn cười lên một giọng ngạo nghễ rồi múa nhanh hơn nữa từ từ tiến tới rồi nói lớn :
- Ta không sợ đâu, cứ việc hành động thử xem nào.
Boong!...
Chàng vừa nói dứt lời thì một miếng ngói lại ném vào tấm bảng đồng vung lên tiếng thứ hai. Huê tứ nương trổi giọng lanh lảnh :
- Nếu không phải ta chờ Cung chủ ta thì chắc chắn mi đã ra tro rồi! Nếu mi bước thêm một bước nữa thì ta sẽ...
Lòng tự ái chàng liền nổi lên, khí phách của chàng như nước vỡ bờ. Chàng vẫn múa tròn cây cuốc và tấn tới không ngừng.
Chàng kêu nói :
- Cừu mỗ này có sợ đâu?
Đôi mắt Huê tứ nương bốc ra lửa, lớn tiếng nói :
- Nếu vậy thì mi đã tới số rồi!
Bà ta liền vươn tay ném một cái, miếng ngói thứ ba lại bay tới tấm bảng đồng.
Nhưng một tiếng vèo từ trong thành bay ra. Miếng ngói của Huê tứ nương đã bị miếng ngói từ trong thành bay ra táng một cái rồi rớt bịch xuống đất.
Tiếp theo là một bóng người áo vàng đã bay ra như làn khói nhẹ rơi trên đầu tường và hét lớn :
- Huê tứ nương! Không được vô lễ!
Thì ra đúng người này là Vô Lý công chủ. Nàng đứng dưới ánh trắng như khoe sắc đẹp với chị Hằng Nga vậy.
Nàng đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đang đứng ngoài năm trượng rồi cũng bất giác cau mày lại nói :
- Ồ! Lạ thật chẳng lẽ Cừu Thiên Hiệp lại là...
Cừu Thiên Hiệp thấy Vô Lý công chủ hiện hình liền dừng tay lại không múa cuốc nữa.
Chàng nói lớn :

- Công chủ! Tại hạ Cừu Thiên Hiệp thỉnh dung nhất kiến.
Vô Lý công chủ nhìn chàng một hồi lâu rồi buông giọng oanh vàng nói :
- Các hạ sao bỗng dưng lại có một địa vị khác thường quá, khiến cho chúng tôi khó nghĩ như vậy?
Chàng giật nảy người ngạc nhiên nói :
- Lời của Công chủ, khiến tại hạ quá ngạc nhiên. Nửa đêm, tại hạ đường đột đến đây nhận thấy không hợp tình hợp lý, nhưng...
Nói đến đây, chàng lại lặng thinh không biết nói sao nữa cả. Lúc ấy Huê tứ nương đã phân công đám người ấy bao quanh để chặn nẻo ra của chàng.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 16
Thất Quái Nhập Huyền Cung

Sắc mặt Vô Lý công chủ lộ vẻ hoài nghi nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói :
- Vào đây ban đêm hay ban ngày đó là việc khác. Ở đây người ta chỉ nghi ngờ về lai lịch của các hạ mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp không hiểu họ nghi ngờ chàng những gì liền nói :
- Tại hạ rời khỏi Phi Lai sơn trang để đi tìm phụ thân. Cũng bởi hai chữ lai lịch ấy mới lặn lội vào đây trong đêm hôm tăm tối như thế này. Hơn nữa sự đường đột của tôi là do lời mời của Công chủ kia mà?
Vô Lý công chủ trầm giọng nói :
- Tôi không muốn nói nhiều lời với người vô ích. Tôi chỉ muốn biết dấu hiệu người đeo trước ngực đó là gì?
Nàng vừa nói vừa sa sầm nét mặt và bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt chàng với vẻ mặt thù nghịch. Nếu chàng đáp không xuôi thì nàng ra tay lập tức.
Cừu Thiên Hiệp cúi xuống nhìn trên ngực chàng, trừ miếng ngũ sắc tường vận mà chàng nhặt được trong sơn thần miếu ấy không có gì nữa cả.
Chàng hỏi :
- Công chủ thắc mắc về cái tường vân này sao?
Nàng vương đôi mày liễu lên nói :
- Cái đó chính là dấu hiệu của Thể Vân bang ở Phục Ngưu sơn chớ còn

gì nữa? Người vào Thể Vân bang lúc nào vậy?
Lúc bấy giờ chàng mới hiểu tại sao họ lại có thái độ với chàng như vậy. Chàng cười xòa một hơi rồi nói :
- Thì ra là như vậy. Thật là một sự lầm lẫn quá lớn. Vật này tại hạ lượm được trong sơn thần miếu, trên đường đi đến đây và cũng cách đây không xa lắm. Tại hạ thấy nó đẹp nên mới gắn vào áo chơi cho vui, chẳng ngờ sinh ra chuyện lôi thôi quá nhỉ.
Vô Lý công chủ nghe chàng nói liền nghiêm sắc mặt hỏi :
- Thật thế sao?
Chàng mỉm cười rồi gỡ cái dấu hiệu ấy ném xuống đất và dùng chân đạp lên nói :
- Tại hạ dối làm gì? Tại hạ không ngờ vì vật này mà phát sinh ra việc lầm lẫn như vậy.
Vô Lý công chủ đỏ mặt lên và nói :
- Tôi muốn hỏi ngươi có phải thật tình nhặt được trong sơn thần miếu không?
Chàng gật đầu :
- Quả thật là như vậy!
Nàng sửng sốt rồi quay lại nói với Huê tứ nương :
- Những người canh gát của chúng mình đều vô dụng cả sao? Đêm nay có rất nhiều địch nhân xâm nhập vào đây, các ngươi hãy coi chừng đấy.
Dứt lời, nàng quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp :
- May mắn quá, hôm nay có kẻ thù của chúng tôi đến để thiếu hiệp được mục kích thật còn gì thú vị cho bằng? Thôi, xin mời thiếu hiệp vào cung dùng trà.
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Khi tại hạ vào đây có thấy hai người bị điểm tử huyệt và bốn hắc hán tử ra cản đường, nhưng họ lại gọi tại hạ bằng Đà chủ và cung kính nhường đường cho tại hạ vào.
Nghe chàng nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi :
- Thiếu hiệp ở trong sơn thần miếu có thấy điều gì khác nữa không?
Chàng suy nghĩ một lát rồi đáp :
- Trừ ra trên bảy đống gạch có dấu người mới ngồi qua, thì không thấy gì nữa cả.
Vẻ mặt nàng bỗng lạnh lại rồi cười khúc khích nói :
- Ồ! Thế thì Tam tinh, Tứ tý đều đến cả rồi, không thiếu sót một ai.
Chàng không rõ Tam tinh Tứ tý là nhân vật như thế nào song nghe nói

thế lòng chàng cũng cảm thấy khẩn trương bèn nói :
- Xin hỏi Công chủ, Tam tinh Tứ tý là nhân vật ra thể nào?
Nàng mỉm cười nói :
- Chúng là những bọn ma đầu võ công của chúng cũng được tam chiêu nhị thức, kể cũng là hạng nhất đẳng cao thủ trên hắc đạo. Bảy nhân vật này là những nhân vật cừ khôi nhất của Thể Vân bang liệt vào hạng độc thủ nhất trên giang hồ đấy.
Lâu nay chàng ghét cay ghét đắng bọn tà đạo nên nghe nàng nói, lòng nghĩa hiệp bỗng sôi lên. Chàng nói lớn :
- Nếu thế thì Công chủ cho phép tôi ra tay với!
Nàng mỉm cười rồi chắp tay thi lễ nói :
- Thiếu hiệp có lòng tốt tôi xin đa tạ. Vô Khư cung chúng tôi tuy không có tuyệt học kinh người, song đối với hạng chuột lắc ấy cũng không dám phiền đến thiếu hiệp.
Dứt lời, nàng quay lại gọi hai hán tử căn dặn :
- Các ngươi phải đãi hầu Cừu thiếu hiệp trong trung cung cho tử tế và đem người vào thư phòng an nghỉ nhé.
Beng! Beng! Beng!
Bỗng nhiên ba tiếng phèn la từ hướng tây vang lên xét tan bầu không khí im lặng của đêm khuya. Tức thì một thiếu niên tráng sĩ từ hướng tây phi thân đến cửi đầu trước mặt Vô Lý công chủ tâu :
- Xin kính trình Công chủ! Về phía Tây có cừu địch xâm nhập.
- Kẻ nào?
- Thưa võ lâm của Bạch Long hội.
Nàng cười ha hả nói :
- Hãy dẫn chúng vào trong Mai trận đi.
Thiếu niên tráng sĩ vội ứng dạ một tiếng rồi bỏ đi.
Beng! Beng! Beng!
Bỗng tiếng phèn la từ phía đông vang lên. Huê tứ nương cả kinh nói :
- Ồ! Phía Đông có cừu địch xâm nhập nữa rồi.
Vô Lý công chủ phất tay ra hiệu và nói :
- Huê tứ nương! Hãy tuyển vài mươi tráng sĩ dẫn xuống phía Đông phối hợp cùng Đinh Đại Hưng dụ địch vào trong Trúc trận rồi lát nữa ta sẽ đến trị chúng.
Huê tứ nương ứng dạ nhưng còn lưỡng lự chưa chịu đi đôi mắt bà đăm đăm nhìn cây cuốc xới hoa trong tay Cừu Thiên Hiệp.
Cây cuốc này cán vàng lưỡi bạc không chỉ dùng để xới hoa thôi, mà

còn là vũ khí của bà ta, bởi thế bà cần phải đòi lại để thi hành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ Cừu Thiên Hiệp là thượng khách của Công chủ, nên bà ta không dám đòi lại chỉ đứng nhìn mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay, chàng cầm cây cuốc đưa hai tay nâng ngang mày và nói :
- Cừu Thiên Hiệp cảm thấy đắc tội với tứ nương đấy!
Huê tứ nương hổ thẹn, mặt bà đỏ rực lên đưa tay ra lấy cây cuốc rồi không nói gì cả chỉ bắn mình ra ngoài mấy trượng. Mấy chục hán tử tay cầm ống đồng đều chạy theo sau bà.
Bỗng một tiếng rống vang rền tiếp theo là tiếng hú dài ghê rợn Vô Lý công chủ hừ một tiếng rồi nói :
- Tam tinh, Tứ tý đến rồi. Thiếu hiệp có thích xem thì hãy đứng đây chứng kiến, tôi sẽ trừng trị chúng, nếu có điều gì sơ xuất xin chỉ giáo cho.
Trước sự bao vây của cừu địch, thế mà nàng vẫn vui vẻ nói đùa một cách tự nhiên, khiến cho Cừu Thiên Hiệp khâm phục vô cùng.
Chàng đang định nói thêm vài câu nữa nhưng còn chưa nói ra thì bỗng xuất hiện bảy lão già hung thần ác sát. Họ bay đến quá bất ngờ, chứng tỏ thuật khinh công của họ không phải tầm thường. Ai nấy đều có một gương mặt khác thường, kẻ mặt cú người mặt chuột trông thật ghê tởm. Họ dừng chân lại chỉ còn cách chàng hai trượng thôi.
Trước tình hình ấy Vô Lý công chủ vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra.
Nàng quay qua phía Cừu Thiên Hiệp nói :
- Ba người mặc áo đà đứng trước đó tức là Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa, Phi Đô Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc và Điền Khách Tinh Thường Đạo. Người ta gọi là Tam tinh đấy!
Bảy lão già đồng thanh cười gằn một tiếng rồi người đứng trước là Hình Thiên Hóa bỗng hét lên một tiếng chát tai như tiếng thanh la vậy. Lão trổi giọng rền rền nói :
- Con bé kia! Hãy vào kêu Yên Cư là mẹ mi ra đây tiếp chuyện với chúng ông đây.
Vô Lý công chủ tức giận nhưng không thèm đếm xỉa gì lời nói của Hình Thiên Hóa. Nàng vẫn tiếp tục nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Còn bốn người đứng sau kia tức là Tứ tý : Bạch Nhật Tý Đặng Thiếu Quế, Quả Giới Tý Tan Tử Tu, Thủy Lão Tý Phương Đại Nguyên và Phi Thiên Thần Tý Thịnh Bách Thân. Bọn này toàn là bọn mặt chuột

cả, thiếu hiệp hãy nhìn kỹ xem tức cười lắm.
Thấy nàng vẫn làm lơ, Bạch Nhật Tý Đặng Thiếu Quế lướt tới cười rúc rích nói :
- Nhất Đại Yên Cư đã trốn rồi hả? Đêm nay trốn không khỏi chúng ta đâu. Hãy chường mặt ra đây đặng chúng ta xé xác.
Cừu Thiên Hiệp thấy họ quá kiêu hãnh ăn nói thô lổ chàng toan vận công lực lên hai cánh tay toan lướt tới, nhưng Vô Lý công chủ lại đưa chưởng ra chận chàng lại và từ từ nói :
- Lâu nay chúng múa cậy vườn hoang tự xưng là phục ngựa sơn thất lão hà hiếp không kể gì cả. Để tôi biến cho nó thành bảy con bò thui cho mà xem. Xin thiếu hiệp hãy đứng xem chơi đừng ra tay nhọc sức.
Nói đến đây bỗng nàng liếc nhìn bảy tên ma đao cười ngặt nghẽo.
Phi Độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc cả giận, tay mặt rút lưu tinh chùy, tay trái lấy dây xích sắt ra đánh tréo với nhau văng lửa, ra vẻ hăm dọa và hét lớn :
- Con tiện tỳ kia! Mi muốn chết hả.
Vô Lý công chủ vươn mày gằn giọng nói :
- Bò già! Mi ăn nhằm cỏ rồi, coi chừng đắng miệng đấy.
Thường Đạo liền trợn mắt ốc nhồi hừ lên một tiếng như hổ gặp mồi, rồi rút cây Chiêu hồn phan dài bảy thước ra giơ lên cao rồi rống lớn :
- Mi dám vô lễ với chúng ông sao? Hãy coi chúng ta xuống tay đây.
Dứt lời lão thè lưỡi liếm tròn đôi môi. Chiếc lưỡi của lão to như bàn tay trông rất dễ sợ. Có lẽ cũng vì chiếc lưỡi quá to mà lão nói giọng lục cục thật khó nghe.
Vô Lý công chủ cười the thé nói :
- Chúng bay có nói thì tự nghe lấy, vì giống bò ăn cỏ rống lên như thế thì ai mà nghe được?
Hình Thiên Hóa liền vung kiếm hét lên nhảy tới đánh ra một chiêu và nói :
- Con tiện tỳ! Hãy coi kiếm đây!
Vô Lý công chủ còn chưa hành động, Cừu Thiên Hiệp đã lướt tới hét :
- Hãy dừng tay!
Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa sững một cái, đưa ngang cây kiếm thâu thế lại trỏ vào mặt chàng nói :
- Mi là ai?
Chàng co hai cánh tay lại hét :
- Cừu Thiên Hiệp!

- Ha ha ha...
Qúa Thiên Tinh cười lên một hồi dài như chuông rung rồi gật đầu nói :
- Chúng ta mãi đi tìm mi nhưng chưa ra, hôm nay bỗng mi lại đem mạng nạp cho chúng ta thì còn gì sung sướng cho bằng? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng vì mi đấy!
Chàng cau mày :
- Sao lại vì ta mà đến đây?
Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa trợn đôi mắt ốc nhồi lên nói :
- Cừu Thiên Hiệp! Mi chớ vì sắc đẹp mà xiêu hồn lạc phách. Chỉ cần mi trao Thiết thư ra đây. Chúng ta hứa sẽ trao cho mi nhiều cô còn đẹp gấp mấy Vô Lý công chủ nữa là khác, tha hồ mà phỉ tình trăng gió.
Cừu Thiên Hiệp mặt đỏ phừng phừng, nghiến răng ken két, Vô Lý công chủ cũng phừng sắc giận.
Cả hai đều nhảy tới đánh tạt về phía Qúa Thiên Tinh. Hai luồng kình phong này đã cuốn tới quá mạnh, cát bụi bay mịt trời, đến không còn thấy đối phương đâu nữa.
Một người có sức nội công phi thường, một người lại có tuyệt học của Vô Khư lại đang lúc quá tức giận mà hợp lực lại thì luồng chưởng lực có sức mạnh không thể tưởng tượng được.
Người ta chỉ nghe Qúa Thiên Tinh rú lên một tiếng rồi văng bổng lên cao hơn bảy thước rồi rớt bịch xuống đất nằm im không nhúc nhích.
Lệnh Hồ Mộc và Thường Đạo thấy thế vội chạy tới đỡ Qúa Thiên Tinh lên. Tứ tý cũng từ đàng sau nhảy tới rống lên dữ dội và vung binh khí đánh tới.
Cừu Thiên Hiệp còn chưa nguôi giận, chàng cong đôi cánh tay lên và nói :
- Chúng bây hãy đến cả đây để ta giết luôn một thể.
Vừa nói chàng vừa lướt nhanh tới, nhưng Vô Lý công chủ lại càng lanh lẹ hơn, nàng đã nhảy tới trước và múa đôi tay áo lên. Hai luồng kình lực từ trong tay áo phát ra ồ ồ.
Nàng kêu nói :
- Cừu Thiên Hiệp! Hãy tránh ra, để tôi cho chúng nó lên đường cho sớm.
Thân mình của nàng lúc bấy giờ bay chập chờn như một con bươm bướm. Chiêu thức nàng đánh ra quá tinh diệu và lanh lẹ vô song.
Bên kia Bạch Nhật Tý lao mình tới trước đánh ra một chiêu Quỷ Tỉnh Điểm Nguyên.

Vô Lý công chủ cười the thé nói :
- Hay lắm! Hay lắm!
Nàng vung tròn cánh tay một vòng. Bỗng trong tay áo nàng phát ra một luồng khói màu vàng vẽ thành một vòng trong không khí. Tức thì cây Phán quan bút trong tay Bạch Nhật Tý bị chấn văng ra ngoài một trượng.
Than ôi! Chiêu thức chưa thành thì binh khí đã rời khỏi tay nên lão hoảng hốt cắm đầu chạy thoát.
- Chạy đi đâu!
Vô Lý công chủ quát lên một tiếng rồi hay rượt theo như bóng theo hình và tát vào ót lão một chưởng.
- Òa!
Bạch Nhật Tý ngã quỵ xuống máu phun ra từng vòi và giấy đành đạch.
Thấy thế, tam lão tý kia đồng thanh quát lớn :
- Con tiện tỳ kia to gan thật!
Vô Lý công chủ không nói năng gì cả, nàng vung tay áo một vòng.
Ồ! Ồ! Ồ!...
Luồng sát khí phóng ra dữ dội khiến tam tý nhảy ra hơn một trượng.
Bạch Nhật Tý vùng đứng dậy toan nhảy tới để cứu đồng bạn. Thì bỗng "Bùng" lên một tiếng lão lại bị văng ra ngoài hai trượng. Bị quả đấm thứ hai này, lão chỉ nằm thim thíp trên vũng máu không ngồi dậy được nữa.
Vô Lý công chủ ra tay đã thương Bạch Nhật Tý nàng cũng đã bớt giận thâu tay áo lại đứng giữa trận nói lớn :
- Chúng bây đã chịu phục ta chưa? Nếu chưa phục thì cứ thử lại xem nào.
Cừu Thiên Hiệp lúc nãy giờ đứng xem, chàng không ngờ Vô Lý công chủ tuổi nhỏ như vậy mà có võ công kinh người quá. Lúc trước chàng đã gặp nàng trong khu rừng tại Quyên Châu, chàng đã cho công lực nàng khá lắm. Đến hôm nay chàng mới thấy tường tận, chàng không hiểu nàng luyện tập bằng cách nào lại ghê tởm đến thế.
Nghĩ đến đây lòng háo thắng của chàng lại sôi lên, chàng muốn tìm cơ hội để biểu diễn một thủ pháp tuyệt nghệ để cho mẹ con nàng khỏi xem thường chàng.
Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới trước khẽ nói :
- Công chủ hãy nghĩ một lát, để tôi thay thế cho.
Dứt lời, chàng không đợi nàng trả lời bèn vung đôi chấn lên một luồng

tìm lực rồi vạch thử ra một chiêu trong không khí sức gió phát ra ồ ồ.
Chàng nhìn qua phía tam tý nói :
- Nếu các ngươi có lòng tìm ta thì có tài năng bao nhiêu cứ việc thi thố ra hết đi. Ta sẵn sàng đảm đương tất cả.
Lúc bấy giờ bọn Tam tinh Tứ tý đã thua tiếp hai lần nên thối chí ai nấy đều lạnh mình đưa mắt nhìn nhau tấn thối lưỡng nan họ không biết trả lời sao cả.
Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói :
- Lúc đầu, các ngươi quá phách, thế mà mới đánh vài chiêu đã tán đởm kinh tâm co đầu rút cổ. Với thái độ đầu cọp đuôi rắn đó đâu có phải là anh hùng?
Lệnh Hồ Mộc nhắm thế đánh không lại mà tánh tình của lão lại điếm xảo vô cùng. Lão bèn vung lưu tinh chùy lên ra oai thần vô rồi nói lớn :
- Cừu Thiên Hiệp! Quả thật chúng ta muốn tìm mi đấy, nhưng lại gặp mi không phải nơi cũng không phải lúc nên chúng ta không tiện ra tay đó thôi.
Nội dung lời nói của lão quái, quả nhiên là muốn tìm cơ xuống đài.
Cừu Thiên Hiệp là kẻ thật thà ngay thẳng, chàng đâu biết được cái điếm xảo của họ.
Chàng liền nói :
- Các ngươi muốn gặp ta vào lúc nào và nơi nào? Hãy nói đi! Ta, Cừu Thiên Hiệp sẵn sàng đối phó, nếu ta lẩn tránh thì không phải là hạng tu mi nam tử vậy.
Lệnh Hồ Mộc nghe chàng nói mừng thầm, lão hả cái miệng hỏa lò cười hô hố vài tiếng rồi nói :
- Nếu có gan thì chúng mình hãy gặp nhau tại Thể Vân bang Trường An, có được không?
Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói không ngần ngại gì cả. Chàng đáp gọn :
- Ta sẽ đến!
Vô Lý công chủ thừa hiểu tánh tình xảo quyệt của Lệnh Hồ Mộc. Nàng liền nói lớn :
- Lệnh Hồ Mộc! Mi tính rất hay Chắc là muốn tìm cách bỏ đi cho xong chuyện chứ gì?
Bị nàng chỉ trích, lão đỏ mặt lên hỏi vặn :
- Mi nói thế nghĩa là gì?
Nàng hừ một tiếng và nói :
- Chung Nam sơn không phải là nơi dễ vào và cũng không phải là nơi

dễ ra, vì ở đây không phải là trạm nghỉ chân cho các ngươi muốn đến và đi lúc nào cũng được.
Thủy Lão Tý liền bước tới ưỡn ngực ra hét lớn :
- Mi muốn gì?
Nàng vươn tay áo lên và nói lớn :
- Phải ở lại hết cho ta.
Thủy Lão Tý cả giận, lướt tới, thân hình lão thấp bé trông như cái vụ lăng tròn.
Lão múa cặp cư tử đao tỏa ra một khoảng hào quang sáng lóe rồi nói lên một giọng như quỷ ré :
- Con tiện tỳ này nói năng quá sức. Dãy núi Chung Nam này mi mua lúc nào mà chúng ta không hay biết?
Cừu Thiên Hiệp liền bước tới khỏa tay nói :
- Dừng tay! Nếu ngươi đã muốn rút lui thì cũng nên tha cho các ngươi đêm nay và ta sẽ gặp các ngươi tại Trường An thành đúng theo nguyện vọng của các ngươi vậy.
Lệnh Hồ Mộc rất mong ước được như vậy song lão cũng làm bộ nói :
- Phương huynh! Chương trình chúng ta đã vạch xong vậy thì phải đi gấp.
Nhưng Vô Lý công chủ đâu chịu bỏ quả Nàng lướt một cái sẹt thì đã chặn ngang trước mặt bọn quần ma hắc đạo rồi.
Nàng phất tay áo qua và hét lớn :
- Ai cho phép chúng bây ra đi dễ dàng như vậy?
Lệnh Hồ Mộc nhe răng cười mơn vài tiếng nhưng không nói với nàng mà quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp :
- Mi đã to gan chịu hứa hẹn gặp chúng ta tại Trường An, sao mi lại còn thúc đẩy nó chận chúng ta lại? Hay là mi sợ chúng ta rồi?
Nét mặt chàng bỗng đỏ rực lên, gượng cười lên một tiếng rồi nói với Vô Lý công chủ :
- Xin Công chủ vì tôi mà tha thứ cho chúng nó một phen.
Nàng cau mày lại nói :
- Ồ! Người mắc mưu chúng nó rồi. Sao người lại nhẹ dạ đến thế?
Lời nói của nàng, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy khó chịu chàng còn lưỡng lự không biết nên nói sao thì Lệnh Hồ Mộc đã cười gằn nói :
- Ha ha hạ. Không đảm đương được việc nhỏ này mà dám to gan hứa một việc tày trời với chúng ta.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó chịu gằn giọng nói :

- Mi chớ nhiều lời.
Rồi chàng quay qua nói với Vô Lý công chủ :
- Xin Công chủ hãy vui lòng tha thứ cho chúng nó đi. Xong cái hẹn ở Trường An tôi sẽ có cách buộc chúng phải đến đây.
Vô Lý công chủ quá tức, hai chân chàng dậm dưới đất liên tiếp nhìn thẳng vào mặt chàng gắt :
- Ồ! Người thật là một kẻ nông cạn vô cùng.
Tam tinh Tứ tý thấy vậy được thể xúm nhau cười rúc rích, khiến chàng cảm thấy mất mặt bèn ấp úng nói :
- Đó!.. Công chủ có thấy không?
Vô Lý công chủ cũng nhận thấy lúc nãy giờ mình miệt hạ chàng nặng lời, nên có phần hối hận mặt đỏ bừng lên, đôi mắt sáng ngời như thu thủy bỗng chuyển động liên tiếp ra vẻ mất tự nhiên nói :
- Chúng nó đã xâm nhập vào Chung Nam mà thả chúng nó đi một cách dễ dàng như vậy thì từ nay luật cấm của Vô Khư cung của chúng tôi chẳng lẽ bỏ đi sao? Tôi cũng muốn vì lòng thiếu hiệp, song vì chúng tôi không thể phá bỏ luật lệ ấy.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy nàng nói rất có lý vì giới luật của một phái là chí tôn vô thượng. Chàng đành cứng miệng không biết giải quyết bằng cách nào cả.
Lúc ấy trên đầu thành bỗng hiện ra một bóng người.
Đây chính là Nhất Đại Yên Cư.
Bà ta nói lớn :
- Việc này cũng dễ giải quyết.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 17
Bí Thế Quần Ma Chịu Đổ Máu

Vô Lý công chủ vừa thấy Nhất Đại Yên Cư liền nhảy vọt lên đầu tường đứng bên bà ta nũng nịu nói :
- Thân mẫu ôi! Cừu Thiên Hiệp muốn thả bọn Tam tinh Tứ tý này đi thì từ nay luật lệ của Chung Nam sơn sẽ..
Nhất Đại Yên Cư mỉm cười rồi khua tay nói :
- Chớ nên vội vàng lắm, việc này ta sẽ giải quyết dễ dàng chứ không sao đâu.

Thấy thế Cừu Thiên Hiệp cũng phóng mình lên đầu tường chắp tay cung kính nói :
- Thưa tiền bối! Vãn bối đã trót hứa gặp chúng nó tại Trường An, không biết tiền bối có thể châm chước trên phương diện luật lệ không? Hơn nữa bọn chúng toàn là kẻ tiểu nhơn, giọt máu chúng có đổ nơi đây kể cũng dơ bẩn cho Huyền cung cấm địa.
Nhất Đại Yên Cư vẫn một vẻ lạnh lùng hừ lên một tiếng đưa tay chỉ vào mặt bọn Tam tinh Tứ tý trầm giọng nói :
- Lâu nay Vô Khư cung chúng ta không đá động gì đến Thể Vân bang của chúng bay, thế mà vô cớ chúng bay lại đột nhập vào đây cố tình gây sự là tại sao hả?
Giọng nói của bà tuy nhỏ nhoi nhưng đầy vẻ hằn học.
Phi Độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc chớp đôi mắt ốc nhồi vài cái rồi nói :
- Ta tưởng việc ấy cũng không cần phải hỏi. Mẹ con mi đã đến tận Quyên Châu dụ dỗ thằng họ Cừu về đây là vì lý do gì?
Nhất Đại Yên Cư cười gằn :
- Quyên Châu cách Chung Nam sơn chưa ngoài ba trăm dặm, chúng bay có quyền gì xen vào?
Lệnh Hồ Mộc cười ha hả nói :
- Thiết thư là bảo vật võ lâm thì thiết tưởng người trong võ lâm ai nấy đều có quyền tranh đoạt cả Vô Lý công chủ nổi giận trỏ vào mặt Lệnh Hồ Mộc quát :
- Lão quái này, to gan hả...
Nhất Đại Yên Cư vội khỏa tay ra hiệu cho Vô Lý công chủ đừng nói nữa. Bà mỉm cười nói :
- Lệnh Hồ Mộc! Mi đem lòng dạ tiểu nhơn mà đo lường lòng dạ của con người quân tử sao? Mẹ con ta mời Cừu Thiên Hiệp đến Huyền cung đây với một nguyên do khác, làm sao các ngươi có thể biết được? Còn về việc Thiết thư thì tuyệt đối mẹ con ta không hề muốn lấy Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc bĩu môi nói :
- Lòng dạ con người ai mà lường được? Ngoài miệng thì giả nhơn giả nghĩa như thế nhưng trong lòng lại khác biết đâu Nhất Đại Yên Cư càu mày nói lớn :
- Ai thèm đối khẩu với mi làm gì. Võ công của Vô Khư cung chúng ta đối với Thiết thư kỳ công thật là một âm một dương chẳng khác nước với lửa, ta làm sao có thể dùng được? Mi là kẻ thiển cận biết gì.
Dứt lời bà ta hô lên một tiếng và vỗ tay bép bép. Tức thì hai cánh cửa

dưới chân tường mở toan. Từ trong cửa nhảy ra tám hán tử đội mũ bông, mặc áo cẫm mỗi người đều kéo một dây xuyền sắt kêu leng keng. Mỗi đầu dây xuyền sắt đều có hai tội nhân tay bị khóa chặt, mặt mày ai nấy đầy máu mẹ Có kẻ bị cắt tai, có người bị móc mắt, ai nấy đều chịu một sự tàn tật ghê tởm nhất là kẻ bị lóc thịt trông như ác quỷ từ trong địa ngục thả ra vậy. Dưới ánh trăng lờ mờ lại càng tăng thêm vẻ rùng rợn khiến ai nấy đều lạnh mình không dám ngó.
Cừu Thiên Hiệp rùng mình một cái và thầm than :
- Ôi! Thật là một thảm cảnh gần như địa ngục.
Tam tinh Tứ tý đều biến sắc mặt, họ ngơ ngác nhìn nhau run lẩy bẩy.
Nhất Đại Yên Cư từ trên đầu tường nhảy xuống vừa cười vừa nói :
- Chúng nó đều là kẻ phạm tội xâm nhập vào đây. Nhưng vì đức hóa sinh của Vô Khư cung nên chúng ta không nỡ giết tuy thế đối với giới luật nghiêm minh, mỗi người đều phải để lại một chút vật trong cơ thể để khỏi hư đi luật lệ Ở đây.
Tam tinh Tứ tý càng thêm hoảng hốt, bước lùi ra sau mấy bước mặt mày tái ngắt.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới thấy rõ trong số mười sáu tội nhân ấy cũng có năm anh em Tuyên Đại Hổ đã dùng đao tẩm độc hành hung tại rừng Quyên Châu, hôm nay cũng cùng chung số phận ấy Nhất Đại Yên Cư thấy bảy tên ác quái vẫn ngơ ngác lim dim. Bà ta liền trầm giọng nói :
- Chúng bay đã thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Vô Khư cung chưa? Sao không tự xử đi. Hay còn đợi ta ra tay?
Qúa Giới Tý nhăn mặt và vênh ngược hàm râu lên rồi nói lên một giọng như quỷ rống :
- Chung Nam sơn chúng mi thật quá độc ác. Thậm chí đến khách giang hồ đồng đạo mà cũng có thể nhẫn tâm hành hạ đến thế ư?
Nhất Đại Yên Cư lạnh lùng hét :
- Câm miệng! Rồi sẽ đến lượt mi thì tha hồ mà oán trách.
Dứt lời bà quay lại nhìn tám hán tử phất tay áo qua một cái rồi nói :
- Hãy thả đám người ấy ra để họ được hưởng thú đời ít năm nữa rồi sẽ nhắm mắt.
Tám hán tử áo cẩm ứng dạ lên một tiếng rồi cùng nhau mở khóa cho mười sáu tội nhân. Đoạn họ bước sang đứng sắp hàng hai bên.
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Ta đã khoan hồng cho các ngươi rồi đấy, hãy đi đi. Nếu muốn phục

thù thì Vô Khư cung chúng ta sẵn sàng chờ đợi các ngươi đây.
Đám người ấy trỗi lên một giọng cười chua chát và cũng có mấy luồng nhỡn quang sáng quắt quét lên mặt Nhất Đại Yên Cư rồi ôm đầu bỏ chạy vào rừng biến mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng của đám người khốn nạn ấy cho đến khi mất dạng rồi quay qua nhìn nét mặt như tiên nga của hai mẹ con Nhất Đại Yên Cự Bổng chàng thở một hơi dài não ruột. Chàng cảm thấy trên giang hồ này toàn là những kẻ độc ác, nhìn bề ngoài khó mà đoán biết được!
Vô Lý công chủ quày quả nói :
- Thân mẫu chớ nên lạc lòng như vậy. Luật lệ ấy mà mở ra thì uy tín của Chung Nam sơn sẽ bị giảm bớt đi không phải ít.
Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn theo đám người vừa mới chạy vào khu rừng kia, như muốn đuổi theo để giết nốt.
Nhất Đại Yên Cư quay qua nhìn Tam tinh Tứ tý nói :
- Còn các ngươi muốn thoát ra khỏi núi thì hãy theo dấu những kẻ đã đi trước đây, bằng không thì chỉ còn cách để mạng lại.
Dứt lời, bà quay lại nói với Vô Lý công chủ :
- Hãy chuẩn bị!
Nàng vương mi lên nói :
- Thân mẫu hãy yên tâm! Đối với bọn chuột này cần gì phải chuẩn bị, và thân mẫu cũng khỏi ra tay nữa.
Nàng vừa nói vừa thò tay vào tay áo lấy cung phiến ra, vận chưởng lực lên hai cánh tay như chuẩn bị đại chiến vậy.
Tam tinh Tứ tý đều là những kẻ xảo quyệt nham hiểm, thế mà họ không ngờ mẹ con Nhất Đại Yên Cư lại xuất quỷ nhập thần như vậy. Tất cả những bạn bè của họ đến đây đều không thoát khỏi. Thế thì bây giờ họ có có cương cũng không được nào. Chi bằng tùy cơ ứng biến anh hùng gặp vận xuôi cũng nên hạ mình chịu nhục may ra mới thoát khỏi tai nạn.
Nghĩ như thế Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa hít một hơi dài lấy vạt áo chùi máu trên miệng rồi nhìn đồng bọn nháy nhó mấy cái và ôn tồn nói với mẹ con Nhất Đại Yên Cư :
- Thật ra chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, nhưng...
Không để cho lão nói hết lời, Vô Lý công chủ vội vương cung phiến lên và trợn mắt hét :
- Nếu vậy, các ngươi đã quyết đấu với ta rồi! Hãy coi đây!

Nàng nhảy chồm lên rút cung phiến ra, một làn khói vàng tỏa ra ép đến bảy người rất nguy hiểm.
Qúa Thiên Tinh vội nói :
- Hãy khoan! Để ta nói hết lời đã rồi muốn đánh nhau cũng chẳng muộn.
- Nói đi!
Nàng chống nạnh đứng sừng sững trước mặt Hình Thiên Hóa như một quan tòa đứng trước tội nhơn.
Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa nói :
- Thật ra chúng tôi không có ý muốn gây thù kết hận gì với Huyền cung cả, nhưng sở dĩ chúng tôi đến Chung Nam sơn này cũng chỉ vì Thiết thự Nhưng các ngươi lại không có ý định cướp đoạt thì việc chúng tôi xâm nhập vào đây chỉ là việc lầm lẫn mà thôi. Lâu nay chúng ta không thù oán nhau thì tội gì phải đánh nhau.
Thủy Lão Tý nghe nói cũng phụ họa :
- Phải đấy, việc lầm lẫn nhỏ mọn như vậy cũng nên bỏ qua đi là hơn. Được như thế thì Thể Vân bang của chúng tôi sẽ nhớ ơn Vô Khư cung mãi mãi.
Phi Thiên Thần Tý cười ha hả nói :
- Đúng lắm, ở đây toàn là những người biết phải cả chúng ta không muốn đánh đấu thì ai lại muốn làm khó dễ chúng ta làm gì?
Kẻ này nói một lời, người kia nói một câu chung qui cũng chỉ nhờ vào ba tất lưỡi, hòng tránh khỏi sự nguy nan trong hoàn cảnh thất thế mà thôi.
Nhất Đại Yên Cư lóng tai nghe một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt và nói :
- Chúng bây uốn ba tấc lưỡi cũng hay đấy. Nhưng tiếc rằng luật giới của Chung Nam sơn phải thi hành không thể tha thứ một cách dễ dàng như thế được Dứt lời bà quát lớn :
- Hãy ra tay!
Vô Lý công chủ lúc nãy giờ cảm thấy xốn xang hai lổ tai, bây giờ được lịnh nàng cong giò búng một cái phóng thẳng trước mặt Tam tinh Tứ tý chuẩn bị một cuộc ác đấu.
Thấy thế, Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa vội kêu lớn :
- Hãy khoan đã! Chúng tôi đã bằng lòng thì hành theo qui luật của Chung Nam sơn rồi. Nhưng...
Vô Lý công chủ nói :

- Nếu đã bằng lòng thuận theo quy luật thì hãy tự xử đi chứ còn nhưng gì nữa?
Cả bọn đều ngơ ngác nhìn nhau. Cừu Thiên Hiệp thấy thế thầm nghĩ : Lâu nay nghe tiếng Tam tinh Tứ tý là bọn hắc đạo khét tiếng giang hồ đi đến đâu là cây úa lá vàng, thế mà hôm nay lại phải chịu hy sinh thân thể để đền tội, mất mặt với võ lâm như vậy sao?
Lúc nãy chàng vì cái hẹn với họ tại Trường An cho nên muốn tìm cách xin cho họ, đến bây giờ chàng thấy tư cách của họ quá hèn nhát đáng khinh bỉ nên chàng đành rút lui ý kiến ấy.
Nhất Đại Yên Cư ngước mặt lên nhìn trời rồi nói :
- Khuya lắm rồi, chớ nên nhiều lời nữa vô ích. Chúng bây hãy hợp sức lại đánh với con ta để tẩu thoát nơi này. May ra được toàn thân thì phước tinh của bây đấy, bằng dở lắm thì phải bỏ mạng. Ta thì tuyệt đối không nhúng tay vào và cũng không thèm truyền bộ hạ của ta bao vây chúng bây làm gì?
Nhất Đại Yên Cư chắc chắn công lực của con gái bà mười phần bảo đảm chắc thắng nên bà ta nói với giọng rất quả quyết.
Qúa Thiên Tinh nghiến răng trợn đôi mắt trắng xác nói :
- Đánh nhau, nghĩa là cố làm máu rơi xuống đất thế mà chúng ta đã bằng lòng để cho máu rơi thì còn muốn gì nữa?
Vô Lý công chủ gằn giọng nói :
- Nếu đã bằng lòng như thế, sao không ra tay đi!
Qúa Thiên Tinh đưa tay rút tinh mang kiếm ra khỏi võ giơ lên khỏi đầu nói lớn :
- Chúng ta đã thi hành đúng theo giới luật của Chung Nam sơn thì mẹ con mi cũng phải nhớ lời. Nghĩa là không có quyền cướp đoạt Thiết thụ Nếu nuốt lời thì ta Qúa Thiên Tinh sẽ là người đầu tiên can thiệp đấy.
Dứt lời, lão giơ kiếm chặt đứt tiện ngón tay út bên tay trái của lão.
Qúa Thiên Tinh mang kiếm sắc bén vô cùng, chỉ thấy lưỡi kiếm liếc qua một cách nhẹ nhàng, ngón tay đã rơi xuống đất, máu vọt ra đỏ cả bàn tay trông rất ghê rợn.
Vô Lý công chủ hừ lên một tiếng và nói :
- Không được! Ngón tay út của tay trái có bỏ đi cũng không hại gì.
Lão già Qúa Thiên Tinh trợn đôi mắt nảy lửa nói :
- Ta chỉ tiếc lúc nãy mẹ mi có nói chỉ để lại một phần của cơ thể chứ không nói rõ để lại cái gì nhất định cả. Nếu không thì chúng ta đã liều chết sống với mi một trận rồi

Dứt lời, lão trao tinh mang kiếm cho Phi Độ Lưu Tinh và nói :
- Lão nhị! Chặt!
Phi Độ Lưu Tinh cất lưu tinh chùy vào bao rồi rước lấy tinh mang kiếm sáng ngời ấy và cũng cắt đứt ngón út của tay trái như Qúa Thiên Tinh vậy.
Chỉ trong chốc lát bảy ngón tay út đã rơi xuống đất cả. Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rùng mình. Chàng thấy rõ lòng dạ của mẹ con Nhất Đại Yên Cư quá độc và bọn ma đầu hắc quái kia cũng quá hèn mặt tiểu nhơn.
Nhất Đại Yên Cư chỉ vào mặt Qúa Thiên Tinh cười ha hả nói :
- Qúa Thiên Tinh là một lão quái điếm xảo quá. Nhất Đại Yên Cư này kể như đã bị mi phỉnh gạt rồi đấy. Thôi hãy đi đi!
Qúa Thiên Tinh sa sầm nét mặt chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói :
- Thằng bé họ Cừu kia! Hãy nhớ cái hẹn ở Trường An đấy nhé. Nếu thất hứa đừng trách ta độc ác.
Dứt lời lão khoát cái tay đầy máu qua một cái và khẽ nói :
- Chúng mình đi!
Bảy người rống lên một tiếng, diễn ra thân pháp thượng đẳng khinh công bay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.
Vô Lý công chủ hừ một tiếng và nói :
- Lại phóng sanh thêm bảy mạng nữa rồi.
Cừu Thiên Hiệp nhìn bảy ngón đang nằm trong bảy vũng máu bất giác chàng thở dài. Lắc đầu lia lịa.
Nhất Đại Yên Cư thấy thế cười ha hả nói :
- Tuổi còn nhỏ như thế đáng lẽ yêu đời lắm chứ? Tại sao lại thở dài than ngắn như vậy?
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy mình có cử chỉ thất lễ bèn chấp tay nói :
- Vãn bối cảm thấy bọn chúng bị nhục nhã quá.
Vô Lý công chủ vội nói :
- Khuya lắm rồi! Chúng mình hãy về cung đi.
Bà ta nhìn tám hán tử, khoát tay ra hiệu một cái, tức thì tám hán tử chạy đến chào bà một lễ, và đóng chặt hai cánh cửa đỏ dưới chân tường lại.
Vô Lý công chủ kêu nói :
- Khuya quá rồi mà còn đứng sững ngoài trời làm gì?
Nhất Đại Yên Cư nhìn chàng và khẽ nói :
- Thiếu hiệp có nghe không? Nó nói cho ngươi nghe đấy.
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt lên chắp tay nói :

- Xin mời tiền bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau?
Đoạn ba bóng người vụt bay lên trên thành, thuật khinh công của ba người không ai kém ai cả.
Vào đây, chàng mới thấy rõ Vô Khư cung quả là một cung điện nguy nga tráng lệ.
Bốn phương tám hướng đều có những dãy lầu đài đẹp đẽ kiến trúc theo lối cổ điển nhưng sang trọng không kém cung vàng điện ngọc của các vị đế vương.
Hoa quả được trồng khắp sân vườn mùi hương thơm ngào ngạt thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, bồng lai tiên cảnh.
Nhất Đại Yên Cư khẽ nói :
- Mời thiếu hiệp vào trung cung dùng trà với chúng tôi
Dứt lời, ba bóng người leo lên tam cấp, bước đi thoăn thoắt rồi phi thân qua một con đường bằng đá cẩm thạch chui vào một vườn hoa. Ở đó, có một căn nhà đèn chong sáng rực bông hoa kết tụ sơn son thếp vàng lộng lẫy, dưới nền trải toàn gấm nhung.
Tám thiếu nữ từ trong bước ra, mỗi người cầm một cây đèn bước ra tiếp rước.
Nhất Đại Yên Cư quay lại nói :
- Mời thiếu hiệp vào..
Cừu Thiếu Hiệp bước vào ngồi trên một cái ghế bông trước là một cái bàn bằng ngọc thạch. Mẹ con Nhất Đại Yên Cư ngồi đối diện chàng.
Trên bàn đã đặt sẵn ba chiếc ly bằng ngà láng bóng.
Ánh đèn ngũ sắc trong phòng tạo thành một ánh sáng huyền diệu, lại càng tăng thêm vẻ đẹp của mẹ con Nhất Đại Yên Cư.
Sau khi bọn tỳ nữ dâng trà xong chàng ôn tồn hỏi :
- Tiền bối gọi vãn bối đến đây không biết có dạy điều gì? Có thể cho vãn bối biết ngay được không?
Nhất Đại Yên Cư trầm tư nghĩ ngợi một lúc bỗng nét mặt bà hiện lên một vẻ buồn ảm đạm.
Bà dịu dàng nói :
- Tôi có một việc muốn hỏi thiếu hiệp nhưng không biết thiếu hiệp có vui lòng không?
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Tiền bối cần hỏi gì cứ việc nói ra. Vãn bối sẵn sàng hầu chuyện!
Bà trịnh trọng hỏi :
- Thiếu hiệp là họ Cừu nhưng không biết đại danh của lịnh tôn là gì.

Thiếu hiệp có thể cho tôi biết không?
Nghe bà ta hỏi, trống ngực chàng đánh thình thịch, chàng không biết nói sao cả.
Trong thiên hạ ai mà không có cha và ai lại không biết tánh danh của cha mẹ? Nhưng đối với chàng thì lại là một trường hợp khác thường.
Chàng ấp úng một lát rồi nói :
- Nói ra đây thì vãn bối cảm thấy hổ thẹn lắm. Sở dĩ hiện nay vãn bối phải lặn lội trên bước đường thiên lý đây cũng chỉ muốn đi tìm cho ra chút nguồn gốc của thân phụ mà thôi. Vì vậy..
Nói đến đây mặt chàng bỗng đỏ lên và nghèn nghẹn không nói được nữa.
Nhất Đại Yên Cư gật đầu liên tiếp, bà thở một hơi dài vẻ mặt đượm buồn và nói :
- Ồ! Tôi vô tình đã nhắc lại dĩ vãng khiến cho thiếu hiệp đau lòng thật là có lỗi Vô Lý công chủ lại xen vào nói :
- Thân mẫu hãy nói rõ cho thiếu hiệp biết đi.
Đôi mắt bà bỗng xao xuyến nhưng rồi lại bình tĩnh lại ngay, bà liếc con bà một cái như muốn bảo nàng chớ nên xen vào rồi bà từ từ nói :
- Tôi có một người bạn cũng là họ Cừu...
Nói đến đây bà dừng lại rồi ra vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Thấy thế chàng vội hỏi :
- Họ Cừu ấy sao?
Bà hít một hơi dài rồi nói :
- Mười ba năm về trước họ Cừu ấy bỗng mất tích và đến bây giờ vẫn không tìm ra tin tức gì cả. Vì vậy...
Nghe bà nói đến, chàng quá hồi hộp hỏi :
- Người bạn của tiền bối thì chắc chắn là người trong võ lâm nhưng xin hỏi họ Cừu ấy là đàn ông hay đàn bà?
Bà đáp gọn :
- Đàn ông!
Chàng mừng quá vội đứng phắt dậy hỏi :
- Xin hỏi tiền bối có phải là Thần Chân Nhất Kiếm Cừu Vô Kỵ, hay là Kinh Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng?
Nghe chàng nói bà bỗng biến sắc mặt, đôi môi hơi run rẩy, thần tinh ra vẻ khác thường. Bà đáp :
- Hai người đều phải cả.
Chàng hơi thất vọng, vì hai người cũng đều là bạn của bà cả thì chắc là

sự việc này có lẽ lắm. Nhưng rồi chàng lại vui vẻ lên và thầm nghĩ : Hai người đều là bạn của bà thì tất nhiên thân thế của hai người bà phải biết, mà nếu ta biết rõ được thân thế thì chắc chắn sẽ tìm ra ngay.
Nghĩ như thế, chàng vội nói :
- Tiền bối đã là bạn của hai người họ Cừu ấy, hơn nữa trải qua mười ba năm mà tiền bối vẫn không quên thì chắc là tiền bối biết rõ thân thế của hai người ấy rồi. Xin tiền bối vui lòng cho vãn bối biết để tìm ra phụ thân, thì ơn này vãn bối xin tạc dạ ghi xương.
Nghe chàng nói bà hơi mất tự nhiên, trong đôi mắt huyền của bà bỗng đỏ lên và có đôi chút ẩm ướt. Bà ta thở một hơi dài rồi nâng chén trà nhắp một miếng để cho thông cổ, nhưng bà vẫn trỗi giọng thanh thanh nói :
- Thời gian thật quá vô tình, mới đây mà đã trở thành câu chuyện ba mươi năm về trước rồi.
Chàng liền xen vào nói :
- Tiền bối vốn giao tình thanh mai trúc mã với hai người ấy khoảng ba mươi năm về trước sao?
Bà không đáp, chỉ tiếp tục nói câu chuyện lở dở của bà :
- Trước đây ba mươi mấy năm, tôi cùng Cừu Vô Kỵ và Cừu Phi Hồng đều đồng sự học nghệ. Tuổi tác của ba chúng tôi đều bằng nhau và cũng đều là những kẻ mồ côi được sư phụ đem về nuôi dưỡng nên rất thương yêu nhau có thể nói là như ruột thịt vậy.
Chàng lại nói :
- Đã cùng chung một cảnh ngộ thì thương yêu đùm bọc nhau là phải lắm.
Bà nhìn lên cây đèn trên bàn như suy nghĩ lại câu chuyện xưa rồi nói :
- Ngày tháng trôi qua, ba chúng tôi theo thầy tập luyện trong chốn rừng sâu và cũng dần dần trưởng thành khôn lớn. Võ công cả ba cũng có được một thành tích nho nhỏ. Ngờ đâu trong chúng tôi lại phát sinh ra một việc rắc rối không thể ngờ được.
Chàng ngạc nhiên vội hỏi :
- Việc như thế thì có gì mà rắc rối? Đã thương nhau coi như ruột thịt chẳng lẽ có thể xung đột sao?
Sắc mặt bà bỗng đỏ lên rồi buồn bã nói :
- Cừu Vô Kỵ lại thầm yêu tôi và Cừu Phi Hồng cũng thế. Chỉ có tôi là không biết có yêu họ chưa, nhưng cả hai người tôi đều kính trọng cả. Do đó tạo thành một chuyện sai lầm lớn cho ngày sau. Cho đến bây giờ

hễ nghĩ đến họ tôi cảm thấy xốn xang trong lòng, ăn ngủ không yên.
Nói đến đây bà không nhịn được nữa, hai giọt lệ châu lăn tròn xuống đôi gò má của bà.
Vô Lý công chủ cũng muốn khóc nhưng làm ra vẻ bình tĩnh khuyên bà :
- Thân mẫu chớ nên đau lòng nhé.
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng vội hỏi :
- Rồi sau này lại sinh ra việc gì bất trắc lắm sao?
Nhất Đại Yên Cư lau vài giọt nước mắt rồi nói :
- Cả hai người võ công đều thành đạt nên tuân lệnh sư phụ xuống núi hành đạo. Hai người cùng đồng thời tỏ rõ tâm sự cho tôi biết là họ đã thật tình yêu tôi. Lúc bấy giờ tôi đứng trước hai con đường, không biết nên chọn ai cả. Cả hai đều muốn tôi hứa một lời thì tôi đành quyết định trên bước đường giang hồ hành đạo, nếu ai giỏi hơn thì tôi sẽ ưng người ấy.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 18
Nhìn Nhận Người Thân

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây rất hứng thú. Tâm tình trẻ trung của chàng thiếu niên này lại nổi lên một niềm vui là lạ. Chàng vỗ tay reo to :
- Phải! Như thế rất có ý nghĩa lại hàm cả công bằng đạo đức
Nhưng Nhất Đại Yên Cư lại lắc đầu buồn bã tiếp :
- Trong thiên hạ thật có nhiều chuyện không thể ngờ trước được. Chẳng biết có phải do tạo hóa trớ trêu hay không? Hai người lưu xuất giang hồ hành đạo trong mười năm cả hai đều nổi tiếng trên võ lâm về tài năng lẫn đạo đức, không một đối phương nào có thể địch nổi. Sau mười năm, họ cùng nhau trở về núi, lúc đó sư phụ chúng tôi đã từ trần rồi, và hai người cũng tỏ ý cầu hôn với tôi.
Cừu Thiên Hiệp xen vào :
- Nếu thế thì tiền bối cứ chiếu theo chương trình, kiểm điểm lại công tác hành hiệp mà giải quyết, có gì là rắc rối?
Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :
- Nếu dễ dàng như vậy thì đâu có chuyện đáng tiếc. Đàng này cả hai

đều công lực ngang nhau, tính đến việc trừ khử bọn ma đạo sát tinh trong giang hồ để cứu dân lành thì họ cũng bằng nhau không hơn không kém. Một người bốn năm chín thì một người lại năm mươi, không ai chịu thua ai cả.
Cừu Thiên Hiệp bất giác lắc đầu một cách buồn cười :
- Ồ! Tại sao có chuyện lạ lùng và may mắn cho cả hai như vậy?
Nhất Đại Yên Cư mỉm một nụ cười đau khổ :
- Có gì đâu! Lúc lưu xuất giang hồ để hành hiệp, cả hai người đều mơ tưởng đến tình yêu. Họ luôn luôn nghĩ đến ta và quyết không để mất tình yêu. Hễ người này giết được một kẻ gian ác thì người kia cũng cố tìm cho được một kẻ gian ác mà trừ đi. Người này làm được một việc thiện thì người kia cũng phải tìm cho được một việc thiện mà làm, không ai chịu thua ai nửa bước. Cũng vì thế mà tiếng tăm của hai người ấy lẫy, lừng, được giang hồ chính phái tặng cho cái tên là Đại hiệp.
Cừu Thiên Hiệp nhoẻn môi cười hỏi :
- Thế thì tiền bối phải giải quyết mối tình duyên đối với họ như thế nào?
Nhất Đại Yên Cư không đáp mà nhìn chàng hỏi :
- Theo ý ngươi thì câu chuyện phải giải quyết làm sao?
Cừu Thiên Hiệp đôi mắt mông lung nói :
- Thật khó quyết định. Có lẽ phải nhường cho hai vị tiền bối ấy tự dàn xếp mới được.
Nhất Đại Yên Cư đẩy ghế, từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mặt chàng nói :
- Phải! Chính ta đã có ý định như ngươi. Mà cũng chính vì vậy nên đã sanh ra chuyện không hay.
Cừu Thiên Hiệp giật mình, trố mắt hỏi :
- Việc gì đã xảy ra cho hai vị tiền bối ấy?
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Họ quyết định dùng võ công đấu nhau để phân định xự thắng bại.
Cừu Thiên Hiệp ồ lên một tiếng nói :
- Đồng môn sư huynh đệ sao lại có thể ra tay quyết đấu được. Như vậy từ chỗ thân bước sang chỗ thù rồi.
Sắc mặt Nhất Đại Yên Cư tái xanh đi. Bà nói :
- Phải! Huống hồ Lưỡng hổ tranh đấu tất hữu nhất thương, ta làm sao có thể để cho họ dùng võ lực mà hại lẫn nhau.
Cừu Thiên Hiệp nghe nói mặt mày mừng rỡ, hối hả nói :

- Phải, phải. Lẽ nào để cho họ làm tổn thương tình sư môn! Tiền bối ngăn cản họ là phải. Nhưng tiền bối đã dùng cách nào vậy?
Nhất Đại Yên Cư buồn bã nói :
- Ta dùng đủ cách để khuyên giải nhưng không được. Cuối cùng ta phải cắn răng tuyên bố một câu...
Đôi mắt Cừu Thiên Hiệp chăm chăm nhìn vào mặt Nhất Đại Yên Cư, như đang nóng lòng chờ đợi câu tuyên bố quan hệ ấy.
Bà ta nói :
- Ta tuyên bố dứt khoác là ta không có tình ý gì với hai người cả. Ta không yêu ai hết. Ta khuyên họ hãy chôn chặt mối tình yêu của họ trong đáy lòng đừng mơ tưởng đến ta mà uổng công.
Cừu Thiên Hiệp trợn tròn đôi mắt, gật đầu lia lịa :
- Được. Nếu vậy thì tình yêu của tiền bối quả thật sâu xa và cao thượng. Thà chịu tự mình hy sinh, chôn chặt mối tình yêu vĩ đại ấy trong đáy lòng để thanh toàn cho hai vị đại hiệp kia khỏi vì tình yêu mà bị thảm hại. Hành động và tâm tình của tiền bối đáng cho đời kính phục.
Vô Lý công chủ nghe chàng nói bỗng cười khúc khích xen vào :
- Ồ! Thiếu hiệp nói nghe dễ quá. Nếu là tôi thì quyết không dại gì chịu khép cõi lòng, bóp chết con tim mình suốt đời hy sinh như vậy.
Nhất Đại Yên Cư hất hàm, đưa mắt liếc xéo Vô Lý công chủ và nói :
- Con ạ! Con chớ nên chống đối lời nói của Cừu Thiếu Hiệp.
Thấy bà ta mắng con giả bênh vực mình. Cừu Thiên Hiệp bất giác đỏ mặt lên, ú ớ :
- Không không. Có lẽ lời nói của Vô Lý công chủ có một phần nào đúng về tâm lý...
Nhất Đại Yên Cư buồn bã tiếp :
- Nhưng sự thật là ta đã hy sinh tình yêu đối với ho...
Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Trước sự quyết định của tiền bối, hai vị đại hiệp nghĩ thế nào?
Nhất Đại Yên Cư buồn bã than :
- Cả hai nghe xong đều thất vọng. Tuy họ bỏ hẳn ý định quyết đấu, nhưng họ lại nhìn mặt nhau thề một lời rất độc, mà hậu quả còn tai hại hơn.
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng hỏi :
- Hậu quả gì vậy?
Sắc mặt Nhất Đại Yên Cư lạnh nhạt, hai giọt lệ ngấn dài trên đôi khóe

mắt, bà nói :
- Hai người đều thề rằng nếu không lấy được ta thì suốt đời họ quyết không chịu cưới vợ.
Cừu Thiên Hiệp giật nảy người ồ một tiếng lớn :
- Thật rắc rối quá. Nếu vậy hai vị đại hiệp của thời đó đành chịu để cho dòng họ mình tuyệt đi sao? Cái gì đã bắt buộc họ phải làm như vậy?
Nhất Đại Yên Cư lau nước mắt :
- Tình yêu!
Cừu Thiên Hiệp sững sờ :
- Tình yêu! Ôi! Thật là một hậu quả tai hại.
Vô Lý công chủ thấy nét mặt buồn bã của Cừu Thiên Hiệp xen vào nói :
- Hừ! Lúc nãy thiếu hiệp khen lối giải quyết của thân mẫu tôi là đúng kia mà?
Cừu Thiên Hiệp có vẻ thẹn thùng, miễn cưỡng nói :
- Tôi không ngờ lại có thể xảy ra việc như vậy.
Lần này Nhất Đại Yên Cư không rầy la con gái bà nữa, mà đăm chiêu nhìn ra ngoài trời nói tiếp :
- Ta xét thấy không thể nào sống gần hai vị sư huynh ta nữa, để nuôi mãi mối tình yêu thất vọng trong lòng. Vì vậy ta giả biệt cả hai để nhập vào giang hồ. Ôi! Lòng ta lúc đó đau khổ biết bao nhiêu, nỗi đau khổ không thể nào chịu nổi. Sự đau khổ ấy đã tạo cho ta trở thành một con người nóng nảy, độc ác. Hai mươi năm lưu xuất giang hồ ta đã nhúng tay vào không biết bao nhiêu vụ giết người tàn nhẫn. Vì vậy ta mới có cái danh hiệu Nhất Đại Yên Cư ngày hôm nay.
Nghe tới đây, Cừu Thiên Hiệp không dám tán thưởng mà cũng không dám chê trách. Chàng chỉ buộc miệng ồ lên một tiếng, đôi mày cau lại
Không cần để ý đến thái độ của Cừu Thiên Hiệp, Nhất Đại Yên Cư kể tiếp :
- Ta tưởng hai sư huynh đệ chán ghét ta mà tạo một cuộc sống riêng, ngờ đâu họ lại vẫn theo đuổi ta trong giang hồ. Họ tìm đủ cách để khuyên giải ta, họ biết ta vì thất tình mà sanh ra sát kiếp như vậy. Họ bỏ tất cả những đại sự trên giang hồ mà theo ta như bóng với hình, không rời khỏi bước nào cả.
Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Họ không đi hành hiệp nữa sao?
Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :

- Không! Bấy giờ họ chỉ vì ta, chỉ sống vì tạ Bởi vậy, các chánh phái giang hồ khinh bỉ, chỉ trích chúng ta, cho là môn phái chúng ta không đứng đắn.
Cừu Thiên Hiệp buồn bã nói :
- Đáng trách thật, nhưng kể ra tình yêu của hai vị tiền bối đó cũng có trên đời này.
Lúc ấy Nhất Đại Yên Cư đâu còn để ý đến lời khen chê của chàng nữa, bà ta gạt lệ tiếp lời :
- Mặc dầu gần gũi, nhưng lúc nào ta cũng cắn răng bảo với hai người là ta không yêu họ chút nào cả... Nhưng khổ nổi. Hai vị sư huynh cho là ta nói dối, không tin...
Cừu Thiên Hiệp xen vào :
- Dĩ nhiên! Bởi vì, đông môn thụ nghệ, tâm ý của tiền bối hai vị đại hiệp còn lạ lùng gì mà không rõ nữa. Huống hồ, tâm hồn của tiền bối sau khi lưu xuất giang hồ lại đột biến như vậy thì không thể chối cãi vào đâu được.
Nhất Đại Yên Cư cau mày nói :
- Vì dư luận giang hồ mỗi ngày một nhiều, mà hai vị sư huynh ta vẫn không chịu rời tạ Trước tình thế ấy, muốn giải quyết dứt khoát thì chỉ có một con đường cùng. Đó là ta lấy chồng.
Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt :
- Lấy chồng?
- Phải! Ta làm như vậy để cứu vãn danh dự cho môn phái, để trả hai vị sư huynh ta trở lại con đường nghĩa hiệp giúp ích dân lành.
Cừu Thiên Hiệp thở dài :
- Ồ! Đau đớn cho hai vị đại hiệp thật. Nhưng biết làm sao hơn.
Nhất Đại Yên Cư buồn bã, hai giọt lệ treo trên đôi má nói :
- Ta vì tức giận mà đã thành hôn với Huyền cung Huyết Ma Hạ Đình Oai một người có tiếng là ác độc nhất của thời đó.
Cừu Thiên Hiệp giật mình nói :
- Ồ! Tiền bối đem thân chôn vào tay một người...
Chàng không nói nữa, nhưng Nhất Đại Yên Cư đã hiểu ý chàng :
- Ta đã coi như thân này không còn nữa thì cần gì phải lực chọn.
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu :
- Nhưng làm như vậy có lẽ là một đau đớn xâu xa đối với hai vị đại hiệp kia.
Câu nói đó khiến cho Nhất Đại Yên Cư không thể cầm nổi đôi dòng lệ.

Bà vừa khóc vừa nói
- Phải! Đúng như người đã dự đoán. Hai vị sư huynh ta đồng thời...
Nói đến đây, bà ta nghẹn ngào, ôm mặt nức nở không nói được nữa.
Cừu Thiên Hiệp cũng nóng lòng không nhiịn được, hỏi vội :
- Họ như thế nào?
Vô Lý công chủ cau mày nói :
- Thân mẫu ta đang đau lòng khóc như vậy, người chớ ép thân mẫu tôi nói nữa.
Rồi nàng nhảy vào lòng mẹ nàng, ngồi vuốt ve hai đầu gối của mẹ nàng và nói :
- Thân mẫu! Việc xưa hãy bỏ qua, đừng khóc nữa mà.
Nhất Đại Yên Cư vẫn khóc mãi không thôi khiến cho Vô Lý công chủ cũng đau lòng ứ mấy tiếng rồi khóc theo.
Cừu Thiên Hiệp sững sờ nhìn hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư mà lòng thấy xốn xang khó chịu.
Nhất Đại Yên Cư đưa tay vò đầu con gái, đôi mắt ngấn lệ nói :
- Hai vị đại hiệp đó vì tức giận việc ta lấy chồng mà tự ý hủy hết vũ khí, không dùng đến võ công nữa, rồi rút lui ra khỏi võ lâm, kẻ ở chân trời phía Nam, người tìm chân trời phía bắc vào núi non hoang vắng mà ẩn dật không ra giang hồ nữa. Từ ấy đến nay đã gần hai mươi năm rồi.
Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây thở một hơi dài như trút được mọi lo lắng trong lòng chàng. Mặt chàng bình thản nói :
- A! Té ra là nơi hoang sơn thắng cảnh lại là chốn để cho những khách thất vọng về tình thân, quên đi những gì đau khổ trong dĩ vãng. Như thế cũng là chuyện hay, tiền bối khỏi phải đau lòng vì hai vị đại hiệp ấy nữa.
Tưởng câu nói ấy là một lời an ủi, không ngờ Nhất Đại Yên Cư lại khóc lớn Bà ta nói :
- Người võ lâm đâu được cái diễm phúc nhàn cư như người tưởng. Hai vị sư huynh ta khi xuất đạo, hành hiệp giang hồ đã chém giết quá nhiều bọn hắc đạo lục lâm. Do đó món nợ máu di lưu và bọn chúng họp nhau quyết tìm đến thanh toán.
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Hai vị đại hiệp kia là hai cao thủ đệ nhất võ lâm, bọn hắc đạo dù có nuôi thù chuốc oán đã dễ gì hại mạng hai vị ấy được. Tôi tưởng tiền bối nên an tâm về điểm này.
Nhất Đại Yên Cư thở dài :

- Không. Ngươi không rõ. Hai vị đại hiệp ấy đã không chịu dùng võ công nữa. Vả lại, cả hai đều cưới vợ. Nhưng vợ của họ không phải là gái võ lâm mà là đàn bà trong khuê các. Xem thế thì đủ biết họ đã chán ghét võ học đến bực nào rồi. Họ quyết không dùng đến võ công nữa mà.
Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây nửa mừng, nửa ngại nói :
- Á! Như vậy thì hai bậc tiền bối đó đã lưu lại trong xã hội một dòng máu anh kiệt rồi. Dù đời họ không dùng đến võ công nữa, nhưng tôi dám chắc con cháu họ sẽ không để tiếng tăm họ bị mất.
Nhất Đại Yên Cư nhoẻn một nụ cười đau khổ :
- Ôi! Tạo hóa lắm đa đoan. Cách đây hơn mười năm, ta được nghe tin đồn rằng hai gia đình ấy bị kẻ thù tìm đến tận sát, đến nỗi con cái cũng không thoát khỏi.
Cừu Thiên Hiệp nghe đến đấy trợn ngược đôi mắt, nghiến răng nói :
- Ồ! Nếu vậy thì độc ác quá. Con cái họ còn nhỏ mà có tội gì? Tại sao lại tiêu diệt cả dòng họ.
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Những kẻ thù của hai gia đình ấy toàn là những bọn lục lâm hắc đạo, đâu kể gì đến nhân đạo, lương tâm.
Vừa nói bà ta vừa khóc rống lên như quá sức đau xót vậy.
Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Việc này do lời đồn đãi hay là sự thật đã xảy ra như vậy?
Nhất Đại Yên Cư gạt lệ nói :
- Việc đã rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa.
Cừu Thiên Hiệp hỏi :
- Tại sao tiền bối biết rõ?
Nhất Đại Yên Cư thở ra một hơi dài, đôi mắt lộ ra hai luồng nhãn quan như căm tức, giận dữ và nói :
- Té ra tham gia vào việc huyết tẩy hai gia đình lại có cả Huyền cung Huyết Ma Hạ Đinh Oai, chồng của ta nữa.
Cừu Thiên Hiệp á lên một tiếng Toàn thân chàng nhảy dựng lên như điện giựt. Chàng muốn nói gì rồi lại không nói gì cả.
Nhất Đại Yên Cư buồn bã tiếp lời :
- Lúc Huyền cung Huyết Ma trở về nhà vô ý thố lộ việc ấy nên ta biết. Ta vừa căm tức vừa đau lòng, cố hỏi dò xem nơi cư ngụ và con cái của hai gia đình ông ấy hiện ra sao, nhưng Huyền cung Huyết Ma nhất định không nói ra. Vì vậy...

Nói đến đây, bà ta khóc to đến nấc nghẹn không nói nên lời.
Cừu Thiên Hiệp quá cảm động cũng ngồi yên.
Giây lát bà ta nói tiếp :
- Hai vợ chồng ta vì bất bình việc đó mà cãi nhau đến phải động thủ. Huyền cung Huyết Ma quá giận dữ ép ta đến kỳ cùng, buộc ta phải dùng đến Khư Vô chưởng. Khư Vô chưởng lực của ta đã làm cho Huyền cung Huyết Ma ngũ tạng thọ thương, rồi cách hai ngày sau, ông ta hộc máu tươi ra mà chết.
Lúc đó, quả tim của Cừu Thiên Hiệp cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng nắm chặt hai tay lại như giận dữ ai, mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng cứng lưỡi ngồi yên không nói nên câu.
Nhất Đại Yên Cư thở dài :
- Ô chỉ vì vậy mà ta đã mang tiếng giết chồng. Có điều thỏa mãn là trước khi chết, Huyền cung Huyết Ma có để lộ một vài điều.
Cừu Thiên Hiệp hỏi vội :
- Điều gì vậy?
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Ông ta cho biết con của hai vị sư huynh ta chưa bị sát hại. Trong lúc hỗn loạn đó không biết kẻ nào đã cướp đi. Vì vậy, những kẻ thù hiện nay còn ra sức tìm kiếm để trừ diệt. Nếu con cái của hai vị đại hiệp đó còn sống thì nay đã hơn mười bốn, mười lăm tuổi rồi.
Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây không sao nhịn được, nói :
- Thân thế của vãn bối chính là vậy rồi.
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Phải! Chính vì vậy mà ta mới tìm ngươi để hỏi cho rõ.
Cừu Thiên Hiệp nghiến răng nói ra mấy tiếng :
- Huyền cung Huyết Ma...
Nhưng chàng biết lỡ lời, vội câm miệng ngay, và hỏi sang chuyện khác :
- Trước khi Hạ tiền bối chết có nói rõ con cái hai nhà đó được mấy người, và trai gái như thế nào không?
Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :
- Không!
Chàng buồn bã nói bâng quơ :
- Không biết nơi ẩn cư của hai gia đình đó ở đâu nhỉ?
Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :
- Ta cũng không biết. Nhưng ngươi được lớn lên từ bé đến giờ lẽ nào

lại không nhớ ra một điều gì sao?
Chàng buồn bã lắc đầu :
- Từ bé đến giờ vãn bối chỉ biết sống ở Phi Lai sơn tráng, gọi Hùng Phong Vạn Lý là thân phụ mà thôi. Nếu không gặp được Nhất tăng, Nhị cái và Tam kiếm khách, hai vị tiền bối trong số đó nói ra thì vãn bối cũng không biết được là vãn bối họ Cừu nữa.
Nhất Đại Yên Cư hừ một tiếng :
- Thật là kỳ di.
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Bất cứ giá nào, vãn bối cũng phải tìm cho được lai lịch để qui tông.
Nhất Đại Yên Cư thở dài nói :
- Phải! Nhiệm vụ của ngươi là phải vậy rồi.
Bà ta chưa nói dứt thì Cừu Thiên Hiệp đã bước xuống ghế, quỳ mọp xuống trước mặt Nhất Đại Yên Cư nói :
- Sư thúc! Điệt nhi xin yết kiến.
Vô Lý công chủ đang ngồi trong lòng mẹ, thấy vậy vội nhảy phóc ra ngoài, quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói :
- Người này... làm cái gì vậy? Việc này chưa hẳn đã rõ ràng sao lại gọi thân mẫu tôi bằng sư thúc?
Nhất Đại Yên Cư nói :
- Ta chưa dám chắc có đúng lai lịch của ngươi như vậy không.
Cừu Thiên Hiệp nói :
- Dầu cháu là con của nhà họ Cừu nào đi nữa thì cũng vẫn gọi tiền bối bằng sư thúc. Huống hồ sư thúc đã vì gia đình cháu mà mang tiếng sát phu, việc ấy cháu có chết đi cũng chưa đền đáp nổi.
Mối sầu trên nét mặt Nhất Đại Yên Cư như phai dần đi. Bà ta gật đầu nói :
- Cũng được! Ta nhìn nhận là sư thúc của ngươi đấy.
Cừu Thiên Hiệp mừng rỡ bái ba bái, rồi đứng dậy hướng về phía Vô Lyý Công chủ nói :
- Vô Lý muội muội.
Vô Lý công chủ không trả lễ, đôi mày liễu nhướng lên, chân nhảy loạng choạng nói :
- Nói bậy! Tôi tên là Hạ Bích Liên sao lại gọi là Vô Lý?
Cừu Thiên Hiệp bất giác nhoẻn một nụ cười rồi gọi lớn :
- Bích Liên muội muội.
Thiếu nữ thích chí gật đầu, nhoẻn một nụ cười.

Nhất Đại Yên Cư thấy vậy cũng không nhịn cười được, quay qua mắng :
- Con bé dại khờ. Con phải hành lễ ca ca của con trước chứ.
Vô Lý công chủ thẹn đỏ mặt, nhưng phải tuân theo lời mẹ dạy, cúi xuống bái một bái và gọi :
- Thiên Hiệp ca ca.
Hai người đều nhìn nhau cười lớn, và những gì e thẹn cũng theo tiếng cười ấy tiêu tan đi mất, chỉ còn lại tình thân.
Lúc đó trời đã sáng tỏ, Cừu Thiên Hiệp định cáo từ.
Nhưng Nhất Đại Yên Cư đã giữ chàng lại, chưa cho giã từ vội, và nói :
- Điệt nhi! Việc cháu đi tìm thân phụ là đại sự nhưng ta không thể theo giúp cháu được, vì ta có lời nguyền là bế môn cãi hối. Nếu cháu có tìm được tin tức gì thì viết thư gởi ngay về đây cho ta biết với.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu :
- Dạ! Cháu xin tuân lời sư thúc.
Vô Lý công chủ Hạ Bích Liên thấy trời đã sáng, bụng đói nên xen vào :
- Ồ! Mệt nhọc cả đêm rồi, để con đi làm chút đồ ăn cho thân mẫu lót lòng.
Nhất Đại Yên Cư âu yếm nhìn con :
- Phải! Con cũng nên sữa soạn một tiệc rượu để đãi Thiên Hiệp ca ca của con trước khi lên đường.
Nàng không chờ mẹ nàng nói dứt câu, đôi chân nàng nhảy tung tăng, xiêm y lả lướt, như một cánh bướm bay thẳng vào hậu đường.
Chỉ chốc lát, hai con tỳ nữ đã bưng ra một mâm bốn thức ăn điểm tâm, và một lãnh rượu cúc.
Nhất Đại Yên Cư mời Cừu Thiên Hiệp đồng bàn.
Trong bữa ăn, Nhất Đại Yên Cư đinh ninh dặn dò Cừu Thiên Hiệp về các quy luật giang hồ, những kinh nghiệm võ lâm, mỗi mỗi đều rành rẽ.
Cừu Thiên Hiệp để tâm chú ý, không quên một lời nào.
Ăn xong, chàng bái biệt lên đường.
Hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư đưa chàng thẳng đến Mộng cốc Chung Nam sơn rồi mới quay lại Huyền cung.
Ra khỏi núi, Cừu Thiên Hiệp một mình lững thững bên đường.
Chàng không ngờ thân thế của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy.
Lòng chàng lo lắng hơn trước.
Bởi vậy, nhất cử nhất động của chàng từ đây được chàng cẩn mật hơn.
Chàng dùng tuyệt thế khinh công dựa theo con đường hẻo lánh mà đi.

Lúc nào có người qua lại thì chàng lại lểnh mểnh đi rất chậm như không phải là một kẻ có thân pháp tuyệt học vậy.
Khi mặt trời ngã bóng về tây thì chàng đã đến Tràng An thành rồi
Tràng An là nơi kinh đô đế vương thuở xưa, dĩ nhiên khác hẳn với các thị trấn khác rất nhiều.
Đâu đâu cũng có danh lam thắng cảnh, và di tích. Nhất là phố xá thì đông đúc, cảnh náo nhiệt chàng chưa từng thấy.
Ở đây có đủ hạng người, giàu sang có, nghèo hèn có, những cô gái đẹp nối nhau diễn qua từng đoàn, ăn mặc thật kỳ quan tao nhã.
Những thương gia mua bán, trao đổi nhau, giao thiệp với nhau trông rất bặt thiệp.
Đúng là một kinh đô trong thuở thanh bình.
Cừu Thiên Hiệp là người võ lâm, thích những di tích của anh hùng thời xưa, nên chàng tìm đến chỗ Mã Siêu truy Tào Tháo để xem.
Nơi này là một cây cổ thụ, lớn đến mười người ôm không xuể. Thân cây có một cái lỗ rất lớn, đâm sâu vào giữa ước đến ba thước.
Tục truyền rằng đời Tam Quốc Mã Siêu tức giận đâm Tào Tháo một thương nhưng không trúng Tào Tháo, mà cây thương dài đã găm vào thân cây đó, để lại một lỗ sâu như vậy.
Cừu Thiên Hiệp đứng nhìn cái lỗ sâu hút trong thân cây ấy một lúc mà lòng nổi lên khí phách anh hùng.
Chàng không có việc gì làm cả, nên thả gót đi từ đầu chợ đến cuối phố một vòng, bất giác lòng chàng sanh nghi thầm nghĩ :
"Thể Vân bang đã có hẹn mình nơi Tràng An, tại sao lại không thấy? Còn như các anh hùng hào kiệt giang hồ không thiếu gì, tại sao nơi đô hội phồn hoa lại không thấy một người nào có vẻ là võ lâm cả. Chẳng lẽ những kẻ giang hồ đến đây đều cải trang cả chăng?"
Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã có đôi chút ý thức về đường đời, nên chàng không an lòng, khi thấy trước mặt chàng toàn là những kẻ mua bán xa hoa, hoặc là những kẻ chỉ biết lầm lũi trong đường phố.
Chàng từ từ dạo gót ra khỏi bắc môn thì thấy xa xa, trên một khoảng đất rộng có hàng mấy trăm người đang vây quanh thành một vòng tròn. Có kẻ vỗ tay reo hò tán thưởng khen hay, có kẻ lại nhóng người lên trố mắt nhìn vào.
Thấy có vẻ khác thường, Cừu Thiên Hiệp vội lần đến, chen chân vào đám đông người ấy.
Thì ra đó là một cuộc mãi võ để xin tiền Người ta biểu diễn các môn đi

trên dây sắt, đội chum nước, hoặc múa rối đủ cách để làm vui cho khán giả.
Chàng vừa ló mặt vào thì đã thấy một thiếu nữ trạc mười bốn mười lăm tuổi, đang biểu diễn môn lộn nhào.
Chàng trông thấy công phu biểu diễn của cô gái này thật quả còn non nớt, hình như chưa được danh nhân chỉ dạy qua.
Vì vậy, nàng chỉ làm những động tác sơ đẳng mà mệt đến thở hổn hển, mồ hôi toát ra như tắm.
Nàng nhào lộn mấy vòng, thân hình vươn lên hạ xuống, lúc nghiêng bên hữu, lúc uốn bên tả.
Cừu Thiên Hiệp bất giác buột miệng khen :
- Hay!
Cái hay của chàng vừa khen thiếu nữ làm trò mãi võ không phải ở chỗ công phu tinh diệu mà là do cái sắc đẹp tuyệt thế của cô nàng.
Mặt nàng trắng mịn như tô qua một làn phấn, nước da mướt rượt đến nỗi người ta có cảm giác như một làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm nứt rạn làn da ấy ra được.
Tóc nàng đen huyền lóng lánh, được thắt thành hai cái bính dài bỏ thõng xuống đôi vai thon thon, đôi mi như hai lá liễu nhún nhảy trên cặp mắt sáng long lanh như ánh nước mùa thụ Miệng nàng nhỏ nhẹn trông rất có duyên.
Nói chung là toàn thân nàng không có một cái gì không đều đặn và đẹp đẽ.
Cừu Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn ở cuối sân khấu, thì thấy nơi đó có để hai cái ghế. Trên mỗi cái ghế có một người ngồi.
Một người trong hai người đó là một gã trung niên, mặt đen như than hầm, trên cái màu đen xấu xa ấy lại còn điểm những lốm đốm màu trắng, đốm lớn màu đỏ trông rất dể sợ. Đã vậy, nơi miệng của gã lại lồi ra hai cái răng cửa vàng chạch, trông xấu xí làm sao Tuy nhiên, đôi mắt gã lại sáng rực lên, làm cho Cừu Thiên Hiệp phải giật mình.
Với sức sáng đó, chứng tỏ gã là một cao thủ võ lâm, mà công phu nội lực không phải tầm thường.
Những cái lạ lùng mà Cừu Thiên Hiệp phát giác ra được chính là những cái đã đánh vào lòng tò mò của chàng.
Chàng để ý dò xét tỷ mỉ hơn Nơi ghế bên kia là một lão già, trạc năm mươi tuổi, người gầy như một bộ xương khô, trên mình lão từng cái xương nhô ra có thể đếm được không sót một cái. Đôi mắt sâu húp vào

như hai cái lỗ và chói ngời sáng.
Cứ theo nhận xét của Cừu Thiên Hiệp thì lão già ốm này công lực còn uyên thâm hơn gã mặt rỗ kia gấp bội phần.
Cả hai đều ở trần trùng trục, mặc một chiếc quần bằng vải, ống quần rộng thênh thang.
Bấy giờ thiếu nữ đẹp đứng giữa sân đã nhào lộn đủ các môn rồi, nàng đứng yên lặng nghỉ mệt, và thở như gần muốn đứt hơi.
Bỗng người mặt rỗ ném cho nàng một chiếc phèn la bằng đồng và nói :
- Hãy đến xin tiền thưởng quí vị khán giả đi.
Thiếu nữ đang thở hổn hển và cúi xuống nhặt chiếc phèn la rồi đi quanh một vòng, đưa tay ra, miệng nói không ngớt :
- Xin quí khán giả hảo tâm cho tôi chút ít tiền để nuôi sống.
Nàng đi giáp một vòng khán giả rất đông, nhưng trong chiếc phèn la không có đến hai chục đồng tiền.
Nàng sợ sệt, đến đỗi tay run run, bưng chiếc phèn la đưa đến trước mặt gã mặt đen.
Gã mặt đen trầm mặt xuống, với tay rút chiếc roi da để làm trò quất nhanh vào lưng thiếu nữ hét như rống :
- Súc sanh! Ngươi biểu diễn thế nào mà không đẹp mắt quí vị khán giả, để quí vị khán giả chê trách không thưởng cho?
Thấy vậy, lòng Cừu Thiên Hiệp nóng ran như bốc lửa, chàng xô đám người đứng trước mặt, toan nhảy vào can thiệp.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 19
Cố Đô Trường An Là Chỗ Long Đàm Hổ Huyệt

Nhắc lại Cừu Thiên Hiệp toan nhảy ra cản trở. Bỗng nhiên giọng nói nhỏ rứt nổi lên bên tai :
- Đừng can dự vào việc kẻ khác mà khốn.
Lời nói tuy nhỏ, song nghe rõ từng tiếng một.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh ngạc, liếc mắt nhìn bốn phía, xung quanh mình không có kẻ khả nghi nào.
Bấy giờ, giữa sân diễn của đoàn mãi võ. Ma Diện nhân tay cầm khúc dây, quất loạn vào mình cô gái nhỏ, trên bắp tay trắng muốt bị làn roi quất vào gây ra nhiều vết tím bầm.

Ma Diện nhân thâu cuộn dây lại, vừa bước vào giữa sân, hắn vòng tay hướng vào bốn phía khán giả thi lễ, sau cùng hắn nói vài câu giới thiệu là hắn vũ lộng đường dây theo thế Yến Thanh bổng.
Vừa nói dứt, sợi dây trên tay hắn quay tít một vòng, thân thể hắn nằm gọn trong đường dây, phút chốc biến thành một đạo hoàng quang sáng rực che mắt cả bóng hình của hắn... khán giả bu quanh không ngớt vỗ tay tán tụng.
Cừu Thiên Hiệp xem qua bắt tức cười thầm.
Chàng nhìn thấy Ma Diện nhân vũ lộng bổng pháp, lại dùng ngọn roi dây, áp dụng theo lối hoa chiêu, thực là một thế võ pha chè, đồng thời chàng lại quan sát thấy Ma Diện nhân không phải một hư phái vì chân khí và thực lực hắn chỉ biểu diễn không đến nửa phần.
Chàng nhìn khắp mọi người, trong lòng hết sức lo lắng sợ kẻ lạ theo dõi.
Ma Diện nhân múa xong Yến Thanh bổng, lui vào giữa sân, vòng tay cúi đầu chào khán giả.
Tiếp đấy, lão ốm như khỉ đang lặng ngồi trên ghế cao, không thủ thế, chẳng động chân, chỉ thấy đôi vai nhún mạnh, thân mình lão đã rơi vào giữa sân, trò thật là tuyệt hảo công phu.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nhủ thầm :
"Người này đã dùng chiêu phi vân xuất tụ tuy không công chưa đến độ tuyệt đỉnh, nhưng lão cũng là hàng cao thủ võ lâm. Đôi mắt chàng nhìn vào sân trò không chớp."
Lão ốm lại bé miệng cười, để lộ hàm răng hô trắng hếu, mặt gầy, tai nhỏ đôi mắt tròn xoe như long nhãn, trông hình dáng lão giống hết con khỉ già, lão lại học được tiếng kêu khẹt khẹt và tiếng hú của loài khỉ vượn, nên lão vừa khẹt một tiếng khán giả bu quanh đã cười rộ, và reo lên :
- Hay tuyệt!
Lão ốm lại thủ thế khỉ giữa sân trò, vừa cao giọng hét lên :
- Hắc Phụng. Lại đây.
Cô gái nhỏ mặt mày trắng bệch, trông rất thảm hại, nghe lão ốm gọi, cô nàng tỏ ra sợ sệt dạ một tiếng, nhưng đôi chân đứng sững không nhích động.
Ma Diện nhân đưa mắt nhìn cô bé trừng trợn đoạn lão đưa bàn tay hộ pháp chộp lấy hai mối bính tóc, cô gái toan giật mạnh, và gắt ầm lên :
- Ngươi giở chứng lười à?

Vừa nói dứt, Ma Diện nhân giật mạnh bính tóc cô gái nhỏ hất qua phía lão ốm.
Nhìn thấy thân hình bé nhỏ bị hất tung, ai cũng tưởng cô gái sẽ bị dộng đầu xuống đất vỡ sọ.
Khán giả bên ngoài xám mặt, chẳng hẹn nhau mà họ đồng la lên :
- Úy chết!
Cừu Thiên Hiệp tóc lông dựng ngược, toát mồ hôi, hai chân chàng toan nhún lên để nhảy đến trước đỡ cô gái..
Không ngờ, ngay lúc ấy, bên hông chàng đau nhói lên, ngôi đại huyệt Du Kiên bị người điểm mạnh.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, vận công giải huyệt, đoạn quay mặt ra sau, đưa tay toan chộp vào tên đánh lén.
Phía sau lưng chàng là một lão già mảnh khảnh, đâu chim thước mặt lưỡi cày, vẹt những người kế cân bước chen tới trước, ngang lưng lão đeo lủng lẳng chiếc hồ lô phiêu, thực là lão hoa tử, chàng nghĩ :
- Chẳng nhẽ lão già lại đùa bỡn?
Cừu Thiên Hiệp hơi đỏ mặt, bàn tay từ từ rút nhẹ, đoạn quay mặt nhìn vào sân diễn trò.
Lão Hoa tử dường như không hay biết gì cả, lão đứng yên nhìn chăm chú vào cuộc diễn trò.
Bấy giờ, thân hình cô gái bị văng xuống nền đất, tuy nàng không bể trán vỡ đầu, nhưng vì thân pháp của nàng quá non nớt, bị té lăn xuống đất, mặt mũi tay chân dính đầy cát bụi và chiếc áo bị rách tả tơi.
Lão ốm cất tiếng nói to :
- Qúi vị! Tiểu lão và cháu bé, một già một trẻ, sẽ biểu diễn môn đã huyệt công phu, ví như biểu diễn đúng, thì các vị vỗ tay khen ngợi, nếu chúng tôi biểu diễn sai, xin quí vị chỉ giáo thêm.
Vừa nói dứt, thân hình lão như vành cung bật ngược ra sau một trượng, lão vươn ngón tay trỏ chỉ vào mặt cô gái trầm giọng :
- Hắc Phụng! Lại đây! Lại đây động thủ.
Cô gái nhỏ nghe qua mặt mày tái mét, đôi mắt lộ những tia sợ hãi kinh hoàng, lấm lét nhìn Ma Diện nhân, lại quay nhìn lão ốm. Nàng không biết làm thế nào cho ổn, đôi mắt đứng tròng, muốn khóc mà chẳng ra lệ, thần tình thê thảm, nghiến răng mím môi, đôi tay vòng lại đưa cao, theo chiếu thế Ngọc Nữ Hiến Đào mình hơi ngã về phía sau, gót sen giẫm cứng trên đất, hữu chưởng bỗng phẩy mạnh về hướng lão ốm.
Công lực của nàng đã kiệt, nên chưởng lực rất yếu, mát nhẹ như gió

quạt chiều thu.
Lão ốm ra chiều suy nghĩ, lão đưa mắt nhìn khắp mọi người nói to :
- Các vị! Hiện giờ tiểu lão điểm vào Kiên Tĩnh huyệt cô bé.
Lão nói chưa dứt, đã thấy tay hữu phất mạnh một chấm nhỏ li ti màu vàng, xà vào người cô bé.
Hắc Phụng kêu lên :
- Ối chao!
Toàn thân nàng ngã phịch xuống đất, nằm bất động.
Thì cái vẫy tay của lão ốm tỏa ra một chấm vàng nhỏ, đó không phải là chưởng phong mà là một hột đậu nành.
Khán giả bu quanh vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tiếng reo cười vang đi cả dặm đường.
Lão ốm dùng một hột đậu nành điểm huyệt, đó là môn chân công thực học, ai có học qua võ thuật đều rõ, lão không dùng đến nửa phân đạo lực nhưng đây là cuộc diễn trò trào phúng, cốt ý làm cho người xem reo cười là tốt nhất.
Hắc Phụng lồm cồm ngồi dậy miệng không ngớt khẩn cầu :
- Lão gia ôi! Xin lão gia nhẹ tay chút ít. Thật ra tiểu nữ đã...
Lão ốm quét đôi mắt lạnh như băng nạt to :
- Im đi! Hãy vung chiêu.
Hắc Phụng mím môi, song chưởng đẩy ra chiêu thứ hai.
Lão ốm bỗng quay mặt ra sau chạy như bay Hắc Phụng đuổi theo rất nhanh, thân pháp này không còn vẻ chậm chạp nữa cả hai kẻ chạy người đuổi vòng quanh sân diễn trò.
Lão ốm vừa chạy, vừa đưa tay tả đánh ngoặc ra sau lưng, nạt lớn :
- Ta điểm vào Nhủ Hạ huyệt của ngươi đấy.
Dứt lời, điểm hoàng quang đã thoát khỏi lòng tay lão ốm đánh vụt vào ngực Hắc Phụng, với thế mạnh thần tốc, nàng chỉ kịp kêu hự một tiếng và ngã nhoài trên mặt đất bất động.
Khán giả vây quanh reo hò tở mở, những tiếng lẻng kẻng rơi như mưa vào sân trò, chẳng mấy phút một đống tiền trên ngàn quan, tràn ngập mặt sân.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh đấu vật lấy tiền lòng chàng bỗng dâng lên nỗi buồn chua chát.
Giữa sân trò sự hoạt động không dừng. Lão ốm bỗng giơ cao song chưởng phẩy như quạt, đánh vào mấy mươi ngôi huyệt đạo trong mình Hắc Phụng, vô số hột đậu nành bay như mưa đổ vào mình Hắc Phụng

đang nằm quỵ trên đất.
Đáng thương hại cho cô bé khốn nạn, bị vây trên mặt đất như con bạch thố bị tên, mình mẩy Hắc Phụng ướt đẫm mồ hôi, toát ra ướt cả áo quần lại thêm các bụi bám vào, khiến thân mình cô bé diễm kiều biến thành bức tượng lọ lem trôn rất thảm hại... tiếp theo đấy sự kêu la thống khổ của cô bé, khiến người nghe lấy làm bất nhẫn.
Bên ngoài khán giả, không ngớt khen tặng bài diễn xuất của Hắc Phụng rất điêu luyện, cho nên mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.
Riêng Cừu Thiên Hiệp nội công tu tập đến bực đại hành gia cho nên nhìn qua đã biết lão ốm dùng phương pháp tá vật thi công tuy chưa dùng hết toàn lực, mà Hắc Phụng kêu la thảm thiết như thế, bên ngoài ai cũng cho là giả, chứ thật ra phương pháp tá vật thi công đã làm cho toàn thể huyệt đạo trong châu thân bị chuyển nghịch khí huyết bị đảo lộn nhức nhối vô cùng, sánh với cái chết còn dễ chịu hơn.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế bất nhẫn, một luồng máu giận xông lên tận óc, chàng nhích lên một bước, toan nhảy vào cản trở lão ốm để cứu Hắc Phụng.
Bỗng nhiên, một giọng nói rất thanh vang lên :
- Ối trời! Chết tôi mất! Trời ơi! Người giẫm nát chân ta.
Thì ra lúc ấy lão Hoa tử đứng trước mặt chàng đột nhiên ngồi phệt xuống đất ôm chặt bắp vế Cừu Thiên Hiệp kêu la inh ỏi.
Cừu Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chàng cau mày nói to :
- Ngươi làm gì thế? Ngươi điên rồi sao?
Lão Hoa tử rất lợi hại, bằng giọng nói chanh chua, rên rỉ :
- Ối trời! Ngươi giẫm nát chân ta, mà còn giả bộ không hay biết, món nợ này ngươi phải trả, hãy thường bàn chân ta.
Khán giả đang coi điểm huyệt, bỗng nghe ồn ào náo động nên tất cả đều quay về hướng Cừu Thiên Hiệp và lão Hoa tử đang cãi nhau.
Lão ốm vội dừng tay, nhìn lão Hoa tử nói :
- Vị bằng hữu! Nếu không xem biểu diễn xin im lặng cho, sự thể chẳng có chị.?
Ma Diện nhân thấy lão Hoa tử tru tréo và gắt mắng Cừu Thiên Hiệp ầm ĩ, hắn nhảy ba bước dồn một, đến trước mặt lão Hoa tử quát to :
- Ngươi cố ý khuấy rối phải không? Xú tử hôi tanh chứ Hoa tử gì?
Lão Hoa tử vờ không nghe, vẫn luôn miệng rên rỉ :
- Ối chao! Gãy chân tôi! Ối chao! Chết mất,
Ma Diện nhân đại hán thấy lão Hoa tử mãi kêu la rên rỉ, làm hắn nổi

giận xung thiên, hai bàn tay phốt pháp vẹt nhanh khán giả qua hai bên hắn xòe bàn tay như vuốt hổ, chộp nhanh vào đầu lão Hoa tử, thế mạnh lực trầm.
Cừu Thiên Hiệp co tay thủ thế đợi tiếp chiêu. Ngay lúc đó, lão Hoa tử vẫn ôm bắp chân Cừu Thiên Hiệp rên rỉ, đột nhiên lão ngã nhoài ra sau vừa kêu rống lên :
- Không xong! Cứu ta với! Không xong! Chết ta mất!
Vừa nói dứt, lão đã rút lẹ ra sau, nhanh vô tả, lôi cả Cừu Thiên Hiệp té văng ngoài hai trượng, bàn tay hổ trảo của Ma Diện nhân đánh rơi vào khoảng không.
Bấy giờ, lão ốm lại cao giọng rống to :
- Nếu ngươi còn lớn lối nữa thì ta...
Nói đến đây, lão vụt nín bặt mặt mày tái nhạt bước nhanh vào sân trò, vừa thấy Ma Diện nhân đứng hằn hộc, thuận tay lão kéo mạnh vào trong vừa run giọng bảo :
- Xếp đồ đạc! Đi mau! Dọn đi mau.
Ma Diện đại hán lấy làm lạ, vì sự uất giận lúc nãy còn bừng bừng, nên hỏi lại :
- Xếp đồ đạc dọn đi à?
Lão ốm gật đầu, tay hữu lôi mạnh Ma Diện nhân vào sân trò vừa nặng giọng quát :
- Ta bảo xếp dọn là xếp dọn. Đừng hỏi lôi thôi.
Nói xong lão ốm cúi xuống giải huyệt và đỡ Hắc Phụng dậy, hậu vòng tay hướng vào khán giả nói to :
- Các vị đại gia có lòng đoái tưởng đến xem, tại hạ lấy làm đa tạ! Hôm khác chúng tôi sẽ tái diễn.
Vừa nói lão đi gom góp những món đồ binh khí đao, thương côn, bỗng dồn vào một góc luôn cả chiên, trống, đồng la, đoạn hướng về bắc ải quan đi tới, Ma Diện nhân và Hắc Phụng khiêng xách hành lý theo sau.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mọi người đột nhiên gây biến cố với chàng, chẳng khác nào họ giáng vào đầu chàng hai trượng sắt.
Bấy giờ, mọi người tản mát ra về, nhìn lại lão Hoa tử, không rõ lão đi nhỏ nào mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình rúng động mãnh liệt, bèn mắng thầm :
Gặp toàn ma quỷ khuấy rối chàng lại hồi tưởng những việc xảy ra: chàng đoán lão Hoa tử cũng là phường quỷ đạo. Lúc ấy kẻ nào đã nói

nhỏ vào tai tả Và ai điểm vào huyệt đạo Du Kiên?
Khinh công của ta nhanh hơn chớp, thế mà cũng bị cản trở. Lão Hoa tử, ôm cứng đôi chân, tại sao ta không nhích nổi nửa bước. Lão lại lánh mặt Ma Diện nhân rồi buông tha cho mình một cách xảo diệu.. thực là những chuyện rắc rối không hiểu nổi.
Cừu Thiên Hiệp càng ngẫm nghĩ, càng thích thú, chàng nói thầm :
- Có lẽ lão Hoa tử là kẻ giang hồ kỳ hiệp, ẩn sĩ phong trần, hay là bậc cao nhận ngạo tú yên hà. Ta đã bỏ lỡ cơ hội giao tình thật uổng vậy.
Chàng tự nói lầm thầm rất lâu, sau cùng lại suy tư :
"Trên bước giang hồ của ta, vẫn chưa gặp được hàng võ lâm cao thủ, hay một vài người vừa ý, nhưng mà trời đất bao la, làm gì ta cũng thấy.. chỉ e ta gặp họ, mà họ không hiểu được lòng ta đó thôi!"
Bấy giờ, trời chiều bảng lảng, ác vàng vừa chen ẩn non tây, chim sắp bay về tổ, màu nắng chiều nhuộm vàng ối góc trời tây thâm thấp.
Cừu Thiên Hiệp nhìn trời ảo não, tủi phận mình không có chỗ nương thân, chàng cúi đầu lững thững nhắm cửa Bắc đi lần tới.. chàng để tâm ghi nhớ những con đường trọng yếu và toan tìm một khách điếm nghỉ ngơi.
Không ngờ chàng vừa đi qua một ngã ba đường đột nhiên chàng trông thấy một tên hán tử dùng phấn vẽ nguệch ngoạc trên bờ tường, chàng ẩn mình sau góc phố, đợi tên hán tử vẽ xong và đi, chàng mới bước đến xem thì thấy trên đầu bờ tường đất, để lại một vật ký hiệu trắng tinh nhìn xem giống hệt con bạch xà, chẳng sai một nét.
Chàng hiểu đây là dấu hiệu riêng của một phái giang hồ.
Kế cái hình vẽ ấy chàng lại thấy có một ký hiệu khác so với hình vẽ bạch xà, thì đường nét cũng không thua kém.
Lúc chưa xuất đạo, còn ở tại Phi Lai sơn trang Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu chi nhiều, nhưng hiện nay gót chân chàng đã giẫm khắp nơi, lại giao kết làm bạn giang hồ hào kiệt, lẽ tự nhiên sự hiểu biết về giang hồ không ít.
Chàng đã nghe người ta nói về ký hiệu con bạch xà phun ra hai chữ Tín thiệt mà tầm lấy hướng đi Trên đường đi phàm những lối quanh co khúc khuỷu thế nào cũng gặp hình dáng con bạch xà in trên đất, chỉ phương hướng. Riêng con bạch xà này đầu quay về phương Bắc nội thành, mà trước mắt chàng là một tòa cổ lâu hoang phế, đổ nát, có lẽ đã nhiều năm ít ai lui tới, vả lại theo cái ký hiệu này thì con bạch xà không có phun ra hai chữ Tín thiệt. Cừu Thiên Hiệp đoán là đã có người đi

ngang qua đây xóa mất vết tích.
Chàng đang suy tư, bỗng thấy từ xa đi lại một bà lão đầu bạc như sương, tay chống gậy đầu Cưu, dáng người quắc thước thần thái thong dong, chứng tỏ bà lão có nhiều công lực phi phàm.
Cừu Thiên Hiệp vờ như khách đi đường, vội bước xẹt vào tòa cổ lâu, núp dưới mái hiên chờ xem hành động của bà lão.
Khi lão bà đi đến chỗ ghi ký hiệu bạch xà bà liếc nhìn qua, đoạn thở khì một tiếng nhỏ tay cầm gậy đầu Cưu giơ lên cao, đánh xuống nền tường thật mạnh, đầu gậy của bà còn cách xa ký hiệu bạch xà chừng một trượng.
- Coong! Coong! Coong!
Tiếng kêu không lớn lắm nhưng phiến đá bị đánh vỡ vụn bốc lên phấn bụi ngợp trời, lưu lại dưới bờ tường ba cái lỗ sâu hoắm, chừng một tấc vuông mỗi lỗ, biến thành hình chữ phẩm. Lão bà nhìn lại công phu sáng tạo của mình lần nữa, có lẽ bà ta vừa ý nên cười nhẹ. Đoạn bà ta chống gậy đi về hướng Bắc thành.
Cừu Thiên Hiệp toan bước ra xem.
Bỗng nhiên trên tường tòa cổ lâu nhảy xuống một bóng người, tiếp theo đó là giọng nói trầm trầm vang lên :
- Vô lượng thọ Phật!
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này là một đạo sĩ đội mũ vàng, chàng mỉm cười nói thầm.
Tên Huỳnh Quan đạo sĩ, thật to gan, bây giờ trời chưa tối hẳn, mà đã dám leo rào, vượt vách nhà người.
Huỳnh Quan đạo sĩ vừa niệm Phật hiệu xong đã phá lên cười hề hề, trong tay cầm cây phất trần, lão bước đến chỗ lão bà viết chữ phẩm giơ cây phất trần quét mạnh mấy vòng, làm cho cát đá bay mù mịt, rồi buông mấy tiếng cười nhạt và bỏ đi ngay.
Cừu Thiên Hiệp thấy đã vắng người, liền chui nhanh ra xem bất giác chàng há mồm kinh ngạc đến cùng cực.
Nguyên, hình chữ phẩm lão bà vẽ bằng đầu gậy, gồm ba chữ khẩu to bằng cái bát canh, bây giờ ba chữ khẩu ấy biến thành ba tổ ong không rõ mấy ngàn lổ nhỏ chi chít, chính là Huỳnh Quan đạo sĩ dùng cây phất trần lông đuôi ngựa sánh với dây tơ không hơn kém, nó chỉ là loại dây nhưng không ngờ lão đạo dùng nó xoi thủng mặt đá, nếu lão đạo không có nội lực cao thâm thì Huỳnh Quan đạo sĩ phải là tay lệch đất, nghiêng trời đứng nhất nhì trong võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy trong lòng hơi khiếp đảm vội đề cao cảnh giác và thầm nghĩ :
"Chốn cố đô Trường An này nay là chỗ Tàng long phục hổ đầy dẫy những tay cừ khôi, cự phách, lỗi lạc siêu quần, bạt chúng thì ta không nên ỷ thị mà mang khốn."
Nhưng chàng lại nghĩ :
"Chính mình mới xuất đạo giang hồ, kẻ sanh sau, phường hậu bối, mà cả gan đến hội Trường An. Xưa Trường An là chỗ thi đua giựt giải, nay Trường An đối với chính mình là chỗ Ván bài vận mạng. Vì như ta thắng thế, thì danh tiếng muôn vàn bằng trái lại, chỉ trong nháy mắt hay một nửa chiêu tính mạng này khó bảo toàn. Thế thì việc tìm cha, truy nguyên thân thế sẽ biến thành bọt nước, bèo mây"
Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần chàng đắm trong mơ loạn, đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, dựa lưng vào tường ngây ngất.
Ngay lúc đó, một bàn tay đặt nhẹ lên vai chàng.
Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh sợ, nhảy vụt ra xa một trượng vừa hốt hoảng nạt to :
- Ai?
- Hi hi! Ta chớ ai? Ha ha...
Hành động lạ, mà lời nói cũng kỳ. Nguyên người này là lão mang bầu hồ lô, xem diễn võ buổi trưa là lão Hoa tử Lão há mồm cười to, để lộ hai hàm răng trắng như ngọc, xinh đẹp dị thường, lão đưa đôi mắt cảm tình nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia hòa dịu.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy lão, cũng đổi giận làm vui vừa cung kính hỏi :
- Lão gia mới đến ư? Thế mà tôi tưởng ai đấy chứ
Lão Hoa tử cười nhẹ nói :
- Cựu cổ lâu là ổ của lão Hoa tử. Thì bảo sao ta chẳng đến đây.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lão là người rất hiếm trong giới võ lâm, do đó chàng mỉm cười nói :
- Tiền bối chớ cười nhé.
Lão Hoa tử thấy chàng lễ độ Ôn nhu nói năng phải lẽ, thì lấy làm đắc ý hỏi :
- Ý! Ngươi ở phái nào, chúng ta chưa có dịp thấy nhau?
Cừu Thiên Hiệp tuy nhận biết lão Hoa tử là kỳ nhơn dị sĩ, nhưng hiện giờ không rõ bạn hay thù, nên chàng nhận thấy không nên nói rõ lai lịch, nhưng không lẽ chẳng trả lời câu hỏi của lão Hoa tử hay sao? Vì

thế chàng bối rối đến đỏ mặt, sau cùng chàng phải nói dối :
- Tại hạ là người của Thể Vân bang.
Lão Hoa tử nghe qua tái mặt, bằng giọng nói nặng nề lão gắt bảo :
- Bọn chuột! Hãy lưu ký hiệu lại đây rồi cút cho khuất mắt tạ Cút mau!
Gương mặt của lão bỗng nghiêm nghị, thần sắc rất lợi hại, uy nghị Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được lời nói bịa của mình đã làm lão Hoa tử nổi cơn thịnh nộ đáng sợ khiến chàng giật mình lùi hai bước. Tuy quá ngạc nhiên nhưng Cừu Thiên Hiệp không đợi sự việc và nói nhanh :
- Tiền bối thứ lối, chẳng phải sự chi mà lại lưu tín hiệu.
Lão Hoa tử hơi ngạc nhiên, nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia mắt dịu linh, một chốc sau mới ôn tồn bảo :
- Tiếc thay! Hỏng cả rồi.
Nói dứt, lão Hoa tử không liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp nữa, mà với tay lấy bầu hồ lô phía trên lưng xuống, tay tả chầm chiếc hồ lô tung tới trước. Không rõ vô tình hay cố ý, chiếc hồ lô rơi xuống kế ba cái ký hiệu của ba môn phái. Lão Hoa tử bước đến lấy ngón tay vẽ theo chiếc hồ lô mà in trên nên đá sâu đến ba tấc, trong khi ký hiệu của ba môn phái kia sâu đến hai tấc.
Sau khi vẽ xong ký hiệu lão Hoa tử chân nam đá chân xiêu sàng qua bước lại thân hình lắc lư đi nhanh về phía trong. Cừu Thiên Hiệp nhìn lại dấy ký hiệu phạn phiêu đột nhiên dấu hiệu này biến sâu đến ba tấc, bất giác chàng buộc miệng khen :
- Thế mới biết, người giỏi thường có người giỏi hơn.
Đạo sĩ dùng phất trần, phất qua phất lại tạo nên ngàn lỗ nhỏ, bằng phương pháp mượn ảnh là hình, tuy công lực đáng khen, song chưa bằng lão Hoa tử. Lão Hoa tử chỉ bước qua bước lại, mượn không khí làm nội lực xoi thủng nền đá, thế thì lão Hoa tử cao diệu hơn Huỳnh Quan đạo sĩ một bậc.
Lúc bấy giờ, màn đêm đã bao phủ khắp nơi, đường phố vắng người qua lại. Đột nhiên, từ đầu ngõ vang lên nhiều tiếng chân người.
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp luôn luôn để ý phòng bị, vừa nghe tiếng động chàng vội lách mình vào bóng tối bước vào chỗ ẩn lúc nãy, hầu quan sát động tịnh.
Chàng nghe nhiều tà áo chạm nhau phần phật. Trong nháy mắt số người này phi thân đã đến đầu bờ tường, họ là bang phái Thế Vân bang một bang có nhiều cảm tình và chân chánh với mọi giới giang hồ.
Trong nhóm này gồm bảy người là Tam tinh, Tứ tý : ba người lấy tinh

tú làm hiệu, bốn người lấy tý làm tên ngoài.
Bảy người này khi hạ xuống đầu bờ tường, họ đưa mắt nhìn xem các ký hiệu ngay.
Bỗng Qúa Thiên Tinh cả kinh hô to :
- A! Lão xú kêu cơm cũng có đây.
Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn sáu người kia ai ai cũng lộ vẻ kinh sợ, hãi hùng.
Phi Độ Lưu Tinh lệnh hổ tiêu khẽ gật đầu nói nhỏ :
- Thế tình hình càng trở nên gay cấn hơn nữa.
Bạch Nhựt Tý là người hùng nhất bọn, không có ý gì ái ngại, trầm giọng bảo :
- Ở đời trong cái họa, có cái phước. Chúng ta đã đến đây tức nhiên sẽ gặp may, đêm nay chẳng riêng gì một bang phái Thể Vân bang chúng ta, mà nào là Tam Điển Đào Hoa Mạnh lão thái, Bạch Xà Lang Quân, lại có Thiết Phấn Trại Đốn Dương, thì có gì bất hảo đâu? Nếu có gì không hay, bất quá chúng ta đốt cao cây đuốc để cho chúng nó đánh nhau, thì chúng ta ái ngại gì nữa.
Qúa Thiên Tinh gật gù bảo :
- Hãy ghi ký hiệu trước đã, đến giờ hội chúng ta sẽ tùy cơ hành sự.
Nói dứt, hắn lấy trong áo ra một thẻ bài bằng thiết, bên trên vẽ năm vầng mây ngũ thể tường vân, hắn đem cắm cạnh bên dấy ký hiệu bạch xà, bảy người liền hối hả bước rất nhanh.
Tam tinh Tứ tý đi rất gấp. Nhưng lúc đó, có một bóng đen thập thò sau ngõ, đợi cho bảy người của Thể Vân bang đi xa, hắn lặng lẻ bước ra ngoài, chàng thấy hắn chỉ là một tên hán tử ốm tong.
Tên hán tử ốm bước dọc theo bờ tường quan sát từng dấu ký hiệu.
Bỗng nhiên, hắn nghiêng mình ra sau thủ thế, tả chưởng xòe ra đánh mạnh vào phiến đá trên bờ tường gần bên các ký hiệu.
Bùng! Coong! Coong!
Ba tiếng nổ vang dậy, hắn đã dùng chưởng pháp ghi ký hiệu xong, dường như hắn thích thú về xảo thuật vừa tạo ra, chỉ nghe giọng cười ha hả đầy đắc ý, nhiên hậu hắn nhún mình nhảy vụt qua tường viện và biến mình trong bóng tối mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp không rõ hắn thuộc về môn phái nào, chàng toan bước ra coi dấu hiệu mà đánh giá công lực của hắn cao thấp thế nào.
Bỗng nhiên một giọng nói hùng hào vang lên :
- Này ông bạn. Đừng giở trò ma quỷ thập thò. Hãy ra đây!

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 20
Rồng Mây Gặp Hội

Cừu Thiên Hiệp nghe thế toan bước nhanh ra ngoài, thì thấy người đó quát :
- Ngươi toan đào tẩu à.
Giọng nói to như sấm vang lên, tiếp theo là luồng kình phong nhỏ như to, xoáy mạnh vào cơ đại huyệt Cừu Thiên Hiệp thế nhanh khôn tả.
Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, tay hữu vươn ra hai ngón, hóa ra chiếu kiếm Thường Thắng bát kiếm điểm nhanh vào luồng kình phong như lạc tinh sa, đôi chân dùng Lôi Hành cửu chuyển thế mạnh như phong lôi đánh trả vào đối phương.
Người ấy phất tay áo chống lại, vừa tung mình lên cao bảy thước miệng nói to :
- Hay thật. Ta đoán không sai.
Vừa nói dứt, người ấy đã hạ xuống đất, gương mặt đường đường chính chính đôi mắt chiếu hào quang lẫm lẫm oai phong nhìn thẳng người Cừu Thiên Hiệp.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ đối phương là một người tầm vóc, mặt vuông, tai lớn, cằm bạnh mắt to, năm chòm râu dài, điểm tô gương mặt thêm phần hiên ngang khí vũ. Trên lưng treo lủng lẳng thanh kiếm Lục sa ngư, nghị dung thật khác phàm.
Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ khách lạ lòng chàng bỗng thấy kính mến lạ, bao nhiêu sự uất hận tiêu tan rất nhanh.
Người ấy nhìn Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi :
- Túc hạ thuộc môn phái nào? Tại sao lại ẩn mình lén lút như thế?
Cừu Thiên Hiệp thấy khách lạ nghiêm trang nghi biểu, chẳng phải phường ta ma ngoại đạo, nên chàng thành thực trả lời :
- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ vì tại hạ đi ngang Trường An...
Khách lạ không đợi chàng nói dứt câu liền cau đôi mày lưỡi kiếm hỏi nhanh :
- Cây có cội, nước có nguồn? Nhân vật võ lâm ai lại không môn, không phái?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp :
- Rất tiếc, tại hạ chưa thể liệt vào hàng nhân vật võ lâm, chẳng qua tại hạ động tính hiếu kỳ mà đến đây thôi.
Chàng nói đến đây, tự cảm thấy thẹn với lòng nên mỉm cười khổ sở, thần thái mất hẳn vẻ xinh tươi.
Người lạ mấp máy đôi môi, muốn nói gì nhưng lại thôi.. sau cùng cả cười nói :
- Ngày nay ở Trường An sự náo nhiệt xem đủ mãn nhãn, nhưng mà sự náo nhiệt đó không có dễ gì xem?
Dứt lời, người ấy chạy đến đầu bờ tường nhìn xuống vừa nói nhỏ :
- Tam ca ca đã đến rồi.
Tiếp đấy, gã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, lay động trên bờ tường như phượng múa rồng bay, lấy kiếm làm bút, vẽ lên mặt đá hai chữ Tuyệt Tình to bằng cái chén trà. Nét bút rất linh động, sau khi vẽ xong gã quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp nói :
- Ngươi vừa sử dụng quái chiêu kỳ thế mà ngươi không nhận là nhơn vật võ lâm, dù ngươi không nhận ngươi cũng mặc nhiên là con nhà võ, vả lại muốn xem hội, thì phải lưu lại đây một ký hiệu gì chứ?
Cừu Thiên Hiệp hơi bối rối, bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lắc đầu nói :
- Tôi không có ký hiệu gì cả.
Khách lạ cau mày, trầm giọng bảo :
- Không có ư? Thế thì dù ngươi có tính hiếu kỳ đến đâu cũng khó mà xem hội được.
Cừu Thiên Hiệp thẫn thờ :
- Thật thế sao?
Khách lạ dịu giọng bảo :
- Đúng vậy.
Nói đến đây người ấy cả cười đổi giọng tiếp :
- Có thể ngươi chọn một ngoại hiệu gì theo ý thích cũng được.
Cừu Thiên Hiệp ái ngại bảo :
- Chỉ sợ không ổn.
Khách lạ mỉm cười giải thích :
- Chẳng sao cả. Phàm con nhà võ ai ai cũng tự chọn cho mình cái tên chữ, hoặc ngoại hiệu theo sở thích. Chẳng nhẽ đường đường tráng sĩ lại chịu vô danh tiểu tốt hay sao?
Lời nói ấy của khách lạ làm khích động tâm chí Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng tự nhủ :

“Hắn nói đúng đấy. Chữ hiệu là do sở thích của mỗi người, chẳng nhẽ ta mãi mãi vô danh không có tự hiệu hay sao? Ta có thể tự lập môn phái cho ta chứ.”
Nghĩ vậy nhưng chàng lại rùng mình e ngại...
Khách lạ nhìn thấy thái độ của chàng, tức cười bèn đưa ra một ví dụ giải thích :
- Này các hạ. Ta là một kẻ không có môn phái chỉ vì ta quen dùng cây gươm thép gọi là Tuyệt Tình kiếm mà ta quen miệng gọi Tuyệt Tình kiếm lâu ngày dài tháng thiên hạ quên bẳng tên họ thật của ta, mà gọi ta là Tuyệt Tình kiếm khách chẳng nhẽ ta cự tuyệt hay sao? Bởi vậy tự hiệu là do sở thích của mình mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua liếc mắt nhìn hắn và nói thầm :
“Con người đường đường chánh chánh như ngươi, mà dùng hai chữ tuyệt tình không khéo thiên hạ lại hiểu lầm... cũng oan lắm đấy.”
Tuyệt Tình khách thấy chàng tư lự, tưởng đâu chàng đang suy nghĩ tìm ký hiệu, bèn tỏ vẻ lưu ý nói :
- Ta thấy các hạ có nghi biểu hơn người, tương tự anh chàng thư sinh bạch diện, vậy các hạ cứ tự tiện vẽ đùa một ký hiệu gì cũng được để tượng trưng là được.
Lời nói của hắn đánh thức Cừu Thiên Hiệp lần nữa khiến chàng lại nghĩ :
“Quyển Bổ thiên tàn thiết hạo khí thơ là một vật chí bửu trong giới võ lâm, ai ai cũng ước ao nhặt được. Tại sao ta chẳng vẽ quyển tuyệt thế kỳ thơ này lên bờ tường cho mọi người biết rõ?”
Vừa nghĩ ngợi, chàng bèn tương kế tựu kế nói :
- Y theo lời các hạ chỉ giáo, tại hạ giống tên bạch diện thư sinh, thì tiện đây tại hạ vẽ một quyển sách làm ký hiệu được chăng? Sở dĩ tại hạ làm thế là chỉ nghĩ đến việc xem buổi hội mà thôi.
Nói xong, chàng chẳng do dự tay tả duỗi thẳng vươn ra hai ngón, nhắm bên dưới chữ Tuyệt tình vận công vào đôi ngón tay ấn mạnh trên mặt đá, vẽ một quyển sách nhỏ hình dáng giống như tạc.
Tuyệt Tình khách thất kinh tái mặt, hắn không ngờ Cừu Thiên Hiệp tuổi trẻ mà công lực đến bậc thượng thừa, lấy tay vẽ trên đá như vẽ vào mặt cát, mặt bùn, lại thấy Cừu Thiên Hiệp vẽ quyển sách phía dưới hai chữ Tuyệt tình khiến hắn quá cảm phục kêu to lên :
- Này các hạ, lấy công lực mà so, thì các hạ hơn ta gấp bội, tại sao lại vẽ ký hiệu dưới chữ Tuyệt tình, chẳng hóa ra quá khiêm nhường với ta

lắm ư?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp :
- Không phải vậy đâu. Chỉ vì đại huynh thuộc vào hàng tiền bối của tôi đấy.
Tuyệt Tình kiếm khách nghe quá lấy làm đẹp dạ, phá lên cười to nói :
- Này tiểu bằng hữu. Canh ba chúng ta sẽ gặp lại nhé.
Nói đoạn, Tuyệt Tình kiếm khách nhún mình nhảy ra xa mấy trượng chớp mắt đã biến mình vào cuối ngõ mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt tiễn chân Tuyệt Tình kiếm chàng lại lui vào bóng tối ngồi chờ rất lâu vẫn không thấy nhân vật nào đến thêm nữa. Chàng nhìn thấy đêm đã đầu canh, nên vội lững thững quay mình đi ra phố, tìm một tửu lầu ăn uống no nê Thấy thời giờ còn lâu lắm mới đến canh ba, chàng lại rời tửu lầu đi tìm một khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức.
Cừu Thiên Hiệp ra khỏi quán ăn, tìm đến khách sạn Bình An chỉ cách đây vài căn phố.
Sau khi thuê được một căn phòng, chàng ngồi xuống chiếc giường tịnh tọa dưỡng thần, hầu có đủ tinh thần phó cuộc long tranh hổ đấu đêm nay.
Cừu Thiên Hiệp mới vào Long Vân đại trận bằng hình thức đợi chờ, lòng chàng lo lắng chẳng an nên ngồi trên giường tĩnh tọa, mà tâm thần bất định, những dấy vết ký hiệu các môn, bang, phái trên bờ tường, cùng những nhơn vật hình như hiện lên nhảy múa lờ mờ trước mặt chàng, tựa hồ chàng đang kẹt vào trận Ngũ hoa, bát mông.. nên sự tịnh dưỡng tinh thần không có hiệu quả gì cả.
Chàng đang mê loạn mơ màng, bỗng nhiên tiếng gió rít như xé lụa, rơi vào giữa nhà ngoài song cửa phòng của chàng.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót một cái, bước nhẹ xuống giường đi lần ra cửa sổ, chàng hé nhẹ cánh cửa nhìn vào trong viện.
Nhưng, bên trong tối đen như mực không thấy một bóng người động tịnh. Chàng toan nhảy đẩy cửa bước ra ngoài, chợt thấy bên dưới nhà đèn đuốc sáng, ánh đèn lại di động vào giữa nhà, Cừu Thiên Hiệp hé cửa theo dõi chỉ thấy hai bóng người, ngồi đối diện nhau giữa sảnh phòng, một người vạm vỡ tráng kiện, còn một người ốm nhỏ yếu đuối, nhưng chàng không nhận rõ mặt mũi cả hai ra sao, vì họ quay mặt vào trong nhà.
Bấy giờ, người tráng kiện giơ tay chỉ bức họa sơn hà xã tắc treo trên

vách, cất tiếng rổn rảng nói :
- Sư thúc. Thật là cuộc hội rồng mây, võ lâm hai đạo chánh ta sẽ dự không ít, họ chiếm cứ phía Tây Bắc hết nửa mảnh giang sơn hôm nay họ về đây chật cả cô đô như cuộc họp mãn đường hồng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động, vì giọng nói của người này hình như chàng đã có dịp nghe qua mấy lần.
Người ốm nhỏ gật đầu bảo :
- Thật vậy sao?
Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ ra giọng của lão ống, chính là giọng nói của lão già giống khỉ diễn võ lúc ban mai, và người vạm vỡ tráng kiện kia chính là Ma Diện nhân.
Chàng liền nín lặng theo dõi cuộc trò chuyện của hai người.
Ma Diện nhân tiếp tục nói :
- Sư thúc. Họ đến rất nhiều, nào là: Bạch Xà Lang Quân Trại Đốn Dương, Mạnh lão thái.. và.. À. Và Thể Vân bang, có cả lão Du tổ tông Ngô Trung Sanh của Không môn, hắn ghi ký hiệu Tam Chi Thủ.
Lão ốm nhỏ cười hi hí bảo :
- À. Như thế càng náo nhiệt chứ sao.
Ma Diện nhân lại nói :
- Chánh đạo có hai người, một người vẽ ký hiệu phạn phiêu..
Nghe đến đây, lão ốm vụt đứng phắt dậy, lão cả kinh, ngắt lời :
- Hắn. Hắn là Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt, sáng này ta thấy hắn, cũng là sự ngẫu nhiên, ta chú trọng đến việc lưu ký hiệu, và sợ kẻ có quyền tuyệt thế kỳ thư mà ít ai tưởng đến... biết đâu Thượng Quan Kiệt chẳng giữ vật này.
Vừa nói dứt, lão ngồi bệt xuống trường kỷ tỏ vẻ lo sợ ưu tư.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, bấy giờ chàng mới vỡ lẽ các tay danh thủ giang hồ, tụ tập tại Tràng Anh, chỉ vì họ muốn tìm hiểu quyển Thiết thư mà thôi, chính chàng mới là cái bia, mà họ lại không rõ.
Ma Diện nhân nghe lão ốm nói, hắn tỏ vẻ bất phục, trầm giọng tiếp lời :
- Sư thúc khéo khen dồi chí khí của người, mà làm mất oai phong của mình, chắc gì họ thành tựu đâu.
Lão ốm lắc đầu thở dài, bằng giọng nói thiểu não bảo :
- Ngươi có biết đâu. Trong vòm trời võ hiệp những tay trung đỉnh cao thủ là Nhứt tăng, Nhì khất cái, Tam kiếm khách, sáu người này là vũ nội vô địch.
Ma Diện nhân như chợt nhớ điều gì, hắn vội lớn tiếng cướp lời :

- Sư thúc. Còn nữa, còn một ký hiệu vẻ gọn hai chữ Tuyệt tình có phải là người mà sư thúc thường nói Tuyệt Tình kiếm khách đấy chăng?
Lão ốm nghe đến đây, càng tỏ ra thất vọng chán chường, lão ôm đầu rên rỉ :
- Thế là hết. Hỏng cả rồi.
Ma Diện nhân biến sắc hỏi nhanh :
- Vì sao thế? Sư thúc, nghĩ gì thế?
Lão ốm lắc đầu buồn bã dã dượi, bằng giọng nói tuyệt vọng :
- Nhứt tăng, Nhị khất cái, Tam kiếm khách, số sáu người đại danh đã có mặt hai người, nếu hai người kết liên với nhau, thì chúng ta dám chống lại họ được sao.
Ma Diện nhân quá bất mãn về thái độ gàn dở của lão nên trở giọng bướng bỉnh :
- Sư thúc. Tai nghe đâu bằng mắt thấy, biết đâu người đời họ hữu danh vô thực. Hãy nhìn thấy sẽ quyết định sau.
Lão ốm không thuận nghe lý luận gàn bướng bèn ngắt lời hỏi :
- Ngươi còn nhìn thấy ký hiệu gì nữa?
Ma Diện nhân nâng chén trà lên uống một hớp, đôi mắt nhìn ra cửa sổ mơ màng, hắn chợt nhớ lại một việc liền nói :
- Sư thúc, còn một điều hơi lạ, là phía dưới hai chữ Tuyệt tình có vẽ một quyển sách không rõ có phải ký hiệu hay chăng?
Lão ốm kêu lên thất thanh :
- A.
Tiếng a vừa thoát khỏi vành môi mỏng, dường như có gì ngăn chặn. Lão mấp máy vành môi, song nói chẳng ra lời, lão đưa hai tay bóp mạnh vào trán, nhăn mặt, cau mày, tựa hồ như gan ruột đã khô, vi cùng tư cạn tưởng Cừu Thiên Hiệp thấy thế cười thầm: Lão gầy dù lão có suy nghĩ trong mười năm, cũng khó mà tìm được gì theo ý muốn.
Quả nhiên, lão đứng phắt dậy, bước lui bước tới giữa phòng ra chiều suy nghĩ lung lắm, sau cùng lão cũng cất tiếng nói bâng quơ :
- Hừ. Chẳng có gì lạ nó là một môn phái. Là một phái mới ra đời.
Ma Diện nhân đưa mắt nhìn lão nói :
- Tôi đã in ký hiệu của sư thúc vào tường.. rồi...
Lão ốm khoác tay lắc đầu bảo :
- Rõ khổ. Hôm nay có rất đông nhân vật rồng mây, ngươi đã lỡ lưu ký hiệu, chúng ta chỉ còn nước trốn đi là hay hơn cả, đừng để lọt vào mắt thiên ha... để rồi ôm chịu sự trống không.

Ma Diện nhân quá bực dọc về tinh thần chí bại của lão, hắn cố cao giọng gào to :
- Sư thúc nói chi những lời này? Trân sơn phái đâu phải là một phái yếu hèn? Còn sư thúc là Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng một người trong nhóm Tam nghĩa Cửu hiệp oai trấn giang hồ danh rền thiên ha... sư thúc đã quên tự hiệu rồi ư?
Cừu Thiên Hiệp nghe nhắc đến bốn chữ Tam nghĩa Cửu hiệp làm rúng động cả chân thân...
Nguyên vì Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tứ Huệ là người đứng đầu nhóm Tam nghĩa Cửu hiệp chữ nghĩa, chữ Hiệp nghe rất dễ mến, nhưng độc địa vô cùng, danh ác đến nỗi giết người không gớm tay. Nhiệm Tử Huệ đã nuôi dưỡng Cừu Thiên Hiệp mười năm, cốt trả thù móc mắt và tâm địa vô cùng tàn nhẫn, người thường không thể nghĩ được.
Chàng cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu, bất giác nhớ đến cô bé Hắc Phụng diễn trò lúc sáng, bấy giờ không rõ có ở đây không, mà chẳng thấy bóng dáng hay tiếng nói của cô nàng.
Chẳng để Cừu Thiên Hiệp nghĩ ngợi nhiều, Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng cất tiếng nói :
- Ngươi đã ghi ký hiệu rồi, dĩ nhiên chúng ta không thể ly khai buổi hội, chúng ta sẽ đến nơi tùy cơ hành sự. Hiền điệt. Ngươi có đến đây phải nhẫn nại chớ có hồ đồ nhé.
Ma Diện nhân tựa hồ như chẳng vừa y, nên tiếp tục nói :
- Sư thúc. Sau khi điệt nhi khắc xong ký hiệu. Điệt nhi chưa về ngay, lại gặp thêm một nhân vật lợi hại nữa.
Cừu Thiên Hiệp cố nén cười nghĩ thầm :
"Gặp ai ngươi cũng cho là lợi hại cả, thật là quân nhát gan."
Tiên viên Hích Lượng hỏi nhanh :
- Là ai thế?
Ma Diện nhân chưa kịp đáp, đột nhiên ngoài cửa sổ thò vào một bàn tay xòe năm ngón như cánh quạt.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả kinh, không rõ điều cổ quái gì sắp xảy ra.
Ma Diện nhân đưa tay thủ thế, còn Tiên viên Hích Lượng thì cười ngất bảo :
- Quả là Ngũ Diện Yêu Hồ.
Lão chưa nói cạn lời, đã nghe một tiếng soạt nhè nhẹ, rồi một bóng người lướt nhanh qua nóc nhà.

Cừu Thiên Hiệp đã trải qua hai độ kỳ duyên cho nên tai thông mắt sáng, nhìn bóng nơi trú, nghe tiếng động biết phương nào, nên vội nằm phụ sát đất, sợ lộ hình tung bị kẻ lạ phát giác.
Chiếc bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi nhanh trên mái nhà, mà không gây ra tiếng động nhỏ.
Tiếp theo đấy, một giọng nói ẻo lả của người thiếu nữ khẽ vang lên :
- Lão hầu nhị Sau lưng gọi ta là Yêu hồ. Hừ. Ta Yêu hồ thì mọi người là súc sanh dã thú cả.
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa nhanh tay hữu đẩy mạnh cánh cửa sổ, rồi thò đầu ra ngoài cười nhẹ bảo :
- Nhắc đến A Man, thì Tào Tháo lại dẫn xác đến. Hãy mau vào đây.
Cả hai tỏ ra vui vẻ lắm, họ cười hỉ hả không thôi.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt hướng vào trong nhìn thấy người vừa xuất hiện là một vị đạo cô trung niên, mái tóc đen tuyền như suối mộng, mặt trắng môi hồng, nhất là đôi mắt xanh biêng biếc, nàng mặc áo bá kết đạo y thắt lưng xanh, dáng điệu phong tao cốt cách, nàng chỉ vịn song cửa leo vào nhà, Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng vội đưa cánh tay vượn dìu nàng đi vào phòng viện Cừu Thiên Hiệp không nghe họ nói chuyện nữa, mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích đầy vẻ lả lơi của đạo cô, pha lẫn tiếng cười hô hố đượm mùi dục lạc của Tiên viên Hích Lượng.
Nghe qua giọng cười đùa bỡn cả hai, chàng đoán biết vị đạo cô này là hạng phong tao nữ khách, không phải người lộ số chánh kinh, nhất định vị đạo cô này thuộc hàng giang hồ bại loại, vốn dòng đãng phụ, dâm giai Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, quyết không để vào tai tiếng nói giọng cười của Viên, Hồ.
Dứt tiếng cười đùa, Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng vào đề bằng giọng nói rất nhỏ :
- Thủ xét lại buổi hội Trường An đêm nay, ta nghe nói cao thủ tề tựu như sóng biển mây ngàn, thì công việc sẽ biến đổi qua nhiều sắc thái.
Vậy nàng là một tinh quái hồ ly đã tính toán thế nào, và đưa ra những tuyệt chiêu gì?
Ngũ Diện Yêu Hồ bĩu môi cười nhạt, bằng giọng nói dịu dàng và bí mật :
- Bổn cô nương đã có kế hay tuyệt, hiện giờ thì cơ trời khó lộ cho ai nghe.
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười hô hố, trầm giọng bảo :

- Đạo cô hãy im đi, đừng giở giọng rao hàng. Cái môn Mị Nhãn Mê Hồn thuật của ngươi, dùng để đối phó với người khác kìa, chớ đừng mong đối phó với Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt và Tuyệt Tình kiếm khách, chỉ sợ ngươi mất công vô ích.
Ngũ Diện Yêu Hồ nhoẻn miệng cười bảo :
- Khỉ già họ Hích. Chớ có khinh người, bản đạo cô đã có diệu kế thật đấy.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội nín hơi, tâm tịnh cố lắng nghe, nhưng họ không nói nữa.
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng nói tiếp :
- Việc này liên quan đến quyển Tuyệt thế kỳ thơ, còn ngại đến sanh mạng chúng ta khó bảo toàn, là việc hết sức quan hệ ngươi chớ tưởng đó là trò đùa nhé.
Ngũ Diện Yêu Hồ tỏ ra đắc ý cả cười bảo :
- Thật là nhát như khỉ, ngươi hãy kề tai đây nghe ta bảo việc này.
Nhìn qua khe cửa chàng thấy hai người kề tai nhau nói nhỏ. Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng, nhưng không có cách nào nghe được những lời nói của họ.
Lúc bấy giờ nếu công khai ra mặt thì bất tiện còn nghe trộm thì không được nữa, còn lén lút bước đến rình ngoài song cửa lại sợ lộ hình tung.
Lúc bấy giờ gian nhà đối diện bỗng truyền sang một giọng cười hùng hậu.
Chàng lại nghe Trân Sơn Tiên Viên nói tiếp :
- Hay lắm đấy. Hôm nay ta thấy ngươi mới hoàn toàn là con hồ ly tinh quái, khi Thiết thư về tay rồi, ngươi chớ quên người bạn già này nhé.
Ngũ Diện Yêu Hồ bĩu vành môi cong bảo :
- Xì. Chưa giương bẫy đã bắt nước làm lông, chưa vào vòng đã mong ăn thịt. Rõ là khỉ già.
- Bồng. Bồng.
Tiếng trống canh lầu Ngũ Phụng đã điểm hia dùi, báo hiệu bước sang canh hai, đêm lặng người yên, cảnh vật chìm say trong dạ tịch.
Cửa sổ đối diện ánh sáng vàng chiếu ra le lói. Ngũ Diện Yêu Hồ giũ áo, đứng trong phòng nhảy vọt ra sân khách sạn tiếp theo đấy Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng hối hả chạy theo, hắn đặt bàn tay lên vai Ngũ Diện Yêu Hồ âu yếm bảo :
- Khi quyển Thiết thư lọt vào tay, mong nàng nhớ chút duyên già của chúng ta, mà để cho ta xem với nhé.

- Húy. Ối chao.
Lão Hầu không hiểu vì sao Ngũ Diện Yêu Hồ đột nhiên lại kinh sợ kêu hoảng lên, đôi mắt lộ ra tia ngạc nhiên thất thần. Bằng giọng nói mất bình tĩnh nàng ta hỏi :
- Lão Hầu ngươi chẳng có giẫm mạnh lên chân ta chứ?
Trân Sơn Tiên Viên lắc đầu, mỉm cười bảo :
- Chẳng lẽ là ma, hay là chúng ta đã gặp...
Cừu Thiên Hiệp nhìn xuống sân khách sạn thấy một vầng khói trắng lờ mờ, quyện qua cuộn lại sau lưng Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng.
Ngũ Diện Yêu Hồ run giọng bảo tiếp :
- Này lão Hầu. Ngươi có nghĩ rằng trong khách sạn này có xảy ra chuyện quái lạ không?
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng đôi mắt chớp lia vẻ mặt dớn dác, vừa run giọng nói :
- Đúng thế. Ta vừa nghe ai thổi sau ót ta mấy lượt. Lạ thật.
Cừu Thiên Hiệp rúng động khắp chân thân, vì hai người này rất lợi hại, song không rõ có người theo dõi. Chỉ vì chàng có đôi mắt tinh vi, nên mới thấy rõ vầng khói mỏng lượn qua, đấy chính là một người có môn khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi cặp Viên, Hồ.
Ngay lúc đó, Ngũ Diện Yêu Hồ vẫn chưa hết lo âu nói :
- Chắc trong khách điếm không cúng bái, nên yêu quỷ lộng hành.
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng vẫn chưa hết kinh sợ nói tiếp :
- Thật là quái đản, làm gì có ma quỷ lộng hành chẳng qua...
Lão chưa nói dứt lời, bỗng thấy Ma Diện nhân từ trong chạy hồng hộc ra ngoài kêu lên rối rít :
- Sư thúc. Bất hảo. Con Hắc Phụng ngạnh đầu không rõ đi đâu mất.
Trân Sơn Tiên Viên nghe qua tái mặt, hối hả chạy vào nhà vừa đi vừa hỏi nhanh :
- Thật thế à?
Lão vào nhà một lúc lâu, bỗng nghe lão quát ầm lên :
- Người là thằng chết gió? Nó làm sao tự giải huyệt được? Và chân cẳng đâu nhảy ra song cửa mà đi Tất nhiên có người bắt cóc nó rồi. Khổ thật.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng thầm cho hoàn cảnh cô bé Hắc Phụng.
Ngũ Diện Yêu Hồ sợ thất thần nói nhanh :
- Lão Hầu nhị Ta tin rằng có người theo dõi chúng tạ Lão Hầu nhi ta đi

trước nhé.
Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhìn Ma Diện nhân cúi đầu sầu thảm, bằng giọng nói chán chường bảo :
- Thật là hỏng cả, chúng ta phải rời khỏi nơi đây lập tức nếu nghỉ lại đêm nay, chúng ta sẽ gặp dữ nhiều lành ít.
Vừa nói dứt, lão hầu kéo Ma Diện nhân đi ra ngoài, cả hai hướng về tòa cổ lâu song song đi tới.
Cừu Thiên Hiệp đợi cả ba đi rất xa, chàng bèn bước lần đến cửa song toan nhún mình nhảy vọt ra ngoài.
Bỗng nhiên, sau lưng chàng vang lên một giọng nói trầm trầm :
- Chưa nên động vội.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 21
Khách Quái Kiệt Khéo Cứu Gái Quần Thoa

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi dầm mình, tay tả chàng co như vòng cung, quật mạnh ra sau chộp ngay người phát ra tiếng nói, thuận theo chiều chàng kéo mạnh người lạ lôi đi.
Nhưng không ngờ, chàng như con chuồn chuồn lôi trụ đá, tuy nắm chặt cánh tay người lạ, song chàng không lôi đi được nửa tấc. Chàng vội quay phắt người lại, và buông tay lui lại bên giường, thản nhiên nói:
- Tưởng ai, hóa ra lão tiền bối.
Người lạ chẳng ai khác hơn là lão Hoa tử Lão Hoa tử xoa tay mỉm cười bảo:
- Tuổi thanh niên chẳng học thánh kinh, mà đi nhìn trộm lão Hầu và nữ hồ ly tình tự.
Cừu Thiên Hiệp thẹn đỏ mặt, chàng chợt nhớ ra một việc, nên vội vàng vòng tay thi lễ nói:
- Cháu xin ra mắt tam sư thúc.
Lão Hoa tử khoác tay lắc đầu, thè lưỡi ra, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi nói thế nghĩa là gì ? Vì lý do gì ngươi gọi ta là tam sư thúc ?
Cừu Thiên Hiệp không đáp, mà nghiêm trang hỏi tiếp:
- Tiền bối có phải là người mà giang hồ đều tôn gọi là Thước y du long Thượng Quan Kiệt chăng ?
Lão Hoa tử cau mày mấy lượt, chẳng nại đáp:

- Thước y là thật, còn du long chẳng dám đề, Thượng Quan Kiệt là tên chính của ta, nhưng ta sớm không dùng đến nó nữa, duy có ba chữ lão Hoa tử mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, bèn đem câu chuyện của mình thuật tóm tắt cho lão Hoa tử nghe nào là Kim tỷ đầu đà Thái Linh Quan truyền công, đến việc Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm thế nào, thuật lại từng đoạn một sau cùng chàng cung kính thưa:
- Nếu đúng như vậy tiền bối chẳng phải là tam sư thúc của tôi hay sao ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt, vành mũi phồng lên hạ xuống mấy lượt nói:
- Chưa dám giao tình, vì người của ngươi quá già dặn.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, bèn lên tiếng hỏi:
- Sư thúc nói thế là Thượng Quan Kiệt tỏ vẻ nghiêm trang bảo:
- Ngươi khó chối được, dấu người còn đó, khó thể phân trần. Ngươi thử xem lại thế nào ?
Vừa nói dứt, lão đưa tay chỉ vào tấm lụa trắng đang bay phơ phới trên giường của chàng.
Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì, vội bước đến đua tay nắm chặt mảnh lụa bạch giở hỏng lên.
Mắt chàng vừa nhìn, tay chân đã run lẩy bẩy chàng thối lui ba bước, há miệng song chẳng thốt ra lời như si như ngốc.
Nguyên chàng vừa hất tung tấm lụa bạch, chợt thấy một người vừa nằm dài, mà người ấy lại là cô bé Hắc Phụng, đôi mắt cô gái nhắm kín dường như ngủ say sưa.
Cừu Thiên Hiệp tức muốn bể ngực, vì tình ngay lý gian, vô cớ cô gái lọt vào nằm trên giường của chính mình, khiến chàng sượng sùng và ức.
- Ngươi phải tính thế nào chứ ?
Cừu Thiên Hiệp tuy biết lão Hoa tử đùa mình nhưng tình lý không thông khó bề biện luận được nên chàng bước nhẹ đến đầu giường đưa tay vỗ âm ầm vào cây song, trước đầu Hắc Phụng mà kêu rối rít:
- Ý dậy đi chứ cô nương.
Không ngờ nàng ngủ như mê, toàn thân không cử động, hơi thở vẫn đều hòa.
Cừu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh vội đưa mắt nhìn Thượng Quan Kiệt cả cười nói:
- Tam sư thúc, đùa giỡn làm tiểu điệt sợ thất thần, người điểm vào

mạch ngủ của cô bé làm cho lục thần bất động, đoạn bế cô ta ném lên giường tiểu điệt phải vậy chăng ?
Thượng Quan Kiệt cười ngất, bằng giọng nói điềm đạm bảo:
- Thế nhỉ. Công lực của ngươi tuy cao, mà vận dụng lại không đạt được sự tinh vi, đôi mắt chẳng quan sát hết tám hướng, tai không nghe được ngũ lộ, và có chuyên tâm định thần, song tiếng động kề bên chưa biết phân biệt, đó chỉ vì ngươi không chú ý đó thôi, sau này ngươi nhớ phải cẩn thận trong khi hành sự nhé.
Thật ra câu nói đúng. Nguyên lúc chàng còn ở trong phòng, thì lão Hoa tử đã điểm vào mạch ngủ của cô bé Hắc Phụng đem ném lên giường vậy mà chàng chẳng mảy may hay biết, há chẳng phải là chuyện đáng cười ư ?
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy mình còn sơ hở quá nhiều, mắt không thấy được người, tai chẳng nghe được tiếng, chàng nghĩ thầm phục tài nhập hóa xuất thần của Thượng Quan Kiệt.
Chàng nghe mấy lời vàng son của Thượng Quan Kiệt vừa bảo, như lôi chàng tỉnh hẳn cơn mê và cũng là sự dạy dỗ đáng kính.
Thượng Quan Kiệt sau khi nói xong, lão đưa tay chỉ vào Hắc Phụng vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:
- Cô bé đáng thương đấy nhỉ. Có phải hồi sáng này ngươi toan cứu nó chăng ?
Hiện tại ta đã thay ngươi làm xong, giờ đến lượt ngươi muốn tính thế nào với cô ả thì tính ? Ta không cần biết tới.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh vội vã nói:
- Tam sư thúc. Xin tam sư thúc chớ nên đùa nữa tội nghiệp.
Thượng Quan Kiệt không đáp, mà bước nhanh đến bên giường, hai tay xòe ra mười ngón dùng tám ngón lướt nhẹ trên mình Hắc Phụng giải khai toàn thân huyệt đạo cho cô bé, lão đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:
- Thiên Hiệp. Ta không đùa với ngươi đâu nhé. Người ta còn tại đó ngươi hãy liệu.
Hắc Phụng được hóa giải các bế mạch, nàng vừa sực tỉnh ngồi dậy ngay, nhưng sự kinh hoàng chưa tan hẳn trên đôi tròng mắt đẹp, nàng dớn dác sợ hãi hết ngó Thượng Quan Kiệt đến ngó Cừu Thiên Hiệp.
Qua một lúc lâu, nàng bước chân xuống giường, thẩn thờ hỏi:
- Ta không nằm mơ đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy thương hại cô bé vô chừng nên nhanh nhảu

đáp lời:
- Không, không phải giấc mơ đâu, mà đây là sự thật.
Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp cười chúm chím bảo Hắc Phụng:
- Lúc ban mai hắn thấy cảm thương ngươi và hiện tại đã cứu ngươi thoát khỏi cơn hoạn nạn.
Hắc Phụng nghe qua cả mừng vội quỳ ngay trước mặt Cừu Thiên Hiệp cúi đầu vừa lạy vừa nói:
- Đa tạ ân nhân.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhảy sang một bên, khoát tay lia lịa nhưng không dám bước đến đỡ cô bé, chàng vội vàng nói nhanh:
- Không, đừng làm thế. Ngươi hãy đứng dậy mau. Đứng lên mau.
Vừa nói dứt, chàng quay sang Thượng Quan Kiệt bằng giọng cầu khẩn:
- Sư thúc, người đã bủa đức hóa sanh. Đã ra tay cứu vớt thì xin sư thúc nên giúp cho nàng trọn vẹn.
Thượng Quan Kiệt cười mỉm bảo:
- Đâu có dễ dàng như thế được ? Ngươi đã không nguyện ra sức giúp nó thì ta sẽ điểm vào mạch ngủ, mà mang trả cho con vượn già Hích Lượng mũi trâu.
Hắc Phụng thất kinh, vội quỳ nhanh xuống trước mặt Thượng Quan Kiệt lạy tam thiên bất tận mà cất tiếng van lơn cầu khẩn:
- Lão ân nhân, muôn ngàn chẳng nên làm thế, tiểu nữ dù phải làm nô bộc hay chết tại đây cũng được, chớ không thể trở về để lãnh nhiều hình phạt đau khổ triền miên.
Thượng Quan Kiệt nhìn Cừu Thiên Hiệp cười chúm chím bảo nhỏ:
- Đấy ngươi xem cô bé dễ thương chứ, ngươi nên Cừu Thiên Hiệp cười không ra tiếng, nói chẳng ra lời, chàng đã hiểu trọn câu nói của lão Hoa tử nên vội vã ngắt lời, nói:
- Sư thúc, tấm thân tiểu điệt như bèo nổi mây trôi, bốn biển không nhà, mà sư thúc bảo phải Hắc Phụng nghe đến đây khóc rống lên vừa buồn bã nói nhanh:
- Qúy vị đã ra ơn, xin làm ơn cho trót. Tiểu nữ đâu dám trở về.
Thượng Quan Kiệt được thể, song giả bộ nghiêm sắc mặt, cất tiếng bảo to:
- Phàm con người hành hiệp thì phải trượng nghĩa, trượng phu phải hành kinh. Ta thấy ngươi không có chút gì gọi là lòng trắc ẩn chút gì gọi là hào khí của con trai.

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào lắc đầu nói:
- Sư thúc đã dùng lời dạy bảo, song việc này ngoài sức gánh vác của tiểu điệt.
Thượng Quan Kiệt gắt to:
- Ngoài sức gánh vác của ngươi à ? Tại sao ?
Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:
- Đi không chỗ đến, ở không chỗ nằm, cái thân trơ trọi không có vật gì ? Và...
Thượng Quan Kiệt cả cười ngắt lời:
- Ví như ngươi mang nó theo ta phụ trợ một vài bữa cơm chẳng được hay ?
Cừu Thiên Hiệp ngần ngừ đáp:
- Được lắm chứ. Nhưng mà...
Thượng Quan Kiệt cáu lên, ngắt lời:
- Nhưng mà tại sao phải nhưng mà ?
Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng thưa:
- Chỉ vì Nam nữ thọ thọ bất thân.
Thượng Quan Kiệt cười nhạt bảo:
- Ồ. Đó là lão đạo học. Giang hồ không phải vậy, nói việc gì là làm việc ấy cho xong, không phải giáo đường mà đem kinh điển ra để luận
Hắc Phụng nghe hai người lời qua tiếng lại thì sợ thầy trò Hích Lượng quay về bắt nàng, nên lớn tiếng chen vào:
- Xin nhị vị ân nhân chỉ điểm cho tiểu nữ lối thoát thân. Vì sơ.....
Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên nhớ đến một ngõ đi, chàng nhìn Hắc Phụng hỏi:
- Ngươi có đủ can đảm đi một mình không ?
Hắc Phụng bình thản đáp:
- Dỉ nhiên phải có. Song tiểu nữ này biết phải đi về đâu ?
Cừu Thiên Hiệp tỏ ra trân trọng bảo:
- Ngươi hãy đi về ngay Chung Nam sơn. người tự thân đi đến đấy được chứ ?
Hắc Phụng nghe đến đây tái mặt, nàng gượng phủi lớp bụi đất dính trên áo, vừa run giọng từ khước:
- Xin ân nhân chỉ điểm nơi khác, dù ở đâu cũng được, chỉ có Chung Nam sơn là tiểu nữ không dám đi.
Cừu Thiên Hiệp cả cười hỏi:
- Ngươi chẳng biết đường đến đấy ư ?

Hắc Phụng chớp nhanh đôi mắt phụng đáp nhỏ:
- Vâng, tiểu nữ có đi qua một lần.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ:
- Nhưng tại sao không dám ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 22
Tiểu Hiệp Dũng Chiến Quang

Hắc Phụng tỏ vẻ ái ngại, ngập ngừng đáp:
- Vì ở Chung Nam sơn tại Hư vô cung có một yêu nữ chuyên ăn thịt, uống huyết người một cách ngon lành. Lần trước thầy trò lão Hích dắt tiểu nữ đi ngang đấy, bèn phải bế tiểu nữ chạy trối chết cho nên tiểu nữ quá sợ không dám đi.
Thượng Quan Kiệt cả cười bảo:
- Ngươi quá khờ khạo ! Chúng nó gạt ngươi đấy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua hiểu ngay vì Trấn sơn tiên viên Hích Lượng đối với Hư vô cung là nơi cấm kỵ lại sợ người khác biết rõ dã tâm, bèn kiếm lời bịa đặt dối người, nên chàng cả cười bảo:
- Không có nữ yêu, nữ tinh nào cả, mà là hai vị nữ hiệp danh trấn giang hồ.
Hắc Phụng nghe qua cả mừng, nhanh nhảu nói:
- Nếu quả vậy, tôi đi ngay ! Tôi quyết đến cầu họ để báo cừu.
Thượng Quan Kiệt lên tiếng thúc giục:
- Không nên chần chờ trời sáng mất, nếu ngươi có quen với Hư vô cung thì nên để cô nương đi cho chóng !
Nghe Hắc Phụng nói đến việc báo cừu, chàng thấy đêm đã khuya mà thì giờ lại ít, chàng bèn lấy ra một ít bạc vụn đưa cho Hắc Phụng và nói:
- Khi đến Hư vô cung họ sẽ tiếp đãi ngươi chu tất !
Hắc Phụng suy nghĩ một lúc đoạn nói:
- Ân nhân, ví như mẹ con họ hỏi, tôi phải nói ân nhân là ai ?
Bấy giờ, Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã vọt đứng trên mái nhà lão cao giọng nói xuống:
- Tâm tình gì lâu thế ? Hãy đi cho mau !
Cừu Thiên Hiệp gấp rút nói nhanh:

- Ta tên là Cừu Thiên Hiệp !
Hắc Phụng vồn vã hỏi:
- Ân nhân họ Cừu à ?
Cừu Thiên Hiệp ngắt ngang:
- Thôi hãy đi cho mau ! Kẻo chú cháu nhà họ Hích đến mà rắc rối !
Nói dứt, chàng sử dụng chiêu Lôi hành cửu chuyển chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, nhún mình vọt lên cao mấy trượng.
Hắc Phụng còn tỏ vẻ lưu luyến, nhưng nàng không dám chậm trễ vội chạy nhanh ra ngoài, tuy nàng không giỏi về khinh công, song đủ sức vượt qua bức tường thấp, nàng mang sao đội nguyệt đi tựa chim bay, hướng về Chung Nam sơn Hư vô cung để tìm mẹ con yêu cơ nữ hiệp.
Lúc bấy giờ, vầng trăng đã soi chiếu giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đến giữa đêm, đầu giờ tí canh ba.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt tuy thân mình to như chiếc chuông đại hồng, vậy mà bộ pháp khinh công của lão đến mức đăng phong tạo cực Cừu Thiên Hiệp có chiêu Lôi hành cửu chuyển cũng là môn tuyệt thế khinh công.
Hai người kẻ lên người xuống, chỉ trong mấy khắc đã thấy tòa Chung cổ lầu cách chẳng bao xa, khoảng đất rộng trước cổ lầu, lúc bấy giờ im lìm tĩnh mịch, không có một tiếng động nhỏ. Nhưng có ai ngờ, tại đây có một rừng người ngồi im đứng lặng; Thượng Quan Kiệt và Cừu Thiên Hiệp hạ mình rồi đứng nhẹ trên bờ tường.
Thượng Quan Kiệt mặt lộ nghi vấn, mắt chiếu ra những tia kinh quái, lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Giờ đã canh ba, quang cảnh sao lạ thế này ?
Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:
- Phải đấy ! Tại sao ?
Câu nói chưa dứt, bỗng nghe một giọng cười lanh lảnh phát ra dưới gốc cây ba tiêu kề bờ tường, tiếp theo đấy một lời nói nhẹ:
- Đến đây !
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, nhún mình rơi nhẹ từ đầu bờ tường xuống, đôi mắt không ngớt quan sát cảnh vật chung quanh.
Nguyên ba cây tiêu này cành lá um tùm đầy mịt, một vị lão nhân ngồi xếp bằng tròn lưng tựa vào thân cây, vẻ mặt âm ma trầm lặng không lộ ra nét cảm tình nào, duy có đôi mắt tròng trắng dã dường như không có một tí tròng đen nào khiến người trông thấy đã đủ kinh khiếp.
Cừu Thiên Hiệp nhớ kỹ, lão này là một người lạ không có ghi ký hiệu

trên bờ tường vào lúc chiều. Chàng thủ thế bước ngang qua cách mặt lão độ một trượng song lão tỏ ra không hay biết, đôi mắt trắng dã hướng nhìn trời, nghiêng tai dường như nghe ngóng sự gì ở đâu đâu.
Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ rứt vang lên:
- Chánh chúa nhi đã lại !
Giọng nói quá nhỏ, song nhờ trời khuya vắng lặng Cừu Thiên Hiệp nghe rõ từng tiếng một, chàng nhanh chân bước khỏi chỗ lão mắt trắng ngoảnh mặt nhìn về hướng phát ra tiếng nói.
Lại thấy dưới gốc cây bàng,có hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện. Một là Bạch xà lang quân, tức tên hán tử vẽ ký hiệu Bạch xà trên bờ tường. Bên hông hắn có một cây gậy tỏa hào quanh chiếu nhấp nhoáng sáng rực, đấy là cây Trại ngân linh xà bổng. Còn người kia là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.
Cả hai đều thấy Cừu Thiên Hiệp nhìn một cách xoi mói, nhưng họ lặng lẽ không nửa lời, lại đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi nhắm kín mắt lại như kẻ ngủ say, không cần chú ý đến ngoại sự.
Cừu Thiên Hiệp hơi buồn man mác, nguyên mấy người này chờ có biến cố, mới gây thêm biến cố hiện giờ lại giả bộ nhắm mắt, chứ mục đích họ là chờ xem thời cơ.
Chàng thối lui ra sau hai bước toan ngồi bệch xuống.
Hốt nhiên tiếng niệm Phật cực nhỏ vang lên:
- Vô lượng thọ Phật !
Tiếng niệm vừa dứt, thì đạo kình phong rất mạnh tỏa ra một vùng rộng lớn, từ phía sau thổi mãnh liệt vào lưng Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp, hoảng hốt nghiên mình giữ thế bật ngay đạo nội lực hộ thân, vô tình chàng thối lui rất nhanh, ước chừng một trượng tí nữa vấp trúng một người, nhưng linh tính báo động khiến chàng quay người ra sau, nhận rõ người ngồi trước mặt chàng là Huỳnh Quan đạo sĩ Thiết Phất Trại Đồn Dương trên tay lão cầm cây thiết phất trần, thế đánh Cừu Thiên Hiệp vừa rồi chưa kịp thâu, mà tựa hồ như lão toan tấn công chiêu kế tiếp.
Cừu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng tràn lan khắp cơ thể khí giận bốc lên đầy mặt bèn trầm giọng hỏi:
- Lão đạo ! Ngươi giở trò gì thế !
Vừa nói dứt, chàng ngã người ra phía trước tay tả giơ lên cao, phòng chống lại đạo kình phong tay hữu để ngay bụng toan đẩy ra chiêu thế
Một giọng nói khàn khàn chợt vang lên:

- Tiểu khách quan ! Không nên lấy làm lạ về thái độ của đạo sĩ ! Cái lỗi là do khách quan dẫm phải đạo bào của hắn ta ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận, vì chàng có dẫm phải áo đạo sĩ đâu ? Lại thấy một đạo hắc quang chớp lạnh. Một bà lão tay cầm gậy múa vút, bước ra cản ngang mặt Cừu Thiên Hiệp, chính lời nói vừa rồi do bà ta phát ra.
Cừu Thiên Hiệp thấy cử chỉ và lời nói của lão bà cơn giận chàng như lửa cháy dưới rưới dầu thêm, tay tả chàng chồm tới trước toan chộp đầu gậy, miệng thì nói to:
- Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, lão bà nghĩ sao mà đứng ra tiếp vụ này !
Tam điểm đào hoa Mạnh lão bà thủ pháp rất tinh, nhanh nhẹn chì cực, chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp chộp lấy gây, tay hữu mụ kéo nhanh cây gậy vào lòng, lão bà không nói nửa tiếng mà tháo lui ra ngoài một trượng, nhấc mình lên ngồi trên trống đá, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ như kẻ vô tư Cừu Thiên Hiệp giận sôi gan, vội bước đến trước mặt lão bà, hét to lên:
- Lão bà tử, tại sao chẳng nói ? Tại sao không can thiệp cho lão đạo nữa đi ?
Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, nổi giọng khàn khàn đầy tử khí bảo:
- Ta là người thích yên lành an tịnh, tiểu khách quan chẳng nghe lời khuyên, thì cứ tự tiện giao tranh với đại gia, chứ đừng vu cho già này nhiều chuyện hay can thiệp !
Vừa nói xong, lão bà nhắm kín đôi mắt, y như kẻ tu thiền đang phút trầm tư, Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng không giận nữa, đưa mắt nhìn mụ một lần nữa, mới quay đầu đi về phía trước.
Ngay lúc đó, cách năm trăm trượng về phía hữu, dưới lùm cây rậm, có hai cặp mắt xanh biết tỏa ra luồng lực quang chiếu thẳng vào người Cừu Thiên Hiệp dường như muốn rọi từ đầu đến chân.
Cừu Thiên Hiệp nhận rõ bốn tròng mắt liếc nầy là đôi mắt của Trâu sơn tiên viên Hích Lượng và tên sư điệt Ma diện nhơn, chẳng rõ chúng chờ đợi gì mà trầm tĩnh và khép nép như tuồng lẫn trốn ?
Cừu Thiên Hiệp có cảm tưởng như rơi vào vùng sa mù năm sáu dặm, mờ mịt không hiểu gì cả, chỉ biết đưa mắt nhìn, hết người này đến người khác, nhưng mà, đôi mắt chàng nhìn thấy mọi người đều có một thái độ và hành động hệt nhau, ai ai cũng ngồi xếp tròn, đôi mắt nhắm kín, không một cử động nhỏ, tựa hồ như mùa Trai tịnh dưới mái nhà

chùa.
Có phải họ sợ chăng ? Không, vì mặt họ vẫn an nhiên bình tĩnh !
Hay là họ tạo một âm mưu ? Vẫn không đúng nốt, vì ai cũng yên lặng chẳng có gì khả nghi kia mà !
Bỗng nhiên, một giọng ngáy ngủ ồ ồ vang lên như trâu rống, phát xuất từ cái giá trống củ nát bên thềm Chung cổ lầu.
Cừu Thiên Hiệp bước đến vài bước, tiếng ngay vẫn vang lên đều đều, chàng lấy làm lạ nhủ thầm:
- Ai thế ? có phải họ cố ý đến đây ngủ hay là một khách lạc đường ?
Cừu Thiên Hiệp rón rén bước lần vào tòa Chung cổ lâu, khi vào đến thềm chàng đưa mắt quan sát, thì có một việc khiến chàng khó nín cười, lại cảm thấy vui vui. Thì ra chàng trông thấy dưới cái giá trống đó, một người nằm ngủ co rút như con tôm gương mặt lại nghiêng đối diện với mặt trống bể, cái mũi phồng ra xẹp vô ngáy phì phì, tiếng ngáy dội vào mặt trống phát ra âm điệu lớn kinh hồn, cái miệng lại điểm thêm một nụ cười thoải mái người này không ai khác hơn chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt, lão ngủ say sưa một giấc ngon lành, Cừu Thiên Hiệp cả cười vội cúi khom người nhìn vào mặt lão Thượng Quan Kiệt vẫn ngáy đều đều, bỗng nhiên đôi mắt ti hí của lão chớp mấy cái đôi môi lại mấp máy thốt ra câu nói nhỏ rứt:
- Hãy đề phòng ! Hãy đi đi !
Cừu Thiên Hiệp hiểu ý, chuyển mình bước ra ngoài.
Một lằn xẹt như ngôi sao lạc từ trên trời rơi xuống, một bóng người lả lướt giữa không trung từ từ hạ xuống trông rất yểu điệu, quả là Ngũ Diện Yêu Hồ.
Ngũ Diện Yêu Hồ đáp xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp cách nhau khoảng một trượng đạo cô chẳng nói nửa lời, chỉ đưa đôi mắt long lanh chiếu những tia xuân tình quỷ mị nhìn thẳng vào đôi mắt Cừu Thiên Hiệp dường như có một quái lực thâu gọn thần trí con người.
Cừu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng lên, tâm thần giao động mãnh liệt, cơ thể bải hoải rả rời, trí óc như mất hết sự thông minh chỉ cảm thấy một sự thèm thuồng nhụ lục vô bờ bến, đôi mắt màu thanh biến thành màu huyết vụ, giương lên nhìn thẳng vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ một cách lố bịch.
Lúc này Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Ngũ Diện Yêu Hồ đã biến đổi, trông phảng phất như một kẻ khác vì chàng thấy rõ đạo cô mặt phấn má hồng, mày ngài mắt phượng, tóc như suối mộng, mũi thẳng dọc dừa,

miệng nhỏ môi son mấp máy, thở ra hơi xạ hương, thơm tho mùi lan huệ, ẩn trong làn gió thổi đến khiến người chàng có một cảm giác lâng lâng.
Nàng ta vóc người mảnh khảnh, chiếc yếm lụa căng phồng vì hai hòn bồng đảo còn ngậm sương mai, lại thêm lưng ong thon nhỏ tạo cho nàng có những đường cong tuyệt mỹ, đổi chân dài đứng như ngọc trụ, bàn tay trắng mướt màu ngà, mười ngón tay duột búp măng trắng ngần như tay tiên nữ ướp lưu ly, thật là một cô gái xuân tình.
Tóm lại, Ngũ Diện Yêu Hồ dưới con mắt Cừu Thiên Hiệp bấy giờ đã biến thành bức tranh vẽ người xuân phụ nhưng tả không hết những vẻ đẹp siêu trần tột thế của giai nhân.
Cừu Thiên Hiệp như say như ngây, hai chân không còn tự chủ được, mà từ từ bước đến bên Yêu Hồ.
Ngũ Diện Yêu Hồ mỉm miệng cười như loài yêu mị, một tay áp vào má, một ngón vươn ra để kề môi, còn bốn ngón kia vẫn áp vào má như cũ, bằng giọng nói trong êm bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng ! Chàng lại đây Tiếng nói rất nhỏ như muỗi vo ve nhưng sức thu hút như đã từ thạch hút kim, như ngọc hổ phác hấp dẫn măng xà.
Cừu Thiên Hiệp tâm phiền não muộn, đầu choáng váng như say, lại quá ngạc nhiên, vì bên tai chỉ nghe thấy Ngũ Diện Yêu Hồ chiêu hồn hô hoán, chớ không còn nghe tiếng ngáy như sấm của Thượng Quan Kiệt nữa.
Ngũ Diện Yêu Hồ đôi mắt mỗi lúc một tình tứ thêm đôi gót sen nàng di động, nhún nhảy, bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp.
Cả hai đã bước đến sát bên nhau, Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nắm lấy chiếc vai tròn trỉnh của đạo cô. Ngũ Diện Yêu Hồ lại nắm lấy tay chàng siết nhẹ vừa nói nhỏ êm như ru:
- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng còn nhớ thiết thư để ở đâu chăng ?
Cừu Thiên Hiệp hiện giờ đã mất cả tự chủ đôi mắt rực như lửa, nhìn xoi mói vào lồng ngực vào chân tay từ trên xuống dưới khắp cơ thể của Ngũ Diện Yêu Hồ, chàng chớp mắt nói nhỏ:
- Thiết thư ở trong mình ta đây !
Bấy giờ, ba bên bốn bể vô số con mắt nhìn chăm chú vào Cừu Thiên Hiệp. Còn vài ba người chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt, họ không dám nhìn Ngũ Diện Yêu Hồ vì họ sợ chạm phải đôi mắt Mị nhãn cầu hồn thuật của hồ yêu thì đời tàn, vãng cuộc !

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như chim vàng thoát cỏi, bằng giọng nói âu yếm yêu ma bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng lấy ra đi, cho em xem qua nào !
Cừu Thiên Hiệp còn chút thần trí ngự trị Ở linh đài, nhưng tinh lực dường như không đủ, nên yếu đuối đáp lời:
- Không ! Không thể được ! Ai ai cũng muốn đoạt lấy nó !
Ngũ Diện Yêu Hồ đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ sau ót Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói lả lơi quỷ mị bảo:
- Ư ! Tại sao thế ! Chàng không yêu em à ! Song em vẫn yêu chàng đắm đuối !
Cừu Thiên Hiệp thẹn thuồng đỏ mặt, bằng giọng nói thỏ thẻ:
- Ta biết rõ lắm !
Vừa nói dứt, chàng rút bàn tay đạt trên vai Ngũ Diện Yêu Hồ, mà cho tay này vào bọc lấy ra một vật lạ, hướng vào Ngũ Diện Yêu Hồ đưa chuyền qua, vừa hổn hển nói:
- Đây này ! Nàng hãy cầm đi !
Ôi chao !
Ngũ Diện Yêu Hồ thét lên hai tiếng kinh hoàng, vội ngã nhoài mình lui ra sau hàng trượng, mặt mày biến sắc, đôi mắt hồ ly đỏ chói chiếu ra những tia sợ hãi muôn màu.
Lúc bấy giờ, bốn mặt tràng bóng người nổi dậy và tran ra như nước vỡ bờ.
Thiết phất Trại Đôn Dương niệm to Vô lượng thọ Phật và nói tiếp:
- Kỳ thư lại Hắn nói chưa dứt, thì một bóng đen lao mạnh vào mặt, cây thiết phất trần vẫy mạnh ngọn, che ngang đầu hắn kêu lên thất thanh:
- Ối !
Tiếng hét thất thần của Ngũ Diện Yêu Hồ làm cho Cừu Thiên Hiệp giật mình, tĩnh hẳn cơn mê ngươn thần sáng tỏ lại, thì thân mình chàng ướt đẫm mồ hôi, chàng nhìn tới nhìn lui, chớt thấy trên tay còn cầm cái túi bằng lụa Hoàng Nga.
Nguyên lúc chàng mê sảng vì thuật câu hồn, chàng cho tay vào bọc lấy nhầm cái túi đựng Hổ phách ma đầu lệnh đưa ra.
Hiện giờ Cừu Thiên Hiệp đã phục hồi thần trí sực nhớ những chuyện vừa qua, bất giác một dòng máu giận xung trào lên tận não môn, tay tả nhét ngay cái túi Huỳnh Nga vào trong bọc, hữu chưởng vận công thủ thế ấn vào hướng Ngũ Diện Yêu Hồ và quát to như sấm động:
- Hồ ly quỷ mị ! Ngươi hãy mau chường mặt ra đây !

Chàng giận quá mức độ nên xuất thủ ngay, chàng dùng đến bảy thành lực, gần cả trăm năm khí công nên khi xuất chưởng lặng như tờ không nghe tiếng kình phong réo rắc, song thế mạnh như lôi đình.
Ngũ Diện Yêu Hồ thấy chàng đẩy ra đơn chưởng không biết chiêu số này xuất xứ ở đâu, vả lại công việc vừa rồi thất bại khiến ả tức giận thêm, hét lanh lảnh:
- Tiểu quỷ đầu ! Cứu cánh của ngươi là chiêu pháp không lộ sở, ta há sợ chi ngươi !
Vừa nói dứt, đôi tay thon nhỏ đẩy nhanh ra song chưởng, đón luồng ác chưởng của Cừu Thiên Hiệp.
Không ngờ hai đạo chưởng phong của nàng bị áp lực do đạo kình phong của Cừu Thiên Hiệp đè bẹp nàng cảm thấy sự bất lợi đã nghiêng về mình, vội đẩy ra một hư chưởng kế tiếp, đoạn nhún mình nhảy trái sang một bên ngoài hai trượng.
Ngay lúc đó vang lên một tiếng:
- Ầm !
Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay lên ngùn ngụt đá nát văng tứ phía, cái giá trống cũ gần đấy bị hất tung ra bể vụn rơi lả tả, cái trống hư cũng bị ngọn gió cuốn đi lông lốc.
Quần ma tề tựu tại Phế hư hoang viên này đều biến sắc kinh hồn.
Bọn chúng không ngờ Cừu Thiên Hiệp tuổi độ thiếu niên mà có nội công khí lực cao tuyệt có thể sánh với người tu tập suốt bảy, tám mươi năm.
Cừu Thiên Hiệp đưa ra song chưởng đầu tiên Ngũ Diện Yêu Hồ tránh thoát, nên ngọn chưởng đánh rơi vào khoảng không, gây ra tiếng động vừa rồi, chàng tức giận xung thiên, bước sát đến ngay trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ, chiêu thế thứ hai nhanh như chớp đẩy mạnh vào mặt đối phương, khí thế thật hùng hậu và trầm bạo vô cùng.
Ngũ Diện Yêu Hồ đã nhận thấy thế chưởng đầu quá ư lợi hại, nên đôi mắt nàng long lanh, chú trọng thân thủ Cừu Thiên Hiệp. Khi thấy cánh tay chàng chớp nhẹ.
Nhanh như mũi tên bay, nàng chạy vụt đến sau lưng Bạch xà lang quân và giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh ẩn mình.
Cừu Thiên Hiệp đã bị Yêu Hồ dùng môn Mỵ nhãn cầu hồn thuật làm cho thần trí đảo điên, cơ thể bần thần lại trở trò yêu mị trước lũ quần ma, cho nên hiện tại chàng quyết theo đuổi đến kỳ cùng.
Như bóng với hình, chàng đuổi theo gần kịp Bỗng nhiên chàng thấy

một vầng ánh sáng bạc lung linh bay ra tựa đạo ngân quang, chắn ngay bước tiếng của chàng. Đó là Bạch xà lang quân đang múa cây Ngân linh xà bỗng như mưa xa bão tố nhảy ra ngăn Cừu Thiên Hiệp, hầu che chở cho Ngũ Diện Yêu Hồ. Bằng giọng nói kinh khiếp lão quát to:
- Tiểu đầu quỷ ! Tôn sư của ngươi là ai, tại sao dạy ngươi truy địch vào bước đường cùng ?
Cừu Thiên Hiệp bị cản trở, chàng giận run lên, trợn mắt nhìn Bạch xà lang quân, hét như sấm:
- Yêu đạo ! Ngươi là phường tà ma ngoại đạo mà nói được những lời chánh khí đó ư ? Hãy tránh ra, việc này chẳng liên quan đến ngươi, chớ can thiệp mà toi mạng !
- Hừ ! Tiểu tử chớ cao giọng khoác lác !
Vừa dứt lời, Bạch xà lang quân huy động cây Linh xà bỗng hóa ra muôn điểm hào quang, vung tóe ra như tuyết hoa rơi rụng, hướng vào Cừu Thiên Hiệp bức tới, hắn buộc miệng hét to:
- Nếu biết xét hãy giao lại thiết thư, anh hùng võ lâm đất Tây Bắc rất rộng lượng, quyết sẽ tha cho ngươi được sống còn, nếu ngươi cưỡng lời thì ...hừ...hừ ...
Nói đến đây dường như ý hắn không cần nói nữa. Cây linh xà bỗng quay tròn như con bạch xà uốn khúc, giáng nhanh vào chín ngôi yếu huyệt trên người Cừu Thiên Hiệp.
Hắn đã thành danh về Xà bổng pháp, nổi tiếng nức giang hồ, lại thêm hắn tu tập suốt mười năm chuyên về môn này, thì nó chính là môn võ công tuyệt thế.
Cừu Thiên Hiệp không ngại tí nào, hai chân thong thả bước theo lối Lôi hành cửu chuyển như người đi trên sợi tơ, nhún mình nhảy lên cao bảy thước và nghiêng mình hạ xuống như cánh én lượn vườn xuân, giáng xuống đầu đối phương một chưởng mãnh liệt.
Bạch xà lang quân nhìn thấy đối phương nhanh như thỏ lẹ như cheo, biết rằng khó mà tấn công ngay được, vội thâu ngay xà bổng giữ thế bỏ thân. Nhưng đã muộn, vì thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quá nhanh, ngọn chưởng phong như chiếc búa lôi thần hạ xuống đầu Bạch xà lang quân với cái thế mạnh trâm khiếp.
Giữa lúc sự sống chết của hắn chỉ qua làn tơ kẻ tóc Cừu Thiên Hiệp lại chuyển thế công, thâu hồi ngọn chưởng kinh thiên mà chỉ đáp nhẹ nhàng trước mặt hắn, cánh tay vượn của Cừu Thiên Hiệp vươn nhanh ra năm ngón như lưỡi câu chộp vào giữa cây Linh xà bổng một cách bất

thần và hét to:
- Buông ra !
Bạch xà lang quân thành danh, chỉ độc nhờ món binh khí này, nếu nhỡ ra bị đoạt thì anh hùng đất Tây Bắc còn coi hắn ra gì nữa, cho nên hắn chọn ngay con đường liều mạng, do đó hắn gầm lên một tiếng, sử dụng hết toàn lực giữ chặt và rống to:
- Chưa chắc !
Cừu Thiên Hiệp trong cơn giận dữ, cánh tay có trên năm thành lực nắm chặt giữa gậy và quát lớn:
- Coi này - Ối chao !
Bạch xà lang quân kêu lên đau đớn, hổ khẩu tay bị toét, máu đổ dầm dề, hắn không giữ nổi cây Linh xà nên bị gãy hai, thân hắn loạng choạng thối lui ra sau hàng trượng, và suýt ngã vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ Ngũ Diện Yêu Hồ lòng gian dạ độc, đã không nâng đỡ Bạch xà lang quân, mà mạnh tay đẩy vào lừng xô đến trước và mỉa mai nói:
- Thể diện của ngươi để đâu ? Hãy tiến mạnh lên !
Bạch xà lang quân thối lui, bị nàng xô nhũi tới trước.
Cừu Thiên Hiệp tay cầm cây bổng linh xà gẫy, trở mũi nhọn về phía trước, chạy như gió đuổi theo Bạch xà lang quân.
Chỉ trong chớp mắt chàng đã đến nơi. Bạch xà lang quân bị đẩy ưỡn ngực nhào tới trước ngay tầm mũi Linh xà bổng trên tay Cừu Thiên Hiệp hắn chỉ kịp kêu lên:
- Trời ! Chết tôi !
Hắn chỉ kêu được mấy tiếng thê thảm, mũi Linh xà bổng đã đâm thủng ngực hắn thấu đến sau lưng.
Cừu Thiên Hiệp không cố ý đả thương mà chính hắn bị Ngũ Diện Yêu Hồ xô vào đầu gươm mũi giáo, nên chàng giương đôi mắt to nhìn kinh ngạc.
Quần ma bao vây bốn phía đấu trường, tuy chúng thấy Bạch xà lang quân đã chết, song không nhận xét được tường tận, kẻ thủ phạm là ai, họ chỉ nhằm vào mục tiêu chính là Cừu Thiên Hiệp vì thế chúng đồng hét to:
- Tiểu quỷ ! Ngươi quá độc tâm tàn bạo !
Việc đã đến là phải đến, vận kiếp sát đã mở màn, điều mà Cừu Thiên Hiệp dặn lòng cố tránh nhưng cũng không tránh khỏi, chàng cắn răng đâm mạnh ngọn Linh xà bổng vào bụng Bạch xà lang quân Ngọn gió kinh khốc đưa tới cơn mưa máu, thân thể Bạch xà lang quân bị chàng

nhấc bổng lên cao ném ra xa hàng trượng hướng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ.
Ngũ Diện Yêu Hồ vô cùng ác độc, nàng để cao ngọn liên câu, đẩy mạnh thể xác Bạch xà lang quân ngã tới trước, đồng thời nàng cất giọng yêu tinh gào lên:
- Môi hở răng lạnh quí vị chớ để tên tiểu quỉ thoát thân ! Chẳng nên để nó nguyên vẹn hình hài !
Ngồi cạnh bên Bạch xà lang quân là Không Không môn phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.
Ngô Trung Sanh nhìn thấy Bạch xà lang quân chết và nghe Ngũ Diện Yêu Hồ hò hét, hắn vội đứng phắt dậy gầm to như trâu rống:
- Đập chết hòa thượng máu ngập cửa thiền, võ lâm đất Tây Bắc không tử nan một hành động nào, thế há dung cho thằng nhải ranh kia sao !
Thực là lời nói độc ác của hai tên ma đạo.
Cừu Thiên Hiệp ném xong thân xác Bạch xa lang quân, trên tay chàng còn nửa khúc Ngân linh xà bổng gãy, sẵn ý bồng bột, cây bổng gãy giơ lên cao thủ theo kiếm thế, chàng lay động chiêu thường thắng bát kiếm một chiêu kiếm đánh mau đánh mạnh, mà trước ngày đến Hạ Lạn Sơn chàng ưa sử dụng.
Bấy giờ, Huỳnh quan đạo sĩ Trại Đốn Dương, tay cầm thiết phất trần phất mạnh, giơ tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Khoan động thủ !
Cừu Thiên Hiệp đang vũ lộng kiếm chiêu, bỗng nghe tiếng Trại Đốn Dương, chàng vội thâu ngay thế kiếm quắc mắc hỏi to:
- Lão đạo ngươi còn muốn hỏi gì nữa ?
Trại Đốn Dương dựng đôi mày rậm, bằng giọng nói trầm trầm bảo:
- Ta hỏi ngươi một câu. Vậy chứ quyển Bổ thiên tàn thiết hạo khí thơ ngươi cất giấu nơi nào ?
Cừu Thiên Hiệp chẳng do dự, đưa tay vỗ vào bụng nói:
- Ta cất trong bụng đây !
Trại Đốn Dương Mặt vàng tái nhợt, dịu giọng:
- Ngươi còn quá trẻ, mang trong mình quyển tuyệt thế kỳ thơ đơn thân đi vào Tây Bắc với dụng ý gì ?
Cừu Thiên Hiệp cười ngất vừa sẵn giọng bảo:
- Ha ha ! Đường ai nấy đi, ý ai nấy nghĩ ! Thì có ai làm gì ta chứ ?
Trại Đốn Dương mở to đôi mắt, chiếu những tia rùng rợn nhìn trừng trợn Cừu Thiên Hiệp gắt âm lên:

- Ngươi miệt thị hai đạo hắc, bạch ở Tây Bắc không người hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:
- Đấy là ý ngươi muốn nói ! Chứ ta không miệt thị ai cả.
Trại Đốn Dương tái mặt trông rất khó coi, Bằng giọng nói âm trầm quát lớn:
- Ta không ưa thái độ vờ vĩnh của ngươi, đừng ngụy biện !
Cừu Thiên Hiệp hào khí bốc lên nóng mặt, nặng giọng bảo:
- Hừ ! Nếu chẳng ưa chẳng phục, cứ giao thủ thử thì hiểu nhau ngay !
Trại Đốn Dương tay cầm phất trần run lên bần bật, bằng giọng nói kinh khiếp quát:
- Hay cho khẩu khí của ngươi, hãy thử tiếp sơn nhân một chiêu nào !
Lão đạo tại Tây Bắc là một nhân vật kiệt liệt nhứt đời, cây thiết phất trần hắn đã khổ luyện bốn mươi năm, chiêu thế vô cùng lợi hại, nội lực lại cực kỳ thâm hậu. Suốt vùng Tây Bắc ít có người nào dám ngang nhiên chạm phải hắn, vì họ sợ ngọn thiết cước phất trần !
Vừa nói dứt, hắn đưa ra một chiêu Vạn điểm mai hoa quét dưới, phất ngang thế mạnh như sóng gào gió thét.
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, tay cầm nửa cây Linh xà bổng, rùn mình xuống thấp như hổ phục, dịu giọng bảo:
- Lại càng hay !
Vừa nói xong, nửa khúc Linh xà bổng quay tròn như đạo ngân quang kiếm, chẳng tránh không lùi, chiêu số Thường thắng bát kiếm huy động mạnh, bổng ngắn và phất trần giao nhau hóa ra muôn điểm hàn tinh kêu reo réo lạnh người Quần ma vây quanh đấu tràng vừa sợ hãi vừa chú mục vào cuộc đấu, cất tiếng reo hò cổ võ vang dậy.
Lần này hầu hết những tay võ lâm đất Tây Bắc chưa ai có can đảm chống lại ngọn Thiết phất trần vì họ cho đó là sợi xích sắt vô địch, hôm nay Trại Đốn Dương xuất thủ, họ đinh ninh sự thắng lợi được chín phần mười.
Trại Đốn Dương nhìn thấy cây bổng gãy trên tay Cừu Thiên Hiệp, nên lấy làm mừng thầm bèn quát lớn:
- Tiểu bối, ngươi thật là con phù du không biết đường sanh tử !
Vừa nói, vừa lay động mạnh ngọn phất trần hàng ngàn sợi đuôi ngựa bay tua tủa, tựa hàng nghìn con rắn cuộn nhảy múa may, trông rất ghê rợn nhìn qua Cừu Thiên Hiệp thấy cây linh xà bổng gãy vũ lộng như gió cuốn ba đào, nào là quyết, căng, xào, chuẩn bốn chữ tuyệt kiếm đầy đủ Xung quanh quần hùng nhìn thấy không ngớt vỗ tay reo hò tán

thưởng:
- Hay tuyệt !
Một tiếng roạch nổi lên nhè nhẹ.
Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi thật to:
Mạnh bà tử có gương mặt nhăn nheo rất dễ khiếp, bấy giờ lại cau lên rất khó coi, đôi chân mày trắng bệt như vệt bông chớp chớp liên hồi, bằng giọng nói trưởng thượng mụ thét lên như quỷ hú:
- Đừng để tên nhóc con này khinh thị đất Tây Bắc chúng ta hết người hào kiệt.
Nói xong, bàn tay gầy guộc cử cao cây Cưu đầu trượng, rún mình nhảy ngang qua chiếc trống đá. Mụ cười lách cách và đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như dò xét.
- Bùng !
Cưu đầu trượng gián mạnh xuống đất, lún sâu cả thước.
Cừu Thiên Hiệp biết rõ ý của Mạnh bà tử, mụ muốn phô trương thanh thế, đập bụi kinh hồn để họa chăng, vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, mắt không rời cây Cưu đầu trượng, mà tay thì lăm lăm nửa khúc gậy Linh xà bổng thuận tay chỉ vào mặt mụ nói to:
- Lão bà ! Tuổi trời chồng chất, chắc cũng thừa hiểu trẻ con học ban trung, tiểu thường đòi khảo hạch. Trung nguyên vả lại chốn giang hồ hỗn độn, họ không mến tiếc một mẩy lông thì sá gì tuổi cao tác lớn !
Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử bị lời chỉ trích của Cừu Thiên Hiệp quá nặng nề, bà ta vốn người bồng bột, tánh nóng như thiêu, nên cả giận quát ầm lên:
- Hay thật, hay cho tiểu tử ! Lão thái bà sống gần trăm tuổi, đây là lần thứ nhứt ngươi dám lớn mật giáo huấn ta !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bà nổi giận hầm hầm bèn mỉm cười nói tiếp:
- Lão bà nên nghĩ lại ! Tôi nói những lời hay ý đẹp không phải ư ? Bay nhảy là dành cho hậu bối, tuổi cao nên yên nghỉ là hơn !
Mạnh bà tử giận run lên, mái tóc trắng phau bay phất phới, chân mày bạc phấn động từng cơn. Mụ động mạnh gậy đầu Cưu vừa quát lên như sấm nổ:
- Ngươi khí tử ta phải chăng ?
Vừa nói dứt, Cưu đầu trượng giơ lên cao, song chẳng tấn công Cừu Thiên Hiệp, mà giáng mạnh xuống phiến đá bàng trước mặt mụ.
Bùng ! Sức gậy tựa sét lôi công, khối đá bàng to cả ôm bị gậy đầu Cưu đập nát biến từng khối nhỏ li ti bay lên ngộp đất dậy trời.

Chính Mạnh bà tử đã dùng môn Ngoại công là một môn đại lực tột trần, dù cho những tay nội công thâm hậu đến đâu cũng phải lắc đầu ái ngại.
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên chẳng giận, mà phá lên cười to, tiếng cười hào sản làm chấn động cả không gian, làm tái mặt bọn quần ma tại tràng viện. Tiếng cười dứt, chàng đưa mắt nhìn Mạnh bà tử dịu giọng:
- Thật là một luồng Man lực, tiếc thay quyển thiết thư lại không ghi chú môn luyện pháp Ngưu kình này !
Mạnh bà tử nghe qua như gào nước sôi tạt vào mặt, bà kêu rống lên mấy tiếng như cọp điên, vung gậy đầu cưu giáng vào đầu Cừu Thiên Hiệp hét:
- Mụ sẽ giết ngươi !
Cừu Thiên Hiệp không có ý khinh địch, đắc thế được một chiêu, chàng đã hiểu đại cương về nội lực của Mạnh bà tử cũng như Trại Đốn Dương chẳng hơn gì bao nhiêu, hơn thế tâm trí chàng an như bàn thạch không chút gì lo ngại bối rối.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy Cưu đầu trượng hạ nhanh xuống đầu, chàng đứng yên như cột đá, chẳng tránh không lùi công chuyển vào tay tả, lực phổ vào cây bổng gãy tay hữu lấy nhu chế cương dùng thuật thiên điếu thủ pháp để chống đỡ những đôi mắt vẫn nhìn vào chiêu thế, vừa đoán biết chiêu chuẩn đích mà cưu đầu trượng sắp điểm, bèn cao giọng nói to:
- Nếu đỡ không nổi tôi quyết chẳng giữ thiết thư !
Vừa dứt lời bỗng một tiếng "Băng" vang lên dữ dội. Cưu đầu trượng giáng mạnh vào cây bổng gãy. Mạnh bà tử cảm thấy tê chồn cả hai tay, hổ khẩu buốt như dao cắt, miễn cưỡng thu hồi Cưu trượng về, toàn thân bà ta rúng động loạng choạng lùi ra sau hai trượng, thần sắc biến đổi dị thường.
Lấy theo nội lực võ công mà luận, thì Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử tuy không sánh được chiêu Thường thắng bát kiếm là môn tuyệt học vô địch, nhưng không đến nổi chỉ một chiêu đầu đã thảm hại một cách đau đớn thế này.
Nhưng ta cũng nên biết qua về võ thuật đôi chút:
Phàm tên võ sĩ hay một kiếm khách đang giao đấu đều tối kỵ là giận dữ, cơn giận sẽ làm cho khí tháo, tâm phù, mà lạc bại.
Mạnh lão bà đã sơ suất ở điểm này, là chưa chịu vận công tu lực trước, mà nổi cơn giận dữ lên làm cho khí huyết tản mác, lại dùng thêm súc

ngoại công "Cứng" thì làm sao địch nổi nội công "Mềm".
Về phần Cừu Thiên Hiệp tuy có cẩn trọng đôi chút, song ngươn khí nội lực chàng đều vận vào đơn điền, lại dùng thuật nhu công lấy sức của Mạnh bà tử làm thế tấn của mình, thiết tưởng kẻ tỉnh người loạn, thì ai hơn ai đủ rõ ?
Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử thâu hồi cưu trượng lui ra sau, trông tương tự như con beo điên, mụ rống to lên:
- Tiểu tử ! Ngươi là kẻ tà ma ngoại đạo !
Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười lắc đầu:
- Không phải vậy đâu ? Toàn ở trong quyển Thiết thư tuyệt học đấy !
Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, cơn giận lại xung lên cổ nghẹn ngào không nói được nửa lời.
Ngũ Diện Yêu Hồ bỗng lên tiếng:
- Ta không tin một đứa bé miệng còn hôi sữa như ngươi đã thu thập được Thiết thư tuyệt học Mạnh bà tử nghe Ngũ Diện Yêu Hồ nói khoác lát, bèn đưa gậy đầu cưu chỉ vào người nàng nói to:
- Thật đấy ! Ta sợ ngươi không địch nổi nó !
Ngũ Diện Yêu Hồ sượng sùng đỏ mặt, có miệng mà chẳng nói ra lời, cặp mắt hồ ly long nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng tia nhìn căm hờn giận dữ.
Riêng Cừu Thiên Hiệp lại không muốn giao đấu với Mạnh bà tử, thế bổng hạ trầm,không giở thế công nữa, bằng giọng nói êm nhẹ:
- Như thế tạm đủ lắm rồi ! Gây thù kết hận có ích chi !
Mạnh bà tử tuy đã kiệt lực song gượng chống chế để bảo tồn sanh mạng khi thấy Cừu Thiên Hiệp rút đoản bổng về không tấn công nữa. Cưu đầu trượng cũng hồi thế đứng im, trông mụ chẳng khác nào vị thần Đà la nhìn trời tuyệt vọng thảm khổ vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp thắng thế đối với Mạnh bà tử, chàng lại nhún mình nhảy đến trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ vừa hét to lên:
- Hồ tinh ! Ngoài yêu công tà pháp của mi ra ngươi còn nghề nghiệp gì đưa ra xem thử ?
Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua mặt trắng nhợt nhạt, chỉ một khắc sau, mặt nàng trở nên hồng thắm, đôi mắt chuyển long lanh phát ra những tia hồ mị, như cười không ra tiếng, bằng giọng nói lạnh lẻo âm ma:
- Ôi ! Ngươi bảo gì thế ác sài lang ?
Cừu Thiên Hiệp đã ngán sợ thuật mị nhãn câu hồn nên tâm thần định tỉnh, công lực quy nguyên, bằng giọng nói đầy hào khí bảo to:

- Này yêu hồ ! Ngươi không sử dụng được Mi nhãn câu hồn thuật, thì sẽ bị lộ đuôi chồn tức khắc !
Ngũ Diện Yêu Hồ nhìn thấy đôi mắt Cừu Thiên Hiệp đầy ánh lửa, lại nghe tiếng nói hùng hậu, thì biết công lực đối phương sung mãn câu hồn thuật bị phá vỡ tức khắc, nàng tái mặt run lên, song gượng hét lanh lảnh:
- Cừu tiểu tử ! Ngươi dám to gan nhục mạ tiền cô !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua bật cười to, và thấy Yêu Hồ tái mặt, chàng quát lên một tiếng khủng khiếp:
- Hừ ! Nhục mạ chưa đủ đâu, ta còn muốn lột da hồ ly may áo da nữa kìa !
Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như dầu sôi cháy mặt, hét lên ầm ĩ:
- Hay lắm ! Bổn cô sẽ tiếp ngươi.
Vừa nói nàng giương đôi mắt láo liên nhìn về phiến đá Thái hồ chỗ thầy trò Hầu tiên Hích Lượng ẩn núp, kêu to lên:
- Lão Hầu tử, thúc điệt ngươi mau lại đây, thiết thư đã đến tay chúng ta cùng cộng hưởng vinh hoa !
Thực là loài hồ tinh quái, dùng nhiều tay chống một để tranh phần thắng lợi.
Quả nhiên lời nói của Yêu hồ có một ma lực kỳ quái, khi nàng vừa nói dứt, trong lùm cây sau phiến đá Thái hồ bay vọt ra hai bóng người Trâu sơn tiên viên Hích Lượng với người sư điệt là Ma diện nhơn, kẻ thủ cây phi trảo, người cầm bổng ngân nha họ đi song song, đến bên cạnh Ngũ Diện Yêu Hồ đứng, trên vẻ mặt cả hai biến đổi mãnh liệt.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế, chàng cười hăng hắc, tay nắm chặt nửa khúc Linh xà bổng chỉ vào mặt cả ba nạt to:
- Yêu hồ ! Ngươi lấy ba người liên thủ chống ta ư ? Hay lắm ta sẽ bẻ gãy từng tay một !
Ngũ Diện Yêu Hồ quay sang trấn an Hích Lượng trầm giọng bảo:
- Có phước cùng hưởng, gặp nạn cùng chia ! Muốn lấy củi phải đốn cây, muốn có thiết thư phải diệt tên tiểu quỷ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, phá lên cười ha hả bằng giọng nói trầm khiếp bảo:
- Đúng đấy ! Phải cầm cho được tên tiểu quỷ mới mong chiếm được thiết thư.
Này chồn tinh khỉ đói mau động chiêu !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng thét lên một tiếng hú lợi hại của loài

quỷ hầu, ba người rùng mình thủ thế tay vận chưởng lực toan tấn công.
Bỗng có tiếng quát:
- Dừng tay, nhơn vật Tây Bắc ta đã nghe qua, đừng kéo bè đảng xưởng ca ra múa nhộn, nên nhường lại cho ta người Đông Bắc hiến vài đường chiêu số cho các ngươi xem !
Tiếng nói như sấm rền, từ từ vang lên nghe ầm ầm ong ong, như biển gào, gió núi, ngân dài khiến mọi người tái mặt chát tai.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 23
Đoạt Thê Cừu Sâu Tựa Biển

Ngồi dưới gốc Ba tiêu thọ, lão nhân mắt bạc vừa cất tiếng quát to, đoạn từ từ đứng lên bước ra trang viện.
- Bung ! Bung !
Mỗi bước đi của lão nhân, vang lên những tiếng bung bung cực lớn.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy lấy làm khâm phục, vì thầm hiểu khách lạ có môn đặc thù công lực, chỉ vì mỗi bước chân đều lún xuống đất đến năm tấc sâu, ngập gần đầu gối, như chân lội dưới bùn hay đi trên băng tuyết vậy, tuy nền đất không cứng như đá, song nó là đường đi đã chai, thì cũng khó mà dẫm lún, công lực như lão nhân này thực là ít có.
Tất cả quần ma đứng vây quanh tường, chúng giương mắt nhìn trân tráo, đượm đầy vẻ sợ hãi đến tột cùng.
Lão nhân mắt bạc, chẳng thèm ngó nghiêng chỉ hướng thẳng về phía trước, tay tả chỉ vào nhóm Ngũ Diện Yêu Hồ, cười hề hề và lạnh giọng:
- Ỷ mạnh hiếp yếu, nhơn vật Tây Bắc hành động như thế ư ? Tại Đông Bắc chúng tôi không bao giờ làm một việc như thế ! Vả lại ta không rõ quy luật ở đây ra sao ?
Ngũ Diện Yêu Hồ nín lặng không nói được nửa lời. Ma diện nhơn cả giận run lên, tay hữu giơ cao ngọn Ngân nha bổng vừa quát lớn:
- Ngươi nói thế với dụng ý gì ?
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đưa tay chặn lời tên sư điệt vừa dịu giọng bảo:
- Nếu gã muốn thế, chúng ta ngồi ngoài vòng xem cho mãn nhãn, chẳng lợi hơn sao ?
Nói xong, hắn nháy mắt nhìn Ma diện nhơn ra hiệu.

Cừu Thiên Hiệp điềm đạm bảo:
- Lão hầu ! Hích Lượng ngươi tính xua hổ rượt lang, làm ngư ông thủ lợi hay sao ?
Lão nhân mắt trắng nghe qua âm thầm cười lên một tiếng và bảo:
- Phải đấy ! Hắn si tâm mộng tưởng, trông mong chúng ta hai người chỉ còn một.
Nói đến đây, bỗng nhiên lão đổi giọng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Cừu Thiên Hiệp ! Quyển Bồ thiên tàn thiết hạo khí thơ ngươi cất giữ nó thật à !
Cừu Thiên Hiệp thấy tướng mạo của lão dở chết dở sống, lại thêm khí sắc lờ mờ, nên chẳng lấy gì làm trọng, bèn nhanh miệng đáp:
- Nói dối để làm gì ? Hiện nay, tại hạ là chủ nhơn quyển thiết thơ đấy !
Lão nhân mắt trắng thản nhiên nói khẽ:
- Uổng thật !
Vừa nói dứt, chỉ nghe một tiếng soạt, đột nhiên lão rút trong tay áo ra món binh khí rất kỳ quái, quay mạnh mấy vòng, phát ra tiếng kêu ong ong tủa ra ánh sáng lạnh người.
Quần Ma bao quanh tràng, vụt đứng phất dậy, tất cả kêu lên thất thanh:
- A, Phi giao thát !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt mày xám xịt bất giác thối lui mấy bước, khẽ kêu lên:
- Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc !
Lão nhơn mắt trắng đột nhiên đổi hẳn thái độ, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp lặng giọng bảo khẽ:
- Xin ngươi nán chờ ta ít phút, để ta giải quyết một chuyện riêng trước đã !
Vừa nói dứt, đột nhiên lão không còn ngờ nghệch nữa mà nhanh nhẹn vô cùng, chỉ cái rún mình nhẹ đã đến ngay trước mặt Trâu sơn tiên viên Hích Lượng, ngọn Phi giao bay vùn vụt tỏa ra muôn đạo kim quang chóa mắt, lão trầm giọng:
- Hích Lượng ! Món nợ ngươi thiếu ta trên hai mươi năm về trước, cái hận đoạt vợ này muôn thuở khó quên !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng cả cười lờ đi, bằng giọng nói nặng trầm hét lên:
- Đơn Như Hắc, ngươi điên vừa chứ ! Làm gì có cái hận đoạt vợ, cướp chồng !
Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc dựng ngược đôi mày, nghiến răng trèo

trẹo vừa rống to lên:
- Hích Lượng ! Hai mươi năm về trước, người bị Thần châu nhứt kiếm Cừu Vô Kỵ rượt đuổi trối chết, ngươi bao đầu chạy vào Trường bạch sơn, ta nghĩ tình là chung một giới Hắc đạo, nên chứa chấp bảo vệ cho ngươi. Ta có ngờ đâu, ngươi giở mòi bất lương, nuốt trộm của ta củ Vạn niên sâm mẫu Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt như đổ chàm, cố gượng gạo đỡ lời:
- Việc này thì có ! Chỉ vì Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc quát lên ầm ĩ bằng giọng gắt gao nói như diêm chúa hỏi cung:
- Ngươi trộm nuốt củ Sâm mẫu vạn niên vì trị thương, ta vui lòng tha thứ ! Không ngờ khi lành mạnh lại quyến dụ vợ ta, làm cho gia đình ta ly tán. Rồi ngươi cao bay xa chạy, khiến ta đã đi khắp núi cao rừng thẳm, tìm khắp dãy đất Đại Giang Nam, Bắc vẫn không thấy mặt ngươi, những tưởng đã sẽ mang mối hận này xuống tuyền đài. Không ngờ còn có ngày nay..Hạ..ha !
Lão cười lên như khóc than ai oán, âm điệu lạnh tựa Ma điên khóc mồ. Trâu sơn tiên viên Hích Lượng rút nhanh cây Phi trảo múa vùn vụt, vừa quát lớn để chữa thẹn:
- Ngươi bịa chuyện nói ngoa, để vu khống cho ta !
Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, gầm lên như quỷ dạ tràng:
- Câm miệng khỉ ngươi lại ! Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà chẳng lọt mấy lông !
Mau quỳ xuống nhận tội !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng cười trấn tĩnh, nói:
- Kẻ điên trông quốc tưởng gà, đừng nên ngậm máu phun người !
Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc vung mạnh Phi giao kêu "ào ào" vừa kêu rống lên kinh khiếp:
- Gả họ Hích ! Ngươi mê hoặc nữ nhơn bằng phương pháp Dâm hầu công, người ti tiện như mi mà sống làm gì cho chật đất ?
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt mày xanh mét xấu hổ biến thành căm thù, hắn cao giọng nói:
- Trước mắt chuyện đại sự là quyển Thiết thư, ngươi dám to gan nhúng tay vào, và nhục mạ đất Tây Bắc không người. Nào, hãy nếm qua Phi trảo của ta !
Chiêu thế đã vung ra trước, lời nói mới nói sau, lời chưa dứt, thế trảo đã bay vùn vụt ...
Hích Lượng năm xưa là một người trong nhóm Tam hiệp cửu, công

phu tự nhiên chẳng thấp kém, ngọn trảo lồng lộn giữa không gian tỏa ra hơi gió dị thường, giáng mạnh xuống vai Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, thế mạnh như nhiều quả núi băng.
Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, ngang dọc tung hoành khắp đất Đông Bắc, các tay giang hồ đều nể mặt, giới Hắc đạo tôn là Minh Chúa, hanm chiếm trụ và ngự trị suốt dãy Trường bạch sơn trên năm mươi năm dư, công lực siêu thế tột đời trong một thưở.
Đơn Như Hắc huy động ngọn Phi giao lả lướt, động một tiếng nhẹ, đánh bạt mũi phi trảo qua một bên, lão xòe năm ngón tay như vuốt cọp nhanh hơn chớp xẹt ngang trời, đánh vụt vào mặt Trâu sơn tiên hầu Hích Lượng, thế mạnh tuyệt luân muôn vàn hung hiểm.
Ma diện nhơn đứng bên ngoài, trông thấy thế cả kinh, bóng nha bổng cất nhanh lên cao, hắn nhắm ngang lưng Đơn Như Hắc giáng xuống một đòn chí tử, không tài nào né tránh kịp Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy, cau mày khó chịu về việc đánh lén, vả lại Đơn Như Hắc là một người quân mãnh, không khác ngươi đui bao nhiêu bất giác chàng buộc miệng gọi to:
- Đồ phường ám toán ! Huyết hải đại huyệt !
Giữa lúc tánh mạng chỉ cách làn tơ kẻ tóc thì ngay lúc đó Cổ mục phi giao Đơn Nhi Hắc vẫn bình tĩnh không thấy đổi chiêu thế tay tả cong lại như vuốt hổ, duy có chân hữu đột nhiên đá tréo lên, sức mạnh khôn tả.
- Bang !
- Ôi chao !
Ma diện nhơn bị cái đá tréo như trời giáng bèn kêu lên một tiếng thất thanh, thân mình bị nhấc bổng lên không trung quay tít như múa phụng hoàng, khi hạ xuống đầu chúi xuống dưới đập vào khối đá nát nghiến như tương máu, giãy đành đạch như cá bị đập đầu chỉ chớp mắt hồn đã lìa khỏi xác.
Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc dùng chân đá, còn tay tả chộp giật được cây ngân nha bổng của Ma diện nhơn, bấy giờ lửa giận chưa hết, tay tả cầm lang nha bổng, tay hữu nắm ngọn phi giao, cả hai tay cử động một lượt, dùng toàn lực đánh vào người Trâu sơn tiên viên Hích Lượng thế mạnh như vạn mã chạy đua, kinh người đến tột độ.
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng xám mặt chực rú lên một tiếng khủng khiếp, song nhìn thấy cục diện quá nguy kịch, vội cử Phi trảo lão giữ chặt tay bổng tay giáo, lướt mạnh vào muôn ánh sáng trảo, khí thế hung

mãnh và nhanh nhẹn vô cùng.
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chán nãn rã rời trước mắt hắn là chiếc vòng Diêm chúa không còn cách nào thoát khỏi cái chết dưới tay Đơn Như Hắc.
Đột nhiên một bóng người bay tới như gió lốc, hiện thân ra là Ngũ Diện Yêu Hồ.
Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên lanh lảnh:
- Hay cho lão mù ! Ngươi chớ bức người thái quá !
Vừa nói dứt, nàng đã hạ xuống trước mặt Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, trong tay nàng cầm một cái khăn gói nhỏ màu đen, thuận tay giũ mạnh chiếc khăn tuông ra vô số phấn hồng, theo làn gió bốc bay tứ phía.
Cổ mục phi giao kêu lên một tiếng Ối, ném nhanh cây Lang nha bổng xuống cỏ, vội lấy mảnh Phi giao che trước mặt, và té ngồi xuống đất, chới với !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng há bỏ cơ hội ngàn năm một thuở hay sao, nhanh như chớp, hai cành Phi trảo múa vút lên, và giáng xuống đầu Đơn Như Hắc.
- Ối !
Đơn Như Hắc kêu lên đau đớn, vì hai cây Phi trảo có gắn mười lưỡi câu đồng Hích Lượng giáng vào mái tóc bạc phơ của Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc, thủng mười lổ, máu bắn ra như suối chảy ướt mặt Đơn Như Hắc Những hành động chuyển tiếp nói thì lâu, chứ những động tác nhanh hơn chớp mắt, khiến mọi người còn thấy không kịp huống gì xuất thủ cứu người.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng thật không còn đạo nghĩa, không có một chút tư cách của con nhà hành hiệp trượng nghĩa, khiến chàng buộc miệng quát to:
- Lũ súc sinh ! Bọn chúng ngươi đã táng tận lương tâm rồi sao ?
Ngũ Diện Yêu Hồ chớp nhanh đôi mắt ngọc, bằng giọng nói âm ma rắn rít bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Hay lắm, ngươi biết rồi đấy chứ ! Bổn tiên cô đối với ngươi, có nỡ nhẫn tâm như thế đâu, vì sao ngươi hiểu chứ. Hiện tại bổn tiên cô cõi lòng đã tan nát vì ai mỗi một người là Cừu Thiên Hiệp !
Cừu Thiên Hiệp giận run bắn người, hét to:
- Yêu Hồ ! Mặt mi xinh mà dạ mi lang sói ! Mi là kẻ ti tiện nhứt đời này !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng lúc bấy giờ tựa hồ như nắm chắc phần thắng, vội thâu thế trảo, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp cười hềnh hệch bảo:
- Đêm nay ngươi không hiến Thiết thư, thì ngươi hãy nhìn Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc mà suy nghiệm !
Hắn nói bằng những lời đương đương đắc ý tự phụ kiêu căng.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng phẫn hận, chàng hận không xé xác được một hầu một hồ, cho đỡ uất giận, nhưng chàng phải suy nghĩ ký cố dằn lửa giận, tay chẳng xuất chiêu, chỉ trầm giọng hỏi:
- Hích Lượng ! Ta cần hỏi ngươi một câu thôi ! Nếu ngươi nói rõ ta sẽ tha chết cho ngươi và còn báo đáp đôi phần nữa là khác.
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghe qua, nửa tin nửa ngờ bèn hỏi lại:
- Hừ ! Ngươi muốn hỏi gì ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:
- Có phải ngươi là một vị trong nhóm Tam nghĩa cửu hiệp hay chăng ?
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng ngước mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói trầm buồn bảo:
- Để làm gì ? Chỉ hư thanh thế mà thôi ! Ai ai cũng rõ cả !
Cừu Thiên Hiệp ra dáng hài lòng, bèn hỏi tiếp:
- Để làm gì ? Vậy ngươi có nhận biết mặt Thần Châu nhứt kiếm và Kinh thiên Ngọc trụ hai vị đại hiệp đó hay không ?
- Cừu Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chỉ nói ra được một tiếng Cừu đột nhiên nín bặt, mà giương đôi mắt tròn như quả táo nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, sắc diện tỏ ra kinh ngạc vô hồi.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cử chỉ của lão Hầu chàng đoán thầm lão đã nhận thấy mình hao hao giống một trong hai người chàng nhứt định truy nguyên cái thân thế mơ hồ này ! Nhân đó Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:
- Lúc nãy Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc có nói:
Ngươi bị Thần Châu nhứt kiếm đánh đuổi, việc này cũng là cái nghiệp tiền nhân hậu quả, ngươi có thể kể đại cương cho ta nghe được chăng ?
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chớp nhanh đôi mắt nhỏ ti hí, đột nhiên vui vẻ gật đầu nói:
- Có thể ! Có thể kể được !
Cừu Thiên Hiệp hài lòng, bảo:
- Xin mời ngài kể ra xem ?
Trâu sơn Hích Lượng cả cười hỏi:

- Ngươi đền đáp lại ta bằng gì ?
Cừu Thiên Hiệp cả cười thản nhiên nói:
- Do ngươi yêu cầu ?
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghe qua như chim lồng sổ cánh mừng rỡ vô hồi, ngập ngừng hỏi:
- Ta yêu cầu ! Do ta yêu cầu ?
Cừu Thiên Hiệp không do dự tiếp lời:
- Ừ !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghiêm sắc mặt nói:
- Ta chỉ cần quyển Thiết thư trong bọc !
Cừu Thiên Hiệp cau mày tỏ vẻ khó chịu, từ tốn bảo:
- Việc này Ngũ Diện Yêu Hồ đứng bên nghe rõ, vội nhún mình tới trước nhìn Cừu Thiên Hiệp xen lời:
- Đúng đấy ! Đây là sự giao dịch một cách công bình, hắn đòi như thế là đúng !
Cừu Thiên Hiệp thấy Yêu Hồ xuất hiện bèn mỉm cười, trầm giọng bảo:
- Nhưng giá tiền nó quá cao, sợ ngươi chê đắc đấy chứ !
Vừa nói chuyện, chàng đã ngầm vận chơn khí, trên mặt thần sắc chẳng đổi, đôi chân xê dịch tới trước, muốn giở thế công.
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nhanh mắt, quay mạnh cây phi trảo vừa hét to:
- Dừng lại ! Ngươi bước thêm nửa bước nữa thì ta quyết chẳng - Ối chao ! Ối chao !
Lôi hành cửu chuyển là một môn học đầu tiên ghi trong quyển thiết thư ánh sáng tỏa như lôi oanh chớp lóe như đá lửa, Cừu Thiên Hiệp ẩn mình trong ánh sáng huyền diệu, chàng vươn tay hữa ra chộp mạnh vào vai phải và nắm chặt cánh tay gầy guộc của Trâu sơn tiên viên Hích Lượng, vừa bóp mạnh.
- Ối chao ! Ối chao !
Hích Lượng kêu lên đau đớn, mũi phi trảo buông rơi xuống đất, mặt mày tái nhợt nhăn nhó như khỉ già bị cúm trông rất thảm hại.
Cừu Thiên Hiệp ra tay trong lúc xuất kỳ bất ý, Hích Lượng không tài nào phòng bị kịp, chàng vừa xiết mạnh tay vừa cười to bảo:
- Rượu mời chẳng muốn, uống rượu phạt ! Này Hích Lượng ngươi hãy nói mau !
Ngũ Diện Yêu Hồ nhăn mặt, vừa trầm giọng kêu lớn:
- Tiểu tử, ngươi nói luôn mồm câu chánh phái, nhưng kết cuộc ngươi

cũng hành động đốn hèn !
Vừa dứt lời, đôi mắt của hồ yêu chớp liên hồi, đôi bờ vai khẽ động như muốn giở hết thế công.
Cừu Thiên Hiệp biết cô ả đang vận công và ngầm xuất thủ nên mạnh tay bóp chặt cổ tay lão hầu vừa thét to:
- Yêu Hồ ! Nếu ngươi nhích động, ta sẽ bẻ cổ con khỉ sọm này tức khắc !
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng quá đau đớn kêu to:
- Ối chao ! Tiểu hiệp, ta chẳng yêu cầu Ngũ Diện Yêu Hồ sát khí hiện đầy mặt vừa rên rĩ nói to:
- Lão Hầu nhi ! Ngươi hãy gắng chịu đau đớn, để ta chế phục nó trước đã !
Vừa nói dứt, thì cái túi hắc la phách được Ngũ Diện Yêu Hồ giũ thật mạnh, một trận phấn hồn bay tua tủa như vầng khói sớm, xông lên mù mịt cả trang viện.
Cừu Thiên Hiệp ngửi qua không có mùi vị gì, chỉ nghe mặt mày xây xẩm, khí huyết trào lộng cả một bầu trời vụt tối sầm như mực, cơ thể bải hoải rụng rời, không còn tí sức lực nào Ngũ Diện Yêu Hồ cất tiếng gọi nhanh:
- Lão Hầu nhi ! Hãy tránh ra mau !
Nhưng không còn kịp nữa, Cừu Thiên Hiệp tay run, chân loạn, lảo đảo ngã quỵ xuống đất.
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chưa gở tay ra kịp đã nghe choáng váng mặt mày, toàn thân loạng choạng té ngã tiếp theo !
Ngũ Diện Yêu Hồ phá lên cười ha hả, tay cầm cái khăn Hắc la giơ lên cao, hoan hỉ vô cùng, bèn nói to như cuồng say, đắc thắng:
- Hay lắm, còn ai bất phục nữa hiện ra đây ... nếu không bổn tiên cô sẽ là chủ nhân quyển Bổ thiên tàn thiết hạo khí thơ !
Vừa nói dứt, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, toan cúi xuống lục soát tìm quyển Thiết thư Ngay lúc đó, hai bóng người chao động hiện ra nhanh như tên bay điện xẹt, từ xa lướt tới, một nam, một nữ, nam đi trước nữ đi sau, người chưa đến nơi, mà tiếng nói đã vang lên một cách khẩn cấp:
- Chậm lại ! Có ta là Tuyệt tình kiếm đến đây, hầu tiếp ngươi vài thế võ !
Cô gái đi phía sau cũng thét lên lanh lảnh:
- Yêu Hồ !Mi có dám tiếp nhận không ?

Tuyệt tình kiếm khách vừa hạ chân xuống đất, đã tung mình nhảy phắt đến trước.
- Roeng !
Tiếng kim khí ngân to, gươm ba thước rời khỏi vỏ, Tuyệt tình kiếm khách, tay phải đưa ra chiêu thế, tay trái án phía trước, che chở cho Cừu Thiên Hiệp đang ngã sóng sượt trên đất, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, diệu ảo lạ thường.
Ngũ Diện Yêu Hồ vội rút tay vào, vì trước mắt khí lạnh bức người, không dám đẩy chiêu vung chưởng mắt thấy Tuyệt tình kiếm quá hung hãn bất giác cau đôi mày liễu nói to:
- Ngươi hãy thay ta canh chừng bửu bối, đừng để lọt vào tay hai người kia nhé !
Vừa nói dứt, chiếc Hắc la phách của nàng đã vung phất mạnh trước mặt Tuyệt tình kiếm mấy lượt.
Tuyệt tình kiếm không rõ nàng dùng chiếc phách Hắc la sử dụng bửu pháp gì, nên lay động mạnh ba thước kiếm, đánh mạnh về phía trước.
- Toách, phạt !
Ngũ Diện Yêu Hồ tay cầm Hắc la phách ve vẩy trước mặt, đột nhiên mũi kiếm tuyệt tình bay vút đến cắt tiện nửa chiếc phách rơi ngay xuống đất, nàng không tỏ vẻ lo sợ tí nào, mà chỉ mỉm cười, nửa chiếc phách còn lại hất bổng lên cao, toát ra một mùi hương kỳ diệu tiếp theo đấy vô số phấn hồng bay cuồn cuộn tỏa ra như cụm mây màu.
Tuyệt tình kiếm ngửi nhằm phấn độc ho sặc sụa, lưỡi gươm ba thước suýt rời khỏi tay, toàn thân hắn lảo đảo chực ngã.
Ngay lúc đó, người thứ hai cùng đi với Tuyệt tình kiếm là một cô gái đẹp tuyệt trần.
Cô nàng vận bộ xiêm màu Thủy lục, xanh nhợt như lá sen non, thân mình từ trên không đáp xuống nhanh như điện, nàng vươn một ngón tay nhắm ngay Ngọc chẩm đại huyệt của Tuyệt tình kiếm điểm mạnh.
Bấy giờ Tuyệt tình kiếm bị hít nhằm độc tụ của Ngũ Diện Yêu Hồ, toàn thân cứng đờ ra không còn tí lực nào né tránh kịp nữa Cô gái một tay điểm vào huyệt đạo, một vươn ra, đẩy nhanh một chưởng, mau như chớp xẹt đánh xuống Lúc đó, Tuyệt tình kiếm cảm biết có người đánh mình, song nội lực suy nhược chỉ kịp kêu lên ú ớ:
- Mạng ta chắc hết kể rồi !
Cùng lúc đó, Cừu Thiên Hiệp tuy bị trúng độc tụ, song thần trí còn minh mẫn nhận rõ được mọi việc xảy ra, bèn cố gắng gọi to:

- Bích cô nương ! Không nên làm thế ! Hãy dừng tay mau !
Chính như lời Cừu Thiên Hiệp vừa nói. Cô gái vừa đến là người bạn của chàng, có một kỳ danh là Hoa khôi lệnh chủ Độc mão đơnÃBích Lệ Hồng.
Nàng đang giở thế đã kích Tuyệt tình kiếm bỗng nghe tiếng gọi của Cừu Thiên Hiệp vội vã thâu hồi thế công, rún mình nhảy tung sang bên tả hai trượng nàng giương đôi mắt phượng đảo nhanh nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp đang ngồi dưới đất, bèn gọi lên thất thanh:
- Cừu ngươi thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp quá cảm xúc nghẹn ngào kêu khẽ lên:
- Ta đã trúng phải Thất độc mê dược của Yêu Hồ !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe thế biến sắc mặt phấn má hồng, khí giận bốc lên ngùn ngụt tả chưởng giơ cao, chỉ vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ thét to:
- Mau đưa thuốc giải độc cho ta !
Ngũ Diện Yêu Hồ không nhận biết mặt nàng, chỉ thấy nàng có những cử chỉ thân thiết với Cừu Thiên Hiệp tựa hồ như tình nhân, bất giác lòng hồ nổi cơn buồn chua chát, rắn giọng hỏi:
- Con ngạnh đầu ! Ngươi đồng bọn với hắn à ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mắt phượng tròn xoe, mày ngài dựng ngược, cả giận nạt to:
- Ừ, ta là một bọn đấy ! Ngươi muốn biết để làm gì ?
Vừa nói dứt lời, hai bàn tay ngọc xòe ra thủ thế, chiếc lưng ong uốn nhẹ qua phía tả, cao giọng quát to:
- Hãy lượng sức, ngươi có tiếp nổi Cái thế thập bát chưởng của bản cô nương không ? Nếu tiếp nổi cô nương sẽ nói cho ngươi rõ !
Tiếng nói của nàng cao trong vang dậy, khiến cho Không không môn phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh ẩn dưới bụi tùng nghe rõ mồn một, đột nhiên hắn đứng phắt dậy, quay mặt nhìn Tam điểm hoa Mạnh bà tử nói to:
- Mụ quỷ đến kìa ! Ta đi cho mau !
Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, tay chống vào hông, tay cầm cưu đầu trượng, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Mụ quỷ là giống gì ?
Ngô Trung Sanh nói như hét:
- Là nó đó !
Mạnh bà tử ngạc nhiên hơn, hỏi nhanh:

- Tiểu dụ nhi ! Ngươi muốn bảo con bé đó sao ?
Ngô Trung Sanh đáp nhanh qua hơi thở:
- Phải đấy ! Nó là Độc mão đơn với gã họ Cừu là đồng bọn, nó lại là bán chủ nhơn của Tứ đại hung lệnh ta không thể chống đối được !
Mạnh bà tử, nếp nhăn trên mặt run lên bằng giọng nói ái ngại hỏi:
- Nếu như thế nó là gì của Cát thế ma quân Ngô Trung Sanh hổn hển đáp:
- Là con gái cưng của lão ấy !
Hắn vừa nói dứt, thân hình lấm lét tựa chuột già chạy nhanh đến bên Tuyệt tình kiếm cúi nhặt nửa mảnh Hắc la phách nhét vào bọc, rồi nhún mình nhảy vọt lên bờ tường chạy như bay biến, trong nháy mắt đã chìm vào bóng đen mất dạng.
Ngũ Diện Yêu Hồ cố vận chưởng hầu tiếp Độc mẫu đơn lúc đầu không lưu ý cuộc đàm thoại của hai người, chừng nghe Mạnh bà tử hỏi qua lai lịch thiếu nữ, khiến nàng giật mình suýt run lên nhưng tính hồ rất quỷ quyệt, nàng vờ không vận chưởng nhún mình nhảy vọt qua một bên vừa cất tiếng lãnh lót nói to:
- Dừng tay lại ! Ngươi có phải là Độc Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mới đưa ra chỉ hai chiêu chưởng phong làm cho Ngũ Diện Yêu Hồ thở hồng hộc, đột nhiên thấy Yêu Hồ bỏ chạy và lên tiếng hỏi thăm:
- Độc gì thế ? Cô nương chính là Độc Mão Đơn !
Ngũ Diện Yêu Hồ cả mừng reo thầm Thoát hiểm ! Nhưng nàng cố làm ra vẻ mặt sợ sệt, đôi mắt chớp nhanh bằng giọng nói màu mè bảo:
- Ôi chao ! Nước lớn ngập nhằm miểu Long Vương. Chúng ta là người nhà mà không nhận được nhau !
Bích Lệ Hồng nghe qua, bất giác cau mày khó chịu, vừa trầm giọng nói to:
- Ngươi nhắc lại ta nghe thử ?
Ngũ Diện Yêu Hồ mỉm cười nhẹ giọng tự giới thiệu:
- Chẳng nhẽ Ma quân chẳng nói cho ngươi biết hay sao ? Ta là kẻ bất tài ở Tây Bắc ma quân nhận làm muội muội đấy.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 24
Ơn Xá Sanh, Cầm Bằng Tái Tạo

Bích Lệ Hồng chỉ xiết kinh ngạc, qua mấy giây trì nghi hỏi lại:
- Ngươi nói thật đấy chứ ?
Ngũ Diện Yêu Hồ cười nhẹ mơn trớn, bằng giọng nói yêu ma bảo nhỏ:
- Ta đâu dám giấu cô nương, vả lại ai có gan bằng trời cũng không dám dối gạt Ma quân ca ca, tánh tình của ca ca ta hiểu rất rõ ràng.
Nàng nói rất chậm tựa hồ như chuyện có thật, vừa dứt lời nàng đã bước lần đến bên Cừu Thiên Hiệp toan cúi xuống lục soát mình chàng.
Cừu Thiên Hiệp thần trí linh mẫn, tai thông mắt sáng khi nghe tiếng chân của yêu hồ bước đến gần vội hét to lên:
- Yêu Hồ ! Ngươi toan ám hại gì ta ?
Nguyên chàng nghe những lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ, nên vội tin Hồ ly là em kết nghĩa của Cái thế Ma quân, vì thế ... Cừu Thiên Hiệp lặng thinh chịu đựng, không kêu cầu cứu với Bích Lệ Hồng.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe tiếng kêu của Cừu Thiên Hiệp làm nàng hết sức băn khoăn, vội nhìn thẳng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ gặng giọng hỏi:
- Ngươi giở trò gì thế ?
Ngũ Diện Yêu Hồ nở một nụ cười âm ma quỷ quyệt, đáp lại bằng giọng nói mập mờ khó hiểu:
- Ta muốn lấy đưa cho cô nương một chứng kịch !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ xiết ngạc nhiên hỏi lại:
- Chứng kịch ! Chứng kịch là cái quái gì ?
Ngũ Diện Yêu Hồ thực xứng đáng là con hồ ly tinh quái, bèn giở giọng nghiêm trang nói:
- Cô nương ! Chẳng phải ta dám quấy rầy cô nương đâu, chỉ vì người bạn trai này cất giữ cái lệnh phù của lệnh tôn ... ta e rằng hắn hay đi đây đi đó, sẽ tạm dùng cái lệnh phù vào việc man trá thì ...
Bích Lệ Hồng hơi tái mặt, vội ngắt lời:
- A ! Có thật như vậy à ?
Ngũ Diện Yêu Hồ nghiêm sắc mặt tiếp lời:
- Sở dỉ ta và hắn chạm mặt nhau, là vì hắn trương cái lệnh phù ra ... và do đó.. Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên có tiếng động ầm ầm nổi lên cắt ngang lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ ... từ trong gò loạn thạch, lăn lông lốc ra một cái trống to.
Thật là quá đáng cho cái trống, không chịu lăn theo chiều hướng mà quay ngang mình lăng đến hướng Ngũ Diện Yêu Hồ với cái đà mau và

mạnh một cách hãi hùng.
Ngũ Diện Yêu Hồ trông thấy thất kinh, cau đôi mày hét to:
- Có quỷ hiện ? Quỷ hiện !
Vừa nói, nàng đưa tay hữu quạt mạnh một chưởng, đạo kình phong rít lên như xé không gian, tỏa ra luồng cương lực bay lông lốc và đánh mạnh vào cái trống.
- Rắc ! Bùm !
Một tiếng nổ vang trời, chiếc đại cổ bị đánh bể tan, thành muôn mảnh ván vụn, lộ ra một người vạm vỡ già nua Lão Hoa tử !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa trông thấy Lão Hoa tử vội reo lên:
- Thượng quan bá bá ! Bá bá làm gì ở trong bụng trống thế !
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đưa đôi mắt hiền hòa nhìn Bích Lệ Hồng, dịu giọng:
- Ta đang ngủ say, nếu không có Hồ đạo cô đánh thức, chẳng phải nằm luôn đến sáng rồi !
Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mặt mày biến sắc, toan tìm lối thoát thân.
Thượng Quan Kiệt có thân hình lớn như cái bồ, đứng trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ cách bảy thước khi thấy nàng đôi mắt láo liên, thân mình nhích động bèn cười hì hì nói:
- Hồ tinh ! Ngươi toan chạy đi đâu ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn thấy thần sắc của Ngũ Diện Yêu Hồ biến đổi rất nhanh lấy làm lạ, bèn bước lên kế Thượng Quan Kiệt hỏi thật nhanh:
- Thượng Quan bá bá ! Mụ ấy nói phụ thân đã nhận mụ ấy làm nghĩa muội có đúng thế hay chăng ?
Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:
- Ta không biết, ta không nghe ! Ngươi hỏi lại nó xem sao ?
Bích Lệ Hồng nghe qua cả giận, hai hàm răng nghiến kêu kèn kẹt, tay hữu đưa ra song chưởng toan quật ngã Ngũ Diện Yêu Hồ lại nặng giọng bảo:
- Yêu Hồ, ngươi cố ý nhục mạ ta !
Ngũ Diện Yêu Hồ giận đến cùng cực quên cả sợ hãi, tay vẫy chưởng tay tiếp chiêu vừa mắng to:
- Tiện tì ! Dù cho danh tiếng của cha ngươi, ta cũng dám hối nhục nữa là ... !

Tiếng nói dứt cả hai xông ra quần đấu kịch liệt.
Bích Lệ Hồng quá giận tả chưởng hữu chưởng chiêu vung ra bão táp chưởng đều lợi hại, chiêu nào đều trúng đích.
Ngũ Diện Yêu Hồ vừa né vừa lùi cố tránh những đường chiêu khóc liệt, nàng lại đưa ra những đường chiêu sở trường, cố đỡ những ngọn chưởng cừ khôi của Bích Lệ Hồng vung tới tấp ...
Chưởng phong tủa ra từng trận, bóng người loang loáng tựa hồn ma, trong nhứt thời không phân biệt được ai cừu ai bạn.
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt bỏ mặc cho hai kỳ nữ choảng nhau, lão lê tấm thân phịch bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp vừa cười hi hí bảo:
- Tiểu hài nhi, ngươi ăn chay nằm đất đấy à !
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, cố phân trần:
- Sư thúc ! Yêu Hồ là hạng tà môn lợi hại !
Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Tuyệt tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng điềm đạm bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Kìa ! Ngươi hãy nhìn xem chúng nó, đang xua chất độc hướng ra ngoài đấy.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo ngón tay của lão chỉ chợt thấy Tuyệt tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đang ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chính là họ đang hành công vận khí.
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu một tiếng "A" mừng rỡ, chàng lại nghĩ công việc quá dễ dàng mà ta quên đi mất, chính vì ta kém kinh nghiệm, nếu ta sớm biết sẽ áp dụng ngay những điều thu lượm được trong hai độ kỳ duyên dùng nội công sửa khí đề công, thì bấy giờ đã an nhiên vô sự rồi !
Nghĩ đến đay, chàng sửa tọa bộ, dùng thuật vận khí hành công.
Lúc bấy giờ, Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử và Không không môn Ngô Trung Sanh đã rời khỏi vùng đất phế hư này, trừ Ngũ Diện Yêu Hồ và Bích Lệ Hồng đang hò hét đấu nhau, ngoài ra tư bề không có tiếng động nào khác nữa.
Cả hai kỳ nữ đấu với nhau trên dưới hai mươi chiêu, luận về võ công kẻ tám lượng người nửa cân không hơn kém là bao.
Nếu luận về chưởng pháp Cái thế thập bát chưởng là một môn chưởng đã đưa Cái thế ma quân Bích Nam Hùng lên tuyệt đỉnh vinh quang, Bích Lệ Hồng học được môn chưởng gia truyền uyên bác này, tự nhiên phần thắng về tay nàng.

Bỗng nhiên, Bích Lệ Hồng thét lên:
- Yêu Hồ hãy xem đây !
Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên một tiếng, thân mình mảnh khảnh nghiêng về phía sau, uốn bật như vành cung xung lên cao hai trượng.
- Toẹt !
Một tiếng kêu xé lụa nổi lên, Bích Lệ Hồng đã nắm chặt nửa bộ đạo bào bá kiết ...
Thượng Quan Kiệt thấy thế cười ngất, nói:
- Bích hài nhi ! Hiền điệt nữ của ta, ngươi đã thay đạo cô thoát y, tại sao chỉ lột có phân nửa !
Bích Lệ Hồng vùng vằng ném nhanh nửa mảnh đạo xuống đất nói:
- Bẩn thỉu thật !
Thượng Quan Kiệt, lại trêu thêm:
- Sao lại vất đi ! Hãy đem về cho gia gia ngươi xem, để rõ chiếc áo hoa của cô em kết nghĩa !
Bích Lệ Hồng cả thẹn nói to như khóc:
- Hoa tử bá bá ! Xin bá bá chớ đùa ! Nữ nhi chết mất !
Lời nói chưa dứt, bỗng nghe bốn phía vang lên ồ ồ, xung quanh bờ tường, bốn phía đèn đuốc nổi lên đỏ rực, làm sáng tỏ tòa hoang phế Chung cổ lâu. Ẩn dưới ánh đuốc bóng người hiện ra lố nhố, hàng trăm người tay đuốc, tay đao, họ giơ lên cao và hò hét vang trời dậy đất, thanh thế thật hãi hùng.
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cau mày khó chịu, bằng giọng trầm trầm bảo:
- Hảo a ! Các ngươi thông báo khắp trại ấp để trương đuốc đỏ sáng trời, hầu đề cao thanh thế ! Chứ gì ?
Bích Lệ Hồng lấy làm lạ hỏi mau:
- Thượng Quan bá bá, họ là ai ? Và họ làm gì thế ?
Trên bờ tường đột nhiên hiện ra bảy vị lão nhơn đứng dàn hàng chữ nhất, một người trong bọn cất tiếng gọi to:
- Cừu Thiên Hiệp, mau dâng nạp quyển thiết thư cho ta, thì miễn cho ngươi khỏi tội chết. Nếu không ta sẽ biến ngươi thành cái xác cháy thui !
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quét mắt nhìn bọn người lạ, bất giác phá lên cười hí hí bảo:
- Thể Vân Bang ! Tam linh tứ tý !
Cừu Thiên Hiệp đang ngồi vận công chuyển khí chợt nghe những lời

của tam tinh tứ tý, khí giận bốc lên tới mật, toàn thân rung động từng hồi, không kịp suy lợi lại.
Chàng vội đứng phắt dậy không ngờ thần trí mờ ám, nội lực suy nhược, một tiếng phịch khô khan nổi lên, chàng lại té ngồi xuống đất.
Bích Lệ Hồng vừa thấy thế, lòng nàng nổi lên sự chua chát muôn phần, chẳng khác nào kim châm muối xát vào mình, chẳng còn kể đến gì cả, nhìn Cừu Thiên Hiệp trìu mến bảo:
- Ngươi hãy an tâm ngồi nghỉ, mọi việc đã có ta gánh vác !
Vừa nói dứt, thân nàng nhích động toan bước tới trước, không ngờ ...
- Roẹt !
Một tiếng động mạnh nổi lên, mũi tên lửa đỏ rực xé không gian, bay thành hình vồng cầu từ phía sau bờ tường bắn tới.
Qúa Thiên Tinh cười ha hả quát to lên:
- Ai nhúc nhích là tự chuốc lấy khổ vào thân !
Bích Lệ Hồng sợ đối phương nổi giận dùng thuật loạn tiễn, tuy chính mình nàng đủ sức xung phá nhưng còn Cừu Thiên Hiệp nội lực chưa hồi phục thì làm sao tránh khỏi biển lửa của đối phương ?
Nghĩ đến đây hai chân nàng run lên từng chặp, vội dừng hẳn lại, không giở thế công nữa, đoạn nàng quay sang Thượng Quan Kiệt hỏi:
- Thượng Quan bá bá ! Có diệu kế gì không ?
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đầu bù tóc rối, vẻ mặt rắn lại, trầm giọng bảo:
- Lòng người gai độc, thật khó lường !
Bích Lệ Hồng thiểu não nói:
- Chẳng nhẽ khoanh tay chờ chết hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp đau khổ như dao cắt chàng nghiến răng kèn kẹt vừa trầm giọng nói:
- Tam sư thúc ! Bích cô nương, nên rời khỏi đây cho mau !
Bích Lệ Hồng thất kinh hỏi nhanh:
- Còn ngươi thì sao ?
Cừu Thiên Hiệp đôi mắt rực tinh quang, vừa cương quyết bảo:
- Tự ta có lối thoát !
Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, nàng hy vọng hỏi nhanh:
- Lối thoát bằng cách nào ?
Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp:
- Ta dùng kế hoãn binh mà chờ đến sáng, lúc đó công lực vãn hồi thì ta có sợ gì chúng nữa ?

Ngay lúc đó, Tam tinh tứ tý rống lên thối thúc:
- Ta đếm một, hai, ba nếu ngươi cưỡng lý, không giao hiến thiết thư thì sẽ ăn năn không kịp !
Bích Lệ Hồng quá giận, bèn dùng lời khiêu khích hô to:
- Đã là hào kiệt phải xuống đây cho ta thấy chân tướng tuyệt học !
Phi độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Tiêu, mỉm cười tự đắc:
- Ngạnh đầu ! Đừng mơ mộng !
Thượng Quan Kiệt hô to:
- Thể Vân bang tiểu bối ! Ngươi chẳng sợ bại hoại danh tiếng của một bang phái hay sao ?
Qúa Thiên Tinh cười hô hố bảo:
- Có trí dùng trí, có lực dùng lực, tiếng đời dư luận bỏ đi, ha ha !
Bạch Nhựt Thử tiếp lời:
- Hơi đâu mà cãi nhau với chúng nó ! Nào anh em ! Chuẩn bị !
- Cốc ! Một !
Tiếng con khăng gõ lên một nhịp và tiếng người đếm một vang lên điệu âm ba lạnh buốt người.
Qúa Thiên Tinh rống lên như quỷ sứ:
- Mau hiến thiết thư ! Tiểu tử họ Cừu nghe đấy chứ !
Phi độ lưu tinh Lệnh Hồ Tiêu rống lên:
- Hiện tại không còn một yêu cỏ nào thay thế đở lưng cho người đâu, mau hiến nạp thiết thư tiếng đếm một qua rồi !
Lữ Dung Tinh to tiếng nói tiếp:
- Ngươi chớ trù trừ do dự giữ lấy thiết thư làm gì, ngươi phải coi mạng mình là trọng !
Qúa Thiên Tinh giơ cao song chưởng quát lớn:
- Hai ! Tiếng thứ hai đấy nhé !
Phía dưới tường con khăng gõ lên một tiếng cốc thứ nhì, vẫn không thấy ảnh hưởng gì đối với Cừu Thiên Hiệp.
Quả nhiên bọn tam tinh tứ tý nói thật, tiếng gõ nhịp thứ hai vừa dứt. Đột nhiên vòng đai người siết vào thêm, bốn bên bờ tường hiện lên vô số ánh đuốc, khoảng đất nhỏ phế hư cổ lâu tựa hồ như chìm trong biển lửa đỏ rực trời.
Người mang vết độc thương trong mình, Cừu Thiên Hiệp và Tuyệt Tình kiếm chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết, thân xác vùi trong ngọn lửa loạn cuồng, chứ không mong gì tìm ra biện pháp thoát thân !
Trên bờ tường tam tinh tứ tý không ngớt tiếng reo hò thúc giục bang

chúng siết chặt vòng vây.
Thước Y Du Long đứng tại chổ, đưa tay ngoắc Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.
Bích Lệ Hồng vội quay mặt lại đối diện, chờ đợi xem lão Hoa tử muốn nói gì ?
Nhưng ... Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt không nói bằng lời mà đưa tay ra hiệu, chỉ thấy lão đưa tay chỉ vào người lão, lại đưa tay chỉ vào Tuyệt tình kiếm. Lão lại lấy tay chỉ vào người nàng và chỉ vào Cừu Thiên Hiệp, sau cùng lão đưa hai tay để ngang sau lưng ngã đầu chúi tới trước.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bất giác thẹn đỏ mặt, vì nàng hiểu qua tín hiệu mà lão Hoa tử ra dấu.
Thì ra lão muốn bảo chính lão phải cõng lấy Tuyệt tình kiếm, còn Bích Lệ Hồng phải cõng Cừu Thiên HiệpỮ thiết tưởng một cô gái đến tuổi cập kê mà cõng trên lưng một cậu trai tuấn tú, ôi chao ! Thật là ...
Nàng lại nghĩ:
Cừu Thiên Hiệp trúng độc quá nặng, hoàn toàn không hay biết gì, thì ngẫm lại có gì là xấu hổ, vả lại, lúc bấy giờ chàng lại hoàn toàn vô lực, nhưng ... khổ nỗi ...
Hoàn cảnh hiện tại không cho phép nàng suy luận nhiều vì Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt nhìn nàng lom lom như chờ đợi trả lời.
Bích Lệ Hồng chỉ còn cách là gật đầu tuân theo ý kiến của Thượng Quan Kiệt !
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mỉm cười gật đầu, lão lại đưa tay ra dấu hiệu tiếp.
Một tay chỉ vào đống đá loạn phía trước, hai tay đem nhập lại thủ thế.
Tiếp đến, lão quay tròn như tránh những mũi tên. Ý lão ám chỉ đống đá loạn là ám khí, hai tay chắp lại quay tròn là phá vòng vây, có nghĩa dùng đá nhỏ phá vây.Bích Lệ Hồng gật đầu hiểu rõ, hai chân nàng di động nhẹ, đi liền đến bên Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp tròn trên đất chẳng xa lắm ...
Ngay lúc đó, từ phương xa tiếng gà gáy rộ, chúa sủa uông uông báo hiệu canh tư đã hết.
Trên bờ tường Qúa Thiên Tinh cất tiếng nói to:
- Các ngươi thật là kẻ không thức thời vụ, thì các ngươi chớ trách lão phu đây độc ác nhé !
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nhanh như điện xẹt, chớp mình

đã đến bên Tuyệt tình kiếm khách, vừa cất tiếng bảo nhỏ:
- Lão Ngũ ! Leo lên lưng ta mau ! Ôm cho chặt vì ta phải vận chưởng phá vòng vây tên lửa !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng bước đến quỳ phục trước mặt Cừu Thiên Hiệp, cất giọng oanh run rẩy bảo:
- Lại đây, leo lên lưng ta mau ! Ngươi khá mà lo giữ cho chặt ... chứ ta không thể dắt dìu ngươi được ! Chỉ vì ...
Lúc đó, trên bờ tường Qúa Thiên Tinh cất tiếng hối thúc thủ hạ:
- Các bạn chuẩn bị ! Phóng !
Tiếng nhịp sanh thứ ba tiếng lại vang lên:
- Cốc ! Cốc ! Cốc !
Tiếp theo đấy, những tiếng kêu vút, vút, véo, véo ! Tên lửa xa ra rợp trời, tựa hồ như bầy rắn đỏ múa loạn giữa không gian, chỉ thiếu tiếng kêu sấm rền gió thét.
Hai chiếc bóng đen, lay động phía dưới đất.
Thượng Quan Kiệt kêu rống lên:
- Bích nữ nhi, hãy nối gót ta !
Vừa nói dứt, tay tả lão vung ra nhiều đạo kình phong đánh bạt hết những mũi tên lửa rơi lả tả, một tay bấu những phiến đá gồ ghề, hướng vào bờ tường viện phóng tới như bay biến.
- Soạt, soạt ! Vèo vèo !
Những mũi tên lửa như cuồng phong, bão vũ bay sáng rực một góc trời như hàng ngàn ngọn pháp bông đốt lên giữa đêm dạ hội ngươn tiêu.
Bỗng nghe ...
Trâu sơn tiên viên Hích Lượng kêu rống lên thầm một cách chát óc kinh hồn.
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt hô to những tiếng lợi hại.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng hét không thôi.
Thượng Quan Kiệt và Bích Lệ Hồng miệng reo hò tay không ngớt vẫy động, từng viên đá nhọn thi nhau bay vụt lên bờ tường, trúng vào những tên bang Thể Vân bang, chúng thi nhau cả loạn và kêu lên ơi ới.
Nhiều tên giỏi võ thuật né tránh và nhảy ra ngoài, còn một số bị té rơi xuống đất vỡ sọ chết tốt.
Lúc bấy giờ, nền trời đỏ rực như màu máu, vì những ngọn tên lửa thi nhau bay lượn giữa khoảng không, và tiếng người kêu la thê thảm vang lên không dứt, làm kinh động dân chúng ở quanh vùng Cổ lâu Hư phế.
Vị trí của tòa cổ lâu chu vi độ hai, ba mươi trượng vuông, bao bọc bởi

bức tường cao trên hai trượng, vì khoảng đất quá hẹp nên Thượng Quan Kiệt chỉ nhún mình vài cái đã đến gần chân tường viện.
Khi bước chân vừa chấm đầu bờ tường, Thượng Quan Kiệt đã vung mạnh song chưởng, trên tường độ mười tên hán tử bị chưởng phong đẩy mạnh bay văng ra xa mấy trượng kêu rống lên thê thảm và rơi mạnh xuống đất vỡ sọ.
Bấy giờ, bảy tên tam tinh tứ tý vội chen vào vòng vây bọn chúng đứng xa xa, trương nỏ bắn vào Thượng Quan Kiệt những mũi tên lửa đỏ.
Thượng Quan Kiệt rống to lên:
- Bọn chuộc chúng bây to gan thật !
Tai lão lại nghe Qúa Thiên Tinh thét to lên:
- Các anh em ! Mau xạ tiễn vào con ngạnh đầu !
Vì, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng công lực tự nhiên chẳng bằng Thượng Quan Kiệt, vả lại nàng là thân phận gái, sức lực thể nào sánh kịp hán tử nam nhi, lại thêm gánh trên lưng một người, lẽ tự nhiên sự mau lẹ đâu sánh bằng Thượng Quan Kiệt nên rơi lại phía sau rất xa.
Chỉ vì Thượng Quan Kiệt đánh bạt mấy mũi tên lửa rơi ngập cả lối đi, tuy không trúng vào mình nhưng hơi khói bay lên sặc mũi mù mù, mịt mịt nên nàng không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.
Nàng cố gượng mở mắt, hơi khói xông vào làm cho nước mắt tuôn trào, nàng nhìn qua cảnh vật thấy lờ mờ.
Lúc đó, những tay xạ thủ của ẪThể Vân bangỮ vừa thấy bóng người là buông tên như bão táp, Thượng Quan Kiệt lẹ như giao phong, nương gió bay tới trước vùn vụt, Bích Lệ Hồng chạy lẽo đẽo theo sau.
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cảm thấy lòng mình đau như xé vội hướng ra sau gọi nhanh:
- Bích hài nhi ! Ta ở tại đây ! Bích hài nhi ngươi ở đâu ?
Không nghe tiếng đáp lại Thượng Quan Kiệt nóng lòng như lửa đốt, đẩy mạnh song chưởng đánh thẳng vào mặt tam tinh tứ tý, đồng thời lão quay mình ra sau chạy xông vào biển lửa.
Bỗng thấy Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng lưng cõng Cừu Thiên Hiệp quờ quạng đi trong vầng khói mịt mù, đôi mắt đỏ như quả đào chín gắt, nước mắt chảy ràn rụa ướt cả mũi lại thêm khói, bụi bám vào, khiến gương mặt đỏ hường của nàng lem luốt bẩn thỉu như kẻ rơi xuống bùn ... sánh với gương mặt bóng loáng như tượng đồng của Lão Hoa tử không kém lắm, chiếc áo màu bích lục bị cháy loang lốm đốm khiến người nhìn vào không tưởng đó là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng,

mà tưởng là cục than lửa biết đi ...
Ngay lúc đó, Bích Lệ Hồng hai tay không ngớt giao động cố dập tắt những đốm lửa cháy trên mình nàng và cháy trên áo Cừu Thiên Hiệp, cho nên hai chân loạng choạng thân thể đảo nghiêng, thật là kinh hoàng vạng trạng.
Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:
- Bích cô nương ! Hãy ném tôi xuống, mau chạy thoát khỏi biển lửa ! Đừng nên vì tôi mà khổ lụy !
Bích Lệ Hồng dùng một tay gạt mạnh những mũi tên lửa bay tới tấp, một tay phủi mấy đốm lửa cháy trên áo, hơi thở ồ ồ vừa dịu dàng bảo:
- Ngươi đừng lo lắng vô ích, sự thể như vầy, nếu chết ... chúng ta cùng chết với nhau !
Nàng nói đến đây, tự cảm thấy lỡ lời, bèn đổi giọng nói:
- Không có gì đáng ngại, ngươi hãy an tâm !
Bấy giờ, thước y du long Thượng Quan Kiệt quay mình lại thúc giục:
- Mau lên, hãy theo ta, nhún mình lên ! Trên bờ tường có lối thoát cho chúng ta !
Bích Lệ Hồng cắn răng chịu đựng, nàng cố vận dụng toàn lực công phu vừa ứng tiếng đáp:
- Lên được !
Khi hai người cố xông tên dụi lửa lên đến đầu bờ tường thì lão Hoa tử đã cháy xém nửa bộ râu, trông khó nín cười.
Nguyên toàn thể bang chúng Thể Vân bang tổng số đến cả ngàn người, trong nháy mắt chúng đã tề tựu không sót một tên.
Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt công lực tuy cao, nhưng bấy giờ mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo quần, hơi thở phát ra hồng hộc.
Bích Lệ Hồng nhìn lại bản thân mình thấy bèo nhèo dơ dáy chẳng khác tên khất cái bị mưa, bất giác nàng phá lên cười khúc khích vừa nhủ thầm:
Con gái thiếu đức hạnh, nên mới thế này Nàng đang miên man nghĩ ngơi bỗng thấy từ Đông, Tây, Nam, Bắc bóng người vô số chạy rần rộ trên đường, hướng vào tòa Hư phế cổ lâu, cùng với tiếng phèn la và tiếng người hò reo dậy đất.

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 25
Tiềm Long Cốc Cầu Thần y

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hô lên:
- Không xong rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu đi !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt nháy mắt ra dáng ngăn cản:
- Bích cô nương ! Không nên hấp tấp, hình như nhà cầm quyền địa phương đến cứu hỏa !
Lúc ấy tiếng người mỗi lúc một gần, quả là đám hầu cận quan nha địa phương xua bá tánh mang theo vận cứu hỏa đến, chứ không phải bọn thủ hạ của Thể Vân. Bích Lệ Hồng buột miệng nói:
- Dù vậy ta cũng phải đi ngay đấy ! Vì án mạng là việc nhỏ, trái lại việc làm cho lòng người khiếp sợ là vi phạm thường qui võ lâm.
Thượng Quan Kiệt bỗng dưng nhếch miệng nói:
- Dại quá ! Có một nơi hay quá mà lại nghĩ không ra, cô nương ! Mau lên ! Theo tôi đây !
Lão cõng Tuyệt tình kiếm chạy một hơi như tên bay ra khỏi thành.
Bích Lệ Hồng tuy nội lực hao tổn rất nhiều, nhưng nôn nao vì háo thắng, lại thêm người cõng trên lưng là Cừu Thiên Hiệp một người mà nàng hết lòng yêu chuộng. Vì thế hùng khí tăng thêm cho nàng không ít, khiến nàng cũng chạy theo kịp Thượng Quan Kiệt. Ra khỏi thành không xa, trời đã hừng sáng.
Thượng Quan Kiệt không chạy theo quan bộ mà cứ chạy tắt theo đường núi hoang tàn. Mặt trời đã lên cao, độ chừng đi được năm bảy chục dặm. Bích Lệ Hồng đã mồ hôi như tắm, mệt thở hổn hển.
Cừu Thiên Hiệp kề tai nàng thỏ thẻ:
- Bích cô nương ! Thật làm nhọc cô nhiều quá ! Tôi lấy gì báo đáp đây ?
Mặc dù đã mệt đuối cả người, nhưng nghe được giọng nói êm đềm, nàng rung cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng muốn nghe thêm một lần nữa nên hỏi lại:
- Chàng nói chi vậy ?
Cừu Thiên Hiệp lại dịu dàng nói:
- Tối hôm qua, nếu không có cô nương thì tại hạ đã bị thiêu rụi trong lửa hồng !
Tình nghĩa này khiến tôi ghi nhớ cả đời dù phải nát thân cũng không đủ

để báo đáp !
Bích Lệ Hồng vừa liếc mắt nhìn xoay về phía sau để trả lời thì Thượng Quan Kiệt đã dừng chân cách lối mười mấy trượng ở đàng trước, đặt Tuyệt tình kiếm xuống trên một tảng đá to và nói lớn:
- Bích cô nương ! Đã tới nơi rồi !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng xoay đầu về phía Cừu Thiên Hiệp ở sau lưng mỉm cười nói:
- Chàng đừng nổi cơn ghen nhé ! Tôi chỉ cần người hiểu lòng tôi là được rồi !
Nói xong, mặt nàng càng ửng hồng, ráng sức vùng lên, chỉ ba lần uốn lưng liễu thì đã tới chỗ Thượng Quan Kiệt dừng chân và nói:
- Bác Thượng Quan đã tới đâu rồi ?
Thượng Quan Kiệt chỉ xuống khe núi nói:
- Tiềm Long cốc !
Nơi đây, một khe núi toàn là nhà lá lũy tre, với nhành liễu dập dìu, chẳng khác thế ngoại đào nguyên là một nơi tuyệt hảo ! Thần y du long Thượng Quan Kiệt bỗng chuyển động hai cánh tay, ngước mắt lên trời hét lên một tiếng dài như rồng thét cọp gầm tiếng vang tứ bề làm rung động đến lá rơi từng mảnh.
Vừa dứt tiếng thì bỗng thấy một hình ảnh màu vàng, dài ốm gầy từ trong nhà lá dưới khe trồi lên ba trượng với thuật khinh công Tiềm long thăng thiên giống hệt như một con hạc vàng cất cánh bay lên núi.
Hình ảnh này còn đang ở nửa chừng khe núi thì đã có tiếng vang:
- Đồ khốn ! Đã đến Tiềm Long cốc mà còn muốn chờ ta sắp hàng nghinh tiếp hay sao.
Vừa dứt lời thì bóng vàng đến nơi, là ông già cao gầy gò, độ năm tuần, mặt áo lụa vàng, phấp phới trước gió, đầu cột khăn giác, sắt mặt hồng hào râu mọc năm chòm.
Quả là một kẻ xuất trần siêu tục tất nhiên là vị ẩn sĩ.
Ông ta vừa thoáng thấy Tuyệt tình kiếm nằm trên tảng đá. Bích Lệ Hồng đứng gần một bên Thượng Quan Kiệt. Hơn thế, trên lưng nàng còn đang cõng Cừu Thiên Hiệp, lão cau mày tỏ vẻ không vui và nói với Thượng Quan Kiệt:
- Lão già ăn mày kia, ngươi định phá ta đấy ư ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt có vẻ mất tự nhiên gượng cười nói:
- Vì bất đắc dĩ, nên tôi mới ...

Lão già cao không chờ nói dứt, xua tay phất ngang, nói:
- Ngươi không biết điều ta cấm kỵ sao ? Lại còn cố ý làm cho ta khó chịu à ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng không hiểu được họ nói điều gì nên không tiện mở miệng, nhưng nghe giọng nói và thái độ thẳng thắn của lão già, hiển nhiên là không vui mấy, nàng nghĩ thầm:
Trong võ lâm lại có người ăn nói một cách nghiêm khắc trước mặt nhật Phật, nhị cái tam kiếm khách thì quả là một việc hiếm có.
Nghĩ đoạn nàng định xen vào nói cho đã sự bất bình thì Thượng Quan Kiệt đã mỉm cười nói:
- Tôi thừa hiểu huynh ở đây đã thề không tiếp xúc với giới giang hồ, trừ ra tôi, lão ăn mày già này, ít người biết được đâu ! Phen này vạn bất đắc dĩ, xin lão thông cảm cho.
Lão già lạnh lùng đáp:
- Không thể được !
Lời nói cứng rắn không chút tình cảm, làm cho Bích Lệ Hồng nổi giận không dằn lòng được nữa, bèn nói to lên:
- Không được ! Hà hà ... không được cũng phải được !
Lão già giận dữ biến sắc mặt xoe tròn đôi mắt nhìn Bích Lệ Hồng hỏi:
- Mi là ai ?
Bích Lệ Hồng càng giận, nói:
- Ông không có quyền biết !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội vã chạy lại nói:
- Không phải người ngoài, không phải người ngoài !
Nói xong liền chỉ lão già giới thiệu:
- Đây là vị thần y khét tiếng, Hoa Tử Phong Hoa lão tiền bối !
Bích Lệ Hồng đang cơn thịnh nộ, chẳng những không thi lễ lại khinh bỉ nói:
- Kiếm nghĩa dũng vi, là bổn phận của nhà võ, có đâu chúng ta dừng chân một chút cũng không được ? Thế thì đâu phải là bậc tiền bối đáng kính ?
Thần y Hoa tử Phong biến sắc đúng thủ thế quát to:
- Tiểu bối ! Ngươi dám lớn gan ?
Bích Lệ Hồng cũng không nhịn, nàng gằn giọng từng tiếng:
- Ông định làm gì tôi ?
Thượng Quan Kiệt liền lách mình ra trước dịu giọng nói với Hoa Tử Phong:

- Nàng là con gái của của Ma lão Đại, Bích cô nương, người ta gọi là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.
Thần y Hoa Tử Phong cau mày lại nói:
- Con gái của ma quân, có phải là Độc Mẫu Đơn chăng ?
Bích Lệ Hồng nghe nói mặt xanh như tàu lá hét lên:
- Nói bậy !
Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong ngước mặt lên trời cười hồi lâu mới nói:
- Con nhỏ này dữ quá ! Sở dĩ già đây không chấp trách là vì nghĩ lúc con còn nhỏ mới học nói bập bẹ già này đã đến chơi gặp lần đầu tiên, chứ có phải Tiềm Long cốc này là ma vẽ bùa của cha mi đâu ?
Nói xong lão chỉ Cừu Thiên Hiệp trên lưng nàng hỏi:
- Nó là ai ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt sợ Bích Lệ Hồng lại có lời chống chỏi làm mất lòng vị quái nhân đương kim thần y, liền nhanh miệng đáp:
- Hắn cũng không phải người ngoài mà là người nối nghiệp của Đầu đà đại ca đấy !
Thần y Hoa Tử Phong lại cười dài và đắc chí reo to:
- Thái Linh Quan đã có người nối nghiệp ! May lắm ! May lắm !
Bích Lệ Hồng thấy lão cứ nói đùa nàng sốt ruột nói:
- Thực ra ông có bằng lòng cho chúng tôi vào nhà nghỉ ngơi một lát hay không ?
Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi rồi buộc lòng nói:
- Ta niệm tình hai bạn cố giao, đã trên hai mươi năm cách biệt nên tạm thuận cho vào một lần, nhưng lần sau không được !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười hỉ hả:
- Nhờ ân trên hộ độ !
Nói xong cõng Tuyệt tình kiếm đang ngồi trên tảng đá lên và nói:
- Chúng ta hãy vào thôi !
Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong bỗng hét lên:
- Lão ăn mày ! Khoan đã !
Thượng Quan Kiệt lại phải đứng lại hỏi:
- Quân tử nhất nặc thiên kim, sao còn muốn nói quanh gì nữa ?
Thần y Hoa Tử Phong nghiêm sắt mặt nói:
- Quân khốn ! Hôm nay mi phá điều cấm kỵ thứ nhất của ta, kể như chuyện đã đành, nhưng phải biết điều một chút đừng phá điều cấm kỵ

thứ hai của ta nữa chứ !
Thượng Quan Kiệt nhăn răng cười mà không trả lời, chỉ quay qua nhìn Bích Lệ Hồng khoác tay nói:
- Đi mau lên, đừng để ông thầy Giang Hồ trỏ miệng, làm mất chỗ nghỉ ngơi của chúng ta.
Vừa nói lão vừa bước nhanh xuống khe.
Bích Lệ Hồng thầm hiểu rằng đệ nhất cấm kỵ là trừ một vài người như Thượng Quan Kiệt chẳng hạn, ngoài ra không ai được tiến một bước vào. Tiềm Long cốc này còn cấm kỵ thứ hai thì chưa hiểu là gì, nhưng Thượng Quan Kiệt đã khoát tay ra bộ báo đi thì nàng cũng không ngần ngại vội xốc Cừu Thiên Hiệp lên vai mạnh đang tuông xuống khe không ngờ Hoa Tử Phong xuống sau mà tới trước, đã xô hai cánh cửa cây đưa tay tiếp khách.
Đây là một gian nhà lá rộng rãi, ngoài Hoa tử Phong ra còn có bốn đứa tiểu đồng lối mười ba tuổi lo việc trà nước đãi khách.
Các gian phòng trong nhà đều đang bằng tre Hồ Nam trừ ra một gian đóng kín và treo bảng Bách Thảo Đường khắc bằng tre. Mấy gian khác đều dùng vách nửa chặn rất đẹp và thanh nhã làm cho kẻ vào nhà có cảm giác mát mẻ và sảng khoái.
Thượng Quan Kiệt đặt Tuyệt tình kiếm trên một chiếc giường tre căn dặn Bích Lệ Hồng:
- Hãy để em nhỏ xuống rồi chúng ta cùng đi !
Lão nói có vẻ thật tình lắm, khiến Bích Lệ Hồng ngơ ngác chưa kịp thốt ra lời thì Thần y Hoa Tử Phong nghiêm nét mặt nói với Thượng Quan Kiệt:
- Thế chưa đủ sao ? Còn muốn giở trò gì nữa đó ? Ta cho ngươi biết, ngươi không có quyền phá lệ của ta một lần nữa đấy nhé.
Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:
- Tôi có phá luật lệ gì đâu ? Ai bảo tôi phá luật lệ ?
Thần y Hoa Tử Phong chỉ Tuyệt tình kiếm và Cừu Thiên Hiệp nói:
- Vậy mi để lại hai người đã bị nhiễm độc này ở lại đây là nghĩa gì ?
Thượng Quan Kiệt nói:
- Một người là bạn của lão, một người là kẻ nối nghiệp duy nhất của bạn lão, họ sẽ chết không chỗ chôn, anh có lo việc an táng cho họ cũng chỉ là một việc nghĩa, không thể từ chối kia mà !
Thần y Hoa Tử Phong hỏi vặn lại:
- Còn về phần lão ?

Thượng Quan Kiệt không một chút do dự đáp:
- Tôi đi trả thù cho họ !
Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi, lão cảm thấy như không thể chối từ, nhưng lại cắn răng nói:
- Dù sao tôi cũng không thể phá lệ này nữa !
Bích Lệ Hồng bỗng dương mày hướng về Thượng Quan Kiệt hỏi:
- Lệ gì gọi rằng phá lệ ?
Thượng Quan Kiệt bình tĩnh nói:
- Mười mấy năm trước ông ta rửa tay rời khỏi giang hồ bèn tự lập ba điều đại cấm.
Một là không cho nhân vật giang hồ bước vào Tiềm Long cốc, hai là không chữa bệnh cho bất cứ ai trong làng võ. Để tránh gây ra ân oán có thể bị lôi cuốn vào vòng ...
Bích Lệ Hồng nghe tới đây không nhịn được nữa, nàng cười bằng giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường:
- Hứ ! Hứ !
Thần y Hoa Tử Phong thắc mắc thái độ của nàng liền nổi giận hỏi:
- Cô nương cười cái gì ?
Bích Lệ Hồng bậm miệng nói:
- Ông làm cho người ta tức cười quá.
Hoa Tử Phong là bậc giang hồ, tên tuổi hiếm có, chẳng những y đạo thông thần, cả nội ngoại công cũng liệt vào hàng tiếng tăm nhất, có bao giờ bị chết nhạo mất mặt như thế ? Nên hậm hực nói:
- Đồ hỗn láo ! Dám cả gan !
Không thấy lão xê dịch đôi chân, lão đã tới trước mặt Bích Lệ Hồng nạt lớn:
- Cha mi đối với ta chưa chắc đã dám khinh thường như vậy !
Bích Lệ Hồng thản nhiên nói:
- Có lẽ ! Nhưng tôi thì khác.
- Mày ỷ cái gì ?
- Không ỷ gì hết !
- Mi xem thường Tiềm Long cốc hay khinh bỉ ta ?
- Ha ... ha ... đã thấy người sắp chết mà không cứu thì đâu phải là người đáng cho tôi tôn kính ?
Hoa Tử Phong dịu giọng phân trần:
- Con nên hiểu, giới giang hồ dễ vào khó ra, một khi đã dấn thân vào rồi muốn rút chân ra không phải dễ !

Hoa khôi lệnh chủ nghe xong ngước mặt lên trời cười ngất ngư.
Thần y Hoa Tử Phong lấy làm khó chịu vội hỏi:
- Có gì đáng cười như vậy ?
Bích Lệ Hồng nín bặt, nghiêm sắt mặt đáp:
- Hễ là chính thân quân tử trong võ lâm thì việc làm chỉ dựa vào nhân nghĩa, không cần tính đến sự lợi hại. Có ngờ đâu một bậc tiền bối lừng danh lại có cử chỉ ngại ngùng như vậy, khiến kẻ hậu bối chúng tôi được sáng mắt vì được học hỏi thêm nhiều điều mới lạ !
Thượng Quan Kiệt thấy đôi mắt thần y liếc mãi, lão mừng thầm và lấy làm thích thú với tài ăn nói hoạt bát của Bích Lệ Hồng, nhưng lại muốn kềm hãm, bèn nói:
- Con nhỏ này, sao dám nói sấn sả như vậy ? Không nên đâu !
Bích Lệ Hồng nói tiếp:
- Chuyện đáng nói phải nói, đã nói thì không ngần ngại gì cả đó là bản tánh trời sanh vậy !
Thần y Hoa Tử Phong đỏ mặt nói:
- Mi bảo ta sợ sệt ư ?
Bích Lệ Hồng không trả lời, một mực nói tiếp:
- Xưa người lương y đã cắt thịt đùi mình để cứu bệnh người. Nếu cứu người mà nghĩ đến sự lợi hại cho mình trước thì kẻ xả thân thủ nghĩa có phải trở nên người dại dột không ? Kẻ kiến nghĩa dũng vì há cũng toàn là hạng điên rồ hay sao ? Thử hỏi tiền bối tìm ra những phương thuốc thần hiệu để làm gì ? Nếu nói rằng để thúc thủ trước chứng trúng độc nguy kịch này thì đó là một việc khác !
Nàng đoán những lời lẽ này có thể làm cho Hoa Tử Phong thẹn mà nổi giận làm hung, nên nàng chuẩn bị lấy thế nhảy ra bên ngoài.
Ngờ đâu Hoa Tử Phong đã không giận mà lại cười:
- Há ! Há ! Lý lẽ của con cháu có thể bẻ gãy được lý lẽ của ông cha ! Lão phu này đã bị con sắp xếp vào hạng tội lỗi rồi ! Há ! Há !
Tiếng cười vừa vang đến dưới hiên thì Hoa Tử Phong đã vào đến Bách Thảo Đường.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt hướng về Bích Lệ Hồng đưa ngón tay cái và le lưỡi làm mặt ma nói:
- Cô em giỏi lắm đa ! Được lắm !
Tấm màn tre vừa hé mở, Thần y Hoa Tử Phong đã xách một cái giỏ tre từ trong Bách Thảo Đường bước ra, trong giỏ đầy nhó những ve thuốc vừa lớn vừa nhỏ, có gần trăm mười mấy cái ve đủ màu mà hình trạng

khác nhau, ve nào cũng có hàn sáp trên nút.
Lão lườm Bích Lệ Hồng một cái và đỏ mặt nói với Thượng Quan Kiệt:
- Đừng có đắc ý, sở dĩ ta phá lệ này là vì con nhỏ này chứ mi đồ ăn xin, ta có đếm xỉa vào đâu !
Thượng Quan Kiệt cười ha hả nói:
- Đúng rồi ! Về ngôn ngữ thì tôi nói không ra lẽ thật, nhưng về võ thì đỡ được vài đòn đánh cho cũng đã khá lắm rồi !
Lúc bấy giờ Hoa Tử Phong đã buông giỏ xuống đi lại bên cạnh Cừu Thiên Hiệp, đặt tay bắt mạch, bỗng lão la thất thanh:
- Tại sao lại thế này ! Vì lẽ gì ?
Bích Lệ Hồng và Thượng Quan Kiệt đều giật mình, đưa mắt nhìn Hoa Tử Phong kinh ngạc và đồng thanh hỏi:
- Sao đó ? Không lẽ ...
Thần y Hoa Tử Phong cau mày nói:
- Người này bị trúng Tổn ngươn dâm độc nhưng chân ngươn chưa bị động đến, Tinh cố thần nính, công lục chống chỏi này do đâu mà có ? Thật khó hiểu quá !
Bích Lệ Hồng nghe vậy mới yên lòng.
Thượng Quan Kiệt cũng như mang cục đá trong lòng đã được rớt xuống đất, vỗ ngực nói:
- Thế mà làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ tưởng vô phương điều trị chứ !
Thần y Hoa Tử Phong còn đang thắc mắc nói:
- Đây là một kỳ nhân mà trong đời lão phu chưa từng thấy, không cần thuốc mạnh, chỉ dùng một ít thuốc thanh lương nhẹ nhàng thì thấy đỡ ngay !
Vừa nói lão vừa lấy từ trong giỏ ra một cái ve cẩm thạch trút ra một viên thuốc xanh, nhỏ như hột đậu xanh bỏ vào miệng Cừu Thiên Hiệp rồi đi qua bên Tuyệt Tình kiếm bắt mạch rồi lắc đầu nói:
- Lão tướng Dương Lâm không bằng tiểu tướng La Thành !
Trong khi nói, đôi mày lão nhăn nhó, lắc đầu thở dài, có vẻ xúc động vô ngần.
Thượng Quan Kiệt hỏi:
- Thế thì lão Ngũ này thế nào ?
- So với thằng nhỏ này khác một trời một vực, tuy không phải ngại đến tánh mệnh, nhưng trúng độc đã sâu, tinh tiếc ngươn tán, dù có yên tâm điều dưỡng cũng phải mất ít nhất là bốn mươi chín ngày mới có thể phục nguyên !

Bích Lệ Hồng tưởng người yêu mình được trời phó cho một khí phẩm khác thường nên mừng thầm trộm nhìn Cừu Thiên Hiệp nằm trên ghế tre, trong lòng có một niềm an ủi không thể mô tả được.
Lúc bấy giờ thần y Hoa Tử Phong đã lấy một đống kim vàng chăm chú để vào đường huyệt của Tuyệt Tình kiếm.
Rồi soạn ra bốn thứ thuốc viên sắp xếp cho uống và quét dọn chỗ cho bốn người này an nghĩ.
Trải qua mấy ngày đêm nhọc nhằn, Bích Lệ Hồng nay mới được rũ sạch cát bụi, lo trang điểm.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 26
Hạ Lan Sơn Ngộ Kỳ Nhân

Hôm sau Cừu Thiên Hiệp đã hết hơi độc, chỉ còn chưa được phục sức thôi, còn Tuyệt tình kiếm thì vẫn còn mê man chưa tỉnh.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng tuy đã biết Cừu Thiên Hiệp sức khỏe không có gì đáng ngại cả, nhưng cũng theo chàng săn sóc cả đêm.
Sau bữa cơm, thước y du long Thượng Quan Kiệt nói với Cừu Thiên Hiệp:
- Trong giới hạn giang hồ hiện nay tuy yên ổn không có gây nên sóng gió, nhưng bên trong ngấm ngầm sát khí. Lần này mi về phía bắc tìm cha, là một điều hiếu đạo ta không thể ngăn cản được. Chỉ mong rằng mi sớm trở về, có thể sau này mi là kẻ cầm đầu trong võ lâm.
Cừu Thiên Hiệp miệng nói không dám nhưng trong lòng nổi lên một niềm tự hào.
Hai hôm sau, Thượng Quan Kiệt từ giã ra đi, để Tuyệt tình kiếm ở lại điều trị.
Cừu Thiên Hiệp đã liên tiếp trong hai ngày nói chuyện tâm tình với Bích Lệ Hồng, đôi bên đã hiểu nhau gạt bỏ những thành kiến năm xưa và đã gây dựng một mối tình bất diệt.
Nhưng, hảo cảnh bất thường, dù sao Cừu Thiên Hiệp cũng phải ra đi. Bích Lệ Hồng nhất định cùng đi cho có bạn. Cừu Thiên Hiệp từ chối bằng những lời lẽ khéo léo và từ giã thần y Hoa Tử Phong rời khỏi Tiềm Long cốc.
Cừu Thiên Hiệp ra đi lẻ loi một mình, hồi tưởng những điều tao ngộ từ khi đặt chân trên đường đời. Chàng cảm thấy trừ ra một số ít người xấu, mình đã thọ ân rất nhiều người. Đại trượng phu ân oán phân minh, phen này nếu tìm được cha mẹ thì thân này dù chết dù sống cũng phải làm sáng tỏ thân thế của mình và báo đáp ơn nghĩa đã mang, nhưng ... phải báo đáp cách nào với Bích Lệ Hồng ? Đây là một vấn đề nan giải !
Nghĩ đến đây, chàng đã rời xa thành Hàm Dương. Dọc đường chàng thấy vô số người trong võ lâm lai vãng. Nhưng vì muốn sớm đến Hạ Lan sơn nên đã tìm cách lánh họ. Chàng tìm làng mạc hẻo lánh nghỉ ngơi để khỏi phải sanh ra nhiều chuyện lôi thôi.

Đã hơn một ngày, đeo đuổi cuộc hành trình. Một hôm đã tới vùng núi Hạ Lan.
Hạ Lan sơn lúc bấy giờ đã phủ đầy sương tuyết trắng xóa mênh mông vả nghìn dặm. Nối liền vô số hòn núi trùng điệp và cao vời vợi gió triều lạnh thấu xương tủy.
Nội công của Cừu Thiên Hiệp rất thâm diệu nên dù nóng hay lạnh đến đâu chàng cũng không ngại. Khi đi sâu vào núi thì thấy vắng vẻ vô cùng ... thậm chí cầm thú cũng không có thì làm sao thăm dò được tin tức ? Nhưng chàng vẫn không nản chí, tiếp tục tìm kiếm, chàng nghĩ: Cha mình là một đời kiếm khách, công lực đã cao, mà mười mấy năm nay không ai hay biết, tất nhiên người phải ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc, nơi mà không người lai vãng. Vì thế chàng tiếng mãi vào sâu, trải qua nửa tháng cũng không thấy manh mối nào, quả là một việc mò kim đáy biển.
Cừu Thiên Hiệp nhìn cảnh tuyết rơi, tay chân chàng sưng phù lên đỏ lói bắt đầu lở da, lần lần chàng đâm ra thất vọng.
Trời tối dần, chàng cảm thấy trong người đã quá mỏi mệt, định tìm một cái hang để nghỉ ngơi, để khỏi bị tuyết phủ.
Chàng thấy xa xa có một cái đèo tuyết nhô ra trên sườn núi chàng nghỉ ở dưới đèo này có thể tránh được phong tuyết, bèn cong mình thả xuống dưới đèo, nhưng chân chàng vừa chấm đất bỗng thấy như mềm xèo, lại tưởng rằng nội công còn đang chuyển vận chưa dứt, nên không để ý tuyết nổi dưới chân. Chàng thong thả ngồi xuống nghỉ mệt thì bỗng dưng như bị sụp đất tuột sâu xuống chỉ nghe tiếng ùm ! ùm !
Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, tung mình toan nhảy vọt lên thì lúc ấy đèo tuyết ở trên sụp xuống nghe ầm ầm như núi thái sơn đè xuống không sức mạnh nào chịu được.
Chàng cố dừng lại, nhưng tốc độ tuột xuống càng nhanh nước đá từ trên tạt xuống như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp than thầm:
- Phen này hết rồi !
Bây giờ có cách dùng nội công giữ mình để khỏi bị nước đá đập chết, mặc tình nó tuột xuống mãi.
Ngót một tiếng đồng hồ cái thế trầm xuống vừa dừng lại thì Cừu Thiên Hiệp nhảy lộn người lên để khỏi bị dội. Trong này tuy tối thui nhưng không lạnh bằng bên ngoài.
Chàng đưa tay sờ thử, được biết nơi đây là một cái hang vuông vứt độ năm trượng, phía trên không ánh sáng, bốn bề là vách đất cao vút.

Chàng dựa vào chỗ bằng phẳng, thì nhận thấy hang này do người làm ra chứ không phải thiên tạo. Cừu Thiên Hiệp đặt hy vọng sống còn và nghĩ:
Nếu do người làm ra, thì phải có lối ra.
Nghĩ đoạn chàng bước đi dò khắp nơi bốn bên vách, nhưng ngoài sự tưởng tượng không có một chỗ hở nào cả.
Giờ đây Cừu Thiên Hiệp đứng trước cảnh tuyệt vọng, buồn bã thở than ngồi xuống suy nghĩ:
Không ngờ ta đã không làm nên trò trống gì hết, nay lại vùi mình nơi địa huyệt dưới lớp tuyết. Ôi còn gì là thân thế, sư môn, ân nhân, kẻ thù ! ...
Lòng chan chứa thiên sầu vạn thảm, rồi nghĩ đến cái chết, một cái chết bất ngờ, không minh bạch, bỗng chàng đứng dậy hét to:
- Ta không thể chết ! Ta chưa tới ba mươi tuổi, không thể chết một cách vô lý như thế này được !
Tham vọng muốn sống như một ngọn đèn hy vọng được đốt cháy trở lại. Cừu Thiên Hiệp bắt đầu định lấy hành động thực tế đi tìm lối ra.
Chàng vận lực vào hai bàn tay ngồi bẹp xuống đất cào móc mãi vào vách đất ... Một lát sau chàng thấy đầu ngón tay mỏi quá và tê buốt, bèn ngừng tay lại sờ thử thì biết mình đã móc được một cái lỗ rộng lớn ba thước, sâu lối năm thước.
Cừu Thiên Hiệp đã kiệt sức, nhờ có mạch nước trong lỗ nhỉ ra. Chàng bụm lấy cả bùn, uống vào cho đỡ khát rồi tiếp tục moi đất. Đến khi mỏi mệt lại nghỉ, nghỉ rồi lại tiếp tục một cách máy móc như vậy không hiểu đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, bỗng dưng tay chàng cảm thấy như không còn đụng nhằm vật gì nữa, không có gì chịu lại sức lực đôi tay nữa.
Quả thật chàng đã đào đến nơi rồi, nhưng không biết đến một nơi nào ! Chàng thò tay mò, nổi vui mừng ngoài sức tưởng tượng, phấn khởi tinh thần, chàng đào rộng thêm vài ba thước nữa, nhưng lạ thay, ngoài lỗ hang vẫn đen như mực, chàng đoán chắc lúc này là ban đêm nên mới tối đen như thế. Rồi chàng chui ra ngoài lỗ, nhưng vì sợ nơi đây là một cái đèo cao nên đưa hai chân ra trước thử xem thiệt hư.
Thì ra nơi chàng bước sang cũng là mặt đất phẳng lì, tối đen, chàng bước tới vài bước nữa thì cả đến một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan mất hết, vì ngoài này bất quá là một cái hanh lớn hơn mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp đói quá thốt ra một tiếng than yếu đuối, rồi lại mò tới

độ năm ba trượng bỗng giật mình nẩy người kinh hãi.
Thì ra ở góc hang bên kia có đôi mắt chớp nhoáng đang nhìn gắn vào người chàng không nháy, chàng cố giữ bình tĩnh và tập trung tinh thần dòm vào đôi mắt ấy.
Chàng nhận ra người ấy ăn mặc theo lối văn sĩ ngồi khoanh chân trên đống đất, quần áo gần như mục hết. Từ cặp mắt có một tia sáng mạnh mẽ khiếp người, ngoài ra gã như một cái xác chết lâu năm.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã đói đến tối tăm mặt mày. Chàng thụt lùi kêu ú ớ:
- Ai đó vậy ?
Văn sĩ trung niên trạc độ tứ tuần, không trả lời đôi mắt càng ghê rợn hơn, chập chờn đưa tay ngoắc Cừu Thiên Hiệp chàng không dám lại gần, nói gắt:
- Ông là quỉ hay là quái ?
Văn sĩ trung niên vẫn ngoắc tay như thường.
Cừu Thiên Hiệp giận dữ bước tới khoác tay:
- Nếu không nói mãi, thì đừng trách tôi ra tay !
Văn sĩ trung niên nheo mắt một cái khiến chàng cảm thấy hơi lạnh mình.
Cừu Thiên Hiệp hỏi luôn ba tiếng đối phương không đáp, bèn vận công lực cho thân hình dài ra, bàn tay rắn lại như lưỡi kiếm, toan trổ tài Thường thắng bát kiếm của môn tuyệt học thiết thư, tay trái đưa lên phối hợp với thần trí để phân tán nhãn thần của văn sĩ trung niên, tay mặt ngón chỉ và ngón trỏ nhập lại, tủa ra trăm nghìn ảnh ngón tay nhằm trọng huyệt đơn điền của đối phương bất thần mạnh bạo điểm xuất. Chỉ phong lướt nhẹ vào, kích động khí lưu trong huyệt, tạo ra một luồng âm thanh của một tiếng gầm phơn phớt. Chàng ra tay trong hầm quả thật là uy lực vô biên.
Văn sĩ trung niên hình như không ngờ chàng lại có thủ pháp lợi hại như vậy, nên chưa kịp đứng dậy đã phải né qua một bên.
Động tác này cũng quá nhanh nên mới tránh khỏi nếu không sẽ bị trúng thẳng vào đơn điền đại huyệt ngay. Ta nên biết rằng hai bên yếu huyệt đơn điền là phủ sá và sung môn, hai huyệt này dù trúng mạnh hay nhẹ cũng khó toàn mệnh.
Cừu Thiên Hiệp thấy đối phương cũng khá lợi hại nên chàng vẫn giữ nguyên thế không rời đối phương, chân lực bất thu và vận công lực một mực điểm tới.

Bỗng văn sĩ trung niên rú lên một tiếng thất thanh và ngã ngữa ra, đồng thời từ trong người gã vọt ra một tia máu bắn tới người chàng.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy đối phương phản ứng liền lộn qua một vòng rồi nhảy ra để tránh, nhưng khi thấy tia máu trong người văn sĩ vọt ra chàng đã cảm thấy hai lỗ tai lùng bùng và xây xẩm mặt mày ngã bẹp xuống đất bất tĩnh ngay.
Nên biết rằng Cừu Thiên Hiệp bị giam mình trong hang quá lâu đói quá chân lực đã giảm. Nay dùng toàn lực đánh liều, một khi lực đạo đã phát xuất, trong người trở nên mỏi mệt không sao tránh khỏi bị Ãthoát hưỮ mà ngất đi.
Độ chừng một tiếng đồng hồ chàng tỉnh lại từ từ, thấy toàn thân vô lực, tứ chi nhuyễn nhược, chàng phải nằm nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu mới thấy hơi khỏi một tí.
Bỗng có tiếng nói bên tai chàng:
- Tiểu tử ! Công lực của mi chưa được !
Trong hang lại có tiếng người ? Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, nhảy dựng người lên, choáng váng lùi bước tựa vào vách đất.
Trong bóng tối, văn sĩ trung niên vẫn ngồi yên tỉnh như trước, đôi mắt càng sáng rực hơn ban ngày, nhưng miệng lại mỉm cười.
Nụ cười của đối phương đối với Cừu Thiên Hiệp chỉ giống ác quỉ nhe nanh múa vuốt rất khủng khiếp. Chàng ủa lên một tiếng và nghĩ:
Gã mới bị một đòn chí mạng đây mà làm sao sống lại được trong nháy mắt ?
Cừu Thiên Hiệp lạnh xương sống, hai chân như đã mọc rễ xoay chuyển nửa bước cũng không được. Thấy trong hang có vẻ như ma quỉ nhiều lắm, chàng ghê sợ rờn óc rùng mình.
Văn sĩ trung niên lại lạnh lùng nói:
- Cái ngón này nếu có thêm năm phần công lực nữa, thì lão phu có thể chết đấy !
Bấy giờ chàng mới biết rõ ràng là có người ta đang nói chuyện, chỉ trừ giọng nói với hơi lạnh lùng mà thôi, tất cả đều giống như người thường.
Cừu Thiên Hiệp làm gan nạt lớn:
- Thật ra ông là người hay là ma ?
Văn sĩ trung niên cười nhạt:
- Lớn gan thế ! Lại đây ta bảo xem nào !
Cừu Thiên Hiệp đâu dám lại gần ? Chàng chỉ đứng tựa vách to tiếng:
- Oan hồn của ngươi không tan ư ?

Văn sĩ trung niên gắt:
- Ta bảo mi lại đây !
Vừa nói hai tay vừa đưa ra, móng tay gã dài không dưới mười thước chỉ nắm vụn lại trong không gian một cái thì thấy có một sức hút ngấm ngầm khiến Cừu Thiên Hiệp tự nhiên phải chạy về trước ngay.
Cái phép Hư không hấp dẫn này, nếu nhằm lúc bình thường, Cừu Thiên Hiệp không dễ gì bị hút đi tới được, nhưng nhằm lúc này toàn thân chàng không đủ công lực thì làm sao vùng vẫy cho khỏi được ?
Văn sĩ trung niên nói lạt lẽo:
- Để báo đáp ngón tay của ngươi ta trị bụng đói của ngươi trước đã !
Trong khi nói ông búng ngón tay rồi đặt trên đơn điền của Cừu Thiên Hiệp, một tay khác đỡ Ngọc chẩm huyệt của chàng lên mình rồi hội lại thành một luồng hơi ấm chạy vào thân nhọc làm đói khát tiêu tan và tinh thần bừng mạnh như xưa.
Chàng định nhảy vọt ra khỏi tay văn sĩ trung niên, thì lại nghe:
- Nay lão phu dạy ngươi phép trị đói Phích cốc đại pháp, để khỏi phải làm phiền ta nữa ! Nghe đây.
Văn sĩ trung niên lại ho nhẹ một tiếng rồi đọc:
- Minh sát tử ngọ tuyến, qui tức nạp đơn điền, ngũ tạng binh hàn hỏa; minh kinh trần bất tiêm.
Cừu Thiên Hiệp giật mình, nghĩ thầm:
Đây là phép lớn được thấm nhuần giữa hai nhà Phật và đạo bấy lâu nay chỉ nghe lời đồn, chưa hề thấy ai có cái kỳ công này. Văn sĩ này ...
Chàng không dám nghĩ mãi, liền ghi nhớ khẩu quyết này và thực hành đúng đắn, quả thật tinh thần mạnh khỏe cơn đói không còn tồn tại, dù vậy chàng lại càng chứa một mối nghi ngờ không sao đè nén được ở trong lòng, bèn vội hỏi:
- Thật ra ông là ai ? Có thể cho tôi biết được không ?
Văn sĩ trung niên cười gượng nói:
- Việc này không liên can gì đến ngươi, hỏi mà làm gì ? Giờ đây ngươi phải tìm cách thoát khỏi nơi đây là hơn !
Cừu Thiên Hiệp lại tò mò:
- Ban nãy ông bị ngón tay tôi điểm ...
Văn sĩ trung niên nói:
- Nếu bây giờ ngươi điểm ta chết cũng không có gì lạ, ban nãy lực đạo của ngươi chưa đủ.
- Nhưng ông đã trào máu, ngã gục ?

- Hừ !
Văn sĩ trung niên có vẻ rất kích động nói:
- Nói thật với ngươi, lão phu bị người ta làm tê liệt cả động mạch trong người, trước chỉ lực của ngươi ta không cử động được cũng như ta nói không ra lời, chỉ còn có hai tay có thể ráng gượng cựa quậy một vài cái mà hể cử động một cái vậy thì phải dùng công phu một tháng mới bồi bổ lại được.
Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói vậy, chàng động lòng thương hại vội hỏi:
- Thế thì phải giải bằng cách nào ? Tiền bối cứ bảo tôi biết đi, nếu có thể tôi sẽ giúp tiền bối một tay.
Văn sĩ trung niên nhìn Cừu Thiên Hiệp rất cảm kích, nhưng rốt cuộc ông lắc đầu nói:
- Với ngươi, chưa thể làm nên việc !
- Ông muốn nói công lực của tôi chưa đủ ?
- Công lực ? Ngươi còn nhỏ tuổi mà công lực đã trội hơn nhiều lắm rồi ! Còn muốn nói rằng đủ thì tự nhiên là không đủ !
- Lúc nãy ngón tay tôi điểm trúng tiền bối kiến hiệu chưa đủ sao ?
Văn sĩ trung niên cười xòa trầm giọng đáp:
- Ngón tay của ngươi bất quá cũng như ngòi thuốc nổ đã bắt cháy đến cái công phu của ta rèn luyện không biết tự bao lâu rồi, vì thế mới làm cho hai vai ta cựa quậy được và mở miệng nói chuyện ! Ngươi tưởng đâu chỉ nhờ hai ngón tay của ngươi điểm một cái là tạo thành kết quả khả quan như vầy sao ?
Cừu Thiên Hiệp thẹn đỏ mặt, không thốt ra lời. Văn sĩ trung niên lại dịu dàng nói:
- Dù vậy, ta vẫn cảm kích ngón tay của ngươi đã giúp được cho ta rất nhiều !
Cừu Thiên Hiệp biết mình không giúp được ông ta, bèn ngỏ ý:
- Tại hạ vì công lực không đủ để làm nên việc hữu tâm vô lực thật là hận cả đời !
Văn sĩ trung niên gật đầu nói:
- Lòng dạ của ngươi tốt lắm, ta ghi nhớ đây !
Cừu Thiên Hiệp bỗng nghĩ đến một vấn đề, hỏi:
- Chắc tiền bối biết đây là ở chỗ nào chứ ?
- Hạ Lan sơn đấy !
- Không, tôi nói cái địa huyệt này !
- À !

Văn sĩ trung niên suy nghĩ một hồi rồi nói chậm rãi:
- Đây là một địa ngục do một nhóm nhân sĩ giang hồ tạo nên !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, không hiểu tại sao nhân sĩ giang hồ lại thiết lập địa ngục để làm gì ?
Văn sĩ nói tiếp:
- Ngươi lấy làm lạ lắm sao ? Vả lại địa ngục này là đặc biệt nhằm vào mục đích đối xử với ta !
Cừu Thiên Hiệp còn đang thắc mắc nói:
- Với công lực của tiền bối mà có thể hại được thì nhóm người ấy thật phi thường !
Văn sĩ trung niên nghiến răng nói:
- Là cả một bầy chuột ! Đồ đê hèn !
- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, cớ sao họ lại kiềm chế được tiền bối ngoan ngoãn vào sào huyệt ?
- Đó là cả một mánh khóe gian ngoa, chúng đánh lừa ta, xuất kỳ bất ý chụp thuốc độc, thuốc mê, không chừa một thủ đoạn nào !
- Việc này xảy ra được bao lâu rồi ?
Văn sĩ trung niên chưng hửng vỗ tay nói:
- À ! Phải, đã bao lâu rồi ?
Ông ta lắc đầu, có vẻ thất vọng nói:
- Thật không biết đã bao lâu rồi ! Vả lại trong huyệt không có ngày tháng, có thể là lâu lắm là phải !
Bỗng dưng, ông ta hình như nghĩ tới điều gì, liền chỉ một chỗ cách trước mô đất hơn một thước mà nói lớn lên:
- Ngươi đào hộ một cái tử thi ở đây lên cho ta xem, có lẽ ta đoán được bao lâu rồi.
- Tử thi ?
Cừu Thiên Hiệp rùng mình, nhưng chàng lại không một chút ngần ngại, dùng hai tay cào đất lia lịa, chỉ mới được chừng ba thước sâu thì đã thấy một bộ xương khô vàng úa, xen vào những sợi tóc dài nên có thể đoán được đây là thi thể đàn bà.
Văn sĩ trung niên ứa lệ xúc động nói:
- Coi không ra rồi, người chết một năm thì da thịt tan rã, còn xương khô thì mười năm hay hai mươi năm thì cũng vậy thôi ! Ôi ! Chuyện qua rồi, cần biết bao lâu mà làm chi !
Cừu Thiên Hiệp xúc động trước vẻ xót xa của ông ta, chàng hỏi:
- Tiền bối ! Thi thể nàng là ...

Văn sĩ trung niên đau thương vô cùng đáp:
- Gia thất ! Một người đàn bà trói gà không chặt !
Nói xong lệ tuôn như mưa, khóc nức nở, giờ đây Cừu Thiên Hiệp nghĩ tới cái gọi là một nhóm nhân sĩ giang hồ cho rằng họ quá độc ác. Động lòng hào hiệp, chàng hô to:
- Tiền bối ! Có thể cho tôi biết tên tuổi những người hại tiền bối chăng ? Tôi sẽ tùy khả năng của tôi, nhất định báo cừu cho tiền bối.
Văn sĩ trung niên đôi mắt sáng lên, chùi sạch nước mắt, chăm chú nhìn Cừu Thiên Hiệp, nhưng một lúc sau lại gục đầu xuống, thở dài ông ta nói:
- Ân liên oán kết biết đến chừng nào mới hết ? Vì thế lão phu không muốn liên lụy đến kẻ khác. Chỉ một lời nói ấy đã đủ cho ta ghi tạc rồi !
Cừu Thiên Hiệp buồn bã nói:
- Tiền bối lại xem rẻ vãn bối thế ư ?
- Không ! Không bao giờ !
Cừu Thiên Hiệp nói:
- Con người sanh trong cõi đời này vốn là đề thân trương chính nghĩa, hà tất phải câu nệ Ở chỗ tự kỹ hay tha nhân ?
- Tốt lắm !
Văn sĩ trung niên đập mạnh đôi tay khen ngợi:
- Chỉ có lời nói này của ngươi, tinh thần võ lâm mới tồn tại mãi mãi trong giang hồ.
Nhưng ta đã chán đường danh lợi thì thử hỏi còn đâu là ân oán ? Nếu ngươi biểu dương được tấm lòng này trong võ lâm thì nó còn vĩ đại hơn báo cừu đấy ! Ha ha ...
không ngờ ta lại gặp được một người đồng đạo chân chính, giờ đây dẫu có thác đi ta cũng can tâm !
Nói xong, ông ta liếc mắt nhìn, hình như muốn đòi hỏi một điều gì ở con người Cừu Thiên Hiệp. Bỗng hô to:
- Lại đây ! Lại gần ta !
Tiếng hô kinh khủng đầy sát khí, làm rung động cả không khí trong huyệt, tiếng dội ong óng, lâu lâu chưa dứt.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 27
Mừng Được Khô Trúc Thánh Kiếm

Cừu Thiên Hiệp thấy thái độ Ông ta thay đổi quá đột ngột, chàng có cảm giác ông ta bây giờ với ban nãy như hai người khác biệt vậy, khiến chàng rụt rè, lẩm bẩm:
- Ông ...
Văn sĩ trung niên càng hét lớn hơn:
- Ta muốn ngươi lại gần ta !
Nói chưa dứt lời, ông ta đưa tay về phía sau lưng vụt một cái bỗng một ánh sáng vàng lóe ra bừng sáng cả đáy huyệt. Thì ra lão đã rút ra một thanh kiếm mỏng như tờ giấy và tỏa ra hào quang khiếp người.
Cừu Thiên Hiệp càng sợ thêm, liền vận công phòng bị rồi nói:
- Tôi có nói sai lời hay có điều gì đắc tội với tiền bối đâu ?
Không ngờ văn sĩ trung niên dằn gươm xuống và thở dài nói:
- Té ra lời nói ban nãy của ngươi đều giả dối cả, ngươi cũng là bọn khiếp nhược như ai !
Cừu Thiên Hiệp cau mày:
- Khiếp nhược ? Tôi khiếp nhược à ? Ông tưởng chừng như một lưỡi gươm đã đe dọa được tôi rồi sao ? Hừ.
Văn sĩ trung niên lạnh mặt:
- Cớ sao ngươi lại rụt rè ? Và lại nói ấp úng ?
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, nói to:
- Chỉ vì tôi quá cảm động đối với thân thế đáng thương hại của ông, hơn nữa tôi không muốn so tài với một người không cử động được !
Văn sĩ trung niên ngước mặt lên trời cười khanh khách rồi nói:
- So tài ? Ai muốn so tài với ngươi ?
- Vậy ông rút gươm ra làm gì ?
- Ta muốn ngươi dùng gươm này để thực hiện hào ngữ của ngươi vừa thốt ra ban nãy, hầu đem lại cho võ lâm một sắc thái mới, san bằng mọi bất công, tận sát bọn xấu xa, dùng máu rửa thánh kiếm !
Ông ta nói gằn từng tiếng, mỗi tiếng như một làn roi đánh vào tâm khảm Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp khép nép mất cả vẻ tự nhiên ! Trong giờ phút này lòng chàng thoáng hiện bao nhiêu hình ảnh như Nhiệm Tử Huệ nuôi chàng lớn rồi đòi chặt chân, khoét mắt, Kim đầu đà Thái Linh Quan bị chém thành người máu. Cang chỉ truy hồn Hiến Bá Vong sọ bể văng tứ tung; trên đường tìm cha đã gặp những bộ mặt xấu xa gây cho mình bao cơn nguy hiểm, một tiểu cô nương kia, thương tích trong người Hắc Phụng,

cha mẹ mất tích ... bỗng chàng cắn răng, sát khí xung thiên, nói:
- Phải rồi ! Ta muốn tận sát tà ma, san bằng bất công cho loài người ! Hãy đưa đây !
Chàng đi tới một bước, giơ tay xin nhận kiếm.
Văn sĩ trung niên chỉ dưới đất bảo:
- Qùy xuống !
Cừu Thiên Hiệp hiểu rằng đây là Thụ kiếm đại lễ và độ chừng lưỡi gươm này là vật quí nhất của ông ta. Cứ đoán theo công lực của ông ta thì gươm này đây ắt là một kỳ trân dị phẩm hiếm có trên đời ! Nên chàng càng vâng lời quì xuống trước mặt ông ta.
Bỗng dưng, ông ta tay mặt cầm kiếm đưa cao lên, tay trái đặt trên đầu chàng mà cất tiếng nói lớn:
- Gươm này là Thiên hạ đệ nhất kiếm là một thần vật đời thượng cổ, mệnh danh là Khô trúc thánh kiếm kẻ cầm kiếm phải ngay thẳng, thứ nhất không giết bậy, thứ nhì không buông tha tà ma, thứ ba ...
Nói đến đây lời nói bỗng tắt nghẹn không thốt ra được nữa, Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:
- Sao tiền bối không nói tiếp ?
Vân sĩ trung niên đổi sắc mặt như điện chớp, lời nói như sấm sét:
- Thứ ba là kiếm hủy nhân vong, kiếm gãy người chết !
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp máu nóng sôi hừng hực, hùng tâm vạn tượng, hào khí cao tâm, chàng dập đầu xuống bái lạy rồi đưa tay nhận kiếm dâng cao lên nói:
- Đệ tử cẩn tuân !
Văn sĩ trung niên lúc bấy giờ bỗng tinh thần ủy mị, nhìn lưỡi gươm trong tay Cừu Thiên Hiệp chậm rãi nói:
- Không ngờ ở chốn tăm tối không thấy trời trăng này lại gặp được kẻ hữu duyên.
Thế thì lưỡi kiếm này khỏi phải mai một vậy.
Lúc bấy giờ tâm trạng của Cừu Thiên Hiệp mới hồi phục bình tĩnh một tí, chàng thở dài.
Văn sĩ trung niên lấy làm lạ hỏi:
- Sao con lại thở dài ?
Cừu Thiên Hiệp cũng thân mật đáp:
- Thưa tiền bối ! Đã trót dấn thân trong chốn gần như địa ngục này, dù có thanh kiếm mà không thoát khỏi cũng vô ích !
Văn sĩ trung niên có vẻ rất lạc quan, mỉm cười nói:

- Ta vào đây là chúng nó lấp bít miệng hang, hơn nữa ta không cục cựa được, còn bây giờ con lại khác. Vậy con hãy nghe lời chỉ thị của lão phu, rồi đây sẽ có một ngày thoát khỏi nơi này !
Cừu Thiên Hiệp cho là lời an ủi thôi nên chỉ vâng vâng dạ dạ, chứ thật ra trong lòng không tin.
Văn sĩ trung niên lại nói:
- Nhân lúc còn lưu lại đây, lão truyền cho con Thập tam thức kiếm chiêu mệnh danh là Thập nhi sinh tiểu thánh kiếm.
Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Đã là thập nhị sinh tiểu kiếm cớ sao lại có thập tam chiêu ?
Văn sĩ trung niên cười đáp:
- Lão bị giam hãm nơi đây, cùng tư cực tưởng, lấy hết tâm lực nghiên cứu thêm một chiêu, ta đặt tên là Mệnh vân chi chiêu ta thấy uy lực vô biên, nhưng chưa từng sử dụng.
Cừu Thiên Hiệp vội vã quì mọp xuống đất cung thỉnh lời dạy kiếm chiêu Bắt đầu từ đệ nhất chiêu, văn sĩ trung niên miệng nói tay múa không nệ phiền muộn, thêm vào thông minh xuất chúng của Cừu Thiên Hiệp, đã giàu thiên tư, lại thêm công lực thâm hậu. Hơn nữa chàng đã hiểu qua Thường thắng bát kiếm nên học một điều ba tiến bộ thần tốc ! Ngày tháng trôi qua, đã không ghi nhớ là bao lâu, Nhất thập tam chiêu thánh kiếm đã vận dụng thuần thục. Một hôm, văn sĩ trung niên bỗng lộ vẻ vui mừng reo lớn:
- Con ôi ! Mau đi ! Bây giờ đã đến giờ phút con thoát khốn rồi !
Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng động rầm rầm và tiếng nước chảy không ngớt. Những tiếng động lâu nay chàng không thèm để ý đến, nhưng điều này với vấn đề thoát khốn có liên quan gì đây ? Chàng ngớ ngẩn hỏi:
- Tiền bối muốn nói về tiếng động đó chăng ?
Văn sĩ trung niên vui mừng hơn bao giờ hết nói:
- Phải đấy ! Con hãy chuẩn bị thoát khốn đi !
Cừu Thiên Hiệp vẫn còn hoang mang hỏi:
- Thoát khốn ?
Văn sĩ trung niên thở dài:
- Đúng rồi, chúng ta lại phải xa nhau !
Nói xong, nét mặt trầm xuống, đầy vẻ thương cảm cố gượng nói:
- Đó là tiếng nước chảy vì tuyết tan. Khi con vào đây bị cản trở vì tuyết phủ nên không thể ra được, vậy bây giờ tuyết tan, con đã có lối ra !

Cừu Thiên Hiệp nghe có lý, vội nói:
- Tiền bối nói có lý lắm ! Bây giờ con cõng tiền bối cùng ra một lượt.
Văn sĩ trung niên cười khô khan nói:
- Cõng ta ?
Cừu Thiên Hiệp vội vã quì trước mặt văn sĩ nói:
- Con cõng tiền bối đi, thấy không khó gì đâu !
Văn sĩ trung niên bỗng nạt lớn:
- Hồ đồ ! Con lọt vào đây cách xa mặt đất không dưới một trăm trượng, làm thế nào để cõng người lên lưng rồi vọt lên mặt đất được ? Hơn nữa ta đã tàn phế thoát ra để làm gì ? Đi mau lên đừng nói lôi thôi nữa !
Mấy lời trên đây khiến Cừu Thiên Hiệp đau lòng, vì trong thời gian gần gũi với văn sĩ trung niên, một mối tình cảm tự nhiên đã khiến chàng cảm thấy văn sĩ trung niên là nguồn an ủi duy nhất của chàng mà chàng không sao quên được. Thậm chí một người đã từng cứu sống mình và đã nảy sanh một mối thâm tình như Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng chưa làm cho chàng quí mến bằng ! Nên chàng khóc lóc nói:
- Tiền bối không đi thì con cũng không đi, vả lại ở đây không sợ chết đói, con sẽ theo hầu cận tiền bối suốt đời !
Văn sĩ trung niên đôi mắt đẫm lệ, nghẹn ngào nói:
- Sao con dại quá ! Ta truyền Nhất kiếm thập tam chiêu cho con rồi để con ở lại đây thì có khác nào vẽ rắn thêm chân vậy ? Huống chi ở đời việc "tụ tán" là điều tầm thường kia mà ...
Thật ra ông ta đã không nói ra lời, rõ ràng là có vẻ quyến luyến lắm.
Cừu Thiên Hiệp quá xúc động ngã vào lòng ông ta khóc sướt mướt,
Văn sĩ trung niên sờ vai chàng mà nói:
- Con ngoan ngoãn nghe lời lão thì có ý nghĩa hơn là lo cứu lão thoát khốn.
Cừu Thiên Hiệp thấy ông ta đã nhất định như vậy mà liệu cõng người trên lưng, mà leo lên đèo tuyết cả trăm trượng bề cao là điều không thể thực hiện được, buột lòng phải quì xuống cáo từ và sau cùng còn khẩn cầu:
- Chung đụng cùng sư phụ một thời gian khá dài, giờ phút này con thấy cầu xin sư phụ cho biết danh tánh, đồng thời cũng xin cho biết kẻ thù của sư phụ là ai, để sau khi đệ tử thoát khốn, có thể trước nhất làm xong việc này, để trả ân cho gươm và truyền nghề của sư phụ !
Văn sĩ trung niên nổi giận quát:
- Hồ đồ ! Lão tặng kiếm truyền công không phải vì danh vọng, cũng

không phải vì tư thù, con đã quên rồi sao ? Con đã nói thế nào trong khi thọ kiếm ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mồ hôi tuôn như suối, quì mọp xuống đất gật đầu nghe cùm cụp. Văn sĩ trung niên đang trớn nói:
- Hãy yên trí đi ! Làm người chỉ biết tư thù cá nhân thì nhỏ mọn lắm, cần phải có một lòng quãng đại mới có thể lập nên đức trọng hoàng võ.
Cừu Thiên Hiệp chỉ lẳng lặng làm thinh không biết nói gì và có một sợi rễ tách rời ra khoanh tròn lại dưới cán. Nhưng chàng chỉ gật đầu.
Lúc bấy giờ văn sĩ trung niên động lòng, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng siết chặt tay Cừu Thiên Hiệp ra vẻ xúc động lắm, và ôn tồn nói:
- Con ơi ! Lẽ ra lão cần phải mang ơn con mới đúng hơn, vì nếu không có con thì một đời kiếm thánh này sẽ chôn vùi dưới ba lớp đất thôi ! Con hãy đi đi ! Cứ theo đường củ khi con vào đây mà trèo lên !
Nói đến đây ông ta đã nghẹn ngào nói không ra tiếng bèn đưa tay đẩy Cừu Thiên Hiệp vào lỗ trống do chàng moi móc trước đây, rồi đánh mạnh vào vách một cái nghe Rầm ! Rầm ! chưởng phong rúng động làm cho đất trên miệng lỗ trống chùi xuống bịt kín lỗ hổng ấy.
Cừu Thiên Hiệp quì xuống lạy mấy lạy, rồi đứng dậy xem bề thế miệng hang thấy có một ít ánh sáng xanh, nhưng miệng hang nhỏ dưới hang lại rộng, mà nước đã rỉ vào chung quanh hang, nên muốn leo lên thật khó.
Chàng lấy hết chân khí tay cầm khô trúc thánh kiếm hét lên một tiếng nhảy vọt lên năm trượng, khi thấy con người sắp rơi xuống tức thì phóng kiếm vào vách, rồi nắm chặt lấy cán gươm bám thân vào vách xúc công, vận khí một hồi lại rút kiếm ra rồi nhảy vọt lên như trước, từng chặng từng chặng như vậy, liên tiếp chừng hai ba chục lần thì đã thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào. Chàng cố gắng vọt lên hai lần nữa thì đã đặt chân trên núi Hạ Lan sơn, chàng vui mừng vô hạn không khác nào như vừa được hồi sinh.
Lúc bấy giờ chàng mới thấy mỏi hai cánh tay và kiệt sức. Chàng dòm lại dưới hang đen như mực không thấy đáy, nghĩ lại việc rồi vẫn còn sợ hãi, nhưng điều làm cho chàng sợ hơn là Khô trúc thánh kiếm ở trong tay chàng.
Xem kỷ lại, thì ra một khúc tre khô chuốc thành hình lưỡi gươm, điều lạ nhất là cán gươm cũng là rễ tre dính liền lại là thánh kiếm danh bất hư truyền.
Khúc tre khô này dưới ánh sáng mặt trời vẫn như vàng nước và phản

chiếu thành nhiều sắc thái đẹp tuyệt vời. Thanh kiếm mong mỏng ẩn hiện những cảnh phong vẫn biến hóa, thân kiếm tuy có vẻ mềm, nhưng kỳ thật, cứng vô song, và xem nhẹ lắm, nhưng lại vừa tay.
Cừu Thiên Hiệp nhìn một hồi lâu lấy làm lạ đời lắm, chàng giơ kiếm lên nhắm vào hòn nói tuyết cạnh mình chém một cái thì lạ thay ! Núi đá nứt không khác nào như chém vào nước vậy, nhẹ nhàng không cần ra sức. Trái lại, nếu Cừu Thiên Hiệp dùng sức thì như chặt vào chỗ vô vật, quá trớn bị nhúi tới chút nữa lọt vào hang, còn lưỡi kiếm thì trơn bén vì nhoáng ra những ánh sáng vàng vàng ! Dù chặt vào đá vẫn như thường không sức mẻ chút nào thật là vật quí báu phi thường !
Lâu nay chàng lo mãi không có võ khí vừa tay, mà sở học của chàng lại toàn là công phu kiếm pháp. Khi còn ở Võ Đang sơn chàng đã thử qua bao nhiêu lưỡi kiếm thường, nhưng hể sử dụng đến là gãy ngay. Nay trong tay có thánh kiếm thần, khiến chàng mừng quá như muốn điên ! Chàng ngước mặt lên trời cười, chạy nhanh ra khỏi núi.
Về việc tìm cha chàng thấy chuyện đã cách mười năm, không còn hy vọng gì nữa.
Vừa rồi chàng định hỏi thăm văn sĩ trung niên trong huyệt, nhưng thấy ông ta kín đáo quá, đến đỗi thân thế, tên họ và kẻ thù của ông ta cũng không chịu Bích lộ, huống chi là chuyện của người khác. Có mấy lần chàng thừa dịp bắt qua câu chuyện của mình, nhưng ông ta vừa nghe đến việc trong võ lâm liền tỏ vẻ như một thầy tu, không muốn nghe gì hết, vả lại chàng độ chừng như ông ta bị giam hãm trong địa huyệt lâu lắm nên câu chuyện mười năm trước vị tất ông ta đã được biết.
Vừa vui mừng vừa thất vọng chàng đi mau như tên bắn vượt qua bao nhiêu núi non trùng điệp.
Trời sắp tối, đàng trước vẫn là một cảnh hoang vu, bỗng một bóng người màu tím từ hòn núi bên trái lướt qua nhanh như chim ưng, thân pháp không tầm thường, công lực cũng không yếu, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt chàng hỏi:
- Ai đó ?
Cừu Thiên Hiệp đã vận công lực ngang nhiên đứng không nhúc nhích. Chàng thấy kẻ trước mặt rất hùng dũng, râu xồm, mày rậm nét mặt tím hồng, khí khái không tầm thường với áo tím dài đơm bông giắt gươm sau lưng oai phong lẫm lẫm, hầm hừ như muốn nuốt người.
Cừu Thiên Hiệp vừa cung tay chào, thì người đã tuốt gươm ra điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Nếu ngươi là nam nhi thì hãy đi theo ta !
Nói xong, đôi mắt nhìn thẳng vào Cừu Thiên Hiệp một cách dữ dằn rồi chạy bắn ngang đồng hoang thỉnh thoảng quay đầu lại phía sau ngó chừng Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch gã kia và vì lẽ gì lại có cử chỉ như vậy ? Chàng hoang mang không hiểu có nên đi theo hay không.
Người áo tím thấy Cừu Thiên Hiệp vẫn còn đứng lại một chỗ bèn dừng lại, từ xa xa cầm gươm trong tay chỉ và hét lớn:
- Tiểu tử kia ! Không dám đi theo ta sao ?
Cừu Thiên Hiệp nghĩ:
Không lẽ hắn là đứa điên ? Tại sao một kẻ xa lạ mà ăn nói vô phép như vậy ?
Chàng nổi xung nhảy dựng lên la lớn:
- Họ Cừu này có bao giờ sợ mi đâu ?
Vừa nói vừa phóng mình tới. Người áo tím thấy vậy vừa chạy vừa nói:
- Có gan thì đừng trốn mất nhé !
Khinh công của Cừu Thiên Hiệp không kém hơn người áo tím, hai người một trước một sau đi như sa băng điểm chớp. Độ chừng uống hết một chén trà, thì đã vượt trên hai mươi trượng. Hai người đến một túp lều tranh mới dừng lại. Người áo tím đáp ngay xuống cắp kiếm dưới nách rồi vỗ tay:
- Bốp ! Bốp !
Tức thì từ trong lều nhảy ra tám người áo đen lực lưỡng cầm võ khí xáp lại. Cừu Thiên Hiệp không biết chuyện gì, bèn đáp xuống né qua bên trái, không ngờ bọn người này chạy lại bao vây chàng, đồng thời người áo tím vung gươm nói to:
- Nó là Cừu Thiên Hiệp !
Tám người áo đen hét to một tiếng rồi xông tới đánh Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận dùng chưởng phong đẩy lui thế công của họ rồi nói:
- Chuyện gì vậy ? Hãy nói rõ đi rồi đánh !
Không ngờ bọn người này như nổi điên cứ la rùm lên:
- Còn nói gì nữa ! Mi đã quá độc ác ! Mi là kẻ sát nhơn !
Bọn người ngông cuồng ấy cứ nhào tới tấn công quyết liệt.
Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nhịn được nữa, vì đã bị dồn vào chỗ bí, bắt buộc chàng phải ra tay, vội rút khô trúc thánh kiếm ra phối hợp với một đời tuyệt học thường thắng bát kiếm và trúc kiếm thiết thư uy

lực phi thường, lưỡi kiếm bạt gió nghe như sấm sét, như giông tố, và cũng mường tượng như có thiên quân vạn mã vậy.
Tám người áo đen tay mạnh, nhưng đâu có phải là địch thủ của chàng. Thường thắng bát kiếm chỉ mới có ba chiêu thì đã nghe tiếng kêu thê thảm.
Trong tám người, có bốn người võ khí rời khỏi tay hoặc bị hủy hoại, số còn lại kẻ thì bị đứt áo, kẻ thì bị đứt da nứt thịt.
Nhưng họ vẫn hung hăng không chịu lùi bước, hình như họ gặp kẻ thù, quyết liều chết sống vậy. Cừu Thiên Hiệp giận dữ nắm chặt gươm trong tay hét lớn:
- Đừng trách ta sao không nương tay nhé !
Chàng vung gươm nhắm bốn người dữ nhất trong bọn dùng Nhất chiêu tri thức tấn công ngay lúc bấy giờ bỗng có tiếng kêu thánh thót:
- Hãy dừng tay lại đã !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 28
Khổ Tâm Vì Mất Đi Tri Kỷ Má Hồng

Cừu Thiên Hiệp vừa kềm hãm lại, nhưng đã muộn đi vì uy lực của thanh kiếm quá mạnh nên máu đã văng tứ tung, hai người áo đen bị rơi đầu, một người cụt một cánh tay, một người bị sả vai, còn bốn người kia nhảy ra ngoài vòng chiến. Bỗng có tiếng nói lớn:
- Ồ ! Quả thật con người gian giảo, đã tàn nhẫn đến thế cơ !
Cừu Thiên Hiệp ngước mặt lên dòm, thì ra một điều bất ngờ không thể tưởng tượng được, chàng vội xếp kiếm lại vui mừng reo lớn:
- Bích cô nương ! Lệ Hồng !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đôi mắt sưng đỏ hoe, mặt xanh như chàm, môi tái ngắt mắt run lập cập như người mất trí, nhìn hai tử thi và hai kẻ bị thương đang rên xiết mà ứa lệ như mưa.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy liền bước tới khẽ gọi:
- Bích Lệ Hồng !
Bích Lệ Hồng đôi mắt đẫm lệ, đứng ngơ ngẩn không nói một lời khiến Cừu Thiên Hiệp phải bước tới định nắm tay nàng và hỏi:
- Việc gì vậy Lệ Hồng ?
Không ngờ Bích Lệ Hồng cắn răng, vả vào đại huyệt trên mặt Cừu

Thiên Hiệp bất thình lình lẹ như chớp quát to:
- Ngươi còn hỏi ta ?
Cừu Thiên Hiệp không đề phòng chút nào, bị kình đạo của chưởng phong làm cho sự tuần hoàn của huyết mạnh trong người thất thường, trong lúc bối rối chàng vận động chân Lôi hành cửa chuyển nhờ vậy mà chỉ suýt chút mới bị đánh vào đại huyệt.
Tránh được một chiêu này rồi, chân của chàng cũng còn vận chuyển, lùi luôn mấy bước, lại thử vận công lực thấy huyết mạch tuần hoàn mới yên lòng.
Bích Lệ Hồng chưa được hả dạ, lại thêm một chiêu, Cừu Thiên Hiệp không hiểu duyên cớ gì, vừa chạy vừa nói:
- Lệ Hồng ! Lệ Hồng ! Chuyện gì vậy ? Hãy nói rõ đi !
Bích Lệ Hồng nghiến răng nghe kèn kẹt nói rằng:
- Chính ta đang đòi hỏi ở mi một cuộc thanh toán minh bạch !
- Sao vậy em ? Ai đã hiếp đáp em ?
- Chính là mi !
Bích Lệ Hồng vừa nói vừa đánh, một chiêu mạnh hơn một chiêu, một thức mạnh hơn một thức, Cừu Thiên Hiệp lùi ra đàng sau túp lều. Nơi đây có một ngôi mộ mới, bia đá trước mộ còn cao hơn người. Cừu Thiên Hiệp núp ở sau kêu lên:
- Lệ Hồng việc gì mà em hiểu lầm như vậy ?
Bích Lệ Hồng giương tay mặt vừa muốn đánh lại ngưng, có lẽ vì không muốn đánh bể bia, nàng giận run cả người chỉ vào bia đá ướm lệ nói:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi nhẫn tâm à ?
Nói xong, lệ tuôn linh láng, đôi tay bụm mặt khóc thất thanh Cừu Thiên Hiệp nhân lúc này từ sau bia đá nhảy ra, không dám lại gần nàng ta, đứng ở xa xa dòm vào bia đá chàng thấy trên bia khắc một hàng chữ:
Cố trưởng tử Bích Ấu Hùng chi mộ.
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thì ra anh nàng chết, nàng buồn bực nhưng có liên quan gì với mình mà gặp mặt thì hạ độc thủ ! Chàng xem tiếp hàng chữ bên cạnh:
Ấu Hùng bỏ mình dưới tay Cừu Thiên Hiệp lúc hai mươi tuổi. Hương quả nhà họ Bích bị gián đoạn. Thù này sâu như biển.
Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, giật lùi hai bước, vẻ mặt ngơ ngác. Người áo tím cầm gươm đứng xem gần đó cười lạnh lùng nói:
- Sao ? Còn làm bộ làm tịch gì đó ?
Cừu Thiên Hiệp đang hoang mang, bực tức nghi ngờ nổi giận hét:

- Im !
Chàng không đếm xỉa lời nói của người áo tím, quay về Bích Lệ Hồng nói:
- Lệ Hồng ! Hàng chữ trên bia này ...
Bích Lệ Hồng gạt nước mắt và giận quá đỗi nói:
- Bao nhiêu kỷ niệm công tích của ngươi, tức là sĩ nhục của nhà họ Bích, ngươi sung sướng lắm phải không ?
Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ thấy nàng hung dữ như lúc này, thậm chí trong lúc chàng đang chém giết người cũng không có ai khí sắc khó chịu như thế này. Chàng cau mày lại giải thích:
- Em căn cứ vào đâu mà nói như vậy ? Tôi cùng lệnh huynh chưa hề quen biết nhau ...
- Chính ta muốn hỏi ngươi, anh của ta có thù hận gì với ngươi mà ngươi đành hạ độc thủ ?
Cừu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, dường như không còn một lời nào để nói được, nên gương mặt thư sinh đỏ gấc tựa hồng đào, bèn gượng đáp:
- Việc này không bao giờ có được, đấy chẳng qua là sự nhầm lẫn tày trời !
Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, rắn giọng bảo:
- Nhầm ? Nhầm lẫn như thế này à ?
Vừa nói nàng đưa tay chỉ ngôi mồ mới đắp phất mạnh tay áo, toan đẩy ra đạo chưởng phong.
Người áo tím xốc mạnh thanh bảo kiếm, bước sấn tới trước chận nàng lại vừa dịu giọng bảo:
- Hiền điệt nữ, hãy để nó cho ta, ta quyết tỷ lượng vài chiêu xem công phu nó đến mức độ nào ?
Vừa nói dứt, thanh kiếm quay nhanh một vòng chiêu Cửu hỏa liễu thiên tỏa ra đạo hồng quang như con rồng lửa xung trời, phát mạnh vào Trung đàn huyệt Cừu Thiên Hiệp, kiếm phong nhấp nháy biến thành muôn điểm bạch hoa, công lực thật phi phàm độc đáo, chứng tỏ là tay cao trọng thượng thừa.
Cừu Thiên Hiệp lắc mình nhảy vọt ra xa, cố tránh ngọn kiếm phong khốc liệt, đồng thời chàng rống to lên:
- Các hạ dẫn ta lại đây, những tưởng có gì mới lạ không ngờ đấy là một điều vu khoác lẩn thị phi !
Người áo tím dựng ngược đôi mày lửa, hét to lên:
- Tiểu tử, ngươi là kẻ có mắt không tròng, Lịch huyết kiếm này đâu

phải là hạng người thị phu vu khoác ?
Lời dứt chiêu ra, lưỡi kiếm thép bay lượn như giao long, sánh với chiêu kiếm đầu lợi hại hơn gấp bội, lại thêm phần ác liệt tột trần.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua chấn động cả tâm tư, kiếm trúc thâu về lắc mình qua một bên né tránh.
Nên biết đường gươm của Lịch huyết kiếm Mạnh gia trang là một đường gươm tuyệt kỷ nổi tiếng, là một trong ba kiếm khách của nhóm Nhất Phật, nhị khất cái, tam kiếm khách, luận về tôn ty thứ bậc thì Lịch Huyết Kiếm là sư thúc của Cừu Thiên Hiệp thì chàng làm sao dám động thủ.
Câu khô trúc thánh kiếm vừa thu lại. Cừu Thiên Hiệp đã thối lui ra sau hai trượng, cất tiếng kêu to:
- Sư thúc, sư thúc.....tiểu điệt ...
Không ngờ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang mỗi khi xuất hủ thanh kiếm tựa độc long lên mặt biển, mãnh hổ xuống triền non, thân mình quay cuộn như tên, xoạt, xoạt ... một chiêu biến nhanh ra ba chiêu một lúc, hung mãnh tuyệt luân, vô cùng kinh khiếp.
Cừu Thiên Hiệp nếu không cử chiêu đón đỡ, mãi thối lui đến trước ngôi mồ, tức là hết cả lối đi.
Bấy giờ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang kiếm thế biến ra nhiều chiêu tuyệt luân, kiếm phong kêu réo rắt, quang kiếm tỏa sáng ngời.
Lịch Huyết Kiếm cao giọng quát to:
- Đạo trời vay trả, ta chỉ cần ngươi có bao nhiêu nghệ nghiệp kinh nhơn cứ phô diễn ra đây ... Đạo kiếm phong từ hồng đổi sang tía, tỏa tròn như chiếc móng trời, kình phong nổi lên như sóng dậy ba đào.
Giữa cơn lửa cháy dầu sôi, Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư mặc lưỡng, lại nghĩ:
Chẳng lẽ để cho lão biểu diễn kiếm chiêu giết ta ư ?
Chỉ một đốm sao tia lửa là đời tàn. Đây chính là câu nói của người văn sĩ trung niên dưới thạch động giảng cho chàng nghe:
- Nếu ngươi muốn đứng trong trời đất thì trước phải lập đức, lập tâm ! Vì võ lâm mà tung ra dị thể, vì thế nhân mà đã phá bất bình ... Cuộc đời ta không thể nào chịu chết một cách bất minh, bất bạch như thế được.
Chàng vừa nghĩ đến đây thì một luồng kiếm phong màu tía phát ra âm điệu vi vu tạt ngang qua mặt, chỉ hơi gió thoảng cũng đủ buốt da.
Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang hứng chí quát to:
- Hãy nạp mạng cho ta !

Tiếp theo đấy là một tiếng soạt nhẹ nổi lên.
Cừu Thiên Hiệp rút nhanh khô trúc thánh kiếm ánh vàng chớp nhoáng, lóe mắt kinh người.
Giữa cơn nguy cấp, chỉ còn cách nhau gang tấc cuộc đời. Cừu Thiên Hiệp có thể hóa ra ma, nên chàng vội rút nhánh khô trúc thánh kiếm vừa đưa ra một chiêu tuyệt học Mạng vạn chi kiếm đỡ luồng kiếm phong khủng khiếp của Lịch Huyết kiếm, kiếm khí của chàng bắn xẹt ra năm trượng luồng kiếm phong bao bọc thân mình như đợt sóng vàng.
Lịch Huyết kiếm Vạn mạnh Trang chiếu thế bị chạm làm tê chồn cả cánh tay hữu, hổ khẩu đau nhức từng cơn, gương mặt vụt mờ đi vì luồng kiếm khí, nên không trông rõ Cừu Thiên Hiệp sử dụng kiếm pháp thế nào, thanh tử hồng trường kiếm đã rời khỏi tay lúc nào không rõ, chỉ thấy từ cổ tay lên đến cùi chỏ máu chảy lâm li ...
Buồn thay ! Thanh danh Lịch Huyết kiếm là một trong ba tay kiếm của Nhất Phật, nhị khất cái, tam kiếm kháchỮ danh vang thiên hạ, dư mãn giang hồ ... trong vòng mười năm ngang dọc tung hoành chưa hề bị thảm bại như thế !
Hôm nay, một tay kiếm khách trong Tam kiếm khách, gặp Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu thế đầu tay, thanh trường kiếm đã văng ra xa mấy trượng và gây cho Lịch Huyết kiếm đổ máu nơi đây, khiến cho những người có mặt tại trường như Bích Lệ Hồng và bốn tên cao thủ, đồng kêu lên một tiếng, hoảng hốt muôn phần.
Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang vừa kinh hãi vừa xấu hổ uất hận căm hờn.
Lão thối lui ra sau bảy thước, đưa đôi mắt lờ đờ nhìn Cừu Thiên Hiệp, lại nhìn qua cánh tay của mình bị rách một đường dài hai tấc, máu đổ từng giọt một, rơi tí tách xuống mặt đất, mỗi một giọt máu rơi là mỗi một nhát kiếm xối vào tim óc làm cho lão đau khổ bồi hồi.
Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được, chiêu Mạng vận chi kiếm mới sử dụng có một phần, mà đã bại một tay kiếm lừng danh trong vũ nội, bất giác chàng đứng yên ngơ ngác và lấy làm kinh dị vô cùng.
Hai người đứng trầm tư mặc tưởng, ngơ ngẩn như kẻ xuất thần. Sau cùng Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước, bằng giọng nói đau buồn khổ sở, chàng đút thanh kiếm vào trong tay áo nói:
- Sư thúc ... Tiểu điệt mạo ...
Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang vội ngẩn đầu lên hét to:

- Câm mồm !
Vừa nói dứt, lão giương đôi mắt tròn xoe, tỏa ra nhiều tia khác lạ đỏ hồng như lửa, dường như muốn đốt cháy mọi người.
Đột nhiên, lão tung mình tới trước, cúi xuống nhặt thanh trường kiếm, và quay mặt ra sau, tay giữ chặt đốc kiếm, ngó thẳng về phía Cừu Thiên Hiệp bằng những tia mắt rực hồng quang.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, định chắc lão khiêu chiến nữa nên nhảy lùi ra sau hai bước, gọi thất thanh:
- Sư thúc, sư thúc, hãy nghe tiểu điệt ...
Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang mặt tái như tàu lá, đôi mày tầm dựng ngược, cặp mắt đỏ như hồng quân tựa hồ như sắp rơi huyết lệ, lão cố gào lên thật to:
- Ta không là sư thúc của ngươi, mà ta là kẻ chết vì ngươi ... thật ta không ngờ thanh danh của một tay kiếm thép, lừng lẫy khắp giang hồ trên nửa đời người luyện kiếm. Hôm nay lại lạc bại dưới tay ngươi là một tên ti tiện, phường tiểu bối hậu sanh ...
thì kể như danh dự ta chôn vùi vào đất lạnh !
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng thối lui thêm mấy bước, và run giọng nói:
- Vạn ... sư thúc.. Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang đốc thanh kiếm tía trước mặt hạ giọng bảo:
- Hừ ! Thái Linh Quan đã đui, ngươi tìm nó mà đòi nợ ... đi đi !
Tiếng đi vừa dứt, lão quay nhanh thanh trường kiếm, tỏa một vòng tử quang, đột nhiên đốc kiếm đẩy ra trước chém phập vào cổ lão, thế mạnh và nhanh như chớp mắt.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh phóng mình tới trước rú lên:
- Sư thúc ... sư ...
... huyết mạch đứt tiện, máu phun ra có vòi.
- Keng ... thanh trường kiếm rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khan.
- Phịch !
Một tiếng ngã đổ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang té nhào xuống đất.
- Băng !
Cái đầu bị động mạnh đứt tiện văng bắn ra ngoài, lăn lông lốc mấy vòng, lưu lại trên đất một đường máu rây lấm tấm.
Sự việc xảy ra như chớp mắt, biến hóa thật hãi hùng !
Bích Lệ Hồng phi thân tới trước, ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Bốn tên thủ hạ chưa kịp hoàn hồn, đứng yên lặng như tượng đá phỏng sành.
Cừu Thiên Hiệp quỳ bên thi hài Lịch Huyết kiếm cất giọng bi ai kêu lên:
- Sư thúc ! Sư thúc !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cố dằn lòng bi thảm, đưa tay chỉ mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Ngươi đừng giở trò giả nhơn giả nghĩa, mèo mướp đi khóc chuột đồng, chính ngươi đã bức tử lão ấy, rồi giả bộ quỷ quái khóc than !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bể ngực, vội nặng giọng hét lên:
- Nàng vịn vào cớ nào mà nói như thế, ta bức tử sư thúc à ?
Bích Lệ Hồng cười khổ, vừa nặng lời bảo:
- Ngươi không bức tử lão ấy, chẳng nhẽ là ta sao ? Chuyện làm của ngươi ai ai đều rõ, ngươi thử hỏi bốn vị huynh đài kia xem ... Ngươi tưởng chối được sao ?
Cừu Thiên Hiệp khổ sở van nài:
- Bích ... Bích Lệ Hồng ... chính ngươi đã mục kích tại sao ngươi buộc tội tôi ra khá nặng, nhỡ ra lời nói này lan rộng khắp giang hồ thì làm sao ta dám thấy mặt những cố nhơn.
Bích Lệ Hồng chẳng giận mà cười, song tiếng cười ấy hàm chứa đầy phẫn nộ, ai oán vô hạn khổ sở vô cùng, nói:
- Hắc hắc ... Ngươi nói với ta làm gì ? Ngươi là Cừu Thiên Hiệp khắp chốn giang hồ ai cũng tôn là cao thủ, là một nhơn vật lẫy lừng trong vũ nội thì ngươi còn sợ ai chứ ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó chịu nói:
- Xin cô nương, miễn ...
Bích Lệ Hồng hét lên lanh lảnh cướp lời:
- Hừ miễn nói à ? Ta cũng chẳng nói làm gì với những tên thúi tha, ác độc và đáng nguyền rủa !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, lòng như dao đâm muối xát, toàn thân run lên bần bật.
Bấy giờ nếu gặp người khác nói như thế thì Cừu Thiên Hiệp không dễ gì nhân nhượng, nhưng đối với Bích Lệ Hồng thì chàng cố nén lòng nuốt nhanh điều uất ức, chỉ vì Bích Lệ Hồng là người ân của chàng, đã cứu chàng hai lần tại Trường An Chung cổ lâu đài và Tiềm Long cốc ở chung với nhau trên mười ngày, nên tình bạn của hai người không thể lãng xao trong mai một.

Chính lúc, Cừu Thiên Hiệp bị mang khốn dưới địa tuyệt, mà tâm tư hằng nhớ đến Bích Lệ Hồng ...
Không ngờ ngày nay nàng đã nặng lời khắc bạc, nuôi chí hận thù, nên gương mặt săn si càng khiên cho Cừu Thiên Hiệp đau khổ hơn ?
Bích Lệ Hồng không nghĩ đến sự thương tâm của Cừu Thiên Hiệp mà chỉ thuận miệng nói:
- Cừu ... người khác thì ta không hỏi nữa, ta hỏi ngươi đây là chiếc lá lìa cành cũng như ...
Nói đến đây lại tắt lịm, chàng đứng bên ngôi mồ mới, thầm tưởng niệm ... bất giác hai giòng lệ anh hùng trào ra như suối chẳng phải chàng xót thương người quá cố, hay mất kẻ tri âm, mà chính chàng tủi lấy phận mình gặp toàn là niềm đau khó tả, một niềm đau từ vô thể thi nhau cuốn phủ trên số kiếp lênh đênh.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 29
Gió Đưa Hạc Khốc Lên Rừng Võ

Người đời thường nói:
lạc cực sanh bi, vui quá đỗi sanh bi lụy.
Câu nói này đối với Cừu Thiên Hiệp hôm nay rất hợp cảnh hợp tình, nhưng mà cái chữ bi này khác hẳn sự bi lụy tầm thường, nó đối với Cừu Thiên Hiệp là một đại biến cố liên quan đến cả sinh mạng.
Bởi không thể làm sáng tỏ vấn đề Lịch Huyết kiếm tại Vạn Mạnh Trang, cho nên chính bản thân Cừu Thiên Hiệp đã đoạn tuyệt với Nhứt tăng, nhi khất cái, và tam kiếm khách một sự liên quan mật thiết trong thời gian dài, cũng bởi Cừu Thiên Hiệp không biết rõ ràng vấn đề ... lại mất luôn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, đây mới là quan trọng, vì mất Bích Lệ Hồng là mất cả đời sống tinh thần, thì cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp nào có ý nghĩa gì đâu ?
Cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp, chỉ vì một câu chuyện không minh bạch, chỉ trong nháy mắt tất cả những người thân thuộc đều biến ra kẻ hận cừu. Chính bản thân Cừu Thiên Hiệp rơi vào địa huyệt, gặp mối kỳ duyên được Khô trúc thánh kiếm là một phần hân hoan, ấy vậy, lại không còn một người thân nào được hưởng phần, đời người dù có vinh hạnh được như thế cũng không có ý nghĩa gì ?

Cừu Thiên Hiệp đang đứng giữa cánh đồng hoang, bấy giờ chàng mới cảm thấy trời đất bao la, mà chính mình không còn mảnh đất ghé chân. Cuộc đời trôi cuộn không tìm ra dù một người thân thích họ hàng ! Ánh dương tà đã nhuộm vàng vạn vật, liễu sầu cỏ héo nọ là nơi an nghỉ của Bích Ảo Hùng một nắm đất vàng vùi thây người quá cố, nhìn xem cảnh trí đầy vẻ buồn thảm thê lương.
Cừu Thiên Hiệp vẩn vơ suy nghĩ, trong nhất thời chẳng biết phải đến đâu hoặc về đâu ?
Đột nhiên chàng nghĩ ra:
Còn một vùng có thể đến đấy được -Tiềm Long cốc ...
Phải tìm gặp Tuyệt tình kiếm chỉ có hắn mới đủ khả năng giải bày sự trong trắng của mình, cũng do hắn mới đủ tín nhiệm giải thích cho Nhứt Phật, nhị khất cái và tam kiếm khách nghe qua những điều nghi vấn và có thể xóa tan đám mây mờ.
Nghĩ tới đây, chàng quyết định, vì đấy cũng là một lối thoát duy nhất.
Cừu Thiên Hiệp ngửa mặt lên trời, thở hắt ra những điều u uất, đoạn mạnh dạn nhắm hướng Tiềm Long cốc đi lần tới.
Khi bóng tối đã bao trùm vạn vật, thì chàng đã đến vùng ngoài chân núi Định Viên dinh.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mệt nhọc, bèn ghé lại Định Viên dinh an nghỉ. Bấy giờ chàng mới quan sát lại y phục, bộ đồ màu thanh thiên của chàng sau mấy tháng dưới địa huyệt đã dính đất, bùn rất bẩn thỉu không thể mặc được nữa, chàng cỡi ra và biến chế thành bộ y phục màu xám tro, còn cây Khô trúc thánh kiếm tóe ra muôn ánh hào quang sáng rực, chàng phải chế thêm cái vỏ kiếm bằng da để che khuất luồng ánh sáng.
Một đêm qua ... Ánh mặt trời vừa ló dạng góc trời đông, vạn vật cũng chuyển mình chờ đón một ngày tươi sáng. Cừu Thiên Hiệp cũng vừa thức giấc, chàng thu dọn nhanh hàng trang và hối hả lên đường, chàng nhắm hướng Nam toan trổ thuật hành đi cho chóng.
Cừu Thiên Hiệp rời Định Viên dinh độ hai mươi trượng là phải lên đường núi về hướng xuôi Nam. Khi chàng vừa bước ra đường cách quản độ sáu bước, đột nhiên trước mặt chàng vang lên giọng nói trầm trầm:
- Ai di đà Phật ! Tiểu thí chủ mạnh giỏi ! Hê.
Cừu Thiên Hiệp giật nẩy mình ngó lên trước mặt hiện ra một người mày từ mắt thiện. Một lão hòa thượng chắp tay trước ngực đứng thẳng như chào đón chàng.

Vị hòa thượng này có gương mặt từ hòa, nước da hồng đỏ, mày trắng như vệt bông, râu bạc phếu như tuyết gió, thần sắc rất linh hoạt, tuổi tác độ chừng trên tám mươi, sóng dáng người còn quắc thước vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước, vòng tay trước ngực đáp lễ nói:
- Lão pháp sư vạn thọ !
Vị hòa thượng cười một tiếng, vầng trán bỗng đỏ hiện lên mấy nếp nhăn, vừa thản nhiên hỏi:
- Lão tăng xin hỏi tiểu thí chủ có phải là Cừu Thiên Hiệp thiếu hiệp đấy không ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, song chàng vẫn gật đầu tỏ vẻ cung kính đáp:
- Phải đấy ạ ! Xin hỏi lão hòa thượng quý tánh là chi ?
Lão hòa thượng nhếch môi cười vui vẻ, vừa chắp tay trước ngực đáp:
- A di đà Phật ! Bần tăng pháp danh là Ngộ Phi Cừu Thiên Hiệp nghe qua, đổi hẳn thái độ, tỏ ra cung kính bội phần, chàng vòng tay cúi đầu làm lễ, nói nhanh:
- A ! Té ra hòa thượng đây là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư ! Vãn bối bấy lâu hằng ngưỡng vọng ! Hôm nay hân hạnh gặp vị minh chủ của hữu đại môn phái, một vị thánh triết của võ lâm ... Thật là tam sanh hữu hạnh !
Phật diện kim thân Ngộ Phi, là lão chưởng môn của môn phái Thiếu Lâm, sáu mươi năm về trước đã nổi danh tiếng khắp giang hồ và hiện tại đệ tử của phái Thiếu Lâm được truyền đến đời thứ năm, trải năm đời người dù yếu thọ, tuổi trời của Ngộ Phi cũng được tám mươi mấy cái xuân ròng, thế mà tinh thần vẫn thư thái, sức khỏe vẫn khương hiện như xưa.
Ngoài ra chưởng môn của tám môn phái lớn hiện giờ, người nào cũng là hàng hậu sanh, vãn bối là đoàn em của Ngộ Phi đại sư, vì những tay cao thủ của các danh môn chánh phái hiện đại, đồng lứa tuổi hoặc đồng kết bạn với đại sư, tất cả đều khuất bóng. Do đó, trên chốn giang hồ, Ngộ Phi đại sư danh vang cửa đảnh, không kể những người trong cửu đại môn phái kính trọng bật thần minh thánh triết, mà luôn cả phía hai đạo hắc bạch, nhơn sĩ giang hồ, nghe đến tên là nể trọng, hễ gặp mặt là bái lễ.
Ngộ Phi đại sư cả cười đáp:
- Không dám, chính bần tăng !
Nói xong, vị lão tăng đưa ngón tay chỉ vào khóm cây bên vệ đường nói:

- Thiếu hiệp, lão xin mời thiếu hiệp đi bộ qua vài bước vì chúng ta có một vài câu chuyện nói với nhau !
Cừu Thiên Hiệp lòng hằng ao ước, nay thấy Ngộ Phi đại sư thần sắc nghiêm trang nên chàng chẳng chút gì do dự vội đáp ngay:
- Chẳng hay đại sư có gì muốn chỉ giáo ?
Tại hạ hầu nghe !
Ngộ Phi đại sư nét hân hoan hiện rõ lên gương mặt từ tường, tay áo rộng phất mạnh, người đã tung mình ra xa năm trượng vừa lớn tiếng bảo:
- Thiếu hiệp, hãy theo ta đến đây !
Cừu Thiên Hiệp buột miệng khen thầm:
- Thật là môn pháp thượng thừa khinh công ! Quả nhiên tiếng đồn chẳng sai.
Chàng liền rún mình chạy theo sau như vũ bão.
Hai người vượt qua một đê cao, Ngộ Phi đại sư đã dừng lại trên thảm cỏ xanh mướt, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa trờ đến nơi.
Ngộ Phi đại sư vừa đứng vững, vội chắp tay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Thiếu hiệp, lão nạp không có chuyện gì riêng tư, mà chỉ hướng vào thiếu hiệp, mời đến dự một cuộc hội ước ? Không rõ thiếu hiệp có vui lòng nhận hay chăng ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi ngay:
- Ước hội ! Đại sư muốn ...
Ngộ Phi đại sư mỉm cười, ngắt lời bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:
- Nguyên Cửu đại môn phái có bày ra buổi đại hội tại Cảo Sơn Thiếu Lâm tự, và đã bầu lão nạp đi mời người dự, lão nạp đã vượt gần ngàn dặm đường, từ Tây Bắc đến đây, may thay lại gặp thiếu hiệp tại Đinh Viễn dinh này ! Thật là tiện dịp cho lão nạp được hầu giá !
Lão hòa thượng nói trầm hùng rõ rệt, nhưng sự thật có lẽ đúng tám phần mười.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, thầm nghĩ:
Thật là câu chuyện kỳ khôi, không tưởng tượng được, có ai ngờ minh chủ của Cửu đại môn phái, lại là chưởng môn phái Thiếu Lâm địa vị rất sang trọng mà đích thân vượt gần ngàn dặm đường, đi mời người phó hội, thì cuộc hội ước này chẳng phải tầm thường !
Vì thế Cừu Thiên Hiệp tỏ ra cung kính hỏi:
- Cuộc hội ước của Cửu đại môn phái, chắc đại sư rõ nguyên do và mục

đích chứ ?
Có thể nào đại sư cho biết sơ lược được chăng ?
Ngộ Phi đại sư khẻ nhích động vành mi bạc cả cười bảo:
- Cuộc ước hội không có bàn gì đại sự, thiếu hiệp vào buổi hội sẽ rõ ? Xin chớ từ nan, và đừng để bần tăng ngóng đợi. Vả lại lý do của buổi hội xin thiếu hiệp tin tưởng vào bần tăng là ... một việc lành, chớ ngại gì cả !
Cừu Thiên Hiệp khó từ chối, và cũng không nghĩ đến việc từ chối, nên cả cười nói:
- Đại sư đã dạy như vậy, vãn bối không thể từ chối và xin hứa đến hầu dạy !
Ngộ Phi đại sư nghe qua vội chắp tay trước ngực xá một xá dài, vừa đổi giọng trầm trầm nói:
- Lão nạp xin đa tạ. Vậy kính mời thiếu hiệp ... đến ngày mùng năm, tháng năm, giờ ngọ tức là đúng vào tết Đoan Ngọ đến tại Cảo sơn Hương Lô Phong hội ước !
Vừa nói dứt, lão rún mình vượt qua bờ đê lại đưa mắt giã từ Cừu Thiên Hiệp và thuận miệng nói to:
- Lành thay ! A di đà Phật !
Mảnh áo cà sa màu nâu phất phơ theo làn gió nhẹ, hướng về đường cái quan đi thẳng.
Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn, không hiểu nổi lý do gì ! Một bóng một mình tiếp tục bước theo con đường về Hạ Lan sơn. Trên đường đi, may mắn không xảy ra sự gì đáng tiếc.
Không ngờ bước chân chàng vừa vào đến Trường thành, chàng có cảm giác dường như có sự biến đổi khác lạ.
Nguyên tại chốn Trường Thành là nơi tụ tập của đa số nhơn sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm, không bao giờ dứt bóng người qua lại, vì tốp kia họp, tốp nọ tan, thường xuyên không bao giờ dứt thế mà lúc bấy giờ đường xá vắng bặt không một khách hào hoa hay một chàng hiệp sĩ, thậm chí đến một tên võ sĩ bẹt hạng hoặc một người hán tử khù khờ cũng không có nốt, có lẽ nào khách giang hồ đã quay về chốn hoang sơn cùng cốc, trả lại đây sự yên tĩnh của dân lành ? Nhưng sự yên tĩnh và trầm lặng đó, dường như nó ẩn lòng vào trong một loại tan nạn kinh hồn hay một cuộc khủng bố vô cùng kinh khiếp !
Hay là một cơn mưa bão sắp đến, khiến người ta có cảm giác khẩn trương.

Khi vào nội cảnh Thiểm Tây, tình hình càng tỏ ra căng thẳng đến tột bực.
Trên đường phố tiếng đồn đãi không ngớt. Họ nói:
- Trên chốn giang hồ, gần đây có xuất hiện một gã thiếu niên cao thủ, gặp ai giết nấy, gãy nhiều trận kiếp hãi hùng không có đối tượng, chẳng phân tà chánh, hắc, bạch mà toàn thể nhân sĩ, cao thủ của võ lâm trong hai đạo hắc, bạch đều nghe tên. Chỉ vì hắn là một chàng trai tuyệt đẹp, song lòng gai tay độc, giết người không kể, mỗi lần xuất thủ rất độc ác, chẳng lưu vết tích. Cho nên các giới gaing hồ trong võ trụ đều nói:
Gió đưa hạc khốc, trong rừng võ.
Huyết lệ vung đầy chỉ một tay !
Thật là hai câu hoang đường quái đản.
Ngày nọ, Cừu Thiên Hiệp đi lên phủ Diên An.
Chàng bèn tìm khách điếm để trọ; khi bước vào khách điếm, lại gặp lúc hai đạo bảo phiêu đạt quan đóng ở đấy, nên trong điếm vô cùng nhộp nhịp, tiểu nhị không ngớt cung kính chiêu đãi khách.
Khách điếm là một thế phái cực lớn, sánh với một hoàn mật động ở Thiểm Tây chẳng khác bao nhiêu, trước mặt khách điếm bày ra năm gian rộng. Trước mặt tiền, khách điếm bày ra mười chiếc bàn bát tiên, chỉ có điều lạ là trên bàn không bày thức ăn rượu cá.
Cừu Thiên Hiệp một mình ở trong gian phòng khá rộng về phía mặt tiền, nên cảm thấy buồn đáo để. Tiểu nhị bày cơm nước tại gian nhà ngoài mời chàng ăn.
Trên chiếc bàn bên cạnh, có bốn tên đại hán, khí mạo kiêu hùng, có lẽ là tranh huấn luyện võ nghệ đang lúc thảo luận về quyền lệnh.
Bỗng nhiên ...
Một tên hán tử mặt rỗ da đen, hướng về tên trung niên mặt trắng bảo:
- Lưu đại ca, từ nay việc áp tải hàng hóa nhập quan về, chúng ta nên hết sức đề phòng ! Chỉ vì ...
Người được gọi là Lưu đại ca là một trang hán tử trung niên, tên này nghe qua phá lên cười ngất và ngắt lời:
- Triệu đại phiêu sư, ngươi đã tính sai rồi, chúng ta là đoàn bảo tiêu chuyên nghiệp, thì phải cố tự tin số hàng áp tải của chúng ta muôn phần không mất một !
Tên hán tử mặt rỗ da ngâm tức là Triệu phiêu Sư, hắn nghe qua rất bất mãn, vì tưởng lầm người bạn không rõ lời nói của mình nên hậm hực bảo:

- Này, ngươi đã quên tên điểm tử đó sao, hắn là một tên lòng lang dạ sói, tay nhám chân gai, thì ngươi có dám quả quyết cuộc áp tải của chúng ta muôn phần không mất một hay không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại thì biết họ hai bang bảo tiêu sư, song chàng không muốn nghe nữa, chỉ vì họ nói đến ba chữ tên điểm tử nên chàng chậm rãi ăn uống không lưu ý đến cuộc đàm thoại của hai người nữa.
Lưu phiêu sư đưa chén lên môi hớp một ngụm rượu thấm giọng và thư thả đáp:
- Mỗi khi ta muốn nói câu nào thì câu đó đều có ý nghĩa sâu xa của nó cả ! Này ...
này ngươi thử nghĩ xem ba tháng vừa qua. Tên điểm tử, nào phải là tên hắc đạo ma đầu trong mọi hành động, mà là trang nghĩa hiệp kỳ tài, một nhân vật võ lâm lừng lẫy, làm thế nào hắn không gặp chúng ta ? Mỗi khi hắn xuất hiện, thì phải mơn trớn tự nhiên hắn vô tình giúp chúng ta dọn đường, còn hơn ba bốn người bạn hữu, thử hỏi có ai dám cả gan nhích động ? Vì lý do đó ta mới dám quả quyết với ngươi muôn phần không mất một là thế !
Giữa lúc hai người lý luận, thì phía bên phải có một tên đại hán cũng là bảo tiêu sư, tên đại hán này có phần say sưa, nên hắn vỗ tay xuống đùi cái đét vừa rổn rảng nói:
- Cả hai ngươi đều giống đàn bà con gái, đi xem hát ứa lệ mủi lòng, thay người xưa mà rầu chuyện trào đình, xót lòng hoài cổ. Theo ta nghĩ thì chúng ta là những tên bảo tiêu chuyên nghiệp, phải tận dụng hết năng lực của mình mà phụng sự. Còn cái tên điểm tử nào đó, nếu nó không đến thì muôn việc đều êm, nhược bằng nó đến thì có ta đây Ma Vân thủ đủ sức tiếp đãi nó ! Ta không tin rằng nó có ba đầu sáu tay, hay có biệt tài thăng thiện độn thổ gì, mà ta biết chắc nó là một thiếu niên cao thủ thế thôi, chẳng qua là thiên hạ lắm lời, một đồn mười, mười đồn trăm vô hình trung thần thánh hóa câu chuyện !
Gã phiêu sư họ Lưu lắc đầu thè lưỡi, tỏ vẻ lo lắng cho người bạn say quá lời.
Gã phiêu sư họ Triệu lắc vai tên đại hán nói như hét:
- Ngươi đã quá chén rồi. Tên điểm tử mà nghe được những lời chúng ta nói, ta rất ngại cho những chuyến áp tải hàng hóa càng thêm khó khăn, trừ khi chúng ta nắm tay nhau đi vòng tròn mới mong chống lại nó, ngoài ra không còn biện pháp thứ hai nào nữa !

Ma Vân thủ là tên đại hán say đấy, hắn nghe đồng bọn nói lấy làm bất phục, cặp mắt trợn tròn xoe, đôi mày xếch ngược, giơ hai tay lên trời như phân bua và hét lên ầm ĩ:
- Các ngươi với ta là đồng bạn ! Tại sao các ngươi quá khen dồi chí khí của người, mà diệt bỏ oai phong của mình, ta cố làm tròn phận sự áp giải trong vòng ba tháng, rồi ta sẽ đi tìm tên điểm tử quyết tỉ thí với nó cho bằng được ! Ha, ha, ta không thể nào tin nổi một tên Tà !
Ba tên bảo phiêu cùng bàn thấy hắn đã quá say, nên vội vàng khuyên dứt, và đem câu chuyện khác ra bàn luận, cố tránh sự đụng chạm vào tên điểm tử.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã ăn uống xong lại lắng nghe không thấy chúng nói gì thêm, bèn quay trở về phòng an nghỉ.
Đột nhiên ... một bóng đen bay vút qua, rõ ràng là bóng dáng một người ốm nhỏ từ trong phòng chàng nhảy cửa sổ chạy vút ra ngoài.
Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi to:
- Ai đó ?
Vừa hét vừa bươn bã bước vào phòng, chợt thấy giữa phòng đèn khêu cao ngọn sáng rực, mùng màng tự nhiên phủ xuống giường trên gối lại lõm xuống dấu đầu người vừa nằm lên, lại thêm có mùi hương khác lạ, rõ ràng là có người chui vào đây ngủ.
Cừu Thiên Hiệp cả giận xung thiên, vội bước ra ngoài toan đuổi theo kẻ lạ mặt.
Đột nhiên ... nhiều tiếng la ó vang dậy, kế đấy là giọng nói lè nhè của tên Bảo phiêu Ma Vân thủ:
- Ta phải ... gặp nó ... điểm tử ... tìm ta ... à ! Được lắm ... ta sẽ ... đấu ... đấu ...
Nguyên những tiếng la ó này của bốn tên Bảo phiêu sư vì quá say sưa, cho nên cặp nhau đi xiêu tó, tiêng Ma Vân Thủ vì say đến cực độ nên nói lảm nhảm luôn miệng.
Cừu Thiên Hiệp động tánh háo kỳ vội đứng lại nhìn mấy ông men nghiêng ngả, mà quên trở lại phòng kiểm soát.
Đột nhiên ... ngoài mặt tiền khách điếm có tiếng hét lên inh ỏi:
- Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm !
Tiếp theo đấy, tiếng chân người chạy thịch thịch cuồn cuộn như lớp sóng người, hai đoàn thủ hạ của bang bảo tiêu xông túa ra, mỗi tên đều cầm sẵn binh khí nơi tay, từ phía sau hậu viện tuôn ra ào ạt.
Cừu Thiên Hiệp nghe kêu vội chạy ra ngoài giữa viện.

- Soạt !
Một tiếng kêu xé gió nổi lên, ba điểm nhỏ li ti như hàn tinh, từ một nơi vô danh bay xẹt vào hàng lang, nhanh như chớp lóe giữa lưng trời, bắn vút vào bốn tên Bảo phiêu sư thế mạnh như thần tốc.
Cừu Thiên Hiệp vừa thấy, không dám chậm trễ hai tay đẩy ra song chưởng, thân mình sả tới trước vừa cất tiếng gọi to:
Vừa nói dứt, ba điểm hàn tín bị chàng đánh rơi hết hai, còn một điểm thoát khỏi bay tới rất nhanh trúng vào một trong bốn tên Bảo phiêu sư.
- Ôi chao ! Chết ...
Mấy tiếng kêu rú lên đau đớn, vận ám khí đã bắn vào đầu gối tên Ma Vân Thủ đẩy hắn ngã phịch xuống đất, hắn ngồi ôm gối rên la không ngớt miệng.
Cừu Thiên Hiệp không đắn đo hơn thiệt vội nhún mình nhảy vọt lên nóc nhà, và đưa cặp mắt rục tinh quang cố tiìm xem vật ám khí xuất phát từ hướng nào.
Bấy giờ một bóng đen như cánh hắc ô chớp mình tung vọt lên cao ba trượng vừa bay tạt ngang, đáp vào ngọn cây rậm rạp. Cây Ngô đồng này rất cao ước độ bảy, tám trượng cành lá um tùm rậm tối.
Cùng lúc đó, ba tên Bảo phiêu sư còn lại vội tung mình nhảy phóc lên mái nhà, chúng che mắt nhìn khắp bốn phương, tay hườm thế tấn công, nhưng vô ích vì bóng dáng kẻ lạ đã biến mất tự bao giờ.
Cừu Thiên Hiệp nói to lên:
- Nó kìa ! Nó đang ẩn trên ngọn ngô đồng ...
Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy phóc lên cây cố vận dụng ánh mắt rọi khắp ngọn cây mà bóng dáng kẻ lạ như chim trời bạt gió biến mất tự bao giờ, chàng nổi giận hét to:
- Cả gan cho tên cường tặc ! Mau ra đây !
Vừa dứt lời tay chàng vận mấy thành lực, đẩy lên ngọn cây một chưởng to như hòn giả sơn, gió cuộn ào ào, đạo kình phong xé không gian đánh vào chót tàng cây ngô đồng.
- Rắt ! Ào ... ào !
Những tiếng răng rắc ào ào thi nhau nổi lên vang dậy, cành lá rậm rạp bị ngọn chưởng đánh vào gãy tan, nát vụn, bay đổ xuống đất ào ạt chẳng khác nào trận bảo to, trong chớp mắt, cây ngô đồng trụi lủi trơ lại những cành to khẳng khiu, song bóng hình của người lạ vẫn bặt tăm vắng bóng. Cừu Thiên Hiệp chép moệng tiếc rẻ:
Rõ hoài công ! Chàng lại đưa mắt quan sát lần nữa, lần này lại thấy một

bóng đen bay như cánh diều trước gió, từ xa xa hướng ra bên ngoài thành chạy như chớp bão, mắt người khó theo dõi kịp.
Ba tên bảo phiêu sư tuy có sáu con mắt, nhưng không tinh nhạy bằng Cừu Thiên Hiệp, nên chúng gọi vọng xuống hậu viên hò hét bọn thủ hạ đi truy sát, như lâm vào đại trận.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng, tay giáo tay gươm chạy như ong, bất giác mỉm cười và điềm đạm bảo vọng qua:
- Ba vị bảo phiêu sư, hãy xuống đất đi thôi ... tên đạo chích đã đi xa trên mười dặm rồi !
Vừa dứt lời, chàng buông mình từ trên ngọn đại thọ ngô đồng rơi nhẹ xuống trước viện.
Lúc bấy giờ tất cả khách ngụ, cùng toàn thể bang chúng phiêu cục, đều tề tựu trước viện người người đều cầm binh đao võ khí, vây tròn bốn chiếc xa bảo phiêu, giương đôi mắt trừng trừng thủ thế.
Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến mũi ám khí đã chộp được lúc nãy, bèn đưa lên mắt xem; mũi ám khí lại là hai phiến trúc vuông, bên trên có phất miếng giấy trắng nhỏ ghi mấy chữ, bất giác chàng phá lên cười ngất, vừa bước đến bên ba tên bảo phiêu sư vừa đáp xuống đứng giữa viện tràng, chàng trao mũi ám khí cho Lưu bảo phiêu sư mỉm cười bảo:
- Mời túc hạ xem !
Nguyên mảnh giấy nhỏ dán trên mũi ám khí có ghi mấy dòng chữ như sau:
Bảo phiêu hộ viện ! Người võ hiệp chưa cùng đường, chớ lớn lời chẳng tốt, vì hậu quả khá ác độc đấy !
Lưu phiêu sư vừa xem xong mảnh giấy mặt bạc hóa hồng, nhìn Cừu Thiên Hiệp cung kính thưa:
- Đa tạ huynh đài !
Bây giờ, Ma Vân Thủ men rượu chưa tiêu, hai tay chỏ đầu gối, xoay qua chuyển lại vẫn không đứng lên được, bèn khóc rống lên, vừa nức nở như trẻ lên ba kêu rền rĩ:
- Các bạn ... phiêu sư ! Tại sao ... ta thế ... cung vì ... Phiêu ... phiêu ... Ôi ! ... vì mi ...
Cừu Thiên Hiệp bất giác cả cười, vừa điềm đạm nói:
- Người đó không phải là vì hàng hóa của phiêu mà chính là muốn mộ danh Ma Vân Thủ mà đến đấy !
Ma Vân Thủ thẹn đỏ mặt, gượng đau đớn đứng dậy vừa hét to như sấm:
- Ngươi là người gì ?

Vì quá tức bực nên hắn quên rằng đôi chân đang đau nhức ê chề, vả lại hắn cũng không thấy Cừu Thiên Hiệp bắt phiêu cứu chúng, lại trao cho Lưu phiêu sư xem !
Nên hắn loạng choạng suýt té ngã.
Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy bộ tịch của hắn cố nín cười, mà vui vẻ hỏi lại:
- Ta nào phải là đồng đảng của kẻ trộm ! Ngươi hỏi để làm gì ?
Vừa nói xong, chàng quay lưng bước vào khách điếm, không lưu ý đến hắn nữa.
Không ngờ Ma Vân Thủ quá ức thành giận, sắc mặt nặng trầm vừa cố gắng quát to:
- Đứng lại ! Bản phiêu sư thấy hành động của ngươi không được chính đáng lắm !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận vội quay mắt lại sừng sộ:
- Cái gì là bất chính ?
Ma Vân Thủ loạng choạng ngã tới trước một bước, đôi chân vẫn cứng đờ đau nhức như cũ, hắn cắn răng rít lên:
- Ngươi chính là dọ thám của tên trộm vừa rồi, nên giả bộ chạy lăng xăng cho khỏi bị nghi ngờ đấy !
Cừu Thiên Hiệp khí giận bốc nóng mặt, chàng đưa tay chỉ vào mặt Ma Vân Thủ vừa mắng:
- Bọn ngươi là phường tráo trở, nếu biết sớm ta không có bắt mấy mũi ám khí cứu các ngươi làm gì, mà để cho riêng ngươi nếm mùi tử khí ! Vì ta thấy ngươi quá vô nhân đạo, mà lại giở chứng khùng !
Lời nói của chàng chẳng khác nào nhát búa bủa vào đầu Ma Vân Thủ, khiến hắn run lên chẳng kể ba tên phiêu sư kia cản trở.
Soạt.
Một mũi thương nhỏ từ trong tay áo hắn rút ra ném mạnh vào Cừu Thiên Hiệp vừa rống lên như hổ đói:
- Tiểu tử, ngươi dám miệt thị bổn phiêu sư !
Nhưng đôi chân hắn quá đau nhức, thủ thế ném thương rất bất tiện, chỉ thấy mũi thương quay tròn rồi rơi trước mặt hắn, thật buồn cười !
Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày cong vút, trên đôi môi nở một nụ cười thần bí vừa dịu giọng bảo:
- Muốn động thủ à ? Đâu có dễ, hãy đề phòng !
Vừa nói dứt lời, chàng đã bước xấn đến trước mặt hắn, đưa ra hai ngón tay cúi xuống điểm mạnh vào đầu gối của Ma Vân Thủ một điểm cực

trầm làm cho hắn đau quá rú lên, đột nhiên hắn bước nhanh tới trước mặt mũi thương, nhún mình nhảy vọt ra ngoài sáu, bảy trượng, tay hữu vũ lộng mũi thương vùn vụt, bao phủ khắp mình.
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bảo:
- Bây giờ đôi chân hết đau rồi à ? Múa nhảy hay đấy chứ !
Vì thấy Ma Vân Thủ đáng thương nên chàng ra tay điểm vào huyệt đạo mở phong huyệt đầu gối đã bị mũi ám khí khóa chặt.
Ma Vân Thủ nghe qua như người tỉnh mộng vội buông cây thương xuống, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.
Còn ba tên bảo phiêu sư kia, lúc bấy giờ mới rõ không phải Cừu Thiên Hiệp xuất thủ đả thương Ma Vân Thủ, mà là giải huyệt trị thương cho hắn nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như thầm cảm tạ.
Ma Vân Thủ lúc bấy giờ tấn thối lưỡng nan, không lẽ cúi đầu tạ Ơn người chữa thương, lại không thể nào động thủ, vì thế hắn ngơ ngác như gà phải gió, như tượng phỗng sành.
Hồi lâu, ba vị bảo phiêu bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:
- Xin các hạ thứ lỗi vì tệ hữu không rõ các hạ ra tay cứu trợ ... chúng tôi xin tạ lỗi !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, quay mặt nhìn Ma Vân Thủ dịu giọng nói:
- Tại hạ đã mạo phạm đến tôn đài, xin bỏ qua cho tại hạ nhé !
Ma Vân Thủ vội vã vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng nói:
- Xin các hạ ... chớ nói lời này ! Cũng bởi bỉ phu quá thô lỗ ! Xin các hạ cho biết tôn dang quí tánh là chi ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:
- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp !
Một chuyện hết sức bất ngờ, khi Cừu Thiên Hiệp vừa nói dứt, bốn tên bảo phiêu sư không hẹn đồng kêu lên một tiếng a sửng sốt mỗi tên đều lùi ra sau một bước, tám con mắt rực hào quang. Chiếu ra những tia kinh hoàng đến cực độ, họ nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trối như vừa trông thấy thiên thần giáng thế hay quỉ sứ hiện hình.
Cừu Thiên Hiệp rùng mình kinh ngạc, không rõ mấy người này làm trò gì quái lạ, nên vội nhìn lại khắp chân thân, từ quần áo đến chân tay vẫn không thấy có gì thay đổi nhưng không hiểu sao họ nhìn chàng như vừa thấy phải quái vật.
Bốn tên bảo phiêu sư láy mắt nhau, và đồng đứng kề sát nhau vừa thối

lui thêm một bước vừa ngập ngừng hỏi không ra tiếng:
- Á ... à ! Là ... là ...
Ma Vân Thủ sợ đến xám mặt, hắn lẻn ra đứng sau lưng ba tên bảo phiêu sư, và đưa cặp mắt kinh hoàng lén nhìn Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên đến cùng tột, như người từ cung trăng rơi xuống, nên khoát tay vẫy gọi bốn tên bảo phiêu sư hỏi to:
- Bốn vị phiêu sư ! Tại hạ có nói gì không đúng chăng ?
Bốn tên bảo phiêu sư tỏ vẻ hoảng hốt vội vòng tay và lạc giọng nói:
- Không, không ... có gì ! Chẳng sai tí nào cả !
Cừu Thiên Hiệp hết sức ngạc nhiên, không rõ vì sao họ thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, và tên nào cũng giống như mèo mắc nước, gà gặp phải chồn, bèn hỏi:
- Chẳng hay bốn vị phiêu sư thấy nghi ngờ gì ta, hoặc giả không vui lòng về thái độ của ta xin quí vị cứ nói !
Bốn tên bảo phiêu lắc đầu lia lịa vừa đi thụt lùi rất mau ra tận hàng lang, đột nhiên cả bốn tên vòng tay xá dài Cừu Thiên Hiệp vừa kêu lên thất thanh:
- Chúng tôi nào dám thế ... Xin chúc lão gia ngủ ngon !
Vừa nói xong, chúng thối lui ra ngoài, vừa gọi đám tùy tùng bươn bả đẩy bốn cổ xe bảo phiêu về Đông viện.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy khó hỏi cho ra manh mối, nên lấy làm buồn bực vô cùng, vì trong lòng chàng ngổn ngang nhiều vấn đề nghi hoặc không giải quyết được, bèn lặng lẽ đi về phòng riêng.
Khi chàng vừa vào đến giữa phòng, một chuyện vô cùng quái đảng hiện ra trước mắt, khiến đôi chân suýt run bắn lên chàng thất thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc:
- Ôi ... chao !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 30
Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Binh

Nguyên ánh sáng tọa đăng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừu Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rạnh:
Coi chừng lối đi !
Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn cho kỹ

mới nhận ra, tựa hồ người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song lẽ nét khắc nhất định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.
Cừu Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải là hàng liễu yếu đào tơ mà hạng nữ lưu anh kiệt.
Chàng cúi đầu trầm mặt và nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:
Lấy theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngô đồng, hắn mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét như thế ! Theo chiếc bóng mà luận, thì người này mặt trường bào, chứng tỏ chiếc bóng đen là hạng mày râu nam tử.
Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng ?
Chắc đúng như thế ! Tuy chiếc bóng bay tới thoắt lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếc bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếc bóng đen trước không sai một mảy.
Nhưng chiếc bóng nọ là ai ? Cừu hay bạn ?
Cừu Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là ai ? Sau những mờ mệt, chàng đưa tay khoát thổi ngọn đèn rồi lên giường yên nghỉ.
Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừu Thiên Hiệp trăn trở mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đâu, dồn dập xảy đến với chàng.
Sau khi ra khỏi địa huyệt, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quấn lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rớt xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.
Bích Lệ Hồng, Lịch Huyết Kiếm và ta vô cớ đã trở nên mối Huyết cừu !
Phật diện kim thân Ngộ Phi đại sư, vô cớ mời hội ước.
Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên bảo phiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.
Chốn giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khủng bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hoá câu chuyện !
Cừu Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.

Hôm sau khi trống lầu đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo phiêu cuộc đã thức giấc họ bươn bã đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điếm ...
Khi ánh sáng mặt trời soi thấu cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giựt mình thức giấc, chàng bèn gọi chưởng quỹ tính tiền phòng, rồi mới rời khách điếm.
Trên bước lộ đường, những tiếng đồn của mọi giới về hành động của chàng thiếu niên cao thủ, họ nói hắn làm thế nào chống nổi mỗi bang mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấy giờ.
Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mồn một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiếu niên cao thủ không rõ được mười phân, chứ thâm tâm chàng lại nghĩ hễ kỳ nhơn tất có kỳ sự, tuy những lời đồn là những nguồn tin không xác thật, nhưng ở đời có câu chó đâu chó sủa lỗ không, chẳng phường ăn trộm cũng quân đứng đường !
Chàng bèn để bụng những lời nói này, mà dụng tâm lưu ý đến những việc xảy ra hẳn tìm sự hư thật.
Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:
Nếu gã thiếu niên cao thủ kia là danh môn chánh phái, thì nên tìm đến kết thân đổi trao võ thuật, còn trái lại hắn là phường độc tâm cước phu, thì cũng cố tìm hắn để trừ khử !
Chàng cúi đầu cất bước rất nhanh. Ngày nọ khi vầng đông vừa ló dạng thì chàng đã đến cửa Tiềm Long Cốc.
Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cố tránh những điều cấm kỵ của thần y Hoa Tử Phong, vì thế chàng không dám đường đột đi ngay vào cốc động mà lần lên ngọn cao phong cúi đầu nhìn xuống cốc động quan, chỉ thấy nhà tre mái cỏ vẫn như xưa, song quang cảnh vắng lặng như bức tranh u u liêu lạc.
Chàng lại suy nghĩ:
Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi đào nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trú ngụ, ví như có bỏ xác tại đây nắm xương tàn cũng được đôi phần an ủi ... vì xa hẳn sự uế trược bụi đời.
Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dùng luồng chân khí, cố bắt chước Thước y du long Thượng Quan Kiệt lúc trước. Khi đến đây phải hú lên những hơi dài báo cho lão thần y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hú một hơi thật dài.

Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.
Chàng thầm tính chắc là Thần y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyền đi vào hang sâu.
Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, hình dáng của thần y Hoa Tử Phong vẫn vắng bặt.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chép miệng bảo thầm:
Có lẽ, thời gian mài dũa thần y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì ?
Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở hú một tràng dài, lần này tiếng hú thật trầm hùng, như rồng ngâm hổ rống vang dậy khắp bốn bề rừng núi.
Tiếng hú dứt, chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đua rơi, dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng, ngoài những tiếng rì rào của cành tòng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.
Cừu Thiên Hiệp quá nóng ruột, liền cố gắng hú gọi lần thứ ba.
Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vĩ đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.
Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ, Cừu Thiên Hiệp quan sát cảnh vật, tâm thần rúng động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra ...
Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tấc, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã.
Cừu Thiên Hiệp xô mạnh phên cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:
- Hoa lão tiền bối ! Hoa ... Ôi trời !
Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bất giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian phòng khách dấu máu chảy loang, mùi tanh thối xông lên nôn mửa, bàn ghế ngổn ngang không còn thứ tự như trước. Bách Thảo đường hai cánh cửa lớn mở hoác ra, trên mặt đất đầy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổn ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, vội chạy bươn bã ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:

- Hoa tiền bối ! Tiền.....bối ở đâu ? Hoa tiền bối đâu ?
Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thần nông do nhà danh họa Ngô Đạo Tử trước tác, được treo giữa nhà như bức hoành phi, trên bức họa Thần nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừu Thiên Hiệp giết !
- Trời hỡi !
Cừu Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa mạnh vào đầu, đôi mắt tóe lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phỏng dầu, toàn thân chàng run lên bần bật, suýt ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã gục.
Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quấn lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giảo nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.
Một khắc đã qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đấy là khoảng vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng chàng vội chùn bước vì chàng thấy trước mặt có sáu nấm mồ mới đắp, trước nấm mồ bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khắc một dòng chữ như sau:
Nhứt đại võ lâm thần y Hoa Tử Phong chi mộ.
Nấm mồ bên tả lại khắc:
Vũ nội nhứt lưu kiếm khách, Tuyệt tình kiếm, Thiết thương hận chi mộ.
Ngoài ra còn bốn nấm mồ con, Cừu Thiên Hiệp tối mặt không muốn xem nữa, đấy là bốn nấm mồ của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.
Quả là trảm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tán tận lương tâm, độc hơn sài lang thủ đoạn hơn hổ, báo.
Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt tình kiếm là hàng sư môn trưởng bối, còn Hoa Tử Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niềm bi phẫn trào lên tận cổ, bất giác rưng rưng mấy giọt anh hùng lệ.
Đột nhiên chàng chép miệng thì thầm:
- À ... à ... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyết kiếm đã cùng ta liều mạng, để rồi phải chịu tự ải, việc này tất có liên quan !
Thật là cái oan khúc tầy trời ! Một chuyện mà ta phải giải khai cái mê này mới được.
- Hừ !
Một tiếng hừ nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư bỗng giật nẩy mình tỉnh dậy.

- Có người !
Vừa thốt ra hai tiếng nhỏ, thân mình chàng như chiếc phao thăng thiên, nhảy dựng lên đứng trên phiến đá, vừa đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiều vầng sương mù còn xông tỏa lờ mờ, chàng chợt thấy một điểm đen mau như chim bay điện xẹt, chớp mắt đã biến mình chìm trong lớp khói mù sau rặng cây xanh ...
Cừu Thiên Hiệp phẫn nộ đến cùng cực chính mình lại bị người theo dõi như bóng với hình, mà không hay biết gì cả, đã rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tưởng được.
Chàng thầm đoán người này không ai lạ hơn mà chính là kẻ được cách giới giang hồ nhắc nhở và đồn đãi tên thiếu niên cao thủ. Phải đuổi theo cho kỳ được ! Vừa nghĩ đến đây, chàng lắc mình vượt qua Bách Thảo đường.
Cừu Thiên Hiệp vì quá phẫn nộ nên tung mình lên cao mấy trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xuống đất ... thì chợt thấy ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tối.
Nhanh như chim cắt vồ gà, ngũ chỉ của chàng vươn ra như vuốt hổ chụp nhanh vào bóng kẻ lạ, thuận thế chàng điểm nhanh vào các ngôi huyệt đạo lớn, đồng thời vươn tay kẹp nách hắn xách đến trước cửa nhà, ném mạnh xuống sân và gằn giọng bảo:
- Tưởng ai lại ... hóa ra ngươi !
Nguyên người này là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.
Ngô Trung Sanh mặt xám như đổ chàm, đôi mắt nhìn trực thị mũi thở phì phì, tựa hồ như người câm, mấp máy đôi môi nói không ra tiếng ...
Cừu Thiên Hiệp phẫn hận gào lên:
- Ngươi lại đây lâu mau ? Và người chạy là ai, nói mau !
Ngô Trung Sanh nhăn mặt nhíu mày, mấp máy đôi môi mấy lượt song chẳng thốt ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thảm hại vì hắn bị điểm vào huyệt nên bị câm !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuống thấp đưa hai ngón tay vuốt nhẹ vào á huyệt giải khai huyệt đạo cho hắn.
Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiếng ối chao nghe rất đau đớn. Tứ chi hắn run lên bần bật, vội ngã người nằm sấp trên mặt đất giống con Ô quỉ, bằng giọng nói thiểu não:
- Lão ... thiếu gia ... Cừu Thiên Hiệp ... Xin tha mạng. Xin ... tha ...

mạng !
Cừu Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắn đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyệt cho hắn vừa từ tốn bảo:
- Ngươi ở đây lâu mau ?
Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằng giọng nói đau đớn tiếp lời:
- Nghe tin vị thần y bị người sở hại, lúc sanh tiền người đã nghiên cứu và chế tạo nhiều loại thuốc ly kỳ, vì thế khi mãn phần ắt còn lưu lại ít nhiều ... do đó ... ta mới đến ...
Vừa nói, hắn vừa cho tay vào bọc lấy ra mấy cái bình thuốc nhỏ, hầu minh chứng lời nói của hắn là thật.
Cừu Thiên Hiệp phun một bãi nước miếng vừa gằn giọng bảo:
- Xì ! Thật là phường đạo chích ! Thừa cơ nước đục thả câu !
Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:
- Tiểu nhân không rõ thiếu hiệp còn ở lại đây, nếu tiểu nhân biết, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì !
Cừu Thiên Hiệp bất giác hỏi lại:
- Ngươi nói còn ở lại đây ? là ngươi muốn bảo ta ...
Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:
- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừu thiếu hiệp thì hành một việc và bỏ đi, thì thiếu hiệp còn trở lại Tiềm Long cốc lần thứ hai để làm gì ? Vả lại Hoa lão thần y đã không còn ai hậu duệ, không dưỡng tử, lại không có một tên đệ tử chân truyền ... sở dĩ ...
như ... thế nên ...
Cừu Thiên Hiệp quát to lên:
- Ngươi bảo ta thi hành một việc ... rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử ?
Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:
- Sự thể ... còn đó ! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu !
Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp chột dạ rống to lên:
- Câm mồm ! Ai bảo ngươi rằng ta hành động như thế ?
Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:
- A ! Không phải ! Vậy ra không phải..... thiếu hiệp ?
Vì hắn sợ đến tột bực, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rền rĩ.
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn quả sợ nên dịu giọng:

- Ngươi hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điểm huyệt ngươi và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ ngươi có nhận rõ hắn là ai không ?
Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thưa:
- Thiếu hiệp ! Lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người dao động, nhanh như cắt một luồng kình phong xoáy mạnh vào á huyệt, tiếp đấy khảm huyệt bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song chưởng đánh tiểu nhân lọt vào hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ nên tiểu nhân thoát chết ... vì thế tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả ! Chẳng nhẽ người giáo huấn tiểu nhân lại không phải là thiếu hiệp ư ?
Cừu Thiên Hiệp lắng nghe hắn nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dịu dàng bảo:
- Xì, ngươi đã thấy tên quỷ sống đó ! Vì cớ nào mà ngươi lại đoán người đó là ta ?
Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:
- Chẳng phải người ? Thiếu hiệp ! Người đã đùa với tiểu nhân ư ! Không ! Dù cho mười tên Ngô Tiểu Sanh đầu thai chuyển kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân ... ừ ! Không phải thiếu hiệp ! Tiểu nhân..... Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chận lời, hét to lên:
- Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi đoán nhận người đó là ai ?
Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bằng giọng nói thất thanh hốt hoảng:
- Không phải thiếu hiệp ! À ... không ! Thiếu hiệp bảo không ! Tự nhiên là không !
Đúng rồi ... tiểu nhân ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nói vòng vo lục quốc, không ra câu nói nào cả, nên vẫy tay phất nhẹ vào hai chân hắn giải huyệt, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:
- Ngươi đi khỏi đây mau !
Vừa quát dứt, Cừu Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào mông Ngô Trung Sanh một cái đá Tam tảo ngũ mái thế mạnh thần tốc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên úy chết ! thân mình hắn bị nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi dược thảo, hắn cố gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay, chẳng khác nào con chó nhà ma.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng với tay gỡ bức trượng Thần nông

cuốn nhỏ giắt vào mình, bèn lần bước ra ngoài, chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Cốc mà nhắm hướng Trường An đi lần tới.
Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừu Thiên Hiệp đã đi đến thành Tràng An.
Trường An về đêm, chợ nhóm như thường, người qua lại thật ồn ào náo nhiệt.
Cừu Thiên Hiệp thấy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa Hư phế cổ lâu, lúc bấy giờ tòa cổ lâu đài chỉ còn trơ đống gạch vụn, và một vài thân cây cháy nám đen chen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.
Chàng tính trở lại ngôi khách điếm củ, thuê chỗ nghỉ ngơi, rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhất Đại Yên Cư, đồng thời xem cô em gái mãi võ Hắc Phụng có đến đấy hay chăng ?
Cừu Thiên Hiệp bước lần về hướng khách điếm, đứng xa xa nhìn thấy ngôi khách điếm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhan chân chạy vọt đến trước cửa khách điếm.
Chợt thấy trước cửa lớn ra vào khách điếm, bị hai vật to chắn mất lối đi.
Một cái là pho thần tượng Hộ pháp di đà, bằng đá xanh tạc thành, thần sắc oai phong lẫm liệt.
Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.
Cả hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điếm, dù cố ép mình cũng khó chui qua lọt.
Tên chưởng quỷ của khách điếm cố chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp di đà, cái đầu hắn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma bổng. Hắn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bi ai kêu lên:
- Nhị vị Phật gia nên mở lượng từ bi, di chuyển bức thần tượng qua một bên, tiểu điếm nguyện làm lễ cúng dương nhị vị !
Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.
Bên tả là một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phơi cái bụng phệ to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vồng ngang, đầu tròn nhẵn thín hiện rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏi khóe, lão nhắm mắt không nói nửa lời.
Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm

tong như cây sậy, toàn thân khô đét như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phương tiện sáng, hai tay chắp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư. Hai vị hòa thượng nín im, dường như không nghe tiếng van lơn của tên chưởng quỹ.
Cừu Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động thật là phường dối thế gạt người, nên người ta muốn đuổi không đi, muốn dời không đứng.
Bấy giờ, mọi người vây quanh để xem, ho đi dãn ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kẻ thì nói tên chưởng quỹ cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hòa thượng là Phật Kim Cang, La Hán hạ phàm ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hàng ngàn câu chuyện quái dị hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điếm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vẹt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:
- Xin các vị nhường bước cho tôi vào !
Trong khách điếm tên chưởng quỹ nhìn ra thấy Cừu Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hòa thượng mập van nài cầu khẩn:
- Đại sư phụ ! Xin người phát bồ đề tâm, từ bị hỉ xả nhường một lối nhỏ cho khách vào ...
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên chưởng quỹ vui vẻ bảo:
- Không cần phải nói ! Ta đã có cách vào trong !
Vừa nói dứt, chàng bước sấn lên bực thềm tay hữu nắm lấy cái quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng Hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điềm đạm nói:
- Xin nhường lối đi ạ ! Hộ pháp thần !
Vừa nói xong, chàng giở cao lên, một phiến đá một khối đồng nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hòa thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hai tay đặt nhẹ tượng Hộ pháp và chuông đại hồng trở về vị trí cũ, vừa trầm giọng nói:
- Tất cả trở về nguyên vị, ta chỉ muốn vào cửa, xin thứ lỗi.
Bấy giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắc đầu, thè lưỡi. Một khắc sau họ nhao nhao lên khen:
Hay tuyệt.
Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắt to, hòa thượng ngồi bên tả vươn tay phải ra phát mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắn, nhắm sau ót Cừu Thiên Hiệp kích mạnh. Cừu Thiên Hiệp tuy không quay đầu

lại, song nghe gió biết ngay ám khí, chàng vẫn điềm tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấy là hạt chuỗi thép đen huyền, chàng bèn cất tiếng nói to:
- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta cần vào phòng an nghỉ !
Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiếng quát to như sấm:
- Tiểu tử, hãy đứng lại !
Cừu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười tủm tỉm hỏi:
- Có phải gọi ta chăng ?
Vị hòa thượng phì nộn ngồi bên tả đứng phắt dậy đưa tay nâng bức tượng Hộ pháp để sang một bên, một tay xốc xâu chuỗi thép nói rổn rảng:
- Ngươi là người gì ? Tại sao ngươi dám cản trở sự việc của Phật gia ?
Lão hòa thượng ốm tong ngồi bên hữu cũng đứng dậy rống to:
- Có phải ngươi muốn Phật gia siêu độ cho ngươi chăng ?
Tên điếm chưởng quỹ thấy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:
- Nhị vị Phật gia ! Xin nhị vị chớ phiền việc này tiểu điếm xin thay khách hàng chịu tội ...
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên chưởng quỹ lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gằn giọng nói:
- Ai bảo các ngươi giở trò cản lối, vả lại ta đã nói trước hẳn hòi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sứt mẻ gì đồ vật của ngươi đâu mà nổi cáu hung hăng ?
Chẳng qua chốn này có Cố đô thắng địa, ta không muốn các ngươi hung ác, chẳng kể phép nước, luật trời và cái tội nặng nhất là làm nhục Kim diện Phật Như Lai, các ngươi hiểu chứ ?
Hòa thượng mập quay nhanh xâu chuỗi, vừa rống lên inh ỏi:
- Tiểu tử ! Ngươi dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ ?
Cừu Thiên Hiệp vờ như không nghe, tay cầm hạt chuỗi tung lên hạ xuống, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồng, bằng giọng nói trầm nặng bảo:
- Này Phật gia ! Chuỗi hạt của ngươi mất một viên ! Này trả cho ngươi đó !
Vừa nói dứt, thì phắt một tiếng ẴvèoỮ, hạt chuỗi ngọc bằng thép bay thẳng vào ngay mặt con rồng khắc trên cái chuông đại hồng. Con rồng bay đang mù đột nhiên có mắt, nội lực của chàng quá sung mãn, nên chỉ cái ném nhẹ mà hột chuỗi soi thủng gang thép dính cứng vào mắt

con Phi long thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẻ rồng chấm mắt.
Mọi người đứng vây trước cửa khách điếm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.
Lão hòa thượng ốm tong như cây tre hơi xám mặt, song cố gượng quát lớn:
- Tiểu tử, ngươi chết đã đáng số !
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chợt nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn, bèn cả cười hỏi:
- Các người từ Lữ Lương sơn đến đấy à ?
Hòa thượng béo tỏ vẻ đắc chí cười hô hố, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gằn giọng:
- Ừ, ngươi cũng biết đấy à ? Tốt lắm ... Phật gia sẽ siêu độ cho ngươi !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trẻ trung bỗng rắn lại, bằng giọng nói như ma lệnh trầm trầm:
- Hai gã hòa thượng ! Các ngươi thay thế Đại ma Thông Thiền tìm đăng viện mà đến phải chăng ? Vậy các ngươi chớ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục ! Tạo con đường bất hảo ở đây chứ !
Nguyên Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương Sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma mà nhị ma là hòa thượng béo tên gọi Thông Tánh vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ Thông Linh.
Nhị ma Thông Tánh tay xốc xâu chuỗi thép, kêu rổn rảng, miệng hét như sấm động ba đào:
- Tiểu tử, ngươi là ai ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia căm phẫn, bèn nặng giọng cả mắng:
- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chẳng hay các ngươi đến đây để gây rối hay sao ?
Tam ma Thông Linh với tấm thân gầy guộc hắn rút cây phương tiện sang quay vòng trước mặt, liếc mắt ra hiệu với Thông Tánh đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp ! Ngươi hãy lắng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiếm tin tức đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế tất nhiên ngươi biết rõ. Vậy hãy trả lời mau !
Cừu Thiên Hiệp thấy hai gã hung hăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muốn

bày điều gây gỗ bèn cả giận đưa mắt nhìn những người hiếu kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:
- Các vị nên tránh ra hai bên !
Những khách háo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế tưởng đâu sẽ xảy ra trận thư hùng quyết liệt, tất cả đều sợ chiêu qua chiêu lại sẽ bị vạ lây, nên dang ra thật xa tuy vậy họ cũng cố chen nhau xem việc gì xảy ra ...
Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp xích chân tả về phía trước ngang chiếc đại hồng chuông, tay hữu đưa ra nắm lấy quai chuông nhấc bổng lên vừa quát lớn:
- Cút mau !
Chiếc chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhắm ngay giữa đường cái quan bay tới !
- Ầm !
Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bể vụn bao lên dậy đất ngộp trời.
Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:
- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các ngươi phía Bắc thành khu Mã trường, chừng ấy sẽ nói chuyện sau nhé !
Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điếm, không thèm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.
Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau, Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ Pháp Di đà tam ma Thông Linh dùng cây phương tiện săng xéo nạy quả đại hồng chuông cả hai quá tức giận gầm rống lên:
- Không đến đó là ... tiểu nhân !
Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiển nghỉ nói vài lời Cống Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hung hăng nghe theo mà đến Mã trường.
Hai tên hung hăng đi rồi, những khách háo kỳ đua nhau bỏ đi tứ tán.
Tên chưởng quỹ của khách điếm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.
Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp bằng tròn trên nệp vận khí dưỡng thần.

Tên chưởng quỹ có lòng kính mến, nên nói những lời cảm tạ rối rít, sau cùng hắn nhẹ giọng:
- Tiểu khách quan ! Đêm nay khách quan nhất định đến Mã trường gặp họ chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:
- Phải đến.
Chưởng quỹ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:
- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại ! Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:
- Đa tạ tấm lòng của chưởng quỹ, nhưng mà sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đến ? Chưởng quỹ, ngươi hãy an tâm ... ta đã có cách !
Tên chưởng quỹ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chỉ vô ích, bèn thở dài từ giã xuống nhà ...
Vành trăng non vừa chớm ửng tại hướng Đông, nền trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp. Cừu Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phương hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biến.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 30
Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Binh

Nguyên ánh sáng tọa đăng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừu Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rạnh:
Coi chừng lối đi !
Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn cho kỹ mới nhận ra, tựa hồ người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song lẽ nét khắc nhất định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.
Cừu Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải là hàng liễu yếu đào tơ mà hạng nữ lưu anh kiệt.
Chàng cúi đầu trầm mặt và nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:

Lấy theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngô đồng, hắn mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét như thế ! Theo chiếc bóng mà luận, thì người này mặt trường bào, chứng tỏ chiếc bóng đen là hạng mày râu nam tử.
Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng ?
Chắc đúng như thế ! Tuy chiếc bóng bay tới thoắt lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếc bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếc bóng đen trước không sai một mảy.
Nhưng chiếc bóng nọ là ai ? Cừu hay bạn ?
Cừu Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là ai ? Sau những mờ mệt, chàng đưa tay khoát thổi ngọn đèn rồi lên giường yên nghỉ.
Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừu Thiên Hiệp trăn trở mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đâu, dồn dập xảy đến với chàng.
Sau khi ra khỏi địa huyệt, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quấn lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rớt xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.
Bích Lệ Hồng, Lịch Huyết Kiếm và ta vô cớ đã trở nên mối Huyết cừu !
Phật diện kim thân Ngộ Phi đại sư, vô cớ mời hội ước.
Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên bảo phiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.
Chốn giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khủng bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hoá câu chuyện !
Cừu Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.
Hôm sau khi trống lầu đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo phiêu cuộc đã thức giấc họ bươn bã đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điếm ...
Khi ánh sáng mặt trời soi thấu cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giựt mình thức giấc, chàng bèn gọi chưởng quỹ tính tiền phòng, rồi mới rời khách điếm.
Trên bước lộ đường, những tiếng đồn của mọi giới về hành động của

chàng thiếu niên cao thủ, họ nói hắn làm thế nào chống nổi mỗi bang mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấy giờ.
Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mồn một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiếu niên cao thủ không rõ được mười phân, chứ thâm tâm chàng lại nghĩ hễ kỳ nhơn tất có kỳ sự, tuy những lời đồn là những nguồn tin không xác thật, nhưng ở đời có câu chó đâu chó sủa lỗ không, chẳng phường ăn trộm cũng quân đứng đường !
Chàng bèn để bụng những lời nói này, mà dụng tâm lưu ý đến những việc xảy ra hẳn tìm sự hư thật.
Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:
Nếu gã thiếu niên cao thủ kia là danh môn chánh phái, thì nên tìm đến kết thân đổi trao võ thuật, còn trái lại hắn là phường độc tâm cước phu, thì cũng cố tìm hắn để trừ khử !
Chàng cúi đầu cất bước rất nhanh. Ngày nọ khi vầng đông vừa ló dạng thì chàng đã đến cửa Tiềm Long Cốc.
Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cố tránh những điều cấm kỵ của thần y Hoa Tử Phong, vì thế chàng không dám đường đột đi ngay vào cốc động mà lần lên ngọn cao phong cúi đầu nhìn xuống cốc động quan, chỉ thấy nhà tre mái cỏ vẫn như xưa, song quang cảnh vắng lặng như bức tranh u u liêu lạc.
Chàng lại suy nghĩ:
Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi đào nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trú ngụ, ví như có bỏ xác tại đây nắm xương tàn cũng được đôi phần an ủi ... vì xa hẳn sự uế trược bụi đời.
Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dùng luồng chân khí, cố bắt chước Thước y du long Thượng Quan Kiệt lúc trước. Khi đến đây phải hú lên những hơi dài báo cho lão thần y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hú một hơi thật dài.
Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.
Chàng thầm tính chắc là Thần y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyền đi vào hang sâu.
Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, hình dáng của thần y Hoa Tử Phong vẫn vắng bặt.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chép miệng bảo thầm:

Có lẽ, thời gian mài dũa thần y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì ?
Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở hú một tràng dài, lần này tiếng hú thật trầm hùng, như rồng ngâm hổ rống vang dậy khắp bốn bề rừng núi.
Tiếng hú dứt, chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đua rơi, dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng, ngoài những tiếng rì rào của cành tòng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.
Cừu Thiên Hiệp quá nóng ruột, liền cố gắng hú gọi lần thứ ba.
Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vĩ đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.
Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ, Cừu Thiên Hiệp quan sát cảnh vật, tâm thần rúng động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra ...
Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tấc, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã.
Cừu Thiên Hiệp xô mạnh phên cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:
- Hoa lão tiền bối ! Hoa ... Ối trời !
Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bất giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian phòng khách dấu máu chảy loang, mùi tanh thối xông lên nôn mửa, bàn ghế ngổn ngang không còn thứ tự như trước. Bách Thảo đường hai cánh cửa lớn mở hoác ra, trên mặt đất đầy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổn ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, vội chạy bươn bã ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:
- Hoa tiền bối ! Tiền.....bối ở đâu ? Hoa tiền bối đâu ?
Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thần nông do nhà danh họa Ngô Đạo Tử trước tác, được treo giữa nhà như bức hoành phi, trên bức họa Thần nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừu Thiên Hiệp giết !
- Trời hỡi !
Cừu Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa

mạnh vào đầu, đôi mắt tóe lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phỏng dầu, toàn thân chàng run lên bần bật, suýt ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã gục.
Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quấn lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giảo nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.
Một khắc đã qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đấy là khoảng vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng chàng vội chùn bước vì chàng thấy trước mặt có sáu nấm mồ mới đắp, trước nấm mồ bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khắc một dòng chữ như sau:
Nhứt đại võ lâm thần y Hoa Tử Phong chi mộ.
Nấm mồ bên tả lại khắc:
Vũ nội nhứt lưu kiếm khách, Tuyệt tình kiếm, Thiết thương hận chi mộ.
Ngoài ra còn bốn nấm mồ con, Cừu Thiên Hiệp tối mặt không muốn xem nữa, đấy là bốn nấm mồ của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.
Quả là trảm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tán tận lương tâm, độc hơn sài lang thủ đoạn hơn hổ, báo.
Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt tình kiếm là hàng sư môn trưởng bối, còn Hoa Tử Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niềm bi phẫn trào lên tận cổ, bất giác rưng rưng mấy giọt anh hùng lệ.
Đột nhiên chàng chép miệng thì thầm:
- À ... à ... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyết kiếm đã cùng ta liều mạng, để rồi phải chịu tự ải, việc này tất có liên quan !
Thật là cái oan khúc tầy trời ! Một chuyện mà ta phải giải khai cái mê này mới được.
- Hừ !
Một tiếng hừ nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư bỗng giật nẩy mình tỉnh dậy.
- Có người !
Vừa thốt ra hai tiếng nhỏ, thân mình chàng như chiếc phao thăng thiên, nhảy dựng lên đứng trên phiến đá, vừa đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiều vầng sương mù còn xông tỏa lờ mờ, chàng chợt thấy một điểm đen mau như chim bay điện xẹt, chớp mắt đã biến mình chìm trong lớp khói mù sau rặng cây xanh ...
Cừu Thiên Hiệp phẫn nộ đến cùng cực chính mình lại bị người theo dõi

như bóng với hình, mà không hay biết gì cả, đã rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tưởng được.
Chàng thầm đoán người này không ai lạ hơn mà chính là kẻ được cách giới giang hồ nhắc nhở và đồn đãi tên thiếu niên cao thủ. Phải đuổi theo cho kỳ được ! Vừa nghĩ đến đây, chàng lắc mình vượt qua Bách Thảo đường.
Cừu Thiên Hiệp vì quá phẫn nộ nên tung mình lên cao mấy trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xuống đất ... thì chợt thấy ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tối.
Nhanh như chim cắt vồ gà, ngũ chỉ của chàng vươn ra như vuốt hổ chụp nhanh vào bóng kẻ lạ, thuận thế chàng điểm nhanh vào các ngôi huyệt đạo lớn, đồng thời vươn tay kẹp nách hắn xách đến trước cửa nhà, ném mạnh xuống sân và gằn giọng bảo:
- Tưởng ai lại ... hóa ra ngươi !
Nguyên người này là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.
Ngô Trung Sanh mặt xám như đổ chàm, đôi mắt nhìn trực thị mũi thở phì phì, tựa hồ như người câm, mấp máy đôi môi nói không ra tiếng ...
Cừu Thiên Hiệp phẫn hận gào lên:
- Ngươi lại đây lâu mau ? Và người chạy là ai, nói mau !
Ngô Trung Sanh nhăn mặt nhíu mày, mấp máy đôi môi mấy lượt song chẳng thốt ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thảm hại vì hắn bị điểm vào huyệt nên bị câm !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuống thấp đưa hai ngón tay vuốt nhẹ vào á huyệt giải khai huyệt đạo cho hắn.
Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiếng ối chao nghe rất đau đớn. Tứ chi hắn run lên bần bật, vội ngã người nằm sấp trên mặt đất giống con Ô quỉ, bằng giọng nói thiểu não:
- Lão ... thiếu gia ... Cừu Thiên Hiệp ... Xin tha mạng. Xin ... tha ... mạng !
Cừu Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắn đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyệt cho hắn vừa từ tốn bảo:
- Ngươi ở đây lâu mau ?
Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằng giọng nói đau đớn tiếp lời:
- Nghe tin vị thần y bị người sở hại, lúc sanh tiền người đã nghiên cứu và chế tạo nhiều loại thuốc ly kỳ, vì thế khi mãn phần ắt còn lưu lại ít

nhiều ... do đó ... ta mới đến ...
Vừa nói, hắn vừa cho tay vào bọc lấy ra mấy cái bình thuốc nhỏ, hầu minh chứng lời nói của hắn là thật.
Cừu Thiên Hiệp phun một bãi nước miếng vừa gằn giọng bảo:
- Xì ! Thật là phường đạo chích ! Thừa cơ nước đục thả câu !
Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:
- Tiểu nhân không rõ thiếu hiệp còn ở lại đây, nếu tiểu nhân biết, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì !
Cừu Thiên Hiệp bất giác hỏi lại:
- Ngươi nói còn ở lại đây ? là ngươi muốn bảo ta ...
Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:
- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừu thiếu hiệp thì hành một việc và bỏ đi, thì thiếu hiệp còn trở lại Tiềm Long cốc lần thứ hai để làm gì ? Vả lại Hoa lão thần y đã không còn ai hậu duệ, không dưỡng tử, lại không có một tên đệ tử chân truyền ... sở dĩ ...
như ... thế nên ...
Cừu Thiên Hiệp quát to lên:
- Ngươi bảo ta thi hành một việc ... rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử ?
Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:
- Sự thể ... còn đó ! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu !
Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp chột dạ rống to lên:
- Câm mồm ! Ai bảo ngươi rằng ta hành động như thế ?
Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:
- A ! Không phải ! Vậy ra không phải..... thiếu hiệp ?
Vì hắn sợ đến tột bực, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rền rĩ.
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn quả sợ nên dịu giọng:
- Ngươi hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điểm huyệt ngươi và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ ngươi có nhận rõ hắn là ai không ?
Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thưa:
- Thiếu hiệp ! Lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người dao động, nhanh như cắt một luồng kình phong xoáy mạnh vào á huyệt, tiếp đấy khảm huyệt bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song chưởng đánh tiểu nhân lọt vào

hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ nên tiểu nhân thoát chết ... vì thế tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả ! Chẳng nhẽ người giáo huấn tiểu nhân lại không phải là thiếu hiệp ư ?
Cừu Thiên Hiệp lắng nghe hắn nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dịu dàng bảo:
- Xì, ngươi đã thấy tên quỷ sống đó ! Vì cớ nào mà ngươi lại đoán người đó là ta ?
Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:
- Chẳng phải người ? Thiếu hiệp ! Người đã đùa với tiểu nhân ư ! Không ! Dù cho mười tên Ngô Tiểu Sanh đầu thai chuyển kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân ... ừ ! Không phải thiếu hiệp ! Tiểu nhân..... Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chận lời, hét to lên:
- Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi đoán nhận người đó là ai ?
Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bằng giọng nói thất thanh hốt hoảng:
- Không phải thiếu hiệp ! À ... không ! Thiếu hiệp bảo không ! Tự nhiên là không !
Đúng rồi ... tiểu nhân ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nói vòng vo lục quốc, không ra câu nói nào cả, nên vẫy tay phất nhẹ vào hai chân hắn giải huyệt, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:
- Ngươi đi khỏi đây mau !
Vừa quát dứt, Cừu Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào mông Ngô Trung Sanh một cái đá Tam tảo ngũ mái thế mạnh thần tốc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên úy chết ! thân mình hắn bị nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi dược thảo, hắn cố gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay, chẳng khác nào con chó nhà ma.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng với tay gỡ bức trượng Thần nông cuốn nhỏ giắt vào mình, bèn lần bước ra ngoài, chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Cốc mà nhắm hướng Trường An đi lần tới.
Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừu Thiên Hiệp đã đi đến thành Tràng An.
Trường An về đêm, chợ nhóm như thường, người qua lại thật ồn ào náo nhiệt.
Cừu Thiên Hiệp thấy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa

Hư phế cổ lâu, lúc bấy giờ tòa cổ lâu đài chỉ còn trơ đống gạch vụn, và một vài thân cây cháy nám đen chen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.
Chàng tính trở lại ngôi khách điếm củ, thuê chỗ nghỉ ngơi, rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhất Đại Yên Cư, đồng thời xem cô em gái mãi võ Hắc Phụng có đến đấy hay chăng ?
Cừu Thiên Hiệp bước lần về hướng khách điếm, đứng xa xa nhìn thấy ngôi khách điếm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhan chân chạy vọt đến trước cửa khách điếm.
Chợt thấy trước cửa lớn ra vào khách điếm, bị hai vật to chắn mất lối đi.
Một cái là pho thần tượng Hộ pháp di đà, bằng đá xanh tạc thành, thần sắc oai phong lẫm liệt.
Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.
Cả hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điếm, dù cố ép mình cũng khó chui qua lọt.
Tên chưởng quỷ của khách điếm cố chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp di đà, cái đầu hắn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma bổng. Hắn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bi ai kêu lên:
- Nhị vị Phật gia nên mở lượng từ bi, di chuyển bức thần tượng qua một bên, tiểu điếm nguyện làm lễ cúng dương nhị vị !
Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.
Bên tả là một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phơi cái bụng phệ to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vồng ngang, đầu tròn nhẵn thín hiện rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏi khóe, lão nhắm mắt không nói nửa lời.
Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm tong như cây sậy, toàn thân khô đét như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phương tiện sáng, hai tay chắp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư.
Hai vị hòa thượng nín im, dường như không nghe tiếng van lơn của tên chưởng quỹ.
Cừu Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động thật là phường dối thế gạt người, nên người ta muốn

đuổi không đi, muốn dời không đứng.
Bấy giờ, mọi người vây quanh để xem, ho đi dãn ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kẻ thì nói tên chưởng quỹ cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hòa thượng là Phật Kim Cang, La Hán hạ phàm ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hàng ngàn câu chuyện quái dị hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điếm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vẹt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:
- Xin các vị nhường bước cho tôi vào !
Trong khách điếm tên chưởng quỹ nhìn ra thấy Cừu Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hòa thượng mập van nài cầu khẩn:
- Đại sư phụ ! Xin người phát bồ đề tâm, từ bị hỉ xả nhường một lối nhỏ cho khách vào ...
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên chưởng quỹ vui vẻ bảo:
- Không cần phải nói ! Ta đã có cách vào trong !
Vừa nói dứt, chàng bước sấn lên bực thềm tay hữu nắm lấy cái quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng Hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điềm đạm nói:
- Xin nhường lối đi ạ ! Hộ pháp thần !
Vừa nói xong, chàng giở cao lên, một phiến đá một khối đồng nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hòa thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hai tay đặt nhẹ tượng Hộ pháp và chuông đại hồng trở về vị trí cũ, vừa trầm giọng nói:
- Tất cả trở về nguyên vị, ta chỉ muốn vào cửa, xin thứ lỗi.
Bấy giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắc đầu, thè lưỡi. Một khắc sau họ nhao nhao lên khen:
Hay tuyệt.
Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắt to, hòa thượng ngồi bên tả vươn tay phải ra phát mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắn, nhắm sau ót Cừu Thiên Hiệp kích mạnh. Cừu Thiên Hiệp tuy không quay đầu lại, song nghe gió biết ngay ám khí, chàng vẫn điềm tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấy là hạt chuỗi thép đen huyền, chàng bèn cất tiếng nói to:
- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta cần vào phòng an nghỉ !
Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiếng quát to như sấm:
- Tiểu tử, hãy đứng lại !
Cừu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười tủm tỉm hỏi:

- Có phải gọi ta chăng ?
Vị hòa thượng phì nộn ngồi bên tả đứng phắt dậy đưa tay nâng bức tượng Hộ pháp để sang một bên, một tay xốc xâu chuỗi thép nói rổn rảng:
- Ngươi là người gì ? Tại sao ngươi dám cản trở sự việc của Phật gia ?
Lão hòa thượng ốm tong ngồi bên hữu cũng đứng dậy rống to:
- Có phải ngươi muốn Phật gia siêu độ cho ngươi chăng ?
Tên điếm chưởng quỹ thấy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:
- Nhị vị Phật gia ! Xin nhị vị chớ phiền việc này tiểu điếm xin thay khách hàng chịu tội ...
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên chưởng quỹ lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gằn giọng nói:
- Ai bảo các ngươi giở trò cản lối, vả lại ta đã nói trước hẳn hòi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sứt mẻ gì đồ vật của ngươi đâu mà nổi cáu hung hăng ?
Chẳng qua chốn này có Cố đô thắng địa, ta không muốn các ngươi hung ác, chẳng kể phép nước, luật trời và cái tội nặng nhất là làm nhục Kim diện Phật Như Lai, các ngươi hiểu chứ ?
Hòa thượng mập quay nhanh xâu chuỗi, vừa rống lên inh ỏi:
- Tiểu tử ! Ngươi dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ ?
Cừu Thiên Hiệp vờ như không nghe, tay cầm hạt chuỗi tung lên hạ xuống, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồng, bằng giọng nói trầm nặng bảo:
- Này Phật gia ! Chuỗi hạt của ngươi mất một viên ! Này trả cho ngươi đó !
Vừa nói dứt, thì phắt một tiếng ẴvèoỮ, hạt chuỗi ngọc bằng thép bay thẳng vào ngay mặt con rồng khắc trên cái chuông đại hồng. Con rồng bay đang mù đột nhiên có mắt, nội lực của chàng quá sung mãn, nên chỉ cái ném nhẹ mà hột chuỗi soi thủng gang thép dính cứng vào mắt con Phi long thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẻ rồng chấm mắt.
Mọi người đứng vây trước cửa khách điếm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.
Lão hòa thượng ốm tong như cây tre hơi xám mặt, song cố gượng quát lớn:
- Tiểu tử, ngươi chết đã đáng số !

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chợt nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn, bèn cả cười hỏi:
- Các người từ Lữ Lương sơn đến đấy à ?
Hòa thượng béo tỏ vẻ đắc chí cười hô hố, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gằn giọng:
- Ừ, ngươi cũng biết đấy à ? Tốt lắm ... Phật gia sẽ siêu độ cho ngươi !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trẻ trung bỗng rắn lại, bằng giọng nói như ma lệnh trầm trầm:
- Hai gã hòa thượng ! Các ngươi thay thế Đại ma Thông Thiền tìm đăng viện mà đến phải chăng ? Vậy các ngươi chớ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục ! Tạo con đường bất hảo ở đây chứ !
Nguyên Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương Sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma mà nhị ma là hòa thượng béo tên gọi Thông Tánh vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ Thông Linh.
Nhị ma Thông Tánh tay xốc xâu chuỗi thép, kêu rổn rảng, miệng hét như sấm động ba đào:
- Tiểu tử, ngươi là ai ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia căm phẫn, bèn nặng giọng cả mắng:
- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chẳng hay các ngươi đến đây để gây rối hay sao ?
Tam ma Thông Linh với tấm thân gầy guộc hắn rút cây phương tiện sang quay vòng trước mặt, liếc mắt ra hiệu với Thông Tánh đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp ! Ngươi hãy lắng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiếm tin tức đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế tất nhiên ngươi biết rõ. Vậy hãy trả lời mau !
Cừu Thiên Hiệp thấy hai gã hung hăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muốn bày điều gây gỗ bèn cả giận đưa mắt nhìn những người hiếu kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:
- Các vị nên tránh ra hai bên !
Những khách háo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế tưởng đâu sẽ xảy ra trận thư hùng quyết liệt, tất cả đều sợ chiêu qua chiêu lại sẽ bị vạ lây, nên dang ra thật xa tuy vậy họ cũng cố chen nhau xem việc gì xảy ra ...

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp xích chân tả về phía trước ngang chiếc đại hồng chuông, tay hữu đưa ra nắm lấy quai chuông nhấc bổng lên vừa quát lớn:
- Cút mau !
Chiếc chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhắm ngay giữa đường cái quan bay tới !
- Ầm !
Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bể vụn bao lên dậy đất ngộp trời.
Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:
- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các ngươi phía Bắc thành khu Mã trường, chừng ấy sẽ nói chuyện sau nhé !
Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điếm, không thèm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.
Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau, Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ Pháp Di đà tam ma Thông Linh dùng cây phương tiện săng xéo nạy quả đại hồng chuông cả hai quá tức giận gầm rống lên:
- Không đến đó là ... tiểu nhân !
Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiển nghỉ nói vài lời Cống Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hung hăng nghe theo mà đến Mã trường.
Hai tên hung hăng đi rồi, những khách háo kỳ đua nhau bỏ đi tứ tán.
Tên chưởng quỹ của khách điếm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.
Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp bằng tròn trên nệp vận khí dưỡng thần.
Tên chưởng quỹ có lòng kính mến, nên nói những lời cảm tạ rối rít, sau cùng hắn nhẹ giọng:
- Tiểu khách quan ! Đêm nay khách quan nhất định đến Mã trường gặp họ chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:
- Phải đến.
Chưởng quỹ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:

- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại ! Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:
- Đa tạ tấm lòng của chưởng quỹ, nhưng mà sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đến ? Chưởng quỹ, ngươi hãy an tâm ... ta đã có cách !
Tên chưởng quỹ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chỉ vô ích, bèn thở dài từ giã xuống nhà ...
Vành trăng non vừa chớm ửng tại hướng Đông, nền trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp. Cừu Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phương hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biến.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 31
Quái Tăng Và Câu Chuyện Quái

Thành Trường An tuy bao la rộng rãi, song đối với Cừu Thiên Hiệp là một tay tuyệt thế khinh công, nên chẳng mấy chốc chàng đã đến giữa khu Mã trường.
Đêm về khuya khu Mã trường thật đìu hiu vắng vẻ, không một bóng người qua lại, nên hoang lạnh thê lương, chẳng khác nào bãi tha ma đầy nấm mồ vô chủ.
Cừu Thiên Hiệp khoanh tay đứng sửng trên gò đất cao, từ xa xa vang lại tiếng trống điểm canh chàng thầm đoán giờ này chắc Lữ Lương song tăng chưa đến, nên lặng lẽ đứng chờ.
Ánh trăng non cong cong như vành lưỡi hái, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, càng chập chờn với muôn ngàn tinh tú chiếu nhấp nhoáng như ánh phi huỳnh, tỉnh thoảng một ngôi sao lạc xẹt ngang trời có lẽ rơi xuống một vùng đại địa xa xôi ...
Cừu Thiên Hiệp hơi sốt ruột, nên ngước mặt nhìn sao để tiêu khiển phút giây chờ đợi.
Nọ là sao Tâm bốn điểm lờ mờ, chàng chép miệng than thầm:
Có lẽ loài người đã đến độ loạn não mờ cả lương tâm, nên điềm trời ứng vận Tâm mờ !

Nằm lệch ngang sao Tâm độ mươi con sào là Sao Hư gồm mười ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ. Hỡi ôi ! Đất có thần, dân có vận, Hư thuộc vào ngôi thận hậu mà tỏ rạng là điềm tướng dữ ở giang cung được thịnh vượng. Có lẽ con người trộm cắp rất nhiều, và đang được tiêu dao trên núi cao rừng vắng, luật vua phép nước không trừng trị được, chỉ tội cho dân lành !
Chợt thấy một tia sáng nằm dọc từ Nam chí Bắc, đây là ngôi tuệ tinh xuất hiện.
Theo sách thiên văn ký của Trần Đoàn sao Tuệ tức là sao chổi cả mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, nó trở ngọn về hướng nào, là hướng đó bị càn quét, bõi binh đao kiếp sát Chàng chép miệng nói thầm:
Đất Bắc đã già mà mãi chịu nạn binh đao kiếp sát, điềm trời ứng vận vàng ánh một góc trời Nam, có lẽ miền Nam nhân tài sẽ trổ ...
trổ nhiều !
Đột nhiên.
- Bồng, bồng ... bồng !
Tiếng trống lại vang lên ba nhịp báo hiệu nửa đêm giờ Tí, vầng trăng non trong như sữa dừng hẳn giữa khung trời màu xanh lá mạ.
Từ một ngôi chùa cổ xa xưa, vị sư già thức giấc công phu nên quả đại hồng chuông văng vẳng lại tiếng boong boong một âm điệu u buồn, tô điểm cho cảnh đêm dài tĩnh mịch, thêm phần não dạ thê lương.
Đến giờ hẹn mà Lữ Lương song tăng vẫn chưa đến, luôn cả tiếng vạt kêu sương, tiếng dơi đớp muỗi, tiếng dế gọi đàn cũng không nghe vang động nhẹ.
Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột chép miệng bảo thầm:
Lữ Lương song tăng có lẽ chúng thấy khó mà thủ thắng nên chuồn ... hay là bọn chúng chỉ là hạng người hữu danh vô thực, đã co đầu rút cổ như con rùa quạ, cũng nên !
Chàng lại rảo bước toan vòng quanh khu Mã trường, đôi mắt xanh ló rọi khắp ba nơi bốn hướng !
- Húy ... kìa !
Dưới ánh trăng ảm đạm, chàng chợt thấy một cây thiết sàng, một pho tượng Di Đà, đặt dưới cội bạch dương, rõ là dấu hiệu của Lữ Lương song tăng, nhưng còn người thì đã đi đâu ?
Cừu Thiên Hiệp cố đưa mắt quan sát lần nữa, và bước đi vòng bốn phía. Chợt thấy trên bãi cát trắng tinh, có hai cổ thây ma đầy máu, một béo, một gầy, nằm nghiêng ngửa dưới cát, chính là Lữ Lương song tăng

chẳng sai một điểm; chàng cố quan sát từ đầu đến chân Lữ Lương song tăng nhưng tuyệt nhiên không có vết thương nào, chỉ có hai khóe miệng máu trào ra ướt cả áo quần và đông đặc lại như khăn bùn, màu máu khô, tất nhiên song tăng bị người đánh nát tạng phủ ... Vì sao ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn hai cổ thi hài, vừa cau mày nói nhẩm:
- Tại sao có chuyện vô lý và quái lạ thế này ?
Nguyên vì Lữ Lương song tăng bị người xẻo mất bốn vành lỗ tai, cho nên máu đổ lâm ly một cách thê thảm như thế ...
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, Lữ Lương song tăng tuy ác độc, nhưng cũng có cách răn dọa, chứ đâu phải trừng trị bằng cách thảm sát như thế này ...
Bỗng một cơn gió mát thổi tung mớ lá, cỏ khô như quét sạch bãi cát, vầng trăng non gần chen xuống Tây Đoài, chiếu sáng mặt cát, hiện lên lồ lộ trên mặt cát bốn chữ hãi hùng:
Cừu Thiên Hiệp giết !
Cừu Thiên Hiệp rụng rời, chẳng khác nào trái chùy nặng trăm cân đánh vào ngực.
Ai là thủ phạm ? Tại sao cứ mãi tạo ra những tấn kịch..rồi ký tên chàng ?
Lữ Lương song tăng đã chết, tuy Cừu Thiên Hiệp chẳng sợ, nhưng việc này phải có lý do chứ ?
Chàng càng suy nghĩ, càng rối rắm không tìm ra một giải đáp nào, nhưng giờ đây trăng lặn sao mờ, chính mình lại đã mang thêm một câu chuyện sát nhân oan uổng, chàng cố nén thêm vài khắc nữa, vẫn không thấy mảy may động tịnh ... giờ đây biết ai mà hỏi ?
Khí giận bốc lên mờ cả mắt, Cừu Thiên Hiệp nghiến rằng trèo trẹo tay vận chưởng lực, đánh vào bãi cát, xóa tan đi bốn chữ ác hại.
- Ầm !
Một tiếng nổ long trời, cát bụi bốc lên ngùn ngụt, luồng kình phong quá dữ, đã đào sâu bãi cát thành một cái hố hàng trượng.
Cừu Thiên Hiệp chưa tiêu khí uất, nhưng nhìn thấy bãi cát đã lõm sâu, thầm trách mình phí công vô ích, chỉ còn ngước mắt lên trời thở hắt ra một hơi dài bực dọc, sau cùng quay gót trở về khách điếm !
- Sao lạ thế ? Đã giết chết Lữ Lương sơn tam ma, hai người chưa đủ sao ... mà còn uất khí ?
Tiếng nói õng ẹo vừa thốt ra, thì một bóng người cũng vừa phi thân tới.
Cừu Thiên Hiệp trỗ thuật khinh công, đang lơ lửng giữa khoảng không,

chợt nghe tiếng nói cảnh cáo, liền thâu bộ, hạ ngay xuống đất đối diện người lạ.
Người lạ có mái tóc huyền mươn mướt, thân hình đều đặn có đôi mắt xuân tình ẩn dưới viền mi yêu mị, đứng sững dưới bóng nguyệt mờ, chiếc áo bá kết đạo bào phất phơ trước gió, chính nàng này là Ngũ Diện Yêu Hồ.
Cừu Thiên Hiệp mắng thầm:
Gặp Yêu Hồ thì hết mong may mắn ! Không rõ ả có nhúng tay vào việc này chăng ? Vừa nghĩ đến đây, khí giận xung lên tận óc, hai vai chàng nhô lên thủ thế, vừa cao giọng quát to:
- Tưởng ai ... lại hóa ra ngươi ?
Ngũ Diện Yêu Hồ đưa đôi mắt liếc nhìn chàng, vành môi mỏng đỏ mỉm cười tình, vừa cất tiếng êm nhẹ bảo:
- Phải chính ta ! Thiếu Hiệp đang buồn lắm phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đôi mắt nàng ươn ướt như ướp lệ, thẳng như mũi gươm cự huyết đâm suốt tâm linh chàng một nhát quá sâu, dường như chưa đủ ánh mắt thép của yêu hồ còn cắt cả tứ chi, huyết thống khiến cho đôi mắt lờ đờ như say ngủ, tay chân rũ riệt, công lực dường như tiêu tán, không còn đủ sức chuyển động được.
Ngũ diện yêu hồ lại uốn éo như cô gái dậy tình xuân, thướt tha bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp chỉ cách chàng chừng một bước, đôi mắt không ngớt thôi thúc cướp sinh khí Cừu Thiên Hiệp lại cất giọng oanh vàng ủy mị thỏ thẻ bên tai:
- Thiếu hiệp, ta biết lắm ! Với lứa tuổi thanh niên thường hay có nỗi buồn man mác ! Tiếc thay, khắp vòm trời này chỉ một ta là rõ được người thôi !
Cừu Thiên Hiệp nghe tâm thần rối loạn, chỉ thốt ra mấy câu mất tự chủ:
- Tạ.ta không..không có buồn khổ ! Ta có buồn ... đâu, nàng ... à ! Ngươi nói bậy thật !
Ngũ diện yêu hồ nóng ran cả cơ thể, dâm ý đã bốc sôi ngùn ngụt khắp huyết quản, bằng giọng nói êm như ru bảo:
- Ồ ! Tôi đã biết ý các anh ... cả mà, anh đừng gạt tôi ! Tôi không lại đâu !
Tuy miệng nàng nói tôi không lại đâu nhưng đôi chân nàng nhích động đến gần, bàn tay trắng đuột mười ngón tựa búp măng, đột nhiên nắm lấy bàn tay Cừu Thiên Hiệp vuốt ve mơn trớn.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy bàn tay nàng như điện tử chuyền vào mình

một luồng máu nóng rực, làm cho quả tim đập mạnh, tay run run, bất giác không còn tự chủ được, mà đưa tay bóp mạnh bàn tay Yêu hồ.
Ngũ diện Yêu hồ thấy cá sắp chui vào rọ bèn lả lơi hơn trước, vạt áo bá kết đạo bào được vén rộng cổ gần chí ngực, phô bày có cổ trắng phau phau, bằng giọng mùi như si như mộng nói:
- Úy ! Ngươi ... đáng chết ! Bóp nhẹ tý chứ ! Úy !
Tuy nói thế, nhưng Ngũ diện yêu hồ đưa bàn tay lên ghì chặt bả vai Cừu Thiên Hiệp ...
Bấy giờ, hai người mặt đối mặt, tay kề tay Cừu Thiên Hiệp thở hồng hộc, vì tâm thần đảo lộn, thể nội căng thẳng, một bàn tay vòng ra sau lưng siết chặt hông Ngũ diện Yêu hồ, chỉ còn một điểm nữa là đầu chàng chưa kịp ngã vào ngực nàng toại hưởng những phút giây khoái lạc, tuy vậy cả hai đã áp má nhau và hơi thở dập dồn, đê mê như say mộng.
Ngay lúc đó, một bóng đen ốm nhỏ âm thầm theo sát hai người, nhanh như chớp bóng đen vẫy tay vung ra một vật nhỏ ném ngay vào óc Cừu Thiên Hiệp, kình phong phát ra tiếng vi vu. Thế mau như sao sa và mạnh hơn vũ bão.
Nếu lúc bình thường thì trường hợp này khó qua nổi thính lực của Cừu Thiên Hiệp, kể cả người ẩn núp bắn ra cũng khó thoát khỏi tay chàng. Nhưng lúc này linh tánh của Cừu Thiên Hiệp đục vẫn, như mảnh gương trong phủ đầy phấn bụi, tinh thần không tự chủ thì cảm giác tự nhiên không hay biết được.
Trên thực tế thì vậy, nhưng Cừu Thiên Hiệp đã khổ công tu tập thì phải khác hơn thường nhân một ít nên điểm ám khí cách đầu chàng non một gang, chàng cảm giác ngay vừa kinh hãi kêu lên ú, ớ đoạn gục đầu sát bụng như vàng cung.
- Trốc !
Một tiếng gió nhẹ nổi lên, vật ám khí xạ ngay vào mái tóc mai Ngũ diện yêu hồ vì đã yếu sức nên chạm vào mái tóc đã rơi ngay xuống đất, Ngũ diện Yêu hồ ré lên sảng sốt.
Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh tỉnh, linh tánh đã hoàn nguyên, tinh thần qui tựu, chàng mới cảm biết chính mình đã rơi vào cái rập Mỵ nhãn cầu hồn thuật mà cuộc đời mình suýt gãy đổ và tủi hận ngàn thu ... vì thế, chàng cảm thấy không còn giận tên ám toán mà trái lại thầm cảm kích thêm lên.
Bấy giờ Ngũ diện Yêu hồ thấy kẻ lạ đột nhiên phá hủy kế hoạch của

mình, bèn cất tiếng phàn nàn:
- Vừa thâu hiệp quỷ..lại gặp trận sát phong ...
Cừu Thiên Hiệp hận nàng đến tận xương tủy, vẻ mặt nhăn lên vì giận dữ, bằng giọng nói căm hận, chàng quát to:
- Nữ tặc ! Câm mồm !
Ngũ diện yêu hồ không ngờ đã thất thế, nên giở trò kỹ nữ ra thi thố lần nữa, bằng giọng mũi, trong êm bảo:
- Có phải ngươi buồn đấy ư ?
Cừu Thiên Hiệp phẫn uất đầy bụng vội la to:
- Ta buồn là chưa giết chết ngươi !
Vừa nói xong hai tay chàng đẩy mạnh ra song chưởng phất vào mặt yêu hồ, với thế nặng như thác đổ núi băng.
Ngũ diện yêu hồ thấy thuật bị phá mất mặt đỏ au biến sang màu phản bạc, tung mình né qua một bên tránh luồng chưởng phong khốc liệt lại hét lanh lảnh:
- Lần trước tại cổ lâu ngươi gặp dịp may trốn thoát, đêm nay ngươi chống mắt xem ai đến cứu ngươi ?
Nói xong, nàng rút trong tay áo ra chiếc hắc la phách, đoạn nhún mình bay đứng chận đầu gió vừa nặng giọng bảo:
- Hiến nạp thiết thư ta dung mạng sống !
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nhưng đối với chiếc hắc la phách lòng chàng rúng động, chàng không dám lại gần, vội bắt mình tránh ra xa mấy bước, tay tả vận công đẩy nhanh một chưởng quét mạnh vào Ngũ diện yêu hồ.
Ngũ diện yêu hồ mỉm cười tinh quái, nhấc mình vượt qua tránh khỏi đường chiêu, thân hình gió cuộn, người tựa bóng ma, thoắt cái đã đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp chiếc hắc la phách giữ mạnh mùi thơm xông ra nực mũi.
Cừu Thiên Hiệp thấy nàng đứng quá gần, nên quên cả chất phấn mê hồn, vươn tay ra chộp mạnh vào đầu Ngũ diện yêu hồ với một thế mạnh thần tốc.
Không ngờ mùi hương kỳ diệu đã chui nhanh vào mũi, biến vào tủy não làm cứng đờ cánh tay không cử động kịp, toàn thân Cừu Thiên Hiệp run bắn lên và ngã quỵ.
Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Cừu Thiên Hiệp té ngã, bèn phá lên cười sặc sụa, tiếng cười đắc ý, sặc giọng hồ ly, bằng giọng nói đắc thắng bảo:

- Ngươi không còn hung hăng tựa quỷ, mặc sức lão nương cưa cẳng chân thiết thư được dịp thay đổi chủ !
Nói xong, nàng chìa tay ra toan sờ vào bọc Cừu Thiên Hiệp khám xét.
Ngay lúc đó ...
- Vút !
Bóng người chớp động, một gã mặt thanh bào, gương mặt che kín bằng mảnh lụa xanh, mau như lưu tinh hạ giáng tựa như chớp ngang trời, một giọng trầm muộn vang lên:
- Thật lớn mật !
Tiếng hét chưa dứt, mà chưởng thế đã buông nhằm ngay Ngũ diện yêu hồ bay xoắn tới.
Ngũ diện yêu hồ đang dương dương tự đắc, hoan hỉ tràn trề, tuy có cảm giác đạo kình phong xoắn tới muốn né tránh không còn kịp nữa !
- Ối !
Một tiếng rú thê thảm, nàng tung mình xa tới trước, tẩu thoát nhưng ngọn quỷ chưởng đã trúng vào hông khá mạnh ...
- Ối chao !
Một tiếng kêu buốt nhức vang lên, nàng hé miệng hồ phun ra một búng máu tươi ối đỏ, tuy trúng nhằm ngọn chưởng quá nặng, nhưng nàng chẳng dám quay đầu lại, tựa hồ như con chó dại cong đuôi chạy trốn.
Bóng đen tựa hồ như lấy việc cứu người làm trọng, chẳng đuổi theo Ngũ diện yêu hồ, mà chỉ đưa ra một ngón tay điểm nhẹ vào huyệt Ngủ Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, cõi lòng sáng như ánh đuốc, định bụng toan mở lời hỏi nhưng huyệt ngủ vừa bị điểm, đôi mắt đã mờ ngay, viền mi sụp nhanh, hôn hôn mê mê, không hay biết gì cả.
Thời gian qua không biết đã bao lâu Cừu Thiên Hiệp dụi mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên ba con sào, một cảm giác là lạ mùi hương còn nồng nồng nơi cổ, kề bên tay có một cái bình nhỏ, dán nhãn bằng giấy hồng điều, ghi mấy chữ giải độc hắc bữu đơn cái bình trong suốt như ngọc linh lung, thuận tay chàng cầm lên xem, phía dươi đáy có khắc sâu hai chữ thần y Chàng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, bèn chép miệng nói thầm:
- Sao có chuyện lạ thế này ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn lại chiếc hắc la phách còn rơi lại dưới đất, hồi tưởng câu chuyện đêm qua thật là gió cuốn mây bay, bao mộng ảo, khiến người không thể lường được.

Người thiếu niên bịt mặt là ai ?
Tại sao hắn lại cứu ta ? Và làm thế nào chỉ trong khoảnh khắc hắn đã chạy đến Tiềm Long cốc trộm thuốc và trở về đây kịp ?
Hắn lại không lưu lại danh tánh, ví như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi ?
Hắn lại còn điểm vào huyệt ngủ để đề phòng độc tánh công phá cơ thể ta nữa ?
Hay là hắn chẳng muốn gặp mặt ta ?
Hắn có những hành động tương tợ, tại sao còn dùng vuông lụa đen che mặt ?
Ôi ! Thật là bí mật, ly kỳ !
Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp bức đầu, thắc mắc không tìm ra một tia sáng nào !
Lại nhìn quanh cảnh nơi đây ... hóa ra mình đang nằm trên giường phòng riêng, trong khách điếm. Hắn đã bế chàng về đây ... lạ thật ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy màn buông rất hẳn hòi, vật dụng trong phòng y như cũ, cửa **********missing a page ********tttk-.pdf Ợ page -******** - Tiểu khách quan ! Lời ước hẹn với Phật gia đêm rồi, tiểu khách quan có đến đấy không ? Tôi ... thấy ! À, không có gì xảy ra mà ? Tôi nói chẳng lầm đâu, khách quan không đi là phải ... chuyện qua rồi, ta hãy để cho nó qua luôn ... cần thắc mắc làm chi vô ích !
Cừu Thiên Hiệp thấy tên chưởng quỹ có lòng tốt nên lấy làm cảm khích bồi hồi, chàng muốn trêu hắn, bèn cả cười nói:
- Không bảo gì ta lỗi ước ! Hồi hôm ta đã gặp chúng tại nơi hẹn rồi !
Tên chưởng quỹ nghi ngờ, khoác tay nói:
- Tiểu khách quan nói đùa đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp thấy lão chưởng quỹ quá thật thà, bèn lấy tay chỉ vào bồn nước rửa mặt mỉm cười bảo:
- Chưởng quỹ, ngươi đến đây xem thử !
Tên chưởng quỹ quay đầu nhìn vào bồn nước, vừa thấy cái vành lỗ tai, hắn kinh hoảng nhảy lùi ra ngưỡng cửa, hai tay run lên bần bật, tựa hồ hắn sợ hai cái lỗ tai người đuổi theo, mặt mày xám xịt như màu đất vừa nghẹn vừa sợ nói:
- Tiểu ... khách ... ư ... quan ... cái ....ư Hắn nói lừ cừ, lập cập, vì hai hàm răng đánh bồ cạp, trông rất thảm hại lẫn buồn cười.
Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, vừa dùng lời trấn an hắn:
- Chưởng quỹ, có mặt ta ở đây, ngươi còn sợ gì nữa chứ ?

Tên chưởng quỹ cố gắng kìm hãm con tim nhảy loạn, nửa khắc sau hắn bình tĩnh lại, và thở ra một hơi dài, sau cùng hắn vòng tay rất cung kính nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Tiểu khách quan nghi là Bồ tát chuyển kiếp, thiên tướng hạ trần, nên đối phó với hạng người cùng hung cực ác đó, mà giữ được phần thắng ... thật đáng phục.
Cừu Thiên Hiệp không muống nhiều lời, bèn bảo tên chưởng quỹ thanh toán tiền nong ở trọ, để chàng lên đường gấp.
Tên chưởng quỹ dù đánh chết hắn cũng không dám nhận tiền, mà con hối tiểu nhị mang lên một mâm thức ăn sáng đãi chàng ...
Cừu Thiên Hiệp ăn xong để vào mâm một đỉnh bạc lớn, mà đi nhanh ra khỏi điếm. Chưởng quỹ và tiểu nhị hối hả chạy theo tính trả lại chàng nén bạc ... nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì không còn thấy bóng dáng của Cừu Thiên Hiệp đâu cả !
Suốt ngày hôm đó, Cừu Thiên Hiệp đã đi Chung Nam sơn.
Khi chàng vừa đặt chân vào núi, đã gặp ngay tên gia sư Dư Thiên.
Dư Thiên vừa trông thấy Cừu Thiên Hiệp, sắc mặt đổi nhanh vì ngạc nhiên, vừa gọi thất thanh:
- Thiếu hiệp ! Thiếu hiệp từ đâu về đây ? Khổ chưa, chủ mẫu và công chủ đã đi tìm thiếu hiệp rồi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua biến sắc hỏi mau:
- Tìm ta ? Vì sao thế ?
Dư Thiên nghiêm sắc mặt đáp:
- Chẳng phải tiểu nhơn dám nhiều lời ! Vì tiểu nhơn đã nghe lỏm được lúc thiếu hiệp ra đi trong vòng mấy tháng, mà đã gây nhiều chuyện náo động quá lẽ ! Nên chủ ...
Cừu Thiên Hiệp vô cùng khó nghĩ, vội hỏi:
- Ta gây náo động gì ?
Bên vệ đường phía triền núi bỗng vang lên hai tiếng:
- Coong ! Coong !
Dư Thiên vội nói:
- Đinh tổng quản đến đấy !
Đinh tổng quản đã hư hết một chân, cho nên phải dùng cây bách bằng sắt để làm phương tiện di chuyển, một tay chống một chân vọt nhanh, từ trong Huyền Cung đi ra, lão vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp, thần sắc đổi mau nói:
- Thiếu hiệp về bao giờ ? Mau mau về Cung để trò chuyện.

Nói xong, lão quay sang Dư Thiên bảo:
- Nhớ phân phối thủ hạ, đêm nay tuần núi thường xuyên, và phải nhiều người công lực khá cao để trực đêm !
Hiển nhiên, đối với sự có mặt của Cừu Thiên Hiệp ngày nay đã khác trước nhiều, không khí đã có mòi căng thẳng.
Vào đến Huyền Cung, sau khi trà nước xong.
Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước hỏI:
- Đinh tổng quản ! Nguyên nhân nào bá mẫu và công chủ rời non ?
Đinh tổng quản mỉm cười đau khổ, buồn bã đáp:
- Gần mười năm nay, chủ mẫu không rời Huyền Cung nửa bước, chỉ có một lần xuống nam Hạ nghinh tiếp thiếu hiệp, thêm một lần nữa cũng vì chuyện làm của thiếu hiệp sau khi rời khỏi cung Nam sơn.
Cừu Thiên Hiệp sốt ruột, hỏi tiếp:
- Tôi có nghe Dư Thiên nói lại ! Lần này bá mẫu xuống núi đi tìm tôi, phải chăng ?
Đinh tổng quản có vẻ buồn nói:
- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Chỉ vì thanh danh của thiếu hiệp vang dội rất lớn, một cây gieo bão, do đó chủ nhân lo nghĩ không an, vạn bất đắc dĩ chủ mẫu mới dắt công chủ rời non !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi nên hỏi:
- Lúc tôi lên đỉnh Hạ Lan, rủi trợt chân rơi vào địa huyệt, bị khốn ba tháng dưới đất ... Vậy tổng quản nói:
Một cây gieo bảo là nghĩa lý làm sao ?
Đinh tổng quản vô tình động mạnh đầu gậy xuống đất, điềm đạm hỏi:
- Thiếu hiệp không nỡ dối gạt với lão nô đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày, sắc mặt nghiêm trang vừa từ tốn nói:
- Tổng quản chớ vội nói, riêng tôi đối với tất cả mọi người, dù trong giai cấp nào, hay hoàn cảnh nào, tôi cũng không dối gạt ai bao giờ.
Đinh tổng quản cau mày khó chịu, ngước mắt nhìn lên trần nhà nói lẩm bẩm:
- Lại thêm câu chuyện oái oăm !
Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến những lời đồn đãi trong chốn giang hồ, bèn lớn tiếng nói:
- Này tổng quản, chẳng nhẽ câu chuyện chàng thiếu niên cao thủ mà khắp nơi giang hồ đồn đãi lại liên quan đến tôi sao ?
Đinh tổng quản nghe qua ngó sững chàng du dự không muốn mở lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh mắt đoán biết, bèn dịu dàng bảo:

- Tổng quản ạ ! Người cứ nói đi, dù câu chuyện có phũ phàng, tôi không bao giờ hờn người cả ?
Đinh tổng quản ngậm cươời cơ khổ tiếp:
- Lão nô xin nói thẳng, chỉ vì câu chuyện gã thiếu niên cao thủ đó, chính là Cừu Thiên Hiệp họ nói thế !
Cừu Thiên Hiệp sửng sốt kêu lên:
- Thật vậy sao ?
Đinh tổng quản buồn bã tiếp lời:
- Chính thế thiếu hiệp ạ ! Phàm những nhân vật tiếng tăm trong giới võ lâm, họ đều nói tất cả hành động đều do thiếu hiệp làm ra ! và họ quả quyết là gã thiếu niên cao thủ tạo nghiệt ... vì thế ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết lão muốn nói tiếp những gì liền đưa tay ngắt lời hỏi:
- Tổng quản, người nói tất cả hành động, vậy hành động gì ? Cứu cánh hay sao ?
Người cứ bình tâm nói tiếp đi ...
Đinh tổng quản hơi rúng động tinh thần, đối với Cừu Thiên Hiệp lão nửa tin nửa nghi, nhưng buộc lòng lão phải nói tiếp:
- Phá vỡ Thiên La môn, giết thác trưởng tử của Ma quân, câu chuyện tại Tiềm Long cốc ... và còn nhiều trang ẩn dật trong hai đạo hắc, bạch giang hồ bị chết thảm, thậm chí còn đồn ngoa là thiếu hiệp sẽ thống nhất các phái võ ... và xưng vương giang hồ ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội khoác tay ngắt lời, vừa mỉm cười hỏi:
- Chẳng nhẽ hàng ngàn câu chuyện, từ đại sự đến tiểu sự, đều do một tên Cừu Thiên Hiệp làm ra hay sao ?
Đinh tổng quản không do dự đáp ngay:
- Người ta đồn đãi như thế đấy !
Cừu Thiên Hiệp hận đến cùng cực, bất giác phá lên cười ha hả, dường như trút cả sự bối rối vào người, nên giọng cười làm chấn động trần nhà, khiến Đinh tổng quản cũng bồn chồn tấc dạ không ít. Dứt tiếng cười chàng trầm giọng nói:
- Ta cũng mong một ngày nước cạn đá lòi, sự thật bao giờ cũng là sự thật ! Cừu mỗ không cần quan tâm đến dư luận nữa !
Đinh tổng quản trực nhớ, vội gọi thủ hạ đến bảo làm cơm rượu, đãi Cừu Thiên Hiệp đồng thời lão mỉm cười hỏi tiếp:
- Lão nô có đôi lời muốn hỏi, vì quá thắc mắc, xin hỏi thiếu hiệp lúc đến Hạ Lan sơn và sự bức tử Lịch Huyết kiếm thế nào, thiếu hiệp đã

nghe qua rồi chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân nhưng cố cao giọng nói mau:
- Sự việc đó là có sự thật !
Đinh tổng quả thở dài não ruột, bằng giọng nói chân thành tiếp lời:
- Thật là rắc rối đấy thiếu hiệp ! Vì nhất Phật, nhị cái tam kiếm khách, sáu người này đều là danh môn chánh phái, nhơn vật cao trọng của võ lâm, lại là chỗ thân thích có nhiều uyên nguyên với thiếu hiệp. Thiếu hiệp có dính vào vụ này hay không, cũng không lấy gì làm căn cứ. Nhưng thực tại, thiếu hiệp đã mất rất nhiều danh dự, khiến cho khắp chư hào kiệt, cao thủ võ lâm, hai đạo hắc bạch giang hồ khó mà tha thứ cho thiếu hiệp được !
Cừu Thiên Hiệp đau khổ nói:
- Việc này tay ta có nhúng vào và có thật, nhưng mà bức tử Lịch Huyết kiếm là lời đồn bịa đặt điều vẽ rắn thêm chân !
Nhân đó, Cừu Thiên Hiệp lượt thuật câu chuyện từ đầu đến cuối không bỏ một chi Bích kể hết cho Đinh tổng quản nghe.
Sau khi nghe xong, Đinh tổng quản thở dài áo não, bằng giọng nói cực quan trọng bảo:
- Này thiếu hiệp, nếu quả thật câu chuyện xảy ra như thế ... thì chỉ còn một cách giải quyết là thiếu hiệp hãy cố tìm cho được một trong nhị cái mà trình bày tỉ mỉ cho lão khất cái ấy nghe ... chỉ vì căn cứ theo lời đồn đãi mà nhị khất cái đau đớn đến cùng cực ... và may ra gỡ được một mối hận cừu.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thêm sầu não, mối sầu lo càng lúc càng dồn dập cho nên.
Đinh tổng quản mời dùng cơm, trên chiếu đầy dẫy những món ăn cao quý, hải vị sơn trân, mà chàng chỉ ăn qua loa vài ngọn rau liêu là đủ, rồi đi vaào phòng an nghỉ.
Đột nhiên ... ngoài cửa sổ có tiếng gõ cộp cộp vang lên nhẹ làm Cừu Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mê, ngồi phắt dậy.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 32

Người Huyền Bí Tựa Huyền Cung

Cừu Thiên Hiệp ngồi phắt dậy nhìn ra cửa sổ, chợt thấy dưới ánh trăng, có bóng người lấp ló, tay vịn vào cánh cửa, chàng vụt nhảy phóc xuống giường quát to:
- Ai ?
Ngoài song lại vang lên tiếng nói yêu kiều của cô gái đáp:
- Tôi đấy mà !
Cửu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chỉ vì một cô gái vô cớ đến gõ cửa phòng, nếu không có ác ý, tất nhiên là địch, vả lại đêm khuya canh vắng trai gái gặp nhau là điều cấm kỵ, mà Hạ phu nhơn và công chúa lại vắng nhà ... Vậy ai kêu cửa vào giờ này ?
Vì nghĩ thế, nên chàng đổi giọng càu nhàu nói:
- Xin lỗi, tại hạ đang ngủ ! Chẳng hay có việc chi ?
Ngoài song tiếng nói cô gái lại tỏ ra thân thiết hơn:
- Ân công ! Chẳng nhẽ ân công đã quên tôi ư ?
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã nhận ra tiếng của ai, bèn bỏ cả thế thủ reo to lên:
- A ! Có phải Hắc Phụng cô nương đấy chăng ? Ồ, tôi đã quên mất, mải miết trò chuyện với Đinh tổng quản mà quên hỏi thăm cô nương, thật có lỗi với cô nương lắm.
Dứt lời chàng chạy nhanh ra mở cửa phòng. Mấy tháng qua không thấy Hắc Phụng, hiện giờ diện mạo nàng đã thay đổi hẳn, khác hẳn lúc đi mãi võ. Hôm nay thân thể nàng mạnh khoẻ đẹp hơn, chẳng khác nào đào hoa tươi lại nở, lại thêm mặt mày sáng rỡ, thần thái ôn nhu, tinh thần trội hơn thập bội, nàng nghiễm nhiên biến thành một tiểu thơ khuê các. Vẽ sắc sảo mềm mà không kém nàng công chúa Diêu man bao nhiêu.
Cừu Thiên Hiệp mở cửa khá lâu, song không thấy Hắc Phụng đi vào mà chỉ vòng tay đứng tựa cửa giơ lễ, bằng giọng mềm mỏng:
- Đa tạ ân công cứu mạng, khiến cho tiểu nữ thoát khỏi họa tai ! Kiếp này khó mà đền trả được !
Cửu Thiên Hiệp cả cười nói:
- Cô nương nói chi những lời khách sáo, xin mời vào phòng ngồi đàm đạo !
Hắc Phụng thẹn thuồng đỏ mặt, bằng giọng nói trầm thanh đượm màu buồn man mác:
- Thời gian quá ít, nhân vị. vì sợ e thiếu hiệp phải lên đường quá sớm

vào ngày mai ... thành thử tôi phải ...
Cừu Thiên Hiệp có cảm giác đêm vắng canh khuya, một cô gái đang xuân, một trai có lữ, ngồi chung trong phòng e bất tiện và nhỡ ra bị người nhìn thấy thật là một chuyện không hay, miệng đời dị nghị, và sẽ bị phạm vào cổ phong luân lý, nhưng vì thâm ý của chính mình cố ý đến đây thăm Hắc Phụng lại cần hỏi thăm tình hình ra sao, vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp bước nhanh ra cửa, vừa nhẹ giọng bảo:
- Chúng ta ra ngoài hóng mát, dưới bóng trăng trò chuyện có lẻ tiện hơn trong căn phòng ngột ngạt này ... !
Thế là kẻ trước người sau đi ra ngoài vườn hoa, mỗi người trên một phiến đá đối diện nhau.
Đêm lạnh trăng mờ, không khí ngào ngạt, cây cỏ phất phơ, tiếng trùng kêu rả rích, tiếng dế trỗi nhịp đàn, nghe thật tỉ tê ai oán bầu trời vắng một cách uyên nguyên, như thuở mới khai đời của thời nguyên thủy.
Hắc Phụng rùng mình, cảm thấy con tim gõ sai nhịp, thần trí lâng lâng mất tự nhiên, muốn cất tiếng oanh vàng mềm dịu mà trỗi lên khúc nhạc tận đáy lòng, nhưng mà lời câm ý lặng vừa mấp máy vành môi mỏng, song không thốt ra tiếng, nên lại thôi, chỉ biết đưa đôi mắt năm hồ của mạnh xuân tình lệ nhìn vào Cừu Thiên Hiệp ... như đã nói tất cả muôn lời.
Cừu Thiên Hiệp đối diện với giai nhân gương mặt tuyệt thế của chàng bỗng nhiên đổi nhanh màu sắc, tâm tư xáo trộn như cõi trời hỗn độn lúc sơ khai, hạo khí, hung phong vụt mềm nhũn đi, vì mở miệng mà thốt chẳng nên lời.
Hai người mặt đối mặt, mắt nhìn nhau thầm lặng, tâm hồn dường như lạc vào cõi huyền bí siêu linh. Rất lâu, lâu lắm ...
Sau cùng Cừu Thiên Hiệp thở hắt ra một tiếng, hầu phá tan sự im lặng bỡ ngỡ ngại ngùng bảo:
- Cô nương đến Chung Nam sơn mấy tháng nay, có được an vui không ?
Hắc Phụng nở nụ cười hàm tiếu đáp:
- Hoàn toàn an hảo, chủ nhân cư xử với tiểu nữ như con ruột, lại còn dạy cách luyện công học võ nữa !
Cừu Thiên Hiệp vui vẻ hỏi:
- Vậy sự học tập của cô nương có tiến triển không ?
Chàng đề cập đến võ thuật làm đôi mắt Hắc Phụng sáng rỡ lên, nàng thành thật tiếp lời:

- Tiến triển hay không tiểu nữ không biết được vì người gù mấy thuở biết sau lưng, chỉ có thiếu hiệp là bậc đại hành gia may ra nhìn biết được ! Thiếu hiệp hãy xem thử !
Vừa nói dứt, nàng xoay mình ra giữa sân cỏ đứng thế thủ mình hơi rùn xuống thấp, phất mạnh hai tay áo rộng, đưa ra chiêu "phân hoa phất liễu" trong rất thư thái nhẹ nhàng giơ tay nghiêng mình rất đúng quy tắc, chỉ còn thiếu thành phần công lực mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp vỗ tay reo lên:
- Hay lắm, cô nương thi triển chiêu "Phân hoa phất liễu" đẹp tuyệt ! Quả nhiên người tinh tiến khá nhiều ! ...
Hắc Phụng cười e thẹn, vừa nũng nịu hỏi:
- Thiếu hiệp, không cười tiểu nữ chứ !
Cừu Thiên Hiệp thành thật đáp:
- Không, không. Nếu người cố luyện tập thêm nửa năm, chỉ sợ sự nhanh nhẹn của tại hạ không bằng cô nương phân nửa !
Nói xong chàng phá lên cười to.
Hắc Phụng chợt nhớ một điều gì, sắc mặt đổi sang màu kinh ngạc, bằng giọng nói cung kính:
- Nghe nói thiếu hiệp họ Cừu à ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, nhủ thầm:
Tại sao nàng mãi hỏi câu này ?
Chàng chưa kịp đáp ... bỗng nhiên ... Bên ngoài Huyền Cung vang lên nhiều tiếng chuông dồn dập, mỗi lúc cao lên.
- Boong, boong ?
Tiếng chuông nổi lên vang dậy báo hiệu có người lạ vượt núi.
Hắc Phụng hoảng hốt kêu thất thanh:
"Ối chao ! Có kẻ xâm phạm Chung Nam sơn !" Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh ngạc, nghiêng tai nghe ngóng vội vả hỏi:
- Thế à ?
- Cộc ! cộc !
Đinh tổng quản ở ngoài Cung chống nạng đi thật nhanh lão vừa nhìn thấy Hắc Phụng và Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên bước tới hỏi:
- À ... thiếu hiệp và Hắc cô nương có nghe tiếng chuông đổ liền hồi chăng ? Có báo động !
Cừu Thiên Hiệp bấy giờ không màng chú ý đến tiểu tiết, mà vội đáp ngay:
- Tiếng chuông báo động dường như phía Bắc núi vang lên !

Hắc Phụng gật gù nói:
- Đúng đấy ! Chính là tiếng chuông báo động thứ nhất, phía ngoài Cung về hướng Bắc phát ra ...
Đinh tổng quản cố trấn tĩnh bảo:
- Thiếu hiệp an tâm, tuy có người xâm phạm hướng Bắc toan vào núi, nhưng đêm khuya hiểm trở muốn đến Chung Nam vung, khó mà đến gần ...
Lời nói chưa dứt, đã nghe:
- Boong ! Boong !
Hai tiếng thanh la vang lên inh ỏi, giữa đêm khuya vắng lặng làm kinh động mọi người.
Đinh tổng quản vô cùng nghi ngại cau mày nói:
- Hừ ! Không rõ kẻ nào muốn chết mới loạn vào đây ?
Hắc Phụng kêu lên lạc giọng:
- Người lạ đã phạm vào Bắc cung !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội phi thân tới trước, vừa cao giọng nói:
- Hãy đến đây xem sao ! Đi !
Đinh tổng quản, Hắc Phụng không dám chậm trễ, mỗi người thi triển khinh công lắc mình nhảy vọt theo Cừu Thiên Hiệp, nhằm về hướng Bắc Huyền Cung chạy tới.
Phía dưới bờ tường trong vòng thành hướng Bắc; bày bố đầy cung, đao, giáo nỏ, như sẵn sàng nhả tên, phóng giáo ...
Dư Thiên thấy ba người bay trờ tới, vội bước ra nghênh tiếp, vừa nhanh nhảu nói:
- Kẻ lạ là một tên ốm nhỏ, gương mặt che phủ bằng nửa mảnh lụa huyền, tuy tiểu nhân chưa tỉ đấu song thấy hắn tung mình bay lượn như con nhạn trắng, thì tiểu nhân đoán hắn là một kẻ có công lực phi phàm !
Đinh tổng quản tỏ ý không vui, trầm giọng bảo:
- Hừ, công lực phi phàm ! Đất Chung Nam này đã có khá nhiều !
Dư Thiên chột dạ vội cúi đầu nói nhỏ:
- Vâng, chính thế !
Đinh tổng quản chói cây nạng nhảy phóc lên đầu tường, thuận tay đập mạnh vào tường làm cho gạch đất bể văng tung toé, đồng thời gắt to:
- Ai ?
Dư Thiên đưa tay chỉ về hướng bụi cây rậm, cách tường chừng sáu, bảy trượng nói:
- Hắn chui vào bụi rậm kia kìa !

Dư Thiên vừa đua tay chỉ, đột nhiên, trong bụi rậm xung vọt lên một bóng người, mau hơn tia sét ngang trời ! Hắn vọt lên cao ba trượng, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, chợt uốn cong như con tôm luộc, rồi buông nhẹ thân hình đứng trên bụi cây Cát cao hai trượng, đấy là hắn sử dụng chiêu "Vân long tam hiện" cái chiêu thế này phải tu tập hơn nửa năm mới sử dụng được.
Đinh tổng quản giơ cao nạng sắt chỉ về phía trước quát to:
- Tiểu tử, ngươi muốn đến Chung Nam sơn thử công lực hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp thấy bóng người lạ, liền chỉ ngay ... chiếc bóng đen ... người bí mật Cừu Thiên Hiệp chưa nghĩ ngợi được gì, thì ngay lúc đó, chiếc bóng đen tức là người bịt mặt sử dụng một chiêu "Phi vân xuất tụ" mau hơn cánh én sổ lồng, tung mình nhảy vọt vào trong tường như vệt khói mờ, như điểm lưu linh, tựa hồ mau hơn cái nhìn của mọi người ... chỉ chớp mắt hắn đã lọt vào khu Thái Hồ thạch và lách mình ẩn sau ngọn giả sơn. Phía dưới bờ tường hàng chục tay cung, nỏ sẵn sàng nhả tên, hiềm vì chưa được lệnh Dư Thiên nên không chuẩn bị gì kịp, chỉ đưa mắt nhìn theo dáng người lạ biến sau ngọn giả sơn.
Dư Thiên giận đỏ mặt nói:
- Nguy tai ! Mãi nói chuyện để ...
Đinh tổng quản gõ mạnh đầu nạng vào tường, vừa đưa tay chỉ về hướng Thái hồ thạch quát to:
- Cung nỏ xạ mau ! Tên lửa đốt ngay tên tiểu tử cuồng đồ !
Cừu Thiên Hiệp tung mình nhảy đến trước, gọi Đinh tổng quản nói to:
- Tổng quản ! Khoan đã ... ! Đừng xạ tiễn ngay !
Tiếng nói chưa dứt, thân mình chàng đã hạ xuống trước khoảng đất Thái hồ thạch buột miệng nói thẳng vào trong:
- Này bằng hữu ! Là người tai mắt xin mau bước ra đây !
Thái hồ thạch toàn là đá quí, chiếu long lánh như mã não lưu ly, lại có hàng trăm hàng dã nối liền nhau như hang công ngoài ruộng lúa.
Còn Thiên Hiệp vận dụng công lực vào đôi mắt, hai tay thủ thế, đôi mắt rọi thẳng vào khu Thái hồ thạch quan sát, nhìn khắp bốn phương, tám hướng vẫn không tìm thấy chiếc bóng đen !
Đột nhiên ... một tiếng cười nhạt nổi lên, ngang mình chàng về phía tả, có lẽ kế bên.
Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh hãi, hai tay giơ cao song chưởng toan quật mạnh vào hướng này, chiêu thế chưa thành, đã nghe giọng nói êm trầm vang lên rất nhỏ:

- Đừng hối hả ! Chuyện gì mà phải hành hung ?
Cừu Thiên Hiệp đờ người, nghĩ ngợi, vì theo âm thanh của người bịt mặt, có nửa giọng nữ, nửa giọng nam tựa hồ như tiếng nhạy theo, tiếng giả ra để làm lạc hướng kẻ khác.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn thấy tường tận người bịt mặt, người này thân hình mảnh khảnh dáng điệu ung dung, trên mặt che kín mảnh lụa đen, chỉ chừa hai tròng mắt to đen láy, chiếu ra những tia kinh khiếp lạnh lùng ...
Cừu Thiên Hiệp rung động cả tâm hồn, bèn nói thầm:
- Hắn ! Là kẻ đã cứu mạng ta thoát khỏi nanh vuốt hồ ly tại Mã trường Trường An ?
Lại là ... chiếc bóng đen bí mật đã bao lần theo dõi bám sát ta ?
Người bịt mặt rọi đôi mắt biếc qua mảnh lụa đen, nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp lẩm bẩm mà không chịu trả lời, bèn dịu giọng hỏi tiếp:
- À ... này ... Con bé kia là ai ?
Cừu Thiên Hiệp bấy giờ bị chìm trong niềm suy tư hỗn loạn, quên hẳn người đứng trước mặt, là kẻ xâm phạm Chung Nam sơn dĩ nhiên là tên địch của Huyền Cung, nên chàng hỏi rất lẩm cẩm:
- Này ! Ngươi thật là kỳ quái đã mấy lần đeo đuổi tại hạ, vậy ý định của ngươi muốn gì ?
Người bịt mặt cười khẩy nói:
- Hừ ! Buồn cười nhỉ ! Ta mà đeo đuổi ngươi à ?
Cừu Thiên Hiệp vươn tay ra như vút hổ, vừa bảo rất khẻ:
- Ngươi đừng giả bộ nữa ! Ta ghi ân ngươi đã cứu mạng tại Mã trường, ngươi hãy mau rời khỏi núi lập tức ... nếu không ... thì Người bịt mặt rất bình tỉnh, không lộ vẻ lo âu mảy may, chẳng né không lùi, trước thế trảo của Cừu Thiên hiệp chỉ cười nhẹ:
- Nếu không thì sao ? ngươi ỷ đông hiếp ít phải không ? Chưa chắc đã làm gì được ta !
Cừu Thiên Hiệp quá hốt hoảng trước sự thản nhiên của người lạ, bèn lớn tiếng thôi thúc:
- Không bao giờ, Chung Nam sơn quyết không ỷ chúng hiếp cô ! Chỉ một Cừu mỗ này cũng đủ đối phó với ngươi !
Người bịt mặt thản nhiên như không, điềm đạm bảo:
- Ta chẳng ngại chi đâu, ta đến đây là tìm ngươi để nói một vài câu chuyện !
Cừu Thiên Hiệp gắt lên:

- Chuyện gì ?
- Ngươi vui lòng đáp ứng ta chứ ?
- Nếu có thể thì ta chẳng bao giờ từ chối, ngươi muốn nói gì cứ nói ngay đi !
Người bịt mặt đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang bảo:
- Có phải ngươi đã ước hẹn với Cửu đại môn phái tiết Đoan Ngọ này hội nhau tại hảo sơn Thiếu Lâm phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, vội hỏi nhanh:
- Ngươi cũng rõ nữa à ?
Người bịt mặt cười mũi, vừa gay gắt nói:
- Yến chẳng phải yến. Hội không ra hội, ngươi hãy lưu tâm mà bảo vệ lấy mình !
Cừu Thiên Hiệp suýt bật cười ra tiếng, vừa chép miệng nhủ thầm:
"Thật lạ chưa !
Việc này có quan hệ gì đến ngươi ?" Bèn vội nghiêm trang đáp:
- Người đã đoái tưởng đến, tôi xin đa tạ !
Người bịt mặt rung khẻ đôi vai, đôi mắt chuyển tròng trông vô cùng cảm kích, bằng giọng nói trầm trầm bảo:
- Đến giờ, ta mới được một đôi phần, ngươi chẳng muốn bạn trở nên thù chứ ?
Cừu Thiên Hiệp hơi rúng động toan dùng lời đính chính. Người bịt mặt nhanh chân bước ngang ra khỏi sơn động thái hồ thạch, bằng giọng nói nghiêm trang nhỏ bảo:
- Thế cũng đã hết lời ! Xin hẹn gặp sau này !
Nói xong, hắn tung mình nhảy vọt lên cao.
Ngay lúc đó, chợt nghe một tiếng "tróc" nhẹ nổi lên, tiếp theo là tiếng "hố".
Mười tên cung nỏ thiện xạ, tung mình nhảy lên bờ tường viện, chúng lăm lăm mũi tên lấp vào cung nổ giữ thế bắn, chỉ chờ lệnh là xạ ngay.
Lại nghe, Đinh tổng quản hét to lên:
- Chuẩn bị, thế bắn thủ thế !
Tiếp đấy là hai tiếng bung tay "boóc, boóc" vang lên. Nhanh như chớp. Mười tên xạ thủ đốt nhanh mười mũi tên lấp nhanh vào cung nỏ; chờ ...
Cừu Thiên Hiệp toan ẩn mặt, nhưng không rõ vì sao thân mình không tự chủ được, mà lắc mình bước ra ngoài, hét to:
- Đinh tổng quản ! Không thể được !
Bây giờ Đinh tổng quản giơ cao cây nạng thiếc toan đập xuống tường

hạ lệnh lần thứ ba, chợt nghe lời nói của Cừu Thiên Hiệp, làm lão rung động tâm tư vội nghĩ:
"Người lạ là bạn của hắn ư, có lẽ lắm, nếu không tại sao ... ?" Người bịt mặt dồn công lực vào đôi vai thủ thế toan tung mình nhảy ra khỏi tường viện, chợt nghe Cừu Thiên Hiệp hét lên, thì hắn bớt cả lo lắng, vẫn giữ nguyên thế cũ tung mình lên cao, song hắn không vượt tường ra ngoài tẩu thoát, mà trái lại, hắn buông nhẹ mình xuống trước mặt ba người Đinh tổng quả, Dư Thiên và Hắc Phụng, thực là một chuyện liều lĩnh tài trời.
Đinh tổng quản, Dư Thiên là tay kiệt liệt giang hồ, giữa đêm tăm tối, không phân biệt được thù hay bạn, nên chưa biết phải xử sự sao cho ổn, chỉ có cách là hai người đồng tháo ra, hai bên tả hữu trên một trượng dư.
Chỉ có Hắc Phụng, chẳng mảy may lịch lãm giang hồ, nên không né tránh như Đinh tổng quản và Dư Thiên, mà đứng sững sờ như pho tượng đá, chợt thấy người lạ mặt hạ xuống mặt, bèn réo gọi Cừu Thiên Hiệp thất thanh:
- Thiếu hiệp ... vi.... vị này là bạn của thiếu hiệp phải chăng ?
Thật không ngờ ... người bịt mặt vừa đứng dừng trên đất, hắn không chú ý đến Dinh tổng quản, Dư Thiên mà đôi mắt chiếu ra tia nhìn khủng khiếp, soi phủng vuông lụa đen, rọi thẳng vào mặt Hắc Phụng dường như gặp phải tay địch hay kẻ cựu thù, hắn trầm giọng quát:
- Ngươi là người gì ?
Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa hạ xuống trước mặt Hắc Phụng, vội nhanh miệng đáp thay:
- Nàng là bạn gái của ta !
Người bịt mặt cười nhạt bảo:
- Hừ, bạn gái của ngươi nhiều quá nhỉ !
Hắc Phụng nghe qua thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói phẩn uất hét lên:
- Suỵt ! Như vậy có quan hệ gì đến ngươi chứ ?
Người bịt mặt cười hì hì, nói:
- Liên quan nhiều lắm chứ Vừa nói, hắn đã vươn cánh hữu xòa năm ngón như hổ trảo nghiêng mình tới chộp người Hắc Phụng thế mạnh đến cùng tột.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, chân nhún mạnh thế "Lôi hành cửu chuyển" bàn tay hầu gạt nhẹ, trước mặt Hắc Phụng hóa giả tức khắc thế trảo của người bịt mặt đồng thời, tay hữu giật ra sau, xòe năm ngón chỉa tới

trước đoạn ném vào hông người bịt mặt, vừa quát to:
- Chớ khá vô lễ !
Người bịt mặt vội nhấc mình tới trước tránh thoát, hắn nhìn Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Ối chao ! Ngươi làm gì mà hung tợn thế, bộ ngươi là Hộ hoa sứ giả à ?
Bấy giờ, Đinh tổng quản và Dư Thiên đã thủ thế và đến gần.
Hắc Phụng đã lấy lại sự bình tĩnh, bèn nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Thiếu hiệp ... ngươi chẳng đánh cho ả một trận nên thân ? Chẳng nhẽ ...
Người bịt mặt cười nhạt bảo:
- Cô bé nói hay đấy ! Nhưng thiếu hiệp của ngươi rất nể ta, vì ...
Cừu Thiên Hiệp nổi nóng, hai tay giơ cao lên toan đẩy ra song chưởng, bước tới nửa bước nhìn vào người bịt mặt gắt to:
- Này các hạ ! Ngươi có lời gì dạy bảo xin nói ra ngay, ta hầu nghe ... chứ ta không thể nhân nhượng mãi được !
Người bịt mặt đắc ý cười ngất bảo:
- Nói gì ? Ta hành động vừa rồi khiến ngươi đau lòng ư ? Người tốt bụng đấy !
Lời chưa dứt, mà song chưởng đã vận công, tả chưởng quét mạn vào Cừu Thiên Hiệp, thế như xé núi vỡ trời, hửu chưởng quật ngang đầu Hắc Phụng đáo kình phong như cuồng nộ ba đào ...
Cừu Thiên Hiệp kinh hải rún mình phóng ra xa bảy trượng tránh thoát luồng chưởng phong quái ác.
Hắc Phụng là cô gái ngây thơ, có biết tỉ đấu với ai lần nào, tuy vậy nàng vẫn thấy đạo kình phong bay lốc tới, vội đưa ra chưởng lực hộ pháp, nhưng chiêu thế không linh hoạt khó chống nổi đạo kình phong hư hư thật thật của Bích Lệ Hồng bay xoắn tới.
Bích Lệ Hồng thấy thế cả cười kêu to:
- Xem ngươi chống đỡ ra sao ?
Kế đấy ... một tiếng kiêu đau đớn vang lên:
- Ối chao ! Chết ...
Hắc Phụng bị ngọn kình phong quật vào người, chiêu thức của nàng quá yếu, nên loạng choạng cả chân tay bị ngọn chưởng quái bốc văng lên cao, và té mạnh xuống đất, như hòng đá nặng.
Người bịt mặt kêu lên:
- Đáng số ! Cười sát nhân !

Ngay lúc đó, Đinh tổng quản và Dư Thiên vội vươn tay xuất thủ, cây nạng thiết quay vùn vụt, mũi đơn đao vũ lộng tựa phụng hoàng, cả hai nhảy vào tấn công người bịt mặt.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế chẳng biết làm sao cho ổn, muốn ra tay trợ lực lại sợ thất hứa với chính mình.
Chàng muốn hét bảo Đinh tổng quản và Dư Thiên ngừng tay, song lại nghĩ chính mình là khách vị, không thể chạm vào danh dự và phẩm giá của nhân vật Chung Nam sơn ... vì nghĩ thế nên chàng tung mình tới trước, tả chưởng đẩy ra một chiêu như ngọn núi đánh mạnh vào người bịt mặt, đồng thời chàng cất tiếng nói to:
- Đinh tổng quản ... xin để nó cho ta ... giáo huấn ! Hay cho tên cuồng khẩu !
Đinh tổng quản và Dư Thiên thấy Cừu Thiên Hiệp hung hãn xuất thủ, nên cả hai thối lui ra ngoài đứng quan chiên.
Người bịt mặt nhìn thấy chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp là luồng hư chưởng không có tí công lực nào, song cũng giả vờ nhảy tới, né lui đỡ đồng thời hắn cũng tung ra nhiều ngọc chưởng với một hai thành lực.
Cừu Thiên Hiệp thấy Đinh tổng quản và Dư Thiên đứng qua một bên liền đẩy ra một chưởng trên ba mươi năm công lực đánh tới, vì chàng sợ hai người này khám phá hư chiêu, nên cố tạo ra những vẻ chân thật, nói to:
- Tổng quản, vui lòng đến xem Hắc Phụng có sao không ?
Đinh tổng quản gật đầu "vâng dạ" cùng Dư Thiên quay đến chân tường ...
Người bịt mặt vờ hét to một tiếng bỏ chạy, Cừu Thiên Hiệp hò hét đuổi theo như bóng với hình ...
Hai người chạy bên nhau, Cừu Thiên Hiệp quay sang người bịt mặt gắt lên:
- Khổ thật ! Giờ này ngươi không chịu rời khỏi nơi đây còn đợi bao giờ chứ ?
Người bịt mặt vờ đẩy ra một hư chưởng vào Cừu Thiên Hiệp, đồng thời hắn nhảy vọt tới trước bằng giọng nói nhỏ rứt đáp lời:
- Y hỉ, ta muốn ngươi tiễn ta một đoạn đường, nếu không ... Dù có chết ta vẫn không đi đâu cả ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, nhưng cố gượng nói:
- Cũng được ! Nhưng phải làm thế này, hiện giờ ngươi giả bộ cuống

quít bỏ chạy, còn ta thì giả bộ thắng thế đuổi theo sau ...
Người bịt mặt tỏ vẻ không hài lòng, bằng giọng nói kiêu hãnh bảo:
- Đâu có lạ vậy ! Ngươi phải giả bộ thua bỏ chạy còn ta thắng thế đuổi theo mới đúng ! Vì sao ngươi dám bảo ta bại được ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất trái, nên không tỏ vẻ nhân nhượng nữa, chàng nặng giọng hét to:
- Thật là cuồng đồ ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 33
Không Rõ Bạn Thù

Cừu Thiên Hiệp vừa hét xong, tay vươn đưa ra phía trước, đột nhiên đẩy ra một chiêu ồ ạt mau hơn tia điện chớp phong mang theo gió xoắn tít vào người đối thủ.
Người bịt mặt không ngờ nên chẳng đề phòng, thấy chiêu thế đã giật mình luống cuống, muốn cử chiêu chống lại nhưng không kịp muốn né tránh thì quá trễ.
Cừu Thiên Hiệp đẩy ra như thế, nên ba ngón tay đã trở tới bụng đối phương, nhanh hơn tia chớp ngang trời móc vào sợi dây đai người bịt mặt kéo nhẹ vừa nhỏ giọng bảo:
- Mau theo ta !
Rồi chàng trổi giọng hùng hồn quát cực to:
- Nếu ngươi là hán tử thì hãy theo ta ra bên ngoài Huyền cung phân tài cao thấp đừng náo loạn nơi đây mà đạp tan ngói, bể tường !
Người bịt mặt chiếu ra tia mắt kinh và giận, song gượng bảo nhỏ:
- Hãy buông tay ta ra !
Hắn lại giả bộ giận dữ, quát cực tợ như sấm:
- Ta há sợ ngươi sao ! Ngươi hãy chạy trước đi !
Cừu Thiên Hiệp bị hắn chơi trên mà không lưu ý, chỉ mỉm cười quát:
- Nếu như thế ngươi hãy theo ta !
Vừa hét xong, cả hai chuyển bộ tung mình bay vọt ra ngoài Cung, vô hình trung Cừu Thiên Hiệp đã bị người bịt mặt chơi xỏ là chàng là kẻ bại nên chạy trước ... ?
Trên bờ tường Huyền cung, mười tay xạ thủ, không được lệnh của Đinh tổng quản, lại thấy Cừu Thiên Hiệp chạy đuổi theo người bịt mặt

lại sợ bắn không trúng đích chuẩn, nên mười tên xạ thủ chỉ lắp tên vào cung nỏ chứ chưa bắn ra một mũi nào, mà chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng sau lưng hai người ra khỏi Huyền cung và chạy trên đại lộ.
Ra khỏi Huyền cung trên hai trượng. Cừu Thiên Hiệp thâu thế chậm lại, và từ từ hạ xuống mặt đường, lại hướng vào người bịt mặt hỏi to.
Người bịt mặt vội vàng dừng lại và đứng sau lưng, gương mặt ẩn sau vuông lụa huyền tỏa ra tia mắt xanh đập chớp lạch, bảo nhẹ:
- Dĩ nhiên, nếu không có chuyện gì nói, thì ta lao mình vào hang hùm ổ rắn này để làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiếm, nhẹ giọng:
- Này ... tại đây bốn hướng không người, ngươi cứ tự tiện nói ra những điều gì muốn nói !
Người bịt mặt thản nhiên như không, hắn thong thả bước đến đối diện Cừu Thiên Hiệp, và giở giọng buồn buồn nói:
- Hay nhất là ... chúng ta ngồi nghỉ tí đã ... chuyện gì thong thả bàn sau !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì giữa nơi hiểm địa đầy tai mắt, mà người lạ lại tỏ ra như không, khinh thường quá lẻ, bèn rắn giọng hối thúc:
- Này các hạ ! Xin ngươi cứ nói hết ra đây, muốn điều gì cũng có thể giải quyết được, tại hạ sẽ khoanh tay hầu nghe ... còn trái lại ngươi ởm ờ không nói, thì tại hạ không có giờ rỗi rãi hầu hạ ngươi nữa !
Người bịt mặt kêu lên tiếng "suỵt" nhỏ, vừa thẫn thờ:
- Không ...không có ai yêu cầu.. ai hầu ai cả. Người chỉ lo hầu hạ con nhỏ tiểu ngạnh đầu, chứ hầu ai mà bảo ?
Cừu Thiên Hiệp tức giận lên, lại muốn dùng chưởng quật cho người bịt mặt một chiêu ... chết cho bỏ ghét ... song lại nghĩ "hắn" đã cứu ta tại khu Mã trường, dù sao cũng là người ân ... nên cố nén giận cười nhạt, bảo:
- Này, đừng có ăn nói bậy nhé ! Phải lựa lời trước khi thốt ra ngoài cữa miệng nhé ! Cô bé đó là một cô gái côi cút phiêu linh đáng thương hại, tại hạ tình cờ gặp trong cuộc hỏa tai nên cứu mạng nàng, đem đến giữ tại đây cho Hạ phu nhơn.. đấy ngươi rõ chứ !
Người bịt mặt tỏ vẻ bán tín bán nghi, nên gật gật đầu bảo tiếp:
- À.. ! Câu chuyện như thế đấy, mà ta cứ tưởng ...
Cừu Thiên Hiệp thấy màn trời đã trong suốt biết trời sắp sáng, liền hối thúc:

- Này túc hạ, thời gian chẳng đợi, kìa màu trời sắp sáng kia rồi, nếu túc hạ không có lời gì nói ... thì tại hạ xin phép trở lại Huyền cung ngay ...
Vừa dứt lời, chàng nhích chân vội bước đi. Người bịt mặt tựa hồ không muốn rời, khi nghe chàng nói dứt, vội bước tới chắn ngang lối đi, hắn giương đôi mắt đen láy, đẹp tuyệt, nhìn xuyên qua vuông lụa đen huyền bí, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Muốn nói.. thì câu chuyện quá dài như trời cao biển rộng trong phút chốc kể sao cho hết được !
Cừu Thiên Hiệp nổi cáu gắt lên:
- Thì ngươi tóm tắt lại !
Người bịt mặt run khẽ đôi bờ vai thở dài não nuột, sau cùng nói một câu bâng quơ vô nghĩa:
- Hay lắm ! Trước tiên ta cần cảnh cáo ngươi một việc, ta bảo cho ngươi biết "Bích Lệ Hồng" xuất thân trong cửa nhà ma. Ma môn, quỷ phái, ngươi không nên thân cận với cô ả nhiều !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên và cố nén cười bụng bảo dạ:
"Người này nghĩ cũng lạ thật. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng là bạn của ta, là chuyện không có quan hệ gì đến những điều ân oán của võ lâm, lại không phải câu chuyện giang hồ đại sự mà hắn đem đề cập ... lạ thật ! ".
Tuy vậy chàng cũng không muốn cải vả với hắn, bèn đáp xuôi:
- Việc này.. ừ ! Tại hạ đã biết lâu rồi !
Người bịt mặt cười nhạt, thần thái của hắn bổng trang nghiêm trở lại, bằng giọng nói âm trầm tiếp tục bảo:
- Gần đây nhiều việc đại biến khắp võ lâm giang hồ, tuy nhiên không phải người tạo ra, nhưng có ai hiểu cho ngươi đâu ... Vậy việc gì ngươi cũng nên hết sức cẩn thận phòng bị vì chốn giang hồ hung hăng cũng lắm, nguy hiểu đã nhiều, lòng người giả trá không tin được.. vậy ngươi nên lưu ý giữ mình, vì một bước sa chân thiên cổ hận !
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, bèn cao giọng hỏi:
- Các hạ hiểu rõ mọi điều đại biến võ lâm không do tại hạ gây rạ. vậy các hạ có rõ ai.. đã tạo nên vận kiếp sát này không ?
Người bịt mặt trầm ngâm phút chốc, bèn gật đầu nói:
- Lẽ dĩ nhiên là biết ! Nhưng hiện giờ ta không thể nói cho ngươi được !
Cừu Thiên Hiệp hơi thất vọng, vì lòng chàng ấm ức về những vụ giết người vu tội cho mình, nay có người đề cập đến thì há bỏ qua sao,

nhanh như cắt, Cừu Thiên Hiệp bước sấn tới hai bước lớn tiếng hỏi:
- Vậy các hạ đợi đến chừng nào ?
Người bịt mặt cười "hăng hắc" tiếng cười làm chấn động tâm can, điếc tai đinh óc, hắn lui một bước nói:
- Sau một cuộc đấu võ !
Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to nhìn người bịt mặt, cố giữ ôn hòa nói:
- Công việc quan hệ đến danh dự của tại hạ, nếu chẳng được rõ ràng ... thì việc động võ không kể gì đâu ?
Người bịt mặt vẫn nhích động thân mình, cười khúc khích bảo:
- Ạ. hay đấy ! Ngươi hãy đợi.. Xin hẹn gặp lại !
Vừa nói dứt, người bịt mặt vội lắc mình qua bên tả, nhanh như tia chớp đã lơ lửng giữa khoảng không trên năm trượng, vừa trỗi giọng cười:
- Hạ. ha !
Sau cùng "hắn" nhắm hướng ngoài núi bay vút.. Xa xa còn vẳng lại tiếng cười kỳ quái của gã kỳ nhân.
Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên quát như sấm:
- Cường tặc ngươi bỏ chạy đường trời !
Vừa hét dứt, chàng nhấc mình toan đuổi theo chợt nghe tiếng áo chạm nhau dưới gió phần phật, từ sau lưng vang tới, Đinh tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phụng cũng lướt đến nơi.
Hắc Phụng gọi giật Cừu Thiên Hiệp lại:
- Thiếu hiệp ! Hãy đừng chân, giặc cùng chớ đuổi ! Như thế cũng tạm đủ rồi !
Cừu Thiên Hiệp còn uất khí hét lên:
- Thật là tên "quỷ" mị cuồng đồ !
Lúc bấy giờ màn trời rạng sáng, từ phương Đông hiện lên dãy mây hương dài tít, tựa hồ như tấm thảm điều.
Cừu Thiên Hiệp không muốn ở lại Huyền cung nên quay sang Đinh tổng quản vòng tay thi lễ nói:
- Tại hạ xin phiền tổng quản. Lúc nào Hạ bá mẫu và công chúa về cung ngươi thưa lại giùm, vì tại hạ có bận việc dự đại hội tại Hương Lô Phong cảo sơn vào tiết đoan ngọ này, buổi ước hội với Cửu đại môn phái, vì thế nên không dám lưu lại lâu hơn nữa !
Vậy xin cáo từ !
Đinh tổng quản cúi đầu vâng dạ.
Hắc Phụng bịn rịn nói:

- Thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp cho tiện nữ cùng đi có được chăng ?
Cừu Thiên Hiệp cả cười bảo:
- Không được đâu cô nương ạ ! Người hãy ở lại Huyền cung, mà cầu học Hoa tử nương và Đinh tổng quản thêm một thời gian nữa, cho đến khi nào đủ sức mới được xuất đạo giang hồ !
Hắc Phụng tỏ vẻ không hài lòng nói:
- Thiếu hiệp nói võ công của tiện nữ chưa làm được gì sao ?
Cừu Thiên Hiệp bèn dùng lời an ủi:
- Không phải vậy đâu ! Ta muốn nói, hiện giờ ta quá nhiều công việc, không thể dẫn dắt người theo được ngươi hãy an tâm chờ đợi khi công việc ta kết quả ta sẽ quay lại đây đưa ngươi đi du sơn, ngoạn thủy, để tầm kiến thức thêm rộng và hiểu qua phong thổ nhơn tình trong nước !
Hắc Phụng tươi tỉnh ngay vội vỗ tay reo lên:
- Hay lắm ! Tiểu muội cố công học tập và chờ đợi thiếu hiệp mong thiếu hiệp đừng quên nhé !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu đồng ý, lại quay sang Đinh tổng quản trân trọng nói:
- Đinh tổng quản, chủ mẫu và công chúa đã rời Huyền cung mong tổng quản hết lòng thủ hộ nhé !
Đinh tổng quản cúi đầu vâng dạ, vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp lắc mình vọt lên cao, dùng thuật khinh công băng mình xuống núi, hơn hai mươi trượng chàng quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Hắc Phụng đứng trên gành đá cao vẫy gọi tiễn chàng ...
Cừu Thiên Hiệp rời núi Chung Nam, thì mặt trời đã lên cao năm sào, nên khí trời ấm áp dễ chịu màu trời sáng lạn tia nắng ấm soi khắp mọi nơi. Vì lời ước hẹn phải đến Cảo sơn Hương Lộ Phong dự hội, nên chàng nhắm hướng Đông mà đi lần tới ...
Trải qua lối nhỏ đường hòe, thấm thoát Cừu Thiên Hiệp đã vượt qua Hùng Nam, khỏi Vũ Quang mà đi lần vào địa giới Trung Châu.
Khi đi qua núi Phúc Ngưu, lại quẹo về hướng Bắc đi thẳng.
Ngày nọ mặt trời vừa bang lãng thì chàng đã đến thị trấn Lạc Ninh.
Tại đây có một câu chuyện quái gỡ, mà Cừu Thiên Hiệp mới gặp lần đầu khiến chàng nghĩ ngợi nhức óc.
Nguyên chàng nhìn thấy phố xá thị trấn này cửa đóng cửa mở, hành khách tiêu điều hơn thế nữa mỗi nhà đều dán trên cửa mỗi tờ giấy xanh, vàng, kết bụi treo lên như nhà ma phong cửa lại có mấy tòa nhà vĩ đại bày nhà mã, tang xa, trông phưởng phất như lập chay đàn cúng tế.

Cừu Thiên Hiệp có cảm tưởng như đi vào thành phố ma, chàng lấy làm lạ nghĩ thầm:
“ Họ làm trò gì lạ thế, chẳng nhẽ hôm nay là rằm tháng bảy thành phố lập trai đàn để siêu độ vong hồn ?” Dường như chàng tìm được câu giải đáp nên chép miệng bảo thầm:
“ Hừ có lẻ đúng thế, loài người tranh nhau vì danh vọng, oán nhau vì lợi tức, nên ma phái dậy bốn phương, quỹ môn đầy tám hướng, chỉ còn dăm ba chính phái, nguyên đạo.. vì thế ho.... giết nhau bất kể hồ số, oan hồn bay chật khoảng không khí hư vộ. nên cúng tế cầu siêu là phải.. Gớm ! Thành phố Lạc Ninh coi vậy mà lắm người hiền !” Cừu Thiên Hiệp đi lang thang trên vỉa hè nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy xa xa đi lại một người bán tử, chàng vội vòng tay thi lễ hỏi:
- Đại ca, xin hỏi đại ca. Có phải hôm nay quý thành phố làm lễ trai đàn, cầu siêu cho các oan hồn yểu tử chăng ? Chứ tại sao nhà nhà đều có vẻ cúng kiến như thế ?
Tên đại hán ngó sững chàng và đáp cộc lốc:
- Không biết !
Rồi quay quả bỏ đi như chạy trốn, lạ thực bấy giờ tính háo kỳ của Cừu Thiên Hiệp càng tăng lên tột độ, chàng gặp người nào hỏi, họ cũng lắc đầu và họ bỏ chạy như ma đuổi, chàng quyết tìm hiểu, nhưng hỏi năm sáu người kế tiếp họ đều có cử chỉ in nhau.
Chàng đi lần vào trung tâm thành phố, tuy có rất nhiều nhà đóng cửa nhưng một số hiệu buôn vẫn mở cửa buôn bán như thường.
Cừu Thiên Hiệp bèn bước vào khách điếm hỏi thuê phòng.
Điếm tiểu nhị chọn phòng cho chàng xong, mới đưa vào khách sảnh mời trà, nước:
Điếm tiểu nhị tỏ vẻ sợ sệt, nói:
- Tiểu khách quan, rất tiếc hôm nay khách quan đến viếng trọ mà bổn điếm không có thức ăn nào ngon để khoản đãi, chỉ vì tiểu trấn đã cấm giết thịt ba hôm nay, chỉ có tương dưa rau cải mà thôi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, tiện dịp hỏi:
- À này tiểu nhị ca. Hôm nay có phải là tuần lề tế thành hoàng Lạc Ninh trấn không ?
Tên điếm tiểu nhi nghe qua xám mặt hắn đưa cặp mắt láo liêng nhìn sau ngó trước, ra tuồng sợ sệt một điều gì, bèn cất giọng nhỏ rứt đáp lại:
- Không phải đâu khách quan ạ ! Lễ thành hoàng bổn cảnh mỗi khi tế

bái là tủy hỉ sự chiêm ngưỡng của dân gian chứ không bắt buộc hay cấm đoán, mà là ngày tế "Bách nhựt của Thiên la môn" !
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân vì lúc chàng ở Huyền cung Chung Nam sơn có nghe Đinh tổng quản đề cập tới "Thiên La môn" là một bang hội, uy danh lừng lẫy khắp giang hồ, song chỉ nghe qua loa chứ không rõ ràng lắm.
Ngày nay mới thấy rõ thế lực và uy danh, chỉ là một bang hội lập tuần đại tế, mà làm kinh động đến bá tánh, dân gian, đủ thấy thế của nó to là dường nào, luôn đến thị trấn thủ quan và quan phủ cũng không đá động đến chúng, nghĩ đến đây chàng giả bộ không hiểu điềm đạm hỏi tiếp:
- Thiên La môn ? Có lẽ chúng là thượng khách của hoàng cung, hay ít ra quan lớn của quan phủ ở đây phải chăng ?
Tên điếm tiểu nhị này có tính tọc mạch nhiều chuyện, cho nên rất thích bàn ra tán vào, được Cừu Thiên Hiệp hỏi là cơ hội cho hắn thao thao bất tuyệt ... hắn bèn mỉm cười nói:
- Khách quan từ phương xa, nên chưa rõ đấy thôi. Thiên La môn chẳng phải cao quan chức trọng gì của triều đình cả, mà chúng chỉ là một số người sống ngoài vòng luật chế của triều ca gọi là khách giang hồ đấy, chúng mới tụ họp nhau lại lập ra một bang hội lấy tên Thiên La môn.. Thiên La môn là một phái môn oai trấn giang hồ, danh rền tứ hải, tổng cục đài của chúng đặt phía ngoài trấn dưới ngọn đồi hổ đầu !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất hài lòng, nên gật đầu lia lịa, chàng lại vờ tán tụn hắn nói:
- Tiểu nhị ca, ngươi là người thấy xa hiểu rộng ! Có thể nào huynh đài kể tiếp cho tại hạ nghe được chăng ?
Tên điếm tiểu nhị được khen phồng mũi, hắn đắc ý và hứng thú, bèn nói tiếp:
- Ấy đấy ! Người ta thường nói:
"Cao nhơn tắc hữu cao nhơn trị" Danh tiếng của Thiên La môn cũng như tiếng gọi tử thần đi đến đâu "chó cong đuôi gà nín gáy" thế mà.. cách đây một trăm ngàn, tổng đàn của chúng bị một "người thiếu niên cao thủ" gây náo loạn trọn một đêm ngươi có tưởng tượng được không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, chàng cảm thấy cần phải tán dương hắn thêm, nên giả bộ hứng thú và ngạc nhiên hỏi:
- Ạ.có thể có thế à ? Thật là chuyện to tát lắm ! Không ai tin được và chắc gì có ai biết được ? Trừ tiểu nhị ca rạ.tại hạ tin rằng ít người biết

tường tận !
Điếm tiểu nhị nghe qua mát dạ như vượt đến chín tầng mây, hắn khoa tay chỉ vào ngực nói:
- Khách quan nhận xét tinh thật, tiểu đệ hiểu rõ là lẽ đương nhiên, nhưng có một câu này ngoài ta ra không ai biết được rõ ràng.
Cừu Thiên Hiệp làm ra vẻ hoan hỉ vỗ vai hắn thân mật bảo:
- Tất nhiên là tiểu huynh đài hiểu rõ ! Nhưng câu chuyện thế nào ?
Tên điếm tiểu nhị được khen phồng mũi, vênh mặt ra chiều đắc ý ... bằng giọng nói như trân trọng lắm đáp:
- Câu chuyện bí mật đó thế này, số là tổng đàn Thiên La môn, tổng đà chủ là "Phi hổ kim đao" Đảng Chấn Trạch, cùng bốn tên thủ hạ Tứ đại hộ pháp, năm tên Ngũ lộ đà chủ.. chỉ một đêm gặp đại nạn.. vô hình trung làm cho cổng Thiên La môn mây tiêu gió lặng, đến ngày hôm nay chẳng rõ chúng bị thiệt hại ít nhiều, nay lại đúng vào ngày thứ một trăm, nên chúng bày ra tế Bách nhật ...
Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu nói:
- Nếu sự thể như vậy, tại sao bá tánh dân gian rộn rịp và nhiệt tâm như thế ?
Tên điếm tiểu nhị làm ra vẻ sành đời nói:
- Ngươi không rõ vì sao à ? Còn bang của chúng nó ! Hội của chúng nó "Bá tánh trẻ già đâu phải.. nhiệt mà lại sợ uy thế dư đảng của chúng đấy !
Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:
- Vậy ai đứng ra lãnh đạo nhóm Thiên La môn này ?
Tên điếm tiểu nhị tỏ vẻ thích thú nói tiếp:
- Khách quan hỏi đúng lúc đấy ! Sở dỉ.. mười ngày trước bang, hội như rắn mất đầu.. thì đột nhiên thiếu đà chủ từ Miêu Cương trở về, hắn mới chấn chỉnh lại bang hội và bày cuộc đại tế Bách nhật, đồng thời cũng là ngày suy cử vị tân tổng đà chủ, bọn chúng lại triệu tập tất cả môn hạ về đây, thành thử Lạc Ninh trấn mới vui vầy nhộn nhịp như thế !
Cừu Thiên Hiệp thắc mắc hỏi:
- Vậy đêm đó thiếu đà chủ không bị độc thủ sở hại à ?
Tiểu nhị lấy tay nhịp lên bàn, nói tiếp:
- Người lại không rõ nữa ! Thiếu đà chủ được người đặt cho cái ngoại hiệu " Ngân kích tiểu ôn hầu" võ nghệ của gã vào hàng nhất đẳng hay thượng đẳng gì đó, trong một năm nay hắn đi du học tại Miêu Cương luyện thông võ thuật, ta lại không rỏ trong vòng mười ngày trước, hắn

về đây lúc nào ?
Cừu Thiên Hiệp chưa từng nghe qua một nhân vật có ngoại hiệu "Tiểu ôn hầu ngân kích" song thầm đoán hắn cũng là một kẻ chân tài, vì theo cỗ sự thì có Lữ Bố là Lữ Ôn Hầu, một chàng thiếu niên anh hùng, một bạch giáp, bạch bào, thường sử dụng cây phương thiên họa kích bằng bạc.
Tuy chàng bận nghĩ ngợi, nhưng miệng không ngớt khen dồi tên điếm tiểu nhị.
Tên điếm tiểu nhị thấy trò chuyện khá lâu bèn rót nước mời khách sau cùng hắn nói lầm bầm:
- Sự tình còn chưa kể hết đâu. Sau này thiếu đà chủ sẽ lên ngôi Kim ý nên sau cuộc lễ bầu tổng đà chủ.. hắn sẽ "vì cha báo cừu" cho nên vui chơi cho thỏa ! Ha ha !
Cừu Thiên Hiệp nghe xong lời nói của tên tiểu nhị bất giác tâm trí chàng chìm trong sự trầm tư, chàng lại nghĩ:
"Cùng là thiếu niên cao thủ, biết đâu cuộc đời và việc làm của hắn, chẳng liên hệ đến bản thần mình và lại lúc ở Chung Nam sơn Đinh tổng quản chẳng nói hay sao ?
Bất luận hành động của chàng thiếu niên cao thủ thì thiên hạ đều quy tội cho chính mình Cừu Thiên Hiệp thế mới nguy !
Nhưng theo câu chuyện thiên La môn mà luận thì lời đồn đãi của thiên hạ lại không đúng nữa, chỉ vì ta chưa hề đặt chân đến trung thổ đất Trung Châu, "bất luận với giá nào, ta cũng gắng tìm ra ánh sáng kẻ mạo danh". Thiếu niên cao thủ. Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng thì tên tiểu nhị đi châm trà.
Đột nhiên.. phía dưới đường vang lên nhiều tiếng đồng la, trống sấm chấn động cả phố phường dường như đám rước Thành hoàng, hay cuộc múa rồng giữa tết trung thu Điếm tiểu nhị từ ngoài chạy xồng vào, hắn rối rít bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Khách quan ! Ngồi sầu muộn gì thế ? Mau ra đây coi hội, nhộn nhịp khác thường.. Gồm có ba trăm lẽ tám vị hòa thượng du hành tụng kinh, và cả Thiếu đà chủ phó giá triệu !
Hòa thượng du hành và tụng kinh, đối với Cừu Thiên Hiệp thực là vô vị, còn Thiếu đà chủ phó giá triệu, trong lễ cầu siêu, chuyện này mới kích thích tính háo kỳ của chàng, vì muốn biết mặt Ngân kích Tiểu Ôn hầu ra sao, do đó.. Cừu Thiệp Hiệp cả cười đáp:
- Vậy sao ? Ta sẽ đến đó xem chơi !

Tên tiểu nhị đưa chàng ra tới tam cấp đứng trên ngưỡng cửa khách điếm nhìn ra.
Nhìn thấy độ mươi người mặc đồ chế cầm gậy tang, đi trước, theo sau là lộng, tùng, cờ quạt, màu sắc xanh vàng đỏ tím, trương lên mát mắt rợp trời.
Hai bên là hai hàng võ sĩ tay thủ đồ lễ bộ, nào siêu, kích, giáo, chùy, côn đao, bỗng, phũ, khí thế rất uy nghi hùng hậu kèm theo đây tiếng trống sấm nện "bồng bồng" tiếng chiêng lẫn tiếng đồng la "choeng choeng" nghe dậy đất, thực chẳng khác đám rước sắc linh thần về đình.
Kế tiếp, mười tám con tuấn mã Mông cổ cao lớn dềnh dàng, chở trên lưng mười tám người dũng sỉ, mỗi người đều vận sắc phục như nhau, đầu bịt khăn tan, áo gai quần chế, trên tay cầm chưng lò hương trầm khói lên nghi ngút, quang cảnh thật thê lương.
Đi sau.. là chiếc xe "tứ mã cao nghêu trên xe lại có dựng một tấm giá triệu bằng lụa Tô Châu có viết một dòng chữ bằng bột vàng, đề rằng:
"Thiên La môn, Tổng đà chủ, phi hổ kim đầu tánh ĐÀNG húy CHẤN TRẠCH đại nhơn thần chủ chỉ vị".. dưới tấm giá triệu có bốn chữ:
" Vì cha báo thù".. trên đầu mui vẽ một cái đầu hổ nhe nanh, trông rất dể sợ.
Cừu Thiên Hiệp nhìn đến hông xe, bất giác rúng động cả đáy lòng tựa hồ như muốn hét lên một tiếng to vì uất hận, đồng thời mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng xáo trộn mạnh như bị ngọn chưởng kình thiên quật nát, khí phẩn uất chường lên đầy ruột.
Nguyên chàng đã thấy:
bốn chiếc bánh xe đặc chế rất thẩm mỹ, phía trên ghi bốn chữ "Thể diệt tên man", giữa hông xe là một cái hình nộm, bằng giấy bồi rất khéo, tượng một người thanh niên đẹp trai mặc áo lụa xanh, hai tay chới với như cầu cứu, giữa bụng có dán mảnh giấy trắng vuông đề ba chữ "Cừu Thiên Hiệp", cái hình nộm được gắn rất chặc bên hông xe. Trên năm, sáu tên dũng sỉ mặt mày đanh ác, tay xách giáo dài gươm nhọn, chạy dưới đất, hai tay đâm mạnh mũi giáo đầu gươm vào hình nộm, làm cho tấm thân Cừu Thiên Hiệp giấy bể bụng, nát hông trông rất cơ khổ !
Cừu Thiên Hiệp vốn mang bầu máu nóng của tính thanh niên, không thể chịu nổi sự lăng nhục, bèn kêu rống lên:
- Hán tử dừng tay !
Vừa hét dứt, thân mình chàng đã rơi nhẹ trên nóc xe, bằng một chiêu thức tột bực hai tay vận nội lực đẩy ra song chưởng, đánh mạnh vào

mấy tên dũng sĩ chạy theo hình nộm.
- Á ! Ái ! Ôi !
Nhiều tiếng rú thê thảm vang lên, hai tên dũng sĩ trong số này bị chưởng phong bốc lên cao, hướng vào nhà của dân gian hai bên đường rơi mạnh, mấy tên còn lại ôm đầu chạy như gió.
Bấy giờ, cuộc đại lễ bách nhật loạn lên, những người đi xem hội đua nhau chạy như nước vỡ bờ kêu la vang trời dậy đất.
Bốn, năm tên tùy giá tay cầm binh khí đi thành hai hàng dọc bên xe, chúng thấy Cừu Thiên Hiệp cứ đánh bại đồng bọn vội hươ đao, đả kiếm nhảy ra bao vây Cừu Thiên Hiệp, đồng thời rống to lên:
- Tên Hán tử điên cuồng kia ngươi đi tìm cái chết hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp vô ý bị chúng vây vào giữa bèn nổi giận quát to:
- Các ngươi mới thật tìm cái chết !
Vừa nói dứt, chàng vung ra một tràng chưởng phong, chiêu thế hóa ra năm đạo ngự kình bay như gió bão sấm rền, thế mạnh kinh hồn bạt vía, năm, sáu tên túy giá không giữ nổi thế công lại bị ngọn kình phong đẩy văng cả đao, kiếm, còn thân mình chúng tựa chiếc lá khô bị gió đùa lăn lông lốc.
Kẻ chạy, người la như một bầy ong bị vỡ tổ. Đột nhiên ... có người la lên:
- Thiếu đà chủ đến !
Tiếng nói chưa dứt, thì giữa không trung rơi nhẹ xuống một chàng thanh niên đen đúa xấu xí.
Chàng thanh niên này vóc mình mạnh khỏe, vai gấu lưng hùm "hắn" kêu rống liên hồi, mình khoác áo gai, toàn thân vận trang phục trắng, hai tay cầm hai cây ngân kích vắn, liền tay gỏ vào đầu nhóm thủ hạ chạy loạn đồng thời hắn vẹt sô người bu quanh, nhảy vọt đến trước đối mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói ngang ngược quát to:
- Giặc cỏ ở xứ nào đến đây ! Gậy Thái tuế sẽ nã vào đầu người cho biết Tiểu Ôn Hầu !
Vừa nói, tay tả hắn giơ cao ngân kích phất ngang, biến ra một âm chiêu hư ảo..
ngọn kích ngắn bên hửu quay một vòng, hóa ra đạo bạch quang đánh vào người Cừu Thiên Hiệp, cả hai chiêu ngân kích cùng một lúc.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh thanh niên tuy đen xấu xí, không ngờ chiêu thế thật tinh diệu, ngọn kích vừa cử lên, luồng kinh phong đã bay xoắn tới trước, chàng bèn vận công lực toan cử chiêu ra đón lại.

Không ngờ Hắc thanh niên thân pháp tột đời, tả kích chưa vững thế, hữu kích đã lao như cuồng long, đâm, chém xả ba thế cực mãnh liệt, tấn công vào đầu Cừu Thiên Hiệp mau hơn chớp giật lưng trời.
Cừu Thiên Hiệp né tránh hai lần, song liệu khó thoát "soạt" ngọn " khô trúc thánh kiếm" rời khỏi võ, đạo hoàng quang bắn tỏe ra rực trời, khí buốt xung quanh mặt đất, chàng để thanh kiếm trước mặt vừa lớn tiếng quát to !
- Hãy tận lực bình sinh.. quý bằng hữu !
Hắc thanh niên vừa thấy thánh kiếm vội thu hồi ngân kích, để ngang bụng giữ thế, quát to:
- Hãy khoan ! Thanh kiếm trên tay ngươi có phải là "Khô trúc thánh kiếm" hay chăng ? Nói mau, kẻo lầm lẫn mà gây ra đại họa.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 34
Ân Cừu Khó Nghĩ

Cừu Thiên Hiệp cao giọng cười to, trúc kiếm cắm nơi tay hét lớn:
- Chỉ e ngươi không biết phân biệt, mà trông lân hóa ngựa đấy chứ !
Lời dứt kiếm vung chiêu thế "Thường thắng bát kiếm" tung ra như vũ bảo, một đạo hoàng quang tỏa lên cao ngất, thụy khí sáng ngàn phương.
Ngân kích Tiểu Ôn hầu nhìn thấy thanh "Khô trúc thánh kiếm" tựa hồ như hiểu sự lợi hại của nó, hai tay vũ lộng đôi kích bạc tỏa ra muôn đóa ngân tinh, nhanh hơn tia sét ngang trời, hắn nhất mình giật lùi ra sau xe, cách Cừu Thiên Hiệp ba, bốn trượng xa, hắn giương đôi mắt sáng rực, nhìn vào kiếm phong không chớp, trầm ngâm giây phút bèn cao giọng hét to:
- Dừng tay lại !
Cừu Thiên Hiệp miệng cười nhỏ:
Hóa ra ngươi đầu hùm đuôi thỏ ?
Vừa nghĩ thế, chiêu "Thường thằng bát kiếm" chỉ lay động có phân nửa vội thâu lại, vừa gắt to:
- Còn gì nói nữa không ?
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mày xanh chớp động nói to:
- Bổn Thiếu đà chủ theo thầy tận xứ Miêu Cương, ngày thành tài xuống núi, Ân sư có dặn ta ba lần bảy lượt, khi nào gặp "Khô trúc thánh kiếm", tức là cố hữu của ân sư, chẳng nên lỗ mãng. Vậy các hạ là ai ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, một áng mây nghi ngờ thoáng hiện lên khối óc, bèn cau mày hỏi:
- Lệnh sư là ai ?
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu ngước mặt lên trời cười nhẹ, hắn chớp nhanh đôi mắt như tưởng về một quá khứ xa xôi. Lâu lắm, hắn mới trả lời:
- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của ta, ta xin hỏi lại ngươi lần nữa !
Cừu Thiên Hiệp mặt ngọc hóa hường, cố moi óc nhớ lại câu chuyện dưới địa huyệt. Trong thời kỳ học kiếm người trung niên văn sĩ chưa hề nói đến vụ này, chỉ cố dạy chàng những chiêu "Thánh kiếm cấp tốc", nhưng bây giờ có người xướng ra, thật là một câu chuyện lạ. Nhưng "Khô trúc thánh kiếm" là lưỡi gươm tối độc hại, lần thứ nhứt chàng sử

dụng, thì lệnh sư thúc của chàng là Lịch huyết kiếm phải mạng vong, nếu như hôm nay sử dụng, không khéo lại giết nhầm người có liên quan đến sư phụ (Trung niên văn sĩ) thực là chuyện quái gỡ lạ lùng !
Đột nhiên, chàng sực nhớ lại một việc, làm rung động tận đáy lòng: "Miêu Cương" phải.. cha ta há chẳng phải là Cừu Kiếm Khách ở Miêu Cương sao ? Cha ta không phải là Hạ Lan Sơn cừu kiếm khách.. chẳng nhẽ việc này lại..
Chàng ngẩn ngơ, mà không dám nghĩ nữa..
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu thét to lên:
- Ngươi suy tư gì thế ? Nếu ngươi có liên quan đến tình cố cựu của sư môn, thì công việc hôm nay mây lặng gió yên việc gì ta cũng nên gác lại ... nếu không phải.. thì ngươi phải trả lời trước công đạo.. việc này..
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cau mày ra dáng khổ sở, hai tay xốc mạnh song kích, vẫy tay bảo:
- Thật là oan gia, trái chủ ? Ngươi là kẻ cầm thanh "Khô trúc thánh kiếm", trên tay, tức là ... người phải, giết liên hệ đến sư môn,ta không thể quên được; phá bang phụ thân mối huyết cừu phải trả, hai nẻo ân cừu khó mà giải quyết một ! Thật là ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn mãi trù trừ, bèn nổi nóng hét to:
- Ngươi múa mép mà nói chẳng ra gì, thật là người si nói chuyện mộng !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu trầm giọng bảo:
- Thôi được ! Ngươi có dám cất thanh "trúc kiếm" mà lấy chưởng đấu với ta chăng ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu, đút "thánh kiếm" vào võ, hai tay vận công lực thủ thế, đoạn nhìn Tiểu Ôn Hầu nói:
- Ta chẳng sợ ngươi đâu, ngươi chỉ có cái tài đưa song kích ra để lòe người !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chẳng mất tác phong của người tráng sĩ, hắn đưa song kích cho thủ hạ cầm giữ, mình rùng xuống thấp, hai tay đưa về phía trước, dõng dạc bảo:
- Thiếu Đà chủ không bao giờ hiếp người, chúng ta phải công bình ! Hãy tiếp chiêu !
Vừa nói dứt hắn quay mình một vòng, đẩy nhanh ra song chưởng, hai đạo kình phong dấy lên, chưởng lực tỏa ra hai đạo tả tuôn về phía trước, hữu dội lại sau lưng, dư lực bao giáo trung ương bao bọc lấy cơ thể, chiêu thức rất lanh lợi, công lực thật già dặn dị thường.

Cừu Thiên Hiệp thấy cách xử sự của Hắc thanh niên như kẻ sành đời lão luyện, chép miệng khen thầm "Thật xứng đáng là kẻ nam nhi chi chí, bậc đại trượng phu !" Bèn vận chưởng đua ra đón hai luồng quái chưởng, vừa kêu to:
- Tốt lắm ! Ta sẽ tiếp ngươi một chiêu nhé !
Hai người chia ra hai thế đứng, kẻ trước đầu xe, kẻ sau vè xe, cứ chưởng đánh nhau tới tấp, kình phong quyện lên cuồn cuộn như khói tả, sương mù.
- Bình !
Một tiếng nổ rung động đất đai, hai luồng dịch phong chạm nhau làm cho thân hình nộm lủng lẳng ở hông xe, bị ngọn kình phong quật nát như tương, giấy trắng, giấy màu bốc lên cao rơi lả tả, trông thật đẹp mắt.
Một chiêu thức đủ đo tài cao hạ, cả hai người không ai hơn kém bất quá kẻ tám lượng người nửa cân.
Cũng nên biết, Cừu Thiên Hiệp đã dầy công khổ luyện, nên công lực đến tuyệt đỉnh thượng thừa, chàng chỉ tập võ công, qua quyển "Bổ thiên tân thiết hạo khí thư" lấy chiêu thức " Thường thằng bát kiếm" làm môn võ sở trường, lại thêm người Trung niên văn sĩ dạy cho mười ba chiêu kiếm pháp, thành thử lúc đầu chưởng chỉ vung mạnh, đánh bừa theo chiêu kiếm, chứ không có chiêu thức gì cả, nếu nhờ gặp những tay võ công thượng thặng, nhìn cách đấu của chàng cũng phải lắc đầu, vì công lực chết thắng rất kỳ dị.
Nhưng lúc này, Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, tuy đã thành tựu một phần trong võ thuật, nhưng đưa ra đấu với một nhân vật cao hơn e khó đoạt phần thắng lợi. Chỉ vì.. một người lấy công lực để chế địch, còn một người đánh theo chiêu số chưởng thuật, thật là khó biện luận nổi sự hơn thua.
Hai người chạy nhảy trên xe, đấu với nhau những chiêu, những thức vô cùng khốc liệt.
Lúc đầu, còn nhìn thấy đường chiêu uyển chuyển, thế tấn nhu hòa, lúc ẩn tựa non cao, lúc hiện như sấm sét.
Sau cùng chỉ thấy gió cuộn ù ù, bóng người nhấp nhoáng, bóng chưởng tỏ lớn như hòn núi, múa mạnh, quay tròn, không thể phân biệt được đường chiêu, thức chưởng gì nữa, nhưng chỉ thấy bóng đen như hắc ô đảo lượn giữa cơn going, bóng trắng vẫy vùng như giao long cợt sóng, cùng tiếng la dậy đất, với khói tỏa mịt mù.

Nhóm thủ hạ của Thiên La Môn đứng xem không chớp mắt, mỗi tên đều nín lặng đến độ ngơ ngác như tượng phổng sành.
Cao thủ đối chiêu mau hơn sóng triều bủa ra:
Đột nhiên ... nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét to:
- Hạ xuống !
Tiếng nói chưa dứt, thì một bóng đen như ô cước bị tên ngã nhào xuống xe đấy là Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, gã ôm bụng nhăn nhó làm cho gương mặt đen đủi càng thêm xấu tệ, đôi mắt thất thần, hắn gượng đau đớn kêu to:
- Hãy để cho hắn đi ! Hãy để hắn tự dọ.
Vừa nói đến đây. Thân mình Tiểu Ôn Hầu run lên bần bật, hai tay ôm chặt bụng tỏ vẻ đau đớn.
Cừu Thiên Hiệp chống tay đứng trên xe, dõng dạc nói:
- Từ nay về sau, trước khi làm việc gì cần phải nhớ đến cái chưởng của ta hôm nay và nên nhớ những hình vì bêu xấu của ngươi nên dẹp lại, chẳng nên bươi móc truy cứu thêm làm gì !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cố gượng cơn đau cất tiếng buồn thảm nói:
- Cừu Thiên Hiệp ! Chưởng pháp vừa rồi chẳng qua là ta chưa thấu đáo, học tập chưa tin, nhưng thù cha trời chung chẳng đội, ta chẳng hề quên !
Cừu Thiên Hiệp nom thấy Tiểu Ôn Hầu tuy đen đúa, song tướng bộ khoan thai, lời lẻ đoan trang; nên thầm cảm phục; bèn dịu giọng nói:
- Tiểu Ôn Hầu ! Ngươi cứ nói hai chữ "Thù cha phải trả", ngươi đã gọi thủ hạ đến nhìn mặt ta thì không phải kia mà. Ta nói thật, việc này không phải do ta gây ra. Tại sao ngươi cứ mãi cố chấp lấy thành kiến của mình ?
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận cành hông quát to:
- im ngươi đi ! Ngươi chẳng biết cải trang giả dạng hay sao ? Ta chẳng dại đâu ?
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nghiến răng trợn mắt, dùng toàn lời nói gay gắt nặng nề, chàng ức quá toan đẩy ra một chưởng cho hắn tiêu ma, nhưng nhìn lại thấy "hắn là một thanh niên đầy đủ khí cốt giang hồ, thật xứng đáng là tay tráng sĩ, vã lại thù cha phải trả, đấy là việc làm quang minh chánh đại, nhiệm vụ phải có của mọi người, đem hắn so sánh với ta chỉ là một. Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp thở dài buồn man mác, bằng giọng nói êm dịu bảo:
- Tiểu Ôn Hầu ! Ngươi vì cha mà báo cừu, tại hạ chẳng hề khuyên giải,

nhưng tại hạ xin khẳng định lần nữa là "việc tạo loạn tại Tổng đàn Thiên La Môn " không phải tại hạ gây ra, tuy nhiên nếu có thật tại hạ cũng cho ngươi được mát lòng mát dạ, nhưng ngươi phải suy xét và phán đoán cho kỹ, kẻo để kẻ thù thiệt sự lại lăng tăng ngoài vòng pháp luật thì ân hận nghìn thu !
Tiểu Ôn Hầu bất kể vết nội thương hạ, gân họng, hét to:
- Trừ khi ngươi không phải là Cừu Thiên Hiệp ... nhược bằng ngươi là Cừu Thiên Hiệp thì ta nguyện chết dưới ngọn chưởng của ngươi, để khỏi tủi hổ vong linh người cha quá cố, còn vị tứ đà hộ pháp và ngũ lộ đà chủ nơi chốn suối vàng ... ! Ta ... tình nguyện chết dưới tay ngươi, ngươi hãy ra tay cho sớm !
Giọng nói của Tiểu Ôn Hầu phát sinh do sự buồn thương, phẫn hận, nên đượm đầy vẽ rầu rĩ chán chường.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày khó chịu cao giọng nói:
- Nếu ngươi nói như thế, tất nhiên ngươi nhận định là ta hay sao ?
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận dữ đáp gọn:
- Phải, vì ta có bằng chứng !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tái mặt vội vã hỏi:
- Bằng chứng ? Có thể nào ngươi cho Cừ mỗ xem qua được chăng ?
- Có gì không được ?
Vừa nói, Tiểu Ôn Hầu vừa cho tay vào bọc, lôi ra một lá cờ tam giác, một mặt thêu hình phi hổ bằng chỉ đỏ, hắn giơ cao lá cờ giu? mạnh, vừa cao giọng gắt:
- Đấy ngươi xem !
Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thấy lá cờ vàng nhỏ, bên trong thêu hình "Cọp bay trên nền cờ có viết thêm bốn chữ to, lấp trên mình hổ, bốn chữ ấy là "Cừu Thiên Hiệp giết" nét chữ màu đen kia rõ dấu máu khô bút tích viết bằng máu chẳng sai một điểm.
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiến răng bảo:
- Ngươi còn bảo gì nữa chứ ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, lại thầm khen kẻ vu họa cho chàng nên bình tỉnh nói:
- Vẫn còn lời nói chứ ! Ta sẽ trao cho ngươi coi một bằng chứng hệt như thế !
Nói xong, chàng lôi bức tượng "Thần Nông" ở trong bọc đưa ra, đây là cái bằng chứng "giết" thác Thần y Hao Tử Phong tại Tiềm Long cốc ...
Chàng mở bức họa ra, giữa hình vua Thần Nông có bốn chữ bằng máu

đã khô, hệt như bốn chữ trên lá cờ tam giác, và trao cho Ngân kích Tiểu Ôn Hầu xem, vừa dịu giọng hỏi:
- Bốn chữ này đem so với bốn chữ trong lá cờ có chăng ?
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chưa nguôi cơn giận, nên gay gắt đáp:
- Đấy là lối giải thích của ngươi như thế à ?
Cừu Thiên Hiệp cố nén lòng bực, vội cuốn bức họa cho vào bọc, vừa thong thả giải thích:
- Tiểu Ôn Hầu, đó là cái bằng chứng, người bị giết là sư thúc của ta, không rõ hắn di họa cho ta để làm gì ? Và trong hiện tại ta đang truy nã rất gắt tên mạo danh Cừu Thiên Hiệp ... như thế ngươi đã rõ chứ !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mỉm cười đau khổ và bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ! Chẳng phải ngươi bịa ra để phản lại bằng chứng cụ thể ư ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ và bảo:
- Các hạ hãy nhìn cho kỹ Cừu mỗ xem thuộc vào hạng người nào.
Nói xong, một tay chống vào mạn sườn, một tay vẫy vào nhóm thủ hạ của Thiên hạ môn và công chúng, bèn dõng dạc bảo to:
- Bất luận thế nào, Cừu mỗ xin thề nguyện giữa mọi người, trong thời hạn nữa năm Cừu mỗ quyết tìm cho ra tên mạo danh gây họa, mà giao lại cho toàn thể các giới võ lâm, để thanh minh những điều uẩn khúc ... mà lâu nay Cừu mỗ phải gánh chịu !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt hỏi:
- Ví như qua nửa năm mà ngươi không tìm ra thủ phạm tức kẻ mạo danh, thì sao ?
Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp ngay:
- Nếu tại hạ quá bất lực không tìm ra thủ phạm thì tại hạ sẽ lấy cái chết để tạ tội cùng giang hồ các giới !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vốn người hào hiệp nghe chàng nói thế vội xếp ngay cây cờ chứng cho vào bọc, bằng giọng chân thành bảo:
- Trượng phu lời nói đáng ngàn vàng, phải ...
Cừu Thiên Hiệp tiếp:
- Phải tôn trọng và không hối hận !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt nói:
- Ngươi cũng là trang tuấn kiệt, đấng trượng phu, ta vui lòng đợi ngươi nửa năm để ngươi lo tròn sứ mạng.
Nói xong, hắn đưa tay vẫy vào nhóm thủ hạ vây quanh, xong cất tiếng bảo to:

- Các ngươi hãy giải tán về tổng đàn ! Xin mời các vị lão tăng đến Hồ đầu phong Tổng đàn tiếp tục tụng kinh siêu độ !
Cừu Thiên Hiệp thấy tư cách của Tiểu Ôn Hầu lấy làm cảm phục, bèn tung mình xuống xe vòng hai tay lại thi lễ, nói:
- Thiếu Đà chủ ! Xin bỏ qua sự lỗ mảng vừa rồi !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mặt đen hóa tím điềm đạm bảo:
- Vốn ta vẫn muốn mời ngươi đến Tổng đàn đàm đạo, nhưng mối huyết cừu chưa rõ trắng đen nên lấy làm bất tiện ! Vậy ta xin nhắn nhủ một điều:
Cầu mong ngươi giữ tròn chữ Tín nửa năm có là bao.. chúng ta còn hội ngộ !
Cừu Thiên Hiệp cười một tiếng đoạn từ tốn nói:
- Thiếu Đà chủ, nếu tại hạ là kẻ sát nhân gây loạn cho bang hội, thì chứ huyết còn đó, không bao giờ phủ nhận được. Nếu chẳng dám thừa nhận thì đâu dám lưu lại hàng huyết tích, có danh tự hẳn hoi, lấy đó mà suy đủ rõ ! Thiếu Đà chủ thông minh mẫn tuệ, có lẽ nào xét không thấu lý hay sao !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu tuy xét thấy lời nói của Cừu Thiên Hiệp có lý, nhưng chỉ từ tốn đáp:
- Ta cũng mong như thế ! Nhưng mà, nếu không có câu chuyện thứ hai phát hiện, thì thế nào ta cũng tìm ngươi, dù góc biển chân trời !
Cừu Thiên Hiệp hơi bực mình về thái đô khăn khăn, một mực của Tiểu Ôn Hầu, nên chỉ mỉm cười, và khổ sở nói tiếp:
- Thiếu Đà chủ, lúc nãy có đề cập đến "lệnh sư đối với thanh "Khô trúc thánh kiếm" không rõ.. Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội ngắt lời:
- Một bên là sứ mệnh, một bên là phụ cừu, cả hai không thể đi đôi được. Hiện giờ ta không thể nói cho ngươi rõ ... phải chờ đến cái hẹn nửa năm của ngươi, lúc đó chúng ta hội ngộ vẫn chưa muộn vì ... mỗi người đã có vật đôi trao nhau !
Cừu Thiên Hiệp những tưởng cố tìm hiểu lai lịch "Khô trúc thánh kiếm", nhưng Tiểu Ôn Hầu là người cương quyết không lay chuyển hắn được.. đã thế chàng thở dài nuối tiếc, rồi vòng tay hướng chào Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nói:
- Thế là yên, tại hạ cáo từ ... !
Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội vòng tay đáp lễ:
- Ngươi cứ đi, nhớ mà bảo trọng lấy thân ! Chúng ta vẫn còn tái ngộ !
Nói xong, hắn vái chào Cừu Thiên Hiệp lần nữa rồi quay mặt ra sau

cùng đáp thủ hạ đi nhanh về Tổng đàn.
Cừu Thiên Hiệp thở dài lắc đầu, đưa mắt nhìn chúng đến khi mất dạng, sau cùng quay lại nhìn hai bên phố, lại thấy đường phố vắng tanh một vài nhà đã lên đèn leo lét, lúc bây giờ đã bắt đầu canh một.
Chàng quay về ngôi khách điếm, chỉ thấy ngọn đèn lồng "Tu khi phong" treo trước mái hiên, bị ngọn gió đưa lắc lư chao động, chiếu ra tia sáng yếu ớt tựa như đèn ma trên bãi vắng ...
Cừu Thiên Hiệp lại không muốn vào khách điếm, vì sợ những tên điếm nhi hồ nghi, mà hỏi han vớ vẩn rất phiền.
Nhân đó chàng mở chuyến dạ hành, trổ thuật khinh công nhằm hướng Cảo Sơn Thiếu Lâm đi thẳng ... chàng đi không nghỉ, thấm thoát đã đến Cảo Sơn vào ngày mồng một tháng năm.
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ:
"Bích đoan ngọ vào ngày mồng năm tháng sáu, mới chính là ngày ước hội. Hôm nay mới mồng một, thì còn dư ba, bốn ngày nữa thì sao lúc rỗi rảnh này không viếng chùa Thiếu Lâm, bái yết Ngộ phi đại sư trước, và lấy lý do vãn cảnh để thăm dò xem mục đích của Cừu ngoạn thưởng một nơi danh lam thắng cảnh, của hòn núi lớn đứng trong Ngũ nhạc kỳ quan và tiện nghe thấy hành động và sinh hoạt của một môn phái kỳ cựu nhứt:
"Thiếu Lâm thiền tự" Lúc bấy giờ trời còn tối mịt, dường như vừa hết canh năm, Cừu Thiên Hiệp không sử dụng khinh công chỉ thả bộ như kẻ nhàn thư đi du ngoạn ...
Ngọn núi Cảo Thiếu Lâm thật là hùng vĩ, non cao chón chỏ, cây cối trập trùng, tiếng thông già reo vi vu theo làn gió, hơi sương, khí núi bốc lên ngùn ngụt như cụm mây bay. Lát đát một vài hòn đá mọc vào chen giữa bãi cỏ non xanh mướt, thật chẳng hổ là danh thủy tú sơn kỳ.
Đường lên núi tuy quanh co khuúc khuỷu nhưng có từng bực thang bằng đá, từ chân núi dẫn lên dinh thượng, rất kiên cố tề chỉnh dễ đi, dọc ngang sường non có nhiều con suối chảy dài đến chân tiếng nước đổ "lon ton" nghe rất êm tai.
Lại thêm nhiều loại hoa rừng mọc rải rác gồm ... những màu sắc và hương thơm khác nhau, có đóa trắng tinh như phù dung thơm mùi khuê các, có bông vàng tươi óng ả như đóa Huỳnh hoa phảng phất mùi hương quí phái, có đóa màu nâu tím như cẩm nhung, có đóa đỏ au như hoa hường, tuy không có hương vị thơm tho nhưng nó tượng trưng có cái gì nồng nàn mảnh liệt. Ôi thôi, thiên hình vạn trạng, muôn hoa có

muôn màu thái khác nhau, kể sao cho xiết ...
Sườn núi Cảo sơn nhờ những đóa hoa rừng vàng đỏ, điểm tô trên thảm cỏ xanh mướt nên thêm phần đẹp đẽ xinh tươi.
Bỗng một cơn gió thoảng, đưa đến tiếng chuông chùa, âm thanh nghe nhẹ nhàng thư thái, ấy là tiếng chuông của tăng chúng chùa Thiếu Lâm công phu vào buổi tối sớm Mẹo thời.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình thơi thới, dường như đã phủi sạch niệm trần.
Xa xa đã thấy bờ tường hồng, ngôi tháp trắng bao bọc giữa là một đền thờ cực nguy nga, nằm dưới áng mây hồng của buổi sớm, rải rác vài cụm bạch vân lơ lửng, tô điểm cho cửa thiền thêm phần trang nghiêm như non bồng nước nhược.
Đột nhiên sau cụm rừng dầy mịch, một giọng nói trong trẻo vang lên:
- Cừu thiếu hiệp ! Đã lâu ngày cách biệt ! Ngươi còn nhớ Nhan Như Ngọc chăng ?
Cừu Thiên Hiệp đang chìm trong giấc mơ huyền ảo bị người gọi giật, làm chàng thất kinh kêu to:
- Húy !
Chàng đứng dừng lại trên gành đá, chợt thấy Huyết quan giáo phó giáo chủ Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc hiện ra đứng trước mặt chàng.
Nhan Như Ngọc mặt hoa da phấn, mắt hạnh mày ngài, phong tư như cũ, nàng thấy Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng, hai tay hươm thủ thế, bất giác nàng phá lên cười to, hỏi:
- Cừu thiếu hiệp ! Ngươi đã quên đôi ta có ...
Nguyên nàng muốn bảo đôi ta có "duyên" với nhau, nhưng cảm thấy không ổn, thành thử nín biệt, gương mặt trắng đổi màu.. và cúi đầu nín lặng ...
Cừu Thiên Hiệp lại không tìm ra câu nói khả dĩ nào, mà chàng ngập ngừng:
- A !... Nhan cô nương.. Phó giáo chủ.. Nhan Như Ngọc thấy điệu bộ và ngôn ngữ của Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, mà nhỏ nhẹ hỏi:
- Mấy tháng xa nhau, chắc thiếu hiệp đã làm nhiều việc lạ ! Nhưng thần thái rất linh hoạt, công lực lại tiếng hơn trước !
Cừu Thiên Hiệp khiêm nhượng đáp:
- Thật thế sao ! Cô nương cũng thế, càng ngày càng đẹp thêm rạ.
Cừu Thiên Hiệp vốn kính nể Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nên không dám đùa, mà nói nên lời khách sáo.

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt hỏi lại:
- Thật vậy sao ?
Câu hỏi bất ngờ, làm Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không biết trả lời sao cho ổn ?
Nên miễn cưỡng lắp bắp:
- Phó.. giáo chủ ? Chính thế !... Phải.. thật.. thật như vậy ?
Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc thấy chàng quá thành thật đến độ ngây ngô, nên cười to, hỏi:
- Cừu thiếu hiệp, ngươi đến đây để dự hội "Cảo Sơn Hương lô phong" vào tiết đoan ngọ này chứ ? Ngày mồng năm mới khai hội sao ngươi đến sớm thế ?
Cừu thiếu hiệp ngạc nhiên tự nhủ:
"Quái lạ, sao nàng biết rõ thế, hay nàng cũng đi dự hội ? Có lẽ Ngộ Phi đại sư mời nhiều người đi dự hội, chứ không phải riêng ta" bèn lên tiếng trả lời:
- Nhan cô nương, cùng vì dự hội mà đến đây à ?
Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật không đáp, mà im giọng hỏi lại:
- Thiếu hiệp có đồng ý đi với tôi cho có bạn hay không ?
Cừu Thiên Hiệp hơi ái ngại, vì chàng có cảm giác một trai một gái cùng đi chung thật là bất tiện.
Nhưng chàng ngước mặt đã thấy chùa Thiếu Lâm, thì chẳng có đáng ngại lắm, vì chớp mắt đã đến nơi, khi nào đoạn đường xa, mới sợ người dị nghị. Vả lại, Nhan Như Ngọc danh phận rất cao, phó giáo chủ của Huyết quang giáo, nhưng đối với chính mình đã có "lấy lệnh đổi lệnh" cũng là một cái ân, thì không lẽ từ chối được, vì nghĩ thế ...
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ hân hoan nói:
- Có thể được.. được lắm ! Xin mời cô nương, chúng ta đi !
Nhan Như Ngọc nhoẽn miệng cười duyên không kịp, chỉ lặng lẽ bước đi theo Cừu Thiên Hiệp, độ hơn nóng canh trà hai người đã đến cổng chùa Thiếu Lâm.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 35
Đến Thiếu Lâm Thưởng Ngoạn
Chờ Mở Hội Đoan Dương

Thiếu Lâm tự là một nơi giang san võ lâm nghiêm trang tiêu mục.
Bấy giờ, cửa chùa đóng chặt, xung quanh êm lặng không có tiếng động nhẹ nào, chỉ có từng tràng tiếng phan, mương theo gió từ trong đưa ra ngoài, hòa lẫn tiếng chuông chùa du dương, tạo nên một âm điệu buồn trầm khiến người người có cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.
Cừu Thiên Hiệp xốc lại bộ y phục màu tro, hai tay vòng lại, bước tới trước hai bước, nói:
- Cừu mỗ gọi cửa !
Vừa nói dứt, chàng bước lên ha bước lên hai bực thêm, đua tay giật nhẹ sợi dây chuông kêu cửa !
- Kẹt kẹt !
... Hai tiếng động nhẹ, cửa chùa mở rộng, từ bên trong bước ra một vị hòa thượng hai tay chấp trước ngực miệng niệm Phật hiệu:
- A di đà Phật !
Nhưng vị tăng già vừa thấy một trai, một gái so vai đứng trước cửa bất giác hai viền mi chớp động, vội nhắm mắt lại trầm giọng bảo:
- Thí chủ ! Theo giới luật nhà chùa thì ...
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chẳng đợi vị tăng nói dứt, vội bước lên một bước ngắt lời thưa:
- Đại sư phụ, chúng tôi vốn đến đây dự hội vào tiết Đoan Ngọ này, có việc xin diện kiến quý chưởng môn Ngộ Phi đại sư !
Vị tăng tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn hai người.
Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:
- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp, cùng đồng hành với vị công nương này là Nhan Như Ngọc !
Trung niên tăng tỏ vẻ nghĩ ngợi rất lâu, sau cùng mới lên tiếng bảo:
- Thế ra nhị vị là Cừu thí chủ và Nhan nữ hiệp viếng bổn tự, vậy mà tiểu tăng "Phàm Không" này chẳng rõ.
Cừu Thiên Hiệp vội nói:
- Xin đừng khách sáo, chẳng rõ quý chưởng môn có tại chùa hay không ?
Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:
- Tệ chưởng môn đang chủ tọa khóa giảng đang cùng tăng chúng thuyết pháp trên đại diện.. Kính thỉnh nhị vị đến "Vân Hiên" để dùng trà !
Nói xong, vị trung niên tăng nép mình qua một bên nhường lối đi và cung kính nói:

- Tiểu tăng xin đưa nhị vị đến đấy !
Bấy giờ nhìn ra phía hậu diện thấy đèn đuốc sáng choang, tiếng mõ nhịp đều đều, hàng trăm tăng chúng quỳ trên thảm bồ, cúi đầu nín lặng không vẳng ra một tiếng động nhẹ nào.
Vị trung niên tăng đưa hai người vượt qua điện Di lạc rồi mới đến Vân hiên đình.
Chú tiểu sa di bưng ra hai ly trà tòng tử, đoạn lui ra.
Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:
- Hôm nay, tiểu tăng phải luân trực tại cổng ngoài, nhiệm vụ chưa tròn, thành thử không thể hầu hai vị được ! Xin nhị vị hãy tự tiện trò chuyện, dùng trà sau khi thuyết pháp xong, tệ chưởng môn sẽ đến bái yết nhị vị !
Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ nói:
- Xin đại sư cứ tự tiện !
Phàm Không hòa thượng liền lui khỏi Vân Hiên. Giờ này giữa ba gian hiên rộng rãi chỉ còn có hai người là Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp.
Cả hai ngồi đối diện lặng thinh dường như không có lời để nói.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy ngẫm:
"Đang đêm tăm tối như vầy, mà chính mình cùng với cô gái đẹp đi vào viếng chùa, thật là một chuyện vô cùng không thích hợp." Bất giác đôi mày chàng cau lại tựa vành cung.
Nhưng chàng lại luận tiếp:
"Cũng bởi cô nàng có sự mời mọc đến dự hội, chứ có phải ta mời cô ả đâu, vả lại trong nền võ lâm, không nghĩ đến tập quán và phong tục, và Ngộ Phi đại sư là một vị cao tăng, lảnh tụ một môn phái lớn, ắt hẳn đại sư không chú trọng đến việc nam nữ gần nhau ... " Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy lòng mình đã vơi đi ít nhiều sự hổ thẹn, mà hân hoan hẳn lên.
Nhan Như Ngọc nhìn thấy gương mặt đẹp của Cừu Thiên Hiệp lúc trắng, lúc hường, màu sắc đổi liền liền, bèn phá lên cười ngất:
- Ha ... ha !
Cừu Thiên Hiệp thẹn nóng mặt hỏi:
- Cô nương cười gì thế ?
Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày tầm và chớp mắt mấy lượt, bằng giọng nói dịu bảo:
- Ta cười vì cả hai chúng ta là kẻ ngốc nhứt thời ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Ngốc ! Tại sao thế ?
Nhan Như Ngọc thản nhiên đáp:
- Vì ta quên hôm nay là mồng một tháng năm !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hơn, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc hỏi lại:
- Phải đấy ! Hôm nay là mồng một tháng năm, có gì khác lạ đâu ? Hay ta tính nhầm ngày !
Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, với tay bưng ly trà tòng tử uống một ngụm, vừa thong thả đáp:
- Không, đúng ngày đấy chứ ! Ta nói ta quên là quên giới luật của nhà chùa, "Phàm ngày mồng một là ngày sóc, ngày mười lăm hay rằm là ngày vọng, trong hai ngày sóc, vọng, mỗi chùa đều khai đàn, cầu kinh và thuyết pháp, bắt đầu từ giờ mẹo sáng sớm, đến giờ tý canh ba mới mãn buổi lễ Phật !" Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ sốt ruột nên hỏi:
- Chúng ta há chẳng ngồi được nơi đây, đến nửa đêm giờ tý hay sao ?
Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:
- Ai nói không được ! Nhưng thời gian trôi rất chậm.
Cừu Thiên Hiệp gật gật đầu cười khổ sở, bảo:
- Nếu biết vậy ta đến vào buổi sáng sớm ! Để đến giờ lại đây, muốn về cũng không được nào ! Thật là ... !
Nhan Như Ngọc bỉu môi nói nhỏ:
- Nếu chúng ta ngồi đây nhìn mặt nhau, chờ đến giờ tií canh ba thật là một việc khổ ... ! Chán thật !
Cừu Thiên Hiệp mãi nghĩ đến việc trai gái gần nhau rất khó coi nên chàng ngập ngừng:
- Đúng vậy ! Vì thời giờ đêm chậm như rùa, mà ngồi chờ đến nửa đêm, thật là một cực hình, vả lại ...
Chàng muốn nói vả lại một trai một gái giữa canh trường, càng thêm bất tiện, song chàng sợ chạm đến tự ái của Nhan Như Ngọc nên chỉ nói có nửa câu rồi nín bặt.
Nhan Như Ngọc mỉm cười tình tứ, tay chống cằm ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng nhỏ nhẹ hỏi:
- Này ... tôi có một việc để tiêu khiển thì giờ, song không rõ người có đồng ý chăng ?
Cừu Thiên Hiệp ái ngại hỏi:
- Ngươi hãy nói rõ xem !
Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Ta có nghe đã lâu "Chùa Thiếu Lâm chứa tăng đồ trên ngàn người, kiến trúc rất hùng vĩ, trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, nuôi rất nhiều chim quý, thú lạ, ta mượn cơ hội hiếm có này, một là đi xem những kỳ tích, danh lam, và xem cách kiến trúc, hai là tiêu khiển thì giờ, có phải một công nên hai việc chăng ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu bảo nhỏ:
- Không thể được ! Không thể được ! Vì chùa Thiếu Lâm khác hẳn những chùa chiền, dưng hương, ngắm cảnh đâu, mà là nơi cấm địa, các giới võ lâm không một ai dám xâm phạm, thì có dễ gì để cho người tùy hỉ muốn đi đâu là đi !
Nhan Như Ngọc bỉu môi "xì" một tiếng và lên giọng đàn chị bảo:
- Ngươi thật là người hiền giả, không rõ lý sự gì, chúng ta đi dạo cảnh nhưng không bước chân vào những nơi họ cấm thì thôi, những chỗ cấm đoán như La hán đường, Võ công điện, Tàng Kinh lâu, Dược vương các ... những chỗ này ta lấy mắt nhìn bên ngoài thì có sao đâu ?
Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, nhưng do dự hỏi:
- Có thể được chứ ?
Nhan Như Ngọc đứng lên trước bảo:
- Không sao cả, chẳng có gì mà ngươi ngại thất lễ với nhà Chùa !
Trước ý kiến của Nhan Như Ngọc, khiến Cừu Thiên Hiệp không biết tính sao hơn, đành nối gót theo sau.
Trời đêm cô tịch, mặt trăng mồng một như lưỡi hái tròn, chiếu xuống trần ánh sáng mờ nhạt. Nền trời đầy tinh tú nhấp nhoáng, thỉnh thoảng một ngọn gió mát rượi thổi tan làn khí bức của đêm hè.
Xung quanh viện tuy có đủ muôn hồng ngàn tía, nhưng còn vải cột tòng giả xanh ngắt, vẫn reo vi vút xì xào, biểu hiện cho lứa tuổi trường xuân, cũng có một cái gì thích thú.
Nhan Như Ngọc vừa đi vừa bảo nhỏ:
- Này ngươi xem ! Nào có gì cấm kỵ đâu ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên đi lẻo đẻo sau lưng, không ngớt tiếng vâng dạ, vừa lớn tiếng đáp:
- Đấy là lẽ dĩ nhiên, chúng ta là bọn hương khách thập phương, đến đây muốn thưởng thức nghỉ ngơi tùy hỉ.
Người hỏi người đáp, chẳng mấy khắc đến ngôi nhà thủy tạ "Hạc đình", xung quanh là ao sen, vào mùa hạ nở đơm hương bay nức mùi, năm ba con bạch lạc đang ngẩn ngơ, chúng thấy người đến không lộ vẻ gì khinh sợ, ánh trăng tuy ẻo lả mờ mờ nhưng nước hồ trong vắt, thấy

rõ đủ loại cá bơi lội tung tăng.
Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ ao sen bảo:
- Thật là cảnh tiên giữa bụi đời, nếu người được như cá thì thảnh thơi biết mấy !
Cừu Thiên Hiệp có cảm giác như vừa giũ sạch bụi đời, bao nhiêu điều tranh dành đoạt lợi đã quét khỏi tâm trẻ, nhìn thấy đàn cá nhởn nhơ bơi lội một cách an nhàn, tâm hồn chàng có một cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.
Một khắc sau ...
Cừu Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tỉnh của tâm hồn, nhìn xuống mặt nước hồ lại không thấy hình bóng của Nhan Như Ngọc đâu cả, chàng quay người tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng cô nàng.
Đêm vắng canh khuya, lại không tìm thấy nàng, chàng mắng thầm:
"Quái thật ! Cô ả này bay đi đâu mất không biết ?
Nhìn về phía trước ao sen, xa xa là một hòn giả sơn lung linh như bích ngọc, bên góc trái hòn giả sơn là một mảnh vải trắng bị ngọn gió lay lộng phất phơ.
Cừu Thiên Hiệp bất giác đỏ mặt, quả tim nhịp loạn lên, sau phút lấy lại bình tâm bèn nhũ thầm:
"Suýt tí nữa ta kêu lên thất thanh rồi, thật là kẻ đi đêm trông gà hóa quốc !" Chàng lại bước đến bờ hồ sen, tìm một phiên đá to ngồi xuống, lại ngước mặt nhìn lên Tàn kinh lâu cao ngất, chỉ nom thấy nó là một cái bóng đen khổng lồ, dưới ánh nguyệt mờ trông rất tráng lệ ... Lại không thấy hình bóng Nhan Như Ngọc trở ra, thời gian độ hâm nóng một canh trà mà mảnh vải trắng vẫn đứng yên chỗ cũ, mãi bay theo chiều gió phất phới.
Cừu Thiên Hiệp sốt ruột, vì ước đoán giờ này là đến canh hai.
Bấy giờ, trên chánh diện chuông, trống mõ nổi lên liên hồi, tiếng niệm Phật rất to, báo hiệu giờ khai đàn sắp mãn.
Nhưng Nhan Nhuư Ngọc như Hoàng hạc ra đi không hẹn ngày về ...
Đột nhiên ... Trên lầu chứ kinh bay vọt ra một bóng đen ốm nhỏ, mau như cánh dơi bay thoăn thoắt ra ngoài tường.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, chép miệng tự hỏi:
- Ai lạ thế ? ... Đáng ngờ lắm đấy ! Nếu là tăng chúng hay người khách sa di ở chùa thì không thể nào dám đột nhập "Tàng kinh lâu" ví như có người giữ lầu ít ra cũng đuổi theo, nhờ ánh trăng ta sẽ thấy rõ ngay, đàng này chỉ có một bóng người ... Nếu là người ngoài thì ít có kẻ nào

đủ can đảm dám đến Thiếu Lâm tụ vuốt râu hùm.
Cừu Thiên Hiệp lại suy nghĩ:
- Giờ này tất cả tăng chúng đều tề tựu nơi chánh điện nghe kinh, con ta ... lẽ nào khoanh tay làm kẻ bàng quan hay sao ?
Nghĩ đến đây, chàng không cần nghĩ đến Nhan Như Ngọc ở sau hòn giả sơn nữa, liền phi thân đến trước hòn giả sơn kêu nhỏ:
- Nhan cô nương ! Mau chứ ! Có việc cần lắm !
Không ngờ chẳng một tiếng động nhẹ nào.
Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên bước mau ra sau hòn giả sơn, bất giác chàng há mồm vì bở ngở.
Sau hòn giả sơn không có một bóng người, chỉ có một cái khăn trắng nhỏ bị vướng vào kẻ đá tung bay theo ngọn gió đùa phất phới.
Cừu Thiên Hiệp tỉnh ngộ nói thầm:
- Nàng đột nhiên xuất hiện và theo ta vào chùa, đến đây lại mất dạng như thế thì hành động của nàng bất luận chuyện gì ta cũng phải bị liên can, vả lại chính mình là người trong sạch vô cớ bị phái Thiếu Lâm hiểu lầm. Thật là oan tức lắm ! Còn chiếc bóng đen ? ...
Nghĩ đến chiếc bóng đen Cừu Thiên Hiệp bớt đi sự nghi ngờ, vì Nhan Như Ngọc mặc y phục toàn trắng ... không phải là nàng, bất luận là ai, ta cũng đuổi theo y cho kỳ được hầu làm sáng tỏ việc này.
Cừu Thiên Hiệp cố moi óc tìm tòi, nhưng không nghĩ ra kết quả nào ?
Sau cùng, chàng nhấc bổng thân mình bay vọt đứng trên ngọn giả sơn, rồi tung thân qua nóc Hạc đình, đưa mắt nhìn bốn phương quan sát. Chỉ thấy nền trời xanh biết, bóng dáng kẻ trong tàng kinh lầu thoát ra, không rõ đã biến mất ở phương nào.
Cừu Thiên Hiệp đoán thầm chiếc bóng đen chưa đi xa lắm, nên rún mình nhảy lên tường viện thoát ra ngoài chùa. Thật thế ... trên một trăm trượng giữa sườn non, có một chấm đen bay thoăn thoắt.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng bảo:
- Dù ta coó thi triển tột bực khinh công, cũng không thể đuổi theo kịp, theo thân pháp của hắn đã vượt lên hàng nhập hóa xuất thần.
Nghĩ đến đây chàng lại leo lên một cột tòng già cao ngất trời đưa mắt nhìn xuống quan sát chỉ thấy núi non vắng lặng, gió thổi rạt rào, mây bay lơ lửng, ngoài sự tỉnh mịch của màng đđêm không có một tiếng động mạnh nào.
Chàng đưa tay tỳ vào cành cây nhìn về hướng Thiếu Lâm tự, chuông lặng, trống êm mõ dừng, tiếng niệm kinh đã dứt, các phòng đèn đuốc

sáng choang, chắc là buổi khai đàn đã mãn nên tăng chúng trở lại phòng nghỉ ngơi.
Vì muốn chứng tỏ sự thanh bạch của chính mình, Cừu Thiên Hiệp giở thuật khinh công quay trở lại chùa.
Chẳng muốn làm phiền mọi người, chàng bèn vượt tường theo lối cũ, xuyên qua "Hạc đình" đi lần vào mái Vân Hiên, khi vừa bước vào cửa Vân Hiên thêm một việc làm chàng đứng ngẩn ngơ như con gà trống lạc bầy.
Nguyên chàng đã thấy Ngộ Phi đại sư tay lần tràng hạt, đầu đội mũ tì lư, mình khoác bộ cà sa gấm chân đi hài cỏ, tựa hồ như chưa kịp thay pháp y, mà lo tiếp khách, gương mặt vẫn trang nghiêm đáng kính, và sắc diện vẫn từ tường khả ái như độ nào.
Ngồi đối diện với Ngộ Phi đại sư, chẳng phải Nhan Như Ngọc thì ai vô đó ?
Nàng vừa thấy Cừu Thiên Hiệp bước vào nhà, vội nhìn Ngộ Phi đại sư nói:
- Cừu Thiên Hiệp đã trở lại !
Ngộ Phi đại sư vội đứng dậy, chấp hai tay trước ngực thi lễ, nói:
- Thiếu hiệp ! Chẳng mấy thuở đến đây ! Lão nạp bận khai đàn thuyết pháp, nên chậm tiếp đón ! Để Thiếu hiệp phải chờ lâu !
Nhan Như Ngọc không để Cừu Thiên Hiệp lên tiếng đáp, nàng ngắt lời thưa:
- Chúng tôi quá mạo muội, lúc đại sư đang công quả. Tôi và Cừu Thiên Hiệp mạn phép dạo khắp hoa viên mới về đây ...
Cừu Thiên Hiệp hoảng lên không biết nói sao cho ổn, chỉ mỉm cười khổ sở tiếp:
- Xin đại sư miễn trách cho !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười nói:
- Thiếu hiệp chớ ...
Lời nói chưa dứt, đột nhiên ngoài Vân Hiên chạy vào một vị lão tăng tuổi trạc ngoài năm mươi, thân hình ốm nhỏ, thần sắc nhợt nhạt tỏ vẻ kinh hoảng vô cùng, khi vừa bước vào lão đã run rẩy lên chưa thốt được tiếng nào.
Ngộ Phi đại sư nghiêm sắc mặt điềm đạm hỏi:
- Sư đệ ! Ngươi là bậc trưởng lão của bổn môn, có quý khách ngồi đây, sao tự tiện vào như thế ?
Vị lão tăng đột nhiên quỳ sụp xuống, vòng tay lạy đại sư run rẩy nói:

- Ngộ Thanh tôi đáng muôn thác, xin chưởng môn đúng quy giới ... !
Cừu Thiên Hiệp tái mặt nói thầm:
"Vào mái Vân hiên trong lúc có khách là vô lễ thật, song đâu phải là việc nghiêm trọng phải bái quy, thật là quy giới chùa Thiếu Lâm quá nghiêm khắc !" Không ngờ, Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc, sự nghi ngờ bốc lên đầy mặt, bằng giọng nói hiền lành trìu mến bảo:
- Sư đệ ! Hãy đứng dậy ngay ! Có gì lạ xảy ra ư ?
Ngộ Thanh tăng trương không đáp, mà đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc.
Nhan Như Ngọc nét mặt tự nhiên, không có vẻ gì kinh nghi cả.
Bấy giờ, Ngộ Phi đại sư chợt hiểu vì sự có mặt của khách lạ, nên Ngộ Thanh không dám mở lời, bèn đứng dậy bước ra ngoài, vừa quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Đây là việc nhà của bổn môn !
Ngộ Thanh tái mặt nói nhỏ vào tai Ngộ Phi đại sư vài câu.
Ngộ Phi đại sư nghe qua biến sắc, viền mi trắng run loạn lên lão vội chắp tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nói:
- Xin nhị vị thí chủ ngồi nghỉ, lão nạp đi đây có chút việc trở lại ngay !
Nói xong, không chờ hai người trả lời, mà Ngộ Phi bước nhanh ra Vân Hiên, Ngộ Thanh đưa mắt nhìn Cừu Thiệp vàn Nhan Như Ngọc lần nữa, mới nối gót theo sau Ngộ Phi đại sư.
Bấy giờ, dưới mái Vân Hiên chỉ còn có Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp.
Nhan Như Ngọc vội lên tiếng hỏi:
- Thiếu hiệp, ngươi đi đâu trong nháy mắt đã bặt tăm, không thấy bóng hình gì cả ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mắng thầm:
" Thấy quỷ ! Rõ là chớp mắt ả đã biến mất mà còn hỏi ngược lại ta ?", bèn mỉm cười bảo:
- Hừ ! Thì ta đi tìm ngươi chứ đâu ?
Nhan Như Ngọc tựa hồ như không thắng lý, chỉ cúi đầu nín lặng, bằng một giọng nói ngập nhừng bảo:
- Ta ... ư ... ta đi ra sau hòn giả sơn.. Cừu Thiên Hiệp rủa thầm:
"Rõ khỉ ! Hóa ra nàng đi ... " Chàng lại nghĩ:
"Lúc đầu ta tưởng nàng đã có những hành vi mạo muội, chứ tại sao chính ta đã tìm khắp sau hòn giả sơn lại không gặp. Nhưng mà, chính ta đã nghĩ lầm cho nàng, vì kẻ ở trong Tàng kinh lầu bay vụt ra là một

bóng đen mà nàng lại mặc đồ trắng, hai đàng khác biệt rất xa ... ” Nghĩ đến đây, chàng lôi trong bọc ra chiếc khăn tay trắng trao cho Nhan Như Ngọc bảo:
- Cô nương đã đánh rơi chiếc khăn tay !
Nhan Như Ngọc ngạc nhiên tiếp lấy bỏ vào tay áo, tỏ vẻ thẹn nói:
- A ! Xin tạ ân thiếu hiệp !
Tiếng chân bước nặng nề, Ngộ Phi đại sư trở lại.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội đứng lên nghênh tiếp.
Ngộ Phi đại sư cau mày dường như có điều gì quan trọng, hai tay chắp trước ngực, trầm giọng bảo:
- Nhị vị đàn việt ! Theo quy điều của tiểu tử, thì không được lưu nữ khách ở lại chùa, còn đêm khuya mà đuổi khách thật là một điều bất đắc dĩ ... vậy xin nhị vị lượng thứ ... hải hà !
Nhan Như Ngọc đỏ mặt, nhưng trả lời êm dịu:
- Ấy là ngoài ý muốn của đại sư ! Quy giới của quý môn dĩ nhiên là phải áp dụng rồi !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy gương mặt Ngộ Phi đại sư đầy nét trầm buồn tư lự, đôi mắt từ hòa không ngớt nhìn chàng như muốn bảo điều gì,
Cừu Thiên Hiệp bèn lên tiếng trước:
- Xin hỏi đại sư, nếu vãn bối đoán không lầm, đêm nay quý tự có xảy ra một biến cố khác thường thì phải !
Ngộ Phi đại sư cau mày không đáp.
Nhan Như Ngọc lại chen vào:
- Thiếu hiệp ! Chắc có gì khó nghĩ, nên đại sư không tiện nói, vậy chúng ta xin cáo từ cho sớm !
Nói xong, nàng quay mình toan cất bước. Không ngờ, Ngộ Phi đại sư cười khổ sở nói:
- Nói ra chỉ chuốt nhục, nhưng thôi lão nạp sẽ kể cho nhị vị nghe ...
Lão nói xong, lại đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp ... một khắc sau mới điềm đạm nói tiếp:
- Đêm nay có người xâm nhập vào Tàng kinh lầu vị thích trí chủ kinh là sư đệ Ngộ Thanh, bận điều công quả, trong nhứt thời sơ sót, để cho kẻ lạ lọt vào lấy trộm !
Cừu Thiên Hiệp vốn là người có nhiệt tâm thành thực, cho nên nghe Ngộ Phi nói dứt, chàng mau miệng tiếp lời:
- Thật không ngoài sự liệu định của tôi !
Thật là câu nói chết người.

Ngộ Phi đại sư khổ sở hỏi nhanh:
- À ! Thí chủ đã liệu định sự gì ?
Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:
- Tôi và vị cô nương cùng đi sau lâm viên, thì Nhan cô nương ...
Nói đến đây chàng nóng mặt, lúng túng nên không thốt hết câu.
Ngộ Phi đại sư trầm tỉnh nói:
- Á ! Nhan cô nương thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp buộc lòng nói thẳng ra những gì đã nghe thấy.
- Nhan cô nương nhân có việc gì đó ... mà đi vào phía sau hòn giả sơn, tôi ngồi chờ cạnh bờ hồ chợt có một bóng người từ trong Tàng kinh lầu bay vọt ra ngoài !
Ngộ Phi đại sư vồn vã hỏi:
- Một bóng người ... Ở đâu, bao giờ ?
Cừu Thiên Hiệp ra dáng nghĩ ngợi, một lúc lâu mới nghiêm giọng nói:
- Lúc tiếng chuông, trống đổ liên hồi trên Chánh diện có lẽ gần bế giảng buổi hầu đàn, bây giờ tôi nhìn thấy một bóng đen, từ trong Tàng kinh lầu bay vút ra, mau như cánh én nên không thấy rõ mặt mũi của người ra sao ? Bấy giờ tôi lại nghĩ "Có lẽ tăng chúng bận công quả, nên có kẻ vào lầu kinh trộm đồ, vì thế tôi đuổi theo tức tốc !
Nhưng có câu chuyện Nhan Như Ngọc chàng đi tìm mãi sau hòn giả sơn không gặp, lại dấu nhẹm không nói.
Ngộ Phi đại sư gật đầu liên tiếp, lại điềm đạm hỏi:
- Lấy theo đà khinh công của thí chủ, mà đuổi theo không kịp bóng đen ư ?
Cừu Thiên Hiệp thở dài, cười khổ sở tiếp:
- Thật là ... hoài công ! Tại hạ chỉ đuổi theo hắn ngoài trăm trượng xa chùa và leo lên ngọn cây cổ thụ quan sát vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu nữa ! Thật là kỳ dị ...
Nhan Như Ngọc không chen vào nói nửa lời, bấy giờ mới mỉm cười lên tiếng:
- Chẳng có gì lạ. Người đó đủ can đảm xâm nhập vào địa giới Thiếu Lâm, tất phải là tay phi thường độc đáo, thì trách gì ngươi đuổi theo chẳng kịp !
Ngộ Phi đại sư thở dài ảo não, đôi mi bạc phếu run khẽ lên từng nhịp, cặp mắt sáng tinh nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc quay sang nhìn Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói u trầm đầy thương tâm thống khổ bảo:
- Thật là nghiệt chướng, lão nạp chết vẫn chưa thể chuộc lại lỗi lầm và

còn mặt mũi nào đối với mấy đời sư tổ !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ vội hỏi:
- Đại sư ! Chẳng nhẽ bọn chúng đã trộm mất trân châu bảo vật cất ở Tàng kinh lầu ?
Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã không đáp:
Nhan Như Ngọc nói thêm:
- Nếu không tại sao đại sư ưu sầu như thế ?
Ngộ Phi đại sư chưa kịp trả lời.
Trước Vân Hiên, đột nhiên xuất hiện trên trăm người, họ la hét tưng bừng, tiếng bước chân chạy sàn sạt, hàng mươi ngọn đuốc giơ cao sáng rực cả Vân Hiên, mỗi người tay kiếm, tay đao giơ lên như rừng gươm biển giáo, khí thế hùng mạnh, tựa hồ như vây phủ mái Vân Hiên, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 36
Ai Là Kẻ Trộm Kinh

Ngộ Phi đại sư cau mày khó chịu, đôi mắt hướng nhìn ra ngoài trầm giọng hỏi:
- Các ngươi làm gì thế ? Đêm khuya tụ họp môn chúng làm huyên náo cả Vân Hiên ... phiền lây đến quý khách.
Tiếng la hét bên ngoài dịu lại, ngoài Vân Hiên bước vào bốn người hòa thượng trung niên, tất cả đều mặc cà sa vàng, họ cúi đầu đáp lễ trước Ngộ Phi đại sư, một vi có lẽ lớn tuổi nhất đứng dậy chắp tay thưa:
- Bạch chưởng môn ! Chúng đệ tử quyết vì thanh dự của Thiếu lâm có ba mươi sáu đời truyền thống, chúng đệ tử thề chết để bảo vệ Phật Pháp ...Cúi xin chưởng môn ban pháp chỉ !
Nói xong hắn bước sang một bên chắp tay cúi đầu.
Ngộ Phi đại sư cất giọng trầm hùng bảo to:
- Bổn chưởng môn há chẳng biết hay sao? Nhưng mà, người lạ đến Tàng kinh đã lấy sách đi rồi, bấy giờ biết ngõ nào tìm "hắn"!
Bốn vị hòa thượng trung niên chắp tay nói:
- Xin chưởng môn thứ cho chúng đệ tử có đôi lời !
Ngộ Phi đại sư dịu giọng hỏi:
- Các ngươi muốn bảo gì?

Vị hòa thượng thủ lãnh chắp tay, cung kính đáp:
- Bổn tự tuy không có tường đồng vách sắt, nhưng các giới võ lâm đều nể trọng mấy đời Sư tổ của phái Thiếu Lâm, nên chưa chắc dám vượt qua Lôi trì nửa bước, còn câu chuyện đêm nay thật có điều uẩn khúc ! Vừa nói dứt, tám tròng mắt rực linh quang nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn hồ nghi xoi mói.
Cừu Thiên Hiệp nhìn lại cả kinh, vì chàng nhận thấy trong tám tròng mắt của bốn vị hòa thượng đầy những tia hồ nghi, uất ức, phẫn nộ, căm hờn. Nhân đó chàng cao giọng hỏi:
- Tứ vị đại sư, chẳng nhẽ quý vị lại hoài nghi Cừu mỗ đã gây ra việc này ư !
Vị hòa thượng thủ lảnh mỉm cười, gay gắt:
- Thí chủ lại đây rất đúng lúc, bảo sao tiểu tăng không ngờ vực ?
Tiếp theo đấy, ngoài sân Vân Hiên nhiều người la ó lên, tuy không có những lời ô tục như người đời, nhưng nhiều giọng reo hò đượm đầy vẻ căm hờn phẫn nộ, làm huyên náo cả lên.
Nhan Như Ngọc mỉm cười đứng dậy, hai bờ vai tròn trỉn của nàng khẽ run lên, hiển nhiên là nàng giữ thế phòng thân.
Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, hướng ra ngoài nói to:
- Qúy vị nhầm lẫn, Cừu mỗ này không phải là hạng khoét vách đào tường, việc gì đã xảy ra cho quý tự. Cừu mỗ thật tình không rõ được !
Bên ngoài tiếng reo hò càng to hơn, nhiều vị tăng quá khích động đã bức đến trước thềm Vân Hiên...
Ngộ Phi đại sư đưa sâu chuỗi bồ đề vẫy nhẹ, bằng giọng nói hùng hồn quát lên:
- Cửa thiền an tịnh ! Thể thốn của Thiếu Lâm như vậy ư !
Vị chưởng môn Thiếu Lâm tự, nội lực phi phàm tiếng quát của lão không to lắm, nhưng đủ khiến lỗ tai mọi người bị lùng bùng, kêu o o rất lâu. Bên ngoài, chúng tăng vụt nín bặt, không còn một tiếng xì xào nhỏ. Bên trong bốn vị hòa thương chắp tay đứng yên như pho tượng hộ pháp thần kỳ.
Ngộ Phi đại sư hét bảo chúng tăng im lặng bèn quay sang Cừu Thiên Hiệp nói:
- Thí chủ ! Pho sách "Thượng thừa Hoa Pháp chân kinh" là quyển sách rất cổ điển, lại là vật di truyền từ đời chưởng môn thứ bảy đến lão nạp là đời thứ ba mươi sáu, ước chừng trên ngàn năm đạo thống thì chẳng trách gì chúng đệ tử phẫn nộ uất lên!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu tiếp lời:
- Đừng nói mất chân kinh, Thiếu Lâm tự mà để người xâm phạm, dù họ ra tay không, cũng mất đi uy tín và thanh dự của danh môn chánh phái phần nào. Vãn bối đã nghĩ ra và nhận thế là đúng !
Ngộ Phi đại sư thở dài buồn não tiếp:
- Không cần lắm, vì lão nạp đối với các giới võ lâm thanh dự hay quy tín, thì đã nhận chịu sự kém khuyết hơn người, nhưng à, việc mất bộ Chân Kinh...ôi ! ...Hậu quả không biết ra sao !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:
- Vậy công lực sẽ ra sao ? Đại sư xin cho biết nguyên nhân ?
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc buồn bã tiếp:
- Mất quyển kinh này theo quy giới của bổn môn, thì ...vị sư đệ giữ kinh phải tự thiêu để tạ tội, vị chưởng môn hiện nhiệm phải đóng cửa chùa và treo pháp chỉ mười năm, ngày nào chưa tìm được quyển chân kinh, là phái Thiếu Lâm chưa có lập chưởng môn quản nhiệm. Riêng về bản thân của lão nạp là chuyện nhỏ, mà đối với Thiếu Lâm tự trên ngàn năm hương hỏa, bị đoạn một chu kỳ thật là đại sự ...vì cả ngàn năm mới xảy ra xớ vậy !
Giọng nói của đại sư rất thê lương buồn não, dường như đại sư cố dằn lòng, không để rơi lệ.
Cừu Thiên Hiệp vốn người hiền hậu, nghe qua những lời nói của Ngộ Phi, chàng cúi đầu trầm tự mặc tưởng.
Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:
- Thật ra quyển "Thượng thừa Hoa chân kinh" lọt vào tay người lạ, có thể nói không biết đọc làm sao nữa, vì gồm toàn thể chữ Phạn phiên âm chữ Hán rất ít. Lão nạp chỉ cầu mong vị nào đã tự lấy quyển Chân kinh, xin Phật trời xuôi khiến cho hắn phát thiện tâm giao trả cho nhà chùa, và toàn thể phái Thiếu Lâm trăm ngàn năm sau còn mến đức và ân nghĩa của vị ấy sẽ lớn vô ngần!
Đại sư vừa nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm, dường như ai móc cả ngũ tạng lục phủ chàng...Đương nhiên Cừu Thiên Hiệp bị nghi ngờ...
Nhan Như Ngọc quan sát thần sắc Cừu Thiên Hiệp, nhưng thấy chàng ưu tư phiền não, đôi môi mấp máy, nàng lại hướng vào Ngộ Phi đại sư vòng tay bái lễ nói:
- Hôm nay tiện nữ lại đây không nhầm lúc, gặp hồi quý tự xảy ra việc không may, mà tiện nữ không biết để ứng trợ, thành ra kẻ bàng

quan...thế tiện nữ xin cáo từ!
Vừa nói dứt, nàng vòng tay làm lễ hai làn nhạn bước nhanh ra sân Vân Hiên toan tẩu thoát.
Bốn vị hòa thượng áo vàng nhanh mắt thấy, họ lắc mình chia mau bốn hướng vây Nhan Như Ngọc, hòa thượng thủ lãnh gằn giọng hỏi:
- Nữ thí chủ ! Công việc nơi đây chưa rõ rệt, xin mời nữ thí chủ lưu lại !
Nhan Như Ngọc lộ vẻ không vui, gằn giọng:
- Thế à ! Vậy quý vị nghi ngờ luôn ta nữa!
Vị hòa thượng thủ lãnh nói:
- Chúng tôi há dám ngờ vực cô nương sao, nhưng chỉ mong nước ròng lòi mặt đá !
Ngộ Phi đại sư lại không can đệ tử mà quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Cừu Thiên Hiệp ! Có gì muốn nói không?
Lời nói của đại sư dường như một sự chỉ định nói "Cừu Thiên Hiệp có liên can vào vụ trộm quyển Chân Kinh".
Cừu Thiên Hiệp mang trong lòng sự uẩn khúc chưa tìm ra biện pháp thích đáng nào, bất giác chàng cất tiếng nói bừa không nghi ngờ:
- Các ngươi hãy để Nhan cô nương đi, chuyện gì sẽ nói sau !
Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:
- Ngươi nói thế là nghĩa gì?
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:
- Bóng kẻ trộm xuất hiện tại Tàng Kinh lầu lúc bấy giờ chính mắt tôi thấy Nhan cô nương ở phía sau hòn giả sơn, và xin bảo đảm hành động đó không phải do Nhan cô nương làm ra, mong đại sư soi xét!
Nhan Như Ngọc và Ngộ Phi đại sư cả hai biến sắc và suýt kêu lên kinh ngạc.
Bốn vị hòa thượng áo vàng đồng hét lên:
- Sự thế đã như vầy, ngươi dám chứng minh và bảo đảm nữ thí chủ, vậy ai lại đây chứng minh và bảo đảm cho ngươi !?
Thật là câu nói trắng trợn và vô lý hết sức. Nhưng, bốn vị hòa thượng lại có lý riêng của họ? Cho nên sau khi dứt lời, bốn người chia ra bốn hướng vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa, giơ tay thủ thế toan tấn kích Cừu Thiên Hiệp.
Nếu Thiếu Lâm tự đổi ra một địa phương khác thì Cừu Thiên Hiệp bất luận với giá nào chàng cũng không nhẫn nại được, đừng nói là Thiếu Lâm tự mà cho là Thánh cảnh võ lâm hay các thủ lãnh Cửu đại môn

phái hợp lại nhếch môi nói động đến thanh dự của chàng, thì nhứt định mạng đổi mạng, thân liều thân chẳng soợ gì hang hùm ổ rắn.
Liều trọng yếu xuôi chàng phải nhẫn nại đã, Cửu đại môn phái đã đến kỳ ước hội nay may, mà Ngộ Phi đại sư có lời nói ngàn vàng. Chính mình lại liên quan rất nhiều với Cửu đại môn phái mà chỉ có Ngộ Phi đại sư là người duy nhất có thể hiểu rõ mà thôi, còn mọi người chẳng qua là khách đi đường không ai biết gì cả. Bởi vậy, bằng mọi giá nào hay sự khổ nhục đến đâu chăng nữa, chàng cũng không dám chạm trán với Ngộ Phi đại sư.
Nếu bước thêm một bướt nữa, thì việc động thủ sợ xảy ra trong muôn một, chẳng kể thắng hay bại, đều mang tiếng trộm sách nhà chùa, dù muốn dù không cũng khó thoát khỏi công luận phê phán.
Nhân đó, Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, hai tay giơ thẳng lên trời nói to:
- Qúi vị lão tăng, có lẻ bốn vị đề quyết tại hạ trộm quyển Chân Kinh hay sao?
Ngộ Phi đại sư sớm đã đưa tay ngăn trở vừa từ tốn bảo:
- Các ngươi là Phật gia tử đệ, tại sao có những hành động quá khích như kẻ phàm phu thế!
Nói xong, Ngộ Phi quay nhìn Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng hỏi:
- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn hỏi thí chủ một đôi lời đặng chăng?
Cừu Thiên Hiệp rùn mình, vì cảm giác vị chưởng môn Thiếu Lâm tự đối với chính mình chưa hết sự ngờ vực, chỉ vì lão hòa thượng công lực quá siêu việt, nên chẳng để lộ ra mặt những nét vui, mừng giận, ghét, muốn.....bèn vòng tay thi lễ nói:
- Xin đại sư chỉ giáo ?
Ngộ Phi đại sư pháp thân nghiêm chỉnh cất giọng nói trầm hùng bảo:
- Suốt mấy tháng nay lão nạp có nghe Tiểu thí chủ tung hoành vùng vẫy chuyện có, chuyện không, lão nạp e rằng thí chủ không đủ sức chống lại với mọi người !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lùi lại một bước song cố giữ giọng thản nhiên hỏi:
- Lão chưởng môn ! Đại sư mãi không hiểu được tại hạ, suốt mấy tháng nay tại hạ đã làm gì mà gọi rằng chuyện có, chuyện không?
Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ thản nhiên nói:
- Việc này còn có công luận giang hồ, lão nạp chỉ có tấc lòng riêng...thành thử mới bày ra buổi ước hội vào tiết Đoan Ngọ này, một phần là vì nhờ công lý của đại môn phái, một phần là vì tôn trọng lý

tưởng của Tiểu thí chủ, nhưng riêng về lão nạp chỉ mong chấm dứt sự tiêu đao, vị vận kiếp sát của mọi giới võ lâm ! Tại sao thí chủ đối với lão nạp, dường như không có chút gì đồng tình vậy!
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội vàng đáp:
- Tại hạ vượt ngàn dặm đường đến dự cuộc ước hội, cũng vì cảm mến đại sư không nệ hà đến Tây Bắc triệu gọi, vì sợ trở ngại dọc đường nên tại hạ đến đây sớm hơn lời đã hứa, vậy tại hạ đâu có bất mãn về việc ước hội hay có thái độ phụ lòng đại sư ! Cũng vì lại đây sớm mới có chuyện !
Ngộ Phi đại sư niệm một tràng phật hiệu lại nói:
- Người xuất gia không dám vọng ngữ, nhưng chỉ nguyện tiểu thí chủ lấy sự thành thật là để thấy hơn.
Cừu Thiên Hiệp chẳng lo lường mà hỏi tiếp:
- Vãn bối quyết không vọng ngữ dù một chuyện nhỏ nào, mong đại sư hãy tin nơi vãn bối!
Ngộ Phi đại sư gật đầu, lại thở dài u uất nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Tiểu thí chủ ! Có thể nào thí chủ cùng đi với lão nạp giây phút được chăng?
Cừu Thiên Hiệp tuy không rõ đại sư muốn đưa đi đâu, nhưng dõng dạc đáp:
- Đại sư có lòng chỉ dạy, vãn bối lẽ nào chẳng nghe theo!
Ngộ Phi đại sư quay nhìn Nhan Như Ngọc bảo:
- Xin tạm ngưng hầu chuyện cùng cô nương trong giây phút!
Nói xong, đại sư vẫy tay áo rộng ra hiệu cho tăng chúng giải tán. Bằng chiêu "Phục hư hãm" lão không cần rún mình mà vọt lên cao.
Thật là công phu thâm hậu khác thường, đã không thấy đại sư khởi thế, hoặc nhích động bờ vai, mà thân người từ mặt đất nhấc bổng lên không, bay tạt qua nóc chánh điện vừa cao giọng gọi:
- Thiếu Hiệp hãy theo lão nạp!
Cừu Thiên Hiệp ở tại Thiếu Lâm tự, cảm thấy nơi đây phận mình là hàng vãn danh hậu bối bèn cất tiếng nói to:
- Đại sư ! Công lực thật tối thâm hậu, vãn bối mới có dịp mở rộng tầm kiến văn !
Chàng nói xong, thân mình đứng yên bất động.
Tăng chúng ngoài Vân Hiên có một cảm giác lạ kỳ đối với Cừu Thiên Hiệp, qua chớp mắt thời gian.
Không ngờ, trên mái ngói chánh điện lại vang lên:

- Xin đại sư đi trước !
Bấy giờ, bên dưới Vân Hiên lại không thấy bóng hình Cừu Thiên Hiệp đâu nữa, không rõ chàng phi thân lên nó điện vào lúc nào.
Chúng tăng người người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc, tuy võ công Thiếu Lâm là lãnh tụ giang hồ và nghiễm nhiên là minh chủ của bảy đại môn phái, nhưng không phải mọi người đều là tay tuyệt thế cao thủ.
Vả lại Cừu Thiên Hiệp đã đưa chiêu khinh công "Lôi hành cửa chuyển" lấy trong "thiết thư" là môn khinh công tuyệt học đã thất truyền hàng mấy trăm năm, bảo sao mọi người không trố mắt nhìn kinh ngạc?
Thậm chí đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng lắc đầu chắc lưỡi, mặt phấn ửng đỏ như áng mây chiều.
Lại nghe trên mái ngói Chánh điện, Ngộ Phi đại sư lên tiếng bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Tiểu thí chủ ! Chúng ta lại đây !
Đại sư phất nhanh tay áo thụng, cà sa phơi phới lượng theo ngọn gió đêm, thân tựa vàng cung bật mạnh ra bên ngoài tường viện chùa, tỉ như một con tiên hạc màu đà, vỗ cánh tung bay theo gió nhẹ, thật là danh môn cao thủ khác hơn kẻ thường nhân rất nhiều.
Cừu Thiên Hiệp hơi buồn man mác, hắn triển mạnh đôi tay như cánh bàng lướt gió, đuổi theo sát mình Ngộ Phi đại sư, trong chớp mắt hai người đã ra khỏi Thiếu Lâm tự khá xa.
Ngộ Phi đại sư thân mình nghiêng nghiêng, hạ xuống một khóm cây xanh mịt.
Cừu Thiên Hiệp như bóng với hình, hạ ngay trước mặt đại sư lệch về hướng Bắc.
Ngộ Phi đại sư vừa hạ mình xuống đất, đã ngồi xếp bằng tròn trên mặt cỏ và từ từ hỏi:
- Này tiểu thí chủ ! Có thật tiểu thí chủ trông thấy một bóng đen từ trong Tàng Kinh lầu bay vọt ra chăng?
Lời nói của đại sư đượm vẻ hồ nghi, vì không tin tưởng lời nói của Cừu Thiên Hiệp là đúng.
Cừu Thiên Hiệp thành thật đáp:
- Việc này chỉ mong đại sư tin tưởng chứ riêng vãn bối chẳng dám dối lòng!
Ngộ Phi đại sư đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia thần quang êm dịu, rất lâu đại sư mới cất tiếng thở dài não ruột, nói:
- Thôi được ! Hiện tại chúng ta hãy trở lại chùa, mong tiểu thí chủ hãy

lượng thứ cho tệ tự chúng tăng, vì chúng là những người không hiểu thí chủ ? Và đừng nói lại việc này !
Từ ngôn ngữ đến hành động của lão hòa thượng khiến Cừu Thiên Hiệp như bị rơi vào sa mù, một áng mây mờ nghi vấn phủ kín cơ não của chàng, từng cơn thắc mắc đánh vào tâm linh đầu não làm cho Cừu Thiên Hiệp thộn người như bức phổng sành:
- Tại sao lại dắt ta ra khỏi vòng thành Thiếu Lâm tự? Tại sao chỉ hỏi một câu hỏi không đâu? Lão sư đương nhiên là vị chưởng môn tại sao lại căn dặn ta giấu những lời vừa nói? Có gì cố kỵ, có gì đáng ngại đâu? Giờ này trở lại chùa hay đi đâu? Tại sao tỏ vẻ sợ người hay biết...lạ thật?
Ngay lúc đó, Ngộ Phi đại sư đã rún mình vọt lên cao, sánh như lúc ra khỏi chùa thân pháp bấy giờ lại nhẹ nhàng và mau lẹ hơn tựa như áng mây nổi, bay lượn dưới ánh thiều quang, không gây ra một tiếng động nhẹ nào.....
Cừu Thiên Hiệp trổ khinh thuật bám sát theo dưới, nửa bước không rời vị lão sư.
Ngộ Phi đại sư không vào cổng trước mà vượt ngỏ sau chùa, đi xuyên qua khoảng vườn rau, lại đi mép mình dưới hàng trà, lẫn nhanh vào chùa. Lão sư là vị chưởng môn của nhà Chùa nên biết rõ lối nào tránh khỏi tai mắt của tăng chúng dể như trở tay. Quả nhiên trên đường đi thần không hay quỷ không biết, chỉ chớp mắt đã đến phía dưới chân lầu Tàng kinh.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên vô kể, nhưng không dám mở lời hỏi một câu nào, chỉ âm thầm lặng lẽ nói gót theo sau lưng Ngộ Phi đại sư, như một bóng mờ.
Ngộ Phi đại sư đến dưới chân lầu Tàng kinh lại không xô cửa chính vào, mà lần đến bên góc lầu ngay ống máng xối nước, hai tay bám nhẹ mà leo lên thoăn thoắt, lại trèo cửa song bước vào trong lầu Tàng Kinh...Cừu Thiên Hiệp vận dụng cả công phu theo sát một bên.....Cả hai đã thi triển môn khinh công tột bực, đến nổi bụi không đổ, gió không lay, nhẹ như miếng bông gòn rơi trên tuyết.
Bên trong Tàng Kinh lầu là gian phòng rộng rãi thênh thang, kệ ngang, tủ đứng, dựng dựa theo bốn bức tường san sát. Bên trong tủ kệ chứa toàn là kinh sách, từ loại kinh cổ lổ cho đến loại sách hiện kim, đầy dẫy những pho kinh giấy bạch đã ngã màu vàng như màu giấy bảng làng Chu Thượng, cùng có những pho tuyệt đẹp, in bằng thạch hàn nét chữ

mạ hoàng kim vàng óng ánh, thật chẳng khác nào một hư viện của một xứ nhỏ.
Ngộ Phi đại sư hướng dẫn Cừu Thiên Hiệp xem qua những tủ đựng sách, sau cùng đến một ngăn tủ chìa ra ba hộc, có in chữ nê kim. Đại sư chỉ vào ba hộc tủ bảo:
- Thiếu hiệp ! Đây là ngăn tủ chứa ba bộ quý thư của bổn tự. Một là "Đạt ma di tiết kinh", hai là "Kim Cang chân kinh" còn bộ thứ ba đã mất là "Thượng thừa Hoa pháp chân kinh".
Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lôi trong hộc một hộc hai ra hai bộ kinh, còn hộc thứ ba chỉ là cái hộc rổng tếch. "Thượng thừa hoa pháp chân kinh" đã mất tự bao giờ. Đôi mắt già nua của vị sư già long lanh vài ngấn lệ, lão trầm tư mặt tưởng một cách thê lương.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt sầu não của đại sư thật lấy làm khó nghĩ, bất giác cũng buồn lây, lại thẩn thờ nói:
- Gớm thật ! Kẻ nào vào đây phải tay công lực phi thường mật gan chẳng nhỏ !
Ngộ Phi đại sư nhếch môi cười đau khổ, lại dùng giọng bí mật hỏi:
- Này thí chủ ! Ngươi có biết ý ta dẫn ngươi đến đây để làm gì không?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên lắc đầu:
- Vãn hạ không rõ được !
Ngộ Phi đại sư lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn chàng sững sờ, đoạn từ từ nói:
- Tàng kinh lầu bình thường này, trừ chưởng môn và người đệ tử khán thư ra, không một ai được vào đây cả. Hôm nay tiểu thí chủ đến đây là người thứ hai !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:
- À ! Vậy người thứ nhất là ai?
Ngộ Phi đại sư mỉm cười thản nhiên nói:
- Tự nhiên là vị đã lấy quyển "Thượng thừa hoa pháp chân kinh" là người thứ nhứt !
Cừu Thiên Hiệp nghe đỏ mặt vừa chép miệng nói thầm:
"Chính mình giờ này còn nhiều câu hỏi !" Do đó chàng lẩm bẩm nói:
- À ...ra thế ! Phải ... đấy !
Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:
- Khi mất Chân kinh, tuy lão nạp và sư đệ Ngộ Thanh đã lên lầu quan sát, nhưng chỉ có lão nạp nhìn thấy một phần chứng cớ, còn sư đệ Ngộ Thanh vì tâm thần rối loạn, không phát giác được gì !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng rỡ bèn vồn vã hỏi:
- Nếu như thế, tiền bối đã biết rõ kẻ nào là thủ phạm đấy chứ?
Ngộ Phi đại sư điềm đạm cười bảo:
- Cũng không chắc lắm!
Cừu Thiên Hiệp như rơi vào trận sa mù khói tỏa, liền mơ hoảng nói:
- Tại sao thế đại sư?
Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ trang trọng nói tiếp:
- Vì hắn có để lại dấu vết, song ta quá tư lự chưa dám quả quyết, chỉ vì ...vì.. Cừu Thiên Hiệp rất nôn nóng một là vì hảo kỳ, hai là chưa rõ ai là thủ phạm, bèn hỏi nhanh:
- Đại sư có thể cho tại hạ xem thử chứng tích đó được chăng ?
Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:
- Tiểu thí chủ là tay lịch duyệt giang hồ, tư tưởng phong phú, may ra ngươi nhìn biết chứng tích đó là của ai?
Cừu Thiên Hiệp cả thẹn, khiêm nhượng tiếp lời:
- Xin đại sư chớ cười, chỉ vì tại hạ nóng lòng muốn biết câu chuyện ra sao, chứ là gì bằng được môn hạ của đại sư!
Ngộ Phi bước lần ra cửa song đưa mắt nhìn vào cõi mông lung, bằng giọng nói cực kỳ nghiêm trọng bảo:
- Này thiếu hiệp, việc này lão nạp đã có giấu bổn môn đệ tử, nếu chúng nghe được, lão sợ chúng không chế ngự được nội tâm vọng động, mà phá cả giới luật của nhà chùa, nhưng điều cốt yếu là muốn tránh vận kiếp sát, sẽ xảy ra bằng cách bất đắc dĩ...Vậy lão nạp cầu xin tiểu thí chủ:
Sau khi xem chứng tích, trước khi chứng tích này được minh định của ai, do ai? Thì tiểu thí chủ phải hứa với lương tâm là không nên đề cập việc này bất luận với người nào....Nếu thí chủ làm được như thế, là thí chủ đã miễn cho lão nạp một sự thương tâm thống khổ đời đời ...
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu lặng lẽ, không rõ có lý do kỳ bí nào mà đại sư dùng những lời lẻ quá chân trọng, nên cung kính đáp:
- Đại sư đã có lòng hậu đãi, vãn bối há không có chút thiện tâm hay sao, những lời tiền bối đã dạy, vãn bối tự dặn lòng không nói lộ ra nửa tiếng. Trừ phi việc này đã rõ ràng trước công luận.. Ngộ Phi đại sư gật đầu nói:
- Lão nạp trọng tin Tiểu thí chủ !
Nói xong, đại sư bước lùi hai bước đưa tấm màn bằng lụa vàng treo trước cửa song được cuốn lên rất cẩn thận, sau cùng đại sư lên tiếng

bảo:
- Đây là tấm màn cửa song che cản ánh sáng rọi vào phòng để hơi nóng mặt trời khỏi làm vàng kinh sách và gió không cuộn bụi thổi vào làm bẩn cả sách kinh !
Cừu Thiên Hiệp hơi khó chịu, nói thầm:
- Hiện giờ không phải lúc nói chuyện cấp bách hay sao? Tại sao đại sư đem chuyện mùng màn ra nói, vô lý thật, hay là tâm lý đại sư bị nhiều sự kích thích, nên mất cả bình tĩnh của tâm hồn chăng?
Ngộ Phi đại sư nhìn chàng mỉm cười nói:
- Lúc lão nạp lên lầu xem xét, thì bức màn con buông tỏa trước song, nhân đó lão nạp mới để ý thấy vết tích còn ghi trên bức màn, thuận tay lão cuốn lại vắt lên, những vết tích và nét bút còn ghi rõ trong bức màn này !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên kinh ngạc:
- A ! Nguyên lai như thế !
Chàng vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư đưa tay kéo bức màn cho buông xỏa xuống cửa song, vừa thuận miệng bảo:
- Đây thiếu hiệp hãy nhìn xem, đó là chứng tích của kẻ nào đây!
Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy dòng chữ in lồ lộ trên tấm màn, gương mặt chàng biến nhanh màu xám xịt, quả tim đập liên hồi, tai ù mắt loạn toàn thân run lên bần bật muốn ngã.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 37
Khách Hào Kiệt Bỗng Trở Lại Chùa Xưa

Nhìn lên bức vách rêu phong gần song cửa, ba chữ "Cừu Thiên Hiệp" được in sâu dưới lớp tường vôi. Có lẽ người khắc ba chữ này bằng mũi kim nung lửa hay ngọn thiết hương, nên những nét nhăn phá lăng nhăng tựa vết cua bò trên bãi cát, song trông thấy rất tỏ tường từng chữ một.
Cừu Thiên Hiệp kinh ngạc và rồi chàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn trân trối, qua giây phút sững sờ, chàng mới bước đến cạnh Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:
- Đại sư ! Có lẽ đại sư ngộ nhận việc này do tại hạ gây ra ư !
Ngộ Phi đại sư vẫn giữ nét mặt hiền hòa vừa êm giọng bảo:

- Không phải thế đâu, Thiếu hiệp ! Bởi lão tăng biết rõ việc này không do thiếu hiệp gây ra cho nên lão mới đưa thiếu hiệp đến đây để mưu kích cho tường tận.
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ xúc động, chàng vòng tay cung kính xá đại sư vừa run giọng:
- Xin đa tạ đại sư có lòng ...
Ngộ Phi đại sư vội khoát tay ngắt lời:
- Thiếu hiệp ! Theo sự kiến văn và nhận xét của bần tăng, thì trong giới võ lâm ngày nay, đã đến tuần tận mạt vận kiếp sát đã ung đỏ bốn phương trời, các nẽo giang hồ đầy dẫy rập nguy, bẩy nạn nhưng khổ thay ! Bao nhiêu nguy cơ, ách vận đều đổ vào mình Thiếu hiệp, khiến cho bần tăng ái ngại muôn phần, nên bần tăng có một lời khuyên thiếu hiệp hãy cố mà nhẫn nại đôi phần !
Cừu Thiên Hiệp chớp mắt nhìn trời bằng giọng nói chua chát buồn não:
- Đại sư ! Chẳng phải tại hạ dám buông lời cuồng vọng nhưng tại hạ thề sẽ lột mặt nạ tên giả danh đội lốt tại hạ đã gây ra thảm họa này ...
Ngộ Phi đại sư thở dài không đáp, thân mình lão tăng đứng im như pho tượng Già Lam, song hữu chưởng giơ cao vừa phẩy nhẹ vào ba chữ "Cừu Thiên Hiệp" khắc trên vách một cơn gió nổi mạnh xoáy vào tường, cuốn bay vô số phấn bụi đục ngầu như đám sa mù trong buổi sớm tiết Trọng Đông. Ba chữ "Cừu Thiên Hiệp" bốc thành hơi khói và tiêu biến dưới lớp bạch trần.
Chính vị chưởng môn đời thứ ba mươi sáu của phái Thiếu Lâm đã dùng môn nội lực chân truyền mà xóa tan đi giòng tự tích.
Ngộ Phi đại sư nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ kinh ngạc liền mỉm cười bảo:
- Này thiếu hiệp ! Môn pháp bần tăng vừa thi triển toàn phái Thiếu Lâm không một ai hiểu được, thiếu hiệp chẳng nên quan tâm lắm làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:
- Đại sư ! Vì sao lại để mất pho "Thượng thừa Hoa pháp chân kinh" !
Ngô Phi đại sư mỉm cười cơ khổ:
- Bần tăng sẽ cố hết súc mình tìm lại, chẳng dám làm phiền thiếu hiệp.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy Ngộ Phi đại sư đang khổ tâm đến cùng tột, cũng bởi pho "Thượng thừa hoa pháp chân kinh" là vật trấn môn chí quý chí hữu của tông phái Thiếu Lâm, nay đã mai một mất đi thật không phải là việc nhỏ; vì nó có hai điểm tác dụng vô cùng trọng đại, một là ... pho chân kinh nhỡ lọt vào tay bọn người ngoại đạo tà ma thì

toàn giới võ lâm sẽ nhận lãnh một kiếp vận vô cùng thảm khốc. Hai là pho Chân kinh bị mất đi sẽ làm suy giảm uy tín danh dự của phái võ Thiếu Lâm đã có trên ba mươi sáu đời truyền thống.
Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, vội ngước mắt nhìn Ngộ Phi đại sư nói:
- Đại sư hãy an lòng, tại hạ tự nguyện tìm cho được bộ Chân Kinh, song tại hạ chẳng động đến kiếp sát và quyết chẳng để tổn thương đến thanh danh của quý tự !
Ngộ Phi đại sư chắp tay trước ngực, vừa niệm:
- A di đà Phật ! A di đà Phật !
Bấy giờ, trăng lặng sao mờ, góc trời đông ửng hường trong tương tư như chiếc khăn hồng nhợt quàng dài dưới chân trời xa tít.
Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư nói:
- Đại sư, ngày đại hội trên Hương Lô Phong, mong đại sư gắng mà chủ tọa buổi hội được công minh, riêng tại hạ sẽ làm phiền đại sư đấy !
Ngộ Phi đại sư mắt nhìn chàng dịu giọng:
- Thiếu hiệp, cũng nhờ lưu tâm, ngày hội Hương Lô Phong, gắng quan sát sự biến chuyển trên gương mặt của bần tăng mà hành động, nên nhớ hãy lấy sự nhẫn nại làm đầu !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ:
- Xin vân lời đại sư.
Ngộ Phi đại sư lại tiếp tục niệm một tràng Phật hiệu vừa nhẹ giọng:
- A di đà Phật ! Bần tăng xin tạ ân trước.
Vừa dứt lời, cả hai đồng rún mình nhảy lên cao, hướng về Vân Hiên mà đi thẳng tới.
- Về đi ! Về đi !
- Ta được Ngộ Phi nói rõ rồi.
Nơi Vân Hiên, tiếng người huyên náo phá tan bầu không khí tĩnh mịch u nhàn, một giọng nói to như chuông đồng vang lên, đượm đầy vẻ kiêu căng hách xược.
Thật là một điều quái lạ hi hữu, vì mấy trăm năm nay có ai dám đến vùng đất Cảo Sơn làm huyên náo như thế đâu ? Thế mà, hiện giờ lại có đám người đứng trước Vân Hiên gọi đích danh vị chưởng môn Thiếu Lâm tự ầm ĩ khiến cho mọi người chấn động cả tâm can.
Ngộ Phi đại sư còn lơ lửng giữa khoảng không đã quát vọng xuống:
- Hừ ! Các ngươi là ai ?
Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã theo sát Ngộ Phi đại sư như bóng với hình, cả hai nương theo đà gió hạ nhẹ thân mình xuống trước cổng Vân Hiên

Trung.
Giữa tràng viện Vân Hiên Trung, lúc bấy giờ số người tụ tập khá đông. Cừu Thiên Hiệp quét mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy Nhan Như Ngọc đứng giữa, cạnh bên là một người trung niên hán tử mắt hổ râu xồm, đầu trần không mũ mạo, mặt hầm hầm như sư tử miệng rộng răng hổ, đôi mắt đảo lia phát ra những tia nhìn man dại, tay tả "hắn" cầm cây "Triều Thiết Hốt" đưa trước bụng, đứng thẳng người mũi hển mặt vênh, trông hắn đang căm hờn và giận dữ. Đứng kề bên hắn là tên "Kiệu dương tán" Lôi Thanh Minh chủ tọa hộ pháp của Huyết quan giáo.
Tất cả chư tăng của Thiếu Lâm tự đứng dồn trong một góc người người đều cau mặt nhăn mày tỏ vẻ khó chịu và phẫn uất bồi hồi.
Ngộ Phi đại sư và Cừu Thiên Hiệp cả hai bước lần vào tràng viện. Phàm Tịnh vị tăng trưởng Thiếu Lâm tự, hướng dẫn chúng tăng đánh lễ ra mắt Ngộ Phi đại sư vừa cung kính thưa:
- Bạch chưởng môn ! Có Huyết quan giáo chủ viếng bản tự ! Xin ...
Ngộ Phi đại sư khoát tay, gật đầu và bước nhanh đến trước hai bước ngang Cừu Thiên Hiệp vòng tay hướng vào tên trung niên hán tử hành lễ:
- Dị giáo chủ đại giá đến đây, bản môn chưa nghênh tiếp thật là có lỗi muôn phần, xin giáo chủ lượng thứ !
Huyết quan giáo chủ "Thôi mệnh diêm la" Dị Đại Cương, tức là trang hán tử trung niên này, hắn tỏ vẻ hống hách vô cùng tay vuốt râu hùm én, mắt trợn trừng chiếu ra những tia nhìn điện rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, tuyệt nhiên không đáp lễ hay trả lời câu nói của Ngộ Phi đại sư.
Một lúc sau, Di Đại Cương mới quay sang Ngộ Phi đại sư nhếch mép cười khinh mạng, bằng giọng nói kẻ cả bảo:
- Hừ ! Thiếu Lâm tự thật là một danh môn chánh phái, quả nhiên khác hẳn các môn phái khác khá nhiều !
Giọng nói của hắn đầy vẻ mỉa mai, vô lễ, khiến người lành đến đâu cũng khó nhịn được.
Chúng tăng của Thiếu Lâm tự, người người đều tái mặt, khí giận xung thiên, họ muốn ra tay sửa trị tên Dị Đại Cương vô lễ. Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất tức bực, chàng muốn động thủ, nhưng sực nghĩ đây là Thiếu Lâm tự mà chàng ở vào địa vị khách tân, nên khó ra tay được.
Ngộ Phi đại sư là một bậc đại đức chân tu, tấm lòng nguội lạnh, vẫn giữ

vẻ mặt hiền lành mỉm cười nói:
- Giáo chủ đã dạy như thế ! Nhưng không rõ lý do gì ? Xin cho bần tăng biết qua !
Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương nghe qua gằn giọng:
- Hừ ! Ta muốn hỏi ngươi !
Ngộ Phi đại sư điềm nhiên hỏi:
- Bần tăng xin hầu nghe chỉ thị giáo chủ !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vênh mặt tỏ vẻ tự đắc, tay hữu giơ cao Triều Thiên Hốt quay một vòng tròn đoạn cất tiếng cười hô hố bảo:
- Cuộc họp Đoan Ngọ hôm nay do ai chủ trương và xếp đặt ?
Ngộ Phi đại sư vẫn bình tĩnh đáp lời:
- Chính bần tăng đứng ra chủ tọa buổi hội !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương giương đôi mắt rực hung quang nhìn đại sư, hỏi tiếp:
- Còn những ai nữa ?
Ngộ Phi đại sư cười nhẹ:
- Còn rất nhiều người đại diện cho Cửu đại môn phái:
Dị Đại Cương bĩu môi:
- Xì !
Đoạn hắn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hỏi tiếp:
- Cửu đại môn phái ? Chẳng nhẽ ngoài Cửu đại môn phái ra, không còn nhân vật giang hồ nào ư ?
Cừu Thiên Hiệp và tăng chúng thấy hành động của Dị Đại Cương quá ư vô lễ, tất cả đều run lên toan nhảy tới trước, riêng Cừu Thiên Hiệp quá nhanh nhẹn bước sẵn đến hai bước. Ngộ Phi đại sư khoát tay ra hiệu đứng im, vừa điềm đạm nói:
- Anh hùng trong thiên hạ kể sao cho xiết, nói sao cho cùng, võ lâm hào kiệt khích chẳng tới, mời không lại rất nhiều !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương bước tới trước một bước và rống to:
- Nếu sự thật là thế, tại sao ngoài chín môn phái lớn ra, còn những người khác lại chẳng mời vậy ?
Ngộ Phi đại sư bỗng nhiên đổi thái độ. Lão tăng ngước mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói trầm hùng tiếp:
- Những nhân vật cao thủ khác ! Bần tăng đâu dám mạo muội mời ?
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cầm cây Triều Thiên Hốt giơ cao và nặng giọng:
- Khéo vờ ! Ngụy biện !

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ nguyên gương mặt từ tường như cũ, nhưng giọng nói lại cao trầm hơn:
- Dị giáo chủ ! Bần tăng nào có gì để ngụy biện ? Sở dĩ bần tăng chỉ mời có Cửu đại môn phái là vì chín môn phái này có giao ước với bản tự từ lâu đời, lấy bức tượng "Bích ngọc cổ phật" làm vật đính ước, bởi vậy tượng Bích ngọc cổ phật chỉ liên hệ đến những khách đồng minh, chứ đối với chư anh hùng hào kiệt võ lâm, mấy ai chịu tuân giữ, do đó lão tăng chẳng dám cuồng vọng, đưa tượng Bích Ngọc cổ phật khích mời !
Những lời nói ngắn của đại sư bao hàm đủ ý nghĩa, khiến Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cúi đầu nghĩ ngợi:
Về người không mời mà đến vả lại nếu đến đây tất nhiên phải chịu phục tùng theo lệnh phật điệp "Bích Ngọc cổ Phật" hay sao ?
Cho nên trong lúc nhứt thời Huyết quang giáo chủ nín lặng không tìm ra câu nói nào chống trả được.
Cừu Thiên Hiệp đứng kế bên thấy thế cười nhạt:
- Thật là "Đuôi thỏ đầu hùm" !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đôi mắt không rời Ngộ Phi đại sư, nặng giọng hỏi:
- Ngộ Phi đại sư ! Các người và Cửu đại môn phái bày cuộc hội ra để làm gì ?
Vừa nói dứt, lão lại đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như ngầm hỏi là ai.
Ngộ Phi đại sư hiểu ý cả cười đáp:
- Cuộc hội tại "Hương Lô Phong" ai ai cũng rõ, còn vị thí chủ đây là Cừu Thiên Hiệp.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương nghe qua mắt hồng lộ trắng, nặng giọng quát:
- Hừ ! Hay lắm vị này là Cừu Thiên Hiệp đấy ư ?
Vừa nói dứt Dị Đại Cương nhìn vào Cừu Thiên Hiệp trừng trừng tựa hồ muốn nuốt sống chàng. Lúc đầu, Cừu Thiên Hiệp đã có ác cảm với Dị Đại Cương qua những lời hống hách chàng đã toan thẳng tay sửa trị rồi, bấy giờ Dị Đại Cương lại gọi xách khóe tên tộc mình, chẳng khác nào lửa cháy chế dầu thêm, khiên Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên bước sấn tới trước ba bước và cất tiếng quát:
- Cừu mỗ đây ! Ngươi muốn nói gì chứ ?
Ngộ Phi đại sư sợ hai người giáp mặt, chỉ một vài lời nói không hợp cũng đủ xảy ra cuộc tiêu di kiếp vận cho các giới võ lâm và cuộc đại

hội trên Hương Lô phong sẽ để lại cho võ lâm tiếng cười mai mỉa muôn đời.
Ngộ Phi đại sư vừa nghỉ thế, nên vội bước sấn tới đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp vừa cất tiếng trả lời Dị Đại Cương hầu phá tan sự hiềm khích cả hai:
- Dị giáo chủ ! Nguyên giới giang hồ hành hiệp, thường xảy ra lắm chuyện nhầm lẫn vì những lời vô cớ không đâu, vì thế bần tăng và Cửu đại môn phái lập thệ quyết chẳng tin lời đồn bịa, cả Cừu Thiên Hiệp chúng tôi hội nhau tại Hương Lô Phong một là lập ước, hai là giải thích chuyện tỵ hiềm lúc trước !
Thôi mệnh diêm la cười khẩy lên tiếp lời:
- Ngộ hòa thượng, ngươi và Cửu đại môn phái bảo nhau bất động, để cho hắn an nhiên tự tại hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp lửa giận phừng, không thể nào nhẫn nại nổi, ngặt có Ngộ Phi đại sư đang đứng trước mặt, chàng hét to một tiếng lấy tay chỉ ra ngoài ven rừng, quát to:
- Dị Đại Cương ! Chúng ta đi ra ngoài !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương hơi rúng động toàn thân, hỏi lại:
- Ngươi bảo đi đâu chứ ?
Cừu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:
- Dị Đại Cương, Cừu mỗ tuy bất tài, nhưng hôm nay quyết lãnh giáo Huyết quang giáo chủ vài chiêu tuyệt học !
Thật là chỉ danh đối diện, mở cửa thấy trời cả hai sắp diễn một tuồng ác đấu.
Nhưng một việc quá bất ngờ Dị Đại Cương không lộ vẻ gì tức bực chỉ nhếch môi cười bảo:
- Huyết quang giáo chủ làm gì có võ công tuyệt học !
Cừu Thiên Hiệp quá ức lòng, hét to như sấm:
- Nếu ngươi biết mình như thế ! Tại sao còn dùng những lời nói dã man để bức xách kẻ khác ?
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vẻ mặt lạnh như tiền, bằng giọng nói trêu:
- Ta chỉ khích xung người thôi !
Cừu Thiên Hiệp cơn giận đến tột độ, trái lại chàng phá lên cười sặc sụa, trong tiếng cười này chàng cố ý vận dụng nội lực phát huy ra thanh âm, nên tiếng cười của chàng có một âm điệu chát tai, cao giọng như cọp beo rống gầm.

Tăng chúng của phái Thiếu Lâm nghe qua biến sắc tất cả đều vận nội lực chống chế.
Dị Đại Cương nghiêm sắc mặt, lão không ngờ một chàng thiếu niên mà công phu nội lực sung mãn đến bực thượng thừa như thế, khiến lão đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sờ.
Cừu Thiên Hiệp nín tiếng cười và nhìn thẳng vào mặt Dị Đại Cương lớn tiếng:
- Hay lắm ! Ta sẽ chờ ngươi tại triền núi bên ngoài !
Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hàng ba trượng, và nhẹ nhàng như cánh nhạn, nháy mắt đã vọt ra khỏi cổng chùa. Khiến mọi người có mặt tại trường đều buộc miệng khen to:
- Hay tuyệt !
Ngộ Phi đại sư đưa đôi mắt từ bị nhìn khắp chúng tăng tại trường, bằng giọng nói êm trầm bảo:
- Các ngươi hãy về tăng xá !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương chẳng dám chậm trễ, hắn không đáp từ Ngộ Phi đại sư, mà giơ tay ra hiệu cho Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh đi theo, đồng thời hắn quay mặt nhìn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bảo:
- Sư muội ! Chúng ta hãy đi thôi Nhan Như Ngọc gật đầu không đáp, thân hình nàng như cánh chim bạch yến, rún mình bay nhẹ khỏi bờ tường đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp sau khi ra khỏi chùa Thiếu Lâm chỉ một hơi dài chàng đã chạy đến một vùng đất bằng phẳng, đứng nghỉ ngơi đôi mắt chăm chú nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm. Bỗng chàng nhận thấy từ xa bay đến một bóng người ốm nhỏ nhanh nhẹ vô cùng, chàng toan mở lời hỏi:
Nhan Như Ngọc đang chạy như bay đã lên tiếng trước:
- Thiếu hiệp, sư ca của ta tính tình nóng nảy, nói năng hồ đồ, ngươi nên dùng lời nhỏ nhẹ may ra thắng sư ca ta, nếu gây ra ẩu đả khó mong ai thắng phụ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày hỏi lại:
- Ai là sư ca của nàng ?
Nhan Như Ngọc chớp đôi mi liễu, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp nhỏ:
- Dị Đại Cương đó !
Cừu Thiên Hiệp sậu mặt, bằng giọng nói gay gắt:
- Nàng bảo sư ca nàng thất thố qua những lời nói vừa rồi ư ! Nàng bảo

ta phải đấu dịu với hắn ư ! Cừu mỗ chưa bao giờ biết làm lành !
Lời nói chưa dứt, Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh đã đến trước mặt chàng, kế đó là Dị Đại Cương.
Dị Đại Cương vừa chấm gót trên thảm cỏ, đã vội đưa tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói:
- Trốn chẳng đánh chẳng kêu, lời không bàn không rõ, ta với ngươi cần bàn một câu chuyện !
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:
- Gã họ Dị, ta không có bàn cãi với ngươi, muốn động thủ hãy tiếp chiêu !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc ra hiệu và cất tiếng nói to:
- Chuyện thứ nhất ta muốn nói là ngươi hãy giao lại quyển Thiết thư ?
...
Cừu Thiên Hiệp cười to, ngắt lời:
- Không dễ gì ! Muốn thế ngươi hãy trả mạng Dưỡng phụ ta trước đã !
Dị Đại Cương phá lên cười như điên dại, bằng giọng nói:
- Rõ ngốc ! Mèo chuột mấy thuở được sống chung, hắn hận không lột được da ngươi, uống không được máu ngươi, thế mà ngươi can tâm lạy hắn thờ là dưỡng phụ, và còn hơn thế nữa thay hắn báo cừu ? Hí ... hí ... đời sao có chuyện lạ thế !
Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt, chàng gắt lên như sấm:
- Voi bắt voi, ngựa bắt ngựa, mỗi người mắt ý khác nhau, có thù chẳng trả không quân tử, có mang ân chẳng đáp ấy tiểu nhơn. Gã họ Dị đừng khua môi múa mép. Là tráng sĩ ta muốn ngươi hãy tiếp chiêu !
Dị Đại Cương giơ cao "Triều Thiên Hốt" và nạt to:
- Ngươi muốn thế càng hay !
Không ngờ cây hốt vừa quay một vòng, Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh đã bước sấn đến trước, vòng tay hướng vào Dị Đại Cương nói to:
- Giáo chủ ! Xin giáo chủ để cho thuộc hạ tiếp hắn vài chiêu số !
Cừu Thiên Hiệp trong thâm tâm muốn thử sức với một cao thủ đệ nhứt Huyết quang giáo chủ, bất ngờ bị Lôi Thanh Minh nhảy ra gánh vác, chàng quá bực, cười nhạt:
- Tướng bại trận, có chi là dũng ! Chẳng nên xưng hô cho nhục !
Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh cả giận rống lên ầm ĩ, tay hữu hắn rút nhanh món binh khí dắt sau lưng tên là Kiệu Dương Tán ra, đấy là cây lộng nhỏ kiểu dù đi mưa, hắn giương lên phát ra một tiếng "bung"

sáu mươi bốn cây kèo bo hình "nấm", quay đi một vòng tròn tỏa ra muôn đạo kình phong như gió bão.
Lôi Thanh Minh vừa giận vừa thẹn quát to:
- Câm mồm ngươi lại ! Lần trước vì "lấy lệnh đổi lệnh" nên bổn hộ pháp tha thứ cho ngươi tính lại số ngươi chưa vắn lắm ! Hôm nay ta chỉ sợ mạng số ngươi khó thoát nữa rồi !
Vừa nói dứt, cây lọng Kiệu Dương múa đi vùn vụt, tỏa ra một vầng hào quang, lạnh kinh người khí thế như muôn ngàn mũi tên trùy thủ.
Cừu Thiên Hiệp toan dùng song chưởng chống trả, nhưng chàng lại nghĩ chưởng lực là một môn đánh bằng da thịt làm sao chống nỗi sắt thép, nên chàng lôi trong tay áo ra cành "khô trúc thánh kiếm". Đạo hoàng quang của Kiệu Dương Tán càng xáp đến gần, luồng dịch phong xé không khí phát ra những tiếng ào ào dễ sợ.
Cừu Thiên Hiệp giơ cao cây kiếm trúc quất nhẹ vào khoảng không hai cái, một đạo hoàng quang vàng hực chiếu sáng mấy trượng xa.
Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong thấy cả kinh, thần sắc thay đổi nhanh trên gương mặt cả hai.
Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc kiếm trên tay, cao giọng nói to:
- Động thủ !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vội bước tới trước lớn tiếng hỏi:
- Có phải ngươi đang cầm trên tay cây "Hỗn kim thần kiếm" hay chăng ?
Tiếng nói của Huyết quang giáo chủ quá lớn và đượm vẻ lo âu, khiến Lôi Thanh Minh hơi chột dạ, vôi ngưng múa cây lộng Kiệu Dương, mà đưa mắt kinh nghi nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi lại:
- Hỗn Kim thần kiếm phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp cười ngất đáp:
- Tại hạ chẳng hiểu Hỗn Kim hay Hỗn Ngân gì cả ! Tại hạ chỉ biết thanh kiếm này, nó không đúc bằng thép, chẳng luyện bằng gan, cũng không phải sắt, cũng không phải vàng, mà nó chỉ là một cành trúc khô, một thanh kiếm trúc !
Lôi Thanh Minh lấy làm lạ, đưa mắt nhìn kỹ, nhận thấy thanh kiếm hình thù rất cổ quái, nhưng nhìn kỹ thấy rõ từng lóng một của cành trúc vàng, rõ là cây kiếm bằng trúc, sau khi quan sát, tâm thần trấn định lại, Lôi Thanh Minh liền cử cây Kiệu Dương tán vũ lộng lần thứ hai, vừa cười khinh mạn:
- Hừ ! Đầu ma có óc quỷ, tiểu tử hãy tiếp chiêu !

Kiệu Dương Tán giương lên lần thứ hai, sáu mươi tư chiếc kèo sắt, thanh sắc không thua gì sáu mươi bốn ngọn dao trủy thủ, từng chiếc kèo tỏa ra một đạo cường phong, tủa ra như một rừng gươm, úp chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.
Xin nhắc lại, Huyết quang giáo tuy không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, nhưng Huyết quang giáo lại là một đại bang hội rất to, các giới lục lâm đều nể mặt và thần phục, tuy chưa ra mặt minh chủ, nhưng mười ba tỉnh giang hồ hào khách đều nằm gọn trong vòng lưới của Huyết quang giáo hết nửa phần.
Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh là chủ tọa hộ pháp, trừ giáo chủ và phó giáo chủ ra, hắn cũng thuộc vào hàng đệ tam hào kiệt thì công lực đâu phải tầm thường.
Hôm nay, chánh phó giáo chủ đều đứng trước mặt, khiến Lôi Thanh Minh hứng chí vũ lộng chiêu tuyệt học "Xích địa thiên lý" cây lộng Kiệu Dương quay tít, phát ra âm điệu "ào ào", tạo thành cơn gió buốt người, khí thế như ba đào cuồng nộ.
Cừu Thiên Hiệp nghe hơi gió rất mát, chàng vội để cao thánh kiếm sử dụng đường thứ mười hai là "Mạng vận kiếm" vừa cao giọng nói to:
- Đến càng hay !
Luồng kình phong của Kiệu Dương Tán vừa chụp vào người Cừu Thiên Hiệp.
Bỗng nghe "Kẽng ! Đoành ! Đoành !" Những tiếng kim khí chạm nhau toét mang tai, bóng người đã lui về vị trí cũ; giữa tràng có bốn người, tất cả đồng kêu rống lên kinh sợ, người nào cũng tái mặt, thở ra không ai nói được nữa lời, lặng như hồ nước chết.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 38
Trên Danh Sơn Khổ Đội Cao Nhân

Rất lâu !
Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh, nhìn thấy sườn chiếc lộng rơi xuống đất, cây lộng đã đưa hắn lên hàng cao thủ võ lâm, ngày nay đã thoát khỏi tay hắn rơi lả tả, sáu mươi tư cây kèo lộng đều bị gãy ngang, hắn không chế ngự nổi sự uất nghẹn, và thất bại chua cay tràn ngập tâm hồn. Bất giác hai giòng lệ nóng chan hòa bên khóe mắt, trên tay hắn chỉ

còn cán lộng trụi, hắn buông thõng luôn trên đất, quay mặt về hướng Đông cúi đầu lạy bốn lạy. Hai giòng lệ chảy như mưa, và cất tiếng nói to:
- Đệ tử học tập không tinh, nên làm hư lụy đến danh dự của sư môn đã ba trăm năm chiến thắng, thì mặt mũi nào còng sống ở trên đời !
Vừa nói dứt, tả chưởng hắn quật ra sau lưng, đánh mạnh vào thiên linh cái để tự tử, thật là một chuyện ngoài sự xét đoán của mọi người, nên mọi người đều há mồm kinh ngạc ...
Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong lúc xáp chiến cả hai đã lui ra đứng ngoài ba trượng thành thử không kịp cản trở Lôi Thanh Minh.
Cừu Thiên Hiệp vội thu hồi thanh trúc kiếm, lui ra sau hai trượng.
Ba người thấy rõ Lôi Thanh Minh đột nhiên cử chưởng tự vận, tuy tất cả đồng kêu lên, nhưng chẳng ai nhảy ra cản trở kịp.
Ngay lúc đó, một bóng người từ trên cao hạ xuống nhanh như điện xẹt, tay áo rộng màu tro phất mạnh vào cánh tay Lôi Thanh Minh nhấc bổng cánh tay hắn về phía trước đồng thời một giọng nói êm trầm vang lên:
- A di đà Phật ! Lôi thí chủ, hãy lấy thân mình làm trọng, ta phải chận chân mới được !
Cừu Thiên Hiệp, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc cả ba đồng thở một hơi dài khoan khoái.
Ngộ Phi đại sư hiện ra ngăn trở sự tự vận của Lôi Thanh Minh, đồng thời tay áo rộng của vị lão tăng nâng bổng Lôi Thanh Minh về phía trước hai bước, một cử động quá nhẹ nhàng, nhưng Lôi Thanh Minh không phản kháng gì cả.
Ngộ Phi đại sư đặt nhẹ bàn tay trên vai hắn, từ tốn bảo:
- Con nhà võ tỉ thí với nhau ta không nên lấy sự thắng bại mà nhục chí ! Lôi thí chủ xuất thân tại danh môn chánh phái, thì việc làm phải chính đại quang minh, ai ai cũng lấy danh dự của sư môn làm trọng, nhưng tự vận không phải là một phương pháp giúp ta báo ân đáp nghĩa sư môn đâu ! Lôi thí chủ hãy nghĩ lại !
Bấy giờ, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cũng bước đến trước mặt Lôi Thanh Minh, dịu giọng khuyên:
- Hộ pháp ! Cái lỗi mọn này, Huyết quang giáo thay ngươi nhận chịu, ngươi hãy an lòng !
Cừu Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu kiếm "Mạng vận chi kiếm" tuy chàng biết uy lực chiêu thức này không nhỏ, nhưng chàng không ngờ chỉ một

bước đã hạ ngay Lôi Thanh Minh, và không ngờ Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh quyết định tự tử mau như thế. Do đó nhứt thời Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hối hận phần nào, chàng vội đến trước mặt Lôi Thanh Minh cất tiếng nghẹn ngào:
- Lôi huynh ... Lôi ...
Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh buông tay áo rộng Ngộ Phi đại sư, hắn vòng tay xá đại sư vừa cung kính nói:
- Đại sư bổ đức cứu mạng này, dù nát thân cũng khó báo trả, Lôi mỗ nguyện đời đời ghi nhớ.
Vừa nói dứt hắn quỳ nhanh xuống đất lạy hai lạy. Sau đó hắn quay sang Dị Đại Cương vòng tay thi lễ nói:
- Nhiều năm qua, nương tựa dưới trưởng giáo chủ, lòng này mến cảm vô cùng, xin nguyện ngày sau báo đáp !
Sau cùng hắn bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, trợn đôi mắt đỏ như trùng báo vừa nói như thét:
- Họ Cừu ! Được ngươi nhượng cho một đường kiếm Lôi mỗ không thể quên ân, nhưng ba năm sau ta sẽ gặp ngươi lần nữa ! Nếu ngươi có sợ thì hãy giết ta đi, bằng không ... thì ngươi sẽ hối hận sau này !
Giọng nói của hắn đầy căm hờn phẫn uất, đôi mắt đỏ âu lên.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế mỉm cười khổ sở bảo:
- Lôi huynh ! Nói chi những lời này ! Chúng ta ...
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh không để Cừu Thiên Hiệp nói dứt, hắn rống to lên:
- Họ Cừu ! Ngươi không giết ta ! Ta phải rời nơi đây tức khắc !
Vừa nói dứt, hắn quay mình ra sau, vòng tay vái Ngộ Phi đại sư, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc, lại đưa mắt căm hờn nhìn Cừu Thiên Hiệp rồi nhanh như cắt hắn rún mình nhảy vọt ra xa.
Cừu Thiên Hiệp đuổi theo gọi to:
- Lôi huynh ! Lôi Thanh Minh ...
Lôi Thanh Minh ngoái đầu lại, nặng giọng hỏi:
- Ngươi hối hận đã tha mạng sống ta ư ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu, khổ sở đáp:
- Không phải vậy đâu Lôi huynh ạ ! Ngươi muốn đi thì đi, nhưng ngươi hãy dừng lại để cho Cừu mỗ nói vài lời phân biện.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh kêu "hừ" một tiếng vừa nặng giọng nói:
- Vô ích ! Ba năm sau, nếu Lôi mỗ còn sống vài ngươi không chết, lúc

đó chúng ta sẽ phân biện hay giải thích gì ... chẳng muộn ! Ta đi ...
Vừa nói dứt, hắn nhảy vọt lên cao và trổ hết tuyệt kỹ khinh công đi như gió lốc, chỉ nháy mắt mất dạng.
Ngộ Phi đại sư, Dị Đại Cương, Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp nhìn theo hướng "Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh" đến khuất dạng.
Bốn người mang bốn tâm sự khác nhau, tuy nhiên mỗi người đều tỏ ra buồn man mác ...
Khoảng khắc sau ...
Ngộ Phi đại sư thở ra một hơi dài nói:
- Giữa các giới võ lâm tựa hồ như cái vạch ân, họa nối liền, không bao giờ dứt !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương liếc mắt nhìn cây "khô trúc thánh kiếm" trên tay Cừu Thiên Hiệp cất tiếng bảo:
- Trách vụ của chúng ta, giờ lại ghi thêm một nét bút nữa !
Cừu Thiên Hiệp không vui hỏi lại:
- Trách vụ gì thế ?
Dị Đại Cương cười lanh lảnh nói:
- Ngươi bức bách hộ pháp của bổn giáo ra đi, đấy không phải một việc hay sao ?
Bởi vậy ta đã quyết định, lấy thanh dự Huyết quang giáo chủ ra tiếp ngươi !
Cừu Thiên Hiệp lòng đau như cắt, phẫn uất la lên:
- Dị Đại Cương chính ngươi tự vẽ ra lối thoát, Cừu mỗ tuy bất tài, nhưng nguyện hầu tiếp ngươi đến tận cùng !
Dị Đại Cương quát to:
- Hay cho tiểu tử ! Dám buông lời hống hách, thì chớ trách bổn giáo chủ nhẫn tâm !
Vừa nói dứt, Dị Đại Cương bước tới trước hai bước, tay hữu giơ cao Triều Thiên Hốt, trầm giọng quát:
- Lại đây ! Ta sẽ cố gắng hầu tiếp ngươi vài chiêu tuyệt học !
Ngộ Phi đại sư thấy cả hai tuốt kiếm ra khỏi võ, sợ xảy ra một trường ác đấu, vội vàng bước vào giữa khoát tay, nói:
- Nhị vị thí chủ ! Trời chưa sáng tỏ, giờ hội tại Hương Lộ Phong cũng sắp đến, xin nhị vị nán đợi đông đủ quần hùng hợp mặt, lúc bấy giờ ta sẽ nói ra không muộn ! Cần gì phải động đến đao kiếm mới hiểu nhau !
...
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương ngước mặt cười hô hố bằng giọng

nói mỉa mai đáp:
- Đại hội Hương Lô Phong là của Đại sư và Cửu đại môn phái, Dị mỗ là hàng ma ngoại đạo thì làm sao chen chân vào được !
Ngộ Phi đại sư từ tốn bảo:
- Giáo chủ nói chi lời này, chúng ta đều là ...
Dị Đại Cương không đợi đại sư nói dứt, đã lớn tiếng ngắt lời:
- Ngộ đại sư ! Đại hội tại Hương Lô Phong bổN giáo chủ sẽ đến dự, nhưng mà ...
Vừa nói đến đây, bỗng nhiên hắn nín bặt, rồi bước đến trước mặt Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:
- Ví như đúng giờ, mà Cửu đại môn phái không đến dự hội thì sao ?
Ngộ Phi cau mày khó chịu, song giữ giọng hiền đáp:
- Lẽ tự nhiên là không hội, nhưng bần tăng không tin "Bích ngọc cổ Phật" là hư lệnh !
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cười to như sấm, tiếp:
- Hay tuyệt ! Ta sẽ chờ đợi vài giờ xem sao ? Và hầu nghe sự giảng luận của quý chưởng môn thế nào !
Nói đoạn hắn quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Hội tại Hương Lô Phong nếu không kết quả, ta quyết chẳng chia tay !
Vừa nói xong, hắn vẫy tay gọi Nhan Như Ngọc cả hai bước dần xuống núi rất nhanh.
Cừu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, quay sang Ngộ Phi đại sư vòng tay nói:
- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hương Lô Phong !
Ngộ Phi đại sư vòng tay đáp:
- Màn trời chưa sáng, Thiếu hiệp định đi đâu ?
Cừu Thiên Hiệp cung kính thưa:
- Tại hạ chỉ đi quanh sau núi, đợi đến giờ ngọ phó hội !
Ngộ Phi đại sư buồn bã đáp:
- Bần tăng muốn lưu thiếu hiệp lại tệ tự nghỉ ngơi nhưng lại sợ những người dự hội chỉ trích, vậy chúng ta gặp nhau vào giờ ngọ ...
Chữ "ngọ" chưa thoát khỏi miệng, thì đại sư đã nín bặt, vì trông thấy từ xa chạy như bay đến một người ốm cao, y phục đen tuyền.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy người ấy vội reo to:
- Lão tiền bối ! Quế lão tiền bối !
Bấy giờ Ngộ Phi đại sư mới nhận biết người lạ ấy là một nhân vật nổi tiếng giang hồ, trong nhóm Nhứt tăng, nhị khất cái, tam kiếm khách.

Người này là một trong hai khất cái tên hiệu là Kim Bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm.
Ngộ Phi đại sư cũng mừng rỡ không kém, vội cao giọng nói to:
- Quế huynh, không rõ ngọn gió quý nào đưa quý huynh đến Cảo sơn, tệ tăng không rõ sớm tiếp nghênh ...
Thật là một việc bất ngờ, Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm mặt tái như đổ chàm, tay cầm trúc trượng múa vùn vụt, nhắm ngay mặt Cừu Thiên Hiệp giáng xuống, thế mạnh như chớp giật núi băng.
Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được, khi thấy đầu gậy sắp điểm vào má, làm chàng thất kinh, sử dụng ngay thế Lôi hoành cửu chuyển nhảy tréo lên cao tám trượng tránh thoát ngọn đòn tối độc của Quế Cung Thiềm.
May cho chàng cái thế "Lôi hoành cửu chuyển" là một thế kỳ phách trong pho "Thiết thư thần công", nếu không thì dù cho cao thủ có mình đồng da sắt, cũng khó thoát cây gậy trúc đập nát mặt.
Ngộ Phi đại sư rúng động tận đáy lòng, mồ hôi rịn ra ướt trán, lão đứng lặng người như pho tượng, không biết phải xử trí cách nào.
Cừu Thiên Hiệp nhảy tránh ngọn roi tre trí mạng, vội kêu lên như điên:
- Lão tiền bối..... Quế Cung Thiềm đánh trợt đối phương, lão nổi giận xung thiên gầm to như hổ rống:
- Lão Hoa tủ quyết móc mắt ngươi !
Vừa nói dứt, tay tả lão vung kim bảng, tay hữu huy động trúc trượng, đưa ra một chiêu "Hoành trảo thiên quân" đánh vụt vào đầu đối phương.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, rú lên một tiếng, rún mình nhảy vọt lên hàng trượng tránh thoát ...
Quế Cung Thiềm quá ư tức giận tay roi tay gậy quật mạnh vào đôi chân Cừu Thiên Hiệp, luồng kình phong bốc cuộn lên rì rào, liếm xéo vào chéo áo Cừu Thiên Hiệp rơi lả tả. Hai lần đánh trượt đối phương. Quế Cung Thiềm nhảy lên lồng lộn như hổ đói, tay gậy ra roi chẳng khác đôi giao long đang vờn nhau trên Bắc hải, lão vừa mút vừa rống to lên:
- Võ công ngươi đã thành tựu, hèn chi ngươi chẳng cuồng vọng như thế này ! Ta sẽ giết ngươi ...
Ngộ Phi đại sư thấy cục diện quá nguy cấp, nên vội nhảy đến trước nói to:
- Quế huynh ! Tại sao huynh lại làm như thế ?
Quế Cung Thiềm hậm hực hét to:

- Ngộ hòa thượng ! Ta không muốn ngươi can thiệp vào chuyện này ?
Lão vừa nói vừa vung kim bảng, trúc trượng đánh tới tấp.
Ngộ Phi đại sư lấy làm khả nghi, đôi mi điểm bạc của đại sư cau hẳn lại, bằng giọng nói đau khổ hét to lên:
- Có gì thắc mắc, xin nói cho rõ ràng, chẳng nói làm sao giải quyết được !
Quế Cung Thiềm giơ cao trúc trượng chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói lớn:
- Ngươi hãy đến hỏi hắn !
Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, chàng quá đổi ngạc nhiên nói to:
- Tôi ... tôi đã làm gì ... tại đâu ... để mang tội với tiền bối !
Quế Cung Thiềm giận run lên, tay gậy tay roi, chống mạnh xuống đất, lão giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Cừu Thiên Hiệp chòng chọc và rống lên:
- Ngươi khéo giả vờ không hiểu ! Vậy ta hỏi ngươi cuộc đổ máu tại Vạn Mạnh Trang, ai đã bức tử Thiết Thương Hận và Thần y Hoa Tử Phong. Ai giết ? Nói mau !
Ta ... lão Hoa Tử đã khổ nhọc tìm ngươi ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như xét đánh ngang mày, chàng giơ hai tay lên trời và kêu lên:
- Trời ! ... Tiền bối ! Ai bảo với tiền bối mấy người đó chết và ai đã giết họ ?
Ngộ Phi đại sư tái mặt cúi đầu. Quế Cung Thiềm càng tức giận rống to lên:
- Ngươi hỏi lấy mình ? Ngoài ngươi ra, ai nhúng tay vào đó ?
Cừu Thiên Hiệp kêu lên đau đớn:
- Thật là nổi oan ức tày trời.
Chàng bèn nhắc lại lúc chàng rời Tiềm Long cốc được Thần y Hoa Tử Phong lấy bức tranh Nhứt vĩ gang đồ treo trên vách mở ra cho chàng xem, sau cùng Cừu Thiên Hiệp phân biện:
- Nếu vãn bối là hung thủ tại Tiềm Long cốc thì tại sao lưu lại dòng huyết tích bằng chữ, mà đề tên vãn bối nơi đó ! Vả lại, vãn bối biết rằng các giới võ lâm nghe theo lời đồn đãi mà quy tội cho vãn bối quá nhiều, chứ thật ra, vãn bối bị rơi vào địa huyệt suốt ba tháng trời ròng rã ...
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm há chịu tin hay sao, cho nên chiếc gậy trúc chỉ thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắng to:

- Ngươi tưởng Quế lão Hoa tử này là đứa bé lên ba hay sao mà bày trò dối trá ?
Vừa nói dứt, tả thủ giơ cao kim bảng đánh vụt vào đầu Cừu Thiên Hiệp với một thế nhanh vô cùng. Cừu Thiên Hiệp thất kinh hoảng nhảy ra ngoài năm trượng né tránh, đồng thời kêu to lên:
- Tiền bối thấy xa hiểu rộng, tại sao lại tin những lời đồn đãi vu vơ ?
Quế Cung Thiềm "hừ" một tiếng quát to:
- Hừ ! Thiết thương Hận vết kiếm in trên thể xác, nhơn chứng còn sờ đó, ai bảo ngươi ta tin lời đồn đãi vu vơ ?
Cừu Thiên Hiệp ngẩn người, chàng trầm ngâm một lúc, mới nói tiếp:
- Vãn bối thật không rõ Thiết lão nhân đã ...
Quế Cung Thiềm cười lanh lảnh, giọng cười sặc mùi tử khí thê lương:
- Ngươi ngụy biện khéo lắm đấy, nhưng mà trong vũ trụ có mấy tay "Tuyệt tình kiếm" vết đoản kiếm còn in trên mình hắn, ngươi lại nói chẳng biết chi, lão Hoa tử đã nghe phong phanh ngươi được may mắn học được món binh khí đời thượng cổ "khô trúc thanh kiếm" và lập chí giết tận anh hùng trong thiên hạ để ngươi trở thành tay "Thiên hạ đệ nhất kiếm" vậy ngươi có tài bộ gì hãy đưa ra đây ! Lão Hoa tử nguyện đem tánh mạng già này ra thí nghiệm, để ngươi tế độ luôn !
Cừu Thiên Hiệp cả kinh kêu rú lên:
- Trời ! Lão tiền bối nói chi những lời này ...
Quế Cung Thiềm không chịu nghe lời phân giải của Cừu Thiên Hiệp, tả chưởng huy động gậy trúc tỏa ra muôn đóa hào quang vừa rống to:
- Lại đây, chỉ có công phu mới chứng minh được !
Vừa nói dứt, gậy tre roi vàng thi nhau bủa tới tấp, tạo thành muôn đạo hào phong cuốn tít vào người Cừu Thiên Hiệp.
Ngộ Phi đại sư muốn ra cản trở song không kịp.
Cừu Thiên Hiệp nhảy sang trái, quay sang phải né tránh, chàng lui mãi về phía sau.
Quế Cung Thiềm hét to như sấm:
- Tiểu tử hãy mau sử dụng kiếm chiêu, ngươi đừng giở trò khổ nhục kế !
Lão vừa nói, hai tay không ngớt vũ lộng đôi roi, gậy. Kim bảng phát ra tiếng kêu ríu rít, âm hưởng kinh hồn, trúc trượng như muôn ngọn giáo vàng thế mạnh như mưa sa bão táp, thân mình vị phong trần kỷ nhân hình như chim trong biển động ba đào, thật là võ công kinh khiếp nhất trần đời chẳng uổng mười mấy năm công phu luyện tập.

Ngộ Phi đại sư gào to lên:
- Quế huynh, hãy dừng tay ! Quế huynh không nên thế !
Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ nguyên vị trí cũ, nương theo thế tấn của đối phương mà chìm theo thuật "Lôi hành cửu chuyển" đông né tây qua cố tránh mãi những đường roi tối độc. Quế Cung Thiềm càng đánh càng hăng, lồng lộn như con hổ đói, trúc trượng trên tay biến ra muôn đạo hoàng phong chẳng khác rồng bay phụng lộn, một chiêu "hàng môn thác bát" điểm mạnh vào mặt đối phương.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:
- Bất cảo ! Chết !
Chàng rùn người xuống thấp, song chưởng xòe ra hướng vào cây trúc trượng đang giáng xuống đầu, đấy là phản ứng tự nhiên vì chàng không thể nào cử chiêu chống lại được, chỉ có cách mượng thế công biến ra thế thủ hầu che chở cho mình.
Không ngờ, Quế Cung Thiềm có đôi mắt sáng hơn điện, lão đổi ngay thế võ, thâu bảng trượng biến ra một chiêu "Nhựt tẩu thiên gia" tấn công tới tấp, đồng thời lão rống to:
- Cuồng tiểu tử ! Hãy tiếp thêm chiêu thức !
Chỉ thấy cây trúc trượng như muôn ngàn cơn sóng dữ lớp lớp bủa vào các yếu huyệt Cừu Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh như chớp giật ngang trời.
Cừu Thiên Hiệp hồn bất phụ thể, chàng thấy cây trúc trượng chỉ cách mặt vài ly, chẳng lẽ ngồi nhắm mắt chờ chết ? Chàng vội kêu to:
- Tiền bối, xin tha cho tiểu bối !
Vừa nói dứt, chàng lôi trong tay áo ra cành kiếm trúc tay hữu vận ba thành lực vào "khô trúc kiếm" vừa quay một vòng, cản ngay đầu kim bảng và khúc trượng đang xoi thẳng vào mặt.
Bỗng nghe ... choeng, choeng ! Hai tiếng chạm nhau chát chúa, đồng thời một giọng thê thảm vang lên:
- Ối chao !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm như cây pháp đêm Ngươn tiêu bắn vọt lên không trung và văng ra ngoài trên ba trượng, hai cây bảng trượng run lên bần bật như cành đào trước gió. Quế Cung Thiềm kinh ngạc, lão giương đôi mắt xếch ngược nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trối nói chẳng ra lời.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội thâu ngay "khô trúc thánh kiếm" vòng tay bước đến trước mặt Quế Cung Thiềm kính cẩn thưa:

- Lão tiền bối ! Xin tha lỗi cho vãn bối !
Quế Cung Thiềm mặt đầy sắc giận, đôi mắt đỏ ngầu, trúc trượng trong tay lão rơi xuống đất, lão cao giọng nói to:
- Tiểu tử ! Lão Hoa tử này đã thua rồi, ngươi bất tất phải nhún nhường, ngày nào ta có bản lãnh, ta sẽ tìm ngươi dù là chân trời góc biển, nếu ta không có bản lãnh thì ta không xuất đạo giang hồ nữa, và họ Quế sẽ chết với thời gian.
Cừu Thiên Hiệp gấp rút nói:
- Lão tiền bối ! Nói chi những lời như thế ! Việc này..... Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm vội nghiêng tai nhắm mắt, tỏ vẻ không nghe những lời Cừu Thiên Hiệp vừa nói, lão bước đến bên Ngộ Phi đại sư đang đứng yên như phỗng đá vừa cất tiếng hỏi:
- Đại sư, có nghe Thiếu Lâm tự đã báo thiệp Bích Ngọc cổ Phật cho Cửu đại môn phái về quy tụ tại Hương Lộ Phong dự hội, có phải vậy không ?
Ngộ Phi đại sư như tỉnh hẳn cơn mê, vội vàng đáp:
- Đúng đấy ! Quế huynh cũng là người trong chính phái, nếu có sự hiện diện của quý huynh cùng với Cửu đại môn phái tụ họp thật là quý hóa biết dường nào !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm buồn bã nói:
- Lúc đầu ta có ý đến dự hội !
Ngộ Phi đại sư dịu giọng nói:
- Chẳng lẽ bây giờ đại huynh lại đổi ý sao ?
Quế Cung Thiềm nghe qua mỉm cười:
- Không phải ta đổi ý, mà do ngươi, vị minh chủ của Cửu đại môn phái, chưởng môn của Thiếu Lâm tự hiện tại..... Ngộ Phi đại sư lấy làm khó hiểu, hỏi lại:
- Quế huynh ! Xin quý huynh giải thích lời nói vừa rồi là thế nào ?
Quế Cung Thiềm liền mỉm cười bí mật:
- Giữa giờ ngọ đại sư sẽ rõ !
Vừa dứt lời, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói âm trầm:
- Cừu Thiên Hiệp ! Núi non không đổi nước biết chảy dài nếu có duyên chúng ta còn ngày gặp mặt nhau !
Vừa nói dứt, Quế Cung Thiềm quay mặt ra sau mà đi lần xuống núi, đôi chân bước khập khểnh, chiếc bảng chói tung tăng, lão cúi đầu đi một mạch ...
Cừu Thiên Hiệp lòng rối tựa bồng bông, chẳng biết giải quyết thế nào

cho ổn, chàng đứng trơ như tượng gỗ nhìn theo sau lưng Quế Cung Thiềm, đến lúc mất dạng, bao nhiêu dĩ vãng, hiện tại, ước vọng tương lai thi nhau hiện lên xung đột giữa tâm tư, khiến chàng như si như dại, thờ thẩn như kẻ mất hồn.
Ngộ Phi đại sư chắp tay trước ngực, thầm nhớ lại những lời nói mơ hồ của Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm, khiến vị lão tăng vô cùng nghĩ ngợi.
Vì Quế Cung Thiềm là một vị kỳ tích phong trần kỳ nhân, là một nhân vật minh quang chính phái ngôn hạnh rất phân minh, không bao giờ chua ngoa xảo mị, thế tại sao nói những câu mơ hồ, tất phải có lý do gì ...
Ngộ Phi đại sư nói lẩm bẩm:
- Không chẳng lẽ cuộc hội tại Hương Lô Phong, có gì xảy ra ngoài ý muốn rồi ư ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thức tỉnh vội vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư cung kính thưa:
- Đại sư vạn thọ ! Ngày nay Cừu Thiên Hiệp này vẫn chưa tìm ra cha mẹ thật là có nhà mà không chỗ ở, có tổ quốc mà không có chỗ chen chân, bởi vậy, đại hội hôm nay tôi sẽ đem hết huyết, mật ruột gan ra thổ lộ cùng Cửu đại môn phái cùng những điều uẩn khúc rồi sau này, tôi sẽ tìm đến Miêu Cương cố tìm ra người ấy, nếu tôi không tìm ra được căn nguyên, thì từ đấy tôi sẽ quy y vào cửa Phật, xa lánh bụi đời, thề không trở lại giang hồ tranh trường đoản với nhân sĩ võ lâm dù một ngày cũng không oan khiên nghiệp chướng nó bám riết mình như bóng với hình, sự phiền não sẽ kéo dài bất tận !
Giọng nói của Cừu Thiên Hiệp đượm đầy vẻ trầm buồn, gương mặt chàng tỏ ra thê lương ảo não.
Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:
- Thiếu hiệp, ngươi là một đóa kỳ hoa trong rừng võ, cuộc hội hôm nay, ta tin tưởng có giải pháp giúp ngươi trọn vẹn, đừng chán nản ngã lòng mà nhụt trí, chuyện hiểu lầm chỉ ảnh hưởng nhứt thời mà thôi, còn sự thật muôn đời là sự thật !
Cừu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt tỏ vẻ chán nản bồi hồi, chàng lại quay sang đại sự từ giã:
- Giờ ngọ sẽ gặp lại đại sư !
Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hướng vào những hòn non cao ngất mà chạy nhanh lên đỉnh núi ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 39
Nộ Trừng Thập Bát La Hán

Hương Lô Phong là một ngọn đồi, nằm trên tuyệt đỉnh Cảo sơn về phía Đông Nam. Người địa phương còn đặt thêm một cái tên nửa là "Sa Mạo sơn" chỉ vì hòn núi này đứng xa xa trông vào tương tự chiếc lư hương nên gọi là Hương Lô, còn một mặt người ta nhìn thấy giống hệt cái mão Ô Sa của phẩm thừa tướng, Ô Sa mao, nên gọi là Sa Mao.
Bấy giờ sương mù chưa tan hẳn, vầng sương trắng còn lờ mờ, từ lòng đất xông lên như khói cuộn đầy ngọn cỏ đồi cây. Mặc dầu tiết trời vào tháng mạnh hạ, nhưng buổi ban mai của miền sơn dã có một bầu không khí mát rượi tựa tiết trong xuân.
Cừu Thiên Hiệp đứng trơ vơ một mình trên gành độc thạch, đôi mắt lim dim nhìn về hướng đông mờ ám, trong tương tự như một nhà giữa buổi tọa thiền đôi măt hướng về cõi Phật trầm tư.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng nhủ thầm:
"Tại sao phong vận ta mãi thế này?" Và bắt đầu nghĩ ngợi:
"Từ thuở mở mắt chào đời ta đã mang trong mình một thân thế mơ hồ, đứa trẻ vô thừa nhận, may được người chăm nuôi đến mười tuổi, tên họ cũng không được chính đáng như người. Đến ngày này đã trải qua bao lần vào sanh ra tử, gian nan cũng lắm, nguy ách đã nhiều, nhưng vẫn chưa tìm ra sự thật, thân thế mãi mãi đeo vào cái chữ "mê". Đến lúc gặp duyên may có mấy phen kỳ ngộ, được hai món Trúc Kiếm và Thiết Thư, những mong có ngày góp mặt với đời làm rạng rỡ cho môn phái, vì họ Cừu mà báo ân, nhưng mà ...ngày nay...." Chàng càng suy nghĩ, lòng dạ càng thêm rối cuộn, rối cuộc vẫn không tìm ra một lối thoát khả dĩ nào. Bất giác chàng ngước mặt nhìn về hướng Đông, vầng thái dương vừa ló mọc, đỏ au như màu huyết vụ, phát ra những ngọn hồng quang làm hường cả chân trời xa thẳm...nhìn thấy cảnh trí bao la, đột nhiên chàng phá lên "hú" nhiều tiếng ngân dài, hành động thật chẳng khác nào tên điên thời đại.
Tiếng hú vừa thoát ra khỏi miệng chàng bị chiều gió cuốn đi, luồn qua khe động, trườn trên vách đá dư âm góp thành tiếng vọng, gây vang dội khắp cả núi rừng. Cừu Thiên Hiệp rú lên mấy tiếng ngân dài, dường

như chàng muốn trút bỏ sự phẫn uất đầy bụng vào lòng núi hiểm rừng sâu, hầu vơi đi những điều buồn não.
Khoảng khắc sau, Cừu Thiên Hiệp cúi đầu đi lang thang từ gành này qua gành khác chăm chú và lặng lẽ như Bao Công đi chuẩn bần. Chàng tìm được tảng đá phẳng ngồi xuống nghỉ chân, một lúc lâu chàng mới vận dụng nội lực để điều hành môn "Tỵ sát thần công" hầu chống lại cơn đói khát ! Chẳng bao lâu tinh thần chàng được khỏe khoắn trở lại.
Bấy giờ, mặt trời đã đỏ rực như bánh xe lửa in trên nền trời xanh mướt màu lá mạ, khiến cho nhân quang con người mới thấy rõ trời cao thăm thẳm, và chót đỉnh Cảo sơn chỉ là hột cát dưới chân dài.
Giờ ước hẹ chưa đến, vì mới hết giờ mẹo bắt đầu qua giờ thìn, nhưng thư bề vắng ngắt, im lặng một cách lạnh lùng, cũng vì tiết hè, nên ít có gió sớm khiến cho cỏ cây hoa lá dường như chết lặng giữa trời mai, phong cảnh âm u cùng nặng trầm mùi tử khí.
Cừu Thiên Hiệp nhón gót nhìn khắp nơi, bốn mặt núi từ trên xuống dưới lặng trang, không có một bóng người qua lại.....Chàng quá đỗi thất vọng.
Bốn con đường cái dẫn vào núi, không có một bóng người đi, thậm chí đến tiếng chim kêu cũng vắng bặt, lòng chàng hồi hộp rộn rã, toan phi thân xuống núi đón chờ.
Ngày lúc ấy, từ đầu đường phương Đông hiện rõ bốn người hướng vào Cảo sơn đi như chớp nhoán, Cừu Thiên Hiệp lại bỏ ý định đón tiếp mấy người này vì e ngại sự hiểu lầm nào đó lại tái diễn lần thứ hai, thật là vô cùng phiền phức nên chàng khoanh tay đứng thẳng và tiếp tục quan sát bốn con đường quan lộ vào chùa.
- Soạt !
Một tiếng soạt nhỏ nổi lên từ hướng Tây truyền vọng lại.
Từ xa xa, bốn bóng đen tiến dần vào núi mỗi lúc mỗi gần họ đi nhanh như sao sa điện chớp.
Nam phương...Bắc phương ...đều có bóng người đi như bay đến, nhưng lạ thay, mỗi hướng đều đi bốn người, họ đi như gió, chỉ trong nháy mắt đã khuất mình dưới những tàn cây sầm uất mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ:
"Cửu đại môn phái từ bốn phương vào núi, tại sao mỗi hướng đi có bốn người, chẳng nhẽ trừ phái Thiếu Lâm ra còn tám môn phái khác, mỗi phái chỉ đại diện có hai người hay sao? Hay là họ đã ước giao với nhau? Hoặc giả đây là quy luật chung của Cừu đại môn phái?" Chàng

nghĩ lại:
"Chi bằng ta ngồi đợi thêm ít lâu, vì như Cửu đại môn phái đến ta phải tìm lời lẽ gì để thuyết từ cho ổn thỏa, chứ những lời đồn đãi trên giang hồ đã thấu tai họ rồi" Những người vào núi lúc nãy, đến giờ vẫn chưa tới Hương Lô Phong.
Mặt trời đứng bóng, giờ Ngọ đã đến, Cửu đại môn phái vẫn bặt âm vô tín. Hương Lô Phong chỉ có một mình Cừu Thiên Hiệp ngồi trơ như phỗng đá, ngoài ra không có tiếng động nhẹ nào.
Cừu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, chàng không thể nhẫn nại được nữa, chàng đứng phắt dậy, nhảy lên ngọn cây đại thọ lấy tay che mắt nhìn bốn phía, mười sáu người lúc nãy vẫn bặt vô âm tín, không tìm thấy bóng dáng một người nào cả.
Bỗng nhiên...
- Hi hí !
Hai tiếng cười khúc khích rất nhỏ, nổi lên giữa bầu không khí vắng lặng.
Cừu Thiên Hiệp giật mình, chàng nghe tiếng động đoán ngay vị trí phát ra tiếng cười. Chiêu thế "yến tử ngự liềm" được chàng đưa ra sử dụng tuyệt đẹp, trông chẳng khác nào "cánh én lượn vòng cầu" xuyên thẳng vào chỗ phát ra tiếng cười đồng thời chàng quát to như sấm:
- Ai đó ?
- Ồ !
Hai tiếng kêu "Ồ" âm điệu trong êm của phụ nữ nổi lên, tiếp theo đấy là một bóng trắng toát như cánh chim câu, từ cành cây bay xà xuống phiến đá phẳng, khi người này vừa đứng yên chàng nhận ra Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc.
Cừu Thiên Hiệp cười nhẹ bảo:
- Hóa ra nàng?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc giương cặp mắt hạnh đào nhìn Cừu Thiên Hiệp trìu mến đáp:
- Chính ta, có gì không thiếu hiệp ?
Cừu Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc nửa yêu nửa hận, nên từ tốn đáp:
- Nhan cô nương, ngươi đến giờ này thật đúng lúc !
Nhan Như Ngọc nở nụ cười duyên dáng, bằng giọng nói êm như ru bảo:
- Thiếu hiệp, ta thấy ngươi xuẩn đáng buồn cười, lại thêm ngốc một

cách khá thương hại !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, ngập ngừng hỏi lại:
- Tôi ! Tôi đáng thương hại đáng buồn cười ?
Nhan Như Ngọc kiểu co đáp:
- Chẳng phải à ? Tất cả mọi người đều không đến, mà trời sáng đã lâu rồi, Hương Lô Phong chỉ có một người cô đơn đứng đợi, ta chẳng biết ngươi đợi đến thái dương lặn xuống Tây Đoài, hay chờ để hấp ngọn gió đêm ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu chống chế:
- Thế nào cũng có hội, chẳng nhẽ Cửu đại môn phái không chịu tuân theo lệnh "Bích Ngọc cổ Phật" hay sao ? Ta tin thế nào họ cũng đến!
Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:
- Đến ư ? Tại sao giờ này chẳng động tịnh gì cả ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy trời đã nóng gắt, nhưng cũng gượng gạo nói:
- Dù sao cũng chưa đến chánh ngọ !
Nhan Như Ngọc phá lên cười the thé vừa kiểu cọ đáp:
- Hừ ! Chỉ có ngươi mới chân thật thiệt thà nói giờ chánh ngọ khai hội, thì chẳng nhẽ họ đợi đến giờ ngọ mới vượt ngàn dặm đến đây sao? Dù có tám thành khinh công cũng khó bay đến kịp ?
Cừu Thiên Hiệp thấy nàng phân biện rất bực mình nên nói to:
- Cô nương không được Cửu đại môn phái mời dự, theo ý tôi cô nương nên đi chỗ khác là hơn ! Đừng miễn cưỡng..... Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, vẽ mặt tái nhợt, cong cớn nói như khóc:
- Mọi người đều đặc biệt đến bồi đãi ngươi, thì tại sao ngươi hạ lệnh đuổi khách!
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vui vui, bèn hòa nhã đáp lời:
- Nhan cô nương, ta có lòng tốt đối với cô nương vì ta nghĩ đến cô nương đấy chứ ta đâu nỡ đuổi xua?
Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu nói:
- Bất tất phải nghĩ đến ta? Nhan Như Ngọc này trời không ngán, đất chẳng ghê, hà huống là người với nhau !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói khổ sở đáp:
- Chắc gì cô nương chống nổi Cửu đại môn phái, vả lại hôm nay thật chẳng nên...!
Nhan Như Ngọc tựa hồ cố ý chống đối, nàng xẳng giọng đáp:
- Huyết quang giáo không chuộng mua cừu chất oán, chứ thật ra cũng đủ sức "mở miệng Cửu đại môn phái và khóa miệng Cửu đại môn

phái" cho nên không đi cùng với chúng đó thôi !
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt gắt:
- Hay lắm ! Cô nương có lá gan bằng trời ! Riêng tôi con bận nhiều việc!
Nhan Như Ngọc vẫn bám sát và trầm giọng:
- Hóa ra thiếu hiệp bận nhiều việc ? Người của Cửu đại môn phái đâu ? Quỷ cũng không nhìn thấy một người !
Cừu Thiên Hiệp ngước mặt nhìn trời, thong thả đáp:
- Vẫn chưa đến giờ chánh ngọ !
Nhan Như Ngọc cười hì hì, nàng với tay bẻ một cành cây, cắm mạnh xuống đất trỏ chiếc bóng vừa lớn tiếng hỏi:
- Làm gì chưa đến giờ ngọ ! Ngươi hãy xem..... Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy nhánh cây cắm trên đất, bóng cây đã đứng giữa trung tâm chứng tỏ đã đứng giờ chánh ngọ, nhân đó chàng lấy làm lạ nói:
- Lạ thật ! Tại sao họ thất ước kìa !
Nhan Như Ngọc cười nhạt:
- Ngươi tưởng ai cũng là danh môn chánh phái cả sao ?
Cừu Thiên Hiệp đổi giọng:
- Bây giờ ta nói chuyện tâm tình được chứ ?
Nhan Như Ngọc bĩu môi, cong cớn bảo:
- Ngươi muốn nói gì ?
Cừu Thiên Hiệp liếc mắt nhìn nàng, song chẳng nói được nửa lời, chàng lại quay mặt nhìn về Thiếu Lâm tự, tuy núi non đã che lấp cả tầm mắt người, nhưng chàng có cảm tưởng trông thấy cảnh chùa vắng lặng nên nói lẩm bẩm:
- Có lẽ giờ này Ngộ Phi đại sư vô cùng sốt ruột người dự hội không đến, và cuộc hội chẳng biết ra sao?
Nhan Như Ngọc nhìn chàng cười tủm tỉm, nụ cười độc đáo chẳng khác đóa hoa xuân.
Cừu Thiên Hiệp nổi cáu gắt:
- Cô nương cười gì thế ?
Nhan Như Ngọc nói:
- Ta cười một người, chỉ sợ giờ này người đó không đủ sức chống cự ! Thì người đó đâu nhớ đến ngươi được.
Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi:
- Ai ? Ngươi nói ai không đủ sức chống cự ?
Nhan Như Ngọc mỉm cười, bằng giọng nói nửa kín nửa hở, bảo:

- Lão đầu tròn áo vuông, lão hòa thượng!
Cừu Thiên Hiệp tái mắt hỏi nhanh:
- Ngươi bảo Ngộ Phi đại sư à?
Nhan Như Ngọc cười hì đáp:
- Trừ lão, thì ta nói ai chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nóng mặt hỏi giật giọng:
- Thật vậy sao?
Nhan Như Ngọc cất giọng đáp:
- Ngươi hãy lắng nghe kìa !
Vừa nói dứt, nàng giơ ngón tay chỉ vào phía sau ...Cừu Thiên Hiệp chẳng lưu tâm, chỉ hướng đôi mắt nhìn vào khoảng rừng dày xa tít, hầu tìm kiếm bóng người, bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói thế, vội lắng tai nghe ngóng.
Quả nhiên...từ xa xa vọng lại tiếng chân người dẫm lên đất thình thịch, cùng nhiều tiếng reo hò tở mở, lại có tiếng binh khí chạm nhau "choang choang" làm chàng cả kinh kêu lên:
- Có loạn ở Thiếu Lâm tự rồi !
Vừa nói dứt, chàng giương to cặp mắt nhìn vào Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc như ngầm chờ sự trả lời.
Nhan Như Ngọc cau mày, mỉm cười trả lời:
- Có thể như vậy !
Cừu Thiên Hiệp giơ tay chỉ về phía trước nói:
- Ta đến đấy xem sao?
Nhan Như Ngọc nhướng mày hỏi:
- Ngươi muốn đến đâu chứ ?
- Chùa Thiếu Lâm !
- Thật à ? Để làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp nói nhanh:
- Để xem thử ai gây chiến !
Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:
- Ngươi dám vào chùa Thiếu Lâm vào giữa lúc thanh thiên bạch nhật này thì không phải là kẻ tầm thường!
Cừu Thiên Hiệp nặng giọng đáp:
- Cừu Thiên Hiệp này chẳng sợ uy vũ cường bạo đâu !
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ băn khoăn hỏi:
- Ngươi muốn can dự vào nội bộ Thiếu Lâm tự hay sao chứ ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp nhỏ:

- Không ! Nhưng ta có giao tình với Ngộ Phi đại sư !
Nhan Như Ngọc bĩu môi nói tiếp:
- Giao tình ? Tại sao Ngộ Phi đại sư chẳng lên hội tại Hương Lô Phong này ? Và Ngộ Phi cũng là một phái trong Cửu đại môn phái đối phó với ngươi, ngươi quên rồi hay sao?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua hơi chột dạ, nhưng rồi phủ nhận ngay vì chàng không thể tin được lý luận này, lắc đầu bảo:
- Không...không lý, không thể có như vậy !
Nhan Như Ngọc mỉm cười bảo:
- Hừ ! Không lý, không thể có ! Tại sao ngươi chẳng nói thế này có hay hơn không:
"Ta là kẻ ngốc nhất trần đời và ta là thiên hạ đệ nhất kiếm"?
Vừa nói xong nàng phá lên cười khúc khích, giọng cười của nàng như tiếng lạc ngựa đường xa, phá vỡ sự vắng lặng buổi trưa hè trên đỉnh Hương Lô Phong.
Cừu Thiên Hiệp bị nàng mê cảm thật sự, khiến chàng nhủ thầm:
"Cuộc hội hôm nay, không rõ cứu cánh như thế nào?" Vừa nghĩ đến đây, chàng đổi giọng nói to:
- Không có cuộc hội ! Ừ, nếu là Cửu đại môn phái đối phó với ta, thì tại sao giờ này chẳng có một người nào đến Hương Lô Phong chứ ?
Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười:
- Biết đâu chẳng có bậc cao nhân cản trở họ !
Cừu Thiên Hiệp cau mặt hỏi:
- Cản trở để làm gì ?
Nhan Như Ngọc điềm tĩnh đáp:
- Để cứu mạng ngươi "Kẻ đệ nhất kiếm thiên hạ" chứ sao ?
Cừu Thiên Hiệp khó chịu nói nhanh:
- Cô nương không nên đùa nữa, tại hạ làm gì dám tự xưng "Thiên hạ đệ nhất kiếm"!
Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn bảo:
- Người gì mà không có chút chí khí gì cả !
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt, tiếng hò hét tại Thiếu Lâm tự vang lên lồng lộng khiến chàng nóng ruột cắt lời:
- Cô nương hãy về đi, dù với giá nào, tôi cũng quyết đến đó xem sao !
Vừa nói, chàng bước sấn tới trước lướt nhanh qua mặt Nhan Như Ngọc, đoạn phóng mình chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.
Chàng đứng trên cao nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm, chỉ thấy tư bề

vắng lặng, không có một bóng người chẳng có dấu hiệu gì nơi đây có một trường xung đột, nhưng tiếng reo hò và binh khí chạm nhau không dứt, chẳng nhẽ bên trong chùa lại xảy ra cuộc ẩu đả hay sao?
Cừu Thiên Hiệp lại lắng nghe ngóng, chàng phân biệt được tiếng động này phát ra ở về phía tả ngôi chùa, có lẽ tại khu rừng tràm sầm uất.
Chàng vội phóng mình chạy đến khu này, nơi đây không phải khu rừng tràm mà là một cái trảng rộng cỏ đầy gò đất mọc lô nhô như nấm, tiếng động phát ra sau mấy gò đất cao, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hai trượng, khi bước chân vừa chấm đất thì chàng đã thấy rõ một trường ác đấu đang diễn ra trước mắt. Độ mười lăm mười sáu tên cao thủ, tay đao tay kiếm vây chặt Ngộ Phi đại sư vào giữa khí thế thật hãi hùng.
Ngộ Phi đại sư tay cầm "Tấn thiết thiền trượng" múa vùn vụt, cây thiền trượng như sanh long hoạt hổ đánh trái, đỡ phải phát ra ngọn gió tựa song nổi ba đào, bóng cây thiền trượng chập chờn như muôn đóa hàn mai, không có vẻ gì sợ hãi.
Dưới đất bốn cái xác chết nằm quằn quại, máu đỏ ướt tăng bào, chính là tăng chúng của chùa Thiếu Lâm.
Ngộ Phi đại sư công lực khá cao, nhưng không chống nổi bốn tay hảo hớn, thì đại sư làm sao chống nổi mười sáu tên hán tử này, vì mỗi tên đều chẳng phải tầm thường.
Mỗi chiêu thế chúng sử dụng rất rành rọt, chứng tỏ bọn chúng cũng thuộc vào hàng cao thủ võ lâm.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy cảnh ỷ chúng hiếp cô, máu nóng chảy vọng lên đỉnh đầu, chàng hét lên một tiếng to khủng khiếp, chạy như bay vào trường đấu, người chưa đến mà chàng cố gọi to đến trước:
- Ngộ Phi đại sư, có Cừu Thiên Hiệp đến đây !
Một đạo hoàng quang chóa mắt, từ tay áo chàng bắn mạnh ra, cây "khô trúc thánh kiếm" lượn theo chiêu "Thương ưng thoát thủ" (ưng xanh bắt thỏ) nhảy múa tựa hồ điên làm sáng chói một vùng, Cừu Thiên Hiệp rống lên:
- Các ngươi chớ hiếp người quá lắm !
Chàng vừa nói dứt, thanh "khô trúc thánh kiếm" trên tay vũ lộng một cách thần tinh.
- Đình ! Đoang !
Nhiều tiếng thép chạm nhau tóe lửa.
- Ối ! Ối !
Nhiều tiếng kêu kinh sợ bồi hồi.

Mười sáu tên hán tử đồng kêu to, vì kinh khiếp tất cả lui ra ngoài, tháo lỏng vòng vây.
Ngộ Phi đại sư vô cùng mừng rỡ kêu lên:
- Kìa ! Thiếu hiệp !
Nguyên mười sáu tên này, hai tên bị ngọn "khô trúc thánh kiếm" hất hư binh khí, ba tên binh khí bị kình phong bốc văng ra ngoài xa.
Cừu Thiên Hiệp tay vần lay động "trúc kiếm" lớn tiếng đáp lời Ngộ Phi:
- Đại sư ! Hãy để tại hạ quét sạch chúng khỏi cổng chùa !
Vừa nói dứt, chàng giơ cao trúc kiếm toan đưa ra chiêu thế thứ hai.
Ngộ Phi đại sư vội lớn tiếng ngăn lại:
- Thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp để bần tăng hỏi chúng một vài lời.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội dừng tay. Ngộ Phi đại sư tay cầm thiền trượng chống xuống đất, vừa cao giọng nói to:
- Bổn phái Thiếu Lâm đối với Cửu Cung sơn "thập bát la hán" gần đây không oán, trước đó không cừu, các vị lại đột ngột cản trở và gây sự với bần tăng giữa lộ, không kịp đến cửa, các vị làm như thế là nghĩa lý gì ?
Mười sáu tên La Hán xúm nhau xì xầm to nhỏ, tựa hồ như chúng không nghe lời nói của Ngộ Phi đại sư.
Ngộ Phi đại sư lấy tay chỉ vào một tên mặt đỏ đứng gần bên hỏi to:
- Các hạ là hội viên của La Hán hội, xin các hạ cho biết rõ vụ này !
Tên mặt đỏ trầm giọng đáp:
- Đại sư, thù có căn, nợ có chủ, việc lỗi lầm này xin đại sư chớ đổ vào đầu "La Hán hội" Ngộ Phi đại sư rất đỗi ngạc nhiên, ông quét cặp mắt từ hòa rọi thẳng vào mặt mười sáu tên bao vây, bảo:
- Các hạ chớ nên nặng lời ! Vậy các vị đây không có vị nào là hội viên "La Hán hội" hay sao? Bần tăng không thể nhầm lẫn đâu !
Người mặt đỏ mỉm cười bí hiểm đáp:
- Đại sư nói đúng đấy ! Nhưng tiếc thay, nếu ba tháng về trước thì có ! Còn hiện giờ thì ...thì ...
Nói đến đây bỗng hắn nín bặt, không rõ vì lý do gì ?
Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:
- Có lý nào "La Hán hội" hạ cờ và giải tán bang hội hay sao?
Tên mặt đỏ tỏ vẻ trầm ngâm giây phút, đoạn mỉm cười đáp:
- Cũng có thể nói như vậy !
Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, nghe tên hán tử trả lời một cách ởm ờ,

ngôn ngữ thiếu thành thật, chàng cảm thấy bực tức vội bước lên một bước nói:
- Đại sư ! Lấy võ công mà luận với chúng nó, thì lo gì chúng không trả lời !
Tên mặt đỏ cả giận quát to:
- Tiểu tử, ngươi tài bộ gì mà dám xin vào câu chuyện của ta ?
Cừu Thiên Hiệp bĩu môi cười đáp:
- Không tài bộ gì cả, nhưng ta đủ chế phục bọn ngươi như lũ trẻ lên ba !
Tên đỏ mặt cả giận, rút nhanh đại đao vừa vẫy vừa gọi mười lăm tên đồng bọn:
- Mau so vai mà hạ nó !
Mười mấy tên hán tử bên ngoài nghe nói, chúng giơ cao binh khí, hò hét và xông ra tựa bầy ong.
Ngộ Phi đại sư xốc cao cây thiền trượng. Cừu Thiên Hiệp thấy thế khoát tay nói nhanh:
- Đại sư, hãy đứng yên mà lượt trận giúp tôi !
Chàng vừa nói dứt, thân hình đảo nhanh như mãnh hổ. Trúc kiếm quay tròn tựa giao long "Thập nhị sanh tiêu kiếm" pháp, bắt đầu từ "ư thủ" thanh kiếm trúc uốn lượn như chiếc cầu vồng. Một chiêu pháp này biến ra năm chiêu thức, mỗi thức tỏa ra đạo hoàng quang khiếp đảm, mỗi chiêu cuộn nổi vầng kình khí hải hồn, chẳng khác nào chiếc lưới kim phong bủa ra bao trọn mười sáu tên hán tử. Bọn chúng binh khí thi nhau cả loạn tinh thần lụn bại một cách thảm thương, chúng hùa nhau kêu la ơi ới vang trời và bỏ chạy tán loạn.
Ngộ Phi đại sư thần phục ngọn kiếm thần, song lúc háo sinh khiến ông buột miệng nói to:
- A di đà Phật ! Thiếu hiệp hãy nương tay, chớ tạo nhiều sát kiếp?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua không hài lòng, vì chàng nghĩ thầm:
"Bọn chúng đến Cảo sơn, giết chết bốn vị tăng sĩ vô tội, mà đại sư bảo nương tay cho chúng chớ tạo điều kiếp sát. Hừ ...có vô lý không?"
Chàng lại nghĩ:
"Quyết bắt cho được tên mặt đỏ, vì tên này là chúa của mười lăm tên kia, theo tâm lý gọi "tróc tặc phải cầm vương tặc!".
Cũng vì Cừu Thiên Hiệp có tánh cố chấp muốn tìm cho ra cái nguyên ủy vụ gây hấn vừa rồi, nên trong lúc Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thanh trúc kiếm trên tay không ngớt vũ lộng và rượt nã theo bọn chúng.
Tên đầu đảng mặt đỏ thấy thế nguy vội hô to:

- Hãy chạy cho nhanh !
Vừa nói dứt hắn trở thuật phi hành chạy như gió về phía trước.
Cừu Thiên Hiệp cả giận, dùng ngay thuật "Lôi hoành cửu chuyển" chạy đến đầu phía trước, tay tả quất mạnh ngọn "trúc kiếm" tỏa ra muôn đạo hoàng quang như vách sắt chắn cả lối đi "tên mặt đỏ" bằng giọng nói trầm khiếp quát to:
- Tên kia hãy để mạng sống lại đây !
Vừa nói dứt, tay trái chàng đã chộp nhanh vào vai tên mặt đỏ, tay phải chàng giơ "khô trúc kiếm" kề vào cổ hắn, vừa hét lớn:
- Ngươi chẳng muốn sống hay sao ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 40
Cười Đọc Ba Đạo Chiến Thơ

Mười mấy tên hán tử còn lại, thấy tên đầu lãnh bị kiềm chế, vội ùa vào toan giải vây.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế vội ấn mũi kiếm vào cổ tên mặt đỏ vừa lớn tiếng quát:
- Nếu ai động thủ ta giết hắn tức khắc !
Quả là một tiêu lệnh ! Mười mấy tên đang hùng hổ xông vào nghe vậy đồng đứng khựng lại một lượt, chúng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng chẳng một tên nào dám động thủ.
Cừu Thiên Hiệp cười lanh lảnh, thanh kiếm gỏ ấn mạnh vào cổ tên mặt đỏ vừa gắt to:
- Ngươi hãy khai mau, ta sẽ tha khỏi chết !
Ngộ Phi đại sư thấy thế vội bước tới trước dịu dàng bảo:
- Đành rằng thù có căn, có chủ, tại sao các vị thay người chịu lỗi ?
Tên mặt đỏ chớp mắt nhìn đại sư, do dự giây phút mới đáp lời:
- Chỉ vì ...
Không ngờ hắn vừa thốt được hai tiếng. Bỗng nhiên, một đốm hồng quang, xé không khí bay vèo, xẹt qua mặt hắn.
- Húy !
Hắn khẽ kêu lên một tiếng nhỏ khủng khiếp, cái đốm đỏ đã rơi nhanh xuống trước mặt hắn non trượng. Nhìn kỹ là đóa hồng nung.
- Veo, veo Hai tiếng vi veo nổi lên kế tiếp hai đóa hoa hồng khác tiếp

tục bay phớt qua đầu hắn.
Tên mặt đỏ tái mặt, thần sắc biến đổi một cách thảm hại, hắn nghiến răng nói mạnh:
- Ngươi muốn giết cứ giết ! Gia gia không có lời gì để nói !
Ngay lúc đó, từ xa xa vang đến giọng cười lanh lảnh, cũng vì đóa hoa hồng xuất hiện đột ngột, khiến tên mặt đỏ cả sợ mà không dám nói rõ lai lịch hắn ta.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, giắt nhanh thanh trúc kiếm vào lưng, hai tay nhấc bổng tên mặt đỏ lên cao và ném mạnh ra xa, thân hình vạm vỡ của hắn lăn long lốc như quả cầu, chàng lại nhún mình nhảy đến chỗ phát ra tiếng cười, vừa quát lên ầm ĩ:
- Có đầu, có mặt xin hãy hiện ra đây, Cừu mỗ rất ghét bọn người "ném đá giấu tay" ! Ra đây ... Mau ra đây !
Tiếng quát của chàng vừa dứt, thì ngay khóm cây trước mặt, chạy ra một bóng người y phục đen tuyền, người này quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, đoạn chạy rất nhanh về phía trước, băng mình ẩn hiện dưới rừng cây như quỷ sứ hiện hình.
Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua, vì chàng đinh ninh người này là chủ nhơn của Thập bát la hán, nên chàng nhất định đuổi theo đến kỳ cùng.
Bóng người lạ dường như khích dụ chàng lúc ẩn lúc hiện chạy vào rừng già dày mịt.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, môn "Lôi hoành cửu chuyển" được chàng đưa ra sử dụng, tuy môn thần công này rút trong quyển "Thiết thư" có một công lực siêu phàm về khinh công, nhưng đối với rừng già dày mịt, gai gốc chập trùng, bước tiến đã kém đi rất nhiều, bóng đen tiến mãi vào mãi rừng sâu, nhanh như hạc nội mây ngàn, chẳng bao lâu đã mất dạng. Cừu Thiên Hiệp giở thuật khinh công đuổi mãi vẫn không theo kịp bóng hình người lạ, mà rừng sâu dường như bất tận, chàng nhìn kỹ người lạ đã trốn mất tự bao giờ.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận hét to:
- Ngươi là ma quỷ hay người, hãy mau lộ diện đừng giở trò ma quái nữa !
Chàng gọi liên tiếp mấy lần, không nghe tiếng trả lời, chỉ có dư âm vang dội giữa rừng già, hoặc tiếng côn trùng nép mình dưới lá khô kêu rã rich ...
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, thanh khô trúc kiếm chàng cầm chặt nơi tay múa mấy vòng liên tiếp, tội nghiệp cho những thân đại thọ

vô tri bị ngọn kiếm thánh chém xối xả, và thi nhau gãy đổ ầm ầm, chẳng khác nào đất động núi băng. Những tiếng ngã đổ của ngàn cây đánh thức Cừu Thiên Hiệp trở về thực tại, chàng bàng hoàng nhìn thấy cây cối đổ ngổn ngang chắn cả lối đi mà bóng hình người lạ vẫn không trôn gì tìm thấy nữa.
Chàng cúi đầu thở dài, đoạn thẩn thờ quay về chỗ cũ.
Lúc bấy giờ, khoảng đất của đấu tràng lại trống không, mười sáu tên La Hán đã biến mất tự bao giờ. Ngộ Phi đại sư và bốn thi hài của tăng sĩ Thiếu Lâm, cũng biến mất. Đấu tràng chỉ phảng phất mùi máu tanh và sự vắng lặng núi rừng. Cừu Thiên Hiệp nhìn quanh một hồi, đoạn chép miệng thở dài. Vì chàng cảm thấy thất sách, công việc trở nên vô lý và vô ích, chàng lại nghĩ nên đến tìm Ngộ Phi đại sư hỏi lại..... Nghĩ đoạn Cừu Thiên Hiệp trổ thuật phi hành chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.
Khi bước chân chàng đứng trước cổng chùa, bất giác chàng há hốc mồm kinh ngạc. Vì chàng thấy cửa chùa đã đóng chặt. Ngoài cửa dựng một tấm bảng đề rằng:
"Bổn tự và tất cả chúng tăng, kể từ hôm nay bắt đầu làm lễ thiền định một trăm ngày. Xin tạ tuyệt thập phương bá tánh đến cúng đường. Vì lễ thiền tịnh chỉ riêng cho bổn tự theo quy luật nhà thiền. Kính xin bá tánh thập phương, các giới thí chủ rõ.
Cảo sơn Thiếu Lâm tự chủ tọa. Đệ tam thập đại lục đại chưởng môn Thích Ngộ Phị CẨN BÁI" Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy nét mực chưa khô, nên nhất thời mở to đôi mắt kinh ngạc và cũng chưa biết phải xử trí thế nào, chàng muốn gỏ cửa xin vào, lại sợ mang tiếng ngoan cố lỗ mãng, chàng toan bỏ đi, ngặt nổi chưa giải quyết sự phiền hà ở đây ! Chẳng tìm được giải pháp nào cho ổn.
Cừu Thiên Hiệp đành ngồi bệt xuống trước cổng chùa, ôm đầu nghĩ ngợi.
Bỗng nhiên, chàng vỗ đầu reo to:
- Ngốc tử, ngươi đã quên khuấy đi mất ! Đóa hoa hồng ... hoa hồng !
Chàng đã nhớ ra đấy là lần thứ hai cánh hoa hồng xuất hiện. Lần thứ nhất, lúc chàng mới xuất đạo giang hồ đã gặp ngay đóa hoa hồng, lại gặp gã Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh đuổi đòi quyển "thiết thư" sau cùng nhờ Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc "lấy lệnh đổi lệnh" để giải vây cho chàng.
"Đóa hoa hồng là của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nàng đã dung hồng hoa để bỡn cợt, tại sao ta chẳng đến đó tìm nàng !" Nghĩ

đến đây, chàng không còn trù trừ nữa mà đứng phắt dậy nhắm ngọn Hương Lô Phong chạy như bay. Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nên vận dụng toàn bộ khinh công chạy như gió chỉ trong nháy mắt đã đến Hương Lô Phong.
Chàng rảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy núi cao rừng rậm, bốn bên phẳng lặng như tờ, hình bóng Nhan Như Ngọc đã biến mất từ lâu.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, bất giác chàng tức cười thầm tự nhủ:
"Trách gì Nhan Như Ngọc chẳng cười ta là kẻ ngốc nhứt đời, nàng đã bảo ta không có buổi hội tại Hương Lô Phong lẽ tự nhiên nàng không có mặt nơi đây nữa, ta cố tìm vô ích ! Ta xuẩn ngốc thật !" Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần sáng suốt lại phần nào, và cảm thấy hết lưu luyến ngọn Cảo sơn nữa, chàng bèn thả dần xuống núi.
Bấy giờ mặt nhật đã gát non tây. Sau khi rời núi Cảo, Cừu Thiên Hiệp thả bách bộ giữa đường cái quan mà đi lần về Vu Châu.
Vủ Châu hay Châu Trị cũng thế, đấy là một thành phố lớn, có thương cảng có phố phường lại thêm ba ngôi chợ, cùng những cao lầu, tửu điếm, khách sạn, hiệu buôn, người qua lại ồn ào tấp nập. Nếu Cừu Thiên Hiệp mới xuất đạo giang hồ, thì Vô Châu đối với chàng là một thành phố phồn hoa diễm lệ, nhưng lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã lịch lãm giang hồ được phần nào, chàng đã có dịp tiếp xúc nhiều tay kiệt liệt võ lâm, cho nên bước giang hồ đối với chàng không có nơi đâu là chỗ an thân được, cho nên Vô Châu không làm cho chàng hứng cảm, mà chỉ làm cho chàng lo ngại muôn phần.
Nhân đó, chàng đi lần vào cửa tây thành Vô Châu, mà tâm trí chàng luôn luôn chú trọng vào việc quan sát như đang đi vào Bát quái trận.
Chàng liếc thấy bờ tường phía tây, bên tả có dán một tờ phiêu ký, bên hữu dán tấm hiệp phù, tuy không biết rõ dấu hiệu cả hai của môn phái nào nhưng chàng biết rõ đó là dấu hiệu truyền tìn của các phái giang hồ.
Khi chàng bước vào trong thành thấy nhiều việc xảy ra khiến chàng tin chắc mình không lầm lẫn. Nguyên chàng liếc mắt thấy, rất đông nhân vật cao thủ võ lâm qua lại cửa Tây, mà người nào cũng ngó chàng một cách xoi mói.
Cừu Thiên Hiệp vờ không chú ý, đôi chân bước mạnh vào nội thành, chàng vừa đi vừa lưu ý xem có ai theo dõi chăng; bỗng nhiên chàng nghe phía sau có mấy người hảo hán, họ vừa đi vừa nói chuyện luyên

thuyên, bàn tán về đời tư của chàng ai ai cũng tự khoe mình gặp Cừu Thiên Hiệp mấy lần.
Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, bước thật nhanh về hướng trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc chàng bỏ rơi nhóm người theo dõi ở tít phố xa ...
Chàng chọn một ngôi khách sạn tại khu náo nhiệt nhất thành phố mà bước vào, đứng trước quầy hang hỏi thăm giá cả thuê phòng với tên chưởng quỷ mắt chàng bỗng liếc thấy tấm kiến trắng treo sau lưng tên chưởng quỷ.
Trong gương nhìn thấy ba bốn tên hán tử lấp ló sau lưng chàng, dường như bọn chúng dò được chỗ ở của chàng nên mỗi tên thì thầm vài câu và tự giải tán.
Cừu Thiên Hiệp tự nhủ:
- Bọn chó săn điên ! Các người tưởng ta không có mắt sao, các ngươi cứ quan sát kỹ đi, từ trước ra sau từ trên xuống dưới, thử xem các ngươi có tìm gặp được Cừu mỗ hay không !
Chàng đang suy tư, thì tên chưởng quỷ gọi mời chàng lên lầu, sau khi quan sát các phòng, Cừu Thiên Hiệp chọn thuê hai căn phòng ở góc lầu phía Đông.
Sau khi tắm rửa và dung cơm chiều xong, khách sạn đã lên đèn, màu trời nhá nhem tối hẳn lại. Cừu Thiên Hiệp tánh khí thiếu niên ít chịu bó gối ngồi nhà, chàng cao hứng sửa soạn lại y phục, đoạn rời khách sạn đi dạo phố về đêm.
Thành phố Vũ Châu không rộng lớn lắm, nên chẳng mấy chốc Cừu Thiên Hiệp đã đi dạo khắp nơi. Khi bước về đến khách sạn mới bắt đầu canh một.
Cừu Thiên Hiệp không có ý đi hóng mát như kẻ nhàn thư, mà chủ ý của chàng cố trêu chọc các giới võ lâm giang hồ có mặt tại Vũ Châu, cũng như tự giới thiệu chàng cũng có mặt nơi đây.
Cừu Thiên Hiệp vừa bước vào khách sạn thì tên chưởng quỷ vội cười hì hì đón tiếp, vừa vui vẻ hỏi:
- Tiểu quan nhơn ! Có lẽ khách quan hay lui tới Vũ Châu chứ ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:
- Tại sao chưởng quỷ hỏi ta như thế ?
Chưởng quỷ không đáp, hắn lôi trong bọc da chiếc phong bì màu hồng, cung kính trao cho Cừu Thiên Hiệp nói:
- Có lẽ hay tin khách quan đến nên có ba người gửi đến mấy bức thư !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng đoán chắc đêm nay có chuyện xảy ra, song không ngờ được thơ thiệp như thế, nhưng chàng không muốn nói nhiều với tên chưởng quỷ, nên giả bộ vui vẻ tiếp thư và mỉm cười bảo:
- Cảm ơn chưởng quỷ nhé !
Vừa dứt lời, chàng quay quả bước về phòng. Cừu Thiên Hiệp mở phong thư thứ nhất ra xem, bên trong có một mảnh hoa trên viết rằng:
"Canh ba đêm nay, xin mời đến phía Bắc ngoại thành, tại cửu khóa hồng liễu thọ hội mặt, xin chớ khước từ "Gửi Cừu Thiên Hiệp"" Cuối thư đề mấy chữ to:
Tiên Hà phái, đệ thập cửa đại chưởng môn "Thiên chủ vệ úy ! Cung chấn Viễn Ợ Kính bút" Cừu Thiên Hiệp xem qua lấy làm khó nghĩ, chàng tự nhủ:
"Tiên Hà phái là một trong Cửu đại môn phái bấy giờ, lẽ gì mà đến Vũ Châu ?
Tại sao lại không đến dự đại hội tại Hương Lô Phong, mà giờ đây lại gởi thiệp mời hội ?" Chàng không nghĩ đến nữa, vội bóc thư thứ hai ra xem, bên trong ghi vỏn vẹn mấy chữ:
"Gửi:
Cừu Thiên Hiệp, Canh ba tả hữu mời đến Bắc thành Vũ Châu dự hội"
Cuối thư vẻ con bạch hạc xòe cánh, ngoài ra không có chữ ký.
Cừu Thiên Hiệp không rõ "con hạc" tượng trưng cho ai hoặc đại biểu cho phái nào, nhưng đem so sánh bức thư này với bức thư của Tiên Hà phái, thì đại biểu bức này không phải danh môn chánh phái, chàng mỉm cười mở nốt thư thứ ba, bên trong đề rằng:
"Cừu Thiên Hiệp nhận thư Đem nay quyết thư hùng Hồ Lô Hội thủ "chiến thơ" !" Cừu Thiên Hiệp đọc xong, cố nén cười to:
Hồ Lô hội, bang hội gì lại xưng hiệu "Hồ Lô" lại them hia chữ "chiến thơ" khiến người xem tức cười vỡ ruột, chưa chi đã tỏ ra người chủ động.
Ba bức thư gồm có Tiên Hà phái, Bạch hạc và Hồ Lô hội nhưng chỉ có Tiên Hà phái là đáng kể hơn cả.
Chỉ vì, Tiên Hà phái xuất đạo giang hồ trên khoảng một trăm năm, không gây tiếng ác "Thiên thủ vệ úy" Cung Chấn Viễn một nhân vật võ lâm nổi tiếng hai, ba mươi năm về trước được tôn là cao thủ võ lâm.
Luận về công lực thì Cung Chấn Viễn không kém Cừu Thiên Hiệp tuy cả hai chưa có dịp so tài, trong quá khứ Cung Chấn Viễn là tay vô địch

đứng trong Cửu đại môn phái, cho nên Tiên Hà phái là phái trường cột nhất trong Cửu đại môn phái.
Cừu Thiên Hiệp xem xong ba bức chiến thơ, chàng không thể quyết định được gì cả, nhưng Cung Chấn Viễn của Tiên Hà phái là một điểm thắc mắc nhứt đối với chàng; nên chàng đi tìm tên chưởng quỷ hỏi thăm đường đi đến "Cửu khóa hồng liễu thọ" ở đâu ? Được tên chưởng quỷ chỉ rành mạch, Cừu Thiên Hiệp mới lui về phòng vừa ngả mình trên giường vận công dưỡng sức. Hốt nhiên ... có tiếng gió cuốn mạnh trên nóc viện, chàng nhận rõ là tiếng ta áo chạm vào nhau gây nên tiếng động.
Cừu Thiên Hiệp vội đứng phắt dậy vừa mắng thầm:
"Chưa đến canh hai, khách dạ hành sao đến sớm thế ?" Chàng vừa suy nghĩ xong, bỗng nghe hai tiếng "cách" nhẹ nổi lên, tựa hồ như người lạ đã lọt vào trong khách điếm.
Cừu Thiên Hiệp thầm hiểu khách là con người nóng tính nên có hành động hơi lổ mảng, chàng sơ e làm kinh động mọi người nên bước nhanh đến bên song cửa mở hoát cửa sổ, khẽ kêu:
- Này vị bằng hữu !
Trên tường nhà một bóng đen vọt nhanh ra ngoài cạnh cửa song, mà Cừu Thiên Hiệp vừa mở, chàng nom thấy bóng này là một người ốm cao, chàng sợ xảy ra chuyện chẳng lành, nên cố vận nội lực nói khẽ:
- Vị bằng hữu, có phải người vì Cừu mỗ này mà đến đây chăng ? Canh ba đêm nay tại Bắc thành Cửu khóa hồng liễu thọ gặp nhau ! Giờ này xin thứ cho tại hạ miễn tiếp !
Vừa nói xong, chàng đóng mạnh cửa song, đoạn bước lên giường nằm nghĩ.
Bên ngoài, vang lên chuỗi cười lanh lảnh, và giọng nói như đồng la bể vang lên:
- Thật là tên tiểu tử cuồng ngạo !
Tiếng nói dứt, tà áo đập nhau phần phật vang theo gió, phút chốc xa xa dần.
Cừu Thiên Hiệp không thể tưởng được một thành phố nhỏ như Vũ Châu, mà chàng chính là nhân vật trung tâm, mà mọi giới giang hồ đều nhủ tâm chờ đợi.
Chàng nghĩ được một lúc lầu.
"Cốc ... cốc !" Tiếng mõ cá lại vang lên hai hồi một, báo hiệu bước sang đầu canh hai:

Cừu Thiên Hiệp mở choàng mắt tỉnh dậy, vuốt lại y phục và bước xuống giường. Sau khi kiểm điểm khí dụng đầy đủ, chàng mở nhẹ cửa song vọt ra ngoài.
Bấy giờ, trong khách sạn đèn đuốc tắt tối om người chìm trong giấc ngủ triền miên.
Cừu Thiên Hiệp rọi mắt nhìn lên bốn phía để nhận định phương hướng, sau khi tìm ra hướng Bắc, chàng nhún mình đạp lên mái ngói chạy ra phía Bắc thành, y theo lối chưởng quỷ, chàng tìm dấu vết lần đến Cửu khóa hồng liễu thọ.
Ra khỏi thành Vũ Châu trên trăm trượng, Cừu Thiên Hiệp rời đường cái quan mà lần theo con đường mòn nhỏ, dẫn vào rừng liễu xa xa.
Đêm nay lạnh mây áng, trăng mờ, rừng thưa sương lạnh mấy cội tòng, cội liễu già nua, không chịu nổi cơn nắng sáng mưa chiều nên khô khan cằn cỗi, trong phảng phất như loài quỷ nghe nanh múa vút vờn với bóng đêm.
Cừu Thiên Hiệp mím môi đi dần vào trong, hai bên vệ đường vắng lặng như tờ, chẳng thấy xóm làng nhà cửa, chỉ thấy vài ngôi mộ bị bốc những tấm bia đổ ngổn ngang. Một vài gò mối cao thấp nhấp nhô, che phủ bởi những bụi gai cỏ chằng chịt, tiếng dế kêu rả rít hòa âm với muôn loại côn trùng tạo thành bản nhạc hoang vu tự ngàn đời, vài bầy đom đóm chớp nhoáng lập lòe, tô điểm cho cánh rừng thưa thành một cảnh giới yêu ma đầy màu sắc thê lương.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh vật quá cô liêu bèn nhủ thầm:
- Tại sao Tiên Hà phái lại chọn nơi đây để ước hẹn ?
Bỗng nhiên, một tiếng "soạt" nổi lên. Một bóng đen lùn tịt từ trong bụi rậm nhảy vọt ra ngoài chạy như bay và biến vào cụm gai chằng chịt.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, chàng thủ thế rất nhanh và toan quát hỏi, nhưng cái bóng đen nọ là con dã dầu, đang rình mồi gặp người nó hoảng sợ chạy vào rừng. Cừu Thiên Hiệp nhận rõ, cố nín phát ra tiếng cười ngặt nghẻo.
Chàng chưa kịp bình tâm, bỗng nhiên, hai tiếng "hi, hi !" nổi lên, rõ là tiếng cười ma quái vang lên phía sau lưng chàng, nhanh như chớp Cừu Thiên Hiệp hoành thân ra sau vừa thủ thế hộ mạng.
Dưới ánh trăng mờ, chàng thấy một ông lão ốm như que củi, đứng sừng sững trên phiến đá to, lão này có bộ mặt ốm khô, dường như không còn huyết nhục, miệng lão hé ra bảy hàm răng trắng hếu lởm chởm, hai con mắt xanh như cú vọ, trên đầu có mái tóc vàng loe loét như râu bắp, bay

phất phơ trước giống ổ chuột trù, nhìn qua hình dáng lão chẳng khác nào cốt tượng bằng cây, chứ không có vẻ gì là người thật.
Cừu Thiên Hiệp rùng mình kinh sợ, chẳng phải chàng sợ con người của lão, mà chàng sợ cảnh giới này thật hay ma ?
Vị lão nhân nhìn chàng chòng chọc, bỗng phá lên cười hăng hắc, thật là giọng cười rừng rú của loài quỉ mị u linh, tiếp theo đấy giọng nói âm trầm của lão vang lên:
- Ngươi nhận thấy cảnh trí nên thơ chứ ? Chính lão phu đã khổ công chọn đấy !
Hà hà Giọng nói ấm áp này, chính là giọng nói của người đến dọ thám khách sạn lúc nãy.
Cừu Thiên Hiệp nhận nghe giọng nói của lão này âm điệu thật vô cùng ác độc, chỉ vì giọng nói của lão nghe chát tai nhức óc, khiến người nghe tóc lông phải dựng đứng, hay nổi ốc như da gà, nhận thấy đối phương chưa chi đã thủ thế lòe người, chàng liền cao giọng quát to:
- Vị bằng hữu, quá ư sốt sắn ! Đêm hẹn chưa đến giờ, mà ngang nhiên xâm nhập lữ điếm, chẳng rõ ý ngươi ra sao ?
Lão nhân tóc vàng phá lên cười hì hì, giọng cười như ma thương quỉ khóc đang ngồi sưởi ấm giữa lò hương, và lão đưa ngón tay gầy guộc chỉ vào ngực, hỏi:
- Hi hi ! Ngươi hỏi lão phu đấy à !
Cừu Thiên Hiệp cáu lên nặng giọng:
- Chẳng hỏi các hạ chớ hỏi ai ?
Lão nhân tóc vàng mỉm môi cười nhẹ bằng giọng nói đanh thép âm hàn bảo:
- Này tiểu tử, ngươi hãy mau dâng cho lão phu quyển "Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư", tự nhiên lão sẽ nói cho ngươi rõ !
Cừu Thiên Hiệp khí giận xung lên tận óc, tả chưởng vẫy mạnh vào phiến đá lão nhân đứng, vừa quát to:
- Hay nhỉ ! Ngươi bằng thế này chăng ?
Luồng kình phong vô thanh, thoát khỏi chưởng tâm chàng bay quyện đến ...
Một tiếng nổ long trời, phiến đá kế vị lão nhân bị hất tung lên cao và bể nát ra tro bụi, thảo mộc kế bên biến thành cám bốc lên mù mịt, khiến vị lão nhân tóc vàng kinh hãi rống to:
- Ối chao ! Hay cho tiểu tử !
Vừa hét thân mình gầy guộc của lão như vành cung bật thẳng lên cao

hai trượng và chuyển qua trái một vòng né tránh cơn bụi cát bốc lên ngộp trời, lão buộc miệng nói to:
- Quả nhiên ngươi thành tựu được hai năm hạo khí !
Cừu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, nhảy tréo qua một bên đối diện lão nhân, chàng quắc đôi mắt sáng rực rọi thẳng vào mặt lão gầm to:
- Ngươi tiếp được ta ba chưởng, quyển thiết thư ngươi có phần !
Lão nhân tóc vàng cười hề hề, không đáp.
Bỗng nhiên một giọng nói trầm tư xa vọng lại:
- Dạ du thần cưu, tiểu tử chia phần cho ngươi à ! Ngươi đừng hoan hỉ nhé !
Lời nói chưa dứt, đã nghe gió cuốn phần phật năm luồng bạch quang, từ trên cao hạ xuống như năm con hạc tiên xòe cánh đáp xuống thềm đá Dao trì, vũ lộng một cách nên thơ, rơi nhẹ nhàng như sợi lông hồng.
Cừu Thiên Hiệp buộc miệng khen:
- Hay tuyệt !
Nguyên năm đạo bạch quang vừa hạ xuống tràng là năm người đều vận sắc phục màu ngân bạc, tất cả tuổi tác phỏng độ ba mươi cùng một trang lứa tựa hồ như anh em ruột "sanh năm".
Cừu Thiên Hiệp nhớ ngay "Cánh hạc xòe" trong bức chiến thơ thứ nhì, chàng mỉm cười đưa mắt theo dõi hành động họ.
Vị lão nhân tóc vàng vẫn lạnh lùng, bỗng giọng nói âm hàn cười bảo:
- Hi, hi ! Bạch hạc bang, năm chủ đã bạc giá lâm cùng một lúc, tất là sự thắng lợi sẽ về tay ... ta là "Dạ du thần cưu" hôm nay mới được rửa mắt !
Một trong năm tên áo bạc, trầm giọng nói to:
- Dạ du thần cưu ! Đây chẳng phải là nơi đậu của Cưu thần, hiểu xa thấy rộng xin rời nơi đây tức khắc ! Nếu không ! Hừ.. Dạ du thần Cưu nghe qua ôm bụng cười ngắc nghẻo lão cố vận nội lực truyền ra tiếng cười ma quái, âm thanh dường như cưa núi xẻ rừng, quỷ giọng khiến chim sa nhạn lạc. Sau khi nín cười, lão trở giọng trầm hùng bảo đoàn dã hạc:
- Ăn mày còn nhờ chút thần linh sau một đêm ngủ trọ góc đình ! Các ngươi từ Trường Bạch sơn xa tít đến đất Trung Châu, đã không giao tình với các bạn Trung Châu, mà các ngươi dám nói lời vô nhân mục hạ ! Này đoàn dã hạc ở hoang sơn ! Các ngươi nên nhớ đây là chốn "ngàn năm văn vật, chớ không phải miền man rợ đâu nhé !
Năm tên áo bạc nghe qua, cả giận, mặt trắng hóa hồng, mắt thanh lộ

trắng, chúng đồng hét to một tiếng, rút kiếp thép nhảy ra vây phủ Dạ du thần Cưu vào giữa, khí thế thật kinh người.
Cừu Thiên Hiệp nhân có hai cuộc hội nữa, sợ hai đàng đánh nhau sẽ gặp rắc rối câu chuyện của mình, do đó chàng nhảy đến trước, khoát tay cản lại:
vừa dịu giọng nói:
- Qúy vị hãy chậm lại ! Qúy vị nên chờ câu chuyện của Cừu mỗ kết thúc, chừng ấy sẽ so tài không muộn !
Dạ du Thần Cưu nhìn Cừu Thiên Hiệp dịu giọng nói:
- Đúng đấy ! Vì có chánh chủ nhi ở cạnh bên, lão phải hộ vệ dù nhịn các ngươi chút ít cũng chẳng lấy gì làm nhục.
Lão vừa nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười.
Bỗng nhiên, một giọng nói cao trầm phía sau ngôi mộ nói vọng ra:
- Cừu Thiên Hiệp chánh chủ đã có ta hầu tiếp, không nhọc lòng đến ngươi !
Dưới ánh trăng mờ ảo, sau ngôi mộ hiện nhanh ra một người béo phệ, mặt thịt, lừng rùa, bụng to, vú xệ, dáng vóc thật khó coi. Sau khi hắn nói dứt, với chiêu thức "Bình địa phong ba" từ ngôi mộ bắn phóng mình tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp, tuy thân mình hắn quá to, nhưng bộ pháp lại nhanh nheẹ, và khinh công cũng vào hạng thượng thừa, hắn không lưu ý năm tên dã hạc, hoặc nhìn Dạ du Thần Cưu, mà hắn chăm chú nhìn Cừu Thiên Hiệp vừa cười ha hả nói:
- Chiến thơ của ta, các hạ đã nhận được chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày nghĩ ngợi, đoạn mỉm cười hỏi:
- Vậy các hạ là ai ?
Lão nhân béo phệ, đưa bàn tay phốp pháp vỗ vào bụng cả cười bảo:
- Hồ Lô hội, ta là chưởng môn hiệu Hỏa hồ lô, tên Lệnh Hồ Dương.
Cừu Thiên Hiệp trống thấy vóc dáng hắn giống hệt chiếc bầu hồ lô, bất giác chàng phá lên cười rũ rượi, sau đó nghiêm trang nói:
- Quả nhiên danh phù kỷ thật, các hạ đã gởi chiến thơ tương trước, mà ta với các hạ chưa hề quen biết nhau, vậy các hạ có ý kiến gì, xin cho biết ?
Hỏa hồ lô Lệnh Hồ Dương nghiêm sắc mặt nói:
- Chỉ vì hai câu chuyện đại sư, ta mới mời ngươi đến đây, điều thứ nhất là mượn ngươi quyển thiết thư để dùng, điều thứ hai là ta muốn cùng ngươi vị thiên hạ đệ nhất kiếm thử sức ba trăm chiêu kiếm pháp ! Vậy ý ngươi thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả giận, chàng lôi trong áo ra "khô trúc thánh kiếm" quay một vòng tròn và mỉm cười bảo:
- Hỏa hồ lô, đâu có dễ dàng như thế ? Nào ... mời ngươi hãy tiếp chiêu !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 41
Đơn Thân Tuấn Kiệt
Nghĩa Khí Trả Thần Cưu

Hồ lô hội chủ "Hỏa hồ lô" vỗ mạnh chiếc bụng phệ, cười ha hả, đứng trên ngôi mộ lớn nhất, mình nhảy vọt lên cao, đón ngay Cừu Thiên Hiệp cất giọng âm trầm bảo:
- Hồ lô hội khi động thủ, bổn giáo chủ đâu cần phải đích thân xuất mã làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp lớn tiếng nói:
- Hỏa hồ lô ! Vậy còn những ai, ngươi hãy gọi nốt ra đây ! Càng nhiều càng tốt !
Hỏa hồ lô cười hềnh hệch làm lắc lư cái đầu tí teo nằm chễm chệ trên tấm thân bồ, bằng giọng nói tự phụ hét lên:
- Tiểu tử ! Đêm nay chẳng cần phải giở hết công phu, ngươi cũng đủ thấy uy danh của hội thủ, mà phải cúi đầu thán phục ! Ngươi hãy nghe đây, không một người khách lạ nào dám nhúng tay vào đây cả, chỉ có một "Hỏa hồ lô" cũng đủ tiếp đãi ...
ngươi !
Vừa nói dứt, hắn giương đôi mắt ti hí nhìn vào Lăng vàn dã hạc một trong nhóm Ngũ hạc bạc bang lại nheo mắt nhìn Dạ du tỏ vẻ hiu hiu tự đắc.
Cừu Thiên Hiệp nghe lời nói của hắn quá vô vị, mặt mũi kiêu căng rất dễ ghét, lửa giận đã nung sôi đầy ruột, nên không nhẫn nại được, thanh Khô trúc thánh kiếm được tuốt ra khỏi võ, hét to như sấm nổ:
- Hỏa hồ lô ! Ngươi đừng khoát lác, hôm nay ... dù ngươi có phất vàng lên mặt, cũng chưa được gọi là hán tử, đừng tự hào là kẻ trượng phu !
Hỏa hồ lô cười sằng sặc, bằng giọng nói âm ma như quỷ rên ngoài mộ địa:
- Tiểu tử cuồng si kia ! Cũng bởi ngươi chưa rõ Hỏa hồ lô lợi hại,

ngươi hãy hỏi bọn chúng thì rõ !
Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mặt, năm người của Bạch hạc bang và Dạ du thần cưu.
Quả đúng như lời hắn nói, sáu người này thoáng hiện trên mặt một tia nể sợ, nhưng không để lộ nét giận hờn hay mở lời đính chánh, tất cả đều mặc nhiên nín lặng, chứng tỏ bọn chúng đã nể sợ Hỏa hồ lô đôi phần.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế, phá lên cười ngất, lại nặng giọng bảo:
- Hừ ! Dưới mắt Cừu mỗ ngươi không có phân lượng nào !
Vừa nói dứt, thanh "trúc kiếm" lượn nhanh một vòng tròn, tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực sáng chói cả vùng.
Hỏa hồ lô xám mặt, toàn thân run lên bần bật, như con lợn sẽ bị chọc tiết, cao giọng gào lên:
- Tiểu tử thật to gan ! Ngươi hãy nhắc lại câu nói vừa rồi xem !
Cừu Thiên Hiệp cười hi hí đáp ngay:
- Dưới mắt Cừu mỗ ngươi không có phân lượng nào !
Hỏa hồ lô run lên từng thớ thịt, mặt hường hóa tía, trầm giọng hét to:
- Tiểu tử cuồng đồ ! Trời cao, đất dày ngươi nên hiểu thế, ngày mai bổn hội chủ sẽ trở lại, lấy võ công và luận chuyện với ngươi !
Vừa nói xong, hắn quay mình toan cất bước, Cừu Thiên Hiệp thấy thế dùng thuật "Lôi hành cửu chuyển" lắc mình một cái đã cản hẳn bước đi của hắn.
Hỏa Hồ Lô biến sắc, rống lên:
- Ngươi đợi đến ngày mai chẳng được sao ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đôi mắt tựa điện quang, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hồ Lô, bằng những tia kinh khiếp, mũi khô trúc thánh kiếm chĩa lăm lăm, tựa hồ như muốn đâm vào mũi hắn. Cừu Thiên Hiệp gằn từng một:
- Hỏa Hồ Lô ! Ngươi toan chạy đi đâu, hãy để lại cái gì làm tin chứ ?
Hỏa Hồ Lô rống lên liên hồi như quỷ hú bằng giọng nói căm hờn gắt lên:
- Cả gan thật ! Có ai dám đối đãi với bổn hội chủ như thế đâu ? Hôm nay chỉ có ngươi là người thứ nhất !
Cừu Thiên Hiệp tiến gần một bước, và dõng dạc nói to:
- Không có gì là cả gan cả ! Hôm nay ta muốn hiến cho ngươi xem trời cao bao nhiêu và đất dày bấy nhiêu !
Hỏa Hồ Lô lui lại một bước, vừa rít lên như quỷ hú rừng khuya bảo:

- Tiểu tử, nếu hôm nay ngươi động đến sợi lông trong mình ta, thì trong năm tỉnh đất Trung Nguyên không còn một tấc đất cho ngươi dừng chân nữa !
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:
- Ta không tin được !
Hỏa Hồ Lô chớp nhanh đôi mắt nhỏ, hốt nhiên đôi mày cau lại, hia tay duỗi thẳng ra, mau như tia chớp hai tay với chộp vào thanh "khô trúc thánh kiếm" thế mạnh khôn tả, đồng thời hắn quát thật to:
- Hãy nộp cho ta !
Nguyên Cừu Thiên Hiệp muốn dùng thế giết gà dọa khỉ, khiến cho Hỏa Hồ Lô nhận sự thua thiệt, đồng thời gây cho Bạch Hạc bang và Dạ du thần cưu mất tinh thần, tuyệt nhiên không cố ý sát nhân.
Bấy giờ, Hỏa Hồ Lô đột nhiên đổi ý đưa tay cướp lấy thanh kiếm, khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh. Trong khi cấp bách, chàng giật tay kiếm lui ra sau và quát lớn:
- Ngươi muốn chết sao ?
Không ngờ, chàng thuận tay xốc mạnh đui kiếm về phía trước, vô hình tung biến ra chiêu thứ mười ba "thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" là chiêu "Mạng vận chi kiếm" mũi kiếm dằng lên, dốc xuống, chiêu kiếm tinh diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng, thật là chiêu kiếm hy thế tuyệt học.
Thử hỏi, Hỏa Hồ Lô chỉ cách Cừu Thiên Hiệp trong gang tấc, làm sao né tránh kịp ? Dù cho có trông thấy cũng khó thoát khỏi đường chiêu khốc liệt này. Chỉ nghe một tiếng "Ối" đau đớn nổi lên, đạo hồng quang bắn ra tứ phía, lưỡi kiếm "khô trúc thánh kiếm" cắm vào bụng Hỏa Hồ Lô hàng tấc, tuy không soi thấu đến lưng, nhưng máu huyết theo sống kiếm tuôn ra xối xả.
Hỏa Hồ Lô hai tay cướp "thanh kiếm" bấy giờ hai tay cũng nương theo đà kiếp áp vào bụng, "Khô trúc thánh kiếm" là vật kỳ cổ bảo vật nên sắc bén vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hỏa Hồ Lô bị đứt tiện, rơi lả tả trên mặt đất, máu huyết văng bắn tứ phương trông rất hãi hùng, ghê rợn.
Sự việc biến hóa xảy ra trong cái ngoảnh đầu, chớp mắt, ngoài sức tưởng tượng của Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp vừa thấy máu tươi phun loạn xạ, bèn kêu lên một tiếng "A" kinh ngạc tay rút mạnh thanh trúc kiếm và thối lui ra sau mấy trượng, trố mắt kinh hoàng, tấm thân phì nộn của Hỏa Hồ Lô đảo nhanh mấy vòng và ngả quỵ xuống đất, chàng cố nén sự kinh ngạc kêu lên:

- Cướp giật quen thói ! Ngươi chỉ là bóng nước, mới hiện ra đã tan ... ! Ta tưởng ngươi là mãnh hổ, không ngờ chỉ có mảnh giấy bong đầu hổ dọa người !
Hỏa Hồ Lô hai tay ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, thân hình hắn ướp đầy máu, vầng trán mồ hôi rịn ra từng giọt bằng hạt đậu, đôi môi mấp máy rên rĩ từng tiếng đứt quảng:
- Ngươi ... ngươi ... hãy thường ... mạng ... ta ... Ôi ! Mạng ta.....đã ... hết ... !
Nói đến đây, đôi mắt hắn trợn to lên, hai tay duỗi thẳng, máu huyết trào ra lai láng ướt đẫm bụng. Ôi ! Một tiếng nói sau cùng, hắn hé miệng phu ra một búng máu tươi, tay chân duỗi thẳng ra, giãy đành đạch chết tốt, thân hình của hắn đẫm máu ướt như xối trôn rất thảm hại.
Cừu Thiên Hiệp tuy hung hăng cũng lắm giết người đã nhiều, nhưng cái thảm trạng này, đối với chàng là lần đầu tiên, vì chàng thấy Hỏa Hồ Lô trong tay không có tấc sắt, nhân đó, chàng cảm thấy lương tâm mình cắn rứt từng hồi, một niềm hối hận xung lên làm chua ngập cả tâm hồn. Nhưng, hiện tại không cho phép chàng nghĩ ngợi vì kẻ địch vây phủ như gọng kiềm, không thể chính mình để lộ ra sắc tái sợ sệt được, do đó chàng chép miệng nói:
- Diệu võ dương oai, nhưng không ngờ bản lãnh của ngươi chỉ có thế !
Dạ du thần cưu từ lâu chỉ đứng xa xa nhìn, không lên tiếng. Bấy giờ mới phá lên cười lanh lảnh, bằng giọng nói vu oan giá họa gắt lên từng tiếng:
- Đã giết người không tấc sắt trong tay, mà ngươi đắc ý lắm sao ... để rồi ngươi xem hậu quả của nó.
Cừu Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, đưa đôi mắt rọi thẳng vào Dạ du thần cưu, quát to lên:
- Ngươi bảo gì ? Ngươi muốn đi theo con đường của Hỏa Hồ Lô đấy à ?
Dạ du thần cưu cười hề hề nói:
- Ngươi giết thác Hỏa Hồ Lô, tức là ngươi rắp chông gai trên bước tiếng của ngươi ! Ngươi thắc mắc làm chi đến ta ? Dạ du thần cưu chưa nhúng tay vào việc gì cả !
Hắn nói vừa dứt, bỗng nhiên, nhiều tiếng gió loạn vang lên, từ trên cao hạ xuống tràng mười mấy bóng người, dẫn đầu là một người khá cao niên, đầu chịt khăn the nho sĩ, mặc áo trường bào thắt lưng xanh, dáng điệu rất khoan thai nho nhã, mặt trắng như dồi phấn mắt sáng như sao,

miệng rộng, mũi thẳng, điểm cho gương mặt đài trang năm chòm râu điểm bạc dài đuột, tay tả cầm cây quạt tiêu diêu, sau lưng đeo thanh trường kiếm, thần thái rất phong nhã dật trần, đi theo sau hắn là mười người trung niên, trang phục văn sĩ mỗi người đều cầm quạt đeo kiếm như nhau, thật là tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.
Người văn sĩ dẫn đầu của toán người này, khi vừa hạ xuống đất, đã trầm giọng hỏi to:
- Ai giết thác Hỏa Hồ Lô ?
Cừu Thiên Hiệp xốc nhanh "Khô trúc thánh kiếm" vừa bước đến một bước, cất giọng trầm hùng nói to:
- Chính tay tại hạ !
Người lạ cầm quạt che trước bụng, đảo mắt ngó bốn phương, bước tháo ra sau nữa bước, nhẹ giọng hỏi:
- Là ngươi ?
Cừu Thiên Hiệp để thánh kiếm ngang bụng thản nhiên nói:
- Chính tại ha, ngươi muốn thay hắn mà báo cừu ư ? Ta sẽ hầu tiếp và chẳng sợ !
Không ngờ, người văn sĩ ngước mặt lên trời cười sang sảng, giọng cười trong ấm hào hùng, một lúc lâu hắn lên tiếng:
- Xin lỗi cung mỗ đến hơi đường đột !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, mặt bạc hóa hồng, sư kinh ngạc hiện nhanh lên khóe mắt, vì chàng đoán biết kẻ đối diện với mình tự xưng là Cung mỗ chắc chắn là chưởng môn của Tiên Hà phái Thiên Thủ vệ đà Cung Chấn Viễn.
Nhân đó, chàng thâu ngay kiếm thánh, vòng tay thí lễ, hỏi:
- Vãn bối xin hỏi, tiền bối đây có phải là chưởng môn phái Tiên Hà, mà người người đều xưng tán là Thiên thủ vệ đà Cung tiền bối phải chăng ?
- Phải đấy, chính tại hạ là Cung Chấn Viễn.
Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ hắn quan sát vừa chép miệng khen thầm: "Thật là danh môn chánh phái có khác, đối với bọn Dã Hổ, tà ma ngoại đạo phong cách khác xa hẳn một trời một vực !" Nghĩ đến đây, khí giận đã tiêu bớt phần nào bèn điềm đạm nói:
- Tiền bối đã gửi thiệp đòi hầu, chẳng rõ có điều chi dạy bảo ?
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn điềm đạm nói:
- Dĩ nhiên là có !
Lão lại đưa mắt quan sát, nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp, đồng

thời đôi mắt ngó chăm chăm vào thanh "Khô trúc thánh kiếm" Một lúc lâu hắn mới từ tốn bảo:
- Nghe trong giới giang hồ võ lâm đồn rằng, trong nay may Cừu lão đệ thanh dự sẽ oai trên giang hồ, để rồi tự xưng là "Thiên hạ đệ nhất kiếm". Tiên Hà là một phái được liệt vào hàng có thanh dự võ lâm ... cho nên có ý muốn ... biết qua một vài chiêu số !
Nguyên Tiên Hà phái là một phái nổi danh về kiếm thuật, một phái chánh tông, thanh dư không kém Võ Đang phái là bao nhiêu.
Theo lời nói của vị chưởng môn Tiên Hà phái thì việc này đối với Cừu Thiên Hiệp chỉ vì cái riêng "Thiên hạ đệ nhất kiếm" đã khiến hắn bất mãn và không thể phục được.
Thiết tưởng trong giới võ lâm, chỉ vì một chữ "Danh" mà gây không biết bao điều ân oán, thì tâm ý của vị chưởng môn phái Tiên Hà cũng không có gì là lạ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời hắn nói, bất giác nở một nụ cười khổ sở và từ từ tiếp lời:
- Sở dỉ có cái danh "Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ" là do tiếng đồn của người đời họ Oán ghét tại hạ chứ tại hạ có bao giờ dám nhận một danh vị như thế ! Vì tại hạ suy nghĩ, những lời bịa đặt nên chẳng lưu ý làm gì. Qúy chưởng môn đã có lòng chỉ dạy, bất luận điều gì tại hạ đâu dám chối từ.
Chàng nói xong, đưa thanh kiếm vào võ, đứng yên như pho ngọc tượng, trông lẫm liệt vô cùng.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn phá lên cười to nói:
- À ... ra thế ! Ngươi nói thật đấy chứ ?
Nói xong hắn đưa tay chỉ vào năm người mặc ngân y của Bạch Hạc bang và Dạ du thần cưu, dịu giọng hỏi tiếp:
- Qúy vị đây là đồng bạn của ngươi à ?
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:
- Sự thật thì trái lại ! Mấy vị đây là kẻ đối địch với Cừu mỗ !
Bấy giờ, một tên ngân y trong số năm tên Bạch Hạc bang bước đến trước mặt Cung Chấn Viễn vòng tay thi lễ nói:
- Lãng Văn Dũ hạc xin chờ ra mắt chưởng môn !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn hơi cau mày, vội vòng tay đáp lễ nói:
- Ngũ vị thiếu bang chủ đã vâng mạng rời Bạch Hạc cốt đấy à ?
Năm tên ngân y đều vòng tay một loạt nói:
- Chính chúng tôi vâng lệnh gia phụ đến đây.

Cung Chấn Viễn cả cười hỏi tiếp:
- Có phái vì sáu chữ "Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ" mà đến hay chăng ?
Năm tên ngân y dã hạc ngập ngừng đáp:
- Việc ... không phải việc này !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua cau mày nghĩ ngợi, tay hữu cầm quạt nhịp mạnh hai cái vào tay tả, vui vẻ hỏi:
- Chứ các ngươi đến gặp Cừu Thiên Hiệp làm gì ?
Năm tên ngân y đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng, không nói được nửa lời, chúng đứng trơ trơ như mấy con hạc lạc.
Bấy giờ Dạ du thần cưu bước tới trước mặt một bước, cất tiếng cười hăng hắc âm điệu hiểm ác vô cùng, bằng giọng nói âm âm trầm trầm bảo:
- Cung đại chưởng môn ! Người vì danh mà đến còn Bạch Hạc bang của chúng lại vì lợi mà lại, và kẻ đã chết là Hỏa Hồ Lô hắn lại muốn gồm thâu cả danh lẫn lợi, do đó hắn mới đến Diêm la bửu điện để khiếu nại !
Cừu Thiên Hiệp không nhìn thấy vẻ thâm độc ác ngầm của hắn, nên vội hỏi:
- Còn ngươi ... tại sao cũng đến ?
Dạ du thần cưu rút cổ lại, trông thấy rất kỳ khôi cổ quái, hắn lắc lư chiếc đầu nhọn bằng giọng nói âm hàn, cười hề hề đáp:
- Ta đấy à ! Ta đến xem sự náo nhiệt của trò nhân thế ... để vui chơi !
Cừu Thiên Hiệp bĩu môi, mắng nhỏ:
- Hừ ! Bộ "vó" như ngươi cũng dám đến đây à ?
Dạ du thần cưu làm ngơ không đáp, hắn đưa mắt ngó Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn như thầm hỏi ý kiến.
Cung Chấn Viễn cười nhạt bảo:
- Dạ du thần cưu, ngươi bớt những trò múa mép, lãng du ! Hôm nay, ở đây có gì lý thú, vì tình thế không tiện cho ngươi ... !
Dạ du thần cưu hơi chột dạ, nhưng hắn vốn là người tinh ma quỷ quyệt bèn cất tiếng cười hềnh hệch nói:
- Tình thế hiện giờ đã đổi mới ... chứ có gì là không tiện ?
Cừu Thiên Hiệp gằn giọng quát:
- Tình thế đổi mới là nghĩa gì ?
Dạ du thần cưu chỉ vào cổ thi hài Hỏa Hồ Lô cười hề hề, bằng giọng nói âm ma lạnh lẽo bảo:
- Ngươi giết nó ! Đêm nay Dạ du thần cưu này sẽ ghi ở lòng mình mãi

mãi sự tàn ác hãi hùng !
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng gắt:
- Ngươi có quen biết Hỏa Hồ Lô à ?
Dạ du thần cưu nói như rên:
- Tuy không quen biết, nhưng việc này quan hệ khá to ! Ngươi dùng kiếm giết thác Hỏa Hồ Lô, lại có mặt chúng ta tại tràng này ... Ôi ! Khổ cho tấm thân ... vì việc này sẽ đồn đãi khắp nơi ... Ôi ! Chỉ sợ ... sợ ...
Nói đến đây hắn bỗng phá lên cười lanh lảnh, giọng cười hàm chứa sự âm trầm ác hiểm, khiến người nghe chán ghét vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp nghe hắn nói, hàm chứa sự buộc tội cho mình bèn nổi giận rút thanh trúc kiếm vung lên, gắt to:
- Ngươi muốn thay hắn báo thù à ?
Dạ du thần cưu nói nhanh:
- Ta không có ý định đó ! Song ta chẳng bỏ qua vụ này !
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn gàn gàn dở dở, nên nổi giận xung thiên, nhấc mình đi hai vòng, nhanh như chớp tay tả chàng chộp mạnh cổ Dạ du thần cưu quát lớn:
- Ngươi muốn gì ? Hãy nói mau ?
Dạ du thần cưu mặt mày biến sắc, song vốn dỉ là con người quỷ quyệt hắn đổi giọng đanh thép gầm lên:
- Ngươi hãy dùng kiếm giết ta đi, ta bằng lòng chết dưới thanh kiếm báu. Một kẻ trong tay không tấc sắt ... ta và Hỏa Hồ Lô số phận như nhau ... Giết ta đi ... nếu không thì ...
Cừu Thiên Hiệp quát lớn:
- Nếu không thì sao ?
Dạ du thần cưu rít lên:
- Nếu không thì ta sẽ đem câu chuyện hôm nay mà truyền bá cho mọi người rõ về hành động giết Hỏa Hồ Lô ...
Cừu Thiên Hiệp bật cười khì, một tay nắm cổ một tay bợ hông Dạ du thần cưu, giở hỏng lên cao ném văng ra xa mấy trượng, đồng thời chàng cao giọng hét to:
- Chuyện ta làm ta chịu, kẻ trượng phu nào có sợ ai ? Vì ngươi biết nói câu này ta tha ngươi khỏi chết !
Dạ du thần cưu là một lão gian manh cụ cốt, nguyên hắn đã thấy tận đáy lòng Cừu Thiên Hiệp là một kẻ trượng phu quân tử, nên dùng lời khách sáo cho khỏi chết, sau khi bị ném xa hắn lồm cồm ngồi dậy vừa rên rĩ:

- Hiện giờ ngươi không chịu giết ta để khóa miệng ư ? Ngươi sẽ hối hận trong tương lai !
Cừu Thiên Hiệp nổi xung, khoát tay gắt ầm lên:
- Đi ... đi cho khuất mắt ! Ta thấy ngươi như cỏ nội hoa ngàn không có gì đáng kể !
Dạ du thần cưu lại cười hềnh hệch, gật gù bảo:
- Rất xứng đáng là hạo khí nam nhi !
Nói xong hắn vận dụng toàn lực nhảy lên cao một trượng, vượt qua bãi tha ma chạy như bay biến, trong nháy mắt đã biến mình vào đêm tối âm u ...
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bất giác thở ra một hơi dài não ruột nói:
- Cừu lão đệ ! Trong tương lai ngươi bị phiền toái nhiều đó !
Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì nên vội hỏi:
- Vậy tiền bối muốn bảo gì ...
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn lấy tay chỉ vào vũng máu và cổ thây của Hỏa Hồ Lô đang quằn quại dưới đất, từ từ đáp:
- Cừu lão đệ ! Ngươi phóng thích Dạ du thần cưu là làm một việc thất sách !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:
- tại hạ không sơ hắn điêu ngôn về việc này !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn giũ cây quạt tiêu diêu phất nhẹ vào bụng mấy cái, bằng giọng nói âm trầm trầm bảo:
- Hắn không có gì đáng ngại, nhưng tiếc thay, Hồ Lô hội, hội viên tràn ngập cả giang hồ, đi đâu cũng chạm phải chúng, tuy chúng toàn là hạ lưu nhân vật, nhưng không thiếu tay cao thủ. Bọn chúng đối với hội chủ kính trọng tựa thần minh như hôm nay nhỡ chết dưới kiếm lão đệ, lại không được rõ ràng lắm mà ngươi thả lỏng cho Dạ du thần cưu đi, tất nhiên hắn sẽ thêm dầu thêm mỡ và kinh khủng hóa câu chuyện rồi tung ra khắp mặt giang hồ, một đồn mười, mười đồn trăm, thì há chẳng phải là sự phiền hà sầu não về sau hay sao ? Ví như Cừu lão đệ có tài kinh thiên bạt chúng, cũng không thể ngừa được kẻ ném đá giấu tay, thì khắp mặt giang hồ người ở đâu lâu được !
Bằng giọng nói trong êm, Cung Chấn Viễn nói rõ từng tiếng một, khiến người nghe phải rung cảm và nhận thấy rất chí lý, chí tình.
Cừu Thiên Hiệp tánh tình khẳng khái, ý chí kiêu hùng, chuyện mình làm mình chịu, nên chàng từ tốn đáp lời:

- Cung tiền bối lời vàng khuyên nhủ, thật chí lý chí tình nhưng tiếc thay, việc này tại hạ coi như rơm rác vệ đường. Chỉ vì tại hạ không sợ cuồng phong nổi dậy, làm sập chòi câu ngư phủ, Hồ Lô hội có biên bức khắp non sông đi nữa, tại hạ vẫn chẳng sợ nào ?
Cung Chấn Viễn gật gù nói tiếp:
- Lão đệ có lòng hào khí, khiến Cung mỗ bội phục muôn vàng !
Bấy giờ ... năm tên ngân y, thiếu bang chủ của Bạch hạc bang, đột nhiên chúng vòng tay hướng vào Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, cung kính thưa:
- Tiểu điệt chờ đợi đến giờ này, xin thế bá thứ lỗi !
Cung Chấn Viễn hơi ngạc nhiên nói:
- Ngũ vị thiếu bang chủ quá nhún nhường !
Năm tên dã hạc đồng nói:
- Vì chúng điệt nhi có lời ước hẹn với Cừu Thiên Hiệp tại đây, lại là vâng mệnh gia phụ mà hành sự, ắt có một sư trao đổi nhau ... hầu sớm về cốc để phục mệnh !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, chẳng đợi Cung Chấn Viễn trả lời, vội ngắt lời bảo:
- Dã hạc thiếu bang chủ ! Các ngươi muốn xuất đao hãy đến đây !
- Soạt !
Một đạo bạch quang quay tròn chớp lóe, tiếp theo đấy ba bốn rồi năm bóng ngân quang sáng màu bạc, năm vị thiếu bang chủ Bạch Hạc bang đều tung mình nhảy ra tràng đấu "leng keng" nhiều tiếng nổi lên, năm ánh thép sanh biếc lóe ra năm đạo hào quang lạnh ớn người, năm thanh trường kiếm được tuôn ra khỏi võ thủ thế.
Cừu Thiên Hiệp thấy năm tên cùng nhảy ra một lượt, bèn đứng thẳng người tay vận công, cất tiếng cười cuồng ngạo bảo:
- Các ngươi hãy cẩn thận ! Mời cả năm vị cùng tấn chiến !
Năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang cùng rống lên một loạt, tay hữu vận công phổ vào thanh kiếm, thân hình như con hạc nội múa nghê thường nhảy một loạt đến bên Cừu Thiên Hiệp, đồng thanh hét to:
- Hãy xem chiêu thế của chúng ta !
Bọn chúng vừa nói dứt, năm thanh kiếm giơ cao, vũ lộng mạnh, phát ra tiếng gió "vi vèo" ánh thép xanh tỏa rực trời, uyển chuyển như muôn đóa hàn mai, biến ảo như gươm rùng kiếm bể năm đạo ngân tinh xoáy tít như năm luồn gió lốc bay xoắn vào người Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh hơn cưa núi xẻ rừng.

Luận về kiếm thuật năm người này là cao thủ đệ nhất của Bạch Hạc bang, địa vị lại là thiếu bang chủ, mà Bạch Hạc bang lại chuyên sử dụng kiếm thuật, ngoài Cửu đại môn phái ra ít có người nào sánh nổi sự uyên bác của chúng về kiếm thuật và công lực.
Nhưng sánh với Cừu Thiên Hiệp lại khác nhau một trời một vực. Về Cừu Thiên Hiệp đã may mắn nhận được quyển "Bộ thiên tàng thiết hạo khí thơ" và Thường thắng bát kiếm, lại thêm một độ kỳ duyên nơi địa huyệt học được "Thập tam sanh tiêu". Mười ba chiêu kiếm tột đời, cho nên tổng kết lại đường kiếm thuật của chàng là một đường kiếm bí truyền, siêu linh, tuyệt học.
Cho nên, năm đường chiêu như sao sa bão táp cuốn đến mình, Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên đứng nguyên thế, tay tuốt nhanh thanh trúc kiếm quay một vòng trước mặt, mỉm cười quát to:
- Năm vị hãy đề phòng !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 42
Cao Thủ Chật Tha Ma
Kiếm Thần Ra Oai Vũ

Thanh "Khô trúc thánh kiếm" vừa tuốt ra khỏi vỏ chẳng khác con rồng vàng uốn khúc, vũ lộng ra muôn đạo hoàng quang sáng rực trời.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thất thanh hô to:
- A, thật là thần ... kiếm.
Tiếng nói của lão chưa dứt, bóng người đang xoáy tít bỗng phân hai.
Năm vị thiếu bang chủ Bạch hạc bang vừa thấy ánh sáng vàng của "trúc kiếm" tất cả kêu lên kinh ngạc, miễn cưỡng đưa gươm ra đỡ, bị luồng kiếm phong đẩy ngược dội ra sau sáu bảy thước.
Cừu Thiên Hiệp cao hứng huýt lên tiếng sáo diều ngân vang như rồng gầm giữa biển, thân hình tựa cụm mây ô, kiếm quang vẫn chưa dừng chớp nhoáng, lần thứ hai xuất thủ, sử dụng chiêu "Hổ túc cao cương" một trong mười ba đường "Sanh tiêu kiếm pháp" chiêu kiếm này biến ra năm thức đánh, hướng vào năm tên thiếu bang chủ điểm mạnh, đâm ngay, chém ngang phạt xép, sả đầu ... năm tên Bạch Hạc bang tuy cách xa sáu, bảy thước, nhưng vẫn còn trong vòng phong tỏa của kiếm phong.

Năm người tuy nhảy ra sáu, bảy thước né tránh, song khó thoát nổi đạo hoàng quang theo đuổi như bóng với hình, bất giác đại binh thất sắc, tất cả đều rống lên, tuốt nhanh thanh kiếm đưa ra nghênh chiêu, tiếp thế. Không ngờ, kiếm quang lóe mắt, kiếm khí tựa vòng cầu, nhưng thấy Cừu Thiên Hiệp đổi chiêu biến thế miệng lại quát to lên:
- Hãy cầm chặt trường kiếm !
Tiếng "kiếm" vừa thoát khỏi vành môi Cừu Thiên Hiệp, đột nhiên nhiều tiếng "lẻng kẻng" vang lên.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn hai lần kêu lên thất thanh:
- Ngũ vị thiếu bang chủ ! Lui mau !
Cùng lúc đó, năm chiếc bóng người trăng bạc như ngọn pháo vô tri sắp nổ, xoài người tiến dưới ngọn hoàng quang, chẳng khác đoàn phù du cuồng dại đua nhau nhảy vào bóng đèn tự thiêu.
Cừu Thiên Hiệp đột nhiên rút đường "thánh kiếm" thu hồi thế tấn, đứng sững giữa tràng viện, dáng điệu thật oai phong lẫm liệt, tay cầm thanh "khô trúc thánh kiếm" chỉ vào năm tên thiếu bang chủ, quát nói:
- Năm vị tay kiếm không thắng nổi Cừu mỗ, thì không nên vọng tưởng đến quyển "Bổ thiên tàng thiết hạo khí thơ" !
Năm vị thiếu bang chủ của Bạch Hạc bang bấy giờ mới hoảng hồn, chúng đưa mắt nhìn lại thanh trường kiếm trên tay, mới hay đã gãy tiện hết phân nửa, chúng lấy mắt nhìn nhau ngơ ngác đến độ mất hồn, vẻ mặt trắng nhợt lúc trắng lúc hồng trông rất thảm hại:
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội bước mau tới trước dùng lời giảng hòa, bảo:
- Thắng bại là thường sự, đến đây là tạm đủ.
Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:
- Năm vị thiếu bang chủ Bạch Hạc bang chúng ta vốn không có tiền cừu hậu hận gì cả phải chăng !
Năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang lấy mắt nhìn nhau vừa quay sang Cung Chấn Viễn nói:
- Chúng tiểu điệt hội nghệ chẳng tinh, xin thế bá đừng cười nhé !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nói mau:
- Nói chi những lời như thế, Bạch Hạc bang kiếm phái oai trấn giang hồ, danh vang võ hiệp nhưng lần ...
Nói đến đây, lão vụt nín lặng, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp vì ái ngại.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, tiếp ngay:
- Nhưng lần này tại binh khí kém, năm vị nên tìm có kiếm báu, trở lại

đây lần nữa tìm tại hạ, tại hạ sẽ tùy thời mà hầu giáo quý vị !
Năm tên thiếu bang chủ mặt còn sắc giận, chúng ném nhanh năm chuôi kiếm gãy xuống đất, đồng thanh nói to:
- Các hạ nói hãy nhớ lời, chúng ta sẽ còn ngày gặp gỡ. Thôi đi !
Vừa nói dứt, năm bóng người bay vọt lên cao hàng trượng, biến hình vào bóng đêm phút chốc đã mất dạng.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, nhìn theo cả năm người đi khỏi bãi tha ma rất xa, mới quay sang đối diện Cừu Thiên Hiệp thở dài nói:
- Bạch Hạc bang năm con dã hạc, đây là lần đầu tiên chúng nếm mùi thất bại, nhưng khổ nổi tuổi thanh niên, khó có lòng nhẫn nại, khó chịu nhận sư chân ! Chúng không thể bỏ qua việc này được !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang có phong độ bất phàm, bèn cất giọng u buồn nói:
- Con nhà võ, ai cũng tự trọng lấy oai phong của mình, không tránh được !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười khổ, gượng nói:
- Lão đệ nói không sai, tuy ngươi không tự xưng là "thiên hạ đệ nhất kiếm thủ" nhưng theo kiếm thuật chiêu pháp, thì ngươi đã đạt đến mất nhập hóa xuất thần. Cung mỗ cam bái phục xin thua. Hẹn gặp lại !
Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội gọi nhanh:
- Cung chưởng môn. Cừu mỗ muốn hầu chuyện !
Cung Chấn Viễn quay lại, vẻ mặt thoáng qua một tia nghi ngờ, bất giác hỏi:
- Cừu lão đệ ngươi ? ...
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nụ:
- Nghe danh tiếng vũ nội kiếm thuật, đứng đầu là phái Tiên Hà Võ Đương, nổi tiếng rất lâu đời, hằng mong được gặp, dịp may rất ít có. Kính mời chưởng môn thi triển một vài chiêu của quý phái tuyệt học cho tiểu đệ được mở rộng kiến văn !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bấy giờ mặt bạc hóa hồng, mày ngài nhíu lại, lão đưa tay mân mê chòm râu điểm bạc, ngẫm nghĩ mà chẳng nói ra lời:
Không ngờ, phía sau lưng Cung Chấn Viễn, từ lâu không nghe tiếng động của mười tên kiếm sĩ Tiên Hà. Đột nhiên một trận gió nổi thoáng nhanh qua tựa hồ như tiếng động chân người, ngọn gió lại quyện thành hình tròn vây phủ Cừu Thiên Hiệp vào giữa. Bấy giờ mới rõ là mười tên kiếm sĩ Tiên Hà tủa vây phủ Cừu Thiên Hiệp, mười lưỡi gươm trần

lấp lánh ánh thanh quang, giơ lên ngang bụng, mỗi tên đều lộ vẻ phẫn nộ đến cùng tột, dường như chúng muốn mở trận thư hùng.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy mỉm cười, đôi mắt chiếu ra tia sáng long lanh, rọi thẳng vào mặt mười tên dũng sĩ Tiên Hà kiếm, đoạn quay sang nhìn Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn trầm giọng hỏi:
- Cung chưởng môn không thích cùng tại hạ động thủ mà ra lệnh cho quý phái đệ tử, dùng thuật "Ném đá dò đường" phải chăng ?
Cung Chấn Viễn cau mày khó chịu, bằng giọng nói đau buồn đáp:
- Cung mỗ là đàn anh có học thức, dù không thành mô phạm, chứ cũng xưng với nghĩa trượng phu ... ta tuyệt nhiên không có ý như thế, chẳng qua là ...
Cừu Thiên Hiệp vội cướp lời, bằng một giọng gay gắt nói tiếp:
- Chẳng qua là tại hạ tài sơ học cạn, đâu có đủ cho Tiên Hà phái cao thủ động chiêu, vì không xứng đáng !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua tái mặt, tay hữu run khẽ giơ lên chỉ thẳng vào mười tên dũng sĩ Tiên Hà, trầm giọng nói:
- Chúng nó là tay kiếm hữu hạng của bổn môn, hiềm vì trẻ tuổi người non dạ, tự ái sôi trào theo nhiệt huyết. Cừu lão đệ nếu muốn chỉ giáo thì cứ ra tay ... Cung mỗ không can thiệp !
Cừu Thiên Hiệp dõng dạc nói to:
- Chưởng môn không can dự, thì các ngươi cứ tự tiện.....Nào, xin mời thập vị anh hùng !
Vừa nói dứt, thanh "khô trúc thánh kiếm" chuyển nhẹ. Thoạt như chỉ là một khúc tre, đã lâu nước trỗ màu vàng, song rất hiếm có ở trần đời, vì trúc kiếm vừa nhích động nhẹ, lập tức phát ra muôn đạo kim quang, chói sáng cả ngôi nghĩa địa, tiếng kiếm kêu "réo" và ngân dài tựa như rồng gầm hổ rú.. Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, đột nhiên lắc nhẹ thân mình bay vọt lên cao ba trượng, và hạ xuống lên phiến đá trên một gò cao, vừa buột miệng gọi to mười tên đệ tử Tiên Hà phái:
- Các ngươi tự ý tự nguyện, bụng làm dạ chịu không được trách ta ... song các ngươi hãy tận lực mà lãnh giáo Cừu Thiên Hiệp một chiêu tuyệt học !
Mười tên kiếm sĩ đồng thanh đáp:
- Chúng đệ tử đã hiểu !
Giọng nói chưa dứt, bóng người đã trập trùng thoạt tiến, thoạt lùi, mười tên dũng sĩ và mười lưỡi gươm trần óng ánh, bức hãm Cừu Thiên Hiệp vào giữa trung tâm, khiến người hoa cả mắt chỉ thấy màu trắng bạc,

xanh xanh, chứ không thấy dạng người nào cả.
Ban đầu, chỉ thoáng qua như làn gió nhẹ dần dần, mười dũng sĩ của Tiên Hà phải càng vượt càng mau, kình phong càng đến gần càng lan rộng.
Sau cùng, không còn phân biệt được bóng người, kiếm phong thì réo lên như sấm rền gió thét phảng phất như hàng vạn kỵ binh ồ ạt cuốn tới như nước vỡ bờ.
Một phái tuyệt học, quả nhiên khác hẳn tay thường.
Cừu Thiên Hiệp không dám lơ đểnh, cầm kiếm hộ thân ngưng khí dưỡng thần, chẳng dám khinh thường vọng động, lại không dám sơ hở như trước. Một khắc qua.
Bỗng nhiên mười tên dũng sĩ phái Tiên Hà đồng thanh hét lớn:
- Hãy xem kiếm !
Mười người kêu lên một lượt rập nhau, như đất bằng nổi cơn sấm dậy, mười đạo kiếm phong đồng thời bay lông lốc đến, bốn phương tám hướng xung lên vầng thiết khí lạnh buốt người ...
Cừu Thiên Hiệp chép miệng khen thầm, thuận tay vung mạnh "khô trúc thánh kiếm" hóa ra chiêu "Văn kê khởi vũ" một trong Sanh tiêu kiếm pháp, trúc kiếm vừa chớp động một vòng, tỏa ra một vầng hoàng quang vàng buốt không khí, vừa cao giọng nói to:
- Cừu mỗ xin lãnh giáo !
Trúc kiếm vừa vung ra, bóng địch đã tiêu thất.
Nguyên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái đưa ra chiêu thế rợn người, đấy là chiêu dụ địch hư chiêu, thấy bước tới trước, chứ kỳ thật còn ở sau sáu trượng, đi chạy như thường lệ song kiếm chiêu đã thâu lại.
Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu "Văn kê khởi vũ" lại đánh vào khoảng không khí hư vô, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội thâu ngay "trúc kiếm" rùng mình giữ bộ, vừa đưa mắt thăm dò địch tình động tịnh ra sao.
Không ngờ, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái đột nhiên quật khởi, tất cả đồng lực một tiếng rập nhau, vang lên một tiếng kinh hồn, mười luồng hào quang chớp nhoáng của trường kiếm, mau như lưu tinh, thế cứng hơn phi mã, như nhiều tia điện quét ngang trời, đây là một chiêu biến ảo khôn lường, lợi hại không kể xiết.
Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, sự cấp bách trong chớp mắt, vận công không còn kịp, chỉ còn cách giơ cao "khô trúc thánh kiếm" sử dụng chiêu thần tốc là "Thấp Long tại thiên" múa nhanh để phòng thân.

Cách đấy ba trượng xa, Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, đột nhiên kêu rống lên:
- Các ngươi mau thối lui, lấy quạt hộ thân tức khắc !
- Ối chao ! Ối !
Nhiều tiếng kêu kinh khủng nổi lên, bóng người phân tán nhanh, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái, đang cuốn tròn bên vòng chiến, bỗng dạt ra. Trong số mười người, có ba người bị hất văng thiết kiếm. Ba người này vội lấy quạt múa lên để hộ thân, số còn lại tuy không bị thương, nhưng hảy cây quạt bị kiếm phong thổi nát, bay tứ tán.
Cừu Thiên Hiệp tron cơn gấp rút, liền hoành thân thi triển chiêu thế, không rõ ý gì chàng sử dụng hai chiêu "Mạng vận kiếm" và "Thường thắng bát kiếm" là hai chiêu tuyệt học bí truyền chợt nghe Cung Chấn Viễn rống bên tai, mới vội thu hồi thế kiếm hộ thân, và cũng nhờ đó mà hai chiêu thế tuyệt học chỉ thi triển một phần nhỏ.
Bấy giờ chàng mới tỉnh chí, định thần nhớ lại, bất giác bảo nhỏ với mình:
"Toi công !" Thật ra, nếu Cừu Thiên Hiệp không thâu hồi hai chiêu thế, thì mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái, khó tránh được máu đổ rừng hoang, thây phơi mộ đài.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, từ trên cái gò cao vội nhún mình nhảy xuống, đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, vòng tay thi lễ nói:
- Đa ta lão đệ đã nương tay, tha cho chúng !
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt khẽ đáp lời:
- Chương môn nhún nhường thái quá !
Không ngờ, Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bước sấn tới trước, cây quạt tiêu diêu xòe rộng ra phe phẩy bằng giọng nói trân trọng bảo:
- Cung mỗ tay tả phiến, tay hữu kiếm, hội cùng ba mươi năm công lực và kim tượng danh dự trong võ lâm, thừa nhận "Kiếm phiến song tuyệt" Cung mỗ thật lấy làm hãnh diện vô cùng, nhưng mà sự kết quả ra sao. Cung mỗ thật không biết đến. Hôm nay, xin mượn thiếu hiệp những đường kiếm thuật thần kỳ, để mà đo lường thử tài bộ của Cung mỗ xem đến đâu vậy xin thiếu hiệp chớ bỏ qua.
Lời nói của Cung Chấn Viễn phân minh là muốn động thủ qua chiêu, nhưng xuất phát từ cửa miệng của một vị chưởng môn nên lời lẽ phải khiêm cung và cam mỉ.
Nhân đó Cừu Thiên Hiệp vòng tay cung kính đáp:
- Cung kính chẳng bằng vâng lời, song tại hạ có một lời yêu cầu nho

nhỏ.
Cung Chấn Viễn ngạc nhiên hỏi:
- Lão huynh đài, ngươi muốn ta đánh cuộc ư ?
Lời nói vô cùng trang trọng, hiển nhiên là Cung Chấn Viễn nói thật tình, không đùa.
Cừu Thiên Hiệp đáp nhanh:
- Không dám ! Chỉ vì tại hạ có trong tay lưỡi "thánh kiếm" quá sắc bén, chỉ xin mượn một vị nào của quý phái một thanh kiếm thường, như thế mới gọi là công bằng và hợp lý trong cuộc qua chiêu.
Cung Chấn Viễn vội khoát tay từ chối nói:
- Không cần thiết ! Vì thanh kiếm của Cung mỗ ... rất khác xa loại kiếm thường dùng !
Nói xong, quạt giao tay tả, tay hữu đưa lên vai nắm lấy đốc kiếm rút "soạt" ra khỏi vỏ, một thanh kiếm cổ kiếm dài ba thước hai tấc, màu xanh biêng biếc ấy là cây "Tòng văn cổ kiếm" một thanh kiếm kỳ cổ nhất đời.
Thật vậy, Tòng kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, màu xanh lá mạ chiếu mát mặt, hơi lạnh rợn người kèm theo tiếng kiếm phong, nghe o o ngân dài như phụng gáy, sánh với mười thanh kiếm thép của mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái khác xa nhau một vực một trời.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thuận tay vũ lộng một vòng "thử" thân kiếm đảo nghiêng nghiêng đã phát ra tiếng kêu "oong oong" ánh thanh quang theo đó mà tuôn ra xanh biết cả trời, kế đấy bèn thu kiếm để ngang bụng, bằng giọng nói trầm hùng bảo:
- Thanh kiếm này truyền đến tay Cung mỗ, có trên mười đời, ước chừng năm trăm năm lịch sử, tuy không chém đá như bùn song có thể thổi lông đứt đoạn. Lão đệ đài, ngươi hãy cố gắng nhé !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy "Tòng văn cổ kiếm" rời khỏi vỏ đã biết là loại bữu kiếm, giờ được nghe qua càng lấy làm tin tưởng, do đó chàng tủm tỉm cười tiếp lời:
- Thì ra là thế, tại hạ vui lòng lãnh giáo ! Xin mời !
Nói dứt, chàng bao kiếm vòng tay, nhấc bổng thân mình lui ra xa bảy bước, hai chân bẹt ra hình chữ bát, mình rùn xuống thấp, mặt ngó ngay tới trước, thật là phong độ của một tay cao thủ thượng thừa, cung mà không kiêu ngạo, kính hòa đủ lễ nghi.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội hoành kiếm day ngang, khiếm tốn nói:

- Lão đệ đài ... quá nhiều nghi lễ !
Nói xong, lão khoan mình xuống thấp như tọa bộ, ấy là chiêu thức hộ thân của hàng kiếm khách lão luyện. Thoạt nhiên như thi lễ bên quyền cước.
Hai người đứng xổm đối diện nhau, đồng thanh hét to:
- Miễn luật !
Hai bóng đang đối chiếu bỗng phân ra, một xanh một vàng, biến thành hai luồng ánh sáng chớp lóe và bay lượn.
Nguyên cả hai đang dùng hư chiêu để mà đo lường trình độ của nhau, nào là nhảy né hộ thân, nào là giở bộ trầm thủ thế, hai bên diễn ra vài đường hư ảo, sau cùng mới rùn bộ đưa mắt nhìn nhau, hầu chờ địch thủ tấn chiêu.
Luận về kiếm thuật, rất khác xa các loại binh khí khác như côn đao, cổn, phủ, vì sự học tập thuần về khí, không bao giờ khinh thường mà tấn chiêu trước, chỉ vì lấy tịnh chế động, nếu để sự giận dữ làm cho khí huyết phủ trầm sẽ thua ngay ...
Sở dĩ hai người đều chuẩn bị, răn lòng mình không nhích động, ai thất bại là kẻ đã ra tay trước.
Vì thế, hai người tràn qua né lại, bốn mắt giao nhau không ai chịu xuất thủ.
Đột nhiên ... Cừu Thiên Hiệp rùn bộ đổi thế, lại cất tiếng hét to:
- Chưởng môn, tại hạ xin vô lễ !
Lời nói dứt, chiêu kiếm đã thành, đạo quang vàng như ánh sáng chiều, tỏa ra sáng rực bãi tha ma, chiêu "thường thắng bát kiếm" vũ lộng như rồng vàng uống khúc, lượng theo mây, lướt theo gió cuốn thành một trận phong ba truy kích đối phương.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn reo to:
- Quả nhiên chiêu thế phi phàm !
Lời nói dứt, tả thủ phe phẩy quạt tiêu diêu ... tay hữu cử thanh "tòng kiếm" ra nghênh địch, hai bên đối thủ đã mở đầu trận so tài.
Nên biết, Cung Chấn Viễn vừa đua ra chiêu thế, đây là một chiêu tuyệt học của phái Tiên Hà, thấy chiêu thế rời rạc không hình thức, kỳ thật là bên trong nó biến hóa muôn đoạn, huyền bí ẩn trong chiêu khiến người không thể lượng được.
Nhân vì khi đưa kiếm ra, mũi kiếm đã điểm thân kiếm lạìquằng, lưng kiếm lại vạch, chuôi kiếm cũng như xích tòng, phong kiếm tỏa ra làn gió mỏng bảo vệ bàn tay, đấy là năm nguyên tắc lớn của kiếm thuật

“Thiên địa quân thân sư”. Năm nguyên tắc này dùng phổ vào chiêu thức để chế địch một uy lực dùng để phát huy phả kích.
Vả lại, thêm vào đấy cây quạt tiêu diêu luôn luôn thủ hạ bộ, khi thuận theo đà kiếm quạt tới, khi nghịch thì quạt ngang binh khí địch, tuy cánh quạt mỏng manh, nhưng có một đạo lực rất hùng hậu đủ sức đẩy rơi các loại bịnh khí, khi cận chiến thì quạt vào mặt, bụng địch thủ. Nhân đó, quạt phổ vào kiếm, kiếm chuyển ra chiêu tuyệt học “Song tuyệt kiếm phiến”.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế kiếm biến ảo khiến cho mặt mày thất sắc mồ hôi rịn ướt toàn thân.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 43
Oan Gia Đeo Đuổi
Hai Gái Chận Đường

Đứng một bên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái cất tiếng hô to như sấm nổ:
- Hay tuyệt !
Thiên thủ vệ đa Cung Chấn Viễn thầm đắc ý, tuy không muốn tạo sự thương tâm cho người khác, song tâm ý không quên phần thủ thắng, tay hữu kiếm tòng đảo mạnh, tay tả quạt tiêu diêu hạ trầm, lại cất tiếng nói to:
- Xin...
Tiếng “nhường” chưa thoát khỏi vành môi, Cừu Thiên Hiệp mày ngài đảo ngược, mắt biếc chuyển nhanh, tay đả hạ trầm cao giọng khen:
- Chiêu số tuyệt diệu....
Bóng người xoáy tít quay động, bỗng phân ra hai, cây quạt của Cung Chấn Viễn đột nhiên bị đẩy khỏi vòng tay văng bay lên cao mấy trượng. Tiếp theo đấy là một tiếng “koeng” của sắt thép nổi lên nhẹ.
Cung Chấn Viễn cảm thấy cánh tay hữu tê buốt, vội xách thanh “cổ kiếm” nhảy lùi ra sau mấy trượng dư.
Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu thế, bị đạo dư lực kình khí đẩy lui ra ngoài bảy bước.
Lại thấy cây quạt Cung Chấn Viễn đang lơ lửng giữa khoảng không, lại rơi từ từ xuống, kề bên Cừu Thiên Hiệp nhanh như cắt, tay hữu giơ cao

lên mũi "khô trúc thánh kiếm" chọc thủng cánh quạt, thuận tay chàng phất mạnh "kiếm thánh" đẩy cây quạt bay về phía Cung Chấn Viễn, đồng thời kêu to:
- Hãy tiếp lấy....
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đang mở to đôi mắt nhìn vào đầu mũi kiếm "Tòng văn cổ kiếm" của chính mình, một sự thương tâm đến cùng cực nổi lên làm cho gương mặt già nua lúc bạc, lúc hồng đôi mắt lờ đờ, người như điên dại, gương mặt hiện lên đầu vẻ kinh hoàng, trố mắt nhìn thanh kiếm đến độ xuất thần.
Đến lúc nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét bên tai, Cung Chấn Viễn mới hoàn hồn ngó lên, thấy cánh quạt bay vút vào mặt, vội đưa tay tả bắt chộp lại, đồng thời lão giương đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trối, nín lặng không nói được nửa lời.
Cừu Thiên Hiệp bấy giờ mới tỉnh ngộ, hồi tưởng:
"Chẳng nhẽ thanh kiếm kỳ cổ của lão đã hư ?" Chàng lại nghĩ nhanh: "Nếu thanh Tòng văn cổ kiếm bị hư bẻ, thì cây thánh kiếm của chính mình chỉ là một cành trúc khô thế nào còn nguyên vẹn được" Nghĩ đến đây chàng để ngang "khô trúc thánh kiếm" trước mặt dưới ánh sáng trăng, thì thấy thanh trúc kiếm vẫn nguyên vẹn, không sức mẻ tí nào, nước bóng vẫn trơn láng, không hề trầy khuyết, nên cảm thấy kỳ lạ vội cất tiếng hỏi Cung Chấn Viễn:
- Cung chưởng môn, thanh Tòng văn cổ kiếm của người có...
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc hồng cả hai vành tai, năm chòm râu đuột run lên như gió thổi, lão cất tiếng thở dài nói:
- Ta không ngờ thánh kiếm kỳ cổ là vật trấn môn tương truyền đến mười chín đời người, nay đến phiên ta lại bị nhục thế này. Cung Chấn Viễn chưởng môn Tiên Hà phái ngày nay đã trở thành kẻ tội nhân đối với những anh hồn đã khuất !
Lời vừa nói ra, Cừu Thiên Hiệp nghe tái mặt luôn cả mười tên kiếm sĩ phái Tiên Hà không hẹn mà đồng kêu lên một tiếng "á" kinh ngạc, mỗi tên đều run lên vẻ mặt nhuộm đầy buồn thảm, tía mắt chưa hết kinh hoàng.
Cừu Thiên Hiệp vội hỏi ngay:
- Cung tiền bối bảo sao ?
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đưa thanh "Tòng văn cổ kiếm" ra trước mặt quay nhẹ một vòng, lại dùng lời nói quá trang trọng bảo:
- Bổn môn cổ kiếm là một phẩm vật tột đời, chỉ vì ta Cung Chấn Viễn

công lực chẳng ra gì, học nghệ không tinh, nên nguyện đóng cửa để tạ lỗi với tiền nhân ! Cừu Thiên Hiệp không can hệ đến việc này !
Nói xong, lão đưa tay áo vẫy mạnh vào nhóm mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, ngầm ra hiệu cho chúng cất bước.
Mười tên kiếm sĩ Tiên hà đối với Cừu Thiên Hiệp rất uất hận và bất phục, song chưởng môn đã ra lệnh, chúng đâu dám cưỡng lại, vì thế...
Mười tên kiếm sĩ đồng thanh kêu lên:
- Hãy đi thôi !
Mười bóng người chớp lạch, xung bắn lên cao mấy trượng, nhắm hướng đường cái quan chạy tới như trối bão, trong nháy mắt đã chìm mình khuất dưới bóng đêm.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn chắp cây "Tòng văn cổ kiếm" vào vỏ, vẻ mặt chưa hết lạnh lùng, miễn cưỡng nhếch mép nở một nụ cười đau khổ, hai tay vòng lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:
- Câu chuyện đêm nay, Tiên Hà phái tự xét nghệ nghiệp chẳng tinh, và việc làm không cân nhắc, mong thiếu hiệp dùng lời nhân đức khi đề cập chuyện này với mọi người. Xin dung cho Cung mỗ còn chút ít thể diện !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, lấy làm bàng hoàng chua xót cho hoàn cảnh của vị chưởng môn, bèn cất tiếng hiền hòa cung kính đáp:
- Chưởng môn nói chi những lời này, tại hạ tuy có trong tay kiếm thánh rất sắc xảo, nhưng về nghề nghiệp thì....đêm nay vãn hạ chưa thi triển cho nên quý vị tôn phái chưa có dịp lộ sở trường. Tại hạ tuy đã hơn thánh kiếm song chẳng lấy gì làm hứng thú !
Cung Chấn Viễn nghe qua hơi tái mặt, không lộ vẻ gì hân hoan hay tha thứ, mà trầm giọng nói to:
- Xin cáo từ !
Nói xong, lão quay người qua phía hữu toan cất bước. Không ngờ Cừu Thiên Hiệp nhanh chân bước sấn tới trước cản lối đi vừa nhẹ giọng:
- Xin chưởng môn khoang đi !
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội thối lui một bước trầm giọng hỏi:
- Ngươi muốn giữ ta lại hay sao ? Ngươi muốn gì ?
Vừa nói dứt, lão giũ mạnh cây quạt, che ngay bụng tay hữu lại nắm chặt đốc kiếm, chân dạt hình chữ đinh thủ thế.
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vẫn lấy làm khó nghĩ vội hỏi:
- Chuyện gì thế ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang, hỏi lại:

- Chưởng môn có bằng lòng chỉ giáo không ?
Cung Chấn viễn đáp mau:
- Nếu được... có thể !
Cừu Thiên Hiệp quắc cặp mắt tinh anh, nhìn thẳng vào mặt Cung Chấn Viễn điềm đạm hỏi:
- Cuộc đại hội trên Hương Lô Phong - Cảo sơn vào tiết đoan ngọ vừa qua, Cửu đại môn phái đều một lòng ước hội, quý chưởng môn tại sao đến giờ lại thất ước, chăng nhẽ tượng "Bích ngọc cổ phật" là tín vật của Ngộ Phi đại sư bấy giờ hết hiệu lực rồi sao ?
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc dường như đất sập trời long, lão đưa mắt nhìn trừng trừng vào Cừu Thiên Hiệp một lúc lâu mới lên tiếng, bằng giọng nói chân thành đáp lại:
- Đại hội vào tiết đoan ngọ ? Ngộ Phi đại sư lại truyền lệnh lần thứ hai và đã thủ tiêu lệnh trước !
Cừu Thiên Hiệp nghe những lời Cung Chấn Viễn vừa nói, một áng mây ngờ vực nổi lên làm tối cả tâm hồn liền cúi đầu nghĩ ngợi:
"Phái Thiếu Lâm là minh chủ trong Cửu đại môn phái mà Ngộ Phi đại sư là một người chánh phái đầy thanh dự, luôn cả giang hồ võ lâm cũng coi Ngộ Phi đại sư là người tiền nhân vọng trọng, chẳng nhẽ đại sư bày ra buổi ước hội để gạt ta hay sao, tại sao đại sư lại không bảo ta trước có tiện hơn không ? Lạ thật... " Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ vội lên tiếng hỏi:
- Cung tiền bối ! Giải tán buổi ước hội tiết đoan ngọ có gì làm bằng cớ chăng ?
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đáp ngay không suy nghĩ:
- Phải có chứ ! Ước hội cũng do tượng "Bích ngọc cổ Phật" làm tín vật thì thủ tiêu buổi hội tiết đoan ngọ vẫn dùng vật tín ước là "Bích ngọc cổ Phật" làm bằng chứng cớ sao !
Cừu Thiên Hiệp thở dài buồn bã, vừa chép miệng trách thầm:
"Thực ta không ngờ Ngộ Phi đại sư, nỡ gạt gẫm ta !" nghĩ đến đây lòng chàng dâng lên một nổi buồn khó tả, bèn đưa mắt nhìn Cung Chấn Viễn bằng những tia mắt dịu hòa hỏi:
- Xin phép hỏi chưởng môn, lần thứ hai đưa ra tượng Bích ngọc cổ Phật, để giải tán buổi ước hội đoan ngọ Ở đâu, vào lúc nào quý phái nhận được ?
Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn không do dự đáp:
- Lần thứ nhì ước lệnh "Bích ngọc cổ Phật" lại không truyền đến tổng

đàn của Tiên Hà phái, mãi cho đến ngaày mùng bốn tháng năm, chỉ còn một ngày nữa là đến tiết đoan dương... thì lúc đó Bát đại môn đã lại tụ họp ngoài chân núi Cảo Thiếu Lâm rồi.... lúc đó thì ước lệnh truyền đến bảo thủ tiêu buổi hội, riêng phần Cung mỗ có dắt theo nhiị đại đệ tử gồm mười người đến dự hội, không ngờ chưa đến nơi đã được tin giải tán, nên Cung mỗ và chúng đệ tử lặng lẽ về không... công việc chỉ thế !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhủ thầm:
"Nếu như thế ắt là có nhiều điểm sai sự thật ! Vì hôm mùng bốn tháng năm, chính mình ở tại Thiếu Lâm tự. Ngộ Phi đại sư truyền lệnh thủ tiêu buổi hội thiì không có lý lắm, vì chính mình theo sát chân đại sư không rời nửa bước, và trong chùa lại xảy ra vụ mất chân kinh, náo loạn cả lên, nhứt động gì cũng rõ, tại sao vụ truyền ước tín lại không hay.... ?" Cừu Thiên Hiệp nghĩ không ra lẻ, nên cúi đầu nghĩ ngợi không nói được nữa.
Thiên chủ vệ đà Cung Chấn Viễn thấy chàng thộn mặt ngồi nghĩ ngợi, bèn hỏi tiếp:
- Này huynh đài, ngươi hỏi ta việc đó để làm gì ?
Bấy giờ, sự thật còn nằm trong vòng bí mật, nên Cừu Thiên Hiệp không tiện đưa ra ý kiến, bèn thẩn thờ đáp xuôi:
- Tại hạ trong nhất thời nhớ ra nên tiện hỏi vậy thôi, chứ không có ý kiến gì ?
Thiên chủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười đau khổ, bằng giọng nói cực trầm buồn tiếp:
- Thiếu hiệp có gươm kỳ cổ, có chiêu thế tột đời, thì danh hiệu "đệ nhất kiếm thiên hạ" không có gì phải nói nữa, theo sự thành thật của Cung mỗ, thì thiếu hiệp rất xứng đáng hưởng danh hiệu đó. Còn cuộc hội ước tại Hương Lô phong mục đích có bao nhiêu đó thôi, hôm nay Trung Nguyên võ lâm kẻ đứng đầu chỉ là thiếu hiệp mà thôi.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp nói những lời khiêm tốn, thì Cung Chấn Viễn rún nhẹ đôi vai cất tiếng "huýt" một hơi dài đoạn nhấc mình lên cao mấy trượng nhanh như cánh én đầu xuân chỉ nháy mắt đã biến mình sau màn đêm dày mịt.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, không rõ nguyên nhân nào Ngộ Phi đại sư thủ tiêu buổi hội tại Hương Lô Phong, lại giấu nhẹm không cho chàng biết rõ một mảy may nào ?
Cung Chấn Viễn đã biến mình mất dạng từ lâu mà Cừu Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chàng đứng trơ trọi như phổng đá giữ tha ma.

Lúc bấy giờ, ánh nguyệt đã xế tà, ước độ khoảng cuối canh tư gần bước sang đầu canh năm, tuy vào mùa hè nóng bức, nhưng nhiều ngọn gió Nam thổi đến nghe mát rười rượi tựa gió xuân.
Cừu Thiên Hiệp không dám nghĩ ngợi nữa, chàng cất bước đi chầm chậm, chàng lại nghĩ:
"Ta nên trở về khách điếm nghĩ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên đường." Vừa cúi đầu lầm lủi chẳng mấy chốc đã rời khỏi vùng mộ địa mà đến đường cái quan, lúc này chàng toan giở thuật khinh công nhắm hướng thị trấn đi tới.
Bỗng thấy xa xa có một bóng xanh bay lơ lửng giữa màng đêm, thật nhẹ nhàng thanh thoát, song nhanh như sao sa điện xẹt, hướng thẳng phía trước đồng thời chàng nghe được giọng nói từ hướng đó văng vẳng bên tai.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết ngay là giọng nói của thiếu nữ bèn chép miệng nói thầm:
"Rõ là nợ" Ngay lúc đó chàng vội giảm bớt nội lực đứng hẳn lại đưa mắt nhìn bốn phía quan sát.
Nguyên chiếc bóng xanh này không ai xa lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.
Cừu Thiên Hiệp reo lên vui vẻ:
- Ồ... Bích cô nương ! Xin thứ cho tại hạ không nhận rõ !
Bích Lệ Hồng dường như nhận rõ Cừu Thiên Hiệp bất giác gương mặt trắng hóa hồng nhưng sự xúc động chỉ thoáng qua trong nháy mắt, lại phục hồi gương mặt như đóa hoa đào, đầy vẻ vui tươi xuân mộng, thật là một sự vui mừng bất ngờ, nên đôi mày liễu lúc cao lúc thấp, đôi mắt hạnh hàm chứa đầy nét tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập:
- Là ngươi ?
Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người hiền chân thành nên hỏi ngay:
- Phải chính tại hạ ! Bích cô nương đêm khuya canh vắng một mình đi đâu đấy ?
Bích Lệ Hồng nhếch mép cười tình:
- Chẳng nhẽ ngươi lại đi hai mình sao ?
Cừu Thiên Hiệp bị cô ả hỏi một câu không trả lời được, song cố gượng... lúng túng đáp đùa:
- Hừ, tại hạ vẫn có một... một người thôi !
Bích Lệ Hồng nhìn thấy sắc diện và điệu bộ lúng túng của Cừu Thiên Hiệp thật khó nín cười khiến nàng cao hứng nói:

- Này nhé, ngươi một mình ta cũng một mình, gặp nhau tại đây chẳng phải là hai mình hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó nghĩ, bất giác đỏ mặt tía tai, gượng cười đáp:
- Ồ à ra thế ! Bích... cô....
Bích Lệ Hồng bĩu môi, dùng giọng mũi hỏi:
- Có phải ngươi đang lo sợ lắm không ?
Cừu Thiên Hiệp giương to đôi mắt nhìn Bích Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:
- Ta mà sơ..... ? Ta sợ cái gì chứ ?
Bích Lệ Hồng bĩu môi, bằng giọng nói mập mờ bảo:
- Chẳng phải ngươi sợ kẻ "gai chôm chổm" nhìn hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp điên người lên vì danh từ quái lạ bèn hỏi lại:
- Cái gì là "gai chôm chổm" ? Gai chôm chổm là ai ?
Bích Lệ Hồng cười nhoẽn miệng, ngắt lời:
- Ngươi khéo vờ vĩnh ? Thật không biết gai chôm chổm là ai à ?
Cừu Thiên Hiệp như lạc vào "U mê động", lắc đầu nguây nguẩy kêu lên:
- Thật rõ khổ ! Tại hạ chưa nghe danh từ quái dị đó.
Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trong bóng rừng đầy cả lá đưa ven đường, bay vọt ra một bóng trắng xóa, thân mình nhẹ nhàng hạ xuống ngay tràng, lại nghe giọng nói eo éo thét lên:
- Chính mình không biết rõ mà dám gọi người là gai chôm chổm !
Cừu Thiên Hiệp nghe thấy người vừa đến là Hồng hoa lệnh chủ Huyết quang giáo phó giáo chủ Nhan Như Ngọc, lòng chàng nổi lên một sự phiền não đến cùng cực, vì oan gia ở đâu đến cùng một lúc, thật rõ khổ !
Bấy giờ, Bích Lệ Hồng cười lanh lảnh bằng giọng nói trêu:
- Thật không ngoài sự ước đoán của ta, gã họ Cừu đi đến đâu bọn gái đeo sát gót... !
Nhan Như Ngọc cau mày hét lên:
- Ngươi cũng theo hắn đến đây ư ? Hắn với ngươi là gì ?
Bích Lệ Hồng nhếch mép cười nhại nói:
- Xì ! Ai đi theo hắn sát đuôi thì rõ ? Hắn là ai ?
Cừu Thiên Hiệp thấy Nhan Như Ngọc sắc giận hiện đầy mặt, chân tay thủ thế, bèn dịu giọng khuyên:
- Hay lắm ! Hay lắm ! Nhan cô nương hãy nói một câu xem nào !
Không ngờ, Nhan Như Ngọc nhanh như bướm, đã bước sấn tới trước

đưa tay chỉ Bích Lệ Hồng nhìn Cừu Thiên Hiệp nói như hét:
- Ngươi không bênh nó à ? Tại sao ngươi không nói với nó một câu, mà bảo ta ? Vì cớ nào mà nó dám gọi ta là "gai chôm chổm" ?
Bích Lệ Hồng thấy thế cười khì, bằng giọng nói lanh lảnh thét to:
- Hồng hoa, hoa hường chẳng có gai chơm chởm hay sao ? Tại sao ngươi không thừa nhận ?
Nhan Như Ngọc phừng phừng lửa giận, đưa tay rút nhanh thanh trường kiếm múa một vòng hư chiêu đoạn thu kiếm thủ thế đưa tay chỉ Bích Lệ Hồng hét to:
- Tuốt kiếm mau ! Bổn cô nương sẽ dạy ngươi !
Bích Lệ Hồng tái mặt giương đôi mắt phượng tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc, thét lên lanh lảnh:
- Bổn cô nương há sợ ngươi sao ?
Vừa nói dứt, tay liền tuốt nhanh trường kiếm rún bộ như thể phượng xòe, toan giữ thế tấn chiêu.
Hai vị cô nương giận lên như đôi hổ cái đói mồi kẻ mặt tái xanh, người mày xếch ngược, lườm nhau như chực nuốt tươi địch thủ.
Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, vội chen vào giữa trung gian, hai tay đưa ra hai bên nói:
- Bích cô nương, Nhan cô nương, hai người....
Hai cô gái tay lăm lăm trường kiếm, đồng thanh quát lớn:
- Ngươi hãy tránh ra.... !
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng, vì thấy cả hai vượt qua khỏi mình, tay giơ chân nhún thân xuất chiêu vừa cất tiếng hô to:
- Các ngươi muốn làm gì thế ?
Bấy giờ, Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc kiếm chiêu đã thành, hai người đồng nghiêng mình xuất chiêu.
- Keng !
Một tiếng kim khí chạm nhau ngân lên như gió rít, tia lửa văng tung tóe, hai người đã giao qua một chiêu, đồng thời nhảy lùi ra sau, soát lại thanh kiếm lần thứ rồi nhảy ra ác đấu.
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, thấy cả hai chiêu qua lại, các thế cực nhanh không còn vẻ gì nhân nhượng nữa, chàng bước tới trước cao giọng hét:
- Mau dừng tay ! Dừng tay lại !
Nhưng hai cô nàng nhanh như phượng vũ chiêu thế tựa phong ba, đánh va nhau không ai chịu kém hơn ai, nên chẳng ai chịu ngừng tay.

Luận võ công lực của hai người không phân thượng hạ, kiếm chiêu chỉ suýt soát nhau, nhưng bấy giờ vì Cừu Thiên Hiệ, khiến cả hai dốc hết sức bình sanh để phân tài cao thấp.
Làn kiếm qua lại, hai cô gái nhảy lồng lộn càng mau đánh lẹ, một lam một trắng như hai chiếc cầu vòng trắng xòe tựa kiếm quang, uyển chuyển như đôi bướm chập chờn rất đẹp mắt.
Thời gian mau như chớp, nhoáng cái cả hai đã giao nhau hai mươi chiêu thế, dường như chúng cố liều mạng đấu với nhau, cố đưa ra những đường chiêu tuyệt mạng.
Cừu Thiên Hiệp hò hét chẳng dứt, song chẳng biết dùng lời gì khuyên giải.
Bỗng nhiên... chàng nhìn thấy Nhan Như Ngọc kiếm chiêu dũng mãnh, ánh sáng bạc xạ dài, hai hàm răng ngọc nghiên chặt, biết rằng nàng vận thêm công lực mà đưa ra những chiêu tuyệt thế.
Còn Bích Lệ Hồng hơi thở ồ ồ, mồ hôi rịn ướt trán, tay kiếm tựa hoàng hoa, phát xuất những đường chiêu khốc liệt dị thường.
Nên biết về kiếm thuật đạo, kiếm chiêu không nên tận dụng nội lực, mà trái lại dùng phân lực cực nhẹ, chỉ vì chiêu phải dùng toàn nội lực hầu lấy nhu để chế cương, đúng thế khắc định tranh thắng.
Lúc bấy giờ hai cô nàng vùi đầu đánh nhau không còn phân chiệu, biện thế nữa, mà chỉ tận dụng cả tâm lực ra so tài quyết tử chỉ vì tâm trạng cả hai đang đứng vào cuộc diện "Mê"...
Cừu Thiên Hiệp đưa đôi mắt lành lạnh, nhìn xem hai cô ả như một khách bàng quang xa la.....
Chàng thấy hai cô ả đánh nhau trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, mồ hôi rịn ra ướt trán hơi thở hồng hộc, chang lại nghĩ: "Nếu để hai cô ả đánh vùi, tất phải có một thảm hai một bị thương" Vì nghĩ thế, nên chàng không thể làm kẻ đứng xem trò, bèn vươn thẳng hai tay, nhích động mạnh đôi chân, dùng thế Lôi hành cửu chuyển luồn mình vào giữa trận kiếm quanh thân pháp mau lẹ vô cùng. Đôi tay nhanh nhạy nhắm ngay đích cầm kiếm của hai cô gái chộp mạnh, đồng thời quát to:
- Hai người hãy dừng tay mau !
Bích, Nhan hai cô gái cứ thế giao phóng quá mạnh, bất thình lình bị chộp vào cánh tay, làm mất cả thăng bằng và buốt lên như dao cắt, cả hai không hẹn đồng kêu to lên một tiếng thất thanh, vội thu hồi trường kiếm đứng sửng lại..

Cừu Thiên Hiệp một tay nắm một người nổi giận hét to:
- Các ngươi điên rồi hay sao, vô duyên vô cớ đem tánh mạng ra đùa hay sao ?
Nhan Như Ngọc mặt mày xám ngắt, bĩu môi nói:
- Ngươi lại hỏi nó ?
Bích Lệ Hồng không chịu kém, đưa tay xỉa xói Nhan Như Ngọc nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Tại sao ngươi không hỏi nó ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm phiền não, hai tay thẳng cánh vung hai cô gái văng ra hai bên tả, hữu cách nhau xa hàng mấy trượng.
Bích, Nhan hai cô nương bị té lùi ra sau mấy bước, chúng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau lom lom như chực nuốt sống lẫn nhau.
Cừu Thiên Hiệp nổi cáu quát to:
- Nếu ai muốn động thủ, thì hãy đến tìm ta ?
Hai người liếc mắt nhìn nhau bằng những tia căm hờn, oán độc đồng thời bốn gót sen đi động lại buộc miệng gọi "Hay" tất cả đều rún mình nhảy đến trước, toan hỗn chiến lần thứ hai nữa.
Cừu Thiên Hiệp càu nhàu:
- Thật là oan gia.
Bích, Nhan hai cô ả đứng đối diện nhau song chẳng cứ chưởng, vung gươm nữa, và giương đôi mắt nhìn nhau như trực thị.
Cừu Thiên Hiệp không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, bèn cất tiếng thở dài thườn thượt bảo:
- Nhị vị cô nương vốn không có cừu sâu oán nặng, việc gì phải lấy tính mạng mà đùa giỡn với tử thần ! Chẳng nhẽ hai người muốn một còn, một mất hay sao ?
Bích Lệ Hồng sẳng giọng nói:
- Tôi muốn lấy tính mạng nó làm gì ?
Nhan Như Ngọc không kém, gay gắt bảo:
- Ai cần lý sự với ngươi !
Nói xong, cả hai sắc mặt vô cùng nghiêm khắc nhìn nhau động thủ.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế, vội nhảy vọt vào giữa nói to như quát:
- Dừng tay mau ! Các vị muốn gì thì cứ nói với nhau, chẳng được ư ?
Bích Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt phượng nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trìu mến, cất giọng hỏi:
- Nghe nói thiếu hiệp và Cửu đại môn phái hội nhau ở Hương Lô Phong vậy kết quả ra sao ?

Nhan Như Ngọc không đợi Cừu Thiên Hiệp trả lời, đôi mắt ướt tình xuân nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nồng cháy, bằng giọng nói trong êm bảo:
- Thiếu Hiệp đường xuống Giang Nam đầy dẫy cạm bẫy, ta đặt biết chú ý ngươi chớ nên can thiệp vào việc người khác hư việc, hãy đề phòng, cố bảo vệ lấy thân !
Bích, Nhan vừa nói dứt, hai cô ả lại đứng chống nạnh nhìn nhau bằng những tia nảy lửa như cố ý khiêu khích và toan giữ thế tấn chiêu.
Cừu Thiên Hiệp thấy vậy nghĩ thầm:
"Hai cô gái này thật lạ, đồng đến đây tìm ta, lại có ý tốt lo lắng cho ta, tại sao cá nhân của họ dường như bất mãn mà giở trò tranh sống tranh chết với nhau.... " Vì nghĩ như thế chàng bắt đầu khổ sở bảo:
- Tại hạ không rõ gì cả, hai vị cô nương nếu có ý tốt với tại hạ, là tự nhiên cùng một hướng một ý chí với nhau.... chứ tại sao....
Nhan Như Ngọc phá lên cười lanh lảnh, bằng giọng nói kiêu kỳ bảo:
- Hừ ! Ai mà có một ý chí như nó !
Bích Lệ Hồng không chịu kém bèn mỉm cười ngạo nghễ nói:
- Hừm ! Có ai giống ngươi đâu, đàn bà, con gái mà làm phó giáo chủ Huyết Quang giáo. Trai chẳng ra trai, gái không nên gái, khàn khàn như thái giám ở hoàng cung !
Nhan Như Ngọc giận đoỏ mặt quát to:
- Bích Lệ Hồng ! Còn ngươi danh dự lắm hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp tuy trải qua vô số gian nguy hung hiểm, đánh nhau với vô số cao thủ, nhưng mà đối với hai vị cô nương này, chàng đành bó tay, nát óc không giải quyết được, lại thêm lời qua tiếng lại mỗi lúc mỗi căng thẳng, chẳng biết xử sự cách nào cho êm đành cao giọng nói to:
- Được lắm ! Ta sẽ đi ngay tức khắc, sau khi ta đi rồi các ngươi tự do đả kích, tự do cãi nhau, vì mắt ta không thích nhìn sự hỗn loạn như thế này được !
Nói xong, quả nhiên chàng nhấc mình bay vụt lên cao, không muốn trở về khách điếm nữa, mà băng qua đường cái quan, nhắm hướng Nam hạ chạy đi như gió lốc.
Thật là kỳ quái, câu nói của Cừu Thiên Hiệp như lệnh điều, khi chàng cất bước hai cô ả không còn nghĩ đến việc ẩu đả nữa, mà đồng tung mình lên cao, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.
Bích Lệ Hồng kêu lên thất thanh:
- Cừu Thiên Hiệp hãy chậm lại !

Nhan Như Ngọc lạc giọng gọi:
- Cừu Thiên Hiệp ! Tiểu muội có lời muốn nói !
Bích Lệ Hồng nghẹn ngào kêu:
- Cừu.....
Cừu Thiên Hiệp nghe lồng lộng bên tai, song chẳng chịu dừng bước, vì chàng muốn thoát khỏi sự phiền phức với hai cô ả càng sớm càng đở phiền, cho nên cố vận thêm nội lực chạy hết tốc độ phi trần.
Bích, Nhan hai vị cô nương tuy khinh công thuộc vào hạng thượng thừa, song không thể sánh được sự kháng kiện mau mắn của Cừu Thiên Hiệp... sau cùng hai cô ả bị bỏ rơi rất xa.
Cừu Thiên Hiệp thi triển tột bực khinh công chạy như bay biến chẳng quay đầu lại cho đến lúc không nghe tiếng kêu hét phía sau lưng lẫn tiếng tà áo chạm vào nhau cũng không nốt, lúc đó chàng mới hãm bớt công lực quay đầu ra sau quan sát, thì không thấy hình bóng hai vị cô nương đâu nữa....
Cừu Thiên Hiệp thở dài khoan khoái như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai, lại tiếp tục dùng thế khinh công đi về Nam Hạ.
Bấy giờ, từ phương xa tiếng gà đua nhau gáy rộ, báo hiệu đã tan canh, nơi góc trời Đông xa thẳm màu rạng sáng đã viền đều dưới dãy mây xanh nên tuy màu trời sắp sáng, song hơi đất còn cuồn cuộn vô số sa mù như vầng khói trắng.
Suốt một hồi phi hành dài mệt nhọc. Cừu Thiên Hiệp bỏ thuật khinh công mà đủng đỉnh bước trên đường quan lộ.
Hai bên đường là một thôn nghèo hẻo lánh, trên mái tranh còn tỏa nhiều đợt khói trắng, dường như người đã thức giấc nhóm lửa đun trà.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt ngó mông, thấy xa xa về phía trước có một ngôi chợ nhỏ, chi chít là những dãy phố bọc quanh, chàng thầm tính đi đến đây tìm một tửu điếm ăn uống nghĩ ngơi, rồi sau đây sẽ lên đường.
Không ngờ, Cừu Thiên Hiệp vừa bước chân vào tiểu trấn, khi đi ngang qua một quán nước lớn rất đông khách, từ trong quán đột nhiên vang ra giọng nói ồ ề bảo:
- Kìa ! Tên điểm tử đến kìa !
Tiếng nói dứt, từ trong quán chạy ra một gã cao lớn vạm vỡ đầu trần chân không thực là một đại hán tử.
Tên hán tử mình trần để lộ bộ ngực đẫy da, lưng đeo một cái phù điêu đã ngã màu xám xịt, buông lòng thòng, hắn mặc quần cộc bằng vải hoa màu tim tím, đôi mắt chiếu ra nhiều tia sáng rực, hai cánh tay thịt nổi

vồng trông là một trang dũng sĩ nhưng cử chỉ và sắc diện của hắn không lương thiện.
Tên đại hán dựng ngược đôi mày, cao giọng quát:
- Ta bảo ngươi ! Vì ta coó chuyện muốn nói với ngươi đây !
Cừu Thiên Hiệp ngước mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói khinh miệt bảo:
- Ta không có chuyện gì để nói với ngươi cả !
Vừa nói dứt, chàng lách mình bước ngang qua mặt tên đại hán và thủ thế giở thuật khinh công.
Không ngờ, tên đại hán tỏ vẻ giận dữ gầm to:
- Ngươi thật không lại đây à ?
Cừu Thiên Hiệp bĩu môi "xì" một tiếng nặng giọng hỏi:
- Thế à ? Ngươi làm cái thá gì mà gọi ta lại đây chứ ?
Nói xong chàng không lưu ý đến tên đại hán chỉ bước săn tới, hướng vào chợ đi rất nhanh.
Tên đại hán cả giận rống lên liên hồi, hắn bước ba bước một, chạy theo sau lưng Cừu Thiên Hiệp thình thịch, đồng thời tay tả hắn xòe ra nhắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp chụp tới.
Cừu Thiên Hiệp tuy mặt hướng về phía trước, cất bước đi rất nhanh, nhưng tai mắt chàng rất thông tuệ, há chẳng biết có kẻ đuổi theo sao ? Nhưng chàng cố chờ bàn tay hộ pháp của tên đại hán vừa hạ xuống bên vai của mình, tay hữu giơ lên thật nhẹ, ngoặc ra sau chộp mạnh vào cổ tay tên đại hán, theo võ thế "Thuận thu cầm dương" tay vẫn nắm chặt cổ tay tên đại hán, rùn mình nhảy tới trước, đồng thời hét to:
- Bằng hữu ! Lại đây chúng ta có chuyện nói !
Chiêu thứ nhì là "Tử lưỡng thiên giai " mượn sức người làm thế đánh của mình.
Tên đại hán bị chộp một cách thình lình, kế đấy lại bị lôi đi như can vụ, va té nhoài xuống chân Cừu Thiên Hiệp... Vì quá hãi hùng, nên hai hàm răng hắn há ra ngậm vào kêu "lập cập" thân mình co ro, trông chẳng khác con đả cẩu ăn trộm cám heo.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 44
Tam Hung Lộ Hình Dung

Cừu Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng giẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:
- Có điều gì muốn nói, thì hãy nói mau cho ta nghe ?
Tên đại hán như con heo bị thọc huyết, "quái kêu" rền trời "Ối chao" không ngớt.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận dằn mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:
- Nếu ngươi không nói, ta nhất định bẻ gãy hế cả hai hàm răng ! Nói không ?
Bỗng nhiên ... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:
- Hãy dừng tay ! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đến ngay đây !
Tiếng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngất bay xuống một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống đất không gây tiếng động nhẹ, thật là khinh công đến hàng cao diệu thượng thừa.
Cừu Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đồng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thế ... rồi cao giọng hỏi:
- Hừ ! Hóa ra ngươi có kẻ hộ trợ sau lưng, song tiếc thay đến hơi chậm một tí !
Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho thêm đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi cao chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan trắng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn láng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lươn, dưới cằm lốm đốm vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu cao độ ba thước mộc, hình dạng chẳng khác một con khỉ khô. Nhưng đôi maàng tang và hai gò thái dương huyệt lại vung lên cao, đôi mắt nhỏ như lươn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hắn có một công lực phi phàm.
Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người dưới mộ chui lên:
- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lại, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:
- Ngươi có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không ?
Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt ti hí chớp nhanh mấy lượt, cười hềnh hệch đáp:

- Hà ... hà ! Mắng được cứ mắng ! Tiếc thay ta không phải là chủ thiệt họ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận !
Bằng giọng nói âm ma mặt mày nham nhở, trông lão như người dở sống dở chết, mất hết sanh khí con người.
Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:
- Hắn gọi ta là điếm tử, lại cản hắn lối đi của mỗ, ngươi hãy soát vấn lại xem ý hắn muốn gì ?
Lão ốm gật gù cười nhẹ, bằng giọng nói thân:
- Phải đấy ! Hắn gọi ngươi là điếm tử, và cản đường người đấy là phận sự thừa hành của hắn ! Muốn hỏi ngươi hãy hỏi người ra lệnh !
Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn lão ốm thôi thúc:
- Ngươi hãy trả lời thay hắn đi Lão ốm lại cười hề hề, bằng giọng nói chậm rãi đáp:
- Các hạ chớ nóng tính ! Vì chúng tôi nghe đồn:
đã mấy tháng qua, các hạ ý muốn thao túng võ lâm, nuốt gọn giang hồ, không phân hai phái chánh tà hắc bạch, vì thế tiếng vang càng lớn rộng thì hậu quả chẳng nhỏ gì !
Cừu Thiên Hiệp không thích nghe những giọng ấm a ấm ớ của lão, nên lớn tiếng ngắt lời:
- Các hạ muốn gì, hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường ! Mà phải dời chân đây !
Lão ốm cười hì hì, lại từ từ nói tiếp:
- Dần dần sẽ nói đến chánh đề chứ ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắn có quyển "Thiên tàng thiết hạo khí thơ" lại thêm trong mình có mang cây kiếm không biết tên quái kiếm gì đó.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:
- Quái kiếm ? Hơ, gọi là "Khô trúc thánh kiếm" thật đúng là "ếch ngồi đáy giếng, thấy bao làm trời" ... cái gì cũng quái, cũng lạ !
Lão ốm lại phát lên cười hăng hắc, bằng giọng nói lạnh như băng:
- Có người muốn xem, muốn thưởng thức cây ... kiếm ... gì của các hạ !
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nhắc lại:
- Khô ... trúc ... thánh ... kiếm ! Nghe rõ chứ !
Lão ốm vẫn cười, song đôi mắt rực hùng quang nhìn Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng:
- À ! Nghe rõ rồi và cũng chỉ vì thế thôi !
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn như xác chết rời mồ nên nổi xung hét lớn:
- Ngươi đừng dài dòng vô ích ! Hiện tại trong mình Cừu mỗ có đủ

“thiết thư, trúc kiếm”. Người nào muốn xem ? Phải ngươi hay chăng ?
Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thế, chờ đợi sự biến động.
Không ngờ, lão ốm lắc đầu và khoát tay lia lịa, bằng giọng nói khước từ:
- Không phải vậy đâu ! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thế ! Xin các hạ hãy bình tâm lại, đừng ám chỉ vào ta !
Cừu Thiên Hiệp vốn người khẳng khái, không thích nói lôi thôi, bèn nặng giọng quát:
- Vậy ... ngươi bảo ai ?
Lão ốm lấy lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hí đáp:
- Ngươi có nghe, trên chốn giang hồ có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiếm hãi là “Dương Âm Ma kiếm” Đằng Công Ngươn hay không ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:
- Không nghe ai nói đến tên đó ! Không có !
Bấy giờ tên đại hán nằm lăn dưới đất, vội lồm cồm ngồi dậy, cất tiếng rống to:
- Hay cho tiểu tử, không có ! Ngươi dám nói không nghe, không có, thì ngươi hết muốn sống rồi !
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn giở giọng ma, bắt tức cười thầm, song giữ giọng điềm đạm nói:
- Ngươi quên nỗi khốn khổ rồi ư ? Cái mặt đã tráp đất nhuộm bùn không biết lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho ngươi phải một phen ăn đất nữa !
Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mấp máy, song chẳng nói được lời nào cả.
Lão ốm chớp nhanh đôi mắt hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng bèn cao giọng nói:
- Dương Âm Ma kiếm Đằng Công Ngươn, tổng đàn từ Đông phương Nhâm Qúy thủy, “hội bang” vô số khắp tứ hải ngũ hồ !
Tên đại hán không thể nhẫn nại được, bèn lớn tiếng chen vào:
- Bài bang, ngươi có nghe đến không ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu như chợt hiểu, hỏi lại:
- Bài bang nào ? Có phải Thần châu bài bang đấy không ? Việc này ta có nghe !
Lão ốm vui mừng ra mặt nói to:
- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu Định Khuê ngoài ra được người

gọi là "Trại Ngộ không" ! Lão chính là nhân vật của Bài bang chưởng quản Địa tử đường, một trong tam đường Thiên địa nhơn, sở dỉ lúc nãy lão đề cập đến "Dương âm ma kiếm" Đằng Công Ngươn vì ông này là Bổn bang, bang chủ, mà lão chỉ là thuộc hạ.
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu cười ngất bảo:
- Nếu được như thế Cừu mỗ không để "ai" phải thất vọng, xin mời quý bang bang chủ ra diện kiến với Cừu mỗ.
Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:
- Đâu phải dễ dàng như ngươi tưởng ?
Lão ốm tức Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê vẻ mặt động cỡn như khỉ già đắc ý, bằng giọng nói cao trầm:
- Bang chủ tại Thần Châu chờ hầu giá, phái Tiêu mỗ đến đây rước ngươi đi !
Cừu Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:
- Cừu mỗ có việc cần phải đi ngay, không thể vâng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau !
Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên .... trên đường cái quan bụi bốc lên mù mịt, hai con ngựa hất mông chở hai người chạy như gió bảo, nhắm vào hướng Cừu Thiên Hiệp và Trại ngộ không chạy đến, một người trên ngựa nói to:
- Đúng đấy ! Gặp được món hàng quý rồi !
Tiếng nói vừa dứt, một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lanh lảnh nói:
- Có Tiêu lão đại ở đây, ngươi không được nói như thế ?
Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt ti hí hỏi lại:
- Vậy chớ ở đâu ta mới nói được ?
Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:
- Chỉ vì ở đây không phải là địa phận của Thần Châu mà nơi đây là "Toan mạch tập" ngươi hiểu đấy chứ ?
Trại ngộ không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám kịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:
- Toan mạch tập là cái thá gì, mà không cho người ta hỏi chứ ?
Tên kỵ mã cười hề hề bảo:
- Vì "Toan mạch tập" là vùng đất của "Phi Mã song hung" này, tuy không dám tự bảo là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do "Phi Mã song hung" chứ không phải của Bài bang làm chủ !

Trại ngộ không đưa tay gãi đầu, bằng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:
- Hừ ! Mảnh đất "Toan mạch tập" có chủ à ? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất !
Phi Mã song hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe lão nhị cãi lý với Trại ngộ không, song đôi mắt hắn không rời Cừu Thiên Hiệp, hắn bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của lão nhị, tiếp lời hỏi Trại ngộ Không:
- Này lão đại, có phải tên điếm tử đó chăng ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận hét lên:
- Các ngươi đi tìm ta ư ?
Phi Mã song hung lão nhị lên tiếng đáp:
- Bằng hữu ! huynh đệ ta không ngờ vùng đất cỏn con Toan mạch tập này lại đón được ngươi. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế mà con một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được !
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:
- Gậy quí chẳng cản đường thâu tiền mãi lộ Phi Mã song hung uổng danh nổi tiếng giang hồ suốt chín mười năm !
Phi Mã song hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:
- Này Tiêu lão đại ! Phiền ngươi nói qua những câu điều lệ của giang hồ xem nào ?
Nhược bằng không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho ngươi nghe ... !
Trại ngộ không Tiêu Đinh Khuê trầm giọng rất thể lệ nói:
- Các ngươi cứ giảng xem nào !
Phi Mã song hung lão đại hắng giọng nói:
- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái một "cội rể gốc nguồn" một môn có một môn "cấm địa". Các ngươi thì chiếm cứ Thần Châu "Bài bang".
Huynh đệ ta thì định nghiệp tại Toan mạch tập vô duyên cớ ngươi xâm phạm Toan mạch tập lại toan dắt người đi, ngươi làm như vậy là nghĩa lý gì chứ ?
Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê không chịu kém nói:
- Theo như lời nhị vị nói thì nhị vị Ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào ?
Phi Ma song hung nổi giận mặt mày biến sắc đồng kêu rống lên:

- Bang nào, phái nào, giáo nào không cần ngươi hỏi. Toan mạch tập này là vùng địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào, hãy cho đây là không để cho ai tự tiện muốn làm gì thì làm !
Trại ngộ không Tiêu Đinh Khuê kêu "khẹt" một tiếng và phun "phèo" xuống đất bãi nước bọt, bằng vẻ kiêu ngạo nói:
- Ồ ! Hoàng đế của phường tuồng. Ai phong cho ngươi vùng đất này ? Có phải các ngươi tự dắt ngọc nạm vàng vào một mình không ?
Phi Mã song hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngọn roi da dài một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh "trót" một tiếng và cao giọng gầm lên:
- Ngươi muốn gì cứ nói ? Nhưng hiện tại ngươi đừng tưởng mang gã họ Cừu chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi hạ đào nơi chút núi, thì ngươi mới thực hành được !
Cừu Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bắt tức cười thầm và lẩm bẩm:
- Thật là bọn người không biết chết sống là gì, dám ngang nhiên thí ta như món hàng hóa, muốn mang lụy vào thân, thật là những kẻ có mắt không tròng" Chàng lại nghĩ:
"Ta giả bộ không biết gạ để chúng nó lấy độc công độc, chừng nào có kẻ chết người sống ... rồi sẽ tính sau." Nghĩ đến đây chàng lấy làm đắc ý và hứng thú nên đứng khoanh tay im lặng, đưa mắt lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ.
Trại ngộ không Tiêu Đinh Khuê vẫn giở gương mặt lạnh lùng nói to:
- Muốn gây sự à ? Âu là thi hành một giải pháp hợp lý công bằng ... hay lắm ...
Lại đây !
Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiết bổng múa vụt vụt mấy vòng, lại to tiếng bảo:
- Đây là cây "Hành giả bổng" mang từ Thần Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được múa men quay cuồng cũng là điều hay lắm .... !
Ngay lúc đó "Phi Mã song hung" hét to hai tiếng rút nhanh ngọn roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra "vu vu", ngọn roi đập vào nhau kêu "bing boong" không ngớt.
Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát và ước định.
"Nếu Phi Mã song hung lấy một đánh với một thì tất nhiên không đấu lại Trại ngộ không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai

tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiếu số hùng mạnh, có thể dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại !
Nếu Phi Mã song hùng liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa" Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đang suy tư bình luận ... Trại ngộ không đột nhiên xách "Hành giả bổng" lướt đến trước, giơ cao ngọn bổng chỉ vào mặt Song hung quát lớn:
- Hai ngươi liên thủ chống lại ta à ?
Phi Mã song hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên không lấy gì làm hổ, lão đại dõng dạc nói:
- Huynh đệ ta từ ngày xuất giang đạo giang hồ đến nay, suốt mươi năm qua chưa hề đánh đơn đấu một, không thể liệt ngoại được sự song đấu liên thủ, vì đó là câu bàn từ trước nào phải buổi hôm nay !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua cố nén khỏi bật cười thành tiếng.
Trại ngộ không nạt to:
- Hừ ! Vậy mà ngươi mở miệng nói được sao ? Nào hãy xem chiêu thế của ta !
Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra. "Hành giả bổng" đưa ra một chiêu Dương đông kích tây đánh vào bộ Song hùng.
Bổng nhiên Phi Mã song hung nhảy vọt lên cao vừa hét to một tiếng:
- Hay đấy !
Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nôn chiêu, "tróc tróc" hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoắn tít vào cây "Hành giả bổng" công địch.
Hai người liên thủ, một công thì một thối, một tiến một lùi, chiêu thức vận dụng nhịp nhàng lanh loát công phu đến độ quỷ mọn thần kinh. Chẳng phải rồng vàng khó lại cua Bắc Hải, nhưng Trại ngộ không chẳng không yếu thế, vừa thấy đôi roi trờ tới, gương mặt khỉ già khô máu của lão xám kịt lại, tay hữu giơ cây "Hành giả bổng" thi triển một chiêu tuyệt học "Ô long đắc châu" hóa ra muôn ngàn cây bổng xoay mạnh vào vòng roi của Phi Mã song hung vừa buột miệng nói to:
- Thế ra coi bộ các ngươi chỉ có thế sao ?
Phi Mã song hung rất có nhiều kinh nghiệm đấu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huýt lên một tiếng tiêu, thì ngay ngọn roi chuyển lượn giữa không trung một phút giữa lộ một phút dưới hạ bàn, đấy là thế Lăn lê chi cực.
Không ngờ, Trại ngộ không thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn "Hành giả bổng" điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực vung

lên, tỵ chiều phát trước, hiệp bổng lùi sau miệng quát "khọt khẹt" chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường.
Ba người thoạt đến thoạt lui, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triền miên, song chưa phân thắng phụ.
Bấy giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quần đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng triền miên kịch đấu, trong nhất thời không dể gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bấy giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định, lại thấy cả ba tên có đâu bốn, năm thế học trò thật vô vị, nên bầu máu nóng sôi lên, tay hữu giơ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, bằng chiêu Phụng đảo hoàng sa, cứ chưởng gạt văng ba người dang ra xa, đồng thời quát to:
- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại !
Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điều, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước, sáu con mắt rực hào quang đổ xô nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng những tia quái dị lạnh lùng.
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:
- Các ngươi sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng ?
Ba người giương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào ...
Cừu Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:
- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu có thể kết thúc cuộc tranh luận của các ngươi, không kể những vấn đề ngoại lệ miễn là ta giúp các ngươi đạt được mục đích, các ngươi có đồng ý hay không ?
Ba người nghe qua gật đầu lia, và đồng thanh trả lời:
- A ... thế nào ngươi hãy nói xem ?
Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói:
- Các ngươi ẩu đả với nhau, chỉ vì họ Cừu này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn, để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không ?
Trại ngộ không ngạc nhiên trố mắt hỏi:
- Húy ... việc này Phi Mã song hung lấy làm lạ, cao giọng hỏi:
- Ngươi không đùa đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa cả. Nhưng các ngươi hãy cố mà thi triển các mông tuyệt học cho có kết quả.
Trại ngộ không đưa mắt nhìn Phi Mã song hung quay qua Cừu Thiên Hiệp hỏi gằn lại:
- Ngươi nói thật à ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:
- Đừng nói là thật, và ta còng giúp các ngươi thêm mọi tiện nghi !
Phi Mã son hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:
- Tiện nghi như thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp dõng dạc nói:
- Ta chỉ dùng hai bàn tay không, mà tiếp cách ngươi hai ngọn roi và cây bổng hành giả !
Bấy giờ, ba người đều tỏ vẻ kinh ngạc.
Trại ngộ không Tiêu Đinh Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ nghiêm giọng nói:
- Kẻ đại trượng phu "Nhất ngôn kỳ xuất, tứ mã nan truy" ... đó !
Cừu Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:
- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi cánh bổng, mà đánh trúng vạt áo Cừu mỗ thì Cừu mỗ đồng ý theo người đó đi bất luận chân trời góc biển nào !
Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bằng ... khiến Trai ngộ không và Phi Mã song hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thất thanh:
- Hay lắm ! Ngươi nói nên ghi nhớ lời.
Cừu Thiên Hiệp khoát tay nói:
- Khoan đã ta còn một vài câu muốn nói.
Phi Mã song hung nghiêm sắt mặt:
- Rồi ngươi sẽ ăn năn hối hận.
Cừu Thiên Hiệp cả cười thét to:
- Cừu mỗ nói chuyện chưa dứt mà !
Phi Mã song hung vô cùng tức giận, muốn động thủ ngay.
Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm lý của chúng nên cả cười bảo:
- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chém được vạt áo của ta, nhưng nếu động được vạt áo ta sẵn sàng nhận thua, bằng cách hai món đồ quý giá tột đời là thanh Khô trúc thánh kiếm và quyển "Bổ thiên tàng thiết hạo thư", ta sẽ trao hết cho các vị để lựa chọn, như thế chẳng hoan hỉ lắm hay sao ?

Chàng nói rất nghiêm trang không có ý đùa cợt cả.
Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cừu Thiên Hiệp giúp đầy đủ tiện nghi như thế. Trái lại chúng tưởng đâu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đầy mặt.
Cừu Thiên Hiệp liền bổ khuyết thêm:
- Để ta nhắc lại các ngươi lần nữa. Cừu mỗ chỉ dùng hai tay không giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu ! Vì ta muốn cho các ngươi tâm phục ý phục, các ngươi nghe rõ chứ ?
Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bằng những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tánh mạng ra đùa với thần chết, nên cả ba phân thế hình tam giác bước đến trước đồng thanh nói:
- Xin y theo lời ước của ngươi !
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thế, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thần quang, nhãn lực rọi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rống to:
- Ta đã nói ra rồi, các ngươi hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ dại bỏ qua.
Sau khi Cừu Thiên Hiệp nói dứt, Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tuốt nhanh binh khí không hẹn mà vung ra một chiêu hư thế đấy là khai thế vận công, đồng thời bước xấn tới trước mấy bước, ba môn binh khí lượn nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vầng khói trắng, kình phong hiệp lại kêu "hô hô" bay xoắn tít vào người Cừu Thiên Hiệp Sự việc rất quang trọng là đoạt cho được hữu vật nên cả ba tên hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế đôi roi như rồng bay, chiếc bổng như hổ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngộp trời.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 45
Phi Mã Song Hùng Bị Trừng Trị

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy nổi giận phừng phừng thầm tưởng:
- Ta cố lấy sự khiêm hòa mà hạn chế cuộc tỉ đấu với cả ba chúng nó nhưng tưởng chúng nó sẽ biết sự khó khăn mà thối lui, không ngờ cả ba

lòng tham không đáy, vừa nghe qua những lời ước đấu như thuyền bọc gió, mà chúng nó cố đem hết sức bình sanh, đánh vào các ngôi đại huyệt của mình, bằng những chiêu tuyệt học trí mạng !
Nghĩ đến đây, lửa giận sôi trào lên tận óc, chàng trầm giọng quát to:
- Các ngươi chớ trách Cừu mỗ sao vô lý nhé !
Vừa nói dứt, người chàng như chiếc lá vàng rơi, chân đáp chiêu "Lôi hành cửu chuyển" tay xòe chưởng thế to như quả núi vận công đẩy ra một đạo kình phong, hướng vào ngọn roi thần bổng mà đánh nhanh tới.
Ba tên hung hản thấy Cừu Thiên Hiệp giữ đúng lời hứa tay cứ xích thu chưởng đồng kêu to lên một tiếng thôi thúc ngọn roi, đầu bổng, đưa ra những đường chiêu tuyệt diệu tạo ra ba đạo kình phong bay cuộn cuộn tới, vũ lộng thành bức tường không gian, dù một giọt mưa phong bão cũng khó lọt vào.
Trại Ngộ Không Tiêu Đinh Khuê lại động mạnh Hành giả bổng rún binh nhảy vọt qua bên "Phi Mã song hung" cất giọng âm trầm kêu lên:
- Cố đốn cây to để có củi đun, hai bạn cố gắng nhé !
Phi Mã song hung đồng thanh nói:
- Ngươi khá nhớ lời hứa mới gọi đại trượng phu !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bất giác cơn lửa giận sôi lên sùng sục, lại quát to:
- Hởi bầy lang độc quái vật kia ! Nếu hôm nay ta để cho các ngươi tẩu thoát ba mươi chiêu thế, thì Cừu mỗ này nguyện không hành tẩu giang hồ nữa !
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp như con hổ điên, chưởng lực tựa cuồng phong, tả cự với đôi roi, hữu chốn với đơn bổng, phân chiêu thế, vãn nội lực hành công nhưng thấy kình phong như dời non tát biển, bóng người bay lượng tựa cánh nhạn, không ngờ chỉ mới ba chiêu đầu đã làm cho Trại Ngộ Không và "Phi Mã song hùng" luống cuống cả chân tay, thâu vội chiêu thế. Cả ba người đều nhảy lùi ra sau mấy bước, cất tiếng thở hồng hộc huyên thiên.
Cừu Thiên Hiệp chiêu thế đã triển khai, không thể dừng tay được nữa, hai cảnh chó giật mạnh ra sau, lại đẩy ra trước Phi Mã song hung, và quát to:
- Động thủ ... A !
Phi Mã song hung còn ngơ ngẩn chưa định được đã cảm thấy đạo kình phong như giòng thiên hà, từ không trung bay đáp xuống liên miên, Phi Mã song hung bất giác kêu rú kinh hãi, miễn cưỡng vũ lộng đôi roi ứng

phó.
Trại Ngộ không Tiêu Đình Khuê thấy thời cơ đã đến, vội xuyên nhan ra sau lưng Cừu Thiên Hiệp cây "Hành giả bổng" uyển chuyển như con độc mảng xà, điểm mạnh vào Ngọc chẩm huyệt của Cừu Thiên Hiệp một chiêu trúng đích lạ thường.
Cừu Thiên Hiệp mắt nhìn tứ phía, tai nghe rõ tứ phương, đột nhiên nghe lực kình phong từ phía sau điểm mạnh tới, nhanh như cắt chiêu thế vung ra như bảo táp, vũ lộng kinh người.
Cừu Thiên Hiệp tuy hữu với chộp hụt cây bổng, hay tay bật nhẹ lên, sử dụng chiêu "Phân hoa phất hương" thân người như một trận gió thanh, ẩn ngay trong bóng roi luồn nhanh ra sau lưng Phi Mã song hung, đồng thời hai tay chàng vươn ra chộp mạnh vào hai cườm tay cầm roi của song hung trầm giọng quát:
- Ngừng lại !
Dù trong giấc mộng "Phi Mã song hung" cũng không nghi được Cừu Thiên Hiệp có thân pháp quỷ mị như thế !
Phi Mã song hung đang chuyển mạnh đôi roi bức tới, đột nhiên bị chộp vào cánh tay bèn nén cả kinh kêu to:
- Ôi chao, nguy mất !
Cả hai kêu lên đau đớn, toan nhảy lùi ra sau né tránh nhưng không còn kịp nữa, vì đôi cườm tay đau buốt như dần, hai cánh tay cứng đờ như khúc gỗ, buông xuôi dưới đất, hai ngọn roi da không nhấc lên nổi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp đã khóa chặt hai cườm tay của Phi Mã song hung, vừa hét to:
- Các ngươi tài nghệ tuyệt vời đấy chứ !
Ngay lúc đó ... Trại ngộ không chẳng bỏ dịp may ngàn năm một thuở, lượn mình đến trước. Ngọn "hành giả bổng" trong tay, không kể trời đất gì nữa, múa lộng loạn lên, xung tới tấn công như vũ bão. Trại ngộ không thật là lão quái vật, gian manh tinh quái hắn đập loạn ngọn Hành giả bổng mà không hướng vào Cừu Thiên Hiệp, trái lại chỉ hướng vào Phi Mã song hung vì cả hai tên "Phi Mã" bị Cừu Thiên Hiệp kẹp chặt cổ tay, không phương vùng vẫy.
Phi Mã song hung thấy Trại Ngộ Không hướng ngọn Hành giả bổng đánh mạnh vào mình, khiến cả hai thất kinh kêu to:
- Trời ! Ngươi ....
Cừu Thiên Hiệp thấy lão giở trò gian ác bèn nổi giận quát to:

- Trại Ngộ Không ngươi đi tìm cái chết hay sao ?
Vừa nói dứt, thân mình chàng chuyển nghiêng nghiêng hai tay tả hữu kéo giật Phi Mã nhị hung thối lui thế bổng. Trại ngộ không bước sấn tới đâm ngay mũi bổng về phía trước y như tìm "Phi Mã nhị hung" đã kích.
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp hai tay giữ chặt hai người "Phi Mã" không chịu buông tha, lại thấy Trại ngộ không chỉa mũi bổng đâm tới khí thế tối độc dị thường, bất giác cơn giận nổi lên tái mặt, thân mình chớp động, nghiêng ra sau che chở cho song hung đồng thời tấn công vào đôi tay, toan phóng mạnh hai tên Phi Mã song hung ra phía sau thả chúng, và cần phải chế hạ tên gian manh lão cốt Trại Ngộ Không trước.
Không ngờ, chàng vừa chớp động thân mình, vạt áo sau rung động mạnh, đột nhiên một tiếng "rẹt" nổi lên, nhanh như cắt Trại Ngộ Không mọp người sát đất chạy lui ra ngoài hai trượng lại phá lên cười ngất nói:
- Thiếu hiệp ! Đã nhường ... ha ... ha !
Cừu Thiên Hiệp giận quá hét to:
- Ngươi nói thế là nghĩa lý gì ?
Trại Ngộ không rút ngay ngọn Hành giả bổng về đưa ngang ngực mỉm cười trầm giọng:
- Tiểu lão đại hôm nay mang ơn thiếu hiệp thương tình nhượng cho ta một chiêu số !
Cừu Thiên Hiệp cau mặt quát lên:
- Đừng hỗn láo !
Trại Ngộ Không điềm đạm không tỏ vẻ gì giận dỗi nói:
- Thiếu hiệp chẳng nói quá đấy ư trong vòng ba mươi chiêu ai động được tà áo, thì thiếu hiệp sẽ theo người đó đi ... Vì thế, Tiểu lão đại này chẳng dám đối mặt thiếu hiệp không ngờ hoàng thiên chẳng phụ lòng người khó ... cho nên trong vòng chưa tới ba mươi chiêu. Trại mỗ hân hạnh chạm được vạt áo thiếu hiệp, sở dĩ ta nói:
Nếu thắng phải thiếu hiệp có ý thương tình nhường cho ... thì với tài nghệ của ta làm gì sờ được vạt áo của thiếu hiệp.
Hắn nói hết sức tâm lý khúc chuốc, âm toan và hòa lẫn chút ít nghiêm nghị thân tình.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mặt bạc hóa hồng, mắt xanh lộ trắng chàng quát to như sấm động:
- Ngươi đừng mộng ! Dù ngươi có thêm hai tay, ba cẳng ta cũng ....
Trại Ngộ Không vội cướp lời:

- Đúng vậy ! Do đó ta mới nói Thiếu hiệp đã thương tình nhường cho ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lửa chế dầu thêm, vẫy tay đánh ra một hư chưởng quát lớn:
- Ngươi hãy lại đây lần nữa, ta chỉ dùng một cánh tay tả, đánh với ngươi mười chiêu xem nào !
Trại Ngộ Không thật xứng đáng là con khỉ già quỷ quyệt, hắn nghe Cừu Thiên Hiệp nói, liền giả bộ nhăn mặt lắc đầu, hắn khoát tay đáp:
- Dù ta có gan lớn bằng trời cũng không dám, vả lại thiếu hiệp đã hứa, thì tự nhiên bằng lòng theo ta về Thần Châu ... thì còn gì phải đùa nữa.
Cừu Thiên Hiệp ức muốn bể ngực, nhưng Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đã nể chàng thật sự, lại không cố ý động thủ, thì chính mình làm sao động thủ, thật là hạc đậu nằm kế hỏa lò, muốn thổi thổi chẳng xong, muốn đánh đánh chẳng được.
Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, đành nguyền rủa một câu lấy lệ:
- Trại Ngộ Không ! Ngươi có thật tên là tiểu bối khiếp nhược !
Trại Ngộ Không vẫn như không, chẳng lộ vẻ phiền hà giận dữ tí nào, mà trái lại hề hề nói:
- Chỉ mong thiếu hiệp giữ tròn chữ "Tín", là sự đại vinh quang cho Tiểu lão đại này rồi:
Cừu Thiên Hiệp vốn người cương trực, nên chỉ suy nghĩ qua loa, sau cùng nghiêm trang nói:
- Được ! Ta chuẩn bị trong vòng nửa tháng tới, ta sẽ đúng lời mà thân hành đến khu rừng Bài bang ở Thần Châu, ngươi chớ e ngại ta bội ước !
Trại Ngộ Không nghe qua, như cá gặp nước, rồng gặp mây, vẻ mặt hớn hở khôn cùng, hắn bèn cúi gặp người xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp vui vẻ nói:
- Đa tạ thiếu hiệp, một lời ước hẹn quý giá ngàn vàng. Tiêu lão đại xin phép cáo từ !
Nói xong, tay hắn xách cây Hành giả bổng chỉ vào tên đại hán vẫy gọi bảo:
- Chúng ta hãy đi !
Đột nhiên một giọng hét to như sấm vang lên:
- Tiêu lão đại ! Hãy chậm lại !
Đây là tiếng hét của Phi Mã song hung. Tiếng nói chưa dứt, mà hai tên

“Phi Mã” đã cử đôi roi giơ trước mặt cản hẳn lối đi của Trại Ngộ Không và tên đại hán.
Trại Ngộ Không phái lên cười ngất nói:
- Này hai anh bạn Phi Mã ! Chẳng phải Tiêu lão đại này vừa cứu sống hai bạn đấy ư, nếu không thi khí xung huyệt bế hai bạn đã chết rồi còn đâu ....Thế mà lấy ơn trả oán, sao mà vô tình quá vậy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười thầm, đồng thời chàng cũng nhận rõ Trại Ngộ Không là một lão giang hùng phi đãng miệng lưỡi tựa dao.
Phi Mã song hùng lão đại, nhấc bỗng ngọn roi đánh vụt, gương mặt giận xâm như chàm, lão hét to:
- Huynh đệ ta bị nạn, nhờ thế mà ngươi “tay trắng làm nên”, không có dễ như vậy đâu ?
Phi mã song hung lão nhị cả giận tiếp lời:
- Huynh đệ ta may mắn thoát khỏi ngọn Hành giả bổng của ngươi, ấy cũng là nhờ trời cao có mắt !
Trại Ngộ Không ngước mặt lên trời cười dài, bằng giọng mũi lạnh hẳn thấu xương bảo:
- Bấy giờ không còn kịp nữa !
Nói xong, lão xốc cây Hành giả bổng giơ lên thủ thế “Củ hỏa liêu thiên” phất mạnh ...
Phi mã song hung hận Trại Ngộ Không thấu xương, cả hai bước xấn tới trước, đôi song tiên giơ lên cao, tả hữu quất mạnh, hướng vào Trại Ngộ Không, nhanh như đằng xà uốn khúc, tia chớp lưng trời.
Trại Ngộ Không mỉm cười, Hành giả bổng biến ra chiêu “Thương long náo hải” uyển chuyển đón hai ngọn song liễu, lại buột miệng nói to:
- Thế càng tốt !
Thế là ba người cuộn nhau, ẩu đả kịch liệt, biến thành một vầng khói trắng, chớp nhoáng liên hồi.
Cừu Thiên Hiệp đứng một bên vừa tức cười, vừa khoái trí.
Ba người đấu với nhau càng lúc càng hăng khí lộng ngộp trời.
Cừu Thiên Hiệp đứng xem sốt ruột, toan nhảy vào can thiệp.
Bỗng nhiên ... ba người đồng kêu to lên:
- Hỏng mất !
Nguyên vì Phi Mã song hung quá mạnh tay đánh hai ngọn roi cuốn chặt vào cây Hành giả bổng của Trại Ngộ Không tựa hồ như hai sợi dây buột cứng vào đầu gậy.

Trại Ngộ Không lại tự ỷ vào công lực của chính mình sẻ cao trội hơn Phi Mã song hung một bậc, lại thêm có tính kiêu ngạo chẳng chịu thu hồi cây hành giả bổng để cho hai ngọn roi cuốn chặt như bị đóng đinh. Bấy giờ cả ba người vận dụng hết sức bình sinh níu kéo môn võ khí của mình.

Không ngờ cả ba tên đều dũng mãnh ngang nhau, kẻ tám lượng người nửa cân, làm cho hai ngọn roi cong vòng như vành cung, và mỗi người đều đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao trì kéo món binh khí về được.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả ba phùng mang trợn mắt, thở ồ ồ, song chẳng làm gì được, bất giác chàng vận nội công đẩy ra một chưởng vừa quát tiếp:

- Dang ra !

Kình phong tỏa ra rất nhanh, bỗng nghe:

- Băng ! Băng ... Cách ... cách !

Hai tiếng nổ kình hồn nổi lên, kế đấy là hai tiếng "lách cách" vẳng lên nhẹ.

Phi Mã song hung dường như mất cả công lực, cả hai không tự chủ được, thân mình loạng choạng lùi ra sau trên mười bước gắng gượng đứng thẳng lên cho khỏi ngả quỵ.

Trại Ngộ Không tê buốt cả cánh tay ! Boong !

Một tiếng vang lên, lão té ngồi trên mặt đất, trên tay còn cầm cây hành giả bổng bằng đồng chỉ còn có hai phần ba, còn một phần ba bị gãy, dính trong hai ngọn roi của Phi Mã song hung, và hai người này cũng bị áp lực đẩy loạng choạng ra xa hai trượng.

Những người háo kỳ qua đường xúm lại xem rất đông, họ không ngớt buột miệng khen:

- Công phu hay tuyệt !

Cừu Thiên Hiệp cứ chưởng đánh gãy lia cây Hành giả bổng của Trại Ngộ Không, chàng liền bước sấn tới trước hai bước lại đưa tay chỉ vào Phi Mã song hung đang đứng xa xa, ngơ ngác như phỗng đá, lại lấy mắt nhìn Trại Ngộ Không đang ngồi bệch trước mặt bèn cao giọng nói to:

- Đến đây là chấm dứt, nếu ba người bất phục thì tìm một chổ vắng vẻ, cùng với họ Cừu này tỉ thí ... tỉ đấu !

Trại Ngộ Không và Phi mã song hung cả ba tuy công lực đều không bằng Cừu Thiên Hiệp, song cùng là tay lịch lãm giang hồ cho nên lúc bấy giờ ... Chính mắt bọn chúng thấy, chỉ một chưởng lực đã bẻ gãy

gậy đồng, đẩy lui đối thủ, thì công lực của Cừu Thiên Hiệp có trên ba trăm năm hỏa hầu, vượt đến hang tuyệt đỉnh võ lâm ... Vì thế cả ba đều nín lặng không dám lên tiếng phản đối hay bằng lòng.
Phi Mã song hung hận đến cực điểm gằn từng tiếng đáp:
- Này họ Tiêu khỉ rọm ! Ngươi không đủ can đảm gặp anh em ta, song anh em ta sẽ tìm ngươi dù gốc biển chân trời !
Trại Ngộ Không Tiêu Đinh Khuê mặt không sắc giận, mà gật đầu nhẹ giọng:
- Thế thì còn gì bằng ! Chúng ta sẽ gặp lại !
Nói xong, hắn vẫy tay gọi tên đại hán, cả hai người bước thấp bước cao, dìu nhau rời khỏi đây.
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hoành thân bước tới trước mặt hia ngọn roi, thuận tay tháo lấy nửa khúc gậy hành giả, hai ngọn roi lại ném trả cho "Phi mã song hung" chàng giương đôi mắt rực tinh quang nhìn cả hai quát bảo:
- Các ngươi có thể rời nơi đây là vừa Phi mã song hung lão đại đưa tay tiếp lấy hai ngọn roi, hai mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp sửng sốt không nói được nửa lời.
Lão nhị đứng một bên thấy thế, vội bước đến xem nhưng lão nhị vừa xem qua hia ngọn roi, cũng giống như lão đại cứ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, chỉ giương đôi mắt to nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.
Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười, để ngay nửa khúc hành giả bổng xuống đất, thuận tay chàng cho vào bọc lấy ra quyển "Bổ thiên tang thiết hạo khí thư" còn bàn tay kia lôi thanh "Khô trúc thánh kiếm" giơ ngang trước mặt Phi mã song hung xem, nhiêu hầu cho vào bọc cất như cũ, sau cùng trầm giọng nói:
- Đấy là "Trúc kiếm thiết thư" hai món vật quý giá nhất đời, thì người làm chủ nó phải là tay tuyệt thế, còn những kẻ vô duyên đừng nên si tâm tưởng bậy, ví dụ có tưởng nghĩ đến nát óc cũng không được nào ... Bởi vậy ta có lời khuyên hai vị, nên bỏ hẳn những điều vọng tưởng vô lý và vô ích đó nhé !
Phi mã song hung tái mặt, lúc đỏ lúc nhạt, lấy mắt nhìn nhau mà chẳng thốt ra lời ...
Cừu Thiên Hiệp đổi giọng, lớn tiếng bảo:
- Từ nay về sau, nếu các ngươi chạm phải tại hạ lần nữa, thì các ngươi không mong gì được may mắn như hôm nay, lúc đó dù các ngươi có leo lên trời cũng khó thoát ... và hiện tại các ngươi hãy rời khỏi nơi đây

tức khắc !
Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ vào con đường phía trước lại đưa mắt nhìn chúng.
Phi mã song hung chẳng dám hé miệng nói nửa lời, và hình như không còn gì để nói, cho nên cả hai băng mình theo hướng Cừu Thiên Hiệp chỉ chợt thấy đôi tuấn mã đang cắm đầu ăn cỏ, cả hai vội phóng mình lên lưng ngựa, nhưng không quên ngó ngoái ra sau nhìn Cừu Thiên Hiệp lần cuối cùng, rồi chúng mới ghì cương thúc đôi tuấn mã chạy nhanh.
Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai tên Phi mã song hung ẩn mình dưới lớp bụi vàng thật xa, chàng mới cất bước hướng Toan mạch Tập tiếng tới.
Lúc bấy giờ mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, ánh nắng rất nóng bức và gay gắt.
Cừu Thiên Hiệp lần qua chợ Tập, lại thấy phố xá san sát, người qua lại trên đường rất đông.
Cừu Thiên Hiệp đi vào một tửu điếm rất khang trang, sau khi chọn cho mình một chỗ ngồi ngó ngay ra đường, chàng mới gọi tiểu nhị đem nước rữa mặt, kế đấy lại gọi một bình trà nóng và mấy món điểm tâm.
Bỗng nhiên ... Từ ngoài cửa tửu điếm đi vào một bà già lưng còng vóc lớn, tóc bạc da gà, dường như đôi dép cứng nên lão bà bước khập khểnh bước thấp bước cao.
Khi đi ngang một cái bàn đối diện với Cừu Thiên Hiệp, lão bà kéo ghế ngồi xuống lai nhướng đôi mắt lờ đờ nhìn gương mặt Cừu Thiên Hiệp dường như bà ta không trông thấy rõ.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy bà lão chàng thầm đoán có lẽ đó là một bà già dân quê nông phu tuổi tác độ bảy mươi, mặt nhăn nheo hai hàm răng rụng hết, thật không có gì đáng chú ý. Bấy giờ đã đúng ngọ, giờ trưa nắng gắt nên khách bộ hành thường ghé vào tửu điếm, trà thất dừng chân, do đó ngôi quán này khách ra vào tấp nập dần dần đông nghẹt.
Lão bà ăn xong bát mì, hai chân bước khệnh khạng đến bên bàn Cừu Thiên Hiệp, vẻ mặt mụ trầm tỉnh như không, đột nhiên mụ cúi đầu xuống bên tai Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:
- Ta đợi bên ngoài thành phố ... nhớ nhé !
Cừu Thiên Hiệp trố mắt ngạc nhiên, vội hỏi khẻ:
- Lão thái thái, có gì thế ?
Lão bà dường như đứng không vững, tay tả vìn vào góc bàn thân mình

run rẩy chực ngả, tay hữu thuận đà với chụp vào cái bình sứ để trà gượng đứng vững lại bảo khẻ:
- Đến đó sẽ rõ !
Vừa nói dứt, bà ta khệnh khạng bước đi lần ra ngoài tửu điếm.
Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chàng đưa tay nâng ly trà lên uống một ngụm, và cúi đầu suy nghĩ.
Không ngờ, lão bà bước thấp bước cao, chỉ chớp mắt đã ra đến quan lộ và đi khá xa ....
Cừu Thiên Hiệp càng lấy làm lạ, nên chép miệng bảo thầm:
- Thấy bà ta khệnh khạng, không ngờ đi mau dường này, thật là người nông dân lao động nên đến tuổi già nua vẫn còn quắc thước khang kiện".. Nghĩ đến đây thuận tay chàng vét lấy bình trà toan rót vào ly uống, sau cùng sẽ đuổi theo lão bà, nhưng chàng vừa nhấc cái bình sứ lên, một việc hết sức bất ngờ, khiến quả tim đập lien hồi cặp mắt ngơ ngẩn đến độ mất thần, chàng chép miệng rủa nhỏ ! Rõ ... khỉ già !
Nguyên cái bình sứ trà, đột nhiên lún sâu xuống mặt bàn hai phân, hiển nhiên là có người dung đại lúc thủ pháp ấn xuống.
Thật là câu chuyện hoang đường quái đản.
Chỉ có thực khách trong quán, ai ai cũng chăm chú vào việc ăn uống không ai có vẻ gì động tịnh, trừ bà lão khệnh khạng.
Trên bàn lúc nãy ... ngoài mụ ra thì ai vào đây ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, đặt bình trà đứng dậy kêu to:
- Tiểu nhị, tính tiền.
Ra khỏi tiểu lầu, chàng cất bước dưới ánh nắng như thiêu đốt.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 46
Ác Đấu Với Ngũ Hoa Quỷ Mẫu

Mặt trời đứng bóng, khách đi đường ít kẻ lại qua.
Cừu Thiên Hiệp rời vùng Toan mạch Tập cất bước đi nhanh ra hướng ngoại ô, gần nửa giờ qua song ... hình bóng của bà già kỳ quái vẫn bặt tăm.
Chàng đã đến một vùng đất rộng bình nguyên. Khoảng đất này khoảng khoát lạ, và khắp mặt toàn là cỏ xen mạch mướt hòa lẫn vài khóp hoa thấp, đặc biệt là cả hoa lẫn cỏ cao độ một tấc tây, dường như có một

bàn tay vô hình cắt xén nên xem qua rất đẹp mắt, xa xa lại có một ngôi miếu vũ.
Vì lúc ban ngày, nên Cừu Thiên Hiệp không tiện thi triển khinh công, mà chỉ chạy bộ như mấy anh chàng nông phu quê kịch, vừa đi vừa nghĩ ngợi:
- Không chừng lão thái bà này "điên" cũng nên hay là mụ bày trò đùa bỡn ta ?
Nếu không tại sao ta đi trên mười dặm đường khỏi thành phố rất xa lại không thấy hình dáng bà ta đâu cả ?
Chàng lại nghĩ:
"Nên đi khỏi vùng đất này, mà đến nơi miếu vũ nghỉ ngơi, hầu tìm nước giải khát rồi sẽ tính sau" Chẳng mấy khắc, chàng đi đến bên thềm miễu. Tuy ngôi miễu còn kiên cố xinh xinh, nhưng nhìn kỹ đã hư phế rất nhiều, ngoài tường rêu phong lổ đổ, trên mái đầy lá mọc loạn, trước cửa dường như muốn bớt màu sáng sủa, nhền nhện giăng màng ngang dọc, thật là một ngôi miễu hoang không người phụng tự, bức hoành phi treo ngang cửa chính đề ba chữ vàng "Dược Vương Miếu" ... Tuy Cừu Thiên Hiệp đoán biết trong miễu không người, nhưng không thể xô cửa bước vào ngay được, mà chỉ đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng.
- Bình !
Một tiếng nổi lên vang dậy. Nguyên vì hai cánh cửa đã rỉ mục, nên chàng sờ nhẹ đã mở tung ra.
Thật đúng theo sự ước đoán của chàng, cánh cửa vừa mở mùi mốc meo xông lên hăng hắc, khắp nền cát bụi vang lên cao mấy phân, chứng tỏ là một nơi hoang phế đã lâu không người quét dọn.
Cừu Thiên Hiệp quan sát một lúc lâu vẫn chưa thấy động tịnh gì, bèn nhún chân quay ra ngoài miếu.
Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn như người nằm đáy mộ nói vọng lên:
- Mới đến, chưa chi đã về sao ?
Tiếng nói vang lên thình lình, Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, long tóc đều dựng đứng, mồ hôi toát ra ướt áo, chân ngoài cửa, chân trong nhà, chàng giương mắt ngó ngay chánh diện quát to như sấm:
- Ai đó ?
Hỏi lien tiếp hai lần, tư bề vẫn im lặng không có một tiếng hồi âm.
Cừu Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tỉnh, thầm nghĩ chắc có người ẩn núp sau thần tượng, nên phát ra tiếng nói để trêu chăng ?

Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp can đảm hơn, rút nhanh thanh Trúc kiếm cầm lăm lăm ở tay bước ngay vào chánh diện thuận thế chàng lay động một vòng.
- Ầm !
Một tiếng nổ lớn vang động cả miểu môn bức màn che trước mặt thần tượng vì lâu ngày tháng đã mục nát, lại bị luồng kiếm phong đẩy mạnh, nên rơi xuống đất đánh "ầm" lên.
Đợi bụi đã loảng dần chàng bèn đi đến kế bức tượng, chàng đưa mắt nhìn ra sau, vẫn không thấy vật gì khác lạ, ngoài bầy chuột sa kêu chí chóe, mũi mồng vo ve, và vô số bóng nhện giăng màn, tuyệt nhiên không có một bóng người nào ...
Cừu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt, lại chép miệng bảo nhỏ:
- Thật quái lạ !
Bỗng nhiên ... một tiếng cười ngắn, và lành lạnh:
- Hì ! ...
Nổi lên giữa bầu không khí rợn người.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, dậm chân quát to:
- Giữa ban ngày mà quỷ hiện hay sao ? Quỷ đâu ?
Nói xong, Cừu Thiên Hiệp vung mạnh Khô trúc thánh kiếm bước qua tượng Dược sư, lại thấy bệ tượng thờ Thổ địa công bà. Một pho tượng bằng đất đen thui thủi, ngoài ra gian giữa miếu tối om không có gì khác lạ cả ?
Cừu Thiên Hiệp thầm tính gian sau điện ắt có người, nên chàng vội bước qua tầng cửa thứ ba là gian hậu điện, chàng lại vung mạnh tay kiếm hướng sang bên trái phía hữu, lại gặp bộ thờ vị thần mặc áo thùng tay cầm hốt tức là "Võ thần tài Triệu Huyền Đàn". Pho tượng thực kỳ mỹ, nhưng bụi đất đá bám đầy. Cừu Thiên Hiệp lại quan sát một lần nữa, vẫn là ba gian hậu điện hư nát, trống không, nhìn gần rách khóe mắt cũng không thấy một người nào, chàng bèn chép miệng rủa thầm: "Thật là hoang miếu gặp giờ linh, nên giữa ban ngày Quỷ hiện ? ... Nếu không thì.." Chàng đang trầm tư mặc tưởng, bỗng nghe phía sau lưng pho tượng Võ thần tài Triệu Huyền Đàn phát ra tiếng thở nhè nhẹ ...
Cừu Thiên Hiệp nhận ngay sau pho tượng có người, không chậm trễ "Khô trúc thánh kiếm" vũ lộng mạnh, hướng vào phía sau pho tượng kích mạnh.
- Dừng tay !
Một tiếng thé tựa sấm nổ, nghe điếc cả lổ nhỉ:

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ đã đề phòng, khi nghe tiếng thét, vội thu ngay "thánh kiếm" nhún mình nhảy vọt ra đứng giữa điện, đôi mắt ngó lăm lăm về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy phía bên tả trên một cổ trống treo lủng lẳng, ngồi xếp bằng tròn một bà lão tóc bạc da gà, lưng cong má hóp, chính là lão thái bà đã vào lữ điếm lúc nãy. Chàng vừa thấy lão bà lửa giận bốc lên tối mặt vội hét to:
- Ngươi hẹn ta lại đây để làm gì, tại sao ngươi làm làm yêu như thế ? Xuống đây !
Lão bà vẫn ngồi như pho tượng trên giá trống đôi môi mấp máy chớp động chẳng phải cười, lão dùng tay chỉ về phía sau lưng Cừu Thiên Hiệp cười hề hề nói:
- Ai đã ước hẹn với ngươi đến đây ?
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vô cùng phiền phức, gay gắt bảo:
- Hì ! Chính là lão bà chứ còn ai nữa ?
Lão thái bà khẽ run mấy nếp nhăn trên mặt, đưa tay chỉ ra sau nói thêm:
- Ngươi hãy nhìn kỹ xem kìa ?
Cừu Thiên Hiệp tuy không tin, nhưng cũng quay mặt ra sau nhìn thấy một tốp ba lão bà mặt mày so với bà lão ngồi lẳng lặng trên chiếc trống giống nhau như tạc, thậm chí đến cách ăn mặc và thần sắc đều giống in khuôn.
Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người hào phóng, câu chuyện xảy ra quá thình lình khiến đôi mắt hoa lên, tâm trí như rơi vào đám sương mù dày mịt, lại đưa mắt nhìn từng người một, suốt bốn bà lão vừa không tìm thấy điều gì khác lạ, chàng lấy làm ngạc nhiên hỏi:
- Đến bốn lão thái bà ư ...
Chàng vừa nói dứt, thì lão bà ngồi trên giá trống phá lên cười ma quái, bằng giọng nói lạnh lùng:
- Bốn người ? Ngươi nhìn không kỹ à ?
Vừa nói, mụ đưa tay chỉ trên đầu chàng mà cười nắc nẻ.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vội nhún mình thối lui ra sau bảy bước gần đến cửa chính ngước mặt nhìn lên trần miếu lại thêm một lần kinh ngạc thứ nhì.
Thì ra trên đầu chàng chỗ vị trí cũ, có một quả chuông đại hồng cực to treo rút lên cao khỏi đầu người trên hai thước, có một bà lão ngồi choáng hai chân trên quả chuông như cưỡi ngựa, từ vẻ mặt đến vóc hình đều giống bà lão kia như đúc.
Từ ngày chàng xuất đạo giang hồ đến nay, thường gặp quái nhơn và

quái sự không ít, nhưng đem sánh với tình hình hiện tại thì việc này quái dị bậc nhất, kỳ bí vô cùng vì trong thiên hạ nhiều lắm là anh em song sinh mới giống nhau, mà tại đây lại đến năm bà lão hệt khuôn ? Khiến ai ai cũng không tin nỗi nhản lực của chính mình.
Cừu Thiên Hiệp gắng định trí tinh thần, tay hữu xốc cây "thánh kiếm" quay một vòng vừa chỉ vào năm bà lão cao giọng nói:
- Trong số năm vị thái bà, có một vị ước hẹn tại hạ đến đây, mau lên tiếng, vì tại hạ bận nhiều việc không thể ở đây lâu được.
Năm lão bà không hẹn mà cùng nhau hô một tiếng, tất cả đều phi thân đến giữa chính diện đứng sắp hàng ngang, đan hình chữ nhất, một trong năm bà lên tiếng bảo:
- Ngươi nhận ra một người nào trong chúng ta mà ước hẹn với ngươi, thì ngươi hảy chỉ mặt người đó xem !
Cừu Thiên Hiệp hơi vui vui vì quá tức cười, cũng bớt năm bà này giống nhau như giọt nước khó mà nhận ra được, chỉ chớp mắt mấy lần và lắc đầu lia lịa nói:
- Khó lắm ! Khó lắm ! Xin thứ cho tại hạ kém sự nhận xét !
Một lão thái bà đứng giữa trầm ngay nét mặt, bằng giọng nói âm hàn, hách xược bảo:
- Tiểu bối mù quáng ! Chuyện trước mắt mà không nhận ra, ngươi còn dám xưng hô là nhân vật võ lâm làm gì cho nhục, thật là uổng cho người thấy mặt.
Lão thái bà đứng kế, ứng lời nói tiếp:
- Thật vậy, đôi mắt hắn không thấy đường !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, không còn giữ lễ như trước, chàng nặng giọng hét to:
- Các ngươi giở trò ma quái, kết cục giấu đầu vẫn lòi đuôi !
Lão thái bà nổi giận thét lên như quỷ hú:
- Chính con mắt ngươi đui thật sự, nếu không ngươi hãy nhìn kỹ xem, thì ngươi sẽ nhận được ngay !
Nói xong, mụ lắc lư cái đầu bạc phấn như màu áo khinh cừu, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc lại hỏi:
- Ngươi đã nhận rõ chứ ?
Cừu Thiên Hiệp chợt thấy rõ, bèn chép miệng tự trách mắng:
- Xuẩn thật Chỉ vì chàng nhìn kỹ năm bà lão, mỗi người đều dắt trên mái tóc một đoá hoa bằng đồng điếu, màu sắc khác nhau, phần vì năm màu hồng, tía, vàng, lam và trắng.

Năm đóa hoa năm màu đánh dấu dánh hiệu của năm lão thái bà.
Lão thái bà dắt hoa hồng cười lanh lảnh hỏi:
- Ngươi hiểu đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp vổ tráng nhẹ, và chợt nhớ rõ mọi việc bèn cao giọng nói:
- À.. ạ ! Ta nhớ rõ ra rồi, các bà là Bình Sơn Ngũ hoa quỷ mẫu phải chăng ?
Năm lão thái bà đồng kêu to:
- Tiểu tử ! Lớn mật !
Tiếng hét vừa dứt, năm người tỏa ra đứng năm phương vị, vung tay, xòe chưởng thủ thế, dáng điệu thật hung hăng.
Cừu Thiên Hiệp cả cười nói:
- Các bà làm gì thế ?
Tía hoa quỷ mẫu gầm to:
- Ngươi dám gọi chúng ta là "Ngũ hoa quỷ mẫu" được à ?
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, bằng giọng nói khiêu khích bảo:
- Người có danh, cây có bóng, thậm chí con thú có tên, chẳng muốn người ta gọi danh tánh, chẳng nhẽ để mình gọi lấy mình hay sao ? Ví như, chó còn có tên mực, chó cò, mèo còn có tên mun, mướp.
Bạch hoa quỷ mẫu nổi giận xung thiên, trầm giọng hét to:
- im mồm ngươi lại ... tiểu cuồng ma ! Tại sao ngươi không gọi là Ngũ hoa thánh mẫu, mà dám khiếm nhã gọi Ngũ hoa quỷ mẫu, hãy coi chiêu thế của ta !
Vừa nói dứt, Bạch hoa quỷ mẫu xoay nhanh thân mình đẩy ra một chưởng khốc liệt, chiêu thế vừa buông, đạo kình phong xung tỏa như con rắn khổng lồ, xoắn tít vào ngực Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh tựa non bằng núi lở, nguy hiểm vô vàn.
Nên biết về Ngũ hoa quỷ mẫu, đây là năm ả ma đầu độc ác từ lúc mày xanh đến tuần tóc bạc đã gây sóng gió khắp giang hồ, nổi danh là nhân vật nhất nhì của Hắc đạo, công lực thật cao diệu hơn người.
Cừu Thiên Hiệp thấy Bạch hoa quỷ mẫu ra tay trước, chàng tiêng đoán sẽ có một trường ác đấu không phải tầm thường, nhân đó chàng rùng mình xuống thấp vận mười thành công lực, tay tả phát chiêu ra đỡ, tay hữu vận chưởng đánh nhầu vào quỷ mẫu Bạch hoa, chiêu thế vô cùng lợi hại. Hai đạo kình phong vừa thoát khỏi tay chàng rít lên như xé lụa, hợp hòa với không khí tạo thành vầng khói mỏng tựa như ngọn giả sơn.
Bạch hoa quỷ mẫu vừa xuất thủ, còn lại hồng tía, lam, vàng bốn quỷ

mẫu vội chớp động thân mình, há miệng xòe tay hình như quỷ sứ đồng hướng vào Cừu Thiên Hiệp nhảy bổ tới.
Ngũ hoa quỷ mẫu đã nức tiếng ác hại, lúc bấy giờ hai giới võ lâm Hắc Bạch đều nể mặt, chỉ có một thiểu số cao thủ dám chống lại một quỷ bà, trong trường hợp lẻ loi đơn độc ...
Bây giờ Năm quỷ mẫu bà hợp sức mà tấn công, thực là một trận ác đấu có một không hai, vô cùng thảm hại.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bốn quỷ bà nhảy vào vòng chiến, vội vận thêm bảy thành công lực, phổ vào chiêu thế quét mạnh đồng thời rún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, xà người ra khỏi vòng vây và cất tiếng quát to:
- Các bà quỷ mẫu ! Ngày xưa không oán, ngày nay không cừu ! Các bà đã thành quỷ điên rồi sao ?
Hồng hoa quỷ mẫu giận run lên, hai bên má hóp da thịt phồng lên xẹp xuống liên hồi, bằng giọng nói lạnh như âm điệu chằng tinh mài trảo, hét the thé:
- Hay ! Ngươi nói hay đấy ! Vậy ngươi hãy trả lời ta. Ngoài thành Vũ Châu ngươi đã tuyên bố những điều gì ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu vì câu nói của Hồng hoa quỷ mẫu. Chàng tư lự giây lâu, mới nhẹ giọng trả lời:
- Ngoài thành Vũ Châu ? Tại hạ có tuyên bố gì đâu ? Tại hạ không ... không có nói tiếng nào cả.
Huỳnh hoa quỷ mẫu thở phì phò vì quá giận, song cất tiếng cười lanh lảnh bảo:
- Tiểu cuồng ma, ngươi dám quả quyết không có nói gì không ? Vậy ta hỏi thật ngươi:
"có phải hỏa hồ lộ chết dưới tay kiếm của ngươi hay chăng ?" Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng đáp:
- À ... ạ ! Phải đấy ! Vậy các bà vì Hỏa Hồ lô mà tìm tại hạ để báo cừu ư ?
Tía Hoa quỷ mẫu "xì" một tiếng, phun xuống đất bãi nước bọt, bằng giọng nói nặng trầm bảo:
- Không bao giờ ! Ai mà thay "hắn" báo cừu, chỉ vì có điểm không rõ ta mới hỏi ngươi, chứ việc Hỏa hồ lô chết dưới tay kiếm của ngươi, Ngũ hoa thánh mẫu không phiền trách gì ngươi cả. Chỉ vì câu tuyên bố của ngươi tại Vũ Châu. Ngươi tuyên bố sẽ giết sạch bọn Hắc đạo trong vũ nội giang hồ, chiến thắng các danh môn chánh phái võ lâm, lập chí

để tự xưng mình là "người số một" trong nền võ lâm luôn cả xưa và nay ?
Có phải vậy chăng ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua "xì" một tiếng nhẹ, vừa nặng giọng đáp:
- A ! Tại hạ đã hiểu ... việc này là một câu chuyện láo khoét, bịa đặt, hoang đường của những kẻ chuyện có nói không !
Hồng hoa quỷ giận tím mặt, vội bước sấn tới một bước, gầm lên:
- Ngươi bảo ai "chuyện có nói không" !
Cừu Thiên Hiệp chột dạ, tay vận năm thành chưởng lực phòng bị, hỏi ngược lại:
- Vậy ai ... đã nói như thế chứ ?
Huỳnh hoa quỷ mẫu trầm tỉnh, bước tới trước nửa bước nhẹ giọng bảo:
- Nếu còn sợ sệt chối quanh thì chớ nên múa gậy vườn hoang dẫu tường còn có mắt, ben vách há không tai, huống chi lúc tù và lập trận, thì ngươi phá trận sao nổi !
Cừu Thiên Hiệp cố moi óc nhớ lại tình hình tại Vũ Châu, đột nhiên chợt nhớ ra vội đáp:
- A đúng rồi ! Người bịa tin không ai khác mà chính là Dạ du thân cưu phải chăng ?
Ngũ hoa quỷ mẫu phá lên cười như quỷ khóc:
- Hắc ! hắc ... ngươi đã nhận rồi đấy !
Cừu Thiên Hiệp nổi cáu quát to:
- Tại hạ không sợ chi các bà, nhưng tại hạ xin nói lại lần nữa những lời của Dạ du thần cưu là những lời bịa đặt ! Chứ tại hạ chẳng bao giờ dám nói những lời cuồng vọng như thế !
Hồng hoa quỷ mẫu mắt đỏ hung quang, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Hay cho tên gian hùng phi đảng ! Ngươi dám đứng trước Thánh mẫu nói tiếng không sợ à ! Được lắm lại đây !
Vừa nói dứt, quỷ bà gầm lên như sấm nổ, thân hình tựa hổ điên hai tay vươn ra mười ngón tựa kim câu, nhún mình tới trước chộp vào đầu Cừu Thiên Hiệp, nhanh nhẹn vô cùng.
Bốn quỷ bà còn lại, đều xông ra một lượt, liên tay như bóng theo hình, họ giơ ra thế công lần thứ hai, dữ dằn gấp bội.
Cừu Thiên Hiệp liệu định công việc hôm nay hết phân mạnh yếu, trẻ già, điều cần là phải hạ địch vì số đông. Do đó chàng không cần phân biện, vội vận công lực vào hai thế chưởng đưa ra, lại gầm to như sấm

nổ:
- Nếu như thế tại hạ không cần phải nhiều lời !
Ngũ hoa quỷ mẫu công lực chẳng phải tầm thường. Năm quỷ bà đẩy ra mười ngọn chưởng kình phong rát mặt, uy lực khiếp người, giữa trường đấu sáu người, vạt áo của mỗi người bị gió cuốn phát ra tiếng "sàn sạt" vang trời. Bãi cỏ bình nguyên này, từ ngọn xanh um màu lá mạ, đến ngọn khô cằn tựa bối rơm, bị trận gió bốc mạnh đứt ngang cuộn bay lên cao hằng ba trượng, và đua nhau rơi lả tả xuống đất như bầy bươm bướm năm màu.
Tuy Cừu Thiên Hiệp qua mấy duyên kỳ ngộ và có trên mười năm nội công hỏa hầu, nhưng gặp phải Ngũ hoa quỷ mẫu chàng có cảm giác từ ngày xuất đạo giang hồ, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải đoàn Đệ nhứt cao thủ của Hắc đạo.
Vì thế chàng lưu tâm ứng phó, tận dụng hết các sở học bình sanh và toàn công lực đưa ra thi thố.
Cao thủ tiến chiêu như cuồng phong nổi dậy, biển động sóng rền, mau như điện xẹt sao sa, mạnh hơn ngàn voi muôn trượng.
Chỉ trong nháy mắt, Cừu Thiên Hiệp lấy chiêu thế kiếm biến ra chiêu chưởng, chàng đã thi xuất hết mười hai chiêu.
Nhưng sự thế càng căng thẳng tột bực, Ngũ hoa quỷ mẫu đẩy ra mười luồng ác chưởng tạo nên mười đạo kình phong biến thành bão tố thổi ù ù không dứt, càng đẩY ra chưởng phong, uy thế càng hung mãnh, nhìn kỹ lại thấy Năm quỷ bà không kịp trở tay, chiêu thế công ra liên tục, khiến cây cỏ lá hoa vùng bình nguyên bốc cuộn mờ trời.
Cừu Thiên Hiệp một mặt cử chưởng chống địch, một mặt lại suy nghĩ:
- Tiên Hà phái chưởng môn Cung Chấn Viễn và năm tên thiếu giáo Bạch Hạc bang nói chẳng sai, quả nhiên là Dạ du thần cưu đem lửa đốt rừng, phao tin đồn tứ xứ, khiêu khích bọn ma đầu hắc đạo và cổ võ bọn chúng chống lại chính mình. Lần thứ nhứt là Năm quỷ bà hoa mẫu, nếu không ra công và hiển lộng các thế bí truyền cho Năm quỷ bà này xem ắt là ngày sau không một ngày yên ổn !
Nghĩ đến đây ...
Cừu Thiên Hiệp nghiến răng hét lớn:
- Hãy đề phòng !
Chàng bèn rút trong "Thập nhị sanh tiêu" các thế chưởng, đẩy ngay chiêu Mạng vân chi kiếm ra. Đây là một chiêu bí truyền tuyệt học.
Chợt thấy Cừu Thiên Hiệp người như thần gió, thế chưởng dường sấm

sét, phát ra những tiếng "đì đùng" làm chấn động cả không gian, chưởng thế chẳng phân sau đón trước, tả hữu đều vung ra một lượt, thành thử hai đạo kình phong cực to, tỏa ra một vùng lớn rộng, bốc thành hơi khói mỏng, hợp thành bảo tố thổi mịt mù và chiêu thế của Năm quỷ bà.

Ngũ hoa quỷ mẫu lúc đầu chiêu thế còn giữ theo nguyên tắc, một tiến một lùi, một công một thủ chiêu thức thật mạnh, thế đẹp người nhanh, không có vẻ gì khó khăn bối rối. Thoạt tiên Năm quỷ bà thấy Cừu Thiên Hiệp đã triển sang mười hai chiêu đầu họ tưởng công phu của chàng chỉ lên mức độ đó thôi, nên lần lượt ngưng tay từng người một, chỉ còn Hồng hoa quỷ mẫu là đứng ra công địch tiếp chiêu. Đến chiêu thứ mười ba chàng lại tấn công chiêu mạng vận chí kiếm.

Hồng hoa quỷ mẫu nom thấy nguy hiểm vội huýt lên tiếng gió, gọi bốn quỷ bà đứng bên ngoài xông vào trợ chiến hầu chiếm phần thắng lợi. Không ngờ thế chưởng của Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra lại biến mất hình bóng của chàng, chỉ nghe gió kình phong rít lên "ồ ồ" như sấm động. Hồng hoa quỷ mẫu đẩy ra chiêu thế về phía trước, chợt nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp trầm giọng quát to:

- Ngươi phải chết !

Hồng hoa quỷ mẫu cảm thấy vầng chưởng phong như quả núi bay trờ tới, như bức tường đồng vách sắt không thông qua được, do đó luồng chưởng của Hồng hoa quỷ mẫu bị dội ngược lại, đồng thời bên tai nghe tiếng thét của Cừu Thiên Hiệp, làm cho tâm trí cả loạn, chiêu thế cuống lên, chỉ kịp rú một tràng kinh khiếp:

- Ối chao ! Chết mất !

Tiếng nói vừa dứt thì thân hình của Quỷ bà bị hất bổng lên cao ba trượng, chới với giữa khoảng không như múa phụng hoàng, sau cùng bị văng ra ngoài vòng chiến năm, sáu trượng.

Cũng may cho Hồng hoa quỷ mẫu, một là nhờ quỷ bà có nhiều công lực, hai là nhờ ngọn chưởng của Cừu Thiên Hiệp thâu về sớm, để chống lại bốn quỷ bà kia công đến vùn vụt, nếu không thôi Hồng hoa quỷ mẫu bị nát nhừ cả ngũ tạng, lục phủ mà mưa máu chết tươi.

Hồng hoa quỷ mẫu bị té ra xa mấy trượng, quỷ bà nhận rõ luồng kình phong của Cừu Thiên Hiệp tối độc, nên quỷ bà khoông gượng đứng dậy mà ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe trong bụng buồn nôn, tự biết là cơ thể không yên vội vận công điều khí, ngồi trơ trơ như pho tượng bà Thánh A La Sát.

Cừu Thiên Hiệp thấy Hồng hoa quỷ mẫu ngồi nhăn nhó như quỷ lỵ mỵ, chàng thầm tính "Bốn quỷ bà còn lại tất thâu hồi chiêu thế mà trở ra cứu hộ thương thế cho Hồng hoa quỷ mẫu !" Sự việc trái với ý tưởng của chàng. Bốn quỷ bà không thu hồi chiêu thế mà vẫn tấn công tới tấp lại gầm rống vang trời, chưởng phong thi nhau tuôn ra như hàng chục ngọn sóng triều, chưởng pháp sánh với lần trước lợi hại và ác độc vô cùng.
Tứ hoa quỷ mẫu đồng kêu rống lên:
- Hay cho tiểu tử ! Ngươi thật là lòng lang dạ sói !
Cừu Thiên Hiệp nghe bốn quỷ bà nguyền rủa bèn nở một nụ cười chua chát, vì chàng nghĩ:
"Câu lòng lang dạ sói là để ám chỉ các ngươi thì đúng hơn, lấy năm mà đánh một mà trái lại còn trách mắng người, nếu như ta lòng lang dạ sói, đổi vào địa vị các ngươi thì năm quỷ bà sẽ biến thành năm đống thịt bầm chứ" Vì suy nghĩ như thế nên chàng lặng lẻ không lên tiếng trả lời, chỉ vận công đẩy ra chiêu kế tiếp, rút trong "Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" ra công địch.
Bấy giờ bốn quỷ bà càng đánh máu đánh càng mạnh, chưởng phong bay ngộp đất dậy trời.
Cừu Thiên Hiệp bị bao vây vào giữa mà vòng vây thì siết chặt dần dần không thể chậm hơn nữa, chàng vận ngay mười thần công lực phổ vào những chưởng trí mạng.
Vì vậy đứng ngoài trông vào chỉ thấy mười cánh tay vẫy múa mười ngọn chưởng tuôn trào, năm bóng người kẻ lên cao người xuống thấp, kình phong cuồn cuộn chẳng dừng hò hét liên miên, bằng những giọng căm hờn, phẫn nộ.
Thời gian vụt di mau, trong nháy mắt Cừu Thiên Hiệp đã sử dụng hơn mười hai chiêu thức.
Chàng vận nội lực thi triển chiêu thứ mười ba toan đánh chết từng quỷ bà một, hầu diệt sạch Ngũ hoa quỷ mẫu.
Hồng hoa quỷ mẫu đang ngồi nhập định dưỡng thần, đột nhiên đứng phắt dậy gọi to:
- Dừng tay !
Bốn lão quỷ mẫu đang hăng say đấu, chợt nghe tiếng gọi của Hồng hoa, tất cả đều thâu hồi chiêu thế nhảy ra ngoài mấy bước.
Cừu Thiên Hiệp thấy Hồng quỷ bà kêu gọi đồng bạn dừng tay chàng lại đoán thầm:

“Chắc là họ hợp nhau nói vài câu, vì xét thấy không có lợi gì mà gây thù chuốt oán vô ích !” Vì nghĩ thế, Cừu Thiên Hiệp vội thâu hồi chưởng lực, tung mình nhảy ra ngoài hai trượng, vẻ mặt lộ nét vui, chàng đưa mắt nhìn Hồng Hoa quỷ mẫu nhẹ giọng:
- Xin thứ lỗi cho tại hạ quá vô lễ.
Hồng hoa quỷ mẫu nghe qua nổi giận run lên bần bật vừa quát to:
- Tiểu cuồng ma ! Ngươi chớ nên mở miệng đắc ý sớm !
Cừu Thiên Hiệp vội vàng đỡ lời:
- Ta không có ý gì khác việc này chỉ tại quý vị hiểu lầm ...
Hồng hoa quỷ mẫu “hừ” lên một tiếng, lại đưa mắt nhìn bốn quỷ bà kia lớn tiếng bảo:
- Hãy đề cao giá trị chúng ta. Tiểu cuồng ma, ngươi hãy xem đây mà liệu cứu mình !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 47
Mới Gặp Chiếc Phắch Mặt Quỷ

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vội nói thầm:
- Các ngươi còn món binh khí tối ác độc chứ gì ?
Ngay lúc đó, Ngũ hoa quỷ mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiếc phách (khăn) bằng lụa, năm màu sắc khác nhau, màu khăn đối chiếu với màu hoa cài trên mái tóc của mỗi quỷ bà, đó là màu hồng, tím, hoàng, lam, bạch.
Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy vội nhảy lui ra sau mấy bước, bằng giọng nói giận dữ quát to:
- Ngũ độc quỷ bà ! Các ngươi không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu tam cấp của phường hát xiếc vui đùa, sở dĩ Ngũ lão quỷ nếu được thành danh nhờ những của này, há chẳng sợ kẻ hậu bối cười cho thoải mái hay sao ?
Hồng hoa quỷ mẫu không đáp mà ngước mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bốn quỷ mẫu kia cũng phá lên cười hăng hắc, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quỷ bà làm trò quỷ tiếu.
Cừu Thiên Hiệp nghe giọng cười nhức nhối, chàng bực mình hét to:
- Các ngươi hãnh diện lắm sao ? Cười chi lắm vậy ?
Hồng hoa quỷ mẫu cả cười toe toét, phô bày cái miệng móm không

răng, tương tự như hang hầm sâu rỗng, nghe Cừu Thiên Hiệp nói, mụ nghiêm ngay nét mặt, bằng giọng nói lạnh tựa làn sương bảo:
- Tiểu tử, ngươi không thấy xa hiểu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ hoa thánh mẫu không phải là loại phách có "Mê hồn dược" hay Tùy tiên thảo mà là món binh khí tuyệt nhất !
Quỷ bà nói đúng với tâm sự của Cừu Thiên Hiệp lúc bấy giờ. Nguyên Cừu Thiên Hiệp bị trúng dật phấn trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diện yêu hồ, cho đến nay ký ức vẫn còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét. Bây giờ, tâm sự mình bị Hồng hoa quỷ mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ lên vì thẹn chàng nói:
- Trừ món "khăn lụa" ra ngươi còn tài năng gì nữa ?
Nguyên chàng còn khiếp đảm trước chiếc khăn lạ nên tìm lời "lờ" đi.
C Hồng hoa quỷ mẫu cười âm ma bí hiểm, mụ nắm trên tay chiếc phách là màu huyết vụ vẫy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:
- Tiểu tử, ngươi hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhắm mắt, phục cả tâm và khẩu ... ngươi biết chăng thánh mẫu của ngươi đang cầm trên tay năm chiếc "khăn lạ màu" do một linh vật sống bảy tám trăm năm tạo thành tuyệt nhiên không có chất mê hồn hay độc vụ, ngươi hãy phòng bị cho cẩn thận nhé !
Tía hoa quỷ mẫu cười hề hề nói tiếp:
- Ngươi là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu ngươi ... dệt bằng tơ của "con nhền nhện mặt quỷ" sống bảy tám trăm năm ... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho ngươi nhìn thấy cõi đời bao quát .... !
Cừu Thiên Hiệp chưa trả lời thì Lam hoa thánh mẫu lại hét to:
- Thánh mẫu của ngươi hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay ngươi được hân hạnh nếm mùi ... quang thái !
Bạch hoa quỷ mẫu cười hềnh hệch nói tiếp:
- Mười năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoản mạng Tàng tâm thánh kiếm Du khả phu và ngũ độc môn chưởng môn "Ngũ độc lão nhơn" dấu máu chưa khô, hôm nay ngươi cũng phải theo con đường ấy !
Năm quỷ bà lời qua tiếng lại, khắc tô điểm cho năm chiếc la phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỹ vật Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn diêm phủ của thập

điện địa vương, một vật tuyệt thế kỷ bửu.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:
- Ta chỉ ngại "nó" là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cừu này có thể đối đầu !
Hoàng hoa quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt ngoẻo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:
- Hi hi .... ! Hóa ra ngươi sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhất anh tài trong thiên hạ !
Cừu Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:
- Ta sợ ư ? Không bao giờ ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo !
Hồng hoa quỷ mẫu giơ cao chiếc la phách màu huyết vụ vẫy nhẹ bảo:
- Đừng lếu láo nữa ! Hãy xem qua giá trị chiếc la phách của thánh mẫu đây !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hào hứng ngước mắt lên trời "hú" một tiếng ngân dài, âm hú như lượn sóng tỏa đầu gành ... ù ù ... không dứt. Tiếng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau dõng dạc nói:
- Với đôi bàn tay thịt này, xin đấu với năm vị quỷ bà mấy chiếc "nùi giẻ nhền nhện" !
Tía hoa quỷ mẫu giận run lên, bằng giọng nói hung trầm quát lớn:
- Hay cho tiểu tử cuồng ngạo !
Vừa quát dứt, quỷ bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bốn quỷ mẫu còn lại giận xám mặt, đồng thời bước tới trước, quát to:
- Ngươi đến ngày tận số !
Năm bóng người di động, năm chiếc phách màu vung lên một lượt, kình phong, thổi tới từng trận dài, năm sắc "xanh vàng tím hồng trắng" tỏa ra năm vầng màu óng ả, tương tự như năm sắc mây lành, bay lượn giữa không trung chiếu ra ngũ thể quang màu nhiệm, khiến người hoa cả mắt không trông thấy gì cả, phải nhắm mắt cúi đầu. Hơn thế nữa, lúc năm chiếc la phách màu chớp động, nằm trong đạo ngũ quang, lóe ra tia sáng huyền diệu rất nhỏ chớp chớp liên hồi, thích mạnh vào giác mộ của mắt khiến xốn xang và nhức nhói khôn tả.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy bất bình, vội trấn tĩnh ngay tinh thần, một chiêu thế đưa ra ứng chiến chẳng dám buông tay tấn công, vì phải để một thê thủ hộ thân trong khi bất trắc.
Ngũ hoa quỷ mẫu thấy vây khốn được Cừu Thiên Hiệp vào giữa như nhân hành, bất giác tinh thần của năm quỷ bà hăng hái thêm lên, từng

chiếc phách giơ cao gạt mạnh xuyên trước, thích đấu, khí thế vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khác màu, bay cuồn cuộn như khắp mặt đấu trường. Khí lạnh tỏa buốt xương, thấu cả da thịt.
Cừu Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt chân đạp thế "Lôi hành cửa chuyển" thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ:
đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.
Khoảng khắc qua, Ngũ quỷ mẫu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng ...
Bỗng nhiên ... từ xa xa, gần mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cọp rống:
- Tất cả hãy nghe ta dừng tay !
Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước, năm chiếc la phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy quỷ bà.
Cừu Thiên Hiệp vội lắc mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.
Chợt thấy một trang thiếu niên mặt hổ chạy như bay đến cách tràng đấu chừng năm trượng dừng lại.
Thiếu niên mặt hổ nhìn Cừu Thiên Hiệp lại quay sang "Ngũ hoa quỷ mẫu" bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:
- Hỡi bầy ngũ quỷ ác bà ! Tìm được các ngươi thật là vô vàn khổ cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các ngươi mau thi triển năm chiếc phách nhền nhện mặt quỷ ra xem.
Lời nói của hắn trầm hùng, oán độc dường như hắn và Ngũ hoa quỷ mẫu có mối thù không đợi trời chung.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm.
"Thật quái lạ ! Hắn nói như thế là nghĩa lý gì. Ngũ hoa quỷ mẫu đã ẩn tích, mười năm qua không xuất đạo giang hồ, thì làm gì có sự gây thù kết oán với hắn chứ ?" Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn hắn lom lom như cố nhớ lại chuyện xa xưa.
Hồng hoa quỷ mẫu cau mày khó chịu, nặng giọng nói:
- Tên kia ngươi điên rồi sao ? Ai kết oán gây thù với ngươi ? Ngươi có nhận lầm chúng ta không ?
Thiếu niên mặt hổ cười gằn một tiếng, hắn đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi "hổ vi tiêu" dài độ bảy thước mộc, quất mạnh vào không khí kêu "trót trót" lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu hét to:

- Các ngươi không nhận lời biết ta ư ? Riêng ta hằng tưởng nhớ các ngươi suốt mươi năm dài đằng đẳng ! Không một khắc nào ta quên Ngũ hoa quỷ mẫu các ngươi !
Hồng hoa quỷ mẫu không giục lại mỉm cười hỏi:
- Này bé con ! Cháu có điên không ? Mười năm trước ngươi được mấy tuổi ?
Người thiếu niên mặt hổ không đợi nói dứt vội bước sấn tới trước, hét to:
- Ngươi cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các ngươi nên biết ta vì sư phụ mà báo cừu !
Hồng hoa quỷ mẫu cười to nói:
- Này bé con ! Ngươi vì sư môn mà báo cừu ? Vậy sư phụ của ngươi là ai ?
Thiếu niên mặt hổ cả giận nói thật to:
- Quỷ mẫu ! Ngươi đừng giả bộ ngơ ngác nữa !
Hồng hoa quỷ mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:
- Chết dưới tay của Ngũ hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số nhiều lắm hài nhi ạ ! Làm sao thánh mẫu biết được sự phụ của ngươi là ai ?
Thiếu niên mặt hổ cả giận vung mạnh ngọn roi đuôi cọp theo chiêu thế môn phái, thật đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:
- Hiện giờ các ngươi đã rõ.
Tía hoa quỷ mẫu cười nhạt ngắt lời hắn:
- Chiêu này là "Phóng hổ quy sơn" không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chăng ?
Hồng hoa quỷ mẫu như chợt hiểu cười to bảo:
- Hài nhi ! Thầy của ngươi là Ngũ độc lão nhân chẳng may bất hạnh, giờ đến đây ... tràng viện này sẽ giúp cho "sư, đệ ngươi trùng phùng" Hí ... hạ.hà !
Thiếu niên mặt hổ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn "hổ vi tiên" trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một vầng kình phong khổng lồ, cuồn cuộn như bảo tố, bay xoắn vào người Ngũ hoa quỷ mẫu, thế dũng mãnh hãi hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế thầm phục công lực của gã thiếu niên mặt hổ vô cùng.
Hồng hoa quỷ mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:
- Ví như có thêm tám cánh tay nữa, cũng khó mong trả thù cho ân sư ngươi được, chỉ có cách là giúp thầy trò ngươi gặp nhau tại Nại Hà kiều

... dưới âm ty !
Nói xong, quỷ bà giũ mạnh chiếc la phách kêu "rẹt" một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ối cả nên đấu trường như nhuộm loang màu huyết vụ ... Thiếu niên mặt hổ giận đến cực điểm, liều mạng vào tấn công kịch liệt.
Hồng hoa quỷ mẫu vũ lộng chiếc la phách màu huyết vụ chói ra nhiều tia hồng nhức mắt, tựa hồ như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hổ, dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.
Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.
Nhưng, hai người chỉ lui độ ba bước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hổ cuốn chặt vào nhau.
Nên biết qua ngọn "Hổ vi tiên" mà người thiếu niên mặt hổ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cọp nên mỗi sợi long đều được trui ép bằng phấn thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khổ tâm báo cừu nên tự chế loại vũ khí này để chống lại chiếc phách huyết bằng mạng nhện của Ngũ hoa quỷ mẫu.
Hôm nay chiếc phách mạng nhện bị ngọn hổ vi tiên quặt dính chặt chẳng há buông rơi hay sao ? Do đó chàng gắng hết sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thầm tính thế nào la phách của Hồng hoa quỷ mẫu cũng rách toang hoặc đứt hai.
Chàng có biết đâu, con nhện mặt quỷ nhả ra chất tơ để dệt phách, chất tơ này không mỏng manh như các loại tơ tằm, mà kiên cố và cứng như đồng thép.
Hai người cố trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cọp bị dãn ra nhưng chiếc la phách màu huyết vụ thẳng như sợi dây điều ...
Lúc công lực của thiếu niên mặt hổ mà so với Hồng hoa quỷ mẫu chỉ cách nhau mấy lực. Nếu cả hai cố lấy nội lực mà trì kéo thì phân bộ sẽ về chàng trai mặt hổ, còn sợ né tránh sự xung huyết mà chết tức khắc.
Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài, thầm lo lắng cho thiếu niên mặt hổ, tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hắn lúc lâm nguy ...
Lại thấy Hồng hoa quỷ mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ bề trên, trên vành môi mỏng nở một nụ cười lành lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quỷ bà phá lên cười to, giật nhẹ chiếc la phách mau, nói:

- Hãy nghe ta ngồi xuống mau !
Nhanh như cắt chiếc phách vẫy lên hai lượt, gã thiếu niên mặt hổ vì tận dụng cả năng lực, nên nhất thời bị mất thăng bằng, chạy loạng choạng lùi ra sau mấy bước, té ngồi trên đất dáng điệu thật thảm thương.
Năm quỷ bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.
Bạch hoa quỷ mẫu cười nói:
- Công lực chỉ ra thế mà đòi trả thù ... chẳng qua là ngươi tự đi tìm chỗ chết !
Người thiếu niên mặt hổ ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm cây "Hổ vi tiên" gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt trợn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa xấu hổ và tủi hận bồi hồi. Hắn cố gắng, gượng đứng dậy giơ cao ngọn "Hổ vi tiên" quất mạnh tới trước, thân người lồng lộn như con hổ điên, lần thứ hai nhảy bổ vào tấn công Ngũ hoa quỷ mẫu.
Ngũ hoa quỷ mẫu thấy vậy phá lên cười rộ, Bạch hoa quỷ mẫu cười hề hề, cao giọng lên tiếng:
- Chúng ta năm người đồng tiến thêm bước, siêu độ cho hắn ... và giúp hắn tròn chí khí báo thù cho sư phụ !
Hồng hoa quỷ mẫu cười nhạt, bằng giọng nói âm ma thét lên lanh lảnh:
- Phải đấy ! Nhổ bớt ngọn chông để rộng đường đi ! Chúng ta không thời gian đâu mà cãi lý với hắn ?
Lam hoa quỷ mẫu vỗ tay đánh phét, nói mau:
- Không còn gì phải nói nữa. Lên !
Vừa dứt lời, năm quỷ bà rống lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiếc la phách sắc tung bay như đoàn bướm màu xoắn tít vào người thiếu niên mặt hổ.
Cừu Thiên Hiệp đứng ngoài thấy thế, bất giác dòng máu nóng xung lên mặt, "soạt" thanh "khô trúc kiếm" được tuốt ra khỏi vỏ, chàng lại xé mình đến trước mặt Ngũ hoa quỷ mẫu với giọng run run đầy phẫn nộ quát to:
- Dừng tay lại !
Tiếng quát như sấm rền, thân người tựa khủng long nhấc mình bước ba bước.
"Khô trúc thánh kiếm" sáng ngời cầm chặt trên tay chỉ vào mặt Ngũ hoa quỷ mẫu cau mày trừng mắt nói tiếp:
- Lấy lớn áp nhỏ lấy nhiều thắng ít ... vô hình trung các ngươi đã lộ đuôi chồn !
Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề, bằng giọng nói âm ma đầy hiểm ác thét

to:
- Tiểu cuồng ma ! Ngươi muốn nhúng tay vào việc này ư ?
Cừu Thiên Hiệp giận cành hông, trợn mắt dõng dạc nói:
- Thấy nghĩa không làm, người chẳng đúng, lâm nguy chẳng cứu há anh hùng.
Tại hạ thấy chuyện bất bình nên nhảy ra can thiệp đấy !
Tía hoa quỷ mẫu phá lên cười ngất, bằng giọng nói mỉa mai bảo:
- Thật là Nê bồ tát qua sông ! Thân ngươi còn khó bảo đảm thay, mà còn giở giọng hào hoa kiếm khách !
Quỷ bà vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên, Khô trúc thánh kiếm tỏa ra muôn đạo hoàng quang sáng rực, chiêu "Quỉ long thương hãi" như con rồng già đập đuôi ngoài biển cả, vũ lộng ra ánh sáng muôn màu khởi thế kích mạnh vào Ngũ hoa quỷ mẫu.
Đột nhiên ... cảm thấy một luồng kình phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp. Cừu Thiên Hiệp thất kình, buộc lòng phải ngưng thế công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quỷ chưởng kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem ...
Nguyên chàng thiếu niên mặt hổ Ngũ độc môn, đột nhiên giơ cao ngọn Hổ vi tiên quất mạnh vào lưng chàng.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:
- Này vị bằng hữu ! Ngươi chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao ?
Gã thiếu niên mặt hổ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:
- Ai là bạn ? Ai là thù ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:
- Sự thật đã rõ ràng, ngươi nói chi nhiều lời ?
Thiếu niên mặt hổ cuốn nhanh ngọn hổ vi tiên cặp vào nách, điềm đạm nói:
- Nếu ngươi là bạn, thì ngươi hãy trao thanh kiếm trên tay ngươi cho ta bằng không ngươi là thù chứ không là bạn nữa !
Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mỉa mai nhìn Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, "Khô trúc thánh kiếm" là vật kỷ trần chí hữu há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phàm gian, bèn cố cười gương hỏi lại:
- Ngươi nói như thế là nghĩa lý làm sao ?
Thiếu niên mặt hổ tỉnh bơ, thản nhiên nói:

- Vì ... thanh đoản kiếm của ngươi quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo quang chóa mắt, chắc là thanh bửu kiếm.
Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:
- Phải đấy ! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại !
Thiếu niên mặt hổ gật đầu dịu giọng bảo:
- Năm tên quỷ mẫu có năm chiếc "La phách mạng nhện mặt quỷ" cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi. Vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn "Đáo câu hổ vi tiên" suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đều trở nên vô ích và uổng phí cả tâm huyết ...
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hổ nhận thấy cây "khô trúc thánh kiếm" của mình không phải và vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn "thánh kiếm" để báo thù cho sư môn bèn mỉm cười dịu giọng:
- Nếu là thanh kiếm sắt tầm thường thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dân lên hai tay cho các hạ, đàng này thanh kiếm trúc của tại hạ có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được !
Thiếu niên mặt đỏ biến sắc ... trầm giọng nói:
- Nếu thế ... thì ta lấy võ lực mà chiếm đoạt !
Y hi ! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.
Gã thiếu niên mặt hổ lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:
- Ngũ quỷ bà ! Nếu các ngươi có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiếm báu sẽ trở lại tìm các ngươi thanh toán nợ máu ... Các ngươi hãy chờ nhét !
Ngũ hoa quỷ mẫu là hạng người "chí sự thiên hạ chẳng loạn ... " bèn mỉm cười hỏi:
- Được lắm ! Chúng thánh mẫu sẽ đợi ngươi !
Gã thanh niên mặt hổ trợn mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:
- Bằng hữu ! Thế nào ? Đừng phiền ta nhé ....
Cừu Thiên Hiệp tuy biết trên giang hồ thường xảy ra những điều ân ân oán oán, vì những chuyện không đâu xảy ra trong chớp mắt, thì công việc và lời nói của gã thiếu niên mặt hổ chẳng có gì lạ ... bèn mỉm cười khổ sở nói:
- Ngươi thật tình muốn dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiếm của ta à ?
Thiếu niên mặt hổ không chút do dự, giơ cao ngọn Hổ vi tiên đánh mạnh vào không khí kêu "trót trót" cao giọng nói:

- Sự bất đắc dỉ buộc lòng ta phải thế ?
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghĩ ngợi đoạn mỉm cười nói:
- Ví như mối cừu của sư môn ngươi trả được ... thì ngươi có ý nghỉ đoạt kiếm không ?
Thiếu niên mặt hổ vui vẻ đáp:
- Dỉ nhiên là không !
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh "khô trúc thánh kiếm" quay lộn một vòng hướng vào "Ngũ hoa quỷ mẫu" cất tiếng nói to:
- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay ngươi !
Đột nhiên ... thiếu niên mặt hổ tái nhợt, ngọn Hổ vi tiên vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiếp quát to như sấm nổ:
- Nếu ngươi đụng đến mài lông, chân tóc của Ngũ hoa quỷ mẫu, thì ta thề không đội trời chung với ngươi !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi nói thế là nghĩa gì ?
Gã thiếu niên mặt hổ cao giọng:
- Mối huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được ! Nếu ngươi giết Ngũ hoa quỷ mẫu thì ta lấy ai mà rửa thù ! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao ?
Lời nói của hắn rất có ý lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cừu Thiên Hiệp nghe qua phát ngây người, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:
- Ngươi nói thật khó nghe !
Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn Cừu Thiên Hiệp cười rộ, Hồng hoa quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:
- Ta thấy cây trúc kiếm của ngươi khó mà bảo vệ được !
Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừu chuốt oán với thiếu niên mặt hổ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:
- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán ... Cừu mỗ xin cáo từ !
Vừa nói dứt, chàng rùn thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếu niên mặt hổ ... chàng hướng ra đường cái quan trổ thuật khinh công chạy như gió.
Thiếu niên mặt hổ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hắn cố nói giọng đến trước:
- Ngươi muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta !

Cừu Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cố nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế "Lôi hành cửu chuyển" lượng lên đáp xuống như nhạn bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặc rẽ hướng Nam lướt đi như vũ bão.
Thiếu niên mặt hổ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cừu Thiên Hiệp nhưng hắn vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.
Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biến chẳng khác nào chim cát đuổi chim cưu.
Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:
"Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hắn đuổi theo ! Ta sợ hắn ư ? Cũng khó nghĩ lắm ?" Chàng lại nghĩ, nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hắn.
Gã thiêu niên mặt hổ tận dụng hết năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cừu Thiên Hiệp hai mươi trượng.
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn đuổi theo mãi, bực mình hỏi:
- Ngươi khổ công đuổi theo ta, vì cớ gì vậy ?
Thiếu niên mặt hổ thở hồng hộc nói:
- Ngũ hoa quỷ mẫu dễ gặp, thanh kiếm báu khó tìm !
Cừu Thiên Hiệp thở dài, buồn bã nói:
- Ngươi quyết chí cướp thanh kiếm của ta ư ?
Thiếu niên mặt hổ gắng nói thật to:
- Ta đã nhất định như thế !
Cừu Thiên Hiệp khó chịu, cau mày nặng giọng:
- Ta nói cho ngươi rõ ! Muốn lấy được thanh kiếm của ta chẳng dễ gì ... ngươi hãy so sánh cuộc đấu với Ngũ hoa quỷ mẫu với lấy bửu kiếm, khó hơn muôn ngàn lần như thế, ta khuyên ngươi hãy bỏ ý định đó đi !
Thiếu niên mặt hổ vẫn giữ thái độ như lúc đầu, nặng giọng hỏi lại:
- Ta phải đi đâu để tìm ra kiếm quý ? Tầm không được bửu kiếm, thì làm sao ta trả xong mối cừu của sư môn ?
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiếp:
- Điều này tại hạ không rõ, nên tại hạ không thể nhiều lời với ngươi được !
Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao trổ thuật khinh công như gió.
Thiếu niên mặt hổ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:
- Dù cho ngươi có đi đến góc biển chân trời, ta cũng theo cho bằng

được !
Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhạn bay.
Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:
"Tại sao ta không dùng hết công lực, để xem trình độ của hắn tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là hai mươi năm hỏa hầu chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi hắn hàng trăm trượng." Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân ngươn cho tụ về huyệt đơn điền liền cất tiếng hú thật trầm mãnh vang xa mấy trăm trượng, thân mình tựa mũi phi tiễn xé không gian bay mau hơn gió lộng.
Bỗng nhiên ... giọng nói kiều mị thét to:
- Chạy đi đâu ? Không đánh lại người thì liều thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thống người trai !
Tiếng nói trong êm của thiếu nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 48
Cuộc Tao Phùng Với Hoa Khôi Lệnh Chủ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội thâu ngay thân pháp đứng rùn mình thủ thế, lại đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy một bóng màu bích lục mau như cánh hồng trước gió, xẹt xuống mặt lộ cản ngay bước tiến của thiếu niên mặt hổ, bằng giọng nói oanh vàng đượm đầy hằn học:
- Nó sợ ngươi phải không, tại sao ngươi đuổi người ta đến cùng đường vậy ?
Thiếu niên mặt hổ thở ồ ồ, quát lớn:
- Ngươi muốn can thiệp hay sao ?
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhận rõ, bóng xanh không phải người xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng ... Khi nhận biết Bích Lệ Hồng, Cừu Thiên Hiệp vụt đỏ mặt, bèn chạy đến trước cản Bích Lệ Hồng không cho thủ thế xuất chiêu ...
bằng giọng nói khổ:
- Bích cô nương ! Hắn ...
Bích Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp, tỏ ra lo lắng vô cùng, bằng giọng nói trên ngắt lời chàng:

- Hắn có ba đầu sáu tay, tài nghệ thật kinh thiên động địa phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn nàng ngạc nhiên bảo:
- Việc này không thể được ?
Bích Lệ Hồng nhoẻn miệng cười, điềm đạm nói:
- Nếu ngươi không chịu quỳ dâng thanh kiếm cho hắn, thì trái lại ngươi phải dùng thanh kiếm để chống lại hắn chứ !
Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng đáp:
- Có thể ... nhưng mà ta với hắn không cừu, hận chẳng có ...
Bích Lệ Hồng không đợi nói dứt, mà bước nhanh đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉa vào mũi chàng, cười ngất bảo:
- Trong thiên hạ có ngươi là ngốc nhất đời, người ta đòi cướp lấy binh khí hộ thân mà nói không oán không cừu thật là trang hiệp khách.
Nói xong, nàng quay mình lại xê tới trước hai người bước nhanh như chớp tay hữu với ra sau lưng rút thanh trường kiếm, chỉa mũi vào mặt thiếu niên mặt hổ quát lên the thé:
- Ngươi là người gì mà đòi lấy thanh kiếm ?
Thiếu niên mặt hổ đáp ngay không do dự:
- Không có gì cả, chỉ vì ta cần bửu kiếm để dùng !
Bích Lệ Hồng nghe qua, mày ngài xếch ngược, mắt biết đổi màu, cất giọng hét to:
- Ngươi biết dùng, người ta không biết dùng sao ?
Nói xong, tay kiếm huy động mạnh, lóe ra một vầng kiếm hoa uyển chuyển, không đợi đối phương trả lời, mà chiêu kiếm chĩa mạnh vào trung đình huyệt thiếu niên mặt hổ, kiếm chiêu lả lướt như vũ khúc nghê thường, chân giữ trung cung, xê mình theo dịu dàng nhanh chóng, không để thiếu niên mặt hổ đủ giờ quan sát.
Thiếu niên mặt hổ thấy nàng tấn công quá đột ngột, vội rút ngọn "hổ vi tiên" quất mạnh vào mấy vòng tỏa ra đạo cường phong đón quay luồng kình kiếm bằng giọng nói giận dữ quát to:
- Nàng kia ! Hắn có phải là phu quân của ngươi không ? Tại sao ngươi can dự vào việc này !
Bích Lệ Hồng thẹn đỏ mặt tía tai, trường kiếm lay động như vũ bão, bằng giọng nói căm tức thé lên lanh lảnh:
- Theo lời nói của ngươi ... ngươoi phải chết dưới tay bản cô nương !
Nàng vừa nói vừa lay động chiêu thế, hai người roi qua kiếm lại trông rất ngoạn mục.
Trường kiếm uyển chuyển như đẳng xà, công mau kích mạnh Hồ vi

tiên biến lượn như rết năm màu khi dịu dàng, lúc hùng dũng quật nhanh đánh khéo, bằng những thế cừ khôi, hai người so với nhau kẻ tám lượng người nửa cân, nên nhất thời khó phân thắng bại.
Câu chuyện xảy ra thình lình, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngơ ngẩn, chẳng biết làm sao cho ổn.
Độ hâm nóng hai canh trà, hai người đán vùi với nhau trên ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, càng đánh càng hăng chiêu kiếm qua, đường roi lại, làm cho cát bụi bay ngợp trời dậy đất.
Đột nhiên ... nhiều tà áo chạm nhau phát ra tiếng gió phần phật ... từ xa xa bay lại năm bóng người mau như trái cầu trước gió, bay như đốm sao sa xẹt xuống giữa tràng đấu ... chính là Ngũ hoa quỷ mẫu nom theo Cừu Thiên Hiệp đến đây.
Ngũ hoa quỷ mẫu vừa hiện ra giữa trang đồng thanh kêu thật to:
- Lệ Hồng hãy dừng tay !
Bích Lệ Hồng nghe kêu, tay kiếm động mạnh đẩy ngang đường rui thiếu niên một hồi thâu kiếm nhảy ra ngoài mấy trượng. Nàng nhìn thấy Ngũ hoa quỷ mẫu, dường như tâm tư hơi bực bội bất giác mày liễu cong tròn mắt xanh chuyển trắng, bằng cách miễn cưỡng hai tay giơ ngang thanh kiếm trước ngực thi lễ nói:
- Hóa ra ... nguyên Ngũ vị lão lão !
Hồng hoa quỷ mẫu tỏ vẻ trìu mến, thân mật hỏi:
- Hiền điệt nữ ! Gia phụ con có cùng đi với ngươi đấy không ?
Bích Lệ Hồng đáp cộc lốc:
- Không có !
Nói có hai tiếng khô khan, nàng quay mặt nhìn thiếu niên mặt hổ trầm giọng:
- Lại đây. Hôm nay cô nương chẳng tuyệt được ngươi thì không phải là "Hoa khôi lệnh chủ" !
Thiếu niên mặt hổ trợn đôi lục lạc, dừng cặp mày rõ quát to:
- Ta sợ ngươi hay sao !
Vừa nói dứt, hai người thối lui ra thủ thế, toan phát tác.
Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhảy đến trước một bước, giang tay cản hai người, nói mau:
- Hai người làm gì thế ?
Bích Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp chứa chan tình cảm, nhẹ giọng đáp:
- Vì hắn muốn đoạt kiếm của chàng !

Thiếu niên mặt hổ không nhân nhượng quát to:
- Ta chỉ cần ngươi giao kiếm báu là xong !
Bích Lệ Hồng bị thiếu niên mặt hổ mắng lúc nãy chưa nguôi cơn tức bực, bèn cau mày nặng giọng hỏi Cừu Thiên Hiệp:
- Ngươi đã nghe thấy chưa ? Ngươi nhường nhịn được chứ ta không thể chịu nổi !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười hiền dịu, đưa tay vỗ vào chuôi thanh kiếm, nhẹ nhàng đáp:
- Kiếm vẫn còn đây, thì có gì đáng nóng nảy ! Bích cô nương ngươi gấp làm gì ?
Bích Lệ Hồng bĩu môi nhẹ giọng:
- Hắn đã nhục mạ chàng giữa mọi người, chàng chịu được sao ?
Cừu Thiên Hiệp thẩn thờ bảo:
- Chịu được !
Ngũ hoa quỷ mẫu đứng bên ngoài nhận Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cố tình quyến luyến Cừu Thiên Hiệp.
Hồng hoa quỷ mẫu mắt nhãn khẽ động, miệng móm cười trẻ nhìn Bích Lệ Hồng lạnh giọng bảo:
- Hiền điệt nữ ! Ta nhận thấy ngươi quyến luyến hắn chẳng nhẽ ngươi ...
Bích Lệ Hồng thất kinh không dám để Quỷ bà nói đoạn sau, vội vàng ngắt lời mau:
- Hồng lão lão ! Đây là việc riêng của điệt nữ, xin lão lão chớ can dự !
Tuy lời nói nhanh và ngắn, song hàm chứa âm điệu vui, ý lại thêm có vẻ kém lễ độ. Chẳng giống lời nói kẻ nhỏ với người trưởng thượng.
Hồng hoa quỷ mẫu kém vui, nhưng giữ vẻ mặt trầm tỉnh, mỉm cười bảo:
- Điệt nữ ! Ta không ngờ ... ha ha !
Quỷ bà không chịu nói hết lời mà phá lên cười một chuỗi dài hàm chứa sự mỉa mai quái ác khiến người nghe lấy làm khó chịu.
Bích Lệ Hồng nghe qua lấy làm lạ, bèn trầm hỏi:
- Lão lão ! Ta không ngờ là thế nào ?
Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề nói nhỏ:
- Ta không ngờ ... ha ha ! Hiền điệt nữ ta người thông minh trí tuệ, cần gì phải giảng giải tỉ mỉ ... tất nhiên ngươi hiểu rõ chứ gì ?
Lời nói của quỷ mẫu mơ hồ, bí mật khiến người nghe lấy làm khó hiểu vô cùng.

Thiếu niên mặt hổ đưa đôi mắt tinh anh nhìn Bích Lệ Hồng từ đầu đến chân không chớp.
Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở đưa mắt nhìn Bích Lệ Hồng nghẹo ngào không nói được nửa lời.
Bích Lệ Hồng thấy mọi người đều đổ cặp mắt vào mình, khiến nàng đỏ mặt tía mi, mày nghi cong vút, mắt hạnh đứng tròng, nhìn Hồng hoa quỷ mẫu gào như khóc:
- Lão lão ! Thế là nghĩa lý gì ... lão lão hãy nói cho minh bạch, nói mau điệt nữ khổ sở ghê lắm.
Hồng hoa quỷ mẫu ngước mặt nhìn trời thở dài, bằng giọng nói êm êm bảo:
- Điệt nhi ! Ngươi muốn nghe rõ ư ?
Bích Lệ Hồng cả thẹn, thôi thúc bằng hai tiếng Cộc lốc:
- Nói mau !
Hồng hoa quỷ mẫu cười thé bằng giọng nói âm hàn rùng rợn như quỷ rú giữa địa ngục a tỳ:
- Ta không ngờ cha ngươi là một người đánh gió đùa mây ?
Câu nói thực mơ hồ kỳ lạ, khiến mọi người có mặt tại tràng nghe ù tai, như rơi vào mấy đám sa mù.
Bích Lệ Hồng ngạc nhiên, rất lâu mới trầm giọng hỏi to:
- Lão lão nói gì lạ thế ? Đánh gió ? Chiếu thế đánh gió đùa mây là gì ?
Hồng hoa quỷ mẫu cười sặc sụa, lớn tiếng gắt:
- Điệt nữ ! Ngươi đừng giấu ta !
Bích Lệ Hồng cảm thấy tối mặt, cao giọng hét lên như hổ rống:
- Tôi hoàn toàn không hiểu những lời nói của lão lão gì cả !
Hồng hoa quỷ mẫu chớp nhanh đôi mắt già nua, bằng giọng nói khàn khàn bảo:
- Ngươi chẳng rõ, mà ta rõ ! Cha con nhà ngươi dùng mỹ nhân kế hầu đoạt cho kỳ được thanh "khô trúc thánh kiếm" trên mình hắn, thuật "đánh gió đùa mây" của cha ngươi là thế, ta đoán chẳng bao giờ sai !
Bích Lệ Hồng nghe qua như sét đánh ngang tai cao giọng hỏi lại:
- Lão khất bà ! Đừng bịa chuyện vu vơ ! Mỹ nhân kế ... Ôi chao ! Ta không chịu được ! Khất bà ... đừng hạ nhục người vắng mặt ... ta tính với ngươi !
Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm, xông xáo tiến lên tấn công Hồng hoa quỷ mẫu, bằng một chiêu trí mạng.
Hồng hoa quỷ mẫu xê mình qua bên tả né tránh, đồng thời quát to như

sấm:
- Lệ Hồng ngươi tạo phản à ?
Bích Lệ Hồng, ngươi tạo phản à ?
Bích Lệ Hồng vờ như không nghe, chiêu thế vùn vụt, thế kiếm ào ào, tiến đến công Hồng hoa quỷ mẫu như vũ bão, mỗi kiếm đưa ra, hào quang chiếu rọi cả trượng lợi hại muôn phần.
Hồng hoa quỷ mẫu cả giận, đưa chiếc la phách màu huyết vụ gạt mạnh lưỡi kiếm, đồng thời rống lên kinh khiếp:
- Lệ Hồng chớ vô lễ, mau dừng tay. Gia gia của ngươi chưa dám đối đãi với ta như thế !
Bích Lệ Hồng giận đến cực điểm, nên vờ không nghe những lời của Hồng hoa quỷ mẫu, trường kiếm huy động mạnh tỏa ra muôn điểm hàn tinh, đôi chân đều bước theo thế liên hoàn, đôi tay uyển chuyển như mãng xà cuồng vũ thích luôn một lượt ba kiếm, hướng vào Hồng hoa quỷ mẫu với thế mạnh muôn phần.
Hồng hoa quỷ mẫu thối lui mấy lượt, né tránh các chiêu thế khốc liệt của Bích Lệ Hồng, bấy giờ quỷ bà không nhường nhịn nữa, chiếc phách huyết vụ vẫy ra muôn đóa hoa hồng quang đỏ rực trời, đồng thời hét thật o:
- Ta sẽ thay gia gia ngươi mà dạy bảo ngươi ... tiện tỳ ngỗ nghịch !
Vừa nói dứt, quỷ bà vung mạnh chiếc la phách mạng nhện đánh vào mũi kiếm của Bích Lệ Hồng, bằng một chiêu thế độc đáo.
Bích Lệ Hồng không nhân nhượng, cử chiêu thích mạnh vào chiếc phách mạng nhện.
Bỗng nghe ... soạt một tiếng xé mang tai nổi lên.
Bích Lệ Hồng hớn hở, nhảy lui ra xa nói to:
- Lão lão, la phách mạng nhện đã rách, xin đổi bức khác !
Mọi người đứng bên ngoài nghe rõ là tiếng la phách mạng nhện bị xé rách, do đó Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mừng thầm. Thiếu niên mặt hổ lại đưa mắt nhìn vào thanh kiếm của Bích Lệ Hồng trân trối.
Hồng hoa quỷ mẫu lại phá lên cười sặc sụa, bằng giọng nói lạnh lùng hét to:
- Ngựa con ! Ngươi đừng mộng ... hãy nhìn lại xem !
Tiếng "xem" vừa dứt, quỷ bà thuận tay giũ mạnh chiếc phách mạng nhện, trải ra ba tấc đỏ óng ánh tuyệt nhiên không có dấu vết gì cả.
Bích Lệ Hồng giương to đôi mắt nhìn không chớp thất kinh hỏi mau:
- Húy ... sao lạ thế này !

Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề, lạnh giọng nói:
- Ngươi hãy thử một vài chiêu kiếm nữa xem ... Ta vui lòng tiếp ngươi ...
Bích Lệ Hồng giận bốc lên tới mặt, nàng không phân biệt lợi hại thế nào chỉ trầm giọng hét to:
- Hay lắm ! Hãy xem kiếm thức của ta !
Nói dứt lời, kiếm chiêu đã huy động mạnh, thế kiếm loạn như cánh hồng trước gió, bay vù vù tỏa ra như muôn đạo hào quang trắng bạch.
Ngũ hoa quỷ mẫu làm ra vẻ huyền dịu, tay hữu giơ cao phách mạng nhện giũ nhẹ, đoạn xoay mình một vòng, đưa phách huyết hồng đón ngay mũi gươm bạc, chẳng khác nào quỷ bà đưa dê vào miệng hổ.
Bích Lệ Hồng cả mừng khích mạnh, và hạ trần sống kiếm rất nhanh.
Quả nhiên mũi kiếm đã lọt vào chiếc phách màu huyết vụ, và đè mạnh xuống.
- Toeng, keng !
Hai tiếng kim khí nổi lên nhẹ, nhưng đủ khiến mọi người sửng sốt.
Hai bóng đang giao nhau lại phân ra ngay, Bích Lệ Hồng và Hồng hoa quỷ mẫu đều thối lui ra sau mấy bước.
Hồng hoa quỷ mẫu cười hăng hắc, giũ mạnh bức phách phô ra nguyên vẹn không rách tí nào, bằng giọng nói dương dương đắc ý bảo:
- Bửu phách còn đây, nếu còn cao hứng thì ngươi hãy tiếp tục giao đấu !
Bích Lệ Hồng ngạc nhiên đưa mắt nhìn bức phách màu huyết vụ trân trối, trong nhứt thời chưa biết phải đối thủ cách nào.
Hồng hoa quỷ mẫu cười hăng hắc bằng giọng nói trầm khiếp quát to:
- Hãy tiếp thêm vài chiêu kiếm nữa, chỉ sợ thanh kiếm chém đồng phá thiết của ngươi, sẽ còn chừng một tấc thôi !
Hồng hoa quỷ mẫu vừa nói dứt, bốn quỷ bà đứng bên ngoài phá lên cười rộ, họ cười như điên như dại hết trận này rồi qua trận khác.
Thiếu niên mặt hổ đứng kế bên ngớ như tượng phỏng sành.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua biến sắc vội chạy nhanh đến bên Bích Lệ Hồng, chàng lo lắng bảo nhỏ:
- Bích cô nương hãy xem lại trường kiếm xem như thế nào.
Bích Lệ Hồng nghe qua, thuận tay đưa kiếm lên xem ... quả nhiên thanh trường kiếm của nàng từ đầu mũi gãy vào hết sáu, bảy phân sóng và lưỡi kiếm lại nức bẽ như răng cưa, dường như chém phải đá to.
Nàng nhìn thấy thanh kiếm đã hư hoại, khiến nàng ngẩn người ra giây

phút, đột nhiên tay hữu vươn lên cao, xê minh đến trước mặt Hồng hoa quỷ mẫu gầm lên như quỷ hét:
- Trời "Ngươi đã bức chết ta" Cừu Thiên Hiệp thất kinh xẻ mình tới trước hai bước, đưa tay cản hẳn bước tiến của Bích lệ Hồng, lại trầm giọng bảo:
- Bích cô nương hãy xem đây !
Vừa dứt lời, trên tay chàng tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực trời, tỏa chiếu rát mặt mọi người. "Khô trúc thánh kiếm" chuyển mình quay lộn một hư chiêu, chẳng cần Bích Lệ Hồng có đồng ý hay không, tay giữ chặt kiếm quyết, quay mặt nhìn Ngũ hoa quỷ mẫu, trầm giọng:
- Này ngũ lão bất tử, hãy thử tỉ thí với Cừu mỗ vài chiêu !
Vừa nói dứt, thì đạo kiếm quang đã xoắn tít vào người Hồng hoa quỷ mẫu trước, chiêu thế nhanh như điện xẹt sao sa.
Hồng hoa quỷ mẫu liệu định, thế nào Cừu Thiên Hiệp cũng nhảy ra can thiệp, song không ngờ tài bộ của chàng nhanh nhẹn dường này, lời chưa dứt mà kiếm đã quay tròn khi dứt lời thì đạo kim quay tựa muôn ngàn con dạo nhọn, chỉa thẳng vào yết hầu của bà ta không đầy ba tấc mộc.
Thật là một chuyện kinh hoàng, ngàn năm một thưở, Hồng hoa quỷ mẫu vung nhanh bức phác màu huyết vụ đở ngay mũi kiếm phong thế mạnh thần tốc.
- Ôi chao ! Húy chết !
Đột nhiên, quỷ bà rống lên mấy tiếng đau đớn mãnh liệt, thân mình khô xê rất nhanh, vọt mạnh qua bên tả chín thước, vẻ mặt nhợt nhạt thần sắc đau khổ trông rất thảm hại.
Nhanh như sóng dậy ba đào, bốn quỷ mẫu còn lại vừa trông thấy Hồng hoa thảm bại, thoát chớp nhanh bốn màu vàng, xanh, trắng, tía lại phi thân đến trước mặt Hồng hoa quỷ mẫu, bốn bức phách lượn bên tay, đẩy mạnh ra truy càn thanh kiếm trúc của Cừu Thiên Hiệp đang ào ạt kích tới.
Hồng hoa quỷ mẫu vừa nhảy ra ngoài, vội hít vào luồng chân khí, vận công nhảy vào trận đấu.
Năm tên quỷ hoa bà, trong nháy mắt đã biến năm bửu phách màu bay qua lượn lại như đàn bướm ngủ sắc, quyện lên muôn đạo kình phong xung tỏa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.
Cừu Thiên Hiệp chiêu kiếm không ngừng vũ lộng tận dụng hết sức mình chống lại Ngũ hoa quỷ mẫu chàng vừa đánh vừa suy nghĩ thực là

năm bức phách mạng nhện mặt quỷ quý nhất trần đời, chỉ một bức hồng mà bẻ cong gãy thanh kiếm thép của Bích Lệ Hồng, vậy thanh trúc trên tay của chính mình thì sao ?
Mặc dù chàng suy nghĩ thanh trúc kiếm trên tay không ngớt lay động, đôi mắt vẫn theo dõi bức phách mạng nhện màu.
Chàng lại có ý tưởng, thanh kiếm thép của Bích Lệ Hồng còn bị gãy lia trong muôn một, vậy thanh "trúc kiếm" của mình một mai bị hư hoại thì hậu quả sẽ ra sao.
Nếu không phải kiếm còn là người còn, kiếm mất là người chết hay sao ?
Phàm những tay võ nghệ đều tối kỵ là suy nghĩ lúc giao đấu, vì thế tâm thần bị phân tán và loại ngay.
Cừu Thiên Hiệp mãi đeo đuổi những suy tưởng không đâu, chiêu kiếm trong tay cũng lơ ra, thành thử mỗi lần đưa ra chiêu thì cách thức không biến hóa vì vô lực.
Ngũ hoa quỷ mẫu là hạnh người cao lão, lịch thiệp giang hồ há không nhận ra những chiêu vô lực hay sao, vì thế ... cả năm quỷ bà đồng thanh rống lên một tiếng cực to, năm bức phách ánh chuyển thế động mạnh, năm màu đánh vào những vị trí khác nhau, chia ra Đông, Tây, Bắc, Nam và trung ương mô kỷ, phối hợp năm bức phách thành một hỏa sơn màu úp mạnh xuống người Cừu Thiên Hiệp thế mạnh vô cùng khủng khiếp. Bích Lệ Hồng ngó thấy chiêu thế của Cừu Thiên Hiệp quá rời rạc, bèn chép miệng nhỏ:
- Cừu Thiên Hiệp, hôm nay gặp phải điều gì kia ? Tại sao đứng thờ thẩn như kẻ mất hồn !
Nghĩ đến đây, nàng lo sợ cho bản thân Cừu Thiên Hiệp lỡ gặp chuyện không may, bèn tuốt nhanh trường kiếm nhún mình tiến đến trước, gọi thất thanh:
- Thiếu hiệp hãy an tâm, có ta trợ giúp cho một tay !
Nàng hét dứt, tuy không xung lọt vòng vây của Ngũ hoa quỷ mẫu, nhưng tiếng gọi vang lên trước mặt Cừu Thiên Hiệp làm chàng thức tỉnh ngay ... Lúc bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp mới cảm thấy công lực của năm quỷ bà đã gia tăng gấp trăm lần, nguyên chàng đã dùng "Lôi hành cửu chuyển" bay tới lượn lui, chứ không có sử dụng đến thanh kiếm chừng trấn tĩnh được tinh thần, bèn chép miệng mắng lấy mình:
- Đại địch trước mặt, sự sống chết chỉ còn cách đường tơ kẻ tóc, mà ta mơ tưởng mê hồn không chú ý chút nào cả, đáng chết thật !

Chàng lại không ngờ Bích Lệ Hồng tham gia vào cuộc đấu, một là không muốn liên thủ mà giao đấu với kẻ khác, hai là thanh kiếm của Bích Lệ Hồng đã gãy mũi, nhỡ ra gặp sự bất hạnh làm sao trở tay cho kịp ... do đó ... Cừu Thiên Hiệp cao giọng gọi thật to:
- Bích cô nương chớ xông vào ! Hãy đứng ngoài lượt trận giúp tại hạ !
Lời nói chưa dứt, chân lực chưa qui tựu. Đột nhiên Ngũ hoa quỷ mẫu quát to một tiếng như sấm rền, nổ xé không gian. Năm bức la phách màu xanh, vàng, trắng, đỏ, tía như năm con độc xà gấm, từ không trung thò đầu xuống mổ ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.
Bức phách tuy chưa công tới mặt, nhưng binh khí đã xung tỏa tơi buốt người, thế cuồn cuộn như núi băng, đá đổ ...
Nếu không né tránh kịp đường ngũ phách thế này, thì ít nhất thân người bị ngũ phách đập nát thịt xương.
Bích Lệ Hồng trông thấy kêu lên thất thanh.
Thiếu niên mặt hổ cùng kêu lên một tiếng hãi hùng.
Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ hôi, chỉ vì năm bức phách màu đã biến thành thiên la địa võng vây phủ lấy chàng, tình thế vô cùng nguy hiểm, chiêu khinh công "Lôi hành cửu chuyển" không thi triển kịp, sự sống chết chỉ còn cách một đường tơ.
Trong lúc sự chết kề bên, bản năng sinh tồn của con người trỗi dậy, khiến Cừu Thiên Hiệp cúi khom người xuống thấp, thanh "khô trúc thánh kiếm" thi triển ra chiêu "Mạng vận chỉ kiếm" quay tròn một vòng, một là che chở đỉnh đầu, hai là chống lại năm chiếc phách màu như hòn núi lửa thể vân úp chụp xuống rất nhanh, đồng thời chàng quát to lên:
- Lui !
Kể ra thì dài dòng quá chậm, chứ sự việc bấy giờ chỉ xảy ra trong chớp mắt, như tia lửa thoáng qua, vòm sao chớp xẹt.
Ngay lúc đó, bỗng nghẹ.
- Toẹt !
Một tiếng kêu xé lụa, rít chuyển cả không gian năm màu xanh, hường, lam, trắng, tía góp thành ngọn gió thổi lên khoảng không, tựa bầy chim màu bay lượn.
Bóng người đang cuộn tròn bỗng phân ra sáu hướng.
Không khí của đấu trường căng thẳng tột bực, người người nín thở, dường như chỉ nghe tiếng đập liên hồi của con tim mỗi người, thật là một quang cảnh trầm lặng đầy chết chóc.

Lâu lâu lắm !
Bích Lệ Hồng mới phá lên cười như bông nở, ba chân một bước xê mình đến ngay Cừu Thiên Hiệp âu yếm nói nhỏ:
- Thiếu hiệp, hãy nhìn lại "thánh kiếm" xem sao ?
Cừu Thiên Hiệp đang ngửng mặt lên trời xem năm bức la phách màu bị nát thành mảnh vụn, hòa theo gió, bay giữa khoảng không như những chiếc lá khô nhiều màu sắc, chợt nghe Bích Lệ Hồng gọi.
Cừu Thiên Hiệp nén đi sự ngạc nhiên, giơ ngay khô trúc thánh kiếm lên trước mặt, chỉ thấy kim quang nhấp nháy, trúc kiếm tinh nguyên không nứt mẻ mảy may, bèn lấy làm cao hứng, dõng dạc nói to:
- Ngũ hoa quỷ mẫu, có thấy "trúc kiếm" lợi hại thế nào chưa ?
Bấy giờ, Ngũ hoa quỷ bà, mặt mày trắng bệt, mắt lộ hung quang tương tự có ba bốn phần sợ.
Hồng hoa quỷ mẫu mím môi, trợn mắt, mấy nếp nhăn trên mặt khẽ run lên liên hồi, đưa tay điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói như thét:
- Hay cho tiểu tử ! Ngươi nên nhớ kỷ ngày nay, món nợ này có ngày ngươi sẽ trả bằng một giá rất đắt ... Thôi ta đi !
Giọng nói của quỷ bà hàm chứa đủ âm điệu uất ức, căm hờn, hận thù gay gắt ...
nói xong, Hồng hoa quỷ mẫu xê nhẹ thân mình tới trước, trổ thuật khinh công vọt lên cao hai trượng ...
Bốn quỷ mẫu còn lại đều rống lên một tiếng, nhấc mình đến trước, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nẩy lửa sau cùng rún mình nhảy vọt lên cao, chạy theo hướng đi của Hồng hoa quỷ mẫu.
Thiếu niên mặt hổ lúc bấy giờ thẹn đỏ mặt, xét nghĩ tài cán của chính mình chẳng thấm vào đâu bèn bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng gắt to:
- Ngọn roi "Hổ vĩ tiên" của ta không làm cách nào thắng nổi thánh kiếm trúc của các hạ do đó ... Ta trân trọng phát lời thề trước mặt ngươi. Trong vòng một năm nếu ta không tìm được loại binh khí sắc bén, thì ta sẽ liều một chết là tìm lại ngươi dùng võ lực để đoạt thanh "trúc kiếm" thay sư môn mà trả mối huyết hải thâm cừu ...
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hắn khăng khăng tự quyết, bèn mỉm cười nhẹ giọng:
- Vậy các hạ hãy đợi một năm, chúng ta sẽ gặp lại nhau !
Thiếu niên mặt hổ thấy chàng ưng thuận bèn nói to:
- Hay lắm ! Tại hạ xin cáo từ !

Vừa nói dứt, hắn trổ thuật khinh công chạy như bay hướng về phương Bắc thượng.
Lúc bấy giờ, giữa vùng hoang dã chỉ còn hai người, Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng.
Cừu Thiên Hiệp thở phào một hơi sảng khoái, bằng giọng nói thẫn thờ bảo:
- Thế là thoát nạn !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn chan chứa tình yêu, nàng mỉm miệng anh đào, chỉ mấp máy đôi môi, không thốt ra nửa lời.
Cừu Thiên Hiệp nhìn nàng, bất giác lòng rúng động mãnh liệt, nhưng chàng lại đưa tay chỉ về phía đường cái quan nói rất nhỏ:
- Bích cô nương, tại hạ xin cáo từ !
Bích Lệ Hồng nín lặng không đáp, nhưng Cừu Thiên Hiệp vừa trổ thuật khinh công đi trước thì Bích Lệ Hồng đuổi theo sau như bóng với hình.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 49
Ngũ Diện Yêu Hồ Lộng Quỷ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết Bích Lệ Hồng đuổi theo sau quá gấp bèn hãm thế khinh công, quay đầu ra sau hỏi:
- Bích cô nương, hiện giờ cô nương định đi đâu ?
Bích Lệ Hồng hơi thẹn, nàng chớp nhanh đôi mắt phượng, mặt phấn vụt ửng hồng, hai vành môi sơn đỏ hình quả tim mấp máy toan nói một câu, nhưng thôi, một khắc sau nàng gượng đáp nhanh:
- Ta đi cùng với ngươi !
Nói xong, Hoa khôi lệnh chủ Độc mão đơn Bích Lệ Hồng cả thẹn cúi mặt, hai tay mân mê tà áo ... trầm lắng song chẳng nói ra lời.
Cừu Thiên Hiệp giao du không ít lưu lại đã nhiều, thì đối với câu trai hơ hớ, gái sương xuân sự ái ngại thẹn thùng, há không rõ hay sao, nhận đó quả tim chàng đập chật nhịp, tay run chân lạnh, vội dừng ngay giữa bên đường, dường như một cảm khoái đê mê len lỏi vào tâm hồn, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như gà trống muốn lên tiếng lại thôi.
Chàng lại suy thầm:
“Tuy Bích Lệ Hồng và mình mới gặp nhau vài lần trên bước giang hồ

hành hiệp, nàng có một cái tên cay nghiệt là Độc mão đơn mà các giới võ lâm gắn tặng, song mấy tháng qua, từ lúc ta gặp nàng trên đường luân lạc, tuyệt nhiên ta không thấy nàng sử dụng chi "Độc" một lần nào. Chẳng lẽ các giới giang hồ gán cho nàng cái tiếng oan hay sao ? Vả lại dù là một cô gái, hể là con nhà võ thuật, muốn cho uy danh hiển hách, chẳng độc ác thì làm thế nào được ? Thế thì ai ai cũng "Độc" cả sao. Ví như ta đã tàn hại rất nhiều người, các giới giang hồ chẳng gọi ta là Độc hay sao ?" Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, chàng bỗng có một quan niệm như lúc vừa xuất đạo giang hồ, đối với Bích Lệ Hồng cô nương là cô gái đáng yêu, đáng cảm hơn và thầm trách giới giang hồ gán cho nàng ba chữ "Độc mão đơn" vô lý.

Ta cũng nên hiểu qua về trong chuyện tình cảm của con người thật là phức tạp vô cùng. Dường như, mỗi cảm tình là một sợi dây xích vô hình nó buột chặt, con người vô phương vùng vẫy. Ví như quí ngài là một bậc đại hùng, đại hào kiệt, một mai bị một tình cảm chi phối, thì quí ngài cũng vô phương thoát khỏi điệu hệ lụy. Bởi vậy lời tục ngữ có câu:

"Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản". Vả lại, trong khoảng thời gian trai kề gái cận mà phát sanh một mối cảm tình, thì mối cảm tình này càng mãnh liệt dể bốc cháy hơn cả, như dòng nước đại dương lên cơn cuồng nộ thì không có gì ngăn chặn lại được.

Vì thế, người xưa có câu "Khách anh hùng khó thoát ải mỹ nhân". Riêng về Cừu Thiên Hiệp là một chàng trai có khổ thân thế phiêu linh, thì tình cảm của chàng càng dể bốc cháy, bất cứ lúc nào.

Mối cảm tình này, lại dồn về một cô gái tuyệt thế giai nhân Bích Lệ Hồng là một đốm lửa đốt ngang con tim sôi bỏng của Cừu Thiên Hiệp vì thế nên lúc bấy giờ đôi mắt tinh huy của Cừu Thiên Hiệp nhìn trân trối vào mặt Bích Lệ Hồng không chớp, trong ánh mắt chiếu ra những tia kỳ dị vô cùng ... thảo nào người xưa chẳng nói:

"Trong mắt chàng nàng là bóng Hằng nga !" Thật thế, lúc bấy giờ ví như Bích Lệ Hồng có xấu xa như Chung Vô Diệm, nhưng trong ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp nàng là Tây Thi tại thế, Vương Tương tái sanh.

Huống hồ Bích Lệ Hồng không xấu xa, phì nộn mà nàng là trang sắc nước hương trời, thì tránh sao cho khỏi sự luyến ái của chàng trai cô lữ !

Nhân đó, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy khô cổ, đôi môi sắp giở trò dã

chiến, nên cố gượng gạo đáp khẽ:
- Hay lắm ! Chúng ta cùng đi ...
Vừa nói chàng liếc nàng một cái nheo mắt, đôi tròng anh phong lóe ra một tia khao khát dị thường ...
Bích Lệ Hồng chưa hề bắt gặp đôi mắt Cừu Thiên Hiệp như vầy lần nào, khiến lòng nàng rung lên vì hồi hộp bèn mỉm cười hỏi:
- Thiếu hiệp ... nhìn ta chi gớm thế ?
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai đáp:
- Ta ... ư Chàng không biết phải nói sao cho ổn, đàng phải nói trở lại:
- Ừ ! Chúng ta đi thôi !
Nói xong, Cừu Thiên Hiệp cất bước đi trước dẫn đường, hướng về phương Nam trỗi gót.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn thấy đôi mắt Cừu Thiên Hiệp có những tia nhìn khác lạ hơn thường ngày khiến nàng cảm thấy một niềm vui khó tả tràn ngập tận đáy lòng chỉ vì đây là lần đầu tiên, Cừu Thiên Hiệp không né tránh như mọi khi, mà nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình âu yếm.
Cả hai kẻ trước người sau đi một đỗi khá xa, họ chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười tế nhị, tuyệt nhiên chẳng nói thêm nửa lời.
Rất lâu ...
Cừu Thiên Hiệp bèn lên tiếng phá tan sự im lặng đồng thời gạt bớt những sự khao khác thường tình thẫn thờ hỏi Bích Lệ Hồng:
- Bích cô nương, vì sao cô nương nhận biết Ngũ hoa quỷ mẫu ?
Bích Lệ Hồng ngửa mặt lên chỉ thở nhẹ và bằng giọng nói u buồn đáp:
- Trong giới giang hồ Hắc đạo, ai mà chẳng biết phụ thân ta, vì thế nên việc nhận biết Ngũ hoa quỷ mẫu là sự thường tình, vả lại phụ thân ta cũng đãi bọn năm quỷ bà này rất hậu.
Nàng bèn kể lại câu chuyện giữa Ngũ hoa quỷ mẫu đã giao du với cha nàng ra sao ... Cả hai lại đi kề bên nhau trò chuyện như cặp tình nhân đang bàn lập tổ uyên ương, họ nói rất say sưa chẳng bao lâu đã vào đến Tương Dương thành phủ lục lúc nào không hay.
Lúc này trời đã sẫm tối, muôn ngọn đèn chiếu sáng cả phố phường. Tương Dương phủ ngày nay rất nên trù mật, có ba chợ, sáu phường, phố xá chật như nêm, người đi như mắc cửi, quần áo lượt là khoe đủ sắc, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng tìm đến ngôi khách điếm khang trang tọa lạc gần đại lộ, họ bèn thuê hai căn phòng để nghỉ ngơi và gọi tửu

bảo dọn cơm rau dùng qua buổi tối.
Sau khi ăn xong, Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng rủ nhau đi bát phố, họ đi mấy vòng qua khu chợ như cặp uyên ương đi hóng mát. Sau cùng họ trở về khách điếm, ai về phòng nấy an nghỉ.
Riêng Cừu Thiên Hiệp khi bước vào phòng nhiều tư tưởng nổi lên dày vò tâm trí của chàng khiến Cừu Thiên Hiệp không tài nào ngủ được, bèn ngồi xếp bằng trên giường rút quyển "Bổ thiên tàng thiết hạo khí thư" để trên vế, và bắt đầu luyện tập thêm. Chàng ngầm vận nội lực phổ vào song chưởng, quyển "thiết thư" bắt đầu nổi chữ dần dần ...
Bỗng nhiên ....
... Một tiếng gió rít nhẹ, nổi lên xuyên qua và dừng hẳn lại trước cửa phòng.
Nếu gặp lúc bình thường, Cừu Thiên Hiệp sẽ đứng dậy tức khắc với thân pháp nhanh nhẹn của chàng người ta không tài nào thoát, nhưng bấy giờ công của Cừu Thiên Hiệp chưa quy tụ lại thêm thiết thư đang cầm trên tay, nên không thể tùy ý hành động như mấy lần trước, nhưng chàng lại quả quyết chính mình không nghe lầm, bèn cất vội "thiết thư" vào bọc, mà bước ngay xuống giường, hét to:
- À, cả gan cho loài chuột !
- Phịch ! Húy chết !
Chàng chưa nói dứt, đột nhiên một tiếng "phịch" nổi lên khô khan và hai tiếng kêu sửng sốt của Bích Lệ Hồng.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, đẩy mạnh cửa phòng, tung mình chạy vào. Trong viện một bóng người bay ra như gió lốc, tưa. như cánh én, chỉ thoát qua đã mất dạng. Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua vội nhún mình nhảy tới.
Cừu Thiên Hiệp toan trổ thuật khinh công đuổi theo, đột nhiên chàng chép miệng kêu to:
- Ôi chao ! Bích cô nương.
Nguyên Cừu Thiên Hiệp không trông thấy Bích Lệ Hồng đuổi theo, lại thêm một tiếng thét "nguy mất" chàng bỗng sợ có việc gì biến cố xảy ra, nên không đuổi theo kẻ lạ mà hãm thế khinh công quay trở lại phòng.
Đêm khuya canh vắng mà đi vào phòng của cô gái độc thân hay sao ? Cừu Thiên Hiệp không muốn mạo muội chui qua cửa sổ vào nên đi đến trước cửa cái, đưa tay gõ mạnh vào cửa khẻ kêu lên:
- Bích cô nương ... Bích cô nương ...

Chàng kêu năm lần, bảy lượt vẫn không nghe tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng thở nhè nhẹ từ trong buồng vang ra nho nhỏ.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:
"Bích Lệ Hồng công lực đã đạt được mức hỏa hầu tại sao giấc ngủ lại mê man như kẻ chết rồi, gọi mãi chẳng tỉnh ... chẳng tỉnh hay là ... "
Chàng chẳng còn nghĩ đến sự tị hiềm giữa trai gái nữa, bèn nhảy vọt ra ngoài lần đến bên cửa song, xô nhẹ cánh sổ ... mượn ánh trăng thanh nhìn vào phòng Bích Lệ Hồng. Chàng vừa ghé mặt nhìn vào trong, một chuyện xảy ra khiến chàng á khẩu vì kinh ngạc.
Không chút do dự, Cừu Thiên Hiệp vội lướt nhanh vào phòng. Tình thế trước mắt chàng hoảng kinh ngạc vội quỳ xuống đỡ cổ tay Bích Lệ Hồng lên chuẩn mạnh, qua tuần mạch đầu chàng cau mày lẩm bẩm:
- Thật là kỳ lạ !
Chàng nói lẩm bẩm với mình lại đưa hai tay đỡ Bích Lệ Hồng lên giường.
Thân mình Bích Lệ Hồng mềm nhũn, bất động như kẻ ngủ say, không hay biết gì cả ngoẻo đầu vào ngực Cừu Thiên Hiệp như em bé ngủ say.
Cừu Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay mềm mại của Lệ Hồng vừa nhủ thầm:
"Có lẻ nàng bị người lạ gây tổn thất công lực, chi bằng ta thi công vận lực để chữa trị cho nàng, ngầm không có gì thiệt hại" Nghĩ đến đây chàng đặt Bích Lệ Hồng nằm ngay ngắn trên giường, chàng mới leo lên giường ngồi xếp bằng tròn, ngồi ngang bụng nàng, tay vận nội lực chân ngươn, đặt nhẹ vào linh đài huyệt, nguồn sinh lực dồi dào từ từ chảy mạnh vào cơ thể Bích Lệ Hồng quả nhiên là cách trị liệu thần phương.
Độ một khắc qua.
Bích Lệ Hồng từ từ mở ngay đôi mắt biếc, nhưng gương mặt nàng vẫn còn gắt đỏ, trông phản phất như đóa hoa đào giữa tháng ba, sống mũi thở mạnh và đều hơn trước.
Nàng thở ra mùi lan huệ, một mùi hương xử nữ tuyệt nhất trần đời.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng hồi hộp, và khoan khoái vô cùng, chỉ vì chàng không ngờ chính mình có một trình độ công lực cao như thế. Do đó, hai tay chàng cố vận nội lực chuyền vào thê nội, đôi mắt nhìn xem sự biến đổi trên gương mặt của nàng bằng tai mắt lo âu hồi hộp.
Bích Lệ Hồng vừa mở nhanh đôi mắt, chỉ thấy dòng nước mắt hàm chứa một niềm xuân ý vô biên, vì nàng cảm thấy hoàn cảnh ngày nay, đã khác xa lúc trước quá nhiều, vì thế hai cánh tay ngà ngọc từ từ giở lên ...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội lên tiếng ngăn lại:
- Bích cô nương, đừng cử động có hại ... để ta vận dụng nội ....A ?
Không ngờ, đôi mắt phượng hoàng của Bích Lệ Hồng chớp mau, đột nhiên hai cánh tay quàng nhanh lên cổ Cừu Thiên Hiệp. Nàng ngồi phắt dậy kề mũi vào má Cừu Thiên Hiệp hôn chùn chụt, tiếng nói nàng dồn dập trong hơi thở:
- Thiếp yêu chàng ... thiếp yêu chàng ...
Thật là một động tác bất ngờ khiến Cừu Thiên Hiệp sợ thất kinh, không tự chủ được, bị ngã ngay xuống giường lôi cả Bích Lệ Hồng ngã theo nhưng hai cánh tay Bích Lệ Hồng vẫn bám chặt cổ chàng.
Cừu Thiên Hiệp kinh hoàng kêu lên khẽ:
- Bích cô nương ....kỳ lắm ! Bích cô ...
Bích Lệ Hồng dường như chìm mình trong giấc mộng thần, mũi má nàng cọ sát vào mặt Cừu Thiên Hiệp, tiếng nói dập dồn trong hơi thở:
- Ư ... Ôi ... ! Chàng yêu của thiếp ....
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như vô số con kiến bò khắp cơ thể, nhột nhạt đến độ cùng cực, toàn thân cứng đờ và nóng bỏng như lửa thiêu, miệng không ngớt kêu lên:
- Bích cô nương ....ngươi Bích Lệ Hồng hai tay ôm chặt cổ Cừu Thiên Hiệp đôi gò má nóng bỏng men tình cọ mãi trên mặt chàng, đồng thời thân hình kiều diễm của nàng đã quấn chặt bên mình Cừu Thiên Hiệp, cả hai lăn lộn trên giường như cặp rắn giao hoan.
Cừu Thiên Hiệp đã bị nàng đưa vào con đường tội lỗi, dù cho thiên tử hay thứ dân cũng không thế từ chối được ... nhưng tâm linh của Cừu Thiên Hiệp không bị dục vọng đê hèn lôi cuốn, một ý nghĩ thoát thân lóe mau lên óc chàng, vì thế hai ngón tay trỏ chàng búng nhẹ vào huyệt hôn mê của Bích Lệ Hồng, đồng thời nói nhanh:
- Bích Lệ Hồng ....ngươi ...
Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một tiếng:
- Ầm !
Nổi lên mạnh, ha cánh cửa lớn vụt mở toang ra, tiếp theo đấy một giọng nói eo éo vang lên:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi chớ làm nhục người thái quá !
Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhảy phóc xuống giường bấy giờ Bích Lệ Hồng bị điểm vào huyệt hôn mê ngã lăn trên giường bất tỉnh.
Cùng lúc đó Cừu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng gió nặng thổi chụp vào người, không làm cách nào hóa giải kịp, nên chàng ngã bật thân

mình ra sau, rún mình nhảy vọt ra cửa sổ.
Ngay lúc đó, sau lưng chàng vang lên một tiếng "ầm" hai cánh cửa sổ bị đạo kình phong đập nát vụn, với cát bay ra tung tóe khắp nơi.
Giữa cơn cát bụi rợp trời, Cừu Thiên Hiệp trông thấy một bóng người ẩn trong lớp bụi nhảy vọt đến trước mặt, khiến Cừu Thiên Hiệp cả mừng reo to:
- Ma quân đến rất đúng lúc, lệnh ái đang ... bị ...
Cái thế Ma quân Bích Nam Hùng vẻ mặt hầm hầm đầy sát khí toàn thân lão run lên bần bật, tay cầm chặt ngọn quỷ đầu truy hồn trảo lay động một vòng tỏa ra muôn đạo hổ khí, kình phong đánh nhào vào mặt Cừu Thiên Hiệp, đồng thời rống to như sấm nổ:
- Tiểu tử ! Ngươi lớn mật bằng trời, dám cả gan phá ....
Có lẽ lão quá giận nên nghẹn lời, ngọn trảo trên tay múa vùn vụt, như trời long đất lở, xoay tít vào Cừu Thiên Hiệp bằng những thế kinh hồn.
Cừu Thiên Hiệp vội phân ra song chưởng, phất ra hai đạo kình phong, đẩy bạt ngọn gió "quỷ đầu truy hồn trảo" tay hữu sờ chặt đốc "kiếm thánh" toan đưa ra đối phó.
Nhưng chàng kịp nghĩ:
Không nên ! Vì không có lý do gì mà lão Ma quân đã bảo ta:
mật lớn bằng trời, dám cả gan phá ? Vậy ta phải hỏi lại cho minh bạch !
Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt ra sau mấy trượng, lại đứng trên bờ tường cao, đồng thời lớn tiếng hỏi:
- Ma quân ! Vì cớ nào ngươi nói như thế ?
Cái thế Ma quân Bích Nam Hùng đẩy ra một chiêu trảo thứ nhì bằng giọng nói phẫn hận quát to:
- Ác tiểu tặc ! Mi dám chạm đến ái nữ của ta ! Ta giết mi Cừu Thiên Hiệp thất kinh vội vận dụng món Thiết thư thần công hai chân đạp thế "Lôi hành cửu chuyển" lướt khỏi đạo trảo quang của Ma quân, chàng nói to như hét:
- Ma quân chớ lầm lẫn ! Hãy dừng tay mau ! Cứu người là trọng !
Cái thế Ma quân, không ngơi vũ lộng cây quỷ đầu trảo, lại quát hỏi:
- Cứu ai ? Tiểu tử ngươi đã làm gì trên mình con gái ta ?
Tiếng rít của lão đầy căm hờn phẫn nộ, khiến người nghe tai mặt khiếp hồn.
Cừu Thiên Hiệp táo gan bước trên trước hai bước, nghiêm trang đáp:
- Ma quân chớ lầm lẫn ! Chẳng phải ta đâu ! Mà là ...
Chàng chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người từ hướng Đông bay

vút tới trước mặt Ma quân và Cừu Thiên Hiệp đáp xuống, bóng người lạ cất giọng oanh lảnh lót nói to:
- Ma quân ! Chớ nghe lời quỷ mị của tên cuồng tiểu tử, hắn giã bộ trò chuyện để tìm cách thoát thân ! Vì tiểu tử nổi máu bất lương, điểm huyệt hôn mê lệnh ái, để giở trò ... !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người mới đến không ai khác lạ mà chính là đạo cô Ngũ diện yêu hồ, bất giác một luồng máu phẫn hận xung lên tận óc, bằng giọng nói nén độc rít to:
- Hồ ly ! Ngươi đến đây ... thật đúng lúc !
Vừa nói dứt, tay tả chàng đẩy nhanh một chưởng đánh ngay vào Ngũ diện yêu hồ ... Không ngờ, cái thế Ma quân nhanh như chớp xẹt lưng tới, lắc mình xô đến trước cản ngay bước tiếng của Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói oang oang như chuông bể lão quát to:
- Ta nghe la sai, mắt thấy không lầm. Này tên tiểu tử, lão phu đã chứng kiếm mọi việc, ngươi còn lời gì để nói nữa không ?
Ngũ diện yêu hồ cười lên trầm trầm như quỷ mị, bằng giọng nói cay độc chen vào:
- Ma quân ! Tiểu tử mưu đồ chuyện quấy đã lâu, tuyết băng ba thước, chẳng thà chịu lạnh một ngày !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó hiểu trợn mắt cau mày quát to như sấm:
- Láo khoét ! Ngươi nói như thế là muốn ám chỉ gì ....ta ?
Ngũ diện yêu hồ phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói tinh ma, hét lên the thé:
- Ngươi không thể qua mặt ta được, ngươi đã quyết chí thay người phục hận, nội một phiến..Hổ phách ma đầu lệnh trong mình ngươi cũng đủ chứng minh dã tâm của ngươi, nhưng ngươi có một thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn là toan hủy hoại trinh tiết của Bích Lệ Hồng !
Cái thế ma quân tròn Bích Nam Hùng tròn xoe đôi mắt nhìn Ngũ diện yêu hồ, nặng giọng hỏi to:
- Ngươi nói thật chứ ?
Ngũ diệu yêu hồ bĩu môi đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp đáp:
- Ngươi hỏi hắn thử xem !
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:
"Hiện nay mình đối với Cái thế Ma quân ở vào cái thế tình ngay lý gian, bất giác chàng hồi tưởng lại cái chết thê thảm của "Đồng chỉ truy hồn Hiến Bá Vong" nên điềm nhiên nói tiếp:
- Yêu hồ nói đúng đấy ! Ta có giữ chiếc "Hổ phách ma đầu lệnh" mà

vật này ta đoạt được trên tay Hiến Bá Vong !
Cái thế ma quân giận run lên, mặt mày xám nghịt, lão quát to như sấm nổ:
- Ngươi đã nhìn nhận những lời của đạo cô là thật ... lão phu không thể tha thứ cho ngươi.
Cừu Thiên Hiệp hoảng hốt đáp nhanh:
- Không phải vậy đâu lão tiền bối ! Tại hạ chỉ nói về phiến Hổ phách ma đầu lệnh..mà thôi ! Còn vấn ...
Ngũ diện yêu hồ cười như quỷ mị, bằng giọng nói chanh chua ngắt lời:
- im ngươi đi ! Đừng ngụy biện vô ích ! Nội một việc giữa phòng một trai một gái kề nhau, mà ngươi lại điểm huyệt hôn mê của Bích cô nương ... hì hì ! Còn giao cho ta ... hì hì ! Này Ma quân ngươi tuổi cao tác lớn ắt hiểu rõ mọi việc đấy chứ ? Nếu việc này truyền rao khắp chốn giang hồ, thì ... Ôi ! Đau đớn cho danh dự và tiết khí của cha con ngươi biết ngần nào !
Nàng nói xong, mỉm cười âm trầm đoạn quay phắt mình nhảy vô phòng Bích Lệ Hồng ...
Cái thế ma quân trợn mắt, dựng mày, tay hữu lay động hổ trảo vùn vụt đánh mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh và bất động núi băng.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy kình phong muôn đạo bay xoắn vào người vội rún mình nhảy lên cao tránh né, đồng thời kêu lên thất thanh:
- Tiền bối hãy chậm lại ! Hãy nương tay ...
Nhưng Cái thế ma quân đã giận như điên, đôi mắt đỏ ngầu, mày rô dựng ngược lão bất kể lời kêu gọi của Cừu Thiên Hiệp, mà tay tả huy động thế chưởng, tay hữu vung mau ngọn trảo, bước tới từng bước một, chiêu thế trí mạnh, uy lực khác phàm ...
khi thế thật hung hăng mãnh liệt ...
Cừu Thiên Hiệp thấy Ma quân lồng lộn như hổ đói, bèn chép miệng nói thầm:
“Câu chuyện đêm nay dù lấy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch vết nhơ, chuyện lớn chuyện bé, hãy để sau này phân giải, chi bằng ta tìm cách lánh thân ...
chạy trước cho êm ... kẻo xảy ra lắm chuyện không lành !” Vừa suy nghĩ xong, chàng rút nhanh thanh “khô trúc thánh kiếm” lay động một hư chiêu vừa buột miệng nói to:
- Tiền bối hãy đợi Bích cô nương tỉnh dậy, mà hỏi cho ra nguyên cớ ngọn nguồn ... Hiện giờ tại hạ xin thất lễ !

Nói xong chàng lắc mình tới trước, trổ thuật khinh công chạy như gió, hướng ra ngõ ngoại thành.
Cái thế ma quân không thể ngờ được, chính mình đưa ra mười chiêu tuyệt học vẫn không ngăn trở được Cừu Thiên Hiệp khiến lão nổi giận xung thiên, vũ lộng ngọn trảo xà tới trước vừa quát to:
- Tiểu tử ngươi có chạy đường trời !
Như bóng tùy hình, Cái thế ma quân rún mình nhảy vụt lên cao, đuổi theo sát Cừu Thiên Hiệp, thân pháp như hoàng ưng triển vực lanh lẹ dị thường.
Cừu Thiên Hiệp tuy hóa nóng bức đầy phẫn nộ, nhưng chàng cố nhẫn nại, một mặt chạy nhanh như gió, một mặt suy nghĩ mong lung:
"Đây là lần thứ nhất, từ ngày ta xuất đạo giang hồ, gặp địch đã cuốn gió chạy có cờ !" Cái thế ma quân dùng hết toàn lực đuổi theo như gió lốc, lão vừa chạy vừa rống lên không dứt.
Hai người kẻ trước người sau, chạy như sao sa điện chớp thoăn thoắt không dừng.
Một trang kỳ tài võ lâm, đã gặp mấy duyên kỳ ngộ, lại có ngón tuyệt đại võ công.
Còn một người là tên Cái thế ma đầu, thành danh trên Hắc đạo trên dưới bốn mươi năm thế mà kẻ chạy người đuổi không ai vượt hơn tí nào ...
Khoảng khắc qua, hai người đã vượt ra bên ngoài thành Tương Dương trên mấy dặm ...
Giữa đêm cô tịch, trăng mờ vắng lặng và im như tờ giấy trải..
Hai người vẫn chạy đều đều, kẻ trước người sau đuổi nhau như gió loạn, kết cục chẳng ai giỏi hơn ai ?
Đột nhiên ... một đạo bạch quang bỗng lóe lên, từ phía xa xa chạy rất nhanh đến đầu Cừu Thiên Hiệp và Cái thế ma quân.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhủ thầm:
"Ấy chết ! Đồng đảng của Cái thế ma quân ... thật là ... " Vừa nghĩ dứt, chiếc bóng trắng tựa kình phong lượn nhanh qua cản hẳn lối đi của chàng, bằng giọng nói âm trầm quát hỏi:
- Ngươi bị ai đuổi một cách thê thảm như thế ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người lạ chẳng ai khác hơn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bất giác đôi mày chàng cau lên như vòng cung, vì đoán biết sẽ có việc không may xảy ra, vì chàng đinh ninh thế nào nàng cũng đứng ra gánh vác công việc của chính mình, mà gây sự với Cái

thế ma quân bèn kêu lên hốt hoảng:
- Nhan cô nương, xin đừng dính líu vào việc này ... Xin cô nương chớ nhúng tay !
Nhan Như Ngọc cau mày, trợn mắt hỏi mau:
- Thế nào ? Tại sao ta chẳng can thiệp ?
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, thì phía sau lưng đạo kình phong bay xoắn tới.
Cái thế ma quân tay cầm hổ trảo mau như chớp giật lưng trời, đánh mạnh xuống lưng Cừu Thiên Hiệp thế nhanh vô kể, đồng thời lão quát to lên:
- Tiểu tử ! Xem ngươi có thoát khỏi tay ta không ?
Nhan Như Ngọc trông thấy thế chẳng dám chậm trễ, tuốt nhanh thanh trường kiếm, hay động ra chiêu thế bảo hộ Cừu Thiên Hiệp đồng thời nàng vận chưởng phong đánh mạnh vào ngọn "truy hồn trảo" của Cái thế ma quân với một chiêu thế ác liệt.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng vơ trật con mồi, lão rống lên "bào hao" như hổ đói:
- Hay cho tiểu tử, hóa ra ngươi du hưởng cầu mưu để chờ người tiếp tay !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 50
Cái Thế Ma Quân Tìn Cừu

Nhan Như Ngọc vung kiếm ra cản ngọn "Truy hồn trảo" của Cái thế ma quân, nàng những tưởng sẽ hỏi cho ra đầu đuôi câu chuyện, không ngờ nghe Ma quân nói những câu càn bướng, khiến nàng thẹn đỏ mặt rút kiếm chĩa vào mặt Cái thế ma quân hét lanh lảnh:
- Ta nể ngươi là bậc võ lâm tiền bối ! Tại sao ngươi mở miệng chẳng lựa lời !
Cái thế ma quân khởi thế công bị cản trở, lão đã hận Nhan Như Ngọc đến ba phần bấy giờ lại nghe nàng dùng lời khích bác ngạo mạn khiến cơn giận sôi lên mãnh liệt, bèn cao giọng quát to:
- Ngươi và tên tiểu tử mê loạn làm những chuyện đản bướng lại dám vô lễ đối với lão phu !
Nhan Như Ngọc là một cô gái cứng đầu bướng bỉnh, đất chẳng nể trời

không kiêng. Thì nàng đâu chịu nổi lời quát tháo của kẻ khác. Vả lại nàng với Bích Lệ Hồng đồng chung giây túc đế, chịu một hoàn cảnh lụy tình, bấy giờ nghe người thóa mạ, sự xấu hổ và giận dữ càng tăng, khiến gương mặt trắng như tuyết, biến sang màu huyết vụ mày ngài chớp nhẹ, mắt phượng đứng tròng tay hữu tuốt kiếm để ngang bụng, cao giọng nói to:
- Lão già kia đã thật lão rồi sao ? Buông lời ra thô lổ khó nghe quá !
Cái thế ma quân nổi giận xung thiên, tay hữu quay mạnh "Hổ câu" cất tiếng rống to:
- Lớn mật cho tiểu ngạnh đầu !
Nhan Như Ngọc không chịu kém, vung kiếm nghinh tiếp vừa hét to lên:
- Uổng cho ngươi xưng tiền bối ! Lấy lớn ép nhỏ, lấy mạnh lấn yếu thật là xấu hổ cho danh tiếng từ lâu !
- Keng !
Một tiếng nổi lên khô khan cắt dứt tiếng nói Nhan Như Ngọc, hổ câu và kiếm trương châm nhau rất mạnh làm cho lửa vàng tung tóe, hai người vừa chạm nhau một chiếu thức đã bị văng lùi ra sau mấy thước ...
Cái thế ma quân lẫn Nhan Như Ngọc, cả hai gương mắt thố lộ nhìn nhau không chớp, tay trảo kiếm toan cử lên cao thi triển ra chiêu thức thứ hai. Cừu Thiên Hiệp thấy thế cả kinh, vội xê mình đến trước cản hẳn lối đi của Nhan Như Ngọc lại cau mày khó chịu bảo:
- Nhan cô nương ! Ngươi hãy nhượng nhịn đi, chẳng được sao ?
Nhan Như Ngọc xì một tiếng nói nhanh:
- Bị người đánh đuổi đến vô lộ đào sanh, còn giở giọng anh hùng, ngươi là tên hảo hán cũng hổ danh nữa là ?
Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai gắt lớn:
- Hừ ! Việc này..bí ... tại Nhan Như Ngọc nhanh miệng cướp lời:
- Chẳng cần tại bị gì cả ? Ta đã rõ lắm rồi. Cừu Thiên Hiệp lạc giọng chống chế:
- Nhan cô nương ? Cô nương chẳng rõ nguyên cớ ...
Nhan Như Ngọc chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp nói hết lời, nàng bĩu môi ngắt lời:
- Hừ ! Ngươi phải nói như vầy mới đúng "Chỉ vì cô bé Bích Lệ Hồng, mà tôi không dám đương cự lại lão nhạc gia ... " có phải vậy chăng ?
Cừu Thiên Hiệp khí uất tràn hông, nín lặng chẳng hé miệng nói nửa lời:
Cái thế ma quân nghe hai người trò chuyện khí giận bốc lên tối mặt, tay

hữu lay động Truy hồn câu vừa vụt đánh tới trước, đồng thời rống lên như quỷ rú đêm dài:
- Cừu Thiên Hiệp, tiểu tử gian dâm. Đêm nay ta không diệt được ngươi thì cả đời ta khó phai mối hận này !
Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấc chín, uốn mình như vành cung thủ thế, thuận tay nắm chặt cánh tay Cừu Thiên Hiệp tung mình lôi cả Cừu Thiên Hiệp bay ra xa mấy trượng, đồng thời nàng quắc mắt cau mày gạn hỏi - Thiếu hiệp ! Câu chuyện ra như thế nào, tại sao hắn lại mắng ngươi là tiểu tử gian.
Còn một chữ nữa nàng vội ngưng bặt, không thể nói chữ này ra khỏi miệng rồi nàng cúi đầu đỏ mặt.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm xấu hổ, gượng đáp:
- Nhan cô nương ! Chỉ vì một sự nhầm lẫn tày trời ! Cái thế ma quân đã lầm to tát ?
Cái thế ma quân đuổi theo, nghe vậy rống to lên:
- Nhầm lẫn ! Chính mắt ta trông thấy con gái ta đang nằm gọn trong vòng tay của ngươi trên giường khách sạn ... mà ngươi dám nói ta lầm ư ?
Nhan Như Ngọc nghe qua như sét đánh ngang mày, thất kinh kêu lên:
- A ! Có thật như vậy sao ?
Cái thế ma quân lại nặng giọng nói tiếp:
- Tiểu tử còn điểm vào huyệt hôn mê của Lệ Hồng nữa kìa !
Cả hai người lời qua tiếng lại, không để cho Cừu Thiên Hiệp nói vô nữa lời. Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, tay nắm chặt đốc kiếm chĩa mũi vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Thiếu hiệp ! Chuyện này có thật hay không ? Nói mau !
Cừu Thiên Hiệp tối cả mặt vì cơn phẫn hận bốc lên ngùn ngụt, tay hữu rút ngay ngọn "Khô trúc thánh kiếm", kiếm trúc rời khỏi vỏ phát ra muôn đạo kim quang chói rực trời, chĩa thẳng mũi kiếm vào mặt Cái thế ma quân nạt to như sấm nổ:
- Ma quân chớ hồ đồ ! Việc này quan hệ đến danh dự của tại hạ, và trinh tiết của con gái người ! Tại sao người không tìm hiểu trắng đen ... mà vội ngậm máu phun người ?
Cái thế ma quân giận tím ruột, đôi mắt tỏa ra nhiều tia ác độc chí cực lão "hừ" một tiếng vừa cao giọng nói to:
- Hừ ! Ngươi còn cố chối cãi việc làm của ngươi ư ?
Nhan Như Ngọc dốc ngược kiếm dài, không biết làm thế nào cho ổn,

chỉ đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hai dòng lệ từ từ tuôn ra khỏi đôi mi, nàng mím môi nghiến chặt hai hàm răng trắng như ngọc, mặt hoa sầu héo một cách thảm thương.
Cừu Thiên Hiệp bị bức vào cái thế không lối thoát, chỉ còn một cách cử chiêu chống trả, lay động mạnh thanh "Khô trúc kiếm" để hộ thân đồng thời cao giọng hét to:
- Chẳng nhẽ tiền bối quyết một sống một chết với tại hạ hay sao ?
Cái thế ma quân tay hữu giơ hổ câu công tới tấp, một mặt rống to lên:
- Dĩ nhiên ! Thái tuế trên đầu dám động thổ, nếu lão phu không giết được ngươi đêm nay thì lão nhất định không xuất đạo giang hồ nữa !
Cừu Thiên Hiệp nhích môi cười nhạt, tay tả đề ngang hông, tay hữu để thanh trúc kiếm ngang ngực, đột nhiên ngước mặt lên trời hú lên một tiếng hú ngân dài, tiếng hú của chàng rất nên bi thiết tỏa ra khắp bốn mặt hoang dã, làm kinh động những cánh chim giật mình thức giấc bay lên ồ ạt, "Khô trúc thánh kiếm" quay lượn như con rồng vàng chiếu tỏa muôn đạo kim quang lấp lánh.
Tiếng hú vừa dứt, Cừu Thiên Hiệp rún mình thủ thế, bằng giọng nói uất thét to:
- Ma quân ! Bức trí đến thế này, tại hạ đành thất lễ ... chỉ còn cách tiếp chiêu mà thôi !
Vừa nói dứt, "khô trúc kiếm" chuyển mình tạo ra muôn đóa hoàng quang rực rỡ, "Thập nhi anh tiêu kiếm" pháp, rút ra một chiêu số vẫy mạnh để công địch.
Cái thế ma quân vừa thấy Cừu Thiên Hiệp động thủ sự phẫn nộ càng tăng ngùn ngụt, Ma quân vội giơ cao tay hữu "quỷ đầu hồn trảo" biến ra chiêu "Dạ hưu anh nhơn" kích mạnh vào cổ Cừu Thiên Hiệp, thế mạnh và nhanh thần tốc.
Cừu Thiên Hiệp thấy lão Ma quân đưa ra một chiêu trí mạng, thánh kiếm vững tay hữu không tỏ vẻ hoảng hốt, mà từ từ xê mình tới trước, hai chân đạp theo chiêu "Lôi hành cửu chuyển" sà mình tới trước theo thế "Dương nhập hổ khẩu" chỉ cách Ma quân chừng hai trượng, thanh "trúc kiếm" lại cố ý đưa ngay trước mặt như thủ thế.
Cái thế ma quân vừa đẩy ra thế trảo, lão liệu định thế nào địch thủ cũng xuyên qua tả, né qua hữu để cố tránh, do đó lão đẩy ra liên tiếp ba chiêu thức liên hoàn huy động ba chiêu như vũ bão lợi hại muôn phần.
Nhưng lão há hốc mồm kinh ngạc, vì lão không thể ngờ, kẻ địch lại chui ngay vào làn quỷ trảo không né chẳng lùi, bấy giờ thế đã lở buông

ra, không tài nào thu hồi kịp, nên cúi mìnhxuống toan nhảy lùi ra sau né ngay thế tiến thần tốc của đối phương !
Nhưng liệu thử Cái thế ma quân có tránh được mũi dùi Cừu Thiên Hiệp xông thẳng tới hay không ?
Cừu Thiên Hiệp thân pháp thoăn thoắt, tay kiếm lượn nhanh một vòng đón ngay đạo kình phong đang ồ ạt tiến tới ...
Cái thế ma quân đã bị thua trận đầu, bấy giờ chiêu thế rồi dè dặt không mạo hiểm tiến tới như trước nữa. Hai người chiêu thế giữ trầm, trảo qua kiếm lại thoạt tiến thoạt lùi, dưới ánh nguyệt phai mờ, họ càng hứng chí giao nhau những chiêu thế ác liệt.
Chỉ thấy hai vòng ánh sáng chập chờn, lúc cao lúc hạ, chiêu qua thế lại tỏa ra chu vi mấy trượng vuông, kình phong bốc cuộn lên vô số cát bụi tung bay vần vũ hàng trăm trượng, như trận phong vũ trái mùa, làm kinh khủng cả hoa ngàn cỏ nội. Hai người quyết đấu mãnh liệt, rồi một tiếng thét kinh hồn vang lên:
- Khắc sát !
Tiếp theo đấy là một tiếng "keng" vang lên nhẹ. Cừu Thiên Hiệp lung lay cánh hữu, đạo kim quang chiếu sáng rực bay bốn trượng vuông, đồng thời chàng cất tiếng nói thật to:
- Vãn bối cam thất lễ !
Cái thế ma quân đã nhảy ra ngoài cả trượng dư, nhìn thấy ngọn Phi trảo bị mẻ hai cái càng to, khiến gương mặt già nua lúc đỏ lúc hồng, mắt vàng lộ trắng, hơi thở hồng hộc, dáng điệu thật là thảm hại ...
Bỗng nhiên ... Lão ma quân rống lên một tiếng thê thảm vung mạnh ngọn Quỷ đầu truy hồn trảo, xê mình tới trước căm phẫn hét to:
- Tiểu tử ! Ngươi dám khí phách với lão phu ?
Tiếng nói dứt, thân người đã trở đến mang theo kim trảo chưởng phong tựa bức vách đồng đẩy mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp.
Cái thế ma quân đã thanh danh trên mười mấy năm tụ tập, khí giận khiến lão liều thân thí mạng thật là một chuyện kinh khủng nhất giang hồ, bởi thế nên ngọn chưởng phong lúc đẩy ra như hòn núi gió làm bay cả cát đá, lá hoa vần vù như phấn bụi, thế mạnh như cơn triều cuồng nộ.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế ái ngại vô cùng không còn cách nào hơn là phải tiếp chiêu đón thế nhưng chiêu thế nhanh như điện xẹt không tài nào tránh đỡ kịp, thuận tay chàng chọt ngọn trúc kiếm xuống đất nhấn mạnh lấy đà vọt lên cao ba trượng, thoát khỏi luồng chưởng phong ác

liệt đang ồ ạt quyện vào mình ...
- Ầm !
Một tiếng nổ như trời lông đất lở, đất cát bốc lên cao hàng trượng, những phiến đá to nhỏ bay tứ tán bốn phương như tuyết đổ mưa rơi đầy mặt đất ...
Nguyên ngọn chưởng của Cái thế ma quân đánh trợt Cừu Thiên Hiệp lạc vào khoảng không khí hư vô xuyên phá mất chỗ vị trí mà Cừu Thiên Hiệp đứng lúc nãy. Dư lực của ngọn chưởng vồn vả bốc cát đá kêu ào ạt, cơn bụi vừa tan nơi đây lộ ra một lổ sâu cả thước vuông, và năm sau lổ thủng to năm sáu thước chìm sâu. Chưởng lực của Ma quân thực hùng hậu kinh người. Một chiêu bị lạt vào khoảng không khiến Cái thế ma quân càng giận dữ hơn nữa, bấy giờ tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:
- Hôm nay hai ta phải mất một, còn không mất thì chẳng bao giờ ngừng tay !
Bấy giờ ... Cái thế ma quân ném bỏ một binh khí đã giúp lập thành danh, mà chỉ dùng nội lực chống lại Cừu Thiên Hiệp tranh phân thắng lợi một là ngọn "Quỷ đầu trâu hồn trảo" bị mẻ hết mấy cái răng, không còn linh hoạt như trước, hai là lão liệu định Cừu Thiên Hiệp tuổi còn quá trẻ, tuy chiêu thế của hắn tinh diệu, nhưng nội lực nhất định là yếu kém hơn, do đó lão chọn lấy môn sở trường mà công vào sở đoản của chàng.
Lão có ngờ đâu, Cừu Thiên Hiệp đã trải qua mấy độ kỳ duyên, công lực chân ngươn quyết không kém lão mảy may nào ! Về điểm này lẻ cố nhiên Cái thế ma quân không rỏ, mà luôn cả Cừu Thiên Hiệp vẫn không mảy may hay biết.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy Cái thế ma quân vận chưởng phá đất thành huyệt, khiến chàng thầm kinh khiếp nội lực của lão, bèn dịu giọng nói to:
- Tiền bối hãy khoan động thủ, có gì xin nói lại cho rõ ràng hơn.
Cái thế ma quân bấy giờ như người điên giận, không còn để tâm nghe những lời nói của Cừu Thiên Hiệp mà hai vai nhích động toan đẩy ra song chưởng thứ hai. Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh như đao, chàng thoáng thấy đôi vai của đối phương khẻ chớp động, vội nghiên mình như vành cung bật ngược qua bên hữu mấy trượng xạ - Ầm !
Một tiếng nổ long trời nổi lên, cát bụi cuộn bay vần vũ bốc tỏa mờ mịt khắp đấu trường.

Cái thế ma quân vung ra chiêu thế thứ hai vẫn rơi vào khoảng khí hư vô, khiến lão tức lồng lộn như con hổ nổi cơn quét đôi mắt rực hung quang nhìn Cừu Thiên Hiệp, tấn một chưởng kế tiếp.
Lần này, Cừu Thiên Hiệp tránh không kịp né chẳng xong vội cho "thánh kiếm" vào bọc, thân mình rùn xuống thấp, hai tay vận mười thành công lực như thế, đồng thời cao giọng quát to:
- Ta phải tiếp Ma quân một chưởng, thử xem công lực đến đâu ?
Cái thế ma quân mừng lộ ra mặt trầm giọng nói nhanh:
- Thế là người đi tìm chỗ chết !
Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp đưa tay điệu bộ tiếp đường quái chưởng của Ma quân khiến nàng sợ thất kinh, kêu lên lạt giọng:
- Việc này không thể ...
Tiếng "được" chưa thoát khỏi môi nàng, đã nghe:
- Ái !
- Ối ! Ối !
Hai tiếng kêu khiếp đảm nổi lên, chưởng phong tỏa ra như vầng khói ngộp trời, bóng người dạt mạnh ra hai bên.
Cừu Thiên Hiệp tung mình lộn ra sau mấy bước, sắc mặt rắn lại, song chưởng để ngang ngực, thân mình đứng thẳng như pho tượng phổng sành.
Cái thế ma quân bị quay lộn ra sau hai trượng, thần sắc nhợt nhạt, đôi mắt giương to như hạt nhãn lồi, chiếu ra những tia kinh hoàng đến tột bực, nhìn vào song chưởng Cừu Thiên Hiệp không chớp, lại nhìn vào đôi bàn tay của mình, sau cùng lão cử song chưởng lên vừa tầm thủ thế, vẻ mặt nghiêm khắc một cách trầm trọng.
Một chiêu chưởng giao nhau, đủ chứng tỏ tài nghệ cả hai, kẻ tám lượng, người nửa cân, không ai kém hơn ai. Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trong thấy hai thế chưởng giao nhau chớp nhoáng, khiến nàng ngẩn người ra chưa kịp thốt câu nào. Lúc đầu nàng toan mở lời can gián song không kịp, nên lúc bấy giờ nửa mừng nửa sợ, mắt thấy hai người giữ thế toan tấn công kế tiếp, khiến nàng hoảng kinh thất thần, rún mình nhảy tới trước cố gào lên thật to:
- Việc gì phải liều thí mạng, hai hổ giao nhau ắt một mất một còn ... khổ lắm ...
khổ lắm, hãy dừng tay ... có gì xin cứ nói ?
Cái thế ma quân rống lên như hổ đói:
- Tiểu tử nó làm nhục Lệ nhi, ta với nó thề không đội trời chung !

Cừu Thiên Hiệp không nhịn, quát ầm ĩ:
- Lời nói gàn bướng, thậm chí vô lý ! Ai bức nhục ái nữ của ngươi !
Nói xong, chàng vượt ngang mặt Nhan Như Ngọc, hai người thủ thế toan đẩy ra những ngọn chưởng kế tiếp.
Nhan Như Ngọc tái mặt xe mình bước mau tới trước, giang tay cản hai người nói to:
- Hãy chậm lại !
Đoạn nàng quay sang Cái thế ma quân hất hàm hỏi:
- Việc này ai đồn đãi thấu tai ngươi ?
Cái thế ma quân rống lên như quỷ hú:
- Do lão phu biết, vì chính mắt lão phu thấy chứ nào phải tai nghe ?
Nhan Như Ngọc cảm thấy chua xót tận tâm can, song cố gượng nói tiếp:
- Việc này phải lên xét lại, chớ khá trách riêng một cá nhân nào, trách Cừu Thiên Hiệp sao phải !
Thật là câu nói khắc nghiệt, hàm chứ sự ... buộc tội Bích Lệ Hồng dẫn dụ Cừu Thiên Hiệp, lại ngầm trách Cái thế ma quân Bích Nam hùng gia giáo chẳng nghiêm, mới sanh ra cớ sự.
Cái thế ma quân nghe qua nóng mặt, lão quát to như sấm:
- Câm mồm ! Hắn lấy võ nghệ cưỡng áp, lão phu há không thấy hay sao ?
Nhan Như Ngọc lại không tin, chỉ vì nàng biết Bích Lệ Hồng có tình ý gì với Cừu Thiên Hiệp, nên mỉm cười nói tiếp:
- Tại sao không gọi Bích cô nương đến đây, thì chân tình ra sao sẽ rõ chứ gì !
Lời nói này, khiến Cái thế ma quân kêu lên kinh ngạc bèn nói lẫm bẫm:
- À ... há ! Việc này không riêng gì hài tử Cừu Thiên Hiệp liền nói chen vào:
- Đúng đấy tiền bối ạ ! Tiền bối hãy gọi lệnh ái hỏi vài câu, tự nhiên rõ ràng trắng đen !
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh tiếp lời:
- Ôi ! Chính phụ thân liều mình thí mạng, thế mà cô ái nữ không chịu ra mặt thật là quái gỡ thế nào ?
Cái thế ma quân nghe qua giật mình, theo lời nói của Nhan Như Ngọc rất đúng, vì cớ gì mà chính mình đấu với Cừu Thiên Hiệp rất lâu mà Bích Lệ Hồng chẳng xuất đầu lộ diện đến đây, hoặc giả có gì xảy ra cho nàng, lão bèn vương tay chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Tiểu tử ! Ngươi dùng thủ pháp gì điểm huyệt ái nữ của lão phu ?
Cừu Thiên Hiệp gượng đỏ mặt khẽ đáp:
- Thủ pháp rất thông thường, lực đạo rất nhẹ, ví dù người nào cũng giải được cả !
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt nói:
- Ngươi điểm vào huyệt hôn mê của nàng, có thật là ngươi có ý tốt hay chăng ?
Cừu Thiên Hiệp vội vàng phân biện, nhe giọng nói:
- Nếu tại hạ có tà tâm phi tưởng, tại hạ dám đứng giữa trời phát lời xin thề độc !
Cái thế ma quân trầm giọng hỏi:
- Tại sao ngươi lại điểm vào huyệt hôn mê của ái nữ lão phu ? Ngươi hãy nói thật xem sao ?
Cừu Thiên Hiệp thở dài chua chát, bằng giọng nói run nhẹ đáp:
- Vào lúc canh hai, Bích cô nương bị người ám toán làm phong bế cả kinh phái huyệt đạo, tại hạ cả kinh chạy qua, giúp nàng điều chỉnh lại huyệt phái bị phong bế và chuyển nghịch, không ngờ ...
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh cướp lời:
- Thật là hoang đường ! Công lực của ngươi không cần nói, riêng Bích Lệ Hồng cô nương bản lảnh khá cao tại sao để cho kẻ địch tự do phong bế các kinh phái huyệt đạo dể dàng như thế ?
Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:
- Tại hạ cũng lấy làm lạ Ở điểm này !
Cái thế ma quân lại hỏi:
- Chẳng nhẽ ngươi không nom thấy bóng dáng kẻ địch hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, nên lấy sự thật mà trả lời:
- Có chứ ! Tại hạ nhìn thấy hình như chiếc bóng của thiếu nữ mau như tên bay chớp xẹt thoáng qua, chỉ vì lấy việc cứu người làm trọng nên tại hạ chẳng đuổi theo. Nhan Như Ngọc không thể nào quên Bích Lệ Hồng là một tay tình địch lợi hại bèn mỉm cười chua chát hỏi:
- Cứu người ? Cứu người bằng cách nào ?
Lời nói của nàng quá chanh chua khắc nghiệt, nhưng Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người trưởng giả vô tâm, làm sao đoán được sự cố ý khích của Nhan Như Ngọc, nên Cừu Thiên Hiệp thản nhiên nói tiếp:
- Không ngờ lúc tại hạ đang vận dụng nội lực chân ngươn chuyền vào cơ thể Bích cô nương thì bỗng nhiên ...
Chàng nói đến đây vụt nín bặt, một sự thẹn thùng bốc lên đỏ mặt, nên

lặng lẻ cúi đầu không nói tiếp.
Nhan Như Ngọc muốn phá sự vảng lai của Bích Lệ Hồng đối với Cừu Thiên Hiệp nên cố dùng lời nói khích cho Cừu Thiên Hiệp nói toạt ra cả hầu chọc tức Cái thế ma quân Bích Nam Hùng để lão uất lên cấm tuyệt Bích Lệ Hồng giao du với Cừu Thiên Hiệp ... nhân cớ đó, Nhan Như Ngọc thôi thúc hỏi:
- Bỗng nhiên thế nào ? Nói tiếp đi chứ ?
Cừu Thiên Hiệp liếc thấy thần sắc của Cái thế ma quân nghiêm trang, bất giác chàng ngập ngừng tiếp lời:
- Ư ... Bích cô nương, nàng bồng nhiên, ư ....
Cái thế ma quân nghe đến đây bỗng nổi giận, hai tay vươn ra song chưởng, đôi mắt rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:
- Ngươi dám phá hoại danh dự của ái nữ ta, thì ta sẽ ăn thịt ngươi, uống huyết ngươi, bầm xương và lột da ngươi tức khắc !
Giọng nói của lão hung hăng đáng sợ, lại thêm tiếng nói to đến chát cả mang tai, khiến mọi người hơi thất đởm kinh hồn.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, nên lên tiếng nói cho qua:
- Thật là khổ sở cho ta ! Ư, không có gì đáng nói nữa !
Nhan Như Ngọc lại cố ý nói khích chàng bèn mỉm cười hỏi:
- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, ngươi hãy nói rõ xem sao ? Hay là ngươi sợ lão Cái thế anh hùng lột da ?
Cừu Thiên Hiệp trúng kế khích tướng của Nhan Như Ngọc, bèn dõng dạc nói to:
- Họ Cừu này, vẫn có mặt nơi đây, bao nhiêu lời nói vừa rồi toàn là sự thật ... !
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói tiếp:
- Tại hạ không ngờ, Bích cô nương lúc đó như người say rượu, mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập bỗng nhiên nàng ngồi phắt dậy trên giường, đưa hai tay ra ôm choàng cổ tại hạ ...
Cái thế ma quân nghe đến đây kêu lên một tiếng "a" khủng khiếp, hai tay đẩy mạnh song chưởng đánh nhầu vào Cừu Thiên Hiệp thế mạnh như núi lỡ đá băng, ào ào lướt tới rất nhanh.
Cừu Thiên Hiệp rất tinh mắt, vừa thấy ma quân nhích động đôi vai thì hai chân chàng đạp mạnh chiêu "Lôi hành cửu chuyển" nhún mình nhảy ra xa mấy trượng, tránh thoát luồng chưởng phong quái ác ... đồng thời chàng cất tiếng gọi cực to:
- Xin tiền bối nên hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường !

Nhan Như Ngọc vô cùng đắc ý, vội xê mình đến trước mặt Cái thế ma quân giả bộ vui tươi mỉm cười nói:
- Đúng thế tiền bối ạ ! Tiền bối hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường. Nếu gã họ Cừu điều ngôn bịa đặt, dù cho lão tiền bối có tha mạng sống cho hắn, nhưng đối với võ lâm trong vũ nội không một ai để cho hắn yên thân ... nếu như những lời hắn nói là sự thật thì ...
việc này ...
Nói đến đây nàng vụt nín bặt, dường như cảm thấy mình lỡ lời, một khắc sau Nhan Như Ngọc sửa giọng nói tiếp:
- Việc này không liên can gì đến người ngoài, song đối với tiền bối có nhiều điều quan nệ to tát, một là thiên hạ gièm pha tiền bối dạy con chẳng nghiêm, hai là phạm vào một điều luật đại kỵ của giới võ lâm hắc, bạch là ... "Vạn ác dâm ví thủ" vậy mong tiền bối hãy bình tâm nghĩ lại !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 51
Mong Sao Đội Nguyệt Đến Núi Đại Hồng

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nghe qua tím mặt, lão cố dằng sự ngạc nhiên qua một khắc, sau cùng trầm giọng bảo:
- Nữ nhi của lão phu không phải là hạng người như thế đó ?
Cừu Thiên Hiệp bất mãn hét to:
- Chẳng nhẽ ta bảo nàng là hạng người như thế ư ?
Cái thế ma quân càng nghĩ suy, càng uất hận, khiến đôi bờ vai gầy guộc của lão run lên từng chập.
Nhan Như Ngọc liếc thấy vội xê mình tới trước một bước trầm giọng thét to:
- hai vị hà tất phải lôi thôi, hiện giờ ta nên quay lại tìm Bích cô nương ! Chỉ cần cô nương nói thật, thì trắng đen phải quấy đều rõ ... !
Cừu Thiên Hiệp giận căm căm nói mau:
- Đúng đấy ! Chúng ta nên tìm hỏi Bích cô nương !
Cái thế ma quân cau mày khó chịu, đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp noói to:
- Hỏi ! Nhứt định là phải hỏi ! Ngươi có dám đối chất hay chăng ? Hay là ngươi cố lánh mặt không đi ?

Cừu Thiên Hiệp cười lanh lảnh nói:
- Hừ ! Cừu mỗ nào phải hạng người như thế ? Dù có chui vào hang hùm ổ rắn ta quyết chẳng từ nan !
Nhan Như Ngọc cau maày nhìn Cái thế ma quân nghiêm giọng bảo:
- Xin tiền bối hãy an tâm có ta bảo đảm họ Cừu !
Cừu Thiên Hiệp cau mày trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc hét to:
- Không ! Ta chẳng cần ai bảo đảm tiền bối với ta đồng đi tìm lệnh ái !
Cái thế ma quân dịu giọng nói:
- Hay lắm ! Thôi chúng ta đi !
Vừa nói dứt, lão quay sang Nhan Như Ngọc dịu giọng bảo:
- Ngươi cũng đi, để thị chứng chứ !
Nhan Như Ngọc gật đầu ưng thuận, ví như Cái thế ma quân không nói, Nhan Như Ngọc vẫn không bỏ qua cơ hội hi hữu này.
Đối với việc này Nhan Như Ngọc tuy không thủ vai trò chánh, nhưng đem so sánh nàng với người trong cuộc, thì tinh thần càng căng thẳng gấp bội ... vì nàng mong biết sớm công việc này chân giả ra sao ... chỉ vì, tâm chí nàng đã dành sẵn một quyết định:
"Nếu việc này ... Cừu Thiên Hiệp có dã tâm phá hoại trinh tiết của Bích Lệ Hồng thì nàng quyết định đoạt lại quyển thiết thư của Huyết quang giáo đoạn tuyệt hẳn với chàng ... thậm chí còn cầm giữ Cừu Thiên Hiệp đem về giao cho Huyết quang giáo chủ.
Nếu việc này ... Bích Lệ Hồng làm quấy thì nàng sẽ quyết định đi rêu rao khắp cả giang hồ, sơn dã, báo cáo cho mọi giới võ lâm Hắc Bạch đều biết. Có lẽ Bích Lệ Hồng là một tên "gian dâm đảng nữ" hầu cắt đứt mối tình Cừu Thiên hiệp và Bích Lệ Hồng đồng thời chính nàng đã tiêu diệt tình địch một cách khéo léo và cũng chính mình nàng hát khúc khãi ca hòa aâm với điệu Phượng hoàng vu phi ... nàng là kẻ chiến thắng trên mọi mặt" Nhan Như Ngọc đã quyết tâm, bèn mỉm cười nói to:
- Lý sự tự nhiên như thế, vãn bối xin theo hầu ... nào chúng ta đi chứ !
Cái thế ma quân gật đầu, đáp nhanh:
- Ừ chúng ta nên đi cho chóng !
Vừa nói dứt, lão phất nhẹ tay áo rộng, tung mình đến trước, Cừu Thiên Hiệp nối gót theo sau, kế đấy là Nhan Như Ngọc.
Cả ba người đều là tay cao thủ võ lâm, công lực đều nhau không ai cao thấp hơn ai, họ chạy như bay biến trong chớp mắt họ đã về đến Tương Dương phủ thành.

Vượt nhanh qua vài đại lộ đến khách sạn "Kiết Tường". Cả ba người không hẹn nhau mà đồng hạ xuống mái nhà khách sạn, nhẹ nhàng như lá rụng hoa rơi, nhìn về hướng phòng ngủ của Bích Lệ hồng thấy tư bề vắng lặng, không có vẻ gì động tịnh.
Cái thế ma quân nóng lòng như lửa đốt, vội tung cửa song nhảy vội vào trong, buột miệng kêu to:
- Lệ Hồng con ! Lệ Hồng đâu !
Tiếp theo đấy một giọng nói run rẫy lập cập:
- Ối chao ! Xin đại vương tha chết ! Xin đại vương dung mạng.
Không ngờ, bên trong phòng có hai tên điếm tiểu nhị đang lui hui dọn đồ đạc, chúng chợt thấy Cái thế ma quân đột nhiên tung cửa vọt vào khiến cả hai mặt xám như gà bị cắt huyết, vội quỳ ngay xuống nền đất lạy liên hồi giống như gà mổ thóc, còn miệng chỉ ú ớ không nói ra được.
Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tung cửa bước vào. Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn khắp gian phòng,vẫn không thấy bóng dáng của Bích Lệ Hồng đâu cả, bất giác chàng đứng ngẩn người như pho tượng gỗ.
Nhan Như Ngọc thấy thế cả cười:
- Điếm tiểu nhị các ngươi hãy đứng dậy nói chuyện chúng ta không phải là thảo khấu ma vương đâu. Đứng dậy mau.
Hai tên tiểu nhị nghe giọng nói lánh lót của cô gái nên bớt sợ hãi phần nào, bèn gượng đứng lên, chúng vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp vội tiếng trách cứ:
- Trời ! Khách quan ! Làm gì nửa đêm khuya canh vắng khách quan lại rủ reo bạn hữu đánh phá, làm hủy hoại cả vật dụng và tan tành khắp nơi trong bổn điếm !
Cái thế ma quân nổi đóa, vỗ mạnh chiếc bàn và trợn mắt nhìn hai tên tiểu nhị quát to:
- Nói láo !
Hai tên điếm tiểu nhị thất kinh, vòng tay run rẫy nói:
- Vâng ... vâng..nói láo ! Xin lỗi Cừu Thiên Hiệp xê mình đến trước, thuận tay cho vào bọc lấy ra mươi đỉnh bạc vụn trao cho hắn vừa mỉm cười bảo:
- Tiểu nhị ca ! Mọi việc đều do tay hát báo, ta xin bồi thường thiệt hại cho các ngươi ... lại đây, ta có vài lời muốn hỏi !
Hai tên tiểu nhị thấy thế sáng rở đôi mắt, liền đưa tay nhận bạc vừa rối

rít cảm ơn.
Nhan Như Ngọc bước tới trước đưa cặp mắt phượng long lanh nhìn hai tên tiểu nhị dịu dàng hỏi:
- Này điếm tiểu nhị ! Có phải vị cô nương mướn trọ tại gian phòng này chăng ?
Và hiện giờ vị cô nương đã đi đâu ?
Tên điếm tiểu nhị nghe lời lẽ ôn hòa, bèn tỏ vẻ thành thật đáp:
- Phải đấy ! Vị cô nương trọ tại đây đã đi theo một vị đạo cô đi rồi ... đi rất lâu rồi !
Cái thế ma quân kêu hừ một tiếng đưa tay ra chộp mạnh hai tên tiểu nhị, quát to như sấm hỏi:
- Thậ vậy không ? Mà chúng đi lâu mau rồi ?
Hai tên điếm tiểu nhị hồn phi phách tán, mặt xám như đổ chàm, mồ hôi đổ ướt trán, chúng khóc rống lên ... vừa rên rỉ đáp:
- Gia gia ! Xin gia gia buông ra ! Ối chao ! Đau nhức lắm, chúng con xin nói ...
xin nói !
Nhan Như Ngọc cau mày khó chịu, trầm giọng nói nhanh:
- Húy ! Tiền bối buông ra chứ ! Chúng làm sao chịu nổi cái bấu nhẹ của tiền bối ?
Thử thả chúng ta hỏi lại cho tỏ tường !
Cái thế ma quân buông nhẹ tay, hai tên tiểu nhị lảo đảo xuýt ngả, chúng tựa lưng vào tường giương đôi mắt mất thần nhìn Cái thế ma quân không chớp, dáng điệu khổ sở một cách thảm thương.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:
- Tiểu nhị ca ! Vị cô nương ở phòng này đã đi thật hay sao ?
Tên điếm tiểu nhiị chưa hết vẻ kinh hoàng, hắn trù trừ rất lâu, mới nghiêm giọng đáp:
- Khi quý vị rời khỏi nơi đây chẳng bao lâu, thì một vị đạo cô vào đây bồng vị cô nương đi ngay !
Nhan Như Ngọc nghe qua lấy làm lạ, quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Người đồng hàn với ngươi là một đạo cô sao ? Vậy đạo cô đó là ai ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp:
- Đạo cô đó là Ngũ diện yêu hồ !
Nhan Như Ngọc tái mặt hỏi nhanh:
- Ngươi mà kết bạn đồng hành với Ngũ diện yêu hồ ư ?
Câu hỏi của nàng đượm vẻ gấp rút, kinh sợ, phẫn hận và đầy phiền

muộn.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, lại đưa tay chỉ Cái thế ma quân nói:
- Chính ma quân đưa "nó" tới đây !
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng đáp ngay không do dự:
- Nếu không có nàng đến báo tin và đưa ta đến đây ... Thì ngươi đã phá tiết trinh của ái nữ ta rồi !
Nhan Như Ngọc mặt mày biến sắc, nàng cao giọng nói to như hét:
- Ối ! Loạn mất ! Tất cả chúng ta đều bị lọt vào vòng kế hoạch của kẻ khác mất rồi !
Cái thế ma quân thất kinh hỏi:
- Lọt vào kế hoạch của ai ?
Nhan Như Ngọc trầm giọng nói mau:
- Việc này đầu đuôi, đều do Ngũ diện yêu hồ đặt ra kế hoạch "nó" làm cho Bích Lệ Hồng mê muội, rồi dẫn Cừu Thiên Hiệp vào tròng, lại báo tin và đưa Bích tiền bối đến chứng kiến, cốt ý làm cho hai người liều thân trí mạng mà đánh với nhau, nó đứng bên ngoài thủ lợi ! Thật là kế hoạch "ngưu ông thủ lợu" !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu ra gật gù nói:
- Ừ ! Có lý thật Cái thế ma quân lấy làm khoó nghĩ, ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Ngươi bảo nàng thủ lợi ... vậy mối lợi thế nào ?
Nhan Như Ngọc điềm nhiên nói:
- "Nó" dẫn dụ cho hai hổ đấu nhau, tức nhiên có kẻ bại thương, một là trừ bớt một vị khắc tinh của nó ... ! ... Nhưng còn việc Bích cô nương ... điều an nguy chưa rõ ...
Bây giờ lại không biết Bích cô nương ra sao ?
Cái thế ma quân nghe đề cập đến sự an nguy của con gái mình, khiến lão hầm hầm nổi giận, đưa tay điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:
- Mọi việc đều do ngươi mà ra cả !
Cừu Thiên Hiệp nổi nóng quát to:
- Nếu ngươi không hồ đồ lỗ mãng, thì đâu đến nổi gì !
Nhan Như Ngọc thấy cả hai đã cáu lên, bèn dùng lời khuyên giải:
- Hiện giờ đổ lỗi nhau chẳng ích lợi gì ... mà tất cả chúng ta đều có trách nhiệm lo giúp Bích cô nương !
Nói đến đây nàng bước lại gần tên điếm tiểu nhị dịu dàng hỏi:
- Các ngươi có nhận thấy đạo cô bồng vị cô nương đi hướng nào chăng ?

Hai tên điếm tiểu nhị đồng thanh đáp:
- Khi chúng tôi lên phòng, thấy vị đạo cô bế cô nương đi rất nhanh về phía Đông Nam, cả hai đi rất lâu, chúng tôi mới lên đây dọn dẹp phòng thì quý vị đến !
Nhan Như Ngọc liệu định câu chuyện này vô cùng nguy cấp, nên nhìn Cái thế ma quân và Cừu Thiên Hiệp bảo thật nhanh:
- Việc cứu người là trọng, chúng ta mau rời khỏi nơi đây Cái thế ma quân biến sắc hỏi lại:
- Cứu người ? Mà cứu ai chứ ?
Nhan Như Ngọc trầm giọng nói nhanh:
- Ngũ Diện Yêu Hồ đã đến đây trước, nó giở trò ma thuật làm Bích cô nương bất tỉnh, lại đánh tiếng gọi Cừu Thiên Hiệp đến cứu, sau cùng nó mới đến báo cáo cho tiền bối, và giờ này nó bắt cóc Bích cô nương.
Nói đến đây nàng vụt nín bặt, đôi má đột nhiên đỏ gắt như hồng đào, dường như có một điều gì khó nói ... một lúc lâu nàng quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:
- Yêu Hồ có rất nhiều ma thuật, tà pháp người có biết chăng ngoài môn "Mỵ nhân cầu hồn thuật" nó còn có nhiều khăn tay chứa dâm phách gọi là "Tổn ngươi Dâm độc phách" có lẽ Bích cô nương bị nhiễm chất độc này ... ngoài Yêu Hồ ra, trên đời này không có kẻ thứ hai !
Cái thế ma quân nghe qua vỗ mạnh xuống bàn, khiến chiếc bàn gỗ gụ lâu đời văng ra tung tóe, lão trợn mắt nói to:
- Nếu sự thật như thế, ta sẽ phanh thây Yêu Hồ ra muôn mảnh.
Nhan Như Ngọc mím môi cười nhạt nói tiếp:
- Hiện giờ nổi giận hay căm phẫn đều vô ích, chúng ta thừa lúc trời chưa sáng mà trổ thuật khinh công đuổi theo một đoạn đường thử xem ... may ra còn bắt kịp hắn.
Cái thế ma quân chỉ Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Trước khi sự thật được rõ ràng, ngươi phải đi theo ta mới được !
Cừu Thiên Hiệp càu mày, lạnh lùng nói:
- Người muốn uy hiếp ta ư, không được đâu ! Ta nghĩ tình môn phái vỗ lâm lại bao lần gặp mặt Bích cô nương, dù không tri kỷ cũng nghĩa bạn đường, nên ta không thể khoanh tay đứng nhìn như người ngoại cuộc. Vả lại, ta cũng cần phân tách câu chuyện này cho rõ ràng hơn !
Vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp bước nhanh ra ngoài, Nhan Như Ngọc nối gót theo sau, kế đấy là Cái thế ma quân.
Ba người rời khỏi khách điếm, nhắm hướng Đông Nam, trổ thuật khinh

công chạy như bay.
Bây giờ màu trời sắp sáng, sương mai tỏa mịt mù, chỉ trong chớp mắt cả ba đã rời khỏi Tương Dương thành họ nhắm hướng Đông Nam với tuyệt kỹ khinh công chạy nhanh.
Lúc bấy giờ, trời đã quá trưa, cả ba chuyển ra đường cái đi lần tới, họ trông thấy một ngôi chùa nhỏ nằm trơ trọi giữa có thôn, tất cả bèn dừng lại, vào quán tìm thức ăn uốn đỡ đói.
Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cái thế ma quân và Cừu Thiên Hiệp, hai người dấn bước trên đoạn đường dài, mà chẳng trò chuyện nửa lời, tựa hồ như oán nặng thù sâu nhau lắm, thậm chí đôi mắt nhìn nhau cũng nảy lửa, không có vẻ gì mềm dịu ôn hòa, nàng buộc lòng lên tiếng nói:
- Ta thấy việc này chưa trôi chảy lắm, vì còn nhiều điểm khả nghi, Ngũ Diện Yêu Hồ quỷ quái tinh ma có khi nào "ả" chịu đi một đường ... theo ta nghĩ ba người chúng ta chìa ra ba ngã đuổi theo may ra bắt gặp cô ả ! Nếu không vậy, chúng ta đã nhọc công mà vô ích, không theo đuổi ... được kết quả gì !
Lúc bấy giờ Cái thế ma quân đối với cô gái cưng bị mất tích, lòng đau như cắt, dạ xót như bào, tuy cảm thấy những lời nói của Nhan Như Ngọc là đúng, thì việc này đều do Ngũ Diện Yêu Hồ quy ra cả song bất luận với giá nào, lão đối với Cừu Thiên Hiệp vẫn còng đầy sự thắc mắc chưa minh bạch được, do đó Cái thế ma quân cao giọng nói:
- Nhan cô nương đoán việc như thần, vậy xin Nhan cô nương đuổi theo trước về phía đường cái quan còn ta áp giải họ Cừu đi về đường trường núi .... !
Cừu Thiên Hiệp bất mãn ra mặt, chàng quắc mắc nhìn Cái thế ma quân cao giọng hét to:
- Ngươi áp giải ta à ?
Cái thế ma quân liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:
- Không có gì bảo đảm cho ngươi cả, ta đoán thế nào ngươi cũng thừa cơ hội này mà cút mất !
Cừu Thiên Hiệp cau mày sẵn giọng nói:
- Tiền bối đã nhận xét người lầm rồi, dù cho rừng gươm biển lửa, Cừu mỗ đã hứa đi là đi, không bao giờ trốn lánh một cách hèn hạ như thế đâu !
Cái thế ma quân nghe qua phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói cao trầm bảo:
- Ta kỳ cho ngươi ba ngày, thế nào cũng gặp mặt ta ở "Thiết huyết bảo"

Nhan Như Ngọc nghe đến đây thất sắc vội kêu to lên:
- Ồ ! Quên mất ! Ta đã quên nghĩ đến "Thiết huyết bảo" ! Thật là nguy cấp !
Cái thế ma quân bỗng nhiên biến sắc, vội đứng thẳng người, dường như đánh rơi vật gì quý báu, bằng giọng nói thương đau bảo:
- Y ... nếu Yêu Hồ đưa ái nữ ta đến Thiết huyết bảo ... Ơ ... việc này ...
Nhan Như Ngọc mặt mày ủ dột, buồn bã nói:
- Ngũ diện Yêu hồ không phải là người tốt, việc làm của ả dã trá khôn lường !
Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại ý nghĩa lờ mờ khiến chàng không hiểu gì cả bèn quay sang Nhan Như Ngọc hỏi:
- Thiết huyết Bảo tại xứ nào, có những gì mà ngươi tỏ ra sợ sệt dường ấy ?
Nhan Như Ngọc vẻ mặt rắn lại, bằng giọng nói trầm trầm kể:
- Thiết huyết bảo tại dãy núi Đại Hồng xa tít Bảo Chúa tên Tiểu Quan, ngoại hiệu là "Hàn vân phúc vũ" con người ngụy trá dị thường tham tiền háo sắc, đàn bà con gái bị hắn hãm hại không biết bao nhiêu mà kể, nếu như Ngũ Diện Yêu Hồ đem Bích cô nương mà hiến dâng cho Thiết huyết bảo, thì chẳng khác nào đem dê để vào hang cọp, lão Tiểu Quan đâu thể chận được ... Ôi ! Nếu thật như vậy, thì thân phận của Bích cô nương không biết đau khổ đến ngần nào ?
Giọng nói của nàng quá đổi u sầu buồn bã ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua máu nóng càng trào, mặt hồng tái trắng, bèn nặng giọng nói:
- Võ lâm hào kiệt đã chết hết ư ? Tại sao dung túng cho "hắn" sống còn trên mặt đất ... đi ... ta quyết tìm gặp hắn !
Cái thế ma quân đẩy ghế đứng dậy bước ra ngoài cửa quán.
Nhan Như Ngọc vội lấy tiền trả các thức ăn, bèn đứng dậy nói:
- Bất luận với giá nào, chúng ta cũng tìm đến Thiết huyết bảo xem cớ sự ra sao ?
Thế là ba người thay đổi ý kiên chia ba đi, mà hợp lại đi chung với nhau, trổ thuật khinh công đi về hướng Đại Hồng Sơn.
Suốt hai ngày ròng rã, cả ba người đi đến ngọn chủ phong của vùng núi Đại Hồng Sơn thì mặt trời đã ngã về chiều.
Đại Hồng Sơn là một ngọn núi cao ngất, cây cỏ um tùm đầy dẫy những khe sâu hốc đá, địa thế vô cùng hiểm trở gian nguy.
Cái thế ma quân quá tức giận vì không tháp cánh được để sớm bay vào

“Thiết huyết bảo”, do đó ... lão giở hết tuyệt học bình sinh, trổ thuật khinh công chạy như gió, hướng vào đường lên núi.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nóng lòng không ít bèn giở môn tuyệt kỷ khinh công đuổi theo sau lưng lão Ma quân như bóng với hình ...
Tuy dãi Hồng sơn địa thế rất gian nguy hiểm trở, nhưng đường sá rất rộng rãi thênh thang qua đầu canh một họ đã thấy bờ lũy Thiết Huyết hiện xa ... xa ...
Nhan Như Ngọc một mặt đuổi theo như gió, một mặt hỏi to lên:
- Bích lão tiền bối ! Tiền bối có viếng Thiết Huyết bảo lần nào không ?
Cái thế ma quân đáp nhanh qua hơi thở:
- Có ! Chúng ta hãy chạy cho mau.
Vừa nói dứt, đột nhiên lão đổi hướng đi, bỏ hẳn con đường lớn mà rẽ vào một lối ngoằn ngoèo dẫn đến đỉnh núi.
Đường dài lên đỉnh thượng, hai bên mọc lên vô số tảng đá, chen vào đấy đủ loại cây danh mộc, u uất um tùm nên không nhìn thấy cảnh tượng phía ngoài rừng, lại thêm màn đêm dầy mịt, bao trùm vạn vật tối om om, thậm chí xòe bàn tay ra vẫn không thấy ngón, tuy có ánh sáng trăng, song chẳng chiếu lọt qua khu rừng dầy đặc lá.
Cái thế ma quân đột nhiên thâu bộ đi chậm lại, vừa lên tiếng bảo rất khẽ:
- Thiết huyết bảo ở trước mặt chúng ta đây, vậy các ngươi thử tính xem, chúng ta nên vào đấy bằng cách công khai hay bí mật ?
Nhan Như Ngọc cau mày nghĩ ngợi, đoan lên tiếng đáp lại:
- Phải xem tình thế trước, rồi sẽ quyết định sau !
Cái thế ma quân gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bèn lớn tiếng bảo:
- Nếu như thế ... các người hãy theo ta !
Vừa nói dứt, thân mình lão chớp động như cánh Ưng, rún mình bay vọt lên cao, và vơ vào một cành đại thọ cao ngất, lão trèo lên thoăn thoắt đến tận ngọn cây.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc liền tung mình nhảy vọt lên cành đại thọ.
Chợt thấy ... Cái thế ma quân vừa đứng thẳng trên ngọn cây cao, đột nhiên đổi thế lộn nhào đầu phía dưới chân giơ lên trời xuyên thẳng xuống triền núi như một chiếc lá rơi, khi thân mình lơ lửng giữa khoảng không, đột nhiên lão co rúm thân mình búng vọt sang bên tả, hạ nhanh xuống một gành đá cheo leo dựa vệ đường.

Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp nối gót bay lượn theo thế của ma quân đáp nhanh xuống đứng kề bên gành đá.
Khi hai người vừa đáp xuống gành đá, thì Cái thế ma quân lại thi triển công lực lần thứ hai, bằng thế "Bàng vân xuất tụ" ... Cái thế ma quân lại sà mình phóng xuống vực sâu thăm thẳm, không biết lão dẫn đến đâu.
Cừu Thiên Hiệp không rõ căn do, khúc chiếc thế nào, lại phóng mình nhào xuống vực thẳm.
Thân mình chàng vừa rơi xuống độ năm trượng, đột nhiên nghe phía trên đầu Cái thế ma quân kêu lên thất thanh:
- Húy ! Ngươi muốn đi đâu đó ! Tìm chỗ chết hay sao chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng gọi làm chàng quá sợ, vội đề khí nghịch chuyển, thân mình uốn cong vút như vành cung, thi triển chiêu "Tế yêu Bàn vân" bật mạnh lên trên nhắm ngay hướng tiếng nói của Ma quân phát ra bay xẹt tới, vươn hai tay chộp mạnh vào nhánh tòng quì, gượng rút mình đứng lên, vừa chép miệng nói:
- Thật là may mắn ... thoát hiểm !
Nguyên lúc Cái thế ma quân buông thõng thân mình để rơi xuống vực sâu, kỳ thật lão đáp xuống thân một cội tòng quì, nằm dựa triền vực thẳm, tuy gọi là triền vực thẳm, chứ cao trên mười trượng.
Bấy giờ, Nhan Như Ngọc mới buông mình rơi xuống chỗ hai người đứng.
Cái thế ma quân đưa tay chỉ phía xa xa bảo nhỏ:
- Hôm nay tại Thiết huyết bảo có gì xảy ra !
Cừu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang, nhìn theo ngón tay của ma quân.
Chỉ thấy sau cánh rừng già dày mịt, trên muôn ánh đèn lớn nhỏ, chiếu nhấp nháy tựa đèn đom đóm giữa đêm hè.
Dưới ánh đóm lờ mờ, ta có thể nhìn thấy một dãy nhà ngang dọc bao la.
Giữa rừng núi âm u, thông reo xào xạc như sóng vỗ đầu gành, thành thử những tiếng reo hò trong "bảo" không nghe thấy được gì cả.
Nhan Như Ngọc nhìn xem một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi:
- Tiền bối, có phải lối này là con đường đi vào Thiết huyết bảo hay không ?
Cái thế ma quân lắc đầu đáp:
- Không phải, nhưng có thể đi vào ngũ hậu của Huyết bảo.
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Tại sao ta không đi ngỏ trước, cho danh chánh ngôn thuận hơn !
Cái thế ma quân cười nhẹ bảo:
- Bằng thân pháp của ngươi, liệu chống trả nổi hay không chứ ?
Hai người lời qua tiếng lại, âm điệu còn thắc mắc gay go, chứng tỏ sự hận hờn chưa tiêu tan ...
Nhan Như Ngọc thấy thế vội lên tiếng nói:
- Bấy giờ kẻ cường cừu, đại địch đứng trước mặt chưa đoán được sự kiết hung, cả ba chúng ta đến đây với mục đích duy nhức là tìm xem Bích cô nương hạ lạc ở phương nào, vậy xin hai vị ... dù phẫn uất đến đâu, cũng nên bỏ qua mà lo cho Bích cô nương !
Cái thế ma quân dịu giọng nói:
- Phía trước Thiết huyết bảo có vô số hầm "Thung" ngầm, nhưng có nhiều chuyện hiểm ác dị thường !
Nhan Như Ngọc vội hỏi nhanh:
- Chẳng nhẽ chúng bày biện những cơ quan bẫy độc ngầm khắp nơi hay sao ?
Cái thế ma quân điềm nhiên nói:
- Tuy không có cơ quan ngầm hay bẫy độc, nhưng có rất nhiều mãnh thủ hung ác, khiến người không kịp đề phòng, nơi đây tuy đầy hiểm ác, nhưng ta có thể nương vào những tàng cổ thụ thiên nhiên ... muốn tránh được sự phiền nảo, chúng ta hãy cố gắng mà tranh thủ thời gian !
Nhan Như Ngọc gật đầu lia lịa nói:
- Tiền bối dạy chí phải !
Cái thế ma quân thở dài u uất, bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:
- Hiện giờ chúng ta cứ nương theo các thân cây mà chuyển đi, song các thân cây rêu rong trơn như mở có thể trợt ngã bất thần, các ngươi nhớ cẩn thận nhé ! Hãy bám sát theo ta !
Vừa nói dứt, lão soạt chân bước rất mau chuyển từ cành này sang cành khác, nhanh như vượn đi vào cái hang động tối om om.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 52
Mạo Hiểm Vào Dò Huyết Bảo

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thế ma quân mà chuyển theo từ cành này qua nhánh khác, nàng và Cừu Thiên

Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừu Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:
- Hãy đề phòng cẩn thận ! Xem qua thế núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, ngươi chớ nên xem thường nhé !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:
- Tại hạ hiểu rồi cô nương ạ ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấy thân !
Thật là lời nói ngọt như đường, khiến Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hớn hở, nàng cố dằn sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:
- Hay lắm ! Chúng ta hãy đi chứ !
Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cành nọ đến cành kia, theo chiếc bóng lờ mờ của Cái thế ma quân mà đi lần tới trước.
Hai hàng cây cao ngất dài hai bên đường hang, trông chẳng khác nào con đường san đạo thiên nhiên, thật đúng là vô vàng nguy hiểm, hai hàng cây đại thọ, cây này cách cây kia chẳng đều, có lúc gần một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đều nhau, vậy mà giữa đêm tối âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắng vận dụng nhãn lực mới tìm thấy chỗ ghé chân.
Nếu dùng sức mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giở lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trợt ngã vì chất nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịch tối như mực, không thể nào nhìn thấy rong mà tránh, thật là nguy hiểm vô cùng.
Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe dưới chân tiếng nước chảy rì rào, dường như có ngọn suối chạy xuyên qua triền núi Đại Hồng.
Cái thế ma quân bỗng dừng lại trên một cành đại thọ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trù trừ ...
Nhan Như Ngọc đi trở tới, thấy vậy lấy làm lạ cất tiếng hỏi nhỏ:
- Tại sao Tiền bối không đi nữa ?
Cái thế ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:
- Hý ! Chết thật, phải chi lúc nãy chúng ta vào cổng chính của Thiết huyết bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu ! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện !
Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:
- Tiền bối ! Tại sao lại đổi ý mau thế ?
Cái thế ma quân lắc đầu thiểu não đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu ! Chỉ vì ....vì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các ngươi được !
Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:
- Tiền bối không biết đường sao ?
Cái thế ma quân buồn bã đáp:
- Không hẳn thế ! Ta có qua đây một lần, song lần đó là mười năm về trước, mà hiện tại là ngày hôm nay ... cách mười năm còn gì để nhớ nổi.
Nhan Như Ngọc càng thêm bối rối, gượng nói tiếp:
- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đều thay đổi, cây nhỏ tấn lên, cây lớn cằn cội, nước chảy đá mòn ... đâu còn dấu vết của năm xưa !
Cái thế ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói u buồn kể tiếp:
- Mười năm về trước, giới Hắc đạo của nhóm ta có dụ một người đến đây, họ ...
Ôi !
Lão nói đến đây, dường như sực nhớ đến chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiếng "ôi" và đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp lom khom, tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực điểm.
Cừu Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bốn bên hầu tìm một lối đi.
Nhan Như Ngọc thấy ma quân trù trừ không nói hết lời lấy làm lạ hỏi tiếp:
- Tiền bối. Có gì chẳng đúng ư ?
Cái thế ma quân nghiêm giọng đáp:
- Không phải thế đâu ? Chẳng qua là câu chuyện hết sức tinh xảo, dường như có sự xếp đặt trước ! ...
Nhan Như Ngọc động tính háo kỳ truy vấn:
- Tiền bối ... vậy câu chuyện như thế nào ?
Cái thế ma quân thở dài kể tiếp:
- Mười năm về trước ... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thuyết huyết bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ "Cừu".. do đó, ta nói câu chuyện hết sức tinh xảo là ... Mười năm qua ... ngày hôm nay một lần nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ "Cừu" ... !
Cừu Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:
- Rồi sự việc như thế nào nữa ?
Cái thế ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp

nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thống khổ.
Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:
- Với công lực của ba người, chúng ta sẽ dư sức tiếng vào mặt trước của Thuyết huyết bảo.
Cừu Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:
- Chúng ta nên hành động như thế !
Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết bảo.
Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế ma quân đi được một đổi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:
- Giữa bảo là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được !
Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:
- Công lực của thiếu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng ngươi chớ ngại ta không đủ sức vào giữa bảo !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm, bèn trầm giọng nói:
- Ta lấy làm lo sợ, vì ....
Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:
- Ngươi đừng lo nghĩ vẫn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy ! Ta đi đây !
Nói xong, nàng cúi gập lưng ong như càng liễu uốn, bằng một chiêu " Thiếu nữ tán hoa" từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế "Nhủ yên, dịch lâm" hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.
Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phất nhanh tay áo lắt mình biến theo chiêu "Bình địa thanh vân" áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hâu bảo chạy nhanh như trốt.
Nguyên phía sau hậu bảo là nhà bếp, chuồng ngựa, phòng tấm và kho lẫm dọc ngang.
Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỹ khinh công, đến nổi nhẹ hơn con cắc kè chuyển động, chẳng mấy chốc chàng đã tuần thám khắp nơi, ngoài những cặp vợ chồng nô bộc tình tự mắng nhau chàng không thấy điểm gì khả nghi cả, luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Bích Lệ Hồng, không tìm được tia sáng hy vọng nào.
Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô, thì biết hôm

nay là ngày lễ thành hôn của Thiếu bảo chúa, đêm động phòng "hoa chúc".
Cừu Thiên Hiệp lại vượt qua mấy gian phòng kế tiếp xuyên qua hòn giả sơn là đến tòa lầu năm tầng cao vút.
Chàng không do dự, nhấc mình bay vọt vào tầng thứ nhứt, chỉ thấy hoa giấy rãi đầy đất, cửa vào bóng hình "Long phụng hỉ", đèn đuốc sáng choang, nhưng im phăng phắc không có một bóng người.
Cừu Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thấy động tịnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoăn thoắt đến tầng thứ hai.
Tầng lầu nhì vẫn lặng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biện rất khang trang ba dãy bàn ghế dài, bên trên bàn đầy dẫy rượu thịt, dường như vừa dùng qua phân nửa, đầu bàn có hai cái ly bông tuyệt đẹp, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cẩn, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bối.
Cừu Thiên Hiệp mãi mê xem, đột nhiên có tiếng chân người từ lầu ba đi xuống, chàng thất kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kệ sách, vận khí nín thở đưa mắt theo dõi.
Lại thấy từ lầu ba đi xuống một số người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.
Một người thiếu nữ trẻ tuổi nhứt bọn, bỗng lên tiếng:
- Không rõ nổi ý nghĩ của Bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh mà bắt làm lễ bái đường ... đêm động phòng hoa chúc với người đau thật là vô vị !
Một người thiếu phụ luống tuổi tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:
- Ngươi có biết tại sao Bảo chúa gấp như thế không ? Một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên lễ động phòng trước mới báo thiệp tin và thết tiệc sau !
Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người lạ đã xuống tới dưới nhà.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm:
"Quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì ... phải cấp bách và làm sái nghi thức như thế" Vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thứ ba, lại nghe tiếng tiêu thiều đàn địch hòa âm, trên tầng thứ tư vang vọng xuống, kèm theo đấy là tiếng ca vang múa hát của đoàn nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.
Đột nhiên một giọng nói lanh lảnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất

cấp bách:
- Lý tẩu ! Có người đến ... có người đến ...
Cừu Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm của.
Một giọng nói trầm trầm của phu nhơn gắt lên:
- Hôm nay là ngày Song Hỷ, Ngươi chờ kêu réo ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ !
Giọng nói lanh lảnh lại kêu lên cấp thiết:
- Thật mà ... có người đến ... có người đến ...
Giọng nói của phu nhơn càng gay gắt hơn trước lại mắng:
- Ta bảo "Song hỷ" kia mà, ngươi muốn chết ư ! Đêm quá canh ba mà kêu réo ầm ĩ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì ... Có nghe rõ chưa !
- Nghe rõ ! Nghe rõ !
Cừu Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.
Nguyên giọng nói lảnh lót vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh võ màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm:
"Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tầm mắt của nó" Vừa nghĩ chàng vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.
Bỗng nhiên ... một tiếng "A" kêu lên thất thanh, tiếng kêu này dứt, kế đấy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bảo.
Đúng là tiếng "hú" ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.
Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết huyết bảo mà trỗ thuật phi hành chạy tới.
Ngày lúc đó, giữa bảo tiếng người la hét vang sân, bóng người chạy tới chạy lui như mắc cửi, ánh đuốc đỏ rực trời, gươm dao tuốt ra lạnh người !
Cừu Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắt đã đến khu trung ương Huyết bảo.
Chợt nhìn thấy trên mười người cầm nơi tay đủ loại binh khí, vây hãm Nhan Như Ngọc vào giữa ... Đầu lãnh của nhóm này là một cậu trai tuổi trạc hai mươi, trên tay cầm chặt "Ngô câu kiếm", vẻ mặt lạnh như

tiền, đứng ra đốc xuất cuộc bao vây.
Bên ngoài trời tối như mực, chỉ có bốn gốc hiện sáng trưng như ngày hội vì có trên hàng trăm người, tay cầm bó đuốc giơ cao miệng không ngớt reo hò để trợ uy cho vòng vây xiết chặt.
Đứng trước thềm đại sảnh đường, là một ông lão khoát áo ròng, râu tóc bạc phơ, mắt sâu mày trắng, một điều quái lạ là hai vàng trái tai tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.
Vị lão nhân một tay chống ngang mạn sườn, một tay cầm lang nha bổng giương đôi mắt như điện rọi thẳng vào tràng dầu.
Cừu Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thầm đoán vị lão nhân này là Bảo chúa Thiết Huyết bảo hiệu là Bàn vân phúc vũ tên chữ Tiền Quân, chàng lại tưởng nghĩ:
"Người đời nói bắt giặc trước phải cầm cho được chúa giặc, vậy ta phải chế phục hắn thì Nhan Như Ngọc tự giải vây !" Vì nghĩ thế chàng tung mình bay xà xuống vừa cao giọng gọi to:
- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đến đây !
Tiếng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thềm đại sảnh, ánh kim quang lấy lánh chiếu sáng ngời, tay hữu lay động mạnh "Khô trúc thánh kiếm" phạt thẳng vào người Bàng vân phúc vũ Tiền Quân.
Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụi lỗ tai chính là Thiết Huyết bảo, Bảo chúa Tiền Quân.
Lão Tiền Quân đang chăm chú theo dõi cuộc đấu đến độ thần, bị Cừu Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thình lình, lão thất kinh chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đám kim quang vàng hức hở xoáy tít vào mình, Cừu Thiên Hiệp vừa hiện thân chiêu thế vừa tấn tới, Bàng vân phúc vũ Tiền Quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chấm xuống bực thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sấm:
- Người kia ... ngươi là ai ?
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn "Khô trúc thánh kiếm" để ngang ngực, trầm giọng đáp:
- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp ? Các hạ có phải là Bảo chúa Bàng vân phúc vũ Tiền Quân chăng ?
Thiết Huyết Bảo chúa Tiền Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run rẫy giơ lên chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi gặng lại:
- Cừu Thiên Hiệp ... Ngươi là Cừu Thiên Hiệp hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nói to như rống:
- Đúng thế Bảo chúa ạ !
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân thẩn thờ như kẻ mất hồn, bằng giọng nói u trầm bảo:
- Oan có phần nợ có chủ ! Mười năm về trước ... Phụ thân ngươi bị người dẫn đến Thiết Huyết Bảo này ... Tiền mỗ không có dự mưu vào ... vậy mà, trượng đánh gươm vung, biến Thiết Huyết Bảo thành một trường chiến, và hủy hoại ngôi Bảo của ta tan nát ... như ngày hôm nay ngươi lại đến đây.. chẳng hay muốn gì với Bổn Bảo ?
Giọng nói của lão âm trầm bi thiết, song lão không để ý tới Cừu Thiên Hiệp mặt mày biến sắc lúc xanh lúc trắng bệch.
Cừu Thiên Hiệp xúc động bồi hồi, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điều rất ngặc là chàng không rõ tên húy của phụ thân.
Thời bấy giờ, lại có hai tay kiếm lỗi lạc nức tiếng giang hồ, là hai gã cùng một họ Cừu không thể lầm lẫn trong muôn một. Chàng muốn hỏi một câu:
"Vậy phụ thân ta là ai ?" Lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thiết tưởng trong thiên hạ có con nào lại không biết cha, hỏi như thế thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó chàng gắng gượng nói càn, bằng một giọng gay gắt:
- Hôm nay ta lại đây, để đòi món nợ máu, mà ngươi đã vay mười năm về trước ?
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giận quát to:
- Nợ máu ! Hà.. hà ! Ta mà thiếu ngươi nợ máu ư, năm xưa phụ thân ngươi, không hề bị một vết thương nhỏ ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, vả lại hai vành lỗ tai của lão phu ... chính là món nợ mà lão phu cần phải đòi ở ngươi đấy !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh "Khô trúc thánh kiếm" quát to:
- Đừng nói lôi thôi ! Hãy tiếp chiêu thế của ta !
Bảng vân phúc vũ Tiền Quân xám mặt, tay quật mạnh ngọn lang nha bổng một vòng quát to một tiếng như sấm nổ ngang trời.
- Cừu Thiên Hiệp chính ngươi dẫn xác đến nạp cho bổn bảo, thì chớ trách Bảo chúa nhẫn tâm tàn ác nhé !
Tiếng hét chưa dứt, ngọn bổng lang nha đã biến đổi ra chiêu "Cao sơn

lưu thủy" lượng cong như con thuồng luồng giỡn sóng, bỗng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm quá mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cử kiếm hoạch ngang, thi triển chiêu "Văn kê khởi vũ" chớp nhẹ tựa hai cánh nhạn, lượn nhanh qua một bên né tránh đường bổng tối độc, đồng thời đảo ngược "thánh kiếm" đâm thẳng vào "Du kiên đại huyệt" của Tiền Quân.
Chiêu thức công ra không đề phòng kịp, trong lúc xuất kỳ bất ý linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tối nhu, tối độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của "Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" Bàng vân phúc vũ Tiền Quân xả người tới trước, thế bổng nặng trầm, đột nhiên đạo kình phong xoắn tít vào đại huyệt. Lão cả kinh vội cắp ngọn lang nha bổng nhảy lùi ra sau ba bước.
Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui đối thủ, đưa thế chẳng nên nhường, hai chân bước "Lôi hành cửu chuyển" thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay chiêu "Thường thắng bát kiếm", Khô trúc thánh kiếm chuyển mình "soạt soạt" liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bảo chúa Tiền Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liền miệng, ngọn lang nha bổng nặng trăm cân, múa vù vù như gió loạn, bóng ảnh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bổng tựa bức tường đồng, che trọn thân mình lão không để hở một khe nhỏ, chẳng dám vung chiêu thức tấn công.
Cả thiếu niên cầm "Ngô câu kiếm" đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hắn liếc thấy Tiền Quân thất thế, chiêu số rời rạc bèn nổi giận thét to một tiếng lay động mạnh "Ngô câu kiếm" bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đến bên Tiền Quân buộc miệng kêu to:
- Gia gia hãy giao tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị !
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân cao giọng nói to:
- Phật nhi hãy cố gắng đề phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại !
Thiếu niên vừa đến vũ lộng mạnh ngọn "Ngô câu kiếm" chém xả vào lưng thanh "Khô trúc thánh kiếm" đồng thời hét to lên:
- Thiết huyết bảo là nơi cấm địa, đâu phải vùng hoang dã mà ngươi náo loạn ?
Tiểu tử hãy bỏ tay cho mau !
Lời nói của gã chưa dứt thì "Keng" một tiếng hắn cả kinh thất sắc, rùn mình nhảy lùi ra sau mấy bước, hắn đưa mắt nhìn lại thanh "Ngô câu kiếm" thì đã gãy phân nửa cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa

đầu mũi bị văng xa xuống đất, thực là khủng khiếp dị thường.
Cừu Thiên Hiệp nở nụ cười gằng giọng nói gay gắt quát o:
- Ngày nay ta mới rõ Thiết Huyết bảo, chỉ là một Bảo chúa rượu thịt của hạng người giá áo túi cơm có danh không thực !
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắng tung bay, râu dài phất mạnh, lão cau mày trợn mắt, tay cử lang nha bổng lên cao, nặng giọng quát to như sấm:
- Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng. Hãy tiếp lão phu ba thế bổng ... !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt nói:
- Dù cho ba trăm bổng, Cừu mỗ vẫn không nao, nào ... mời Lão Tặc xuất thủ !
Tiền Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắc đạo suốt mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thất thế như hôm nay, một sự thất thế vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bảo chúa nữa, do đó ... lão quyết liều mạng thí thân hầu gỡ gạt lại phần nào danh dự.
- Soạt, soạt, soạt !
Ngọn lang nha bổng phân ra ba đường thượng, trung, hạ ... một chiêu biến ra ba thức, ba thức chuyển thành chín lối đánh hung hăng hết sức lợi hại.
Thế thường có nói "Cao nhơn tất hữu cao nhơn trị" ví như Tiền Quân Bảo chúa có nhiều thế bổng siêu phàm, thì Cừu Thiên Hiệp lại có linh hội "Thiết thư thần công tuyệt học" lại thêm có chiêu kiếm thuật bí truyền, may mắn được mấy độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lật đất nghiên trời, trên đời có một.
Vì thế, Cừu Thiên Hiệp chuyển ngay thế "Né tránh phong bế, ứng chiêu thủ địch", chỉ độ một cái hít hơi đã hoàng thành bốn chiêu, năm thức linh ảo lạ thường.
Bảo chúa Tiền Quân đưa ra thế như phong vũ, chiêu tựa ba đào, vẫn không bức lui được Cừu Thiên Hiệp. Khiến cho khí giận xung đằng hơi thở vang lên hồng hộc ! Sự xấu xa tủi nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâu ngay ngọn lang nha bổng, buộc miệng gọi thật to:
- Tất cả chúng môn đệ ! Hãy nghe lệnh ta. Thối lui mau !
Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyền, lập tức thối lui ra ngoài mấy trượng luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.
Cừu Thiên Hiệp vội chạy đến Nhan Như Ngọc cất tiếng hỏi khẽ:

- Nhan cô nương ! Có sao không ? Cô nương có thấy Bích ...
Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biến sắc, run giọng nói:
- Không rõ tên Bảo chúa sắp giở trò gì ... kìa ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấy "Bàng vân phúc vũ" Tiền Quân tay hữu giơ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuống sợi dây thừng, lão đưa tay tả đến lấy và giật mạnh.
- Ầm !
Một tiếng ầm vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới sắt, bủa quanh Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lối nào thoát cả.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 53
Một Tay Chống Năm Cọp
Thân Lạc Giữa Rừng Gươm

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa bức mảnh lưới sắt cao giọng quát to:
- Thiết Huyết bảo ! Các ngươi là kẻ đáy giếng nhìn trời, mảnh lưới sắt này đâu cản nổi bước tiến của ta !
Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh "Khô trúc thánh kiếm" ra khỏi vỏ, quay một vòng tròn, kim quang chiếu ra vàng rực rỡ sáng chói khắp mặt trường.
Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp động thủ nàng biến sắc kêu lên thất thanh:
- Dừng tay lại. Mau !
Vừa nói dứt nàng rút phăng thanh kiếm dài, lây động vù vù, chìa mũi cản ngay ngọn "Khô trúc thánh kiếm" mà chính Cừu Thiên Hiệp đang thở thần lực chém xả và mãnh lưới.
"Khô trúc thánh kiếm" là vật chí bửu kỳ trân, sắc bén tột đời ... Bỗng nghe - Keng !
Tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Nhan Như Ngọc bị ngọn "Kiếm trúc" đẳng ra làm hai đoạn, khúc đằng mũi văng ra xa bóng người bị dội ngược ra sau hai bước.
Cừu Thiên Hiệp đứng trố mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:
- Nhan cô nương ! Tại sao ?

Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt, tay cầm thanh kiếm gãy chỉ vào mãnh lưới sắt dầy cộm nói nhanh:
- Thiếu hiệp chớ khinh thường, mãnh lưới sắt của Thiết Huyết bảo có nhiều độc châm, không nên chặt phá được !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát, thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô tráp một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lờ mờ, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm làn chất tinh hóa học.
Cừu Thiên Hiệp giơ cao ngọn Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:
- Đành rằng mãnh lưới đầy độc chất ! Nhưng chúng ta há xuôi tay chờ chết hay sao ?
Đứng bên ngoài mãnh lưới sắt Thiết Huyết Bảo chúa "Bàng vân phúc vũ" Tiền Quân cười hắc hắc, bằng giọng nói oang oang:
- Hà ... hà ! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiết võng, thực chẳng uổng công trình lão phu sáng tạo, nếu các ngươi nhích động một tí thì sẽ có "Âm lăn liệt hỏa" bao trọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển thành hai khối than.. các ngươi nghe rõ chứ !
Vừa nói dứt, lão Tiền Quân vuốt nhanh chòm râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rát tai long óc.
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:
- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bằng những thủ đoạn hèn mọn như ngươi ... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa !
Tiền Quân vuốt nhẹ chòm râu bạc, cười hăng hắc, bằng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:
- Hà hà ! Muốn động thủ ư, được như thế đỡ cho lão phu. Hà hà ... coi đây ! Mời năm vị hổ tướng xuất trận, ta bỏ ra một chút mê mộng vũ trường ... đủ giúp cho các ngươi an giấc ngàn thu ...
Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiết Huyết bảo cất tiếng "dạ" vang rền ...
Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cừu Thiên Hiệp khẽ nói:
- Hãy đề phòng cẩn thận ! Lão Tiền Quân này, quỷ kế đa đoan tàn độc tột trời !
Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:
- Ngũ vị hổ tướng chắc là năm tên cao thủ, thiên hình vạn mã, ta còn chẳng sợ nữa là, nhưng còn "Mê mộng" ...
Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấy từ xa xa, nơi góc viện, cuối dãy lưới sắt, hiện lên mười đốm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ, chiếu nhấp nháy,

đi lần lần tới ... nhiều người lại kêu lên thất thanh:
- Ái da, nguy mất !
Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thất thanh, đưa tay chộp lấy vai Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:
- Thiếu hiệp ... xem kìa.. con ... hổ !
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đốm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hổ chiếu ra những tia mắt khiếp hồn ... sau khi thấy rõ năm con hổ, Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc "Trúc kiếm" xê mình tới trước ba thước, quay sang Nhan Như Ngọc khẽ bảo:
- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử !
Nhan Như Ngọc bấy giờ trường kiếm đã gãy trên tay không tấc sắt, chỉ còn cách vận dụng nội lực vào song chưởng, thủ thế hộ thân, nghiên mình chờ.
Tiền Quân đứng bên ngoài mảnh lưới sắt nghiến răng thét lên:
- Tiểu tử ! Thiết huyết bảo xử sự tốt với ngươi lắm đấy ? Trước hết cho ngươi thử sức với năm hổ tướng của ta ! Sau sẽ hà ... hà ?
Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên những tiếng:
- Phần ... phật !
Ngay tức khắc, bốn phương xông lên khói nồng mù mịt, làn khói này dường như do một ống đồng thục ra, nhắm vào mảnh lưới sắt phun liên tiếp, trong nháy mắt, khung lưới sắt bị phủ dưới lớp khói trắng đục như màn sương mù, trong vòng năm thước, không nhìn thấy bóng người. Hơn thế nữa, luồng khói trắng có mùi nồng cay xé mắt, khiến người bị trúng nhầm, nước mắt tuôn ràn rụa, nước mũi chảy có giọt, hơi thở rất khó chịu dường như bị tắt nghẽn giữa cổ họng ...
Cừu Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uất hận dâng trào lên nghẹn cổ, chàng cố gọi lên rối rít:
- Nhan cô nương ! Cô nương chớ rời xa ta nhé !
Nhan Như Ngọc nghẹo ngào kêu lên:
- Ta ở ... đây ! Ngươi ... Ở ... đâu ?.. Ngươi ... đứng ... đâu ?
Vừa nói đến đây, nàng lên cơn ho sặc sụa.
Cừu Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời, thì luồng khói trắng nồng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa ... Cừu Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi, bằng giọng ú ớ đáp lại:
- Ta ... Ở ... đây !

Đứng bên ngoài mảnh lưới sắt "Bàng vân phúc vũ" Tiền Quân cười hăng hắc, nói:
- Hà ... hà ... ! Các ngươi ngửi đủ mùi vị chưa ? Để năm vị hổ tướng xuất binh chứ !
Lão vừa nói dứt, thì nghe nhiều tiếng rống.
- "Cà um ! Cà um !" Vang rền lên rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục lờ mờ, mười con mắt đỏ lòm như ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện ...
- Cà um ! Cà um !
Năm con hổ rống một lượt làm chấn động cả Thiết Huyết bảo ... Mỗi con hổ như con bò mộng vẫy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuần du, năm đôi mắt đỏ như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc ... càng tiến đến gần.
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:
- Nhan cô nương, hãy mau đến ẩn sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặt ta !
Bên ngoài, Tiền Quân cao giọng nói to:
- Đã làm kinh động đến sự an nhàn của ta, thì các ngươi phải bị sự trừng phạt của nó !
Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh, kéo Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:
- À ! Lão thất phu này độc ác thật.
Năm con hổ bị say thuốc, chúng đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã rống lên thật to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.
Cừu Thiên Hiệp tay hữu cầm "Thánh kiếm" tay tả vận nội lực thành công, hít vào một luồng chân khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, đồng thời quát to:
- Nghiệt súc, muốn chết !
Ngọn chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kình phong tuôn như giông tố, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lốc xoắn vào yếm tâm con mảnh hổ.
- Bùng !
Sau một tiếng nổ, con mắt hổ to như trâu bị đẩy văng ra xa mấy trượng, nó cố vùng dậy rống lên vang động núi rừng và chạy trở vào nhập đoàn với bốn con mãnh hổ kia ...
Nguyên vì luồng khói đục ẩn làm cho ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp hết

tinh, ngọn chưởng vừa rồi dư sức quật chết con mãnh hổ, chỉ vì chàng đánh phớt ngang, bốc nó văng ra xa như thế, chứ trúng phải yếm tâm thì con mãnh hổ sẽ nát thây ngay. Bấy giờ năm con hổ đều nằm phục dưới đất ve vẫy chiếc đuôi, đột nhiên tất cả đập mạnh đuôi nhảy vào một lượt với khí thế vô cùng hung mãnh.
Cừu Thiên Hiệp vẫy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:
- Chúng ta lách mình qua bên tả ... nhanh lên !
Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả.
Năm con mãnh hổ vồ trật hai người, rơi "ầm" trên mặt đất, thân nó rớt xuống đảo lộn giơ bốn cẳng lên trời ... có lẽ vì quá đau đớn nó rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.
Hơi khói nồng nàng đã tan loảng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.
Cừu Thiên Hiệp bảo khẽ:
- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.
Vừa nói dứt thanh "Khô trúc kiếm" trên tay chàng hạ thấp, hai chân rún xuống thủ thế.
Vừa đúng lúc, năm con hổ vốn cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tấn công.
Cừu Thiên Hiệp rất bình tỉnh, thanh kiếm giơ lên tận trán, hai tay nắm chặt đốc kiếm, đôi mắt nhìn quan sát, lại thấy một con hổ trong đoàn quá hăng, chạy đến trước nhứt, thuận tay chàng chĩa mũi kiếm về phía trước rất nhanh, con hổ vừa phóng đến đỉnh đầu Cừu Thiên Hiệp, đã bị ngọn trúc kiếm chĩa vào ngực, rọc một đường dài đến rốn, máu huyết văng bắn ra tung tóe.
- Ầm !
Thân mình to như con trâu bị ngã sầm trên mặt đất, giẫy mấy cái chết tươi, máu hổ tuôn tràn ướt đất.
Thanh "Khô trúc thánh kiếm" rọc bụng hổ, máu hổ chảy đến chuôi và ướt cả mặt mày quần áo Cừu Thiên Hiệp, trông thấy thân hình chàng đỏ ối như người máu.
Bốn con hổ còn lại chúng trông thấy đồng bọn bị chế, hung tánh càng thêm ác liệt hơn, chúng lắc đầu vẫy đuôi, rống lên những tiếng thê thảm lấy thế nằm sát đất, đột nhiên chồi dậy ... thêm một lần nữa, chúng đập đuôi phóng tới tấn công.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp thủ thế chẳng kịp, chỉ còn cách choảng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhảy vọt ra xa hơn một trượng, tránh thoát nanh vuốt của bốn con mãnh hổ, trong lúc bất thần chàng cả giận nói:
- Đường đường là một người biết nghệ võ, không ngờ bị mấy con súc vật này vây khốn, ta vẫn không tin như thế được !
Trong lúc nhứt thời, chàng nói ra bằng lời lẽ chân thành vô ý.
Không ngờ Nhan Như Ngọc lại cố ý, bèn cười nhạt nói tiếp:
- Nam tử như mi bị nghiệt súc vật khốn thì đã đành, chẳng nhẽ phận liễu tơ nhược chất cũng bị súc sanh vây khốn nữa ư !
Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cừu Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cừu Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế hoảng kinh kêu lên:
- Nhan cô nương ....
Chàng chưa nói hết lời thì bốn con hổ điên lại phóng mình vô tới.
Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành công lực đẩy nhanh ra một chưởng vừa cao giọng thét to:
- Coi này !
Cừu Thiên Hiệp nhấc mình tới trước hai bước, tay hữu lay động Trúc kiếm, tay tả đẩy mạnh chưởng phong, công ra cùng một lượt.
Hai người hành động lúc thình lình, đồng đưa ra thế công một lượt, họ vận dụng toàn lực giận dữ khi xuất thủ, cho nên ba đạo kình phong như ngọn thủy triều cuồn cuộn nổi lên, tuy bốn con mãnh hổ có hung dõng đến bực nào, cũng không chịu nổi thế công mãnh liệt và thần tốc đó.
Bốn con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kình phong bốc đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạng choạng sắp ngã vì luồng chưởng phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẫy bốn cái đuôi, toan phóng mình tới trước dùng hết sức để công địch.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy, biết ngay là sự sống chết chỉ còn cách nhau làn tơ kẻ tóc, nếu không dùng toàn lực mình đẩy lui bốn con hổ này, tất nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tấn công nữa, do đó chàng vận dụng nguồn chân khí, tay hữu lay động Trúc kiếm đạo ngân quang chiếu vàng hực, tay tả dùng chưởng lực, đôi chân bước theo thế liên hoàn vừa bước tới vừa rống to:
- Chết này !
- Cà ... um Con hổ đứng bên mặt rống lên một tiếng đau đớn, thân mình

to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuống đất giơ bốn vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vụ, cuốn cát bụi bay lên ngộp đất.
Cừu Thiên Hiệp thắng được hai con, còn lại ba con nên không chậm một giây, nhấc mình xê tới trước, nhanh như tên bay, đạo kim quang vàng óng ánh, thuận thế xốc nhanh thanh Trúc kiếm, người lẫn kiếm bắn vọt ngay mình một con mãnh hổ khác ...
Con mãnh hổ không linh cảm được cái chết kề bên mà nhe nanh, lỏ mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tấn công.
- Soạt !
Một tiếng nổi lên nhẹ, mũi kiếm "Khô trúc" đâm mạnh vào con mắt tả của mãnh hổ, ngập sâu vào năm tấc ! Bị tấn công bất ngờ, hổ chỉ kịp rống lên một tiếng rồi nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp rút kiếm về, túng thế phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhan Trúc kiếm rời mắt hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ một nhát thật sâu ... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đâu nổi "Thánh kiếm".
Thân mình to như trâu từ trên cao rớt xuống ...
- Ầm ! ...
Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đỏ ối cả bốn mặt tường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.
Cừu Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bất giác tái mặt kêu lên thất thanh.
- Nhan cô nương ! Hãy đề phòng !
Nguyên vì Nhan Như Ngọc trông thấy Cừu Thiên Hiệp đả thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dỉ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh vào hai con mãnh hổ còn lại ....
Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội lực chân ngươn mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng đánh càn thì song chưởng chẳng có tí kình phong nào.
Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bấy giờ lại vung chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kình phong.
Đành rằng, chưởng lực không có chân ngươn cũng có thể quật ngã chồn, cheo, dã cẫu hay những loài tầm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiết Huyết bảo nuôi dưỡng

lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc từ nhỏ, lớn lên lại tập ăn chất nha phiến để dễ bề sai khiến, thành thử đàn mãnh hổ này mạnh bạo hơn đồng loại, hung tánh tàn nhẫn hơn đồng loại !
Vì thế hai đạo chưởng phóng của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ điên, mà làm cho chúng hung hăng thêm, cả hai con đều rống lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp muốn ra tay giết nốt hai con hổ còn lại, nhưng thấy vẻ mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắc, lại không cầu cứu nên chàng nghiến răng, vận nội lực hờm sẵn song chưởng đợi Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.
Không ngờ, tâm thần quá căng thẳng, công lực lại chẳng chịu theo sự điều khiển của mình.
Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên ngang trời, nàng vận dụng hết sức bình sanh đẩy ra một chưởng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá dồi dào, nên ngọn chưởng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rống lên, dậy cả núi rừng ...
Khổ thay, con hổ bên trái thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang trời ...
Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:
- Mạng ta chắc hưu hỉ rồi !
Một ý niệm sanh tồn lóe lên, khiến nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.
- A !
Một tiếng "rú" hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vồ của con mãnh hổ, nhưng bã vai nàng cũng bị vuốt hổ tạt nhẹ, làm mãnh vải xiêm trắng bị rách một lổ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắng tinh.
Cừu Thiên Hiệp lại thét to:
- Coi chừng !
Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao chẳng đợi đáp xuống hai chân chàng co lại nhắm ngay đầu con mãnh hổ đã xuống thật mạnh, bằng đường cước bộ "Ngũ mai". Bỗng nhiên ... một tiếng "bốp" nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừu Thiên Hiệp bể văng óc, thân mình hổ ngã quỵ xuống đất chết ngay.
Cừu Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song cơn giận vẫn chưa tiêu.

Chàng xê mình về hướng Nhan Như Ngọc thấy con mãnh hổ bên phải lúc nãy bị Nhan Như Ngộc quật một chưởng đã sợ mất thần, bấy giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rống không dứt, chẳng dám giở thế công ...
Cừu Thiên Hiệp quay nhanh "Trúc kiếm" rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiếu óng ánh, đột nhiên kiếm phong chớp động, nhắm ngay đầu mãnh hổ xà xuống một nhát nhanh như chớp:
- Phập !
Một tiếng "phập" nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hất bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suối đổ. Thân hình to như trâu lăn cuồn cuộn trên mặt đất một vòng sau cùng giẫy đành đạch chết tốt ...
Cừu Thiên Hiệp nổ lực giết một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bốc lên đỏ hồng cả mặt, vội nhìn ra ngoài mãnh lưới sắt lại không thấy động tịnh gì cả, lắng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiếng động nhỏ nào, chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiết Huyết bảo lo đi ẩn mặt cả rồi. Chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiếng bảo:
- Nhan cô nương ... chúng ta đi chứ !
Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cọp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng thẹn đỏ mặt, ấp úng hỏi lại:
- Chúng ta làm sao thoát ?
Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:
- Phá rào mà ra chứ sao !
Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót mãnh lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng năm, sáu trượng cao, có nóc như mùng, sức người không tài nào chui nhảy qua được nàng buồn bã nói:
- Không rõ giờ này Bích lão tiền bối ở đâu ? Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:
- Có lẽ lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi này rồi sẽ liệu !
Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ mành lưới sắt nói:
- Còn mành lưới ....
Cừu Thiên Hiệp nói nhanh:
- Hãy theo ta.
Vừa nói dứt, chàng nhấc mình phóng lên cao, đưa lưỡi "Khô trúc thánh

kiếm" rọc rách lưới sắt như cắt giấy chàng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc ... vui vẻ bảo:
- Nhan cô nương ... chúng ta ra ...
Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tao lưới sắt phát lên tiếng kêu:
- Keng ! Keng ! Cách ... cách !
Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đốm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức thành mảnh lưới sắt.
Cừu Thiên Hiệp kêu lên:
"Ái da" kinh sợ, vội mọp người xuống đất.
Ngay lúc đó, một tiếng "ầm" nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mành lưới chàng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đốm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.
Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa lên mảnh lưới,bèn kêu lên hoảng hốt:
- Nguy mất ... chỉ sợ ...
Lời nói chưa dứt, thì đốm lửa cháy độ ba bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chỉ bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biêng biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thế lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lan mau qua hai, ba, bốn, năm trượng vuông, xung quanh mãnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh biếc ... dưới ánh trăng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đốm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn, trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bốc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thế lửa phừng phừng, càng lúc càng bốc lên cao ngùn ngụt.
Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hốt hoảng kêu lên:
- Chúng ta phải làm sao đây ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiếm, ngọn "khô trúc kiếm" dốc thẳng ra trước ngực cao giọng nói:
- Chạy ... chúng ta mau ra khỏi đây !
Vừa nói dứt, tay tả vương ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc, tay hữu huy động "khô trúc thánh kiếm" lóe ra muôn đạo kim quang rực rở, cất tiếng bảo to:
- Vùng lên !

Thân chàng như con chim ưng, nương mình dưới lưỡi khô trúc kiếm vượt biển lửa chui ra ngoài.
Nhan Như Ngọc đành chịu Cừu Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba, bấy giờ chung quanh mảnh lửa bốc cao hàng ba, bốn trượng, khói dậy nực nồng, hoàn toàn cách hẳn cảnh giới bên ngoài, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.
Cừu Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thanh kiếm như gió bảo mở đường, lạ thay cho đạo kiếm phong, anh kim quang lóe đến đâu, thì những đốm lửa xanh xanh như mắt mèo, vẹt hẳn ra hai bên, gây ra tiếng gió "khè khè" cực lớn.
Bấy giờ, đang ở trong biển lửa, Cừu Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh "trúc kiếm" để mở đường chạy nhanh ra ngoài ... hướng này chính là mặt tiền của Tòa đại sảnh.
Bỗng nhiên ... phía sau lưng có tiếng rú lên:
- Ái dà !
Nhan Như Ngọc không may bị tuột khỏi vòng tay Cừu Thiên Hiệp lùi ra sau lưng chàng hai bước, không tài nào tiến theo Cừu Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng thất thanh rồi nín bặt, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.
Cừu Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buộc miệng kêu lên thất thanh:
- Nhan cô nương đâu ... Nhan cô nương đâu ?
Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nghe lồng lộng tiếng kêu của Cừu Thiên Hiệp, nhưng khói nồng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng khiến nàng ho sặc sụa không leên tiếng trả lời được.
Cừu Thiên Hiệp gào lên mấy lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hồi đáp, khiến lòng chàng hồi hộp lo sợ, vôi lay động "thánh kiếm" toan xông vào biển lửa lần nửa để cứu nàng.
Bỗng nhiên ... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiết Huyết bảo bay vụt đến trước và hạ xuống mặt chàng.
Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái thế ma quân.
Chàng nhìn thấy Cái thế ma quân toàn đỏ ối màu huyết tươi, thần sắc bại hoại, mặt mày giận dữ, sát khí đằng đằng, lão lượn ngang qua biển lửa đáp xuống trước mặt.

Cái thế ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:
- Nhan phó giáo chủ ! Nhan cô nương đâu ?
Cừu Thiên Hiệp nón lòng lại muốn cứu Nhan Như Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:
- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa.
Cái thế ma quân nghe qua thất sắc rùn người xuống thấp, đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:
- Hay cho tiểu tử ! Ta sẽ diệt ngươi !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 54
Giữa Thiết Huyết Bảo Giận Chém Yêu Hồ

Cừu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình vọt lên cao mấy thước, tránh thoát luồng kình phong lợi hại của Cái thế ma quân.
- Bùng !
Một tiếng nổ long trời, đạo kình phong đánh trợt Cừu Thiên Hiệp bay chạm vào mành lưới, bốc cuộn ngọn lửa hồng văng ra tứ tán, tro bụi khói nồng bị ngọn gió quyện lên cao, tủa ra như bức màn sương lờ mờ, hơi cay của ngọn khói nồng xông vào mũi, mắt khiến mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắt nước mũi.
Cái thế ma quân đánh rơi một chưởng vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào ngực Cừu Thiên Hiệp mắng to:
- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn bạo, lương tâm của ngươi độc hại vô chừng, để ta cứu Nhan cô nương rồi sẽ thanh toán ngươi sau.
Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp hồi đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bằng chiêu thế "lạc nhạn xuyên dương" trông vô cùng đẹp mắt.. Cừu Thiên Hiệp toan lên tiếng ngăn dứt Cái thế ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:
- Ối !
Cái thế ma quân nhảy lồng lộn trong hỏa trận, lão cất tiếng hú liên hồi, khoảng khắc sau một bóng người bay vọt len không, trôn tương tự như cánh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngất bay xà xuống bực thềm đại

sảnh.
Sau khi đứng yên trên bực thềm, Cái thế ma quân lồng lộn như gấu điên, hai tay phủi đập các đốm lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đều cháy rụi, nhìn thân mình lão xơ xác một cách thảm thương.
Cừu Thiên Hiệp cố nín cười muốn bể ruột, vội bước tới nghiêm trọng nói:
- Lão ... ư ! Có sao không ?
Cái thế ma quân vừa thẹn vừa giận, lão rùn bộ đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to như sấm nổ:
- Tiểu tử, lão phu sẽ liều mạng diệt ngươi !
Sự việc xảy ra bất thình lình, khiến Cừu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chưởng ra tiếp:
- Bùng !
Một tiếng nổ rền, hai chưởng giao nhau cực mạnh, quyện thành hai cơn gió lốc quét mạnh trước thềm đại sảnh, nào tràng kỹ, án hoa, bình phong cổ trướng luôn cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ ầm ầm, bể nát văng ra tứ hướng.
Cái thế ma quân bị luồng quỷ chưởng hất lùi vào góc tường, lão giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuốt sống chàng, lão rống lên "hào hao" như hổ đói:
- Cừu Thiên Hiệp, hãy tiếp thêm một chưởng !
Nói xong, lão vươn tay rùn bộ toan đẩy ra chiêu thức thứ hai.
Cừu Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vẫn vận công phòng bị một mặt cao giọng nói như hét:
- Ngươi đã quên rồi ư ! Chúng ta đến đây cùng một mục đích !
Cái thế ma quân nghe nói, vội buông thõng hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:
- Tiểu tử, ngươi có gặp ái nữ của ta không ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:
- Tuy không gặp mặt, nhưng chắc chắn là lệnh ái đang ở tại Bảo ...
Lời nói chưa dứt, hốt nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên dại giọng cười âm trầm khủng khiếp nhu lũ ma trơi rên xiết giữa tầng địa ngục, âm thanh dài độc không thôi.
Cái thế ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt màu tro.
Cừu Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm trên sỏi đá sàn sạt, chợt thấy từ bên hông đại sảnh đi ra, Thiết Huyết bảo Bảo chúa Bàng vân phúc vũ Tiền Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.
Tiền Quân vừa trông thấy Cái thế ma quân, tiếng cười khả ố vụt nín bặt, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:
- Bích huynh ! Chẳng mấy thuở rồng viếng nhà tôm ! Tiền mỗ sắp sửa đi mời Bích huynh đấy ... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Bích huynh đến trước ... ha ... ha !
Vạn hạnh ... vạn hạnh ... !
Nguyên Cái thế ma quân và Tiền Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.
Bấy giờ, Cái thế ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiết Huyết bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thế ma quân vội vòng tay thi lễ nói:
- Tiền Quân ... Cừu mỗ xâm phạm quý bảo vô lý, xin Tiền huynh thứ lỗi !
- Bích huynh nói chi những lời này ! Chúng ta đều là người nhà cả ... lại là ...
Nói đến đây, đột nhiên lão ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiếu Bảo Chúa Tiền Phật Tăng bảo to:
- Phật nhi ! Lại đây ra mắt Bích thế bá !
Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng ... "dạ" to một tiếng, lắc nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thế ma quân vòng tay nói:
- Tiểu tế xin ra mắt Nhạc phụ !
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười đắc ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tột bực, bằng giọng nói trầm ngâm:
- Tiểu nhi hằng ái mộ lệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ Diện đạo cô lo giúp đỡ đưa lệnh ái về đây, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rối tăm cả mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thế ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Bích Lệ Hồng mọi việc đều do lão giữ phần chủ động, do đó ... chàng muốn thét to lên, lại kịp dằn lại.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầu, mặt mày rắn lại, bằng giọng nói trầm nặng hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này ?
Nói xong, mặt mày tái ngắt, chân tay run lên bần bật, lão giương đôi mắt tròn xoe, chiếu ra những tia nhìn khiếp đảm.
Tiền Quân cười hề hề, bằng giọng âm trầm đáp:
- Chuyện trăm năm của con cái, lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương ! Lão ca ca ...
Cái thế ma quân chẳng đợi lão nói dứt, vội bước xấn tới, quắc mắc hỏi:
- Lệ nhi ở tại đâu ?
Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng đưa tay rờ cái đầu nhẵn thín, xê mình tới trước cười hi hí đáp:
- Hiện ở trong phòng !
Cái thế ma quân nghẹn ngào, lão giương đôi mắt nhìn Thiếu bảo chúa gần rách khóe, nhưng lão chưa biết xử trí cách nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ "gạo sống đã thổi thành cơm" thì còm mặt mũi nào nữa, vả lại chuyện hậu nhựt của con gái là một điều rất quan trọng "cốt nhục tình thâm", lão uất nghẹn chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thẩn thờ bảo nhỏ:
- Ừa ! Hãy đưa Bích nhi đến gặp ta !
Tiền Quân nghe qua cau mày bằng giọng nói âm trầm bảo:
- Đêm nay gặp giờ Huỳnh đạo lương thần, sợ có điều bất tiện, dù sao sáng sớm chúng nó cũng bái kiến lão ca ca kia mà !
Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiếng "vút" nổi lên nhẹ, một bóng người từ trong hỏa trận, lửa sắp tàn, chạy vọt ra mình mẩy cháy loang lổ cả y phục. Người này đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân nói như thét:
- Câm mồm ! Các ngươi chớ bày trò biến trả ... chính các ngươi giương bẫy, vồ mồi. Lão tiền bối không nên tin lời ma tiếng quỷ của bọn chúng !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đến bên nàng hỏi khẽ:
- Nhan cô nương, vì sao ...
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ cấp bách, ngắt lời nói:
- Trước lo cứu Bích Lệ Hồng, rồi sẽ nói chuyện sau !
Bấy giờ, Cái thế ma quân nóng lòng như lửa đốt, xót dạ như kim châm, trợn mắt nhìn Tiền Quân gắt to:
- Ngươi gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta !
Tiền Quân cười hề hề, trầm giọng nói:
- Dễ dàng, nhưng cô bé đang ở trên lầu hậu Bảo, chúng ta cùng đi đến

gặp lệnh ái !
Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thế tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đấy là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trổ thuật khinh công chạy theo sau. Sau cùng là "Thiếu bảo chúa" Tiền Phật Tăng tung mình lên cao, song ngoáy cổ lại nói lớn:
- Nhạc phụ ! Tiểu tế xin đi trước một bước !
Vị tình "cha con nghĩa nặng" nên Cái thế ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.
Nhan Như Ngọc nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Lúc ngươi ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Bích cô nương ư ?
Cừu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.
Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:
- Việc này bên trong có ẩn mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận !
Nói dứt, nàng nhấc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thế ma quân.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì Bích Lệ Hồng là một công nương, cũng xứng đán là một tiểu thư đài các, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thùy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hòa thượng "Tiền Phật Tăng thiếu bảo chúa" thì khác nào "Chiếc bông hoa lài cắm bãi cứt trâu" Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.
Đột nhiên một giọng nói oanh oanh hét to:
- Húy ! Ngươi đang nghĩ gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy.
Vì Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mươi bước không thấy Cừu Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế, nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia mắt lưu luyến cảm tình.
Cừu Thiên Hiệp nghe gọi ngước mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc ... ngạc nhiên nói:
- Hừ ! Ta đấy à ...
Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa !
Hai người bèn trổ thuật khinh công, kề vai nhau đi lần ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mặt họ là tòa lâu đài cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lâu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hung hăng, dường như muốn phô trương thanh thế

trước một số cường đại địch, tình thế thật vô cùng căng thẳng.
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thế ma quân dịu giọng bảo:
- Bích huynh ! Lệnh ái đang ngự tại phòng của lầu năm, Bích huynh có trông thấy chăng ?
Cái thế ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:
- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta !
Bảo chúa Tiền Quân cười hề hề, bèn giở giọng nghiêm trang nói:
- Âm dương tiền sinh xứ quê chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao "hư" nằm trong cung thần hậu ... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân nhơn !
Cái thế ma quân trợn mắt quát to:
- Thầy bói đâu mà vô lý thế !
Tiền Quân vờ nghiêm sắc mặt, trầm giọng:
- Ấy chết ! Âm dương tiên sinh là bực vị bốc tiên tri xủ quẻ và đoán việc như thần ... ta đâu dám cãi !
Nhan Như Ngọc cau mày gắt:
- Lão ! Làm gì có chuyện như thế ?
Cừu Thiên Hiệp lúc bấy giờ, quả tim nhịp mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đến ngang Cái thế ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân quát to như sấm:
- Đừng giở giọng khoát lác, mau mời Bích cô nương xuống đây, nếu không thì ...
Tiền Quân trợn mắt nạt to:
- Hay cho tiểu tử cuồng vọng lại đây ... ta đưa xuống cho !
Tiếp theo đấy, lão giơ tay áo rộng phất mạnh ... bốn tên đại hán cao thủ hô lên một tiếng, tủa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa, trái, bổng, kiếm thương đua nhau kích mạnh.
Cừu Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên mặt, tay hữu giơ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chưởng, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét to lên:
- Cả gan thật ! Các ngươi đã hết số rồi !
Vì cơn giận đến tột cùng, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kình phong quyện lên như vũ bảo kích mạnh vào bốn tên đại hán đang trờ tới.
- Bùng !
Một tiếng nổ rền trời, đạo kình phong quét mạnh vào bốn tên đại hán,

khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vụ, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.
Cừu Thiên Hiệp, cử chưởng đẩy lui bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vàng cung, bậc ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buộc miệng kêu to:
- Ta lên lầu đưa Bích cô nương xuống ...
Cũng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:
- Dừng lại ngay ! Tiểu tử !
Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tục nửa tăng của gã vụt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn dao trủy thủ, nhắm vào mình Cừu Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.
Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không, hai chân hỗng mặt đất, muốn né tránh ngọn trủy thủ đâm tới, một là phải đáp ngay xuống đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.
Ai ngờ, Cừu Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quá độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuống đất, mà đôi chân quẹt vào không khí, thi triển môn "thiết thư" thân công, sử dụng Lôi hoành cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi dao trủy thủ đá mạnh, chân hữu nhắm ngay cái đầu tròn của Thiếu bảo chủ đạp thật mau, cả hai thế rất hung trầm lợi hại.
Chiêu thế đưa ra bất thình lình, đừng nói Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tràng không hẹn mà đồng kêu lên thất thanh.
Thiếu bảo chủ Tiền Phật tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã bị địch kích một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa nẻo mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiên một bê, cố tránh cái đạp thần tốc vào đầu.. vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuỗi dao trủy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cừu Thiên Hiệp.
- Ái dà !
Hắn rú lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào, đau buốt tới tim gan, ngọn dao trủy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuống đất.
Cừu Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.
Khi vừa đứng vững quan sát, Cừu Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt

lên không, nhắm ngay cửa sổ lầu năm phi thân tới.
Bỗng nhiên ... một làn khói đen từ trên lầu năm đổ xuống, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phảng phất một mùi hương huyền dịu.
Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên thất sắc kêu to:
- Nguy mất !
Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng không giữa lâu năm buông mình rơi xuống đất như hòn đá nặng, đồng thời buột miệng kêu to:
- Nhan cô nương mau lên ! Chỉ có cô nương mới lên được lầu năm.. vì Ngũ diệu yêu hồ đang ở trên đó ... cô ả đã tung ra Hắc sơn độc phách.. rất ...
Ngũ diệu yêu hồ lại thò đầu ra cửa song cười sặc sụa, vừa giở giọng yêu ma nói:
- Hạ. ha ! Ngươi lên đây ! Hãy lên đây !
Nhan Như Ngọc nghe qua cả giận hét lên lanh lảnh:
- Hay cho yêu hồ ! Bản cô nương sẽ đến tìm ngươi !
Vừa nói dứt, đôi bờ vai thon nhỏ chớp động, cứ thế phi thân.
Bỗng nhiên ... một bóng người bay xẹt đến trước cản lối đi của nàng ... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiền Quân.
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân phá lên cười lanh lảnh, cất giọng nặng trầm nói:
- Ngũ diệu đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiết Huyết bảo, không ai được đá động đến nàng, nếu muốn gì thì phải hỏi lại ta ... !
Nhan Như Ngọc vừa giở thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lấy làm buồn bực, bấy giờ lại nghe Tiền Quân giở giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lanh lảnh:
- Hay nhỉ ! Ta không ngờ Thiết Huyết bảo có nhiều nhân vật hi hữu hư thế, trai thì tựa Trư Bát Giới, gái như hồ ly tinh, tài nghệ của các người bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quỷ kế đa đoan, thầm phóng hỏa đốt người, các ngươi còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây ... Ban phó giáo chủ xin lãnh giáo !
Tiền Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khẽ run liên hồi bằng giọng giận dữ quát to:
- Ngạnh đầu, chớ lớn lối, hãy tiếp chiêu !
Lời tiếp chiêu vừa buông, song chưởng đẩy ra hai đạo kình phong đánh

mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.
Cừu Thiên hiệp vội nhích mình đến trước nói:
- Hãy để ta tiếp lão ấy !
Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chưởng phất mạnh vào luồng kinh lực Tiền Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:
- Nhan cô nương ... mau lên lầu cứu người !
Bỗng nhiên ... thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:
- Tất cả các ngươi ! Không được để ai bước vào lầu nửa bước !
Tiếp theo đấy nhiều tiếng "vâng dạ" vang lên rối rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào gươm đao câu bổng thi nhau công tới tấp, tình thế thật là nguy hiểm muôn phần.
Người thường nói "Cọp mạnh khó chống bầy hồ" một người khó thắng bốn tay.
Nhan Như Ngọc lại không nao núng, tay hữu tuốt thanh trường kiếm tả đâm hữu kích, tiến tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bấy giờ nàng đã mất cơ hội tiến lên lầu.
Cái thế ma quân trông thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hai bàn tay tựa cánh quạt, phất ra song chưởng đồng thời nhún mình nhảy vào vòng chiến.
Nhan Như Ngọc thoáng vui, một mặt lay động trường kiếm công địch, một mặt tiến lại một bên Cái thế ma quân, bằng giọng nói nhỏ:
- Bích tiền bối ! Tiền bối hãy thay tôi mà điều động trận thế, để tôi lên lầu cứu Bích cô nương ... !
Cái thế ma quân biết rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiếc phách lợi hại "Tổn ngươn dâm độc la phách" tất cả bọn mày râu đều bó tay, không chống lại được, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lão vui vẻ đáp lời:
- Lão phu xin tạ Ơn trước !
Vừa nói dứt, lão đưa đôi tay hộ pháp đẩy mạnh ra song chưởng, hướng vào mười mấy tên cao thủ, chiêu thế cực kỳ lợi hại, hung mãnh dị thường.
Mười mấy tên cao thủ Thiết Huyết bảo há cự dương lại "cái thế thập bát chưởng" là mông tuyệt học, giúp Ma quân nổi tiếng mười năm về trước, dù cho chúng cố kêu lên một tiếng cũng không né tránh kịp, nếu

bị ngọn chưởng quật nhằm, ít nhất cũng văng óc bể sọ, hoặc thân thể dập nát.
Tiền Quân nhìn thấy Ma quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:
- Bích huynh ! Lệnh ái ... ! Á !
Cừu Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ động một chưởng kích nhanh vào Tiền Quân một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo chủ văng ra bốn bước.
Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nhảy xẹt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này, không như lần trước xuyên song cửa đi từ tần này đến tầng khác, mà nàng lần nhanh vào trong cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngồi đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên tầng trên.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế chép miệng tiếc rẻ:
- Ta khờ thật Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng không vì cổ tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hắn nhún mình nhảy vọt đến cửa chánh chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người mấy bước.
Cái thế ma quân sử dụng những chiêu "cái thế thập bát chưởng" phẩy mau, phất mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thở hồng hộc, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thế ma quân, tuy chúng sợ đến mất mặt tản thần, nhưng chưa được lệnh bảo "ngưng chiến" của Bảo chủ hay Thiếu bảo chủ nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiến răng trợn mắt chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.
Kết cục, chỉ có Cừu Thiên Hiệp và Tiền Quân đấu chiến với nhau thật sự, họ quyết liều mạng mà đưa ra những chiêu thức vô cùng khốc liệt.
Cừu Thiên Hiệp hận căm gan, Thiết Huyết bảo đã nhốt mình trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đấy là câu chuyện Cừu Thiên Hiệp năm xưa bị khốn tại Tràng An, do đó chàng căm hận Tiền Quân thấu xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biến hóa muôn phần kỳ ảo.
Tiền Quân chỉ hận Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện của lão, vả lại lão nhận xét thấy chính mình kém hơn Cừu Thiên Hiệp và sợ mất danh dự trước gia môn thủ hạ, cho nên lão tận dụng hết toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải một mất một còn.
Hai người đánh với nhau, thật là khó phân ai cao hạ.
Bỗng nhiên ... một tiếng kêu quái dị từ trên nó lầu vang vọng xuống, tiếp theo đấy một bóng người trên tầng thứ năm rơi xuống, hai tay chới

với hai chân giãy giụa, tựa hồ như một người bị té lầu, chứ không phải một cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuống rất nhanh như hòn đá nặng.
Cừu Thiên Hiệp và Cái thế ma quân đồng kêu lên "kinh ngạc" cả hai tung mình đến chỗ bóng đen đang lao mình xuống vùn vụt.
Tiếp theo đấy, từ song cửa lầu năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lửng giữa không mà họ cất tiếng hò hét vang trời.
Cùng lúc đó, thân pháp của Cừu Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoắt một cái chớp mắt đã biến đến ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lấy thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng vân phúc vũ Tiền Quân đẩy ra một chiêu "Vân vũ vu sơn" tối độc hại, tỏa ra đạo kình phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.
Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp hai tay bận ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thế ma quân đưa ra một chưởng hóa giảI đạo kình phong, hoặc tiếp lão Tiền Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất nhẹ nhàng.
Chỉ vì Cái thế ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đều tủa ra một lượt để cứu lấy một người. Cừu Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thế ma quân bĩu môi "hừ" một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng, bỏ mặt Cừu Thiên Hiệp và người lạ ...
Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:
- Nguy mất !
Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu "Yến thanh tập bát cúc" thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quỷ chưởng của Tiền Quân đánh rơi xuống đất, cày mặt đất thành một luốn dài quyện cát bụi bốc lên mịt mù cuốn phủ vào mình Cừu Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.
Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lầu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.
Cái thế ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:
- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không ?
Nhan Như Ngọc mày ngài cong vút, tay vươn ngọc chưởng toan đánh vào kẻ đối địch, đồng thời run giọng đáp:

- Đã bị Yêu hồ ném xuống lầu ... Tiền bối không thấy ư ?
Nói xong, này đẩy ra chiêu "Thân hoa chết liễu" kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hồ.
Cừu Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắt nhìn xem người nằm trong tay chính là cô bé Bích Lệ Hồng, quả tim bỗng đánh lên loạn xạ, hai vai khẽ run lên, cố buột miệng kêu to:
- Bích cô nương !
Bích Lệ Hồng đã trúng phải độc dược của Ngũ diệu yêu hồ thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như dại, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, mờ mệt như người đang đau nặng, không hé miệng nói nửa lời.
Cái thế ma quân nghe thấy vội nhảy bổ đến bên Cừu Thiên Hiệp vừa cất tiếng kêu thảng thốt:
- Lệ nhi ! Lệ nhi con ...
Cừu Thiên Hiệp thừa cơ trao lại Bích Lệ Hồng cho Cái thế ma quân, lại buột miệng trách khéo:
- Suýt một chút ta và lệnh ái chết ngay dưới ngọn chưởng của Tiền lão quái !
Cái thế ma quân đưa tay ra đỡ Bích Lệ Hồng, ôm gọn vào lòng, không nói với Cừu Thiên Hiệp nửa lời.
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân tức giận lồng lộn song chưởng để ngang vai, lại miệng mắng to:
- Bọn vô loại ! Thiết Huyết bảo là cổng diêm la bước vào thì đừng hòng được bước ra ... các ngươi ráng giữ mình !
Cừu Thiên Hiệp uất hận căm gan quát to như sấm nổ:
- Hay lắm ! Ta sẽ đấu với ngươi ... một trận sanh tử !
Nói xong, tay hữu giơ thanh kiếm trúc, làn kim quang chớp nhoáng rực trời toan vào vòng chiến.
Lúc bấy giờ Bích Nam Hùng bước đến trước mặt Bàng vân phúc vũ Tiền Quân nặng giọng nói:
- Tiền lão huynh ... món nợ này ta sẽ tính sau ngươi hãy nhớ đấy ! Trong ba ngày nửa Bích Nam Hùng sẽ đến tìm ngươi !
Nói dứt, lão nhích động thân mình, ôm gọn Bích Lệ Hồng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhắm ngay đường ra Thiết Huyết bảo chạy như gió.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Cái thế ma quân đối đãi với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiếng tạ Ơn, cũng không để lời từ giả, khiến cõi lòng dâng lên sự chua chát bồi hồi, sẵng thanh "trúc kiếm" trên tay

chém bậy một nhát vào không khí, vừa cau có nói:
- Chẳng biết phải trái gì cả ! Ma quân thật là lão quái vật !
Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngần như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng ... đắc ý, nàng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Nhân vật chánh đã đi rồi, chúng ta không nên gây thêm nhiều kiếp sát vô ích !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:
- Chúng ta hãy đi thôi !
Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng rung nhẹ đôi vai toan cử chưởng bằng giọng nói trầm khiếp quát to:
- Các ngươi muốn đi ư ? Đâu có dễ ...
Bàng vân phúc vũ Tiền Quân là một lão gian manh cực cốt, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấy tất cả chúng nhân trong Thiết Huyết bảo không một ai cản nổi Cừu Thiên Hiệp, vì thế lão vội xê mình tới trước đưa tay chận lời Tiền Phật Tăng không cho nói tiếp, đoạn quay sang chúng nhân quát to:
- Không ! nhường lối đi cho chúng !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:
- Hừ ! Ai cản nổi bước tiến của Cừu mỗ này ư ?
Tiền Quân nghe qua mặt xám hóa hồng, mày râu dựng đứng, bằng giọng nói trầm lạnh như yêu ma ngoài mộ địa:
- Tiểu tử đừng cuồng vọng ! Đêm nay Thiết Huyết bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc đất phá trời, suốt mười mấy năm dài đăng đẳng tự nghĩ không thể bỏ qua được, các ngươi hãy đi đi ! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kết liễu, ta sẽ tùy thời tìm ngươi hầu làm lại thể diện hôm nay !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:
- Cừu mỗ sẽ tùy thời tùy túc, đáp ứng bảo chủ !
Nhan Như Ngọc lại chen lời:
- Nếu cần gặp lại cô nương, bảo chủ nhớ đến Huyết Quang giáo nhé !
Tiền Quân cười khổ sở đáp:
- Ta quên không nổi cô nương ạ ! Xin mời các người lên đường !
Cừu Thiên Hiệp thân mình tựa chiếc vòng cầu, bay vọt lên cao ba trượng, cùng Nhan Như Ngọc trổ thuật khinh công nhảy ra khỏi cổng "Thiết Huyết bảo" Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiết huyết bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp vụt dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:
- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu ?
Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp mà hỏi ngược lại:
- Còn ngươi ?
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:
- Tại hạ có hai lối, một là đến xứ Mèo ... Vân quý ở Miêu Cương hai là phải đến gấp Thần Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới !
Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt bồ câu đen láy bằng giọng nói êm như ru:
- Ta có thể cùng đi với ngươi được chăng ?
Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khó xử đáp:
- Việc đến Bài bang, theo sự nhận xét của ta là ... không nên động thủ kết oán, vậy xin Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầu tránh những chuyện ân oán vô ích !
Nhan Như Ngọc bĩu môi, bảo:
- Huyết Quang giáo chưa biết sợ gì !
Cừu Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiếm cớ từ chối:
- Theo sự xét đoán của tại hạ nếu chúng ta đi chung với nhau ... sợ ... miệng đời đàm tiếu, vẻ rắn thêm chân !
Nhan Như Ngọc nghe qua, mày ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắt:
- Vậy ... ngươi và Bích Lệ Hồng đi chung tại sao chẳng sợ miệng đời đàm tiếu. Ta nhất định đi chung với ngươi mới được !
Vừa nói dứt, hai tay nàng chống vào nạng sườn bước tới một bước hất hàm bảo:
- Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý !
Cừu Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy, nên hốt hoảng nói:
- Ngươi đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chối !
Nhan Như Ngọc rất hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:
- Hãy nói thật ... ngươi đã làm gì với Bích Lệ Hồng ? Có gì ... ! Trả ... !
Nói đến đây nàng thẹn đỏ mặt, vụt nín lặng đôi mắt long lanh tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nóng bỏng khát khao ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắc đầu lia lịa nói:
- Tôi ... chỉ có trời hiểu ... giả tỉ như ... tỉ như ...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:
- Tỉ như gì ?
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:
- Tỉ như chúng ta cùng dong ruỗi trên đường, nhỡ có người khác gặp, ta sẽ tính sao đây ?
Nhan Như Ngọc bĩu môi ngắt lời:
- Ngươi sợ người ta thấy à ?
Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:
- Không ! Ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.
Nhan Như Ngọc khoát tay chận lời, vừa cười rũ rượi bảo:
- Ha ha ! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận ! Hừ ! Hãy để cho mọi người đàm tiếu càng hay !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vui lây, bèn cất tiếng cười to hỏi lặp lại:
- Ngươi không sợ dư luận thật à ?
Nhan Như Ngọc lại cúi đầu, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:
- Không sợ là không sợ ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không cản được ...
một khi người ta ...
Nói đến đây, gương mặt nàng đỏ gấc như mồng tơi, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp thẹn thùng ...
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mến nàng đến cùng tột bèn lên tiếng trêu:
- Một khi người ta ... làm gì ?
Vừa nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước ...
Nhan Như Ngọc đuổi theo thật nhanh, khi vọt ngang mình chàng nàng đưa tay đấm túi bụi vào lưng Cừu Thiên Hiệp ... nói như khóc:
- Thì người ta ... sẽ làm như thế này !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩa câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốn bảo "Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận" nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời ... vì thế Cừu Thiên Hiệp đứng dừng lại.
Nhan Như Ngọc lại ngả đầu vào ngực chàng, hai tay đấm vào bụng chàng bình bịch.
Cừu Thiên Hiệp kêu hoảng lên:
- Ối chao ! Húy ! Có người đến kia kìa !
Nhan Như Ngọc không ngước mặt lên, mà run giọng bảo:
- Ngươi đừng gạt ta ! Ngươi ...

Vừa nói, nàng lại đưa tay bẹo má Cừu Thiên Hiệp một cái đau điếng.
Cừu Thiên Hiệp khổ sở kêu lên:
- Thật mà ! Ngươi xem kìa ... có phải người ta đến đấy chăng ?
Nhan Như Ngọc ngửng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn sô, mặt áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.
Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trỗi bước, nên chỉ cách bọn người này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão nhân, râu dài, tóc bạc, luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phếu, độ chừng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều giắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu óng ả, nhìn xuyên qua thân pháp khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.
Cừu Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đỗi xa, bèn lên tiếng hỏi:
- Cô nương có biết năm người đó là ai chăng ?
Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:
- Mặc họ, ta chú ý làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp lại bảo:
- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chớ chẳng không ?
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh nói tiếp:
- Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với ngươi thử thi nhau đuổi theo họ ... ý ngươi thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:
- Được như thế, còn gì bằng !
Nhan Như Ngọc lại nói:
- Chúng ta thi nhau chạy thật sự ... chứ không đùa bỡn nhé !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu ưng thuận, bèn khởi thế nhún mình nhảy đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.
Nhan Như Ngọc nhún mình trổ thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói lanh lảnh thét to:
- Ngươi hãy tận lực ... đừng khách khí nhé !
Cừu Thiên Hiệp đang trổ thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghĩ thầm:
"Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào tơ liễu yếu hay sao, tuy thắng cũng không hay gì, hà huống Nhan

Như Ngọc là một cô gái hiếu thắng chi bằng nhường cho cô ả thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút mình không hao tốn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm ?" Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:
- Hay lắm, song ngươi chớ lạc về phần sau nhé !
Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.
Nhan Như Ngọc là một cô gái khôn ranh, nàng đã nhìn suốt tăm tư Cừu Thiên Hiệp, nên rún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:
- Ngươi là quỷ, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bỉ mặt ta như thế ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc nãy bèn kêu hoảng lên:
- Ta đã cố hết sức đấy chứ ! Ngươi hãy xem kỹ lại !
Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thế Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhạn tung trời.
Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:
- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đấy, ngươi phải làm như thế người ta mới thán phục chứ ?
Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hằng nga bên nguyệt diện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừu Thiên Hiệp như bóng ẩn hình.
Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biến, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.
Sau hai giờ chạy mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng hoang nóng như thiêu.
Cừu Thiên Hiệp đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mười trượng ...
Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có tòa miếu cũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:
- Dừng lại, dừng lại nghĩ chốc đã !
Nhan Như Ngọc vừa dừng lại đã mỉm cười nói:
- Ta đã thua ngươi !
Cừu Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại ... vì ta chạy trước ngươi mấy trượng kia mà !
Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:
- Ngươi đừng vị nể mà nhường bộ, ta rơi lại sau hàng mười trượng, mà lúc khởi hành ngươi chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng, huống là ... hiện giờ ta mệt muốn ngất đây !
Vừa nói xong nàng thở hổn hển thật.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:
- Nhan cô nương hãy nghĩ giây phút ! Vì chúng ta đã non trăm dặm đường dài !
Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:
- Theo sự chạy thì, thì chính ta thua ngươi rồi, lẽ tất nhiên người thua phải có phẩm vật bồi hoàn ... mới công bằng !
Nói xong nàng cho tay vào bọc lấy ra hòn ngọc đỏ màu huyết vụ.
Nhìn kỹ thấy hòn ngọc này giống hệt một trái châu, to bằng chung trà, láng bóng như quả hồng, màu huyết vụ, chiếu ra tia sáng đỏ hồng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.
Cừu Thiên Hiệp vừa thấy, vội lắc đầu, khoát tay hoảng hốt kêu lên:
- Cô nương bày trò gì thế, đấy là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư ?
Nhan Như Ngọc sắc mặt rắn lại, trầm giọng nói:
- Không phải trò đùa đâu nhé ! Nếu như ta thắng ta sẽ đòi ngươi ngọn "trúc kiếm" hay quyển "thiết thư" ... rồi ngươi sẽ tính sao ?
Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cừu Thiên Hiệp trái châu tử màu hồng.
Cừu Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ màu huyết vụ bất giác buột miệng kêu to:
- Ối chao ! Trái châu hồng này ....
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:
- Ngươi nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rồng đỏ, bay lượn không ngừng tựa hồ như ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật.
Cừu Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:
- Đúng đấy ! Năm con xích long !
Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:
- Vì thế người ta mới gọi nó là Ngũ long huyết cầu.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ long huyết cầu !
Chàng chưa nói dứt đột nhiên nhiều tà aáo tung bay theo gió kêu lên:
- Soạt, soạt !
Từ trong ngôi miếu cũ bay thoát ra năm vị lão nhân, phân ra đông, tây, nam, bắc và trung ương, vây chặt Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.
Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắn, mái tóc phiêu bồng trắng như bông trầm giọng lập lại:
- Phải đấy là trái châu đó là Ngũ long huyết cầu !
Thật là xuất kỳ bất ý, câu chuyện xảy ra hết sức, đột ngột, khiến Cừu Thiên Hiệp mở trừng đôi mắt kinh ngạc.
Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắm mà chính là năm lão nhân đầu chít khăn sô vận áo cát mà Cừu Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.
Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào bèn nghiêm giọng hỏi:
- Ngũ vị tiền bối, chẳng rõ quí vị muốn gì ?
Vị lão nhân lớn nhất bọn vòng tay cung kính nói:
- Lão phu xin hỏi các hạ có phải là Cừu Thiên Hiệp đấy chăng ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:
- Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp nói lão đã tự giới thiệu:
- Chúng ta gồm năm người chiếm ngụ núi Cửu hoa sơn là Hích Lôi, Hích Đình, Hích Chấn, Hích Vân và Hích Hà !
Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:
- Chẳng rõ ngũ lão tìm tại hạ có điều chi chăng ?
Hích Lôi đưa tay chỉ viên Ngũ long huyết cầu trên tay Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:
- Chỉ vì viên ngọc Ngũ long huyết cầu này !
Hích Vân thành thật bảo:
- Chỉ cần thiếu hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi !
Nhan Như Ngọc mau miệng chen lời:
- Các ngươi còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chăng ?
Hích Lôi vẫn điềm nhiên nói:
- Các vật tiêu có chủ, mong thiếu hiệp giao lại cho lão, hầu mang về Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hư chẳng gây ra cớ sự gì nữa cả !

Thật là lời lẽ hàm hồ, nguyên vì sự cơ mật của Nhan Như Ngọc tại trưởng, khiến cho lão suy sâu xét cạn, sợ Cừu Thiên Hiệp cả thẹn mà cáu lên động thủ sẽ sanh ra lắm sự phiền toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hồ, song có vẻ cương quyết vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lôi nên phá lên cười to nói:
- Cớ sự ? Cớ sự gì chứ ? Ta nghe ngươi nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu ấy là "Các vật đều có chủ" bấy giờ Huyết cầu trên tay ta thì chính ta là chủ viên Ngũ long huyết cầu vậy !
Nhan Như Ngọc vốn dỉ là con người hiếu thắng vừa nghe Cừu Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiếp lời:
- Ai muốn đoạt lại Huyết cầu, thì người đó phải đưa ra tuyệt học !
Cửu Hoa ngũ lão nghe qua biến sắc đồng thanh quát to như sấm:
- Ngươi khinh rẻ Cửu Hoa ngũ lão người già yếu bạc nhược hay sao ?
Nhan Như Ngọc điềm nhiên đáp:
- Việc này sợ các người tự tìm lấy họa đấy chứ !
Hích Lôi nghe qua xanh mặt trầm giọng quát to:
- Hừ ! Ngươi là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta ? Ngươi nên biết Cửu Hoa của Cửu Hoa sơn không phải là hạng người dễ khinh đâu nhé !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cáu hét to:
- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao ?
Nói xong, chàng trao ngay viên ngũ long huyết cầu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lôi, vận công lực và rùng người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:
- Qúy vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa, Cừu mỗ không phục tí nào !
Hích Lôi nghiêm sắc mặt, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:
- Các hạ muốn động thủ ư ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày, thản nhiên nói:
- Chủ tùy theo khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được !
Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày liễu cất giọng lanh lảnh chen lời:
- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp đồng ý tiếp lời:
- Cô nương nói đúng đấy ! Ngũ lão hoa sơn tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cừu này tìm Hoa Sơn ngũ lão để làm gì ?

Hích Chấn giận run lên từng sợi râu, lão đưa mắt nhìn Hích Lôi nói:
- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hắn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, để ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chấn hỏi to:
- Ngươi bảo ai không cần thể diện ? Ngươi hãy xem chiêu thế của ta !
Hích Chấn không dằn nổi cơn giận, đưa tay vẫy ra hư chiêu, lấy thế lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp, quát to như sấm rền:
- Tiểu tặc, ngươi miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dầy là gì !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tối mặt, vũ lộng song chưởng, chuyển thế công ... nói to:
- Các ngươi hãy đưa hết mấy ống sáo quỷ ra đây, thiếu hiệp sẽ hầu tiếp tất cả !
Cửu Hoa ngũ lão nghe qua xám mặt, mỗi người đều cầm sẵn trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đưa lên môi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bỗng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cừu Thiên Hiệp cùng một lúc.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 55
Cửu Hoa CHưởng Môn Bị Nhục

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hè nhau tấn công Cừu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:
- Cửu Hoa sơn nổi tiếng là danh môn chánh phái, ngũ lão lại là tiền bối cao thủ oai trấn giang hồ, không ngời lấy nhiều lấn ít, lấy mạnh hiếp yếu, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp cao hứng nói to:
- Tại hạ rất hoan hỉ chống lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé !
Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy ra song chưởng.
Cửu Hoa ngũ lão bị hai người trẻ nói khích và trêu tức, khiến cả năm

không dằn nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồng khởi thế lay động mạnh, tạo ra năm luồng kình phong, phát ra tiếng kêu vi vút nghe chát óc kinh hồn, thế ác khủng khiếp, kích nhanh vào Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp đạp thế "Lôi hành cửu chuyển" hai tay lay động song chưởng tả công hữu phạt, tiến tới tháo lui thân pháp tinh xảo lạ thường, giữa năm ống sáo đồng quyện lên muôn ảnh, muôn hình, song không trúng vào mảy lông của Cừu Thiên Hiệp.
Những chiêu "sáo" của Cửu Hoa ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp tí đến giờ, hai là môn võ trấn môn đặc biệt của Cửu Hoa chưởng môn, hiệu nhiệm là lão Sư thúc Phong Đại Thiết biệt hiệu Nộ sư Kim Hồng thực là ngón võ nức tiếng giang hồ của một bực võ lâm tiền bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.
Tuy công lực của Cừu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chưởng chống lại ống sáo đồng của năm vị nổi tiếng là lão anh hùng, thực không phải là chuyện dễ.
Nhân cớ đó, sáu người quần thảo trước tòa miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long nghi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go ...
Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sốt ruột, cao giọng gọi Cừu Thiên Hiệp:
- Thiếu hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm, nếu giằng co mãi với họ biết bao giờ mới đi ! Hãy tuốt kiếm ... !
Cừu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm, đợi đến giữa tràng mới lượng kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đối phương nhận thấy chưởng pháp của mình lạc bại ...
Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc giục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chưởng, quyết đấu với năm ống sáo đồng chừng nào hòa nhau mới thôi.
Cửu Hoa ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chân lông của địch thủ.
Cừu Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nhất thời vẫn không phá được chiêu sáo của Cửu Hoa ngũ lão.
Hai đàng mãi giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc giờ ánh thái dương cũng ngã dần về hướng tây.
Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột, bất giác nặng giọng nói to:

- Ngươi chẳng dùng kiếm còn đợi bao giờ, nếu ngươi chẳng giở thế công, thì ta vào ngay để ứng trợ !
Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm mà nàng đã đoạt của một tên tráng dinh tại Thiết Huyết bảo "soạt" thanh kiếm tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bắt đầu nhích động.
Cừu Thiên Hiệp vừa nhát thấy bèn gọi lên thất thanh:
- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cừu mỗ đối phó với họ !
Vừa nói dứt, một đạo kình quang lóe ngang ánh sáng vàng như chiếc cầu vòng, rực rỡ, chiếu tỏa trước sân miếu vũ.
Cừu Thiên Hiệp đã tuốt nhanh "khô trúc thánh kiếm" thân mình nhún vọt lên cao ba trượng lay động ngay chiêu Long vân thế vũ đồng thời cao giọng nói to:
- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta !
Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, mỗi thế trong "Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ống sáo đồng của đối thủ.
Cửu Hoa ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mặt đã bị đối phương bức lui bảy tám thước.
Cừu Thiên Hiệp vốn người khoan dung đại lượng không nỡ thừa thế mà tranh sự thắng lợi, dó đó chàng ngưng kiếm để ngang bụng, đứng lại bằng giọng nói trầm hùng hét to:
- Nếu biết nhận xét, xin quý vị hãy quay về, bằng không thì ...
Hích Chấn giơ ống sáo đồng lên cao, ngắt lời:
- Bằng không thì thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:
- Bằng không thì, ta sẽ giúp các ngươi tô điểm "mặt bàn đất" mà quay về chứ sao ?
Lúc đó các ngươi sẽ chớ trách ta không báo trước để lụy đến tổ danh Cửu Hoa sơn !
Cửu Hoa ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cừu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào dầu sôi tạt vào mặt họ, nên năm lão mặt mày tái ngắt, râu tóc phất phơ bay, khí giận xung trào cả tâm can thế phủ.
Hích Lôi rống lên mấy tiếng thảm liệt:
- Cuồng đồ, hãy tiếp chiêu !
Vừa nói dứt, ống sáo đồng ngã nhanh tới trước bốn ngọn sao kia lây động kế tiếp, tỏa ra năm đạo kình phong "ù ù" như trận bảo, bốc thành

khói mỏng, hợp thành ngọn gió, thổi bốn hướng kích ngay Cừu Thiên Hiệp, từ đầu, mình và tứ chi.
Cừu Thiên Hiệp thấy ngũ lão quá hăng say, bèn mỉm cười nói:
- Hay lắm ! Ta sẽ giúp các người toại ý !
Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động thanh "khô trúc thánh kiếm" quay tròn, biến ra chiêu "Mạng vận chỉ kiếm" kim quang lóe lên vàng rực một góc tràng.
Cửu Hoa ngũ lão chưa đưa ra chiêu "Sáo" đã thấy Cừu Thiên Hiệp chìm mình trong ánh sáng kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gần ... Ngũ lão vội lây động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giơ ra một loạt cản chiêu thế của địch.
Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé xung tai:
- Choeng ! Keng !
Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.
Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:
- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự như năm lão thổi sáo bán đường !
Nguyên Cửu Hoa lão bị "trúc kiếm" đánh một lượt năm ống sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thình lình, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trố mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói không ra tiếng.
Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu đã thắng. "Trúc kiếm" để ngang bụng, trầm giọng nói to:
- Việc đến đây là vừa đủ, Cừu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quí vị nên về Cửu Hoa sơn ... thì hay hơn cả !
Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:
- Nhan cô nương ! Chúng ta hãy đi thôi !
Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh bạc đưa tay chỉ Cửu Hoa ngũ lão nói:
- Không rõ ngũ lão có đồng ý hay không ?
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:
- Ngày khác tại hạ sẽ đến Cửu Hoa sơn viếng quý chưởng môn hầu hỏi lại "cuộc hội tại Hương Lô Phong, cảo sơn Thiếu Lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đến" việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta !

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan cất bước.
Cửu Hoa ngũ lão, lão đại Hích Lôi đột nhiên buột miệng gọi to:
- Thiếu hiệp hãy chậm lại !
Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:
- Ý ! Ta biết các người chưa hài lòng !
Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bằng giọng nói êm dịu hỏi:
- Chẳng rõ ngũ vị muốn điều chi ?
Hích Lôi sa sầm nét mặt, hai dòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bằng giọng nói cực bi thiết:
- Năm anh em lão hữu, tuổi tác đã gần xuống lổ, không còn thiết đến sự cạnh tranh đoạt lợi chẳng qua là "hòn Ngũ long huyết cầu" thực tại lão hữu có thể tranh đoạt ....
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:
- Bằng những bản lãnh vừa rồi ?
Hích Lôi càng đau khổ hơn, lão rên rỉ như uất nghẹn:
- Nghề không tinh, chúng lão quyết không trách người !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hòn Ngũ long huyết cầu thủ chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:
- Việc này, tại hạ quá lỡ tay lỗ mãng, xin quí vị chớ để vào lòng !
Hích Lôi gạt nhanh dòng lệ, bằng giọng nói chân thành đáp:
- Không đâu ! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rồi ! Thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chăng ?
Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:
- Trong vòng năm ngày, ngươi muốn tìm, thì đến Thần Châu bài bang, qua năm ngày đến xứ mèo Vân Qúy ở Miêu Cương tìm "hắn", các ngươi muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó ! Hiện giờ chúng tôi phải đi !
Vừa nói dứt, chẳng đợi Cửu Hoa ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh.
Cừu Thiên Hiệp lại ngó ra sau, nhìn Hích Lôi nói nhanh:
- Đấy ... chính là câu trả lời của tại hạ ...
Chàng vừa nói dứt, thân pháp chớp nhanh tựa như cánh bàng, rún mình nhảy ra hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng, nàng vừa chạy vừa quay sang Cừu Thiên Hiệp nói:
- Người của Cửu đại môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rẻ

như chồn cáo, hôm nay bị phải vố này, chúng làm sao chịu nổi !
Cừu Thiên Hiệp thở dài nói:
- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô chừng ... nhưng ... này, sự tích hòng "Ngũ long huyết cầu" ra sao ?
Nhan Như Ngọc mỉm mỉm cười không trả lời lại nói khác:
- Ối chao ! Tặng cho ngươi nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyết cầu vốn là của ngươi làm chủ Nói xong, nàng đưa hòn huyết cầu trao tận tay Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp từ chối ngay:
- Sao lạ thế, Huyết cầu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ !
Nhan Như Ngọc trề môi, dịu giọng bảo:
- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của ngươi thắng ta, ví như không có ngươi thì Ngũ long huyết cầu đã bị Cửu Hoa ngũ lão đoạt rồi ... ngươi phải nhận lấy nó !
Cừu Thiên Hiệp miễn cưỡng lấy Ngũ long huyết cầu bỏ vào túi.
Cả hai bèn giở chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.
Ngày thứ ba.
Hai người vượt địa giới Đào Nguyên, đến bến đò Nguyên Giang.
Nguyên Giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam Tương, người địa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảm tử của nó qua "Tương thứ nguyên phong chi nhất". Bến đò Nguyên Giang ghe thuyền qua lại rất tấp nập, trên mặt nước những cánh buồm trắng tựa đàn cò, chen nhau san sát, trên bộ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một tửu điếm dùng bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lần ra bến, toan xuôi đò qua sống. Không ngờ, khi vừa đến bến ...
Bỗng nhiên một tiếng phèn la đổ lên:
- Cum ! Cum !
Tiếng phèn la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắc, khách đi đường đều dừng bước, ghe thuyền dưới mặt song cùng gác mái chèo, trên đất từ bến đò chạy thẳng đến đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả, hữu chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiếng phèn la này của hàng quý tộc hoàng triều hoặc quan phủ địa phương, đánh lên dẹp đường.

Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả hai kinh ngạc bồi hồi hết nhìn sang hữu, lại liếc trông bên tả, vẫn không thấy bóng nào khác lạ.
Cả hai đứng thừ người sửng sốt, vì không rõ cớ sự gì sắp xảy ra.
Bỗng nhiên ... từ bờ sông phía bên kia, một chiếc đại thuyền hai buồm, tám mái chèo trẩy nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên này. Khi chiếc đại thuyền còn cách bến độ năm con sào, một bóng người thoắt hiện lên đầu thuyền, nhanh như chớp, hắn đã tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rất nhẹ nhàng như én lượn.
Bóng người vừa hạ xuống bờ sông, nhanh như chớp hắn chạy giữa khoảng đường trống, khi đến ngang chỗ Cừu Thiên Hiệp đứng hắn dừng hẳn lại, vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằng giọng nói khách sáo thưa:
- Tại hạ là Đô lão đầu "Túc địa thái tuế Liễu Như Phong" cai quản "tám mươi mốt lò của Bài bang" phụng mạng bang chủ đến tiếp nghinh thiếu hiệp.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắt quan sát người lạ từ đầu đến chân, nhận thấy người này mặt vàng sậm, tóc điểm sương ngũ quang đều đặn, đôi mắt biếc xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân thoát y phục dân chài, song chẳng giấu được nghi biểu của một trang kiếm khách, một cao thủ võ lâm.
Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thầm:
"Thật là khí phách của Bài bang vô cùng to tát, chỉ một tiếng thanh la, đủ khiến hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội có khác !" Vì nghĩ như thế, nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thi một lễ nói:
- Cám ơn quý bang hậu đãi, lại làm nhọc đến Đô báo đầu, Cừu mỗ thực không dám nhận !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong nghe qua vội vòng tay cúi đầu nói:
- Tại hạ chẳng dám. Xin mời thiếu hiệp liên thuyền !
Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm trong khoảng khắc, bèn cả cười nói:
- Cừu mỗ chỉ muốn tạm nhờ quí thuyền qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đến Thần Châu bái phỏng đại bang chủ !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lại cung kính nói tiếp:
- Từ đây đến Thần Châu tuy đi dòng nước ngược, nhưng những tay chèo rất khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông bằng gió

chẳng thua gì tuấn mã ! Miễn cho thiếu hiệp khỏi nhọc nhằn là được !
Cừu Thiên Hiệp liếc mắt nhìn Nhan Như Ngọc thấy mày nàng nhích động, tựa hồ như không hài lòng, bèn mượn cớ chối từ:
- Đa tạ Đô báo đầu ! Chỉ vì Cừu mỗ muốn ngoạn thường danh lam thắng cảnh, nên cần phải bách bộ cho tiện ... !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong không nài ép, đột nhiên hắn lôi trong bọc ra cây cờ ba góc màu vàng giơ lên khỏi trán, đay qua lại ba lần. Ngọn cờ còn nắm trên tay hắn, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vụt ra một người mặc áo chẹt xanh hán tử, thân pháp lẹ tựa chim, hắn đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong cúi đầu nói to:
- Bài bang đệ tử "Vân quang kim cương" Đặng Lập xin ứng hầu.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vội cúi đầu đáp lễ nói:
- Đặng huynh đệ ! Cừu thiếu hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đến Thần Châu, phiền Đặng huynh đệ truyền cho bổn bang chúng biết, hãy hết lòng giúp đỡ thiếu hiệp, nếu ai sai chạy, thì ý thác quy điều cuủa bổn bang nghiêm phạt !
"Vân quang kim cương" nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giơ lên khỏi trán dõng dạc đáp:
- Xin tuân mạng ! Lệnh kỳ xin kính đổi để làm tin !
Nói xong, cả hai trao đổi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.
Đặng Lập liền xê mình tới trước ba bước, đến đối diện Cừu Thiên Hiệp vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:
- Bài bang ... Đặng Lập xin ra mắt thiếu hiệp !
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn gượng vòng tay đáp lễ nói:
- Đặng huynh quá ư lễ độ !
Đặng Lập đỏ mặt vội lên tiếng nói nhanh:
- Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhỡ ra có điều gì phật ý thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thương tình chỉ dạy giùm ! Mong thiếu hiệp nói giùm sự ân cần của anh em chúng tôi ... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh cảm kích lắm rồi !
Túc địa thái thế Liễu Như Phong bước đến trước nói:
- Nếu như thế, xin mời thiếu hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiễn qua bên kia bờ ... !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thật là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá !
Nói xong, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lần xuống bờ sông.
Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, dung neo cách bờ độ ba sào, một miếng ván cầu to láng, bắt từ mạn thuyền gát lên bực sông.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:
- Xin mời thiếu hiệp và cô nương lên thuyền !
Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.
Đột nhiên giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:
- Hãy dừng lại !
Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm cọp rống, khiến hai tai của mọi người kêu lên "lùng bùng", màng óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dồi dào, trên đời chẳng mấy người luyện tập được.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:
- Ngươi là ai ?
Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vẹt nước nhảy vọt lên bờ.
Người này là một lão nhân lùn béo phệ, mái tóc vàng hoe, rối bồng, hàm râu chỗi xể mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép chảy đầy, đôi mắt sáng quắc chĩa ra những tia lóng lánh.
Hình dạng của lão nhân xấu xí khiếp người, đôi chân như ống ghè bước nhanh ba bước một, tiến mau đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, lão giương đôi mắt lom lom nhìn Cừu Thiên Hiệp không nói nửa lời.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế, không ngờ vừa thấy mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:
- Bài bang hội chúng môn hạ xin ra mắt lão tiền bối !
Vì lão nhân chớp nhanh đôi mắt, dường như không lưu ý đến sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to như sấm:
- Ngươi có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cừu Thiên Hiệp chăng ?
Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiến người nghe buốt tai chát óc, khó chịu đến rợn người.
Cừu Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bằng cách phô trương khí lực của lão hay sao ? Vả lại chàng không biết quái nhân là

người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài bang, nhưng chàng có một quyết định lấy răng cắn răng, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầu, không lưu ý đến lão quái nhân, mà đưa mắt chớp nhìn về phía xa xa, dường như người vô sự, kế chàng quay lại Túc địa thái tuế Liễu Như Phong điềm đạm bảo:
- Liễu đầu mục, hãy lui thuyền !
Vừa nói chàng ngước mặt nhìn lên cột buồm ra chiều đắc ý lắm.
Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang trợn mắt quát to:
- Ta hỏi ngươi đấy, ngươi có nghe hay không ?
Cừu Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mấy lưu ý, chàng quay mình nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:
- Nhan cô nương hãy xem kìa ! Một dải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiếng đồn nơi thắng địa chẳng sai !
Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biết ý nghĩ Cừu Thiên Hiệp hay sao. Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuống sông mỉm cười trả lời:
- Thực là cảnh trí non tiên, nên vắng cả tiếng co sủa gà gáy, im lặng đến độ khiếp người !
Nàng cố dùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mắng nhiếc nặng nề.
Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xe dịch, thân mình tròn đi như cái bao, đằng người bay vụt lên cao. Lão xòe ra năm ngón tay như vuốt hổ, nhắm ngay bả vai Cừu Thiên Hiệp đáp người xuống chộp mạnh.
Cừu Thiên Hiệp tức giận cành hông, chẳng tránh không lùi, vừa trông thấy năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắt, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân.
Hai tiếng kêu hoảng hốt bỗng vang lên:
- Ối chao !
- Ối !
Hai người vừa rống to vừa tháo lui ra sau ba bước, lão quái nhân giật lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bồng, chùm râu chổi xể rung rẩy liên hồi.
Cừu Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước, giương đôi mắt biếc chiếu rực hào quang vì ái ngại.
Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đều lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt, hiển nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghịt vội chạy nhanh vào giữa tràng.
Một tên chạy đến bên lão quái nhân, vòng tay thi lễ run giọng nói:
- Xin lão tiền bối bớt giận !
Một tên bước đến bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay mỉm cười nói:
- Xin thiếu hiệp bỏ qua cho !
Lão quái nhân lửa giận bốc lên mờ mặt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài bang vừa trầm giọng hét to như sấm nổ:
- Tránh ra mau, ngươi dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à ?
Cừu Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài bang nhếch môi cười nhạt hỏi:
- Lão quái kiệt thật là kiêu ngạo, hắn thuộc về yêu ma lộ số nào thế ?
Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bần bật, hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên đầu mục Bài bang qua tả, hữu, chiếc đầu to như quả dừa hung lắc lư mái tóc phất phơ, đoạn ngước mắt lên trời phá ra cười rũ rượi.
Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyền bè lớp lớp, tựa sóng ngàn gào thét.
Tất cả Bài bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đều xám mặt, cố không để giọng cười lọt vào tai.
Cừu Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế rung động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngươn, hộ khắp toàn thân huyệt đạo.
Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:
- Suốt dải sông hồ, không ngờ lại có một người dám gọi lão phu là yêu ma ... thực là một kẻ có mắt không tròng !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 56
Ai Lấy Chiếc Đỉnh Vàng Vân Phụ Phái
Để Cừu Thiên Hiệp Cừu Oan Thiên

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khinh bạc:
- Trông thấy hình tướng và sự xuất hiện đột ngột của lão trượng, nếu đem sánh với bọn tà ma ngoại đạo có khác gì ?

Hai tên đầu mục Bài bang nghe qua thất kinh, vội xê mình đến ngang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ vào tai:
- Thiếu hiệp hãy thận trọng, vị này là chưởng môn phái Cửu Hoa sơn, một trong Cửu đại môn phái, giang hồ gọi là "Nộ sư kim hống" Phong Đại Thiết.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua không lộ vẻ kinh sợ tín nào, trái lại phá lên cười ngất, bằng giọng nói ngạo mạng bảo:
- À ... ạ ! Hóa ra là hắn ! Một lão thất phu, có lời nói chẳng có tín nhiệm !
Hai tên đầu mục của Bài bang thất kinh tái mặt, cả hai vội tháo lui ra sau hai bước, đứng kêu lên khiếp đảm:
- Thiếu hiệp ...
Họ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nộ sư kim hống, lộ vẻ sợ hãi vô cùng.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lửa giận tỏa ra mờ mắt quát to:
- Hài nhi, ngươi chớ khá cuồng vọng !
Cừu Thiên Hiệp thấy lão vươn tay rún bộ toan tấn công, chàng bèn đưa tay lên khoát nói:
- Chậm lại !
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết miễn cưỡng dừng tay rống lên:
- Ngươi muốn gì ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:
- Lão trượng là vị thủ lãnh của một môn phái, vị chưởng môn, hôm nay đại giá đến đây ... có phải vì quả "ngũ long huyết cầu" hay không ?
Phong Đại Thiết lắc lư cái đầu bồng đầy tóc rối, trầm giọng nói:
- Phải đấy hài nhi ạ !
Cừu Thiên Hiệp cười hi hi, thuận tay cho vào bọc lấy ra viên "Ngũ long huyết cầu" dồi lên hất xuống hai lần, sau cùng chàng đưa hai ngón tay kẹp chặt "huyết cầu" giơ lên ánh sáng mặt trời xem qua lại, bèn cất tiếng bảo:
- Ví như ... viên "Ngũ long huyết cầu" nằm trong tay Cừu mỗ ... thì lão trượng sẽ nghĩ sao ?
Phong Đại Thiết trố mắt nhìn quả huyết cầu đôi mắt chĩa ra đỏ rực, lão quát lên khủng khiếp:
- Mau mau dâng nộp cho lão phu, để tránh một trường sát kiếp !
Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:
- Tại hạ chưa nghĩ đến ... lão tiền bối ạ !

Phong Đại Thiết trợn mắt nói:
- Ngươi bằng lòng hay không thì bảo ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm môi cười nhạt nói:
- Nếu ai có chân tài thực học, bằng những thứ đó may ra mới được viên ngọc !
Phong Đại Thiết nghe qua xám mặt, run giọng:
- Hài nhi chớ cuồng vọng ! Ngươi dám thách thức ta động thủ à ?
Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu làm ra vẻ sợ sệt, song cất tiếng trầm nặng nói to:
- Không dám, không dám ! Tại hạ xin nhắc lão trượng ... hãy nom theo vết chân của Cửu Hoa sơn ngũ lão, mà tự lượng sức mình !
Thật là lời nói vô cùng ngạo mạn, khiến Phong Đại Thiết nghe qua như lửa chế dầu thêm, lão quát to như sấm nổ:
- Tiểu tặc.. Hãy tiếp chiêu !
Nộ sư kim hống vừa nói vừa xuất thủ, lão đưa ra một chiêu "Thuận thủy duy châu" thâm mình đảo ngoặc như chiếc ghe tròng trành, lượn theo làn sóng bạc, cuộn tỏa ra đạo kình phong, kích mau vào Cừu Thiên Hiệp.
Phong Đại Thiết thuộc vào hàng tôn sư lão bối, một chưởng đưa ra trên mười thành lực, giữa cơn giận dữ mà xuất thủ, nên thế mạnh như non băn núi lỡ, lực đạo hãi hùng.
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đôi chân đạp thức "Lôi hành cửu chuyển", chàng run vai, không thấy giở chân, chỉ thấy chớp một cái đã vọt ra xa hàng trượng, chàng buột miệng gọi to:
- Cửu Hoa ngũ lão có năm ngọn sáo thần, ta còn không coi ra sao, ngươi đừng ỷ vào địa vị chưởng môn, tự tin tay không thắng qua năm vị sư thúc ấy chăng ? Ngươi nên suy nghĩ lại mà về đi !
Phong Đại Thiết đã gây sóng gió suốt dải sông lô mười năm dài, chưởng quản Cửu Hoa môn phái, há chịu người sỉ vả hay sao, thành thử chòm râu dựng đứng như rễ tre, nghiến răng trợn mắt chẳng nói nửa lời, hai tay đẩy ra song chưởng, hai chân nhún mình nhảy vọt tới trước.
Hai tên đầu mục Bài bang thấy cớ suự xảy ra quá đột ngột, khiến bọn chúng lo sợ bồi hồi. Vì bọn chúng ngại đắc tội với Cửu Hoa chưởng môn, rồi lại sợ Cừu Thiên Hiệp rủi ro sơ thất, nếu Cừu Thiên Hiệp có bề gì thì chúng sẽ trả lời thế nào với Bài bang chủ ... bởi vậy cả hai người chạy lăng xăng bên Cừu Thiên Hiệp, dáng điệu như cặp kiến bò trên chảo nước sôi.

Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp thấy không cần phải biện luận, cử chưởng đở ngay thế công của Phong Đại Thiết, đồng thời thân mình chàng uốn khúc như con đại mãng xà, nào ngự lực, hóa chiêu, xuất thủ chế địch, tinh diệu không tả nên lời !
Ngay lúc đó, phần đất tại bến đò, người ta đổ xô nhau đông nghịt, bao quanh xem cuộc tỉ đấu.
Chỉ vì bến Nguyên giang là vùng đất của Bài bang, một bang hội có thế lực như tiểu vương, thành thử không một ai dám chen vào khuyên giải hay can thiệp, thậm chí đến Quan trấn thủ cũng ngó lơ, để mặc họ muốn làm gì thì làm, không dám ló ra nhìn nửa mắt.
Hai cao thủ đánh nhau như trời long đất lỡ, cát bụi bốc lên mù mịt, như khói quyện sương sạ.
Hai người trổ tài đánh mau, thắng lẹ họ đã giao đấu với nhau trên ba mươi chiêu thức.
Chỉ tội cho hai tên đầu mục Bài bang, múa tay giơ chân như cổ động trận đấu, chứ chính mình chúng không biết bênh ai bỏ ai.
Ngay lúc đó, một chiếc thuyền câu rẽ nước chèo như gió, mau như sao xẹt tên bay chớp mắt đã đến bến đò. Thuyền chưa cấm sào, đã thấy bên trong khoan nhảy ra ba bóng người.
- Soạt ! Soạt ! Soạt !
Mau như tia chớp ngang trời, tựa hồ ba cánh ưng vỗ cánh bay lên bờ, nhìn kỹ cả ba người là ba vị đạo sĩ mặt mũi khôi ngô, mình khoát áo bát quái đạo sĩ màu tro, trên lưng mỗi người giắt thanh bảo kiếm lực sa ngư bì, người người đều cao ráo thanh tân, dáng điệu rất đoan trang nho nhã.
Một trong nhóm ba tên đạo sĩ cao giọng thét to:
- Phong chưởng môn ! Xin dừng tay lại !
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết đẩy ra một chiêu cực mạnh bước gần Cừu Thiên Hiệp, chợt nghe tiếng gọi lão thu ngay thế công vỗ tay reo to:
- Hay lắm ! Hay lắm ! Ba vị lại đây rất đúng lúc, gã họ Cừu còn ở tại đây !
Ba tên đạo sĩ đáp xuống tràng, vội rùn người thủ thế, tay hữu tuốt thanh trường kiếm, vũ lộng hư chiêu.
Một trong ba vị đạo sĩ, đưa gươm chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp gọi to như chuông ngân:
- Cừu Thiên Hiệp, gặp được ngươi chúng ta đỡ tốn công đi tìm.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên lấy làm lạ hỏi:
- Ba vị cao danh quý tánh là chi ? Tìm tại hạ có chuyện gì ?
Ba vị đạo sĩ chưa kịp lên tiếng trả lời.
Nhan Như Ngọc đã phá lên cười the thé, gót sen nhún bước tới trước, dịu giọng nói:
- Thiếu hiệp, có lẽ ngươi không có dịp gặp qua những bậc cao thủ của Cửu đại môn phái, ta không ngờ hôm nay gặp một chuỗi người cao thủ danh môn chánh phái ...
thật là tam sanh hữu hạnh.
Cừu Thiên Hiệp gật gù bảo:
- Á ! À ra thế ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười như đóa hoa hồng hé nở, đưa tay điểm vào mặt ba vị đạo sĩ nói to:
- Ba vị đây là "Vân vụ sơn, Vân vụ tiên xá" Phước lão, Lộc lão, Thọ lão tam chủ phủ quân là một nhân vật cao trọng của Vân vụ phái ! Trong Cửu đại môn phái là cao thủ nhất nhì !
Giọng nói của Nhan Như Ngọc đầy vẻ chăm biến khinh bạc, tuy ngoài môi nàng làm ra vẻ trịnh trọng tôn sùng, nhưng sắc diện và giọng nói khinh khinh, không có gì thành thật.
Tam đại phủ quân nghe qua biến sắc, sáu tròng mắt tròn xoe như hạt hạnh, chĩa thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói như hét:
- Ngạnh đầu, ngươi là ai ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thoán tái mặt bằng giọng nói ngạo nghễ bảo:
- Không biết trời cao đất thấp, bản phó giáo chủ nói thế sai ư ?
Vân Vụ phái hiện tại là một phái đứng trong Cửu đại môn phái. Phước, Lộc, Thọ tam tinh phủ, phủ quân địa vị của ba phủ quân này so ngang hàng với các chưởng môn phái khác.
Chỉ vì ... Lúc đầu Vân Vụ chỉ là một môn hội, năm mươi năm về trước, không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, cho đến khi có cuộc luận đạo Cảo sơn thì Vân vụ chưởng môn lấy một kiếm đẩy lui ngũ đài, song chưởng đẩy ra chấn động quần hùng, thành thử phái Ngũ đài bị thua, do đó Cửu đại môn phái loại Ngũ đài ra, và công cử Vân Vụ lên thành một môn phái chánh danh.
Vị chưởng môn Vân Vụ phái lúc đó là Hàn Tinh quá độ Trì Thiên Tài, hiện là sư phụ của ba phủ quân:
Phước, Lộc, Thọ bấy giờ Trì Thiên Tài ước độ ngoài ba mươi tuổi.

Sau cuộc "Luận đạo cảo sơn" Trì Thiên Tài gặp phải sự bất hạnh là trên đường về Vân Vụ sơn, Trì chưởng môn gặp phải loài rắn kịch độc cắn vào hổ khẩu tay. Thiên Tài gắng gượng về đến núi Vân Vụ mới ngã ra chết.
Ba vị phủ quân đều khinh thường nhau, không ai chịu lãnh chức vụ chưởng môn cả, họ bèn chọn người đệ tử Tam đại, được Trì Thiên Tài hết lòng truyền tuyệt học, cử lên thay chức Vân Vụ.
Chưởng môn là Hỗng Ngươn Kiếm Ngô Quân Trực, luận về võ công thì Ngô Quân Trực được Trì Thiên Tài truyền thụ tuyệt học, luận về tiền, hậu vãn bối thì Ngô Quân Trực là hạng cháu, tuy cấp nhỏ song tài nghệ cũng gây nhiều tiếng động vang dậy khắp giới giang hồ.
Riêng về ba vị phủ quân, một là Phước tinh phủ quân tên là Hồng Trấn Đảo, tài nghệ cao tột hơn người, chuyên sử dụng ngón binh khí liên hoàn sáp, ngón võ này gồm có bảy mươi hai lộ truy hồn hệ, hưởng thanh dư suốt mười năm bất bại trên khắp chốn giang hồ.
Người thứ hai là Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh về chưởng pháp công phu rất độc đáo, hắn tinh luyện được môn hồng sa chưởng đã gây chấn động khắp võ lâm hào kiệt.
Người thứ ba nhỏ nhất là Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn chuyên sử dụng cây bút phán quan, có trên mười năm hầu tài nghệ của hắn đến độ xuất thần nhập hóa, song tâm tính nóng như lửa hung hản dị thường, do đó ...
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn vừa nghe Nhan Như Ngọc nói, đã nổi cơn thịnh nộ, vội rút phăng ngọn bút phán quan bằng đồng pha thép, vai hữu nghiêng về một phía, xê mình nhảy vọt ra trước, rống to lên như hổ rống !
- Ngạnh đầu ! Chớ vô lễ !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi khinh miệt bằng giọng lanh lảnh quát to:
- Bản cô nương chỉ phí chút ít sức lực, cũng đuủ chống lại ngươi !
Vừa nói dứt, nàng xê mình tới trước, tay hữu cử chưởng, thân mình nhích động toan phát chiêu công địch.
Cừu Thiên Hiệp nhấc mình bay đến trước mặt nàng, vừa mỉm cười điềm đạm:
- Nhan cô nương, nào có gì phải giận dữ ?
Vừa nói dứt, chàng day mặt nhìn ba vị phụ quân cau mày tròn mắt hỏi to:

- Ba vị đến đây tìm Cừu mỗ à ?
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn lay động một hư chiêu phán quan buút, vẻ mặt hầm hừ quá to:
- Phải đấy tiểu tử ! Chúng ta tìm ngươi để thanh toán một món nợ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua không giận mà trái lại phá lên cười hăng hắc, chàng lại giương đôi mắt tựa điểm quang rọi thẳng vào mặt ba tên phủ quân, bằng những tia nhìn soi mói ... sau cùng chàng thở hắt ra một tràng dài, bằng giọng êm trầm hỏi:
- Ba vị đã vượt đường xa muôn dặm tìm tại hạ chẳng hay có điều chi dạy bảo ?
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn mặt đỏ như trùng táo, quắc mắt cao mày hét to:
- Ngươi đừng vờ vĩnh không hiểu, hãy đưa hắn xem !
Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh lôi trong bọc ra một mảnh lụa trắng tinh, vung mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp.
Mảnh lụa nhẹ như bấc, muốn ném đi xa không phải là chuyện dể, trừ phi người ném có một nội lực siêu phàm.
Mảnh lụa trắng uyển chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, nương theo làn gió đẩy bay mau như mũi tên và rơi lơ lửng xuống mặt Cừu Thiên Hiệp, chứng tỏ nội lực của Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh cao diệu tuyệt vời.
Cừu Thiên Hiệp trố mắt ngạc nhiên, vội đưa tay đón bắt mảnh lụa bạch. Bàn tay chàng vừa chạm phải mảnh lụa, cảm thấy tê tê, bèn lấy làm ngạc nhiên chi xiết, vội đưa mắt nhìn Mạc Lạc Tinh thầm phục tài nghệ của hắn.
Cừu Thiên Hiệp giở mảnh lụa căng ra, chợt thấy bên trên vẽ mấy chữ:
“Tạm mượn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn để dùng !
Ký tên:
Cừu Thiên Hiệp ... ” Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to, nhìn mấy chữ nhảy múa trên mảnh bạch lụa, một sự ngạc nhiên đến cùng tột, khiến chàng buột miệng hỏi:
- Ba vị phủ quân, mảnh bạch lụa này ... ?
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn không đợi chàng nói dứt, vội hét lên một tiếng lạnh lùng hỏi:
- Gã họ Cừu ! Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ ngươi cất giấu tại đâu ? Nói mau ... !
Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiếm, không biết phải đối đáp thế nào,

một khắc sau chàng buột miệng lên tiếng:
- Quái lạ thật ! Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ ... ? Chiếc đỉnh vàng ra thế nào ?
Tại hạ hoàn toàn không hiểu gì cả !
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn nạt to:
- Câm mồm !
Phước tinh phủ quân Hồng trấn Đảo nổi giận xê mình bước tới trước cao giọng nói:
- Thiếu hiệp, đừng chối chứ ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ là một vật trấn sơn chi hữu của bản môn, gìn giữ và trao truyền trên ba đời, một đêm nọ không hay bay mất ... và thiếu hiệp lưu lại mảnh bạch lụa này ... lẽ nào không dám nhận chịu ư !
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên song cố gượng đáp lại:
- Tại hạ thực không rõ việc này !
Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo, nghiêm sắc mặt hỏi:
- Không rõ ! Chẳng lẽ mảnh lụa này là giả tạo ư ?
Thọ tinh phủ quân vội hét to một tiếng, rút ngay cây bút phán quan, xê mình bước tới trước toan động thủ.
Cừu Thiên Hiệp thấy cả ba tên phủ quân nói một câu bức hiếp một câu, nói một câu lại bức gần thêm một bước, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, thuận tay chàng ném nhanh mảnh bạch lụa trả lại vừa trầm giọng nói:
- Mảnh lụa này không giả ! Các ngươi quả quyết chỉ định là bút tích của ta ư ?
Bấy giờ ... Nhan Như Ngọc lại mỉm cười bí mật, không nói nửa lời.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết vội xê mình bước tới, chen vào cuộc lão vòng tay hướng vào ba tên phủ quân nghiêm giọng:
- Qúi vị phủ quân, chiếc đỉnh vàng Vân Vụ của quý phái đã thất lạc thật sao ?
Ba tên phủ quân vội vòng tay, ứng tiếng trả lời:
- Chẳng dám giấu lão chưởng môn, tệ chưởng môn vì việc này mà phong sơn, khóa bích để tạ tội với tổ sư, ba anh em ta đã quỳ trước bàn thờ tổ lập thệ, nếu không tìm được đỉnh vàng, thề chẳng trở về núi !
Giọng nói của ba tên phủ quân rất bi thiết, tỏ vẻ đau đớn khổ sở đến cùng cực.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp gằn giọng bảo:

- Này tiểu tử ! Dù cho ngươi có thần thông quảng đại, cũng khó mà tránh khỏi sự trừng trị của chúng ta !
Cừu Thiên Hiệp cả giận, cau mày trợn mắt nhìn Nộ sư kim hống quát như sấm:
- Phong Đại Thiết ! Tự ngươi chuốc lấy chuyện người, thiếu hiệp không ngán sợ ngươi đâu !
Nói xong, chàng lại quay sang ba tên phủ quân cao giọng nói:
- Qúi vị phủ quân ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ tại hạ thật chẳng rõ ...
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn, nóng lòng như đốt, hắn buột miệng quát lên như chuông đồng:
- Còn mảnh lụa trắng làm bằng cớ !
Cừu Thiên Hiệp cố dằn cơn thịnh nộ, gượng phân bua:
- Phủ quân, những việc như thế này thường xảy ra trên giới giang hồ, tại hạ quyết vì việc này mà đi tìm ra kẻ mạo danh, một mai tìm được thủ phạm, Cừu mỗ sẽ dẫn đến tạ tội quí vị !
Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn giơ cao ngọn bút phán quan gằn giọng hét to:
- Hừ ! Hoãn binh chi kế, ngươi cho bọn hữu lão ta là đứa trẻ lên ba ư, để cho ngươi nói dăm ba tiếng rồi chuồn đi à ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm nói:
- Tại hạ vốn không có ý đó, chỉ vì tại hạ có lý do rất rõ ràng !
Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo vội lên tiếng hỏi tiếp:
- Ngươi có lý do gì ? Vậy lý do đó ra sao ?
Cừu Thiên Hiệp vui vẻ, cao giọng nói:
- Điều thứ nhất, tại hạ ly khai đất Trung Nguyên, lại không có thuật phân thân, thì làm cách nào vượt ngàn dặm đường đến Vân Vụ trộm chiếc đỉnh vàng được ! Lý do thứ hai, lại càng vô lý vì chiếc đỉnh vàng không bỏ túi được, mà tại hạ chỉ có một thân không có nhà cửa, nay đây mai đó giữ chiếc đỉnh vàng để làm gì ? Còn lý do thứ ba là bắt trộm phải đặng tang vật, bắt đặng tay vầy đặng cánh, mới có thể nói được, còn thứ tư là ...
Không đợi chàng nói dứt.
Cửu Hoa chưởng môn Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết vội bước sấn tới trước một bước rống lên như điên dại.
- Hay lắm ! Ngươi khéo dùng hoa ngôn xảo ngữ, ngụy biện rành rành, nhưng bổn chưởng môn nghe không lọt vào tai !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua không hiểu tí gì cả, bất giác cơn thịnh nộ lại

bốc lên mãnh liệt, quát to:
- Chưởng môn nhân ! Thế nào là hoa ngôn xảo ngữ ? Nói mau !
Phong Đại Thiết phá lên cười lanh lảnh, nói to:
- Theo công lực của ngươi, đêm đến trộm chiếc đỉnh vàng Vân Vụ, ngươi chỉ cần năm ba ngày là đến nơi. Còn ngươi bảo ngươi không dùng vào việc gì ... Hừ ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ là vật tuyệt thế kỳ trân ... thậm chí đến câu, bắt trộm phải bắt đặng tang vật ... Hà hà ! Viên Ngũ long huyết cầu còn sờ sờ đó, đủ chứng minh ngươi là kẻ trộm đại tài thì ngươi ngụy biện làm gì cho vô ích ...
Giọng nói của Phong Đại Thiết rất hùng hồn, vừa nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp châm hẩm, hiển nhiên lão chỉ định Cừu Thiên Hiệp là kẻ trộm chiếc đỉnh vàng Vân Vụ, không còn nửa điểm nghi vấn nào.
- Chính ta muốn tìm ngươi !
Thọ tinh phủ quân thở hồng hộc, hắn rống bào hao như hổ đói:
- Tiểu tử ! Hãy tiếp chiêu !
Ba tên phủ quân vừa hò hét, vừa cử thế tấn công, thế tựa cuồng phong bão táp, biến động núi băng.
Bấy giờ, giữa đường trường chỉ thấy chưởng phong ào ạt, tiếng "hoàn xích xích đổ keng keng", bút phán quan chĩa ra tạo nên muôn đạo kình phong, bốc tỏa mờ đấy trường.
Những tên Bài bang thủ hạ trên bến đò, luôn cả khách qua đường đều đứng ngẩn người xem trận đấu, đây là lần đầu tiên bọn chúng được xem các cao thủ ra chiêu, bằng trận đánh liều mình ác liệt.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 57
Đơn Thân Vào Bài Bang Hội Ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khí thế hung hăng của ba tên phủ quân Vân Vụ phái, chỉ nhoẻn miệng cười không thoáng gợn nét kinh sợ nào.
Đột nhiên, Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết, cất tiếng thét lên kinh khủng:
- Bản chưởng môn cùng tham dự !
Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lăn xả vào vòng chiến, cử chưởng tấn công.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiến răng bức mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu "leng keng" chát óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng thét lanh lảnh:
- Hay cho các ngươi ! Kết bọn đánh hùa sao ? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư ?
Nàng vừa thét, vừa chuyển sợi xích sắt nhắm ngay Phong Đại Thiết quay tít vào, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết có ý khinh nàng là liễu yếu đào tơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:
- Ngạnh đầu ! Ngươi muốn chết hay sao ?
Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bổ tới, đồng thời rống lên cực to:
- Hữu chiến hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nảy lửa, chàng cố dằn cơn giận trầm giọng nói:
- Hôm nay tại hạ đến đây là vì có lời ước hội với Bài bang bang chủ, gặp các ngươi cản trở, lỗi hẹn với người, vậy các ngươi hãy chờ cuộc hội giữa ta và bang chủ xong, chỉ một mình Cừu mỗ đủ sức trả lời với các ngươi bằng đủ mọi cách !
Giọng nói của Cừu Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhỡ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên khoông sợ quan phủ nã tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn lan rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo thối.
Ba vị phủ quân còn bàng hoàng ngơ ngác, chưa kịp trả lời.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết nhún mình nhảy đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lanh lảnh, trầm giọng đáp:
- Hay lắm ! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi ngươi tại Thủy Nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy !
Ba tên phủ quân Vân Vụ phái mấp máy môi toan nói, Phong Đại Thiết vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:
- Hắn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta

nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hắn.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc, gằn giọng hỏi:
- Phong Đại Thiết, công lực của ngươi quá thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vay lòng không ngay, ngươi nháy nhó như thế là dụng ý gì ?
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết cố ý hoãn binh để khích dụ nhiều cao thủ đến đấu với Cừu Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng, không ngờ cơ mưu của chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm:
- Đấy là chuyện riêng của chúng ta đối với Huyết quang giáo của ngươi không quan hệ gì cả ! Ngươi muốn lý sự với ta nữa sao ?
Nhan Như Ngọc cả giận, mắt hạnh trợn tròn mày ngài cong vút nàng buột miệng hét to:
- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này ! Ngươi làm gì bản cô nương chớ ?
Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo phá lên cười ngất, nói:
- Này Phong chưởng môn ! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chay mặt không biết hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái ... Phong chưởng môn nghĩ xem, như Dị đại cương quy luật chẳng nghiêm ai đi nuôi gái, dạy nghề, lại phong chức phó giáo chủ ... thực là đáng buồn cười !
Hai tên phủ quân đứng kề bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa. Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh lớn tiếng nói chen vào:
- Vậy mà họ không biết xấu hổ, chường mặt bày ra tứ xứ ... ha ha !
Phong Đại Thiết cười khẩy tiếp:
- Thực là bọn bại loại của võ lâm !
Bọn chúng kẻ nói, người chêm vào, như xướng họa, khiến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mấp máy song chẳng nói ra lời.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng uất ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau mười ngày sau họp mặt, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuốt vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế, nên chàng vỗ tay đánh phét, quát to như sấm nổ:
- Các ngươi hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các ngươi ... hãy đi ...
đi !
Không ngờ, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét:

- Đi đâu ? Ai bảo ngươi cho bọn chúng đi, ta không chịu được !
Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắc đôi mắt lạnh lùng nhìn Phong Đại Thiết và tam vị phủ quân.
Cùng lúc đó, hai tên đầu mục của Bài bang cũng bước nhan vào giữa tràng viện, chỉ vì bọn chúng ngó thấy cuộc chiến đang bùng sôi ... đột nhiên dịu lại, mà bây giờ Nhan Như Ngọc muốn khơi mớ tro tàn, khiến cả hai thất kinh sợ sanh ra cuộc ẩu đả thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với bang chủ, chứ không biết phải trình bày cách nào, do thế hai tên đầu mục Bài bang vòng tay cúi đầu trước mọi nguười cao giọng nói:
- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua gật đầu, đưa mắt nhìn Phong Đại Thiết và tam vị phủ quân, trầm giọng hét:
- Các ngươi hãy đi ! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các ngươi tại Thủy Nguyệt đình !
Vừa nói, chàng vừa khoát tay ra hiệu ...
Nhan Như Ngọc chưa nguôi cơn giận, nàng đứng xoạt hai chân hình chữ baát, quát lên the thé:
- Không đi được ! Các ngươi chưa thanh toán ... Cô nương nhất định không để các ngươi đi ...
Phước tinh phủ quân phá lên cười ngất ...
- Hạ. ha ! Đã nổi cơn lên đấy à ?
Phong Đại Thiết cũng vỗ tay cười ngất ...
Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi nhớ nhé ! Chúng ta đợi ... ngươi tại Thủy Nguyệt đình !
Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân Vụ phái tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoắt đã biến mình vào thành phố.
Nộ sư kim hống Phong Đại Thiết sợ còn chỉ một miình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mui thuyền, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi nói chớ nuốt lời nhé !
Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hắc ưng nhào lộn xuống dòng sông, làm nước văng lên tứ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo dòng nước bạc.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn đỏ, sự phẫn uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:
- Tại sao ngươi lại thả chúng nó chạy thoát ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:
- Tự chúng nó chạy. Vả lại, mười ngày nữa có bao lâu, ta sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà !
Nhan Như Ngọc tức muốn bể ngực, nàng đưa hai tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:
- Ngươi là một kẻ ngốc nhất trần đời, hiện chúng sắp sữa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi ngươi xem mười ngày sau không gặp cơ hội như vầy đâu ... mà đầy dẫy mưu mô quỷ quyệt ... chừng đó ngươi ăn năn không kịp !
Cừu Thiên Hiệp ra chiều nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:
- Một lời đã hứa, mặc dù chúng nó muốn giở trò gì ... Cừu mỗ vẫn không nao núng !
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đôi mắt lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:
- Thiếu hiệp, ta không thể đến Bài bang được. Xin hẹn gặp lại sau này !
Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau hướng vào khu phố cất bước rất nhanh.
Cừu Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận chính mình vì đã tha Phong Đại Thiết và ba tên phủ quân Vân Vụ phái, nên buột miệng kêu to:
- Nhan cô nương, Nhan cô nương ....
Chàng kêu thêm mấy tiếng nữa, nhưng Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấy gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trốn chạy ...
Hai tên đầu mục Bài bang thấy bầu không khí im lặng bèn thở hắc ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đến bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay thôi thúc nói:
- Thiếu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời thiếu hiệp lên đường !
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc đến lúc không còn trông thấy bóng nàng nữa, một sự lo lắng bồi hồi chợt lóe lên trong tâm tư của Cừu Thiên Hiệp, nhưng mà không thể bỏ qua cuộc ước hội với Bài bang ... để tìm theo nàng.
Cừu Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên đầu mục Bài bang dịu giọng bảo:
- Phiền hai vị sửa sang, chuẩn bị thuyền, tại hạ đổi ý không muốn đi đường bộ !

Đô báo đầu Liễu Như Phong nghe qua những lời Cừu Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gắng đáp lời:
- Xin tuân mạng !
Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho Vân quang kim cương Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bực sông, và hé môi túc lên một hồi còi dài ....
... Một tiếng thanh la đột nhiên:
- Choeng !
Tiếng "phèn" ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền đã di động mạnh, rẽ sóng cặp vào bờ.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong quay lên đón Cừu Thiên Hiệp cung kính nói:
- Xin mời thiếu hiệp lên thuyền !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:
- Thật là nhọc lòng các vị !
Vừa dứt lời, chàng vòng tay chào những tên thủ hạ Bài bang còn bao quanh đấu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.
Chiếc đại thuyền bày biện rất khéo léo, trần thiết toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiếc ghe hầu của quan tể tướng.
Bấy giờ, tiếng mái chèo khua động "bì bõm" tiếp theo đấy là tiếng phèn la dảnh vang dậy tiễn đưa Cừu Thiên Hiệp, những tay chèo nổ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiếc đại thuyền nhích động và di chuyển nhanh, trương buồm lướt sóng, chạy ngược dòng nước hướng về Thần Châu.
Chẳng mấy khắc, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong bước lại kề bên chàng lên tiếng:
- Thiếu hiệp ! Tổng đàn Bài bang sắp đến, xin thiếu hiệp chuẩn bị lên bờ !
Hắn vừa nói dứt, bỗng nhiên ... tiếng tù và túc vang lên:
- Ù u !
Vang dậy khắp mặt sông, chợt thấy tả ngạn của con sông, xuất hiện một chiếc ghe chạm hình rồng, tám mái chèo cả bơi vun vút, cõi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắt đã đến bên đại thuyền ước chừng ba, bốn trượng.
- Soạt !
Một tiếng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiếc ghe bay vọt lên đại thuyền, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng trước

mũi đại thuyền êm như hoa tuyết rơi, không gây tiếng động nhẹ.
Túc địa thái tuế Liễu Như phong vội bước đến ngang mình Cừu Thiên Hiệp nói khẽ giới thiệu:
- Thiếu hiệp, đây la bổn bang Đường chủ toà Thiên dường Vô ảnh khách Mạnh Khả Chân đến nghênh tiếp thiếu hiệp đấy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mui, hướng vào mũi thuyền bước lần tới.
Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp thi lễ nói:
- Mạnh mỗ vâng mạng bang chủ đến nghênh tiếp thiếu hiệp !
Mạnh Khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực kinh người.
Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay đáp lễ nói:
- Cừu mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động !
Ngay lúc đó chiếc đại thuyền còn cách bờ độ ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, thật là ồn ào, náo nhiệt.
Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ đứng dọc hai bờ tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười sáu tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường kiếm giơ lên chào, trên đầu chúng là hai dây tuội hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phố xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bến thuyền.
Ba tiếng đồng la, trống, tiêu đều nhất loạt ngưng bặt, bầu không khí trở lại im lặng lạ thường.
Khung cảnh tiếp tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhất trong đời Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng sung sướng và cao hứng thêm, nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lần lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhả.
Bấy giờ, Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư Chiếm Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồng cất tiếng nói to:
- Cừu thiếu hiệp, bổn bang bang chủ đang chờ thiếu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiếu hiệp đến !
Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê giữa đường, khác hẳn hiện tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chép miệng nhủ thầm:
- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật !

Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:
- Nhị vị đường chủ quán nhún nhường. Cừu mỗ lấy làm ...
Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông vai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lủng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dể coi, lão bước rất khoan thai, đi lần đến hướng Cừu Thiên Hiệp ....
Hai bên đường bọn Bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:
- Cừu thiếu hiệp đến ... !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mất tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn, Bài bang bang chủ, bèn vội vàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói:
- Đằng bang chủ ! Vãn hạ Cừu Thiên Hiệp xin ra mắt bang chủ !
Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt nhanh chòm râu chuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp liền miệng bảo:
- Chẳng dám, chẳng dám ! Được thiếu thiệp chiếu cố đến chơi. Đằng mỗ lấy làm cảm kích ! Nào .... lại đây ! Mời lại đây Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.
Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thắng yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.
Âm Dương Kiếm Đằng Công Ngươn mỉm cười bảo:
- Dùng ngựa thay chân đến Tổng đàn phía trước không xa lắm.
Nói xong, lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa với gọi:
- Mời thiếu hiệp lên yên !
Đằng Công Ngươn, tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng kinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu "Nhứt hiệp tri thù" trong môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi. Cừu Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buộc miệng khen:
"Hay tuyệt !" Cừu Thiên Hiệp không thể thối thoát nữa, bèn đề chân khí, thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy dây cương vừa cất tiếng hỏi:
- Xin mời Đằng bang chủ đi trước !

Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn giựt nhẹ dây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ ...
Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lờ mờ, bèn nghĩ thầm:
- Bài bang làm gì thế này ? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không ? Hay là ... ?
Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.
Tám chữ phấn trên tường "Cửu trảo long hòe, thạch sư thành đôi" thực là một thế phái lớn.
Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đi lần vào đại sảnh.
Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà, Cừu Thiên Hiệp không nghe Đằng Công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:
- Lão bang chủ, tại ha đến đây một là bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước ... Không rõ lão bang chủ có điều chi dạy bảo !
Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:
- Việc này ... à ... Việc này ... sau ki dùng cơm ta sẽ nói rõ ngươi nghe !
Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:
- Vâng ... tại hạ xin vâng lời ?
Lúc bấy giờ, tiệc rượu đã bày xong, giữa giang đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ "Thiên, địa nhơn" còn có bốn vị đại tổng quân, kiểm soát tám sông ba ngọn, đứng ra bồi tiếp. Qua đến tuần rượu thứ năm. Cừu Thiên Hiệp kính tửu ngưng đủa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hầu bàn lại, nghiêm trang bảo:
- Ngươi mau đi mời Tiểu thơ ra đây cho ta !
Tên Hầu bàn cúi đầu "Vâng", đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau "leng keng" cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nương theo gió xông ra ngoài, kế đấy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga thoát màn bước ra giữa đại sảnh.
Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tầm, mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.
Cừu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngước mặt lên nhìn người đẹp,

nhưng nghe tiếng gót son di động lần trên mặt đất.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu suôn đuột, cả cười bảo:
- Tiêu nhi ! Lại đây ra mắt Cừu Thiên Hiệp và các vị ... Đường chủ và Tổng quản !
Cô gái được gọi là "Tiêu nhi" nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:
- Gia gia đòi nữ nhi có điều chi dạy bảo !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:
- Ta hằng nghe con nói rất hâm mộ danh tài của Thiên hạ đệ nhứt kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừu thiếu hiệp đến đây ... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ ... Ha ... ha !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngượng đỏ mặt, ngồi đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thùng không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khẽ:
- Cha !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:
- Này thiếu hiệp, có phải thiếu hiệp vừa hỏi ta với thiếu hiệp đến bổn bang có việc gì ư ?
Cừu Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:
- Xin lão bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn cười ngất, bằng giọng nói dễ dãi:
- Chỉ giáo ! Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiếu hiệp chỉ giáo đấy, chẳng giấy chi thiếu hiệp, thuở lão hủ còn tráng niên, tay vung kiếm "Âm dương" tung hoành trong thiên hạ mới tạo nên cơ nghiệp nhỏ này, đấy chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ lão hũ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp, mà chỉ có một mụn con gái ... mà nó có tính hiếu võ, lão hủ nghĩ, chính mình không nên danh phận gì, cho nên chiêu pháp Âm Dương kiếm không thể truyền lại nửa điểm cho nữ nhi !
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:
- Lão bang chủ là bậc võ lâm tiền bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dậy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nếu được chân truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn khoát tay chặn lời, bằng giọng nói nghiêm nghị bảo:
- Này thiếu hiệp, ngươi chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dỉ lão hủ mời Thiếu hiệp đến đây là để cho thiếu hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động đầy lòng, chàng quá đổi ngạc nhiên hỏi:
- Lão bang chủ ... tại hạ Đằng Công Ngươn khoát tay chặn lời nói:
- Ngươi hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời !
Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản, dõng dạc nói to:
- Mười năm qua lão hủ chui rút ỏ xó kẹt này, chưa hề rời Thần Châu nửa bước, mọi việc của bổn bang đều do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế ... mười năm nay lưỡi kiếm Âm Dương chưa rời khỏi vỏ, chẳng động một chiêu !
Cừu Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:
- Lão bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu "gừng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc". Lão bang chủ tuy gia song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn mỉm cười khổ sở, trầm giọng bảo:
- Thiếu hiệp đừng ca tụng ! Ngươi nên biết rằng "Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước" người ở đời Đức Khổng Tử nói "Trẻ sanh sau đáng sợ" ngươi đã quên rồi ư ! Vả lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ kiếm pháp của chính mình đã lụt bại đến bực nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mời một vị thiên hạ đệ nhứt kiếm đến đây để xét lại chiêu "Âm Dương Kiếm" xem còn dùng được hay chăng ?
Cừu Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, như cố từ chối:
- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhứt kiếm là lời đồn ngoa ... Lão bang chủ lưu ý làm gì ...
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn khoát tay ngăn lời bằng giọng nói êm đềm chí thiết bảo:
- Thiếu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng ! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thối sẽ khó khăn ... thực là vô dụng !

Vậy mà nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ anh danh của thiếu hiệp, do đó lão mời thiếu hiệp đến đây, mở rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như thét:
- Lão tiền bối ! Lão bang chủ ! Tại hạ dù có lá gan ta cũng không dám qua chiêu với lệnh tiểu thơ, huống là ...
Đằng Công Ngươn vẻ mặt rắn lại, bằng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:
- Thiếu hiệp lo sợ đấy à ? Không có gì cả ... chỉ thử qua chiêu, thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, còng như võ không nên đề cập đến việc này ! Hay là ... hay là thiếu hiệp thấy chiêu thức "Âm Dương Ma Kiếm" quá tầm thường, và cho lão hủ là ngươi không xứng đáng ! Phải vậy chăng ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 58
Thánh Kiếm Vướng Tơ Hồng

Bấy giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy ... họ hoan hô lời nói của bang chủ.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tấn thối lưỡng nan, xong cố gượng giọng từ chối:
- Xin lão bang chủ xét lại việc này vãn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì vãn hạ tài sơ học thiển, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão bang chủ là bật thành danh, tiền bối một tay hiếm dậy Thần Châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước của lỗ bang nào có thú vị gì ...
Nhưng ! Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn ý chí đã quyết, thuận tay rút nhanh đôi "Âm Dương kiếm" trao tận tay Đằng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:
- Tiêu nhi ! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong cho nữ nhi đủ sức đối phó với Cừu thiếu hiệp trong mười chiêu ... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi ha ... ha ... ha !
Cừu Thiên Hiệp vô cùng bối rối không thể tưởng tượng được, sực tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng bức rức khó chịu vô cùng.
Thiết tưởng ... Bài bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đải, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám tưởng đến sự tuốt kiếm ra tỉ thí, lại thêm đối thủ là một cô gái, ví như thắng được nàng thì oai phong của Bài bang bị

nhục nhã, còn đối với cá nhân mình thì không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đến thanh danh của một cô gái Ví như bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bất quá ngày sau trên chốn giang hồ đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình ... bởi vậy, lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng đặng nào !
Đứng một bên ... Đằng Hồng Tiêu đưa hai tay đón lấy song kiếm Âm Dương, lại cúi đầu thi lễ, cất giọng oanh đáp:
- Nhi nữ ... xin vâng mệnh !
Bấy giờ, nàng đưa tay áo rộng, vén lên một ít, hai ngọn "Âm Dương song kiếm" tuốt mạnh ra khỏi vỏ, "soạt" một tiếng nhẹ không thấy nàng nhích động đôi vai, hay uốn lưng thủ thế, chỉ nghe một tiếng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đại sảnh, súc thế đứng giữa sân, bằng một chiêu "Tịnh đẳng chỉ giáo" !
Tất cả nhân chúng Bài bang đều đứng phắt dậy, ho đồng rời khỏi bàn tiệc và kêu to:
- Xin mời thiếu hiệp !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn lại cao giọng nói tiếp:
- Ái nữ của lão, từ khi tập kiếm đến giờ, chưa hề giao đấu, luôn cả huynh đệ của Bảng bang cũng chưa thấy xuất chiêu. Hôm nay là lần thứ nhứt, xin thiếu hiệp nghĩ tình nhẹ tay cho !
Cừu Thiên Hiệp xét thấy không thể từ chối được nữa, bèn suy nghĩ: "Nhìn thấy phong độ của Đằng Hồng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng không rõ công lực của nàng đến bực nào, chi bằng đánh với nàng một chiêu giảo tạo xem sao !" Nghĩ đến đây chàng mỉm cười nói lớn:
- Lão bang chủ ! Thực tình muốn cho tại hạ trương bộ mặt xấu này ra sao ?
Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn thản nhiên:
- Một tấm lòng thành !
Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:
- Nếu lão bang chủ dạy như thế, cung kính ... chẳng bằng vâng mệnh !
Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bằng một chiêu "Liễu lang kính thiền" từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế đứng đối diện với Đằng Hồng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thi lễ nói:
- Xin Đằng cô nương hạ thủ lưu ... lưu một vài phân ...
Chàng toan nói "Thủ hạ lưu tình", nhưng trong lòng rối loạn lại cảm

thấy không ổn bèn đối giọng nói trớ, nhưng trong giọng nói lập cập mất tự nhiên.
Đằng Hồng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm lóe lên trong óc Cừu Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:
- Đã lâu ... nghe danh Thiên hạ đệ nhức kiếm, hôm nay được gặp thật là hân hạnh ! Vâng theo mệnh cha xin thiếu hiệp đừng cười nhé !
Cừu Thiên Hiệp nói mau:
- Cô nương quá khiêm nhượng ! Xin mời !
Đằng Hồng Tiêu thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấy làm lạ hỏi:
- Thiếu hiệp chẳng tuốt kiếm ra sao ?
Cừu Thiên Hiệp ngẩn người, nói không ra lời:
- Việc ...
Đằng Hồng Tiêu càng lấy làm lạ hỏi nhanh:
- Thiếu hiệp không đồng ý ư ?
Cừu Thiên Hiệp thẹn đỏ mặt bằng giọng lưỡi ú ớ đáp:
- Đằng.. cô ... nương ! Sở ... dỉ ... tại.. hạ ...
Vì cả thẹn, nên gượng đưa tay vào bọc tuốt nhanh thánh kiếm.
Hoàng quang rực rỡ, khí lạnh buốt người.
" Khô trúc thánh kiếm" vừa rời khỏi vỏ, tiếng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đến các cấp Bài bang, họ thấy dường như sóng nước tràn trước mặt họ, bất giác kêu lên như sấm nổ:
- Hay tuyệt !
Cừu Thiên Hiệp nắm Trúc kiếm lay động, người như cây ngọc kiếm tựa mống trời, không dự định chiêu "Ngọa hổ tàng long" đã đưa ra một thế chờ, bằng giọng nói trong như chuông ngân quá lớn:
- Các vị ! Cừu mỗ cam thất lễ ! Mời Đằng cô nương ... xuống tay.
Đằng Hồng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiếm ngang hông, tay tả đưa kiếm ra trước mặt, chiêu "Đơn phụng triều dương" biến ra thế thủ, bằng giọng oanh vàng hét lên:
- Thiếu hiệp chớ nhún nhường !
Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiều diễm đảo ngang qua một trượng, nào tay mặt, thân pháp bước rất tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, ít được một người như thế.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế rung động toàn thân lẩm bẩm:
- Bậy mất ! Ta đã nghĩ sai Nguyên lời tục có nói:

“Con nhà võ co tay đã biết giỏi dở thế nào !” Chàng nhìn thấy cách khởi thế của Đằng Hồng Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ công luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai ... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắc rối vô cùng !
Cừu Thiên Hiệp đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiếng hét kế mang tai:
- Hãy coi chừng kiếm đến !
Tiếng nói chưa dứt, đạo kình phong xuất hiện như nước lũ trào cuồn cuộn đến trước, khí buốt tỏa ra hai đạo nháy mắt đã đến nơi.
- Ý !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh, “Khô trúc thánh kiếm” lay động một chiêu “giả”, rún mình nhảy ra xa chín thước, nhường cho nàng kích một chiêu.
- Soạt !
Một tiếng xé không gian nổi lên kiếm khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.
Đằng Hồng Tiêu như bóng ẩn hình, xe người đón Cừu Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm người tấn kiếm đến.
“Tịnh tiển ai la” song kiếm nhanh như chiếc kéo phân ra tả, hữu công mạnh vào người đối phương, kỳ diệu không thể tả.
Cừu Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:
- Tiêu cô nươơng, thân pháp thật nhanh điệu !
Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.
Đằng Hồng Tiêu rống to lên:
- Thiếu hiệp tại sao chẳng trả chiêu !
Song kiếm giống hệt hai đạo thanh phong, lời dứt chiêu thành danh tiếng của Bài bang không thể bỏ, còn danh dự cá nhân mình không đáng trọng hay sao huoống hồ đối phươơng là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi ! Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp buộc miệng rống to:
- Cô nương, Cừu mỗ hoàn chiêu đây !
Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế Long hành chí vũ, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.
Đằng Hồng Tiêu công lực quả nhiên bất phản đối với “Thập nhi sanh tiêu kiếm pháp” của Cừu Thiên Hiệp, nàng không tránh không lùi, đôi

tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm Dương kiếm, như sương bay tỏa đầy trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vụt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.
Một vàng, hai trắng kiếm khí tỏa kinh người tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuống xuyên qua tả, vượt qua hữu trông thật vô cùng ngoạn mục.
Chúng nhân Bài bang không ngớt hoan hô cổ võ suốt mười hai chiêu qua lại. Cừu Thiên Hiệp công ít thủ nhiều, mấy lần Đằng Hồng Tiêu sơ hở suýt chết, Cừu Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đối phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thấy cau mày lấy làm lạ. Bỗng nhiên ...
Một tiếng hét lánh lót vang lên, bóng người vội phân hai, Đằng Hồng Tiêu vội nhún mình nhảy vọt ra khỏi vòng mày ngài cong như liễu vẻ mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuống bằng giọng nói lảnh lót quát to:
- Dừng tay !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thi lễ, nói:
- Đằng cô nương, kiếm pháp thật là ...
Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đằng Hồng Tiêu đã thét lanh lảnh:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi chớ làm nhục người thái quá.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên chi xiết, vội hỏi:
- Chẳng hay cô nương muốn bảo gì tại hạ !
Đằng Hồng Tiêu cau mày giọng nói gay gắt bảo:
- Nếu thiếu hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự dối người, chiêu thế không thật, mới chiếu kiếm nhục người, hay là ngươi coi rẻ kiếm pháp của Đằng gia, ngươi chẳng nói ra cho sớm hà tất đem Đằng Hồng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, nói nhanh:
- Đằng cô nương.. Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vội bước mau xuống bực thềm, nạt to:
- Tiêu nhi ! Chớ nên lỗ mãng !
Nói xong, lão đưa đôi mắt rực điện quang quét vào mặt Cừu Thiên Hiệp, quát to:
- Thiếu hiệp ! Một khi đã hứa chỉ giáo chọ. tệ nữ nhi. Tại sao ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tỉnh ngộ, bèn mỉm cười khổ sở nói:

- A ! Lão bang chủ ... Tại hạ không cuồng đại đến thế đâu ... chẳng qua là ...
Đằng Công Ngươn hỏi nhanh:
- Chẳng qua thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:
- Chẳng qua là ... thanh trúc kiếm của tại hạ ... là một thanh kiếm báu chém đá như chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lở tay trong một ly ... ! Nhỡ rạ. gãy song kiếm là chuyện nhỏ ... mà chỉ ngại gây thương tích cho Đằng cô nương ...
Đằng Hồng Tiêu bĩu môi cười nhạt:
- Xì ... ! Ngươi khó mà thực hiện được ... đừng lấy mắt ếch nhìn trời !
Vốn nàng có tính mềm mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm Dương song kiếm biến ra một vầng kiếm hoa, tả xung, hữu đột, bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét vành môi trắng tợ bông.
Cừu Thiên Hiệp trong nhất thời nói không ra điều uẩn khúc, thốt không hết lời sợ khổ lòng bằng giọng nói cấp thiết bảo:
- Tại hạ với cô nương qua chiêu không phân thượng hạ, nếu ỷ vào thanh kiếm sắc chiếm tiện nghi, thật là chẳng công bình do đó ....
Đằng Hồng Tiêu gõ tiêu song kiếm quát to:
- Cô nương với ngươi tỉ thí tại đây dù chế cũng không oán, ta không ngờ ngươi là kẻ trượng phu nam tử, lại dấu đầu lòi đuôi, uổng cho người tại chốn giang hồ giương danh lập dự ... hì !
Cừu Thiên Hiệp vốn dỉ là người kiêu ngạo, há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:
- Nếu cô nương cố bức như thế, lão bang chủ, xin bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng tỉ thí với cô nương !
Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:
- Hay lắm ! nguyên lai như thế, ngươi thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có ! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm !
Một trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp "dạ" vang rền, hắn cho tay ra sau rút thanh trường kiếm lẫn vỏ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cừu Thiên Hiệp dáng điệu rất cung kính.
Cừu Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

- Soạt !
Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy là loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia sáng lạnh chóe mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vội cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn chàng vừa cao giọng nói:
- Cô nương hãy đề phòng ... Tại hạ qua chiêu.
Đằng Hồng Tiêu mắt phượng trợn tròn, mày ngài cong vút, gót sen yểu điệu nhún miình tới trước, một chiêu "nghênh đón tam Điểm" kiếm hoa biến thành vô số hành tinh chớp lóe trước mắt, nàng cất tiếng oanh lảnh lót bảo:
- Lần này, thiếu hiệp chẳng còn gì nói nữa chứ.
- Cô nương ! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt ... kiếm thuật.
- Vút Một tiếng gió rít lên vang dậy. Tuy "Long tuyền kiếm" là thanh kiếm thông thường, nhưng được Cừu Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như phi long, đôi mắt thường không thấy kịp, chỉ thấy kiếm hoa vũ lộng như vầng trắng đục mờ, biến tỏa trên cả trượng bốn phía, không nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.
Đằng Hồng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồng đã run nhẹ, nàng lấy làm kinh hoảng buột miệng kêu to:
- Ôi chao ! Thực là quái lạ !
Tiếng hét chưa dứt, song kiếm toan thâu lại thế công, nhưng không còn kịp nữa..
lại nghe Cừu Thiên Hiệp rú lên một tiếng như rồng gầm hổ rống, kiếm quang bốc cuồn cuộn tới, thế mạnh như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp buột miệng gọi to:
- Cô nương, chiêu kiếm của Cừu mỗ như thế nào ?
- A !
Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữa không trung tạt ngang qua bên tả hằng trượng rơi xuống đất rất nhanh không gây một tiếng động nhẹ ... đấy chính là thanh âm dương kiếm bên tay tả của Đằng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài.
Cừu Thiên Hiệp cất tiếng nói to:
- Tại hạ đã lỡ tay !
Lời chưa dứt, thân mình Cừu Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh "Long tuyền kiếm" hóa ra cầu vồng, cấp tốc bao phủ khắp mình.
Nguyên Đằng Hồng Tiêu bị hất rơi thanh kiếm, lòng nàng cả giận, đẩy

kiếm thế ra công nhanh, tả công hữu kích, cả kiếm lẫn người bay vút vào đối phương, thể tựa gió đùa chiêu như rắn rết, dường như nàng đưa ra một đường gươm thí mạng, một là công địch hai là có dịp nhặt lại thanh kiếm rơi.
Cừu Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.
Đằng Hồng Tiêu quyết chẳng buông tha, dùng những chiêu thế thí mạng đưa ra kế tiếp, quyết bức Cừu Thiên Hiệp, hầu chiếm lại thắng lợi buổi ban đầu nên gạt bỏ độ lượng bao dung của con nhà võ, nàng đem thế võ gia truyền "Âm dương kiếm" pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thế uyên nguyên giở ra quyết đấu, bằng những đường tuyệt mạng kiếm, lay động quyết liệt hai thanh kiếm "Âm Dương" Cừu Thiên Hiệp thất kinh, một cơn buồn bã xâm chiếm trọn tâm hồn, bèn nhủ thầm:
- Kiếm thức dùng như thế là nghĩa lý gì ? Đã nói đây là một cuộc so sánh kiếm thuật, ấn chứng võ công kia mà !
Tiếc thay ... Đằng Hồng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình đã kém hơn người, vì thế hai thanh kiếm "Âm Dương" lại vũ lộng như sóng triều lên cơn như gió bão thịnh nộ, kích vào người Cừu Thiên Hiệp tới tấp.
Sân tường chẳng bao lớn, Cừu Thiên Hiệp lui mãi, lui mãi, chàng cảm thấy bức tường kề bên lưng, chàng mới trầm giọng quát lên như sấm:
- Cừu mỗ trả lại cô nương ba đường kiếm nhé !
Miệng hét, tay động "Kiếm long tuyền" ba đường kiếm trong "Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thế, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đằng Hồng Tiêu thâu kiếm không tiện, tiến thối không còn kịp nữa.
Nhưng mà, nàng vốn có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thế, công một thế, linh xảo lạ lùng.
Cừu Thiên Hiệp thấy nàng hung tàn như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mắt.
Bỗng nhiên:
- Keng !
Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo "Vút" một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.
"Cộp" !
Thêm tiếng động khô khan nổi lên nửa mũi kiếm từ sân tràng bay lên

như phi tiêu, cắm mạnh vào cột bàn long bên tả đại sảnh.
Nguyên thanh kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp đẳn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.
Đằng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:
- Ối chà !
Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui ... mà trái lại công tới trước bằng một đường chiêu khốc liệt ...
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đứng xem trận đấu, chợt thấy đôi "Âm Dương Kiếm" đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cừu Thiên Hiệp đẳn gãy thanh kiếm "Âm", bấy giờ gương mặt lão xám nghịt, đôi mắt chiếu ra tia rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ, nhưng lão cố gượng nuốt ực vào lòng, một khắc sau ...
Đằng Công Ngươn cau đôi mày điểm bạc, nhìn thẳng vào tràng viện quát to:
- Tiêu nhi ! Hãy dừng lại !
Đằng Hồng Tiêu vờ như không nghe thấy, tay hữu vung thanh Dương Kiếm như bão táp, mưa sa, sánh với trước đây lợi hại hơn gấp bội.
Cừu Thiên Hiệp lỡ đưa ra ba chiếu thế cùng một lúc, trong nhứt thời khó mà thâu lại kịp, đẳn gãy thanh kiếm hữu của nàng, thì sự ăn năn đã muộn, chỉ biết tự trách mình quá lỗ mãng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:
- Tại hạ quá lỗ mãng ! Tại hạ xin lỗi bồi lễ !
Nhân cớ đó, Đằng Hồng Tiêu thuận thế đưa ra cả trăm thế uyên nguyên bức Cừu Thiên Hiệp xiểng liểng, chàng chỉ né Đông, tránh Tay, lùi bước trái chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thế chống lại.
Cũng vì Cừu Thiên Hiệp không chống trả, nên Đằng Hồng Tiêu hớn hở như điên, kiếm chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn trông thấy Đằng Hồng Tiêu quá liều lĩnh, nên chạy nhanh xuống sân tràng đồng thời kêu hoảng hốt:
- Tiêu nhi ... hãy nghe lời ta ! Dừng tay lại ! Dừng lại ngay !
Đằng Hồng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiếm quang của nàng phủ kín, mưa rơi gió thoảng không lọt vào, khiến Đằng Công Ngươn tiến đến gần không được, nàng cao giọng nói với ra ngoài:
- Phụ thân ! Hắn dùng những chiêu số không ... chính. Nữ nhi không thể phục được !
Thật vậy, Đằng Hồng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừu Thiên Hiệp

thi triển ba chiêu trong "Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp" đường kiếm lai vãng mau hơn ánh mắt, nhanh hơn tiếng động, khiến đối phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lần thứ ba:
- Tiêu nhi ! Hãy dừng tay lập tức ...
Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên phía bên ngoài truyền vào một chuỗi cười hào sảng ấm như tiếng hạc kêu.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đang âu sầu bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:
- Lão sư phụ đến kia rồi !
Ngay lúc đó, ngoài cổng viện truyền vào giọng nói già nua bảo:
- Tiêu nhi, ngươi tỉ thí với ai đấy ?
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn kêu lên thất thanh:
- Tiêu nhi, lão sư phụ đã đến kìa, ngươi có dừng tay mau đi không ?
Giọng nói trầm trầm của vị lão nhân lại vang lên:
- Hồng Tiêu ! Ngươi thí mạng đấy ư ?
Tiếng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuất hiện, thân mình lão im như gió thoảng, rơi ngay giữa tràng, nhẹ như chiếc lá vàng rơi. Khi vừa đáp xuống, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay cầm kiếm của Đằng Hồng Tiêu, bằng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:
- Hồng Tiêu ! Ta có dạy ngươi liều thân thí mạng như thế không ? Tại sao ngươi làm gì lạ thế ! Luôn cả phụ thân ngươi gọi, ngươi cũng chẳng vâng lời !
Đằng Hồng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cừu Thiên Hiệp nói:
- Sư phụ ... hắn ... hắn ...
Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vừa bắt gặp gương mặt của chàng, đôi mắt vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đượm đầy vẻ thân tình, kinh hoàng có, ly kỳ có, nghi ngờ có, trong nhứt thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biết trong ánh mắt già nua đó có điều gì bí ẩn mất thăng bằng.
Vị lão nhân lại trầm giọng hỏi:
- Hắn thế nào ? Đã làm gì ngươi ?
Đằng Hồng Tiêu cong cớn đáp:
- Hắn khinh người thái quá ... Sư phụ ạ !
Vị lão nhân "Hừm" một tiếng rồi im bặt.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiền bối ! Xin đừng ...
Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sợ xảy ra nhiều chuyện không hay bèn bước nhanh tới trước đưa tay chận lời Cừu Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:
- Cừu thiếu hiệp đừng bận tâm những việc này !
Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thi lễ nói:
- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đại sảnh trò chuyện kỹ càng hơn !
Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Lão bang chủ, vị đây là ai ...
Cừu Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:
- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp ! Tiền bối ....
Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp sửng sốt, bằng giọng nói kinh ngạc hỏi:
- Ngươi mới xuất đạo giang hồ, mà người người đều tặng là Thiên hạ đệ nhứt kiếm Cừu Thiên Hiệp phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bằng giọng nói khiêm cung đáp:
- Cừu Thiên Hiệp là tên của vãn bối, Thiên hạ đệ nhứt kiếm thủ.. vãn bối không dám nhận !
Vị lão nhân khoác tay cười ngất, dịu giọng nói tiếp:
- Càng tốt ! Thảo nào Hồng Tiêu không phải là đối thủ của ngươi, lão hủ sợ e ...
Nói đến đây lão vụt nín bặt, mà quay mặt nhìn Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn tiếp lời:
- Lão bang chủ ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn ... vì kiếm pháp của vị đệ nhứt kiếm thiên hạ kia mà !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vuốt râu cười to, bằng giọng trầm trầm, nói tiếp:
- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồm có hai mục tiêu, một là háo thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhứt kiếm, hai là có một câu chuyện cần thương lượng ?
Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện thương lượng, nhưng ... chẳng ... rõ ...
Đằng Công Ngươn mỉm cười bí mật ngắt lời:
- Ừ ! Nhân việc này liên quan đến sự chung thân của Tiêu nhi.

Đằng Hồng Tiêu cả kinh rú lên:
- Cha !
Vừa kêu vừa hổ thẹn, thân hình mảnh dẻo tựa cánh hồng trước gió, thổi thoáng qua, nhắm ngay hướng nhà sau lướt đi như chốn chạy.
Cừu Thiên Hiệp gượng định tinh thần, tuy vẻ mặt có nhiều biến đổi, song tư chất và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lấy thanh "Long tuyền kiếm" hai tay nâng lên bước từ từ đến bên Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn trang trọng thưa:
- Được sự hậu ái của lão bang chủ và các vị đường chủ tổng quản đã mến yêu đãi trọng. Tại hạ Cừu Thiên Hiệp xin hẹ có ngày báo đáp ... hiện tại xin phép cáo từ !
Không ngờ vị lão nhân bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:
- Cừu thiếu hiệp, ngươi muốn trốn khỏi đây ư ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 59
Lão Ẩn Sĩ Xứ Miêu Cương

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:
- Tại hạ xin cáo biệt !
Vị lão sư khoác tay ngăn lại, bằng giọng nói âm trầm bảo !
- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy thiếu hiệp là kẻ duy nhứt có anh khí hơn người, đem kỷ thuật mô dưỡng ra, so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp, chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại cầm chắc ...
nhưng ... mà ... Hạ. ha !
Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi người xuống rút "soạt" ra một thanh kiếm ...
Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyền như mực hòa lẫn tinh, thân kiếm quá mềm, lão nhân lại quay một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng réo vi vu, thanh kiếm mềm nhủn dịu dàng bỗng thẳng suôn như quản bút.
Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:
- Lão sư tại hạ ...
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn khoái chí vỗ tay nói to:

- Thiếu hiệp ! Lão sư đây chỉ sợ thiếu hiệp ít gặp mặt, lại đây bản bang chủ sẽ dẫn ngươi xem qua ... xem qua ...
Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:
- Chẳng dùng được gì ! Lão đạo hiệu là "Trường hồng" chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là "Trường Hồng lão nhơn", thiếu hiệp cú noi theo đó mà gọi lão !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, vội tháo lui ra sau mấy bước, khoát tay nói nhanh:
- Trường tiền bối, lão sư ...
Trường Hồng lão nhân đưa tay chận lại nói:
- Lão hủ khổn thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấy được thiếu hiệp vậy, xin thiếu hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mớ tuổi sống thừa này !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:
- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đến đây ư ?
- Phải đấy thiếu hiệp ạ !
- Miêu Cương ? ....
Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiếng hỏi tiếp:
- Lão sư ! Vãn bối muốn hỏi thăm lão sư một lời ... Mười năm về trước, có một kiếm khách, ẩn tích mai danh người ta thường gọi là "Miêu Cương ... tiền bối" không rõ lão sư có biết hay chăng ?
Trường Hồng lão nhân nghe qua, tay khẽ lay động trường kiếm, mỉm cười điềm đạm bảo:
- Từ khi lão hủ lui và xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí ... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao tiếp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo ...
lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả !
- À !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.
Trường Hồng lão nhân buộc miệng nói to:
- Nào ... xin mời thiếu hiệp !
Vừa nói dứt, lão nhân đề thanh trường kiếm ngang ngực, cử thế toan tấn công.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đượm đầy vẻ bi đát đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất giác chép miệng nói lẩm

bẩm:
- Phải ... lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương ! Nguyên lai lão ở đấy để tu hành !
Trường Hồng lão nhân lên tiếng thúc giục:
- Thiếu hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ Trường Hồng lão nhân vừa nói vừa bước mau ra của đứng chặn tại ngưỡng cửa ra vào.
Cừu Thiên Hiệp khổ sở nói:
- Tại ha thà cam thất lễ, chứ không dám tỉ thí với lão sư !
Trường Hồng lão nhân nhướng đôi mày bạc gắt to:
- Thiếu hiệp coi rẽ lão hủ lắm phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:
- Không đâu ! Không bao giờ vãn bối có ý nghĩ như thế !
Trường Hồng lão nhân cười nhạt nói:
- Nếu như thế tại sao Thiếu hiệp nỡ phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đến đây ! Giọng nói của Trường Hồng lão nhân không tự nhiên lắm, lại đượm vẻ buồn phiền.
Cừu Thiên Hiệp toan mở lời từ chối.
Trường Hồng lão nhân mau hơn, đề kiếm ngang hông thủ thế vừa quát to:
- Ngươi đừng trách lão phu vô lý nhét !
Cừu Thiên Hiệp thấy lão nhân cản đường, rắp ngỏ, dùng lời cưỡng bức, cõi lòng đang bình tĩnh bị khích đến sôi động mãnh liệt, bèn phát lên cười ha hả nói:
- Lão tiền bối, nếu còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bối vô lý nhé !
Trường Hồng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngọ, chuyển về trung ương mồ kỷ, kiến thức vừa vẩn, đôi chân đã bước đến trước một bước, mỉm cười bảo to:
- Thiếu hiệp hãy tiếp chiêu !
Một đạo kình phong bay lông lốc tỏa ra lạnh buốt người, tạo thành đạo hàn quang chắn trước mặt.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, đôi chân đạp ngay "Lôi hành cửu chuyển" tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bất giác một cơn giận vô hình hiện lên đốt cả tâm can thế phủ, khi bước chân di động chàng đã thoát khỏi một chiêu thế của Trường Hồng lão nhân.
Trường Hồng lão nhân lại rống lên một tiếng, thanh trường kiếm lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên ... một đạo hoàng quang xuất hiện ra vầng khói màu vàng xẫm, sáng rực gian đại sảnh.
"Khô trúc thánh kiếm" vừa thoát ra khỏi vỏ, thân người đã di động theo đạo kim quang, tiến đến trước lão nhân buộc miệng gọi:
- Lão sư hãy đề phòng !
Chữ "phòng" chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biến sang "Thường thắng bát kiếm" là môn tuyệt học "Thiết thư" khác hẳn các chiêu thức tầm thường gấp vạn lần.
Trường Hồng lão nhân trố mắt kinh ngạc, vì lão thấy từng cụm mây vàng thoáng hiện, đạo hoàng quang rực rỡ muôn màu, đừng nói là nhận ra chiêu số với luôn cả hình bóng của Cừu Thiên Hiệp cũng không nhận ra nữa.
Bang chúng Bài bang đồng buộc miệng kêu lên:
- A !
Kinh ngạc, tất cả đưa mắt nhìn trừng trừng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn ...
Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy thế nhủ thầm:
- "Hắn với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắn cố giấu không hoàn hảo được nữa, thân người tựa du long, kiếm pháp tựa bông tuyết" "Soạt soạt" "Vù vù" kình phong "réo" lên như xé lụa, nhưng thấy kiếm khí tỏa đầy viện đâu đâu cũng có bóng lạnh buốt xương.
Trường Hồng lão nhân tuy là bậc cao nhân sỉ, kiếm thuật quán tuyệt một thời, nhưng đến lúc bấy giờ, kiếm chiêu rời rạc không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giơ cao kiếm thức quay lộng như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắp toàn thân.
Riêng phần Cừu Thiên Hiệp chiêu thế "Thường thắng bát kiếm" vũ lộng liên miên không dứt, chiêu biến chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đối phương thở hồng hộc ...
Cừu Thiên Hiệp đột nhiên hét to:
- Lão sư, hãy lư ý kiếm chiêu !
Lúc đầu, Trường Hồng lão nhân đứng giữa diện tiến tới tiến lui dễ như bỡn ...
Không ngờ.. Tiếng hét Cừu Thiên Hiệp vùa dứt, thì thấy một luồng áp lực to như quả núi, từ bốn phương, tám hướng trào đến cuồn cuộn, kiếm quang chưa tới kình phong đã bức kề, kình phong loang đến đâu, kiếm quang trở đến đấy, nhanh như bóng với hình ...
Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát.. Trường Hồng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lấy làm ái

ngại và bối rối vô cùng, bèn nhủ thầm:
- Thôi rồi, một môn tuyệt kiếm suốt mười năm chưa xuất thủ, hôm nay lại thảm bại như vầy !
Lão tự xét mình không tài nào chống lại được nên vừa suy nghĩ vừa thối lui ra sau.
Cừu Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắng, nhưng chàng trổi tài bức Trường Hồng lão nhân hầu tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi gây những chuyện không đâu. Vì thế mỗi bước tới bức một bước, kiếm chiêu lay động mạnh về phía trước.
Trong chớp mắt, Trường Hồng lão nhân bị Cừu Thiên Hiệp bức dồn vào góc viện Đông Nam.
Trường Hồng lão nhân là một người tuổi tác, thấy xa hiểu rộng, kình lịch nhứt võ lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế vượt qua tường, luồn lại đón đánh sau lưng Cừu Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cừu Thiên Hiệp tiến tới một bước thì Trường Hồng lão nhân lui một bước, nhưng mà ... trong thiên hạ đều có tiến có lùi, có lợi tất có hại.
Hai là chiêu thế của Cừu Thiên Hiệp bức liền liền, thối lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kiếm quang, nhảy lên cao lại bị kiếm thức, ba bên kình phong bốc tối mặt, chỉ còn nước đưa gươm chống trả cầm cự chứ không mong gì thoát hiểm.. Cừu Thiên hiệp trông thấy Trường Hồng lão nhân đã lùi sát góc tường, tinh thần bỗng rúng động mãnh liệt.
Lúc bấy giờ, mười ba chiêu "Thập nhị sanh tiêu" chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống thật to:
- Lão sư ! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ !
Chiêu kiếm rốt là "Mạng vân chi kiếm" gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.
- Keng ! Choeng ! ...
Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời.
Cừu Thiên Hiệp rống to:
- Tại hạ cam thất lễ !
Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình Âm Dương Kiếm Đằng Công Ngươn tự lúc nào.
Bài bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và

im lặng đến độ xuất thần.
Trường Hồng lão nhân, tay hữu giơ thanh kiếm nhủn lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lão ngước mặt nhìn lên cười sặc sụa, tiếng cười ngân dài, hề hề bất tận.
Bài bang Đường chủ và tổng quản bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm dẻo trên tay Trường Hồng lão nhân bị một chiêu Mạng vận chi kiếm của Cừu Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:
- Hay lắm !
Những tên Bài bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đấu trường.
Trương Hồng lão nhân tung mình nhảy lên bực thềm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp, vẻ mặt lảo hớn hở vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:
- Thực là tuyệt diệu ! Thiếu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện ! Thiếu hiệp ạ !
Cừu Thiên Hiệp tưởng lão quá tủi nhục mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồi hộp vô cùng nhưng trái với ý tưởng của chàng. Gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có đượm một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tỉnh gượng gạo nói:
- Tại hạ ... có việc cần ...
Trường Hồng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chí thiết bảo:
- Thiếu hiệp khoan đi đã ... Lão hủ có vài lời muốn nói xin thiếu hiệp chớ phụ lòng !
Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói điềm đạm bảo:
- Thiếu hiệp đến đây lão hủ chưa tiếp đãi tròn ... mà lại nóng đi đâu ? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện ... !
Cừu Thiên Hiệp thầm đoán thế nào cũng có một màn tái đấu, nên đành theo hai người đi lẫn vào đại sảnh.
Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều tản mác bước lên, mỗi người đều tỏ vẻ kính phục Cừu Thiên Hiệp thêm lên.
Trường Hồng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngồi xuống ghế như mọi người, mà xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, lão đưa thanh kiếm gãy cho chàng vừa dịu dàng bảo:

- Thiếu Hiệp hãy xem nửa cây kiếm gãy nà ! Nó là loại nhu kiếm.
Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:
- Vãn bối đã lở tay xin lão sư lấy lượng biển trời mà ...
Trường Hồng lão nhân vội ngắt lời:
- Này thiếu hiệp ! Lão hủ có bắt lỗi thiếu hiệp đâu mà chỉ mời thiếu hiệp xem kỹ thanh kiếm nhũn coi thế nào mà thôi ?
Cừu Thiên Hiệp nghe lọ vào hai tai vội đưa tay đỡ lấy nửa thanh kiếm gãy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tầm mắt quan sát.
Trường Hồng lão nhân mỉm cười nói:
- Xin xem chuôi kiếm trước !
Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt ngó xuống chuôi kiếm gãy, chỉ thấy đầu cán chuôi là phiến danh mộc chạm hình phượng vũ, cần ngọc Hán Thương, phía trên mặt chuôi có khắc bốn chữ "Đắc tâm ứng thủ" bèn lấy làm lạ cúi đầu nghĩ ngợi dường như đã hiểu ...
bèn kêu lên kinh ngạc:
- Á ! Hóa ra thanh kiếm này của ....Đằng cô nương phải chăng ?
Thật thế khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây phượng vũ có ba chữ triện khắc "Đằng Hồng Tiêu".
Trương Hồng lão nhân phá lên cười ngất, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo:
- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cố tâm luyện suốt ba ngàn sáu năm trăm mươi ngày, cốt ý để tặng nữ đồ đệ, thực là một chuyện không dễ !
Cừu Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, ngập ngừng trả lời:
- Việc ... này ... thực tại ... Tại hạ ... khá tiếc ... rất ... khá tiếc.. !
Trường Hồng lão nhân đột nhiên quay sang "Âm Dương Ma Kiếm" Đằng Công Ngươn nói to:
- Lão bang chủ ! Đối với việc này ngươi không nên có ý kiến nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản đặng chăng ?
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn gật đầu vui vẻ đáp:
- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cố giúp là hãnh diện cho lão hủ ... lắm đấy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai tính buôn bán gì trong dạ ?
Và kỳ quái thật luôn cả Bài bang chúng nhơn đều tỏ vẻ chú trọng đến lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chăm chú, gương mặt lại thoát đượm vẻ hân hoan.

Trường Hồng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiền trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Không nên tiếc, chẳng có gì hối tiếc ! Cũng bởi thanh kiếm nhũng gãy dưới trúc kiếm của thiếu hiệp, ha ... hà ... thì có gì đáng tiếc đâu ?
- Hà hà !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt mê hồn trận không hiểu Ất Giáp gì bèn dịu giọng hỏi:
- Lão sư ? Chẳng nhẽ ...
Trường Hồng lão nhân đang cười vụt nín bặt lão đưa tay chận lời Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm trang bảo:
- Thiếu hiệp, ngươi quan sát lại khúc kiếm gãy của đồ đệ lần nữa xem sao ...
chừng đấy ngươi mới rõ vì sao không nên tiếc ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:
- Việc này ...
Trường Hồng lão nhân bảo nhanh:
- Thiếu hiệp hãy bốc ngược kiếm lên xem ?
Cừu Thiên Hiệp dốc ngược đuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sóng kiếm bốc ra.
Nguyên thanh kiếm nhũn này bọng ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồng.
Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lôi ra, chàng ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng năm tấc vuông, trên mặt vuông lụa thêu một con phượng hoàng năm màu, và một con thần long màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằng kim tuyến:
"Đoạn đắc thử kiếm, Thiên tứ lương duyên" có nghĩa là:
"Ai bẻ gãy kiếm này sẽ được mối duyên lành trời định !
Cừu Thiên Hiệp xem qua gượng đỏ mặt, cúi đầu nói nho nhỏ:
- Lão sư ! Bức lụa hồng này ám chỉ điều chi thế ?
Trường Hồng lão nhân cười ngất, bảo:
- Chuyện quá rõ ràng, thiếu hiệp thừa biết còn hỏi làm gì !
Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập nói:
- Tại hạ !
Trường Hồng lão nhân khoát tay chận lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ, cao giọng nói:
- Các vị đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem !

Ba vị đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản tuy hậm hực muốn biết Cừu Thiên Hiệp rút vật gì trong ruột kiếm, nhưng chỉ lấy mắt nhìn chứ không dám lại gần, bỗng nghe lão sư ra lệnh bọn chúng túa lại, bao vây quanh mình Cừu Thiên Hiệp xem xét.
Sau khi nhận rõ tám chữ đề trên vuông lụa hồng, bảy người không hẹn nhau đồng vòng tay một lượt hướng vào Cừu Thiên Hiệp chúc tụng:
- Cung hỉ thiếu hiệp ! Kính mừng thiếu hiệp !
Nhiên hậu chúng quay lại Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay đưa lên khỏi trán, buột miệng nói to:
- Chúng thuộc hạ kính mừng bang chủ !
Tiếng reo hò rầm rộ vang động khắp đại sảnh.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu đốm bạc, cất tiếng cười ha hả, nói:
- Thực khéo léo ! Cơ trời sắp đặt ... khéo léo thật ... ha ... ha ...
Vị bang chủ Bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đầy nét hân hoan sung sướng, đắc ý phi thường, trong nhất thời khó nói hết lời ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, khiến cho gương mặt trắng hường, đỏ gấc lên như màu hồng chín, chàng xua tay, lắc đầu, run giọng nói:
- Việc ... việc này ... ? Không thể được ... không thể ... được !
Trường Hồng lão nhân bật cười sặc sụa, nói:
- Thiếu hiệp, việc này do thiên mệnh không phải do thiếu hiệp muốn được ... lời cổ nhân có dạy:
Muôn việc trên đời đều do thiên mệnh, không phải do ý muốn của người mà nên được ... ta không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo sự an bài của tạo hóa vậy !
Cừu Thiên Hiệp thở ra một hơi dài nảo ruột, bằng giọng nói khổ sở đáp:
- Chẳng nên, không thể được, chẳng phải tại hạ có ý cố chấp nhưng thực tại chẳng nên !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn thấy chàng có vẻ thành thật, bèn nghiêm trang hỏi:
- Thiếu hiệp có điều gì trắc ẩn khó nói ? Hay là đã có vợ nhà ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:
- Húy ! Tất cả đều không phải !
Trường Hồng lão nhân lại hỏi:
- Vậy phải có lý do gì chứ ?
Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bằng giọng nói trầm trầm đáp lại:

- Tại hạ rày đây mai đó, thân thế phiêu linh, chẳng giấu chi lão bang chủ, sở dỉ vãn sinh đi lần xuống Nam Hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp để hỏi thăm, và cầu chỉ điểm giùm cái thân thế mơ hồ này !
Trường Hồng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ hỏi tiếp:
- Việc này rất dễ, mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thế giúp đỡ thiếu hiệp.
Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:
- Việc này quan hệ đến thân thế của tại hạ, không ai có thể thay thế được.
Trường Hồng lão nhân khẽ kêu lên:
- Á ! Thân thế của thiếu hiệp ?
Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắt nhìn chăm hẳm vào Cừu Thiên Hiệp, khoảnh khắc sau mới lên tiếng bảo:
- Thiếu hiệp, chẳng phải lão hủ lắm lời gàn trở, muốn đến Miêu Cương không phải là chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chốn rừng sâu nước độc, lại thêm sơn lam chướng khí, làm chết người, lại thêm hung cầm ác thú, hơn thế nữa, là con người Mèo rất hung dữ lời nói chẳng đồng thực là khó mà di động một tấc đất !
Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đất Miêu Cương, đồng thời chàng thầm đoán lão không có ý gạt gẫm chàng, vì thế mới dịu giọng hỏi tiếp:
- Xin hỏi lão sư, lúc đầu thiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đấy lâu như thế ... có thể nào chỉ dạy cho vãn sinh một hai điều được chăng ?
Trường Hồng lão nhân nghe qua nghiêm sắc mặt nói:
- Khó lắm ! Khó lắm ! Lúc đầu tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuốc qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương giúp cho một bức họa đồ, lại giảng cho biết về phong tục và tập quán của người Mèo, đồng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thổ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế lão hủ tránh khỏi độc thủy tộc, tam cùng mãnh cầm, ác thú, một cách dể dàng, sau đấy mới đạt được ý nguyện !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, bèn quỳ ngay xuống đất vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằng giọng nói trang trọng thưa:
- Công việc là như thế đấy ! Vã n sinh hôm nay gặp được lão sư, thực là đại phước, đại hạnh !

Trường Hồng lão nhân mỉm cười hỏi tiếp:
- Có phải thiếu hiệp muốn bảo lão hủ đem những tình hình, phong thủy xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiếu hiệp phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói mau:
- Vãn bối vốn có ý này, chẳng rõ lão sư người có ...
Trường Hồng lão nhân mau miệng cướp lời:
- Việc này rất dể, chúng ta cùng là người của võ lâm thì công việc dễ như trở tay, chuyện có chỉ khó sao lại chẳng làm !
Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:
- Vãn hạ xin tạ Ơn trước !
Trường Hồng lão nhân khoát tay chận lời bảo:
- Chẳng dám ! Chỉ là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất một thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thật của lão bang chủ hầu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có soơn lam độc thủy, thú dữ linh cầm bấy giờ thiếu hiệp có thể noi theo đó mà vào xứ Miêu Cương ... như thế có tiện hay chăng ?
Ngay lúc Trường Hồng lão nhân nói chuyện, Âm Dương Ma Kiếm Đăng Công Ngươn mấp máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấy lần đều bị Trường Hồng lão nhân đưa mắt ra hiệu cản lại.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đến thần sắc cả hai, nên vòng tay thi lễ nói:
- Nếu được như thế, thì còn gì bằng, vãn bối xin ghi xương khắc cốt, ơn này không biết lấy gì cảm tạ !
Trường Hồng lão nhân lại gật gù, mỉm cười:
- Chẳng qua thời gian trên mười ngày. Thiếu hiệp chờ đợi có lâu lắm không ?
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói:
- Tại hạ đâu dám gấp ! Lão sư vì tại hạ mà tổn hao tâm huyết dù thế nào vãn sinh cũng cố gắng chờ đợi !
Trương Hồng lão nhân trầm giọng bảo:
- Như thế ... càng hay ! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh cầu xin thiếu hiệp chớ nên thối thoát nhé !
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, bèn cúi đầu nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiếng đáp:
- Ngoài việc bức lụa hồng trong ruột kiếm ... ngoài ra các việc khác vãn sinh không từ chối ... !

Trường Hồng lão nhân cười ngất, tiếng cười làm chấn động mái ngói, phát ra tiếng ong ong ngân dài bất tuyệt ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 60
Kết Nghĩa Trường Hồng Lão Nhân

Trường Hồng lão nhân cười ha hả, một phút sau mới điềm đạm trả lời:
- Lão hủ sẽ bỏ ra mười lăm ngày công tác, vì thiếu hiệp mà vẽ một bức họa đồ xứ Miêu Cương, như thế thiếu hiệp không phải lo gì nữa. Vậy thiếu hiệp hãy thay lão hữu chịu nhọc, chỉ điểm cho nữ tiểu đó một vài chiêu pháp !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua trầm ngâm nghĩ ngợi, bèn cất tiếng cười khổ sở nói:
- Lão sư cần vãn bối chỉ điểm kiếm pháp cho Đằng cô nương ư ?
Trường Hồng lão nhân gật đầu bảo:
- Phải đấy thiếu hiệp ! Chẳng nhẽ thiếu hiệp phụ lời yêu cầu của lão hủ ?
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu không trả lời mà thầm suy nghỉ:
"Nếu không ưng thuận, lẽ tất nhiên Trường Hồng lão nhân đâu hứng vẽ bức đồ bản xứ Miêu Cương, thì ta vượt ngàn dặm đến xứ Mèo, sẽ gặp ít nhiều cảnh khốn, và biết đâu trúng phải sơn lâm độc chướng, mà bỏ thây chốn rừng hoang núi thẳm, thân xác sẽ mục nát cùng cỏ cây hòa mình vào đất lạnh. Chi bằng ta tạm đồng ý ưng thuận.
Trong khi chờ đợi Trường Hồng lão nhân vẽ bản đồ xứ Mèo thì cũng vừa đúng cái ngày mà chính mình đã ước hẹn với Ba vị phủ quân Vân Vụ phái tại bên ngoài thành Phượng Hoàng, vã lại sự chỉ dạy kiếm pháp cho Đằng Hồng Tiêu chỉ là lời hứa suông, bằng cớ là chỉ điểm cũng được mà không chỉ điểm cũng được, ta cứ chỉ dạy qua loa, thì đã đến kỳ hạn, nhận bức họa đồ. Nghĩ đến đây, chàng bèn quyết định, mỉm môi cười gượng nói:
- Chỉ điểm vãn bối đâu dám nhận. Đằng cô nương biểu diễn vài chiêu, thì việc này vãn sinh đâu dám trái lệnh !
Trường Hồng lão nhân gục gặt đầu, nghiêm trang bảo:
- Thiếu hiệp, hứa là phải giữ tròn nhé !
Vừa nói dứt, lão nhơn xê mình bước tới trước mặt Âm Dương Ma

Kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay thi lễ nói:
- Lão bang chủ ! Xin bang chủ cho mượn tạm gian tịnh thất, để lão hủ giúp Cừu Thiên Hiệp vẽ bức họa đồ xứ Miêu Cương, về phần kiếm thuật truyền cho lệnh ái, đã có vị Thiên hạ đệ nhứt kiếm chỉ điểm ... lẻ tất nhiên.. hạ. ha lão hủ hy vọng ... điểm đá hóa vàng ... ha !
Nguyên Trường Hồng lão nhân thấy Cừu Thiên Hiệp cự tuyệt mãi vấn đề hôn nhân, sợ e kế hoạch đã định bị đỗ vỡ, nên vị lão nhân nảy sanh ra một phương pháp để cho Cừu Thiên Hiệp và Đằng Hồng Tiêu gần nhau, vì liệu định trai tơ gái lứa kề nhau, lâu ngày sẽ nảy sanh ra sự cảm mến, với lại cả hai đem kiếm thuật ra tỉ thí làm gì chẳng tay kề, mắt tựa từ tình cảm biến ra tình yêu chẳng bao lâu, vô hình trung nước đến lương thành, không mưu mà hợp.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn con người lão luyện già dặn, há không biết thâm ý Trường Hồng lão nhân hay sao, do đó lão gật gù tỏ ý ...
Quả nhiên ...
Ngày hôm sau, Cừu Thiên Hiệp thức dậy rất sớm, cùng với Đằng Hồng Tiêu ra bãi cỏ sau viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp.
Lúc đầu, Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra những chiêu hư ảo, rất tầm thường, đưa ra nghiên cứu tỉ luận với Đằng Hồng Tiêu.
Đằng Hồng Tiêu quá chơn thật, cứ y theo sự chỉ điểm của Cừu Thiên Hiệp, mà khổ công luyện tập, chỉ vài ba lần truyền diễn, nàng đã thuộc làu làu, cũng nhờ nàng có một trí tuệ thông minh hơn người thường, nói một biết ba, lại thêm ôn hòa, mềm dẻo, thực là một cô gái có tính rất cao quí, khiến người đến kính phục ... nể vì.
Một ngày, hai ngày rồi ba ngày.
Đến ngày thứ ba, Cừu Thiên Hiệp bỗng thấy lòng mình rạo rực xao động, chỉ vì tình cảm đã bị Đằng Hồng Tiêu xâm chiếm dần dần.
Chàng bắt đầu đem những người bạn gái ra so sánh.
Bích Lệ Hồng, không có nết tao nhã như Đằng Hồng Tiêu.
Nhan Như Ngọc lại kém hơn nàng sư mềm mỏng, thậm chí đến Diêu Man công chúa lại kém hơn nàng về tài sắc.
Đằng Hồng Tiêu còn một đặc tính là thành thật, lại lập chí hướng về võ nghiệp, không điêu ngoa xảo mị, chẳng lả lơi đùa bỡn, duy có đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời, tuy không thuộc loại "Mị nhãn câu hồn thuật của Ngũ Diệu Yêu Hồ" nhưng có những tia hấp dẫn đến độ mê hồn.
Cừu Thiên Hiệp có một cảm giác, dường như vị cô nương đã cởi mở

cõi lòng chính mình, hùng độ và sự chơn thật của nàng khiến chàng dần dần bắt đầu trò chuyện.
Nguyên Đằng Hồng Tiêu học tập kiếm thuật là môn Âm Dương Kiếm gia truyền, nhưng thân thể của nàng đầy hào khí nội công, lại được Trường Hồng lão nhơn chỉ dạy vì thế con người nàng trở thành cô gái gương mẫu.
Vì thế, tâm tư của Cừu Thiên Hiệp đến đổi thái độ Ởm ờ lúc trước không còn nữa, mà trái lại chàng tận tâm chỉ dạy kiếm thuật cho Đằng Hồng Tiêu, thắm thoát năm ngày qua, chàng đã truyền cho Đằng Hồng Tiêu bốn chiêu "Thường thắng bát kiếm" rút trong pho Thiết thư tuyệt học.
Đằng Hồng Tiêu một lòng một dạ luyện tập, kết quả được bảy tám phần.
Cừu Thiên Hiệp đối với Đằng Hồng Tiêu không còn tỏ ý lạnh nhạt như trước, mà trái lại rất sốt sắng và vui vẻ hơn lên ...
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn thường lưu ý đến hành động của con gái và Cừu Thiên Hiệp, lão lấy làm hoan hỉ thầm, một mặt âm thầm chuẩn bị hôn lễ.
Thắm thoát đã đến ngày thứ mười.
Sáng sớm Cừu Thiên Hiệp đã trở giấc, tìm đến gặp Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn nói rõ cái ước hẹn giữa chàng với Tam đại phủ quân Vân Vụ phái và Nộ sư kim hống tại ngoại ô thành Phượng Hoàng, ý muốn đến nơi ước hẹn.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn sớm biết việc này do hai tên đầu mục Bài bang báo cáo tường tận, khi nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lão phá lên cười ngất, đưa tay vổ nguực nói:
- Thiếu hiệp ! Việc này xảy ra tại phần đất của bổn bang, thì phải do Bổn bang đảm trách, không nhọc lòng đến sự lo lắng của thiếu hiệp.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nghiêm sắc mặt đáp:
- Lão bang chủ ! Việc này do vãn bối đề ra, không lẽ thất lời, vả lại việc này do cá nhân của vãn bối, đâu dám làm kinh động đến quí bang, hơn thế nữa quí bang với Cửu đại môn phái tuyệt vô hiềm khích, há vì cá nhân của vãn bối mà mất niềm hòa khí hay sao !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay rút thanh đoản kiếm đưa ngay trước mặt, cất tiếng nói to:
- Lão hủ nhứt quyết thay thiếu hiệp, hành động trong mọi mặt, nếu sắp may mắn can qua sẽ biến thành Ngọc niện, còn trái lại lão hủ quyết lấy

chữ "Thí" mà kết liễu !
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu ngoay ngoảy nói:
- Không thể được ... muôn ngàn lần không được, vãn bối cảm biết là đủ lắm rồi !
Đằng Công Ngươn phá lên cười ngất nói:
- Còn hơn thế nữa thiếu hiệp ạ ! Lão hủ đã phái Địa đường chủ đến trước đêm rồi !
- A !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng kinh ngạc, bằng giọng nói khẩn thiết đáp:
- Lão bang chủ ! Vãn bối tối trọng chữ tín, chỉ muốn một mình đến nơi ước hẹn mà thôi ... lão bang chủ, người ...
Chàng nói đến đây bỗng nghẹn lời, gương mặt đỏ au lên như quả đào chín gất, bằng giọng thành thật nói tiếp:
- Lão bang chủ, người quá thương, thành ra mất thanh danh của vãn bối, xin lão bang chủ tha thứ, câu chuyện đêm nay vãn bối xin lão bang chủ, cấp tốc gọi các vị bang chúng quay về Thần Châu, còn về phân kiếm thuật, lệnh ái đã học xong "thường thắng bát kiếm" là vừa đủ !
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn cau mày khó chịu nói:
- Vân vụ môn và Cửu đại môn phái liên kết nhau thì không thiếu gì cao thủ, chỉ sơ ... y Cừu Thiên Hiệp không để lão nói hết lời, bèn cau mày nói:
- Lão bang chủ ! Dù dầu sôi biển giáo, tại hạ cũng nhất quyết đi một mình, xin lão bang chủ thứ lỗi cho !
Giọng nói của chàng cứng rắn như đinh đóng vào cột, hùng độ và uy nghiêm chí cực.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn xịu mặt, lão thở dài thường thượt, tỏ vẻ thất vọng bảo:
- Nếu thiếu hiệp mãi cố chấp, thì phải đành như vậy chứ biết sao ? Chỉ tiếc cho lão hủ đã tốn công vô ích !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội vàng vòng tay thi lễ, bằng giọng hào hùng nói lớn:
- Canh ba chẳng về, thì tới canh năm, hiện giờ vãn bối xin cáo từ !
Nói xong, chàng quay mình ra sau, bước rất nhanh ra cổng Bài bang, nhắm hướng Phượng Hoàng thành trổ thuật khinh công chạy như tên bắn.
Cừu Thiên Hiệp vào đến Phụng Hoàng thành thì trời đã xế chiều, chàng

toan đi tìm một ngôi khách điếm, trước là ăn uống sau là hỏi thăm Thủy Nguyệt đình xa gần ở đây.
Bỗng nhiên ... Từ trong ngõ hẽm nhảy phóng ra một người, chạy đến bên mình Cừu Thiên Hiệp lên tiếng bảo khẽ:
- Thiếu hiệp ! Xin dừng một bước có vài lời, mời thiếu hiệp rẽ qua phía hữu !
Cừu Thiên Hiệp quay phắt lại nhìn người lạ, tưởng ai khác, không ngờ là Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê, Bài bang Địa đường chủ, tuy chàng ngạc nhiên về việc xuất hiện thình lình của hắn, nhưng xét biết hắn vâng lệnh bang chủ, tất cả đều vì chính mình mà lại đây, lại thêm mấy vẻ mặt hắn có những tia khác lạ dị thường, dường như có một việc tối quan trọng, nên chẳng hỏi gì cả mà cất bước rẽ qua con đường nhỏ bên hữu.
Con đường nhỏ này lại có một tòa Miếu ông Địa.
Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê hết bước bên trái lại quay bên phải, khi nhận thấy bốn phía không người, nhanh như cánh hồng chạy vọt vào Miếu ông Địa, hắn đứng trong miếu đưa tay ngoắc lia Cừu Thiên Hiệp:
- Thiếu hiệp, xin mời vào đây !
Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ hơ hãi của gã, bèn mỉm cười nói:
- Tiểu đường chủ ! Có lời gì cứ bảo có sao đâu !
Trại Ngộ Không chẳng đáp lời, đợi Cừu Thiên Hiệp bước qua ngưỡng cửa miếu, hắn lẹ tay khép nhanh cánh cửa, lại dẫn Cừu Thiên Hiệp đi lần vào chánh điện, nguyên ba vị đường chủ của Bài bang đã ứng trực tại đó bao giờ.
Bọn chúng vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp vội đứng dậy vòng tay nói:
- Thiếu hiệp đi một mình sao. Bang chủ ...
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên nói:
- Các vị đã nhọc lòng quá lắm ! Chẳng nhẽ hôm nay Phượng Hoàng thành có xảy ra việc gì đại sự, và sự ước hẹn của tại hạ đã hỏng rồi cũng nên.
Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê, đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa khẽ trả lời:
- Thiếu hiệp nhìn thấy cớ sự đêm nay, hoặc thiếu hiệp đổi lại kỳ ước hẹn, hoặc là không đến dự là hay hơn cả !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mắt trợn tròn, mày tầm dựng ngược, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo to:

- Hừ ! Tiểu đường chủ xem tại hạ quá nhẹ thế !
Tiêu Đình Khuê tái mặt, bằng giọng nói chân trọng run run đáp:
- Bỉ phu đâu dám thế ! Chỉ vì, hôm nay trong ngoài Phượng Hoàng thành, cao thủ tề tựu trùng trùng như mây, toàn nhân vật hai phái Cửu Hoa và Vân Vụ, vì ước hẹn mà đến, có thêm hai ba mươi người toàn là ...
Cừu Thiên Hiệp khoát tay chận lời, lại cất giọng trầm hùng cười bảo:
- Hà hà ! Được như thế là hay lắm ! Tại hạ còn mong cho toàn thể nhân vật Cửu đại môn phái kéo rốc đến đây, để tại hạ hỏi thăm chúng nó xem, tại sao lại phụ nghĩa thất ước, không đến dự buổi hội trên Hương Lô Phong, Cao sơn Thiếu Lâm tự !
Thiên Đường, đại đường chủ là vô ảnh khách Mạnh Khả Chấn, sắc mặt nghiêu trang, lời lẽ chí trọng nói tiếp:
- Cửu đại môn phái, tuy không kéo rốc toàn bộ đến đây, nhưng số cao thủ ẩn phục không ít !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười dõng dạc bảo:
- Đa tạ các vị ! Xin các vị lập tức trở về Thần Châu, công việc của tại hạ, sáng trưa hoặc tối nhứt định đến nơi ước hẹn với bọn chúng một mình, khi xong việc sẽ trở về tái tạ ân bang chủ !
Chàng nói xong toan quay mình bước đi.
Đột nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên:
- Hãy chậm lại !
Nhanh như chớp, tà áo phất mạnh trước gió, Bài bang tám mươi mốt lộ "Đô báo đầu" Túc địa thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện, hắn bước nhanh đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ rất kính cẩn:
- Kính bẩm thiếu hiệp ! Đêm nay buổi hội tại Thủy Nguyệt đình đã biến thành đại sự suốt mười năm trên chốn giang hồ mới có lần thứ nhất, không kể cao thủ của Cửu đại môn phái đến gần hết, mà còn có Mười xứ bang hội bị Vân Vụ môn dùng Phi khích truyền thư khích họ, nên Mười xứ bang hộ phái rất nhiều cao thủ. Theo sự nhân xét của tiểu chức, bọn chúng đổ xô đến đây không phải vì báo cừu rửa hận mà chỉ vì .... !
Hắn nói đến đây lại ngập ngừng không dám nói hết lời, mà giương đôi mắt thau láu nhìn Cừu Thiên Hiệp lom lom, dáng điệu rất khép nép sợ sệt.
Cừu Thiên Hiệp quá tức cười hỏi ngay:
- A ! Vậy ra chúng nó còn luận bàn đến gì nữa sao ?

Liễu Như Phong trầm ngâm giây phút, mới gượng trả lời:
- Chỉ vì chúng nó nói muốn toan đoạt quyển thiết thơ của thiếu hiệp !
Cừu Thiên Hiệp cười ngất bảo:
- Ồ, như thế càng hay chứ có sao đâu, mà Đô báo đầu phòng ngại ! Dù cho bọn chúng có giết được Cừu Thiên Hiệp này, vẫn chưa chắc lấy được Thiết thư ?
Vừa nói dứt, chàng giương đôi mắt nhìn vào mọi người, trong ánh mắt chiếu ra những tia uy nghi lạ, sau cùng chàng cho tay vào bọc lôi ra một quyển sách giu? mạnh.
Ánh bóng đen ô như màu huyền xứ Đôn Dương bị giu? mạnh, phát ra những tiếng thép rít vang dậy.
"Thiên tàng thiết hạo khí thơ" có tám tờ sách bằng lá sắt, phát ra tiếng kim, ngọc chạm nhau, tựa hồ như trời gầm nho nhỏ, làm rung động cả lòng người.
Bài bang chúng nhơn vừa trông thấy rúng động tận đáy lòng, mỗi người đều chớp nhanh đôi mắt dường như đấy là lần đầu tiên họ mở mắt chào đời, một quyết tuyệt thế kỳ thơ bày ra nhan nhãn trước mặt họ ... giữa lúc chúng Bài bang đang ngơ ngác ...
Đột nhiên, bóng người chớp nhoáng xuất hiện, sau ngôi thần án Thổ Địa, nhảy tung ra ngoài hai bóng người, chẳng trước chẳng sau nhứt tề đông xáp lại bên Cừu Thiên Hiệp.
- To gan thật !
Cừu Thiên Hiệp vừa hét lên, vừa tung mình nhảy ra ngoài hàng trượng, đồng thời đẩy nhanh ra một chưởng.
- Bùng ! ... Ào.. ào !
Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay đầy đất, cây vân văng bắng tứ tung, chiếc thần án bằng mộc hương bị ngọn chưởng phong của chàng đánh bể vụn, đồng thời đẩy lui vào góc tường.
Cừu Thiên Hiệp phá cười:
- Ha ... ha !
Một giọng nói trầm lạnh vang lên:
- Hay cho tiểu tử, quả nhiên ngươi có vài phần hỏa hầu !
Bấy giờ, cơn khói bụi bốc loảng giữa điện, hiện ra hai người, đứng sừng sửng như hai pho tượng trước thần án.
Một người mập mạp đầu to, tai lớn, mắt lộ mày hùng, lỗ mũi tròn như mũi lân, hai môi mỏng vành.
Một người nữa, lại ốm nhom không tưởng được, tựa như cây sào tre,

mày dài, mắt sáng, môi đỏ, tai dài, đôi mắt chiếu ra những tia sáng khiếp người, chứng tỏ hắn là tay nội lực tột đời, bên hông tả lại đeo lủng lẳng một thẻ bài màu tía, giữa thẻ bài có khắc một chữ "Hồng" to bằng nắm tay.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vừa trông thấy cả hai, mặt mày biến sắc, xê mình đến một bên Cừu Thiên Hiệp bảo khẽ:
- Thiếu hiệp gã mập mạp là một tay Lục lâm hào khách, ngang dọc khắp giang hồ có biệt hiệu là "Song chỉ đoạt mệnh" tên là Chư Thắng, còn gã ốm tong chính là Bang chủ Thế Vân bang, xưng hiệu là "Thất bộ truy hồn" tên là Hồng Kiện Hành toàn là những tay độc địa nổi danh, vậy thiếu hiệp nên cẩn thận mà đối phó với chúng nó.
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, tay hữu giơ cao thiết thư quay một vòng tròn, thuận tay cho vào bọc ... bằng giọng trầm nặng quát lên như sấm nổ:
- Các ngươi đợi ta để làm gì ?
Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng mím chặt vành môi mỏng, bằng giọng nói âm ma như quỷ ru hồn ngoài mộ địa:
- Nghe nói "Thiết thư" là vật báu của võ lâm, nên ta tìm đến xem cho biết !
Cừu Thiên Hiệp quét tia mắt lạnh nhìn Chư Thắng trầm giọng:
- Hừ ! Nếu như thế, ngươi đã xem mãn nhãn rồi, tại sao còn chần chờ ở đây, hay là đợi Cừu mỗ tóm đầu quẳng ra cửa ?
Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng giận tái mặt, toan lớn tiếng trả lời.
Đột nhiên ... Thể vân bang chủ Thất bộ truy hồn Hồng Kiện Hành bước xem tới trước, hai tay đánh phét vào nhau, căm phẫn tiếp lời:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ai bảo ngươi đứng ra thay mặt bọn Yêu Cơ, Chung Nam Sơn mà đả thương môn hạ của Bổn bang là Tam tinh, Tứ tý, hôm nay may mắn gặp được ngươi ... Vậy ngươi còn gì để nói hay không ... hầu bổn bang chủ tiện tay tế độ !
Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói:
- Hừ ! Đừng giả nhân giả nghĩa, các ngươi đến đây là vì "Thiết thư" chứ không vì trả thù cho môn hạ ... Các ngươi đã bị Vân Vụ bang dùng khích thơ dẫn đến đây để làm trò cười cho thiên hạ, ngươi đường đường là một Bang chủ lại kết liên với gã họ Chư một tên độc cước cường đạo, để chống lại ta phải chăng ? Thật, to lo hộ sanh mạng của ngươi đấy, thế nào ... Thể Vân bang chủ không sợ mất thể diện với giang hồ các giới hay sao ?

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành giận tái mặt, lão rống to như hổ đói:
- Gã họ Cừu ! Cái món nợ Tam tinh, Tứ tý ngươi phủ nhận phải không ?
Cừu Thiên Hiệp nhướng mày, cười khẩy bảo:
- Xì ! Tam tinh Tứ tý không chịu nổi một kích. Huyền cung đủ sức đoạt mạng cả hai loại chúng nó, cần gì tại hạ phải trợ lực, người là một bang chủ chẳng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng !
Thể Vân bang chủ quá xấu hổ thành giận dữ, cất tiếng quát to:
- Ngươi đừng lắm lời vô ích, ta lại đây là một đoạt mạng ngươi, hai là đoạt Thiết thư !
Cừu Thiên Hiệp cười khẩy nói to:
- Hay nhỉ ! Để xem tài cán của ngươi đến đâu !
- Hay lắm ! Hãy xem chưởng pháp của ta đây !
Vừa hét dứt, đôi chân lão nhích động, hai vai đảo ngược, tay tả tay hữu phất một chiêu Khai môn kiến gan là một chưởng danh gia chiêu pháp.
Cừu Thiên Hiệp cười khinh mạn gay gắt bảo:
- À ! À ! Chiêu pháp của ngươi chẳng giết được ruồi !
Không thấy chàng di động, cũng không thấy chàng thủ thế, ngườI như luồng kim quang đứng sửng, chẳng tránh không lùi, tay tả vẫy nhẹ ngầm đưa ra chiêu thế, hữu chưởng đẩy mạnh ngầm chứa võ văn nội lực, đồng thời buộc miệng gắt to:
- Lui ! ....
Kình phong túa ra như mưa bảo, cuộn thành tiếng gió "rì rào" bay xuống ngang người Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành, thế mạnh như ngàn đợt sóng trào.
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành không thể tưởng tượng nổi Cừu Thiên Hiệp có nguồn nội lực phong phú như thế, cho nên nhác trông thấy hai luồn kình đạo đến gần, bèn cất tiếng cười nhạt nói:
- Hừ ! Tiểu tử ngươi sẽ ....
Tiếng "chết" chưa thoát khỏi vành môi thì hai đạo kình phong như bức vách đổ ngã đập vào mình, lực đạo trầm hùng không còn cách nào cự đương lại, khiến hắn thất đảm kêu lên:
- Trời ! Nguy ...
Thân mình của Thể Vân bang chủ như quả bóng đá, lồng lộn giữa khoảng không, văng bắn ra ngoài hơn hai trượng, hắn không dám lưu lại lâu, thuận đà nhảy tuốt ra gần cửa điện, rơi xuống giữa gian miếu,

đôi mắt đượm đầy tia sợ sệt, nét mặt nhuộm rõ sắc kinh hoàng.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế liền phá lên cười nhạt, cất giọng trầm nói:
- Đầu hùm đuôi thỏ ! Tưởng ngươi là hạng người khá, không ngờ lại tệ như thế !
Song chỉ đoạt hồn Chư Thắng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ kích một chiêu, rồi ngưng bặt ... hắn đứng một bên, nhưng không nhận ra luồng thấp lực của Cừu Thiên Hiệp, dó đó đôi mắt láo liên, hướng vào Hồng Kiện Hành hỏi:
- Hồng bang chủ ! Ngươi làm sao thế ?
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành đưa gương mặt khỉ gầy đét nhìn vào Chư Thắng vẻ mặt thoạt trắng thoạt xanh, nghiến răng kêu ken két nói chẳng ra lời, một khắc sau khi định thần hắn hét lên:
- Tên tiểu tử, có tà thuật ... hãy đề phòng !
Cừu Thiên Hiệp nhìn "Song chỉ đoạt hồn" Chư Thắng mỉm cười hỏi:
- Chư các hạ ! Có phải ngươi muốn tỉ thí với tại hạ chăng ? Nên nhìn gương bang chủ Thể Vân bang !
Song chỉ đoạt hồn Chư Thắng là kẻ chưa đến sông Hoàng Hà còn rạo rực, nghe Cừu Thiên Hiệp hỏi, chiếc đầu to như quả dừa "hung" lắt lư từng chập, đôi gò má phúng phính đầy thịt lại run giật từng hồi, tiếng nói như heo bị thọt huyết hét to:
- Tiểu tử ! Chư gia gia, chưa tìm ngươi thì ngươi đã dẫn xác đến, chẳng khác nào dê vào hang cọp, chuột đến tìm mèo ... chắc là ngươi khó sống rồi !
Cừu Thiên Hiệp cười sặc sụa bằng lời nói khinh mạn quát ầm lên:
- Ngươi muốn động thủ lắm sao ? Chẳng nên gấp làm gì ... ngươi cố mà vận dụng toàn lực đưa ra thì thố, nếu không thì ... vị bang chủ Thể Vân thế nào ngươi thế đấy !
Song chí đoạt hồn Chư Thắng giận run lên không phân phải, mà gầm lên như hổ dữ:
- Hay cho tiểu tặc ! Ngông cuồng quá lễ, hãy tiếp chưởng của Chư gia gia ... !
Hắn vừa nói vừa động thủ, thân mình ột ệch, nhưng đưa ra chiêu thế lại không chậm tí nào, hai tay đều vươn ra hai ngón, thi triển chiêu "Chỉ thiên họa địa" trên kích mạnh vào "Sơn căn" dưới công ngay "Đơn điền huyệt", quả nhiên mạnh bạo như hổ nhấn đúng tầm huyệt đạo, Song chỉ đoạt mệnh thực xứng danh.
Cừu Thiên Hiệp to gan, mật lớn không lộ chút gì sợ hãi thấy đối

phương sử dụng "Song chỉ" bèn ngầm vận chân khí che chở huyệt đơn điều thân mình lại đứng im bất động, đợi bốn ngón tay điểm đến mình chừng một tấc, lúc đó chàng mới nhích mình, dùng thuật "Lôi hoành cửu chuyển" đảo lộn một vòng đã bước ra sau lưng "Song chỉ đoạt mệnh" thâu phép thực kỳ hình dị trạng.
Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng vùa đẩy ra hai ngọn chỉ phong đối phương đột nhiên biến mất, khiến hắn cả kinh quay đầu ra sau lưng. Nhưng tiếc thay, trước mặt hắn một đạo kình phong to như quả bay lông lốc đánh mạnh vào lưng hắn, chiêu thế hiện quá thình lình chỉ kịp kêu rú lên:
- Ối chao ! Nguy mất !
- Ầm !
Một tiếng động mạnh vang lên, thân mình to béo của Chư Thắng bị đạo kình phong bốc ngược lên cao hàng trượng, và đẩy rơi vào góc điện, tay chân hắn quờ quạng chới với như múa, hắn ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, tím mặt nói chẳng ra lời.
Chúng nhân của Bài bang cả sợ lẫn mừng, chúng buột miệng kêu lên cổ võ ...
vang dậy.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy bộ tịch của hắn bèn mỉm môi cười nhạt, bằng giọng nói kiêu ngạo quát to:
- Nghe tên không cần gặp mặt, các người thật chẳng ra cái thá gì cả, thật là một phường hư danh, vô học ... ! Đáng thương hại vô ngần !
Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng gượng chống tay đứng dậy, gương mặt phì nộn nhăn lên một cách thảm hại, hắn không dám gây với Cừu Thiên Hiệp, mà quay sang cự với chúng Bài bang:
- Hay lắm ! Các ngươi về bảo Đằng Công Ngươn lão tặc, ta thề sẽ đòi món nợ này !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 61
Giận Đánh Bang Chủ Thể Vân

Bang chúng Bài bang, người người đều biến sắc, chúng nổi giận xung thiên vì "Song chỉ đoạt mệnh" Chư Thắng dám ngang nhiên nhục mạ vị bang chủ, do đó kẻ quyền, người chưởng múa ra toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp nhanh hơn, nhấc mình bước đến trước mặt Chư Thắng bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm:
- Nợ có chủ, cáo có người, ngươi chớ ăn nói quàng xuyên như thế ! Tất cả mọi việc ở đây đều do Cừu Thiên Hiệp này đảm trách.
Đoạt mệnh song chỉ Chư Thắng thẹn muốn bể mặt, hắn gượng gào to lên:
- Rồi đây sẽ có người lột da ngươi, Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ !
Ngay lúc đó, một tiếng "sột" vang lên như gió rít.
Đạo bạch quang như vệt khói trắng, phá gió bay như rên, nhắm ngay "huyệt thái dương" của Cừu Thiên Hiệp xẹt nhanh tới, mau hơn đốm sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.
Bang chúng Bài bang vừa trông thấy, tất cả thất đảm kinh hồn buột miệng la lên thất thanh:
- Thất bộ truy hồn yến !
Cừu Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tống mạnh chiêu "Lôi hành cửu chuyển" vừa thi triển, đã tránh thoát mũi ám khí một cách tài tình, khiến chàng cả sợ toát mồ hôi.
- Phập !
Mũi ám khí sáng rỡ hình cánh yến, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệ con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve, mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng "ong ong" vang dậy.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy cơn giận đã xung tràn khắp cơ thể. Chàng cau mày, trợn mắt, quát to như sấm nổ:
- Đường đường một vị bang chủ, mà ám toán như kẻ thất phu !
Lời nói chưa dứt.
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành đang đứng núp sau góc cột miếu hắn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát khỏi tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy tức giận bồi hồi, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, với tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu, thuận thế vươn thẳng tay ném mạnh vào mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.
"Vút ! Keng !" Giữa không trung, hai mũ phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi "Thất bộ truy hồn yến" đua nhau rơi xuống đất.
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành nghe ám khí chạm nhau, khiến hắn

uất hận rống lên:
- Thêm ...
Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cừu Thiên Hiệp không đợi hắn phóng "thêm" mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt chàng nhìn nổi tốc độ, thoắt một cái chàng đã đến bên Hồng Kiện Hành, quát lên một tiếng như trời gầm:
- Thâu ám khí lại mau !
Trong tiếng hét, chàng đệm thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đối phương.
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành nhìn thấy đạo kình phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiến hắn thất kinh kêu lên một tiếng ối ! Tay chân rụng rời, thân mình bị đạo kình phong bốc văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.
Đột nhiên ...
- Ầm !
Một tiếng nổ như trời long đất lở, cây cột diện lớn cả ôm bị đạo kình phong của Cừu Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cừu Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thần tượng giữa viện tự bao giờ.
Bài bang bang chúng luôn cả Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, không ai bảo ai tất cả vận dụng khinh công chạy túa ra ngoài viện.
Nguyên vì Cừu Thiên Hiệp quá giận Thể Vân bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chưởng cốt ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồi chiêu thế, để đạo kình phong chém ngã cột viện thị uy.
Thật vậy, chưởng pháp của Cừu Thiên Hiệp vượt đến trình độ siêu việt, không kể Thể Vân bang chủ và Song chỉ đoạt mệnh kinh tâm vỡ mật, mà luôn cả bang chúng Bài bang người người đều xám mặt kinh hồn, há miệng song chẳng nói ra lời.
Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phừng phừng, thân mình chàng như con phượng bay vọt lên cao tràn qua tả, đảo qua hữu, lại nghe chàng cất tiếng nói cực to:
- Các ngươi chạy đi đâu ! Ngươi ... đứng im mau !
Giữa lúc mọi người chưa kịp thở thì Cừu Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vượn, tay hữu chộp vào người Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành tay tả đã nắm chặt Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, cả hai vô phương vùng vẫy, chàng trầm giọng quát:

- Các ngươi nói mau ! Cần thiết thư hay cần mạng người. Nói !
Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng mặt như gà cắt tiết, run rẫy kêu lên thảm hại:
- Buông ta ra ! Buông ta ra ! Gia gia chưa tìm thấy sự thật ! Chưa nghĩ đến ... gì cả !
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành run lên bần bật cố gượng kêu rống liền miệng:
- Buông ta ra ! Ngươi tự hào là khí phách, như thế này chẳng phải ám toán hay sao ? Buông ta ra ... tiểu tử !
Cừu Thiên Hiệp liền vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồng thời trầm giọng bảo:
- Vô danh tiểu tử ! Theo lời nói của các ngươi hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các ngươi đâu ! ...
Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào hai vai của hai người, lại cao giọng nói tiếp:
- Ta sẽ giúp các ngươi dở sống dở chết, chuyển nghịch huyệt đạo xem các ngươi còn lời gì để nói !
Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp toan bấm vào tử huyệt Thế Vân bang chủ và Song chỉ đoạt hồn.
Bỗng nhiên, một giọng nói ấm đồng vang lên:
- Xin thiếu hiệp chậm lại !
Tiếng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miếu đột nhiên mở hoác ra, từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiếc áo cà sa, tay cầm tràng hạt, mắt sáng, mày dài trắng như vệt bông, dáng điệu rất từ bi khả ái.
Cừu Thiên Hiệp nghe gọi vội ngước mặt lên xem khi trông thấy lão sư, chàng vội buông ngay yếu huyệt không điểm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện kim thân Ngộ Phi đại sư, cất tiếng hỏi to:
- Lão chưởng môn ! Đại sư đành rời Thiếu Lâm, đến Phượng Hoàng thành ... này hay sao ?
Giọng nói của chàng ngầm trách.. sự can thiệp này.
Phật diện kim thân Ngộ Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:
- A di đà Phật ! Thiếu hiệp vẫn mạnh khỏe đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiếu Lâm tự vào lúc Tàng kinh lầu bị trộm viếng, sự tôn kính càng tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường ! Vãn bối nhờ phúc trời vẫn mạnh.
Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, khi thoát khỏi tay thiếu hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngộ Phi đại sư, đồng thanh nói to lên:
- Ngộ Phi đại sư lại đây thật đúng lúc, đại sư là minh chủ của Cửu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lẽ công bình, đại sư người dạy cho ít lời !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:
- Công bình ? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được ! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi !
Giọng nói hiền lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:
- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cừu Thiên Hiệp đã mở vận sát kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời ... Lão chưởng môn, tại sao chẳng thay mặt các giới võ lâm mà phục hồi chánh nghĩa ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bĩu môi cười nhạt nói:
- Hừ ! Chánh nghĩa ? Các ngươi là phường bại hoại mà dám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao ?
Ngộ Phi đại sư vội khoát tay chận lời, bằng giọng nói từ hòa bảo:
- Thiếu hiệp ! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phần !
Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng bằng giọng nói nghiêm trang bảo:
- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấy làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điều lành cho đêm nay lấy lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lồi mặt đá, ai phải ai quấy lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót !
Giọng nói của Ngộ Phi đại sư âm trầm điềm đạm, lời trọng tâm dài, một là cố ý giục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện. Hồng Kiên Hành chưởng quản một bang phái, còn Chư Thắng là một lão gian cả hai há chẳng biết hay sao ?
Nếu lời nói này thốt ra bất luận từ cửa miệng người nào, người nói đó công lực có nghiêng trời lệch đất, cả hai nhất định sẽ nổi xung lên, xuất chiêu dụng võ, biến kẻ đối thoại thành kẻ cừu thù.
Nhưng lời nói này lại thốt ra từ cửa miệng Ngộ Phi đại sư, một bật trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trấn giang hồ, thì bọn chúng há

dám tị hiềm hay sao.
Vì thế, Hồng Kiện Hành và Chư Thắng dằn lòng nuốt hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biết phục thiện ... hầu thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai cất tiếng bảo nhau:
- Đại sư chỉ dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hội chúng ta lý luận vẫn chưa muộn, vậy chúng ta nên đến Thủy Nguyệt đình chờ đợi, đòi hẳn món nợ này !
Nói xong, cả hai liếc mắt ra hiệu, đồng quay mình một lượt, trổ thuật khinh công chạy như bay không dám quay đầu nhìn lại thổ địa miếu.
Ngộ Phi đại sư thở dài lẩm bẩm:
- Ôi ... Oan nghiệt ! Lạy đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ đề tâm ...
Cừu Thiên Hiệp thấy bóng cả hai biến khuất sau đầu ngõ, không lấy làm vui, dịu giọng nói tiếp:
- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát thật là quá dễ dãi !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười khổ sở nói:
- Lão nạp há không rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà "Đắc nhiên nhân xử, thả nhiêu nhân" ta nên tha thứ cho người, hơn cầu người tha thứ cho ta, thiếu hiệp tạo nên công đức ! Lão nạp sẽ vì thiếu hiệp mà cầu Phật gia hộ !
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:
- Không dám ! Đám sư quá từ tầm !
Bấy giờ Tam đại đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, Đô báo đầu thuộc hạ của Bài bang nhất tề bước tới làm lễ ra mắt Ngộ Phi đại sư.
Ngộ Phi đại sư chắp tay đáp lễ liền liền, một mặt nói:
- Qúy bang, lão bang chủ có đến đây không ?
Cừu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:
- Đằng bang chủ toan cùng vãn bối đến đây, song vãn bối đã tạ ân, không muốn nhọc lòng !
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bằng giọng nói êm trầm bảo:
- Này thiếu hiệp ! Bây giờ kiến văn của thiếu hiệp khá rộng, thiếu hiệp thấy chứ.
Những điều ân oán xảy ra không ngớt trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khóc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ ! Theo ý

kiến thô lậu cu/a lão nạp, xin chư vị Bài bang và Thần Châu là điều tốt hơn cả !
Bài bang chúng nhân chưa kịp trả lời. Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp:
- Đại sư nói chí lý đấy, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thần Châu là hơn, các vị nên bẩm lại lão bang chủ nói tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thần Châu, sẽ gặp lại lão bang chủ tạ lỗi !
Bài bang chúng nhân đồng kêu lên một lượt:
- Thuộc hạ đã vân lệnh bang chủ, tham dự buổi hội Thủy Nguyệt đình, nếu cải lại ...
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:
- Nếu lão bang chủ rầy phạt, Cừu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quí vị, xin quí vị nên vị tình tại hạ ... trở về Thần Châu ... chúc các vị vạn an ... !
Cừu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.
Bài bang bang chúng trông thấy ngôi thái đẩu võ lâm Ngộ Phi đại sư có mặt tại tràng, lại thêm Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cừu Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng tượng được, nếu lưỡng lại nhúng tay vào ắt mang họa dễ như bỡn, vì thế họ họp nhau thương lượng một lúc lâu, bấy giờ Vô ảnh khách bước ra vòng tay nói:
- Thiếu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:
- Các vị quá nhọc nhằn !
Bang chúng Bài bang thất kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:
- Xin tạm biệt thiếu hiệp.
Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngộ Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi miếu Thổ địa, nhắm hướng Thần Châu tấn phái.
Ngộ Phi đại sư đợi chúng Bài bang đi được một đỗi xa, bèn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:
- Thiếu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay ?
Cừu Thiên Hiệp ngẩn người ra, bằng lời nói chân thành đáp:
- Vãn bối không mảy may nghĩ ngợi, vì vãn bối là kẻ bị động hoàn

toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó ... cuộc hội có biến chuyển ra sao ... sẽ tùy cơ ứng biến ...
Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:
- Thiếu hiệp ! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin thiếu hiệp hãy nới tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về "Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn" và viên "Ngũ long huyết cầu" của Cửu Hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chi bửu, một mai bị mất đi, ta chớ nên lại làm lạ vì sự hy sinh của chúng nó. Vì đấy là một giá trị tuyệt đối, một báu vật di truyền trên mấy trăm năm của mấy môn phái đó.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:
- Những việc này đối với vãn bối chẳng mảy may liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện "Thượng thừa hoa pháp chân kinh" của tiền bối, hay là chuyện Kiếm phổ của phái Võ Đương bị mất trộm ... bốn câu chuyện na ná nhau như thế !
Ngộ Phi đại sư lại trầm giọng nói:
- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:
- Thật thế à ?
Ngộ Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói chân trọng tiếp lời:
- Hôm nay lão nạp đến đây chỉ vì nghe được tin tức quyển Chân kinh !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:
- Đại sư không tham dự buổi hội tại Thủy Nguyệt đình chứ ?
Ngộ đại sư nghiêm giọng nói tiếp:
- Lão nạp đã nhận được bức Phi khích truyền thư của Vân Vụ phái, nhưng không có ý tham dự, theo những điều lão nạp đã biết, đêm nay cao thủ không ít, nếu thiếu hiệp không nổi trận lôi đình, thật là phước đức cho nền võ lâm lắm đó !
- Đại sư ....
Cừu Thiên Hiệp chỉ kêu lên hai tiếng vội nín bặt chàng cau mày khó chịu, nói thầm:
"Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu !" Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:
- Vãn bối chẳng phải tên đồ tể khát máu, đại sư nên xét lại !
Nói xong chàng lại đổi giọng tiếp lời:
- Nhưng không rõ Thượng thừa hoa pháp chân kinh của quí tự lọt vào tay ai, vãn bối nguyện ra sức truy tầm cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của đại sư hai là rửa sạch vết nhơ cho thanh danh của vãn

bối phải mang !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười gật đầu nói:
- Tâm ý của thiếu hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là ... thủ phạm quyển chân kinh chưa nhất định, chỉ còn truy cứu xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cố gắng công chờ đợi.. sau này đòi lại vẫn chưa muộn ... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động !
Nói đến đây, lão sư đưa mắt nhìn trời.. còn quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo tiếp:
- Thiếu hiệp, giờ đã về chiều, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, khổ sở nói:
- Canh ba tại cuộc hội Thủy Nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bằng nhé !
Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:
- Lão nạp sẽ đến dự !
Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu, cất bước đi nhanh ra khỏi miếu Thổ địa, thoát mình đã mất dạng sau đầu ngõ.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo lưng đại sư đến khuất bóng, lòng chàng nổi lên bao nhiêu điều khó nghĩ:
"Thiếu Lâm chân kinh Võ Đương kiếm phổ, Vân Vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đều giống hệt nhau, ai là thủ phạm ? Ai gây ra những việc này rồi đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đến đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên thân được nữa ?" Chàng lại chép miệng rủa thầm:
"Nếu ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạn, mới thỏa lòng uất hận !" Cừu Thiên Hiệp vừa đi lần ra khỏi miếu thổ địa.
Bấy giờ, mặt trời đã gát non tây, ánh hoàng hôn đã trùm dần cả vạn vật. Ngõ vắng không ai lui tới nên lặng lẽ, Cừu Thiên Hiệp vẫn lầm lũi đi trên con đường vắng vẻ.
Bỗng nhiên ... từ trong góc hẽm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phần phật, do nhiều tà áo chạm nhau.
Cừu Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiếm khách, đứng dàn hàng chữ nhất chắn cản lối đi, nguyên đấy là tám tên đại kiếm thủ của phái Võ Đương, Huyền tự bang lão đạo sĩ. Vừa thấy thế Cừu Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng, cao giọng quát to:
- Các vị ý muốn gì thế ?
Võ Đương bát kiếm, đầu lãnh là Huyền Tịnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật ! Tiểu thiếu chủ, đạo vâng lệnh chưởng môn, đến Thủy Nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay !
Cừu Thiên Hiệp buộc cười to:
- Nếu như thế ! Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc canh ba đêm nay !
- Không !
Huyền Tịnh lảo đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:
- Lúc ra đi chưởng môn có dặn bần đạo đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Thủy Nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt thiếu hiệp trước ... để nói một vài lời !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói ngay:
- Qúy vị có lời chi xin chỉ giáo ?
Huyền Tịnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói:
- Chỉ vì câu chuyện Kiếm phổ của bổn sơn, bặt vô âm tín nên chưởng môn nhờ Cừu Thiếu hiệp tìm lại giùm, nếu thiếu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Thủy Nguyệt đình ... chúng tôi sẽ khoanh tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng !
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:
- A ! Điểm này không thể được ! Vì ta có biết kiếm phổ thất lạc ở nơi nào !
Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:
- Nếu thế thì tám anh em tự Huyền chúng tôi phải dự phần náo nhiệt trong buổi lễ Thủy Nguyệt đình !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua mày dựng đứng mắt phượng trợn tròn, trầm giọng hét to:
- Các ngươi muốn sao cũng được ! Nhưng việc này, gã họ Cừu nhất định từ chối ngay !
Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt hỏi:
- Tiểu thí chủ, tại sao ?
Cừu Thiên Hiệp cả giận nạt to:
- Câm mồm ! Các ngươi đừng cậy đông uy hiếp Cừu Thiên Hiệp này à ? Các ngươi đã lầm rồi, đêm nay riêng các ngươi chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự hội làm gì ?
Huyền Tịnh phá lên cười lanh lảnh nói:
- Tiểu thí chủ ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Đương bát kiếm vô nghiệp, chẳng cao nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiếu hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó !

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:
- Cừu mỗ nhìn thấy các ngươi mạng số cao mà ngắn thế ! Ha ! Ha !
Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:
- Tại sao ?
Cừu Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:
- Trên đường đi không thể nói ra được ... Ha ha ! Ha !
Vừa nói dứt, chàng liền cười sặc sụa như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như khôn việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào "Võ Đương bát kiếm" đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trôn thấy gì cả.
Trong người Cừu Thiên Hiệp bấy giờ, có một phần hào khí một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gàn, đối với Võ Đương bát kiếm chàng lại xem thường.
Võ Đương bát kiếm thấy Cừu Thiên Hiệp quá gàn dở, khiến ba tên nhảy ra trước là Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chặt đốc kiếm, toan rút ra tấn công.
Huyền Tịnh thất kinh vội lấy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:
- Cừu Thiên Hiệp, giờ này nếu anh em chúng ta tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại ngươi ... ngươi có hối hận hay không ?
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:
- Đại trượng phu khi hành sư, không có gì gọi là hối hận cả ! Nào bát kiếm Võ Đương tránh ra mau !
Vừa nói dứt, hai tay chàng vẹt mạnh, hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Đương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ nhìn không dám xâm phạm.
- Soạt ! Soạt !
Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vào, vang động phía sau lưng.
Cừu Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chưởng phong tung liền theo thể bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:
- Hừ ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ ?
Lời nói dứt, đạo kình phong đã quét rát mặt Võ Đương bát kiếm, chúng trông thấy mặt Cừu Thiên Hiệp liền thâu nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.
Nguyên chàng vừa vượt qua, bảy tên Võ Đương kiếm sĩ rút gươm toan đánh lén ...
Huyền Tịnh sợ thất thanh, bèn gượng giọng nói cực to:
- Chúng tôi không có ý đánh lén ! Vì buổi hội nơi Thủy Nguyệt đình

đâu phải là việc của Võ Đương bát kiếm mà ra !
Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tra kiếm vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi Cừu Thiên Hiệp:
- Tiểu thí chủ ! Có phải thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:
- Tại hạ không bao giờ muốn xâm phạm đến cá nhân, kẻ khác xâm phạm đến mình !
Huyền Tịnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:
- Thế càng hay, bần đạo xin nói thẳng một lời, tiểu thí chủ biết chăng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai nắm khó cự bốn tay, hảo hớn tối kỵ đông người !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói trong như sương tiếp:
- Đành rằng lý luận là như thế ! Song đối với vãn bối, bằng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấu !
Huyền Tịnh lão đạo vuốt râu cười ngất:
- Thật là lời chí khí !
Đoạn lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói tiếp:
- Nếu thiếu hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay !
Cừu Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:
- Như thế là đủ lắm rồi. Các vị cứ canh ba trở lại Cừu mỗ xin hầu chỉ giáo !
Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chẹt cất tiếng kêu to:
- Tiểu nhân vâng mạng đưa tin cho thiếu hiệp !
Võ Đương bát kiếm vừa khởi thế đi vụt đình hoãn lại.
Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu chí chân, trầm giọng hỏi:
- Ai ? Ngươi vâng lệnh ai đưa tin ?
Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt láo liêng, mấp máy đôi môi, không thốt nửa lời.
Cừu Thiên Hiệp đoán biết hắn thấy sự có mặt của Võ Đương bát kiếm nên không chịu nói chăng, nhân đó chàng quay nhìn bát kiếm đạo sĩ điềm đạm nói:
- Các vị có thể lên đường !
Tám tên đạo sĩ Võ Đương không chần chờ, tất cả đưa mắt trừng Cừu

Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thế, chạy biến vào bóng đêm trong khoảng khắc mất dạng.
Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:
- Cuộc hội tại Thủy Nguyệt đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu tập họp !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên trợn mắt hỏi:
- Tại sao ?
Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:
- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiến làm sao rõ được. Xin thiếu hiệp để sang canh tư hãy đến đấy là đủ !
Hắn vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rùn mình có rúm lại như con ly miêu chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 62
Ổ Phục Kích Ngoài Thành Phượng Hoàng

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ:
"Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Thủy Nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên" Chàng lại đoán thầm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ môn phái đến ... Nhân cớ đó, Cừu Thiên Hiệp không đuổi theo tên Hán lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẽm, lần ra lộ vào giữa khu phố thành Phượng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, hầu ăn uống nghỉ ngơi chờ đến canh tư đi dự hội.
Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cừu Thiên Hiệp chọn được một khách lầu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngồi tịnh khí dưỡng thần.
Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.
Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cừu Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngồi xếp bằng tròn trên giường, lấy Thiết thư ra đọc nghiên cứu.
Đột nhiên ...

Tróc ! Tróc !
Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh gấp nhanh quyển Thiết thư cho vào bọc, vội nhảy phóc xuống gường đi lần lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng "tróc tróc" đáp từ.
Thủ pháp này gọi là "Đàn chỉ truyền âm" một ám hiệu thông thường nhứt giang hồ, nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cừu Thiên Hiệp đã trở nên lịch lãm, đối với các môn, các ngành, các loại trong chốn giang hồ chàng đều rành rẻ và thuộc lòng, khác với lúc xuất đầu lộ diện một đất một trời.
Ngoài song một giọng nói lảnh lót, bảo khẽ vào phòng:
- Mở cửa ra ! Ta đấy mà !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ hoặc, chớt hiểu ra ... vội đáp khẽ:
- A ! Có phải Bích cô nương đấy không ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng giọng oanh đáp lời:
- Đã nhận được tiếng của ta ... hãy mở cửa ra mau !
Cừu Thiên Hiệp ngẩn người ra.Chỉ đêm khuya canh vắng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lứa ngồi đàm đạo, thật là một điều đáng sợ, vì miệng thế sẽ mỉa mai.. do đó, Cừu Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái ...
- Soạt !
Một bóng người tung cửa song mà vào trong.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đề phòng, thất kinh kêu:
- Úy !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bước đến đứng bên đèn, mày ngài chớp nhẹ mỉm cười hỏi:
- Ngươi sợ ta cướp "thiết thư" hay là sợ ta hành thích mà giở trò gì lạ thế ?
Nói xong, nàng đưa mắt láo liên nhìn khắp gian phòng, lại bĩu môi hỏi:
- Một người thôi sao ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở đáp:
- Dỉ nhiên là một người ? Chẳng lẽ còn có người thứ hai ?
Bích Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt, bằng giọng trầm buồn hỏi tiếp:
- Nhan phó giáo chủ đâu ? Các người ngon ngọt với nhau lắm mà, ca ca, muội muội một bước chẳng rời nhau ... ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm thẹn thuồng đỏ mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này ... Nhan cô nương với ta ... ư ? ... Với ta ... như ...
Bích Lệ Hồng hỏi nhanh:
- Như ... thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào đáp:
- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên giang hồ, cũng như đối với Bích cô nương vậy ... chúng ta đều là bạn ! Nào có gì khác lạ đâu. Bích cô nương chớ nghĩ lầm mà tội cho ... tôi lắm !
Bích Lệ Hồng hờn dỗi gay gắt bảo:
- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc ! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiểu tốt.
Còn nàng là phó giáo chủ Huyết quang giáo, mà giáo phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc !
Cừu Thiên Hiệp há hốc mồm vì quá thẹn, nghẹn ngào nói:
- Việc này ... Bích cô nương ...
Bích Lệ Hồng cau mày ngắt lời cười nhạt:
- Ta nói sai hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm bực mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bằng giọng nói trang trọng hỏi:
- Bích cô nương, chuyện này xin cô nương xét lại ... tại hạ xin hỏi có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đến đây chăng, lệnh tôn Bích tiền bối có mặt tại Phượng Hoàng thành này chứ ?
Bích Lệ Hồng cau mày khó chịu, gương mặt hồng nhan thoáng đượm những tia buồn man mác, dịu giọng bảo khẽ:
- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ họp chẳng ít ! Ta lấy làm ái ngại, vì mãnh hổ nan địch quần hồ ... vậy ... thiếu hiệp hãy cẩn thận một đôi phần !
Cừu Thiên Hiệp tấm thân cơ khổ linh đinh, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm, không một nguồn an ủi, bấy giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niềm cảm khích muôn vàn.
Đêm nay ước hội tai thành Phượng Hoàng, từ vị chưởng môn Thiếu Lâm tự là Ngộ Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm và cảm mến chàng cả, tuy chàng không biết sợ hãi ai ... nhưng tinh thần cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 63
Chốn Cô Đình Máu Nhuộm Đồng Hoang

Vì thế, đối với mấy câu nói của Bích Lệ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mười phần, một niềm an ủi rằng còn có người tưởng nhớ đến mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn.
Nghĩ đến đây, niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chổ cho cái cười hân hoan, chàng liền gật đầu đáp lời:
- Đa tạ Bích cô nương chiếu cố, tại hạ lấy làm cảm động bồi hồi !
Bích Lệ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cừu Thiên Hiệp thoáng đượm sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động, chớp nhanh đôi mắt tiếp lời:
- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của thiếu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang, qua đây an ủi ngươi một vài lời !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:
- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn lỗi cho tại hạ.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khoát tay nói mau:
- Phụ thân sau khi rời Thiết Huyết bảo đối với ngươi phụ thân ta có vài phần tha thứ, chí như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây nhưng người đã nhất quyết không coi thiếu hiệp là kẻ thù !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, nói:
- Mong cô nương thưa lại với Bích tiền bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ !
- Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.
Cừu Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:
- Bích cô nương, giờ ước hội bọn chúng lại đổi canh tư ! Cô nương chẳng nên đến sớm làm gì, một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé !

Bích Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ hỏi:
- A ! Thật vậy sao ... ?
Cừu Thiên Hiệp dụ dự đáp lại:
- Lúc đầu canh, ta nhận được tin tức ! Đấy là một đối tượng duy nhất của chúng nó, chẳng lẽ giả ...
Bích Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:
- Tin tức ? Của ai truyền đến ?
Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:
- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến !
Bích Lệ Hồng lấy làm ngạc nhiên chi xiết, bèn ra dáng giận dữ nói tiếp:
- Tại sao bọn chúng không thông báo đến phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế, một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ đồ, coi rẻ chúng tôi như vậy kìa ... !
Cừu Thiên Hiệp thẩn thờ nói tiếp:
- Bích cô nương nhớ canh tư đến dự !
Bích Lệ Hồng mỉm cười nói:
- Nếu như thế, canh tư ta sẽ gặp lại nhau !
Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoắt một cái như cánh én lượn buông mình xuống đất chạy như bay sang khách điếm đối diện.
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau lưng Bích Lệ Hồng, khi ẩn khi hiện chập chờn dưới ánh nguyệt mờ đến khuất dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời và biển khổ đầy sóng gió ba đào, thiên hạ mênh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đến chính mình, chàng lại nghĩ chỉ có Bích Lệ Hồng là người thứ nhất ân cần và an ủi mình giữa lúc tinh thần đang lạc lỏng bơ vơ.
Chàng đứng lặng người trước cửa song, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo rọi vào một ngõ vắng, cô đơn mộc mạc và thật nghèo, nên bất giác chàng ngâm nho nhỏ:
Ngõ vắng, ai về qua xóm vắng.
Lẻ loi càng thấy lẻ loi nhiều Nửa đêm ... chợt dậy nhìn ra cửa Vài ánh sao khuya chiếu lập lòe Đêm đã lạnh lùng trong vắng lạnh Mình buồn, mình hát để ai nghẹ. Chàng mượn một bài từ phá thể ngâm lên để giải muộn.
- Húy ! Ngươi đang nghĩ gì thế ?
Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Bích Lệ Hồng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp giật mình nhìn kỷ lại hóa ra nàng bất giác mặt ngọc nóng hồng thẩn thờ hỏi:
- Bích cô nương ! Cô nương còn việc gì thế ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mày liễu cong lên nở một nụ cười hàm tiếu, dịu giọng nói:
- Cuộc ước hội đêm nay tuy rất đông cao thủ, song họ vì háo kỳ mà lại đó thôi chứ không cố ý giết hại người đâu, nếu nhỡ ra có việc động thủ trong muôn một, ngươi hãy cố gắng nhẫn nại một đôi phần, vì chốn giang hồ đầy hỗn độn, ngươi chớ khá gây náo trước đa số cường cừu đại địch !
Cừu Thiên Hiệp thở dài não ruột tiếp lời:
- Cừu mỗ đâu thích gieo thù kết oán mọi việc xảy ra ... vì hoàn cảnh bắt buộc đó thôi ! Đa tạ cô nương chỉ giáo !
Bích Lệ Hồng hơi thẹn cúi đầu, tay mân mê chéo áo, bằng giọng nói êm ái bảo:
- Phụ thân ta có nói, nếu Cừu Thiên Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi thái đẩu võ lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên ngươi sẽ được tôn lên hàng minh chủ võ lâm, đến lúc ấy ... thì chúng ta ...
Nói đến đây, nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.
Cừu Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân, hỏi nhanh:
- Chúng ta thế nào ?
Bích Lệ Hồng nghẹn ngào, nói tiếp:
- Thôi ! Đêm đã khuya, ngươi nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giây lát đi dự hội ! Hãy nhớ lời cẩn thận nhé !
Đột nhiên ...
- Hì ... hì ! Ngộ ... !
Tiếng cười lanh lảnh bỗng vang lên, âm điệu như "hách xì" bằng giọng mũi.
- Sột !
Một bóng người yểu điệu, từ trên ngọn cây cổ thụ đối diện nhảy xẹt xuống đất như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.
Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phố xá vắng tanh,

chìm mình trong đêm tối hãi hùng.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cùng với Cừu Thiên Hiệp đi song song, cả hai buông mình rơi xuống trước gian khách điếm.
Bích Lệ Hồng cau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi, bằng giọng bí mật hỏi:
- Quái lạ ! Thiếu hiệp có nhận biết bóng đen ấy là ai không ?
Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:
- Gian tế ! Chắc là hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai ?
Bích Lệ Hồng lắc đầu, bằng giọng nói u buồn:
- Không ! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiếng nói của bóng đen, lại tương tự ... một cô gái ... đấy thiếu hiệp ạ !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:
- Á ! Tại hạ không để ý !
Bích Lệ Hồng mỉm môi cười nhẹ tiếp lời:
- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyết Quang giáo đấy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lắc đầu trầm giọng:
- Có phải cô nương muốn ám chỉ Nhan Như Ngọc chăng, không có lý nào Nhan cô nương, vì lúc tại bến đò Bài bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu đến thành Phượng Hoàng này hay sao ?
Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, bằng giọng nói quả quyết bảo:
- Ta là gái, nên đối với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầm đâu ! Theo ý ta nhất định là cô ả chẳng sai !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:
- Thôi, không cần bàn đến hắn nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Bích cô nương nên trở lại phòng kẻo lệnh tôn lo lắng !
Bích Lệ Hồng lo lắng nói thêm:
- Ngươi nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chứ !
Hai người không nói nữa, ai lo quay vào phòng người nấy.
Cừu Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, chỉ lo thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống điểm canh ba, chàng sắp sửa hành trang, vặn tắt đèn dầu, đẩy nhẹ cửa song bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.
Thủy Nguyệt đình nằm về hướng Tây cách thành Phượng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh cao siêu của Cừu Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cừu Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh

mười, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà nghênh phong hóng mắt rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là Lãnh Nguyệt đình, nên nhẹ bước đi lần đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt đình, chàng bèn phi thân lên cây cổ thụ gần đấy, ẩn mình vào càng lá xum xuê, đưa mắt nhìn xuống Thủy Nguyệt đình.
Một hồi lâu ... xung quanh Thủy Nguyệt đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghỉ, chép miệng bảo thầm:
- Hay là cuộc hội ước này giống như buổi hội tại Cảo sơn lô phong, buổi hội không người !
Chàng lại tưởng "không đúng ! Chính mắt ta thấy trong thành Phượng Hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và cao thủ chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ ?" Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy Nguyệt đình, bỗng một tiếng hú vang lên:
- Hú ... ù ... u Tiếng hú cực thảm liệt nghe điếc tai chát óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.
Cừu Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn về hướng tiếng hú !
Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm đầy mịch ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ nên không trông thấy gì cả.
Cừu Thiên Hiệp khẽ nhích mình toan phi thân chạy đến đấy xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vẳng theo ngọn gió truyền tới ...
tiếng dứt quảng:
- Huyết quang giáo.. tàn nhẫn ... thái ... quá ... độc ...
Nhưng bị chiều gió lúc thổi lúc ngưng, âm diệu và lời nói bị dứt quãng ... và không nghe rõ nữa.
Cừu Thiên Hiệp không dụ dự nữa, nhích mình trổ thuật phi hành từ trên cành cao cổ thụ nhảy vọt về hướng tiếng hú, kề bên Thủy Nguyệt đình.
Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nồng nặc suýt nôn mửa.
Khi bước chân chàng hạ xuống sân Thủy Nguyệt đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía, chàng kêu rú lên kinh khiếp:
- Ối ... trời !
Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại lần nữa, chỉ thấy một cảnh

tượng rùng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có thây người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, nào là óc người trắng xóa, huyết đổ loang bồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thảm trạng khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thị. một, ba, năm bảy vẫn chưa nhận được kẻ xấu số là ai ... vì mấy thây này mặt mày nát biến, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra ... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một ... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng !
- Trời ! Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn !
Tuy cơ thể của Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn cũng bầm dập nát biến như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh quân Cầm Chánh Ngươn ... thường sử dụng ngọn bút phán quan, sở dỉ Cừu Thiên Hiệp nhận ra là cạnh xác chết có ngọn bút phán quan đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là Thọ tinh chứ không ai khác.
Cừu Thiên Hiệp ngước mắt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm Chánh Ngươn, khiến chàng kêu lên một tiếng "a" uất nghẹn mà đưa mắt nhìn quanh đấy trường ngơ ngác đến độ mất hồn.
Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ môn tam đại phủ quân, đều chết tại đấu trường.
Lại thấy có ... vô số thây người nằm ngổn ngang la liệt nào là ...
Cửu Hoa môn "Cửu Hoa ngủ lão", họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo ống sáo đồng, nằm quằn quại trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hồng vì máu đổ.
Thập bát la hán của Cửu Cung sơn, nằm la liệt, mười tám thây.
Không Không môn "Phú giáp thiên hạ" Ngộ Trung Sanh chết một cách thê thảm, trợn mắt há mồm thất khiếu máu tuôn ra đông đặc.
Tứ tý của Thể Vân bang, bốn tên nằm ngả ngửa kế Thủy Nguyệt đình, ngực bể ruột lòi máu tuôn ướt đất, có lẽ bốn tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chết.
Ngũ quỷ nhà họ Tiêu, lão đại là "Bỉ phát quỷ" Tiêu Chấn Nhân, lão tam là "Thích lịch quỷ" Tiêu Chấn Lễ, lão tử là "Du hồn quỷ" Tiêu Chấn Tín, ba quỷ trong Tiêu gia ngũ quỷ, nằm sóng sượt trên mặt đất, mỗi tên đều bị lợi khí xuyên vào huyệt đơn điền, khuấy to vết thương bằng miệng bát thê thảm vô cùng.
Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị quỷ. Lão đại là "Âm Dương tú tài"

Thân như Liệt, lão nhị là "Tam xích phán quan" Thân Như Bích, cả hai nằm co quắp như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn căm hận sau khi chết, đôi mắt trợn lộ ra mi ẩn vài tia máu đỏ, hai bên khóe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, troông rất thê thảm ...
... Còn nữa ... và còn nữa ...
Cừu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bất nhẫn.
Mọi người chết một cách thảm thiết đau thương, thật rùng mình đến khiếp sợ, bãi hoang đêm tối thây người nằm ngang dọc chông chênh, trông phảng phất như bóng quỷ trập trùng, cỏ cây biến thành ma binh, quỷ tốt, nhác trông qua tóc râu đều dựng ngược ... kinh khiếp đến hãi hùng.
Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như lạc vào mê hồn trận.
Bỗng nhiên chàng sực nhớ tiếng kêu thất đảm lúc đầu có câu:
"Huyết quang giáo !" khiến chàng chép miệng nói với mình:
"Hừ ! Ta phải xem xét cho kỹ !" Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên, chàng kêu rú lên:
- Húy !
.... Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nằm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai ?
Chàng bèn bước đến một bên cổ thây ma quan sát, lại thấy người chết còn cầm trên tay một ống "Hổ đồng" cách đấy không xa, một cây côn bị gãy, chính là ngọn Hổ vi tam tiết côn cắm vùi dưới đất ...
Cừu Thiên Hiệp chép miệng than:
- Ôi ... vị này chính là Đa tỷ nhơn hùng ... Cổ Vạn Niên đây mà !
Chàng lại cúi đầu nghĩ ngợi ... "quái lạ ... kẻ nào mở màn thảm sát hại, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân, chứ làm gì ... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ, lỗi lạc võ lâm bị hắn giết sạch ! Ai là thủ phạm việc này ? ... " - Huyết quang giáo !
Ai kêu ba tiếng "Huyết Quang giáo" một cách thê thảm ?
Nghĩ đến đây, chàng nhích mình phi thân tới trước, hầu tìm xem có một tên Huyết Quang giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên cớ và truy tầm.
Cừu Thiên Hiệp đảo thân mình trên không, như cánh nhạn trong nháy mắt chàng đã quan sát một vòng, chừng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấy dấu vết khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mấy tử thi lần nữa, lại nghe trong thôn vắng tiếng chó xủa ma,

ngoài đồng hoang gà rừng gáy rộ, tiếng đập cánh của bầy dơi, tiếng tỉ tê của loài dế, càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầu.
Cừu Thiên Hiệp không thể tin nổi cảnh thảm trạng trước mắt là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cố moi óc suy nghĩ vẫn không tìm được điều gì mới lạ. Kết cuộc đến Thủy Nguyệt đình như người không mục đdích, chỉ còn việc tìm xem dấu tích coi thủ phạm là ai ... kẻ giết người không lương tâm.
Bỗng nhiên, nhiều tà áo bị gió cuốn vang lên phần phật. Tám người của Võ Đương bát kiếm, tựa hồ như cùng đi song song với Cừu Thiên Hiệp lại Thủy Nguyệt đình.
Tám người vừa trôn thấy thây người nằm ngổn ngang, huyết tanh tưởi ướt mặt đất, khiến bọn chúng kêu lên khiếp đảm:
- A !
Một tiếng a vừa dứt, cả tám người lấy mắt ra hiệu cho nhau, đồng tuốt nhanh trường kiếm tủa ra vây chặt Cừu Thiên Hiệp vào giữa.
Võ Đương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mày rầu dựng ngược, như chực nuốt sống Cừu Thiên Hiệp. Ngay lúc đó Huyền Tịnh quay thanh trường kiếm một vòng, lóe ra muôn ánh ngân tinh lạnh buốt người bằng giọng trầm khiếp thét to:
- Cừu Thiên Hiệp, mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giết mi để trả mối hận này cho võ lâm !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết Võ Đương bát kiếm hiểu lầm mình, nên cao giọng nói:
- Qúy vị muốn ám chỉ tại hạ gây nên trận kiếp sát tại Thủy Nguyệt đình này sao ?
Huyền Tịnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp rít lên căm hờn:
- Cừu Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế còn phải hỏi ai chứ ? Ta có dè đâu mi bày kế đổi lại canh tư, để gạt anh em ta vào tràng, anh em ta lầm tin mà mắc kế điệu hổ ly sơn, để mi đến sớm dễ bề thi hành thủ đoạn tàn ác nhất thế gian ... Ta rõ cả, mi phân tán lực lượng võ lâm theo giờ hẹn để mi giết từng đợt một ... Ối chao ! Mi thật là tên ác sát hung thần, âm mưu nguy biến !
Hắn kêu la thảm liệt, và không cần sự suy xét, nên lời nói phảng phất như hắn đã chứng kiến cuộc diện.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hăng hắc âm ma vừa cười trầm giọng đáp:

- Ha ha ! Ha ha ! Huyền Tịnh ! Ngươi đừng hồ đồ như thế ... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khoác.. Này ... lão Huyền Tịnh ... lão có trông thấy tận mắt ... ai là thủ phạm trận sát kiếp này không ? Tại sao lão quá lắm lời như thế ?
Huyền Tịnh dựng râu nạt to:
- Không ! Nhưng mấy xác người đủ chứng minh hành động của ngươi !
Cừu Thiên Hiệp cau mày trợn mắt bằng giọng nói khiêu khích:
- Hừ ! Hồ đồ thật ! Mấy nguười chết họ dậy tố cáo với ngươi à ?
Huyền Tịnh vẫn cố chấp rống to như hổ đói:
- Chẳng phải ngươi, thì còn ai vào đây chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua khí giận bốc lên mờ mắt, cất giọng trầm hùng gắt to:
- Nè ! Lão đạo ! Chớ lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử, này lão Huyền Tịnh ! Cừu Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đối đãi mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh ... chính đại, không bao giờ nghĩ đến độc kế, mưu mô !
Huyền Tịnh không nhịn được, trợn mắt dửng mày, mắng to:
- Câm mồm, ác tiểu tặc ! Ta còn lạ gì ngươi, mở miệng là giả nhân giả nghĩa, đạo đức, chuyện vì chẳng ác chẳng làm, thôi hãy nộp mạng cho ta !
Huyền Tịnh vừa mắng xong, tay hữu lay động kiếm dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:
- Bạch hạc đệ nhất kiếm trận !
Vừa nói dứt, Huyền Tịnh vẫy mạnh kiếm quyết xoay vòng "Càn" hướng về mặt Đông, kỳ dư bảy vị kia đều rống to một tiếng, đà kiếm lượt theo hình Bát quái, "khảm cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài" tiếng hét như sấm vang, kiếm lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buốt người ... kiếm khí chuyển trùng trùng bao vây Cừu Thiên Hiệp thế mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hồn.
Ngay lúc đó, hốt nhiên, một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đáp nhanh xuống tràng, đồng thời một giọng hiền hòa ấm như chuông ngân vang lên:
- Lão nạp Ngộ Phi có đây ... xin đạo huynh khoan động thủ !
Vị lão tăng vừa nói dứt, vội đưa mắt nhìn khắp bốn mặt trường, bất giác lão cứng nghẹn lời, buột miệng kêu lên khẽ:
- Ôi ! Lão nạp đã đến trễ nửa bước !

Gương mặt hiền lành hiện lên nét buồn rầu đáo để, đôi mày thọ rung lên liên hồi, hai tràng mắt sáng rực như điện quang rọi thẳng khắp mặt trường nhìn vào số tử thi nằm lớp lớp, sau cùng ngước mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân, lão sư lại thở dài não ruột hỏi:
- Tiểu thí chủ ! Cừu Thiên Hiệp ! ... lý nào ... lý nào, ngươi nở phụ lòng thành của lão nạp ... Hoàn toàn.. hoàn toàn ... không thể tha được ... điểm nào ư ?
Nói đến đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không chế ngự được lòng hiếu sinh nên nghẹn ngào ... bất giác hai dòng lệ lão tuôn đầy trên gò má nhăn nheo ... Lão đã khóc ... khóc vì thương ngươi vì lỗi ... lầm gì thất vọng ... đến cực điểm.
Võ Đương bát kiếm lúc đầu thí đấu khí thế hung hãn, nội tâm đối với Cừu Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận nhưng trước mặt Ngộ Phi đại sư chàng không dám thất lễ.
Huyền Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thi lễ nói:
- Bát đồ đệ là Huyền Tịnh xin ra mắt chưởng môn minh chủ !
Ngộ Phi đại sư chắp tay trước ngực, lắc đầu đáp lời:
- Lão nạp xin hoàn lễ các vị ! Các vị nên quay về Võ Đương là hơn !
Huyền Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên dõng dạc nói:
- Cừu Thiên Hiệp vì hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chưởng môn là minh chủ võ lâm, lại tai ngơ mắt lấp, sau này Cửu đại môn phái không thương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồng đạo. Nếu chưởng môn mở lượng từ bi ... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận !
Cừu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắt, song lẻ có mặt Ngộ Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầm giọng:
- Lão chưởng môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồng đạo tại Thủy Nguyệt đình ... thủ phạm có phải là vãn bối hay không ?
Huyền Tịnh lão đạo phất tay áo rộng bước sấn tới trước, quát lên như sấm:
- Không phải ngươi, thì ai vào đây chứ ?
Cừu Thiên Hiệp giận xám mặt, trầm giọng nạt to như chuông ngân:
- Lão đạo ! Cừu mỗ và Ngộ Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, ngươi dám cả gan xen vào ư ... ngươi nên biết thanh "trúc kiếm" của Cừu mỗ không vị nể đâu nhé !
Huyền Tịnh mặt mày xám ngắt, đưa tay nắm chặt đốc kiếm.

Ngộ Phi đại sư vội khoác tay áo rộng chặn lại, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:
- Cừu thí chủ, ngươi có gì muốn nói với lão nạp ?
Cừu Thiên Hiệp nghe Ngộ Phi đại sư đổi giọng gay gắt, khiến chàng lấy làm bất mãn, nhưng chàng tằng hắng một tiếng, trầm giọng nói:
- Lúc vãn bối rời miếu Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đổi đến canh tư mới khai mạc, vì thế vãn bối tuân lời mới đến ... khi đến đây thì thảm trạng đã xảy ra, thì việc này đối với tại hạ tuyệt không liên hệ !
Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:
- Tiểu thí chủ không dối lão nạp chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nói như hét:
- Nếu tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chối quanh ! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà xét thử xem, vả lại lúc tên lùn đưa tin, có chứng Võ Đương bát kiếm nghe thấy, nếu không tại sao đến giờ này tám lão đạo mới vác mặt đến dự hội ?
Ngộ Phi đại sư rất đỗi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Huyền Tịnh đạo sĩ hỏi:
- Có như thế không ?
Huyền Tịnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chĩa ra những tia tóe lửa, bằng giọng trầm trọng đáp:
- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt vãn bối trông thấy ! Nhưng biết đâu đấy là gian kế của Cừu Thiên Hiệp, hắn sợ mối đoàn kết, nên mới bày kế phân tán lực lượng, đánh chết tuừng loạt một, thật là âm mưu tối độc ác đức vô vàn !
Cừu Thiên Hiệp cười ngất tiếp lời:
- Đón gió bắt mình, chưa thấy mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hồ đồ như thế ?
Huyền Tịnh rướn mình tới trước, toan động thủ.
Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:
- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:
- Xin đại sư cứ dạy !
Ngộ Phi đại sư thở dài thường thượt, đoạn từ tốn bảo:
- Theo việc này mà suy luận, Thủy Nguyệt đình xảy ra án mạng làm chết hàng mươi cao thủ, thí chủ là Cừu Thiên Hiệp nếu không tìm ra thủ phạm, bất luận ngươi có can dự hay không can dự, cũng khó tránh

mang tiếng độc thủ tâm lang ... hoen ố cả danh dự !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, trầm giọng hỏi:
- Lão chưởng môn ! Theo ý đại sư thế nào ?
Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:
- Điều thứ nhất:
Trừ tiểu thí chủ ra, khắp gầm trời võ lâm không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này ! Điều thứ hai:
cuộc ước hội tại Thủy Nguyệt đình, không do những điều ân oán võ lâm mà ra, mà chính do Cừu thí chủ mà có ! Điều thứ ba:
những người dự hội chết không kịp trối và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho ngươi không phải là thủ phạm vụ này ...
Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bực tức hỏi to:
- Vì thế mà đại sư buộc tội vãn bối là thủ phạm vụ này ?
Ngộ Phi đại sư vội chắp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiền hòa nói tiếp:
- A di đà Phật ! Xin tiểu thí chủ dằn cơn giận, lão nạp chưa nói hết lời, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm.
Huyền Tịnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:
- Lão chưởng môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm ! Cừu Thiên Hiệp ... hôm nay chẳng ai để cho ngươi thoát khỏi Thủy Nguyệt đình nửa bước !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên càng hông, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tịnh nạt to:
- Các ngươi khó thực hành ?
Chàng vừa hét bảo, lại vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư, nói lớn:
- Đại sư đã cố chấp không điều tra minh bạch, tưởng dù có phần hiện chỉ vô ích !
Hãy đợi Cừu mỗ qua Miêu Cương trở về câu chuyện đêm nay quyết định tìm cho ra lẽ, tìm được chaân thung lũng sẽ giao cho lão chưởng môn chiếu cáo cho mọi giới võ lâm !
Nói xong, Thiên Hiệp nhấc mình, lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cổ thụ lúc nảy chạy nhanh tới:
- Ngươi có chạy đường trời !
Tám tên đạo sĩ Võ Đương kêu rống lên, tất cả tung mình nhảy lên cao đuổi theo như gió lốc, tám lưỡi kiếm dài lay động thành một đường gươm thông nhất, nhắm ngay đôi chân Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống

mà chém thật nhanh.
Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt tím ruột, rống lên cực to:
- Cả gan thật !
Ngộ Phi đại sư thất kinh, buột miệng gọi nhanh:
- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ !
Huyền Tịnh không dám trái lệnh vội huýt lên một tiếng gió, Võ Đương bát kiếm vội thâu nhanh thế công, tám người hạ mau xuống đất đứng dàn đội hình chữ nhất trước mặt Ngộ Phi đại sư. Huyền Tịnh nghiêng mình vòng tay hỏi:
- Minh chủ dạy điều chi ?
Ngộ Phi đại sư thở dài não ruột bằng giọng nói ấm đồng bảo:
- Các vị Võ Đương ! Việc này cũng như gạo đã thổi thành cơm, người chết cũng không bao giờ sống lại, ví như Cừu Thiên Hiệp chính là thủ phạm, thì tương lai "hắn" sẽ nguy hiểm vô cùng, dù có ăn năn cũng không còn kịp nữa ... Nếu như không phải Cừu Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta có hại người oan uổng ... tội vạ muôn ngàn.
Huyền Tịnh cương quyết noói:
- Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, minh chủ còn ngờ vực làm chi !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy không nhường nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng "hay thật" tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh "khô trúc thánh kiếm" - Soạt !
Kiếm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Thủy Nguyệt đình.
Chín người có mặt nơi đây, không hẹn nhau gương mặt đồng sậm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.
Cừu Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hào quang túa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:
- Võ Đương bát kiếm ! Các ngươi chớ bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các ngươi làm gì ? Còn việc này không phải ta là thủ phạm, thì ... ta há chịu nổi sự buộc tội của các ngươi sao ?
Vừa nói dứt "Khô trúc kiếm" chuyển mình.
Ngộ Phi đại sư vội bước ra đứng trước mặt bọn Võ Đương bát kiếm, chắp tay trước ngực trầm giọng:
- Xin thí chủ vị tình lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau !
Cừu Thiên Hiệp vội hạ ngay trúc kiếm, chỉ vào Võ Đương bát kiếm nói to:

- Võ Đương bát kiếm mãi dùng lời nhục mạ tại hạ ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa !
Ngộ Phi đại sư gượng dịu giọng:
- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phần !
Cừu Thiên Hiệp toan trả lời bỗng nhiên một giọng nói lanh lảnh vang lên xé không giang:
- Lão hòa thượng ! Sao mà vô lý thế ! Tại sao hòa thượng không gọi tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phần ?
Tiếng hét lanh lảnh vừa dứt bóng người xuất hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuống mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ là cô ái nữ độc nhất của Bang chủ Bài bang Đằng Công Ngươn.
Đằng Hồng Tiêu đầu chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay cầm đơn kiếm, mặt phấn ửng hồn, mày ngài xếch ngược, bước đến đứng kế bên Cừu Thiên Hiệp lại ngước nhìn Ngộ Phi đại sư hất hàm hỏi:
- Lão thầy chùa ! Kẻ xuất gia tại sao không bác ái công bằng, lại đi bênh vực mấy tên gian đạo sĩ !
Ngộ Phi đại sư vẫn điềm nhiên, bằng giọng nói hiền lành hỏi:
- Xin lỗi cô nương là ai ?
Cừu Thiên Hiệp sợ Đằng Hồng Tiêu lỡ lời mang họa, nên bước tiến cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:
- Đằng cô nương ! Chẳng nên lỗ mãng, đại sư đây là chưởng môn Thiếu Lâm phái, minh chủ của Cửu đại môn phái là ... Ngộ Phi đại sư !
Đằng Hồng Tiêu cau mày đáp:
- Bất luận là ai, nếu nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng không sợ gì cả !
Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắt nhìn từ đầu đến thân cô gái cất giọng hiền lành bảo:
- Vậy cô nương đây là Đằng bang chủ tiểu thư, lão nạp chưa thấy nên không rõ, nếu có Đằng lão bang chủ tại đây, chắc là lão nạp không bị chỉ trích !
Đằng Hồng Tiêu cao mày lớn tiếng đáp:
- Lão sư ! Cha của ta sợ danh tiếng của lão sư lắm đấy ! Vì người là Bài bang chủ, còn tiểu nữ không bang chủ, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Đằng nữ thí chủ ! Lão nạp và Cừu thí chủ luận chuyện, không đề cập đến nữ thí chủ mảy may ... Tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình ?
Đằng Hồng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:
- Chuyện của hắn ta can thiệp được !
Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:
- Tại sao thế ? Nữ thí chủ là gì của Cừu thí chủ ?
Đằng Hồng Tiêu thẹn đỏ mặt tía tai, hét lên lanh lảnh:
- Kẻ xuất gia chớ hỏi lời này ! Ta là gì ngươi hỏi tới làm chi !
Đột nhiên một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng. Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lanh lảnh phụ họa:
- Hay nhỉ ! Đừng nói tới làm chi ? Vậy ngươi với hắn liên hệ cách nào mới được chứ ?
Cừu Thiên Hiệp giật mình, đưa mắt nhìn nàng sửng sốt, lại buột miệng kêu lên:
- Nhan phó giáo chủ ? Nhan cô nương ... lại đến nữa à ?
Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:
- Ta lại đây không được hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua luống cuống, vội dùng lời phân biện nói:
- Tại hạ không có ý hỏi như thế !
Nhan Như Ngọc "hừm" một tiếng không nói tiếp mà tuốt nhanh trường kiếm quay nhìn lại đối diện với bát kiếm Võ Đương trầm giọng hét lên:
- Việc này không liên quan đến các ngươi, có gì mà ngạc nhiên như thế ? Muốn chết hay sao ? Tiếc thay các ngươi đến trễ một bước, nếu đúng giờ ... thì ... ha ... ha !
Võ Đương bát kiếm giận xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế.
Ngộ Phi đại sư đưa tay chận lại, mắt quắc to:
- Xin mời tám vị trở về tức khắc, và phiền phức bẩm lại Võ Đương chưởng môn ...
xin nói một ngày gần đây lão nạp sẽ đến bái phỏng, bao nhiêu việc đại sự đến lúc đó sẽ giáp mặt nói chuyện sau ! Các vị nhớ nhé !
Võ Đương bát kiếm nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đối với cả hai bọn chúng có phần nể sợ, lại thêm Ngộ Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này ... Khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.
Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa dỏng dạc nói cực to:

- Nếu không có minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi !
Ám chỉ Nhan Như Ngọc.
Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:
- Được dịp may thì hãy chuồn cho sớm, đừng giở giọng khoác lác, nếu không có Ngộ Phi đại sư tại đây, tám tên như các ngươi bản cô nương sẽ đoạn sạch không chừa một mống !
Ngộ Phi đại sư nhìn Võ Đương bát kiếm khoát tay thối thúc:
- Bát kiếm Võ Đương nghe theo lão nạp.. mau lên đường trời đã sáng kia rồi !
Võ Đương bát kiếm tám người uất hận bồi hồi, song chẳng dám nấn ná lại lâu, tất cả trổ thuật khinh công nhắm hướng thành Phượng Hoàng chạy như bay biến, phút chốc đã mất dạng.
Ngộ Phi đại sư nhìn thấy Võ Đương bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:
- Phó giáo chủ ! Lão nạp có một việc muốn như giúp đỡ không rõ phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không ?
Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn kiêu hãnh, nhưng đối với Ngộ Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phần, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:
- Có gì xin đại sư nói rõ xem sao !
Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ nghĩ ngợi bằng giọng nói chân thành bảo:
- Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, quyển Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của quý giáo, nếu phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo xét dò lại xem sao, ví như có thật thì tất cả tăng ni, đàn việc của Thiếu Lâm tự ... cảm đức đời đời !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, đôi mắt trợn tròn như mắt hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.
Chợt thấy Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắt phượng chuyển tròng lâu lắm nàng mới gượng gạo lên tiếng:
- Đại sư nói như thế ... hóa ra người của Huyết quang giáo đến quý tự trộm kinh hay sao ?
Ngộ Phi đại sư khoát tay, lắc đầu nói:
- Lão nạp đâu ... đâu nói thế ! Lão nạp chỉ nói "nhỡ luân chuyển" xin phó giáo chủ chớ nghĩ thầm ! Lão nạp xin tạ tội trước, và hầu nhờ giúp đỡ sau !
Ngộ Phi đại sư vừa nói dứt, lại cất tiếng hú như rồng gầm, hổ rống,

nhún mình phi thân vọt lên cao hàng năm trượng.
Thực là bậc minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đến độ siêu việt tột đời, không có người sánh kịp.
Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngộ Phi đại sư, đến mất dạng, thần sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc ban đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phấn ẩn vài nét buồn man mác.
Cừu Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:
- Nhan cô nương ? Lại đây ta chỉ cho xem ?
Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.
Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo hắt vụt sáng rỡ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:
- Đúng đấy ! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho thiếu hiệp ... vậy sự liên hệ cả hai như thế nào nhỉ ! Ối chao ! Danh từ khá huê nhỉ, nào là Bài bang bang chủ thiên kim Đằng Hồng Tiêu ... vị cô nương còn đây không ?
Đằng Hồng Tiêu ẩn sau khóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.
Cừu Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã trêu tức Đằng Hồng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đằng Hồng Tiêu:
- Đằng cô nương lại đây ! Vị này là Huyết quang phó giáo chủ Nhan cô nương tên là Như Ngọc ! Mọi giới võ lâm đều xưng tặng là "Hồng hoa lệnh chủ", chỉ một đóa hồng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ ... người người đều thán phục.
Đằng Hồng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừu Thiên Hiệp ... bèn dịu giọng nói:
- A ! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu !
Giọng nói của Hồng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.
Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiếp:
- Ngưỡng mộ ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có ! Đằng cô nương thật tốt nhất đời, Đằng lão bang chủ cưng con như ngọc ! Đã khổ tâm suy tính với cho được Cừu Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đến Thần Châu ... dù thế nào cũng là thiên kim tiểu thơ.
Bang chủ chiều con là phải !
... Thật là lời nói chua ngoa đanh đá, trêu chọc một cách thần tình.
Tánh ý nữ nhi tế nhị như tơ, đối với ái tình tự nhiên ganh tị.
Đằng Hồng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc, hơn Nhan Như Ngọc nhưng vì kinh

nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đối với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biết hay sao ? Vì thế mặt ngọc thoáng hồng, trầm giọng nói:
- Nhan phó giáo chủ ! Ta với ngươi đều là phận gái, lời nói này là điều cấm kỵ của chúng ta !
Nhan Như Ngọc tại Huyết quang giáo nhất hô bá ứng, tại giang hồ hét tiếng động phong vân ... há chịu người cưỡng bách hay sao, nên nghe Đằng Hồng Tiêu nói, nàng nghiêm sắc mặt hỏi gặng:
- Nhan cô nương nói như thế đấy, có sao không ? Xúc phạm đến thanh dự Bài bang à ?
Đằng Hồng Tiêu chẳng nhu nhược, giơ cao trường kiếm hét to:
- Đừng giở giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương !
Nhan Như Ngọc rống to:
- Cả gan cho ... nữ ngạnh đầu !
Đằng Hồng Tiêu thét lanh lảnh:
- Bản cô nương sẽ tiếp ngươi !
Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy vọt ra giữa tràng, cả hai giương mắt nhìn nhau lom lom, một trường kiếm, một đoản kiếm, họ thét lên một tiếng lanh lảnh, ha đạo kiếm quang quay lượn một vòng, chớp mắt cả hai đã giao nhau một chiêu nảy lửa.
- Keng !
Tia lửa nháng ra lấp lánh, kiếm phong cuộn gió kêu "ong ong" !
Cừu Thiên Hiệp thấy thế kêu rống lên:
- Đằng cô nương ! Nhan cô nương ... Việc ... việc gì phải động thủ ?
Nhan Như Ngọc tay kiếm vẫy như múa rồng, buột miệng hét lên thánh thót:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi hãy bênh vực nó đi ! Nhan Như Ngọc quyết liều thân tử chiến ... !
Đằng Hồng Tiêu hét lên lanh lảnh:
- Thiên Hiệp tại sao ngươi không gọi ả dừng tay ?
Cừu Thiên Hiệp tuy có trong tay "khô trúc thánh kiếm" nhưng không dám tuốt ra phân giải, vì sợ kiếm phong phạm phải một trong hai nàng. Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực ... Chàng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào ... dó đó, Cừu Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:
- Dừng tay ! Dừng tay ! Mau dừng tay lại !

Hai vị cô nương hỗn đấu kịch liệt, làm cho cát bụi ngộp trời kiếm phong réo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước. Bỗng nhiên ...
- Choeng !
Hai tiếng binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rợn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vụt phân ra hai bên.
Nhan Như Ngọc chống kiếm thủ thế, giương đôi mắt tròn xoe nhìn Đằng Hồng Tiêu, lạt giọng nói:
- Hóa ra cánh bướm cài đầu, tốt đẹp bên ngoài trong ruột toàn là cỏ rác.
Đằng Hồng Tiêu rơi ngay thanh tuệ kiếm, tái mặt nghiến răng, nói chẳng ra lời thống khổ, nàng quá hổ thẹn với Cừu Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lần đầu, lại bị bại một cách chua chát ... thảm thương.
Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai ngưng đấu, vội nhảy vào giữa, giang hai tay ra can gián, trầm giọng nói to:
- Hay lắm ! Đẹp tuyệt ! Kẻ tám lượng người nửa cân ! Ai chẳng thua ai ... Xin dừng tay lại nghe tại ha can tỏ đôi lời !
Nhan Như Ngọc nghe qua bĩu môi cười nhạt nói:
- Thế nào ? Ai chẳng thua ai à ? Ngươi hãy giương mắt, nhìn trên mặt đất xem.. thì rõ ?
Vừa nói, một tay nàng chống vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuệ kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị văng nằm dưới đất xa xa, gương mặt ra chiều đắc ý bội phần.
Đằng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi xuống nhặt thanh tuệ kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cừu Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cừu Thiên Hiệp, chiêu "Thường thắng bát kiếm" của thiết thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.
Đằng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm lại thêm sự phẫn nộ đến cùng cực, khiến nàng dụng hết sức bình sanh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quỷ thần không lường được sự tân kỳ gió cuốn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.
Nhan Như Ngọc tuy không có chiêu "Thường thắng bát kiếm", nhưng nàng với Cừu Thiên Hiệp đã nhiều ngày cắp kiếm giao du rày đây mai đó, mỗi lần Thiên Hiệp giao thủ với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế khi nàng trông thấy Đằng Hồng Tiêu giở chiêu "Thường thắng bát kiếm" ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu

hồi trường kiếm nhảy ra xa ... hướng vào Đằng Hồng Tiêu nói lớn:
- Hay tuyệt ! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua ngươi đấy !
Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lăn tràn trên đôi má, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp uất nghẹn nói:
- Ngươi xưa có nói sai đâu "Kẻ sĩ phu ba ngày, soi mặt một lần thấy khác". Không ngờ ta cách ngươi mấy ngày, mà ngươi có kỳ duyên gặp hẹn má hồng tri kỷ ... Ôi ... cõi lòng Nhan Như Ngọc này ... có lẽ ôm hận từ đây !
Một vị phó giáo chủ vì tình lụy, không còn nghĩ đấu gì nữa ... nên mới thốt ra những lời đau khổ tuyệt vọng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc bảo gì ... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:
- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích cho rõ ràng hơn !
Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắc đầu, bằng giọng nói cực bi ai bảo:
- Có gì mà ngươi bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà ngươi đem chiêu kiếm bí truyền thụ lại cho nàng, chi mà gấp thế ... nàng bại ư ... ngươi sẽ thay nàng xuất đầu lộ diện, thì làm cách nào thua được ... Bởi vậy nhà ngươi không tự nói "chẳng ai thua ai hay sao" ... Hôm nay ta biết ngươi hứng thú lắm, dùng kiếm pháp của ngươi đối phó lại Nhan Như Ngọc này ... Tại sao ... tại sao ngươi chẳng tự tay giết ta cho phỉ chí !
Cừu Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buột miệng than:
- Việc này chỉ có trời hiểu ... hoàn cảnh của ta !
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh tiếp lời:
- Hay lắm ! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài ! Thôi, ta đi !
- Nhan cô nương ...
Cừu Thiên Hiệp kêu lên nghẹn ngào.
Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu bích lục nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng vang, một kiếm một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dờn, nhắm ngay Nhan Như Ngọc khích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín từng mây, thế mạnh và nhanh không thể tưởng được.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 64
Hai Nữ Lãng CHúc Nổi Cơn
Quyết Liều Một Trận Thư Hùng

Bóng xanh mau như cánh én vượt rừng dương từ trên không lao mình xuống vun vút, nguy hiểm vô cùng.
Một việc xảy ra quá đột ngột, khiến cho ba người có mặt tại tràng buột miệng rú lên một tiếng kinh hãi.
Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt linh hoạt tựa hắc ưng, công lực lại cực kỳ thâm hậu, vừa thoáng thấy đôi chân nhích động nhảy bung tới trước, tay hữu giữ chặt ngọn kiếm "khô trúc" tay tả vươn ra chộp lấy tay hữu Nhan Như Ngọc, đồng thời kéo nàng nhảy vọt ra ngoài cả trượng dư, lại buột miệng gọi to:
- Bích cô nương ! Chuyện đâu còn có đó ... xin cô nương nên lấy lời nói phải hơn !
Nguyên bóng xanh vừa đáp xuống tràng, là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.
Bích Lệ Hồng đánh một chiêu rơi vào khoảng không, sự tức giận càng bốc lên cao độ, nàng trầm giọng hét lanh lảnh:
- Ngươi chẳng nên xen vào câu chuyện của ta, hôm nay chẳng giết được Nhan Như Ngọc ta thề chẳng làm người !
Vừa nói dứt, kiếm lượn tựa móng trời, thân người như phụng múa, chiêu thế thứ hai nhắm ngay Nhan Như Ngọc phất tới bằng những đòn trí mạng, hai người thề không đội trời chung.
Nhan Như Ngọc bị Cừu Thiên Hiệp đỡ lui ra ngoài, khí giận càng tăng thêm gấp bội, tay hữu rút "soạt" trường kiếm buột miệng rống to lên:
- Ngạnh đầu ! Tuy bản cô nương có điểm đắc tội cùng ngươi ! Nhưng hành động của ngươi không tha thứ được !
Nàng vừa nói, vừa huy động kiếm chiêu, biến tỏa ra một vầng khí lạnh trắng mờ nhấp nhoáng như tuyết rơi, mưa đổ, hàn khí xung buốt mặt mọi người.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh, kêu to lên:
- Các ngươi giở trò gì lạ thế ? Muôn việc ở đời đều có thể giải quyết được bằng lời nói, chuyện gì phải ... động thủ ... hãy dừng lại mau lên !
Hai vị nữ lệnh chủ tuy có nghe tiếng hét can gián của Cừu Thiên Hiệp, nhưng đôi bên vẫn vũ lộng kiếm thép giao nhau.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khí giận bốc mờ cả não quan, chiêu thế lại cuộn trào như muôn ngàn đợt sóng, thi nhau bủa thế, không thể nhượng bộ được.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, tính nóng như lửa đốt, công lực lại

không kém Bích Lệ Hồng, thì há chịu đầu hùm đuôi thỏ mà ngưng chiêu hay sao ?
Cho nên, giữa tràng đấu bốc cuộn lên kiếm khí ngợp trời, bụi bay dậy đất.
Bóng xanh quyện tròn thành một vòng, trông tựa hồ như đám mây xanh bị đảo thanh phong bốc thổi, bay lên cuồn cuộn, biến tỏa ra hàng chiêu lợi hại công mạnh vào đại huyệt đối phương, nguy hiểm vo kể, ác hiểm rợn người.
Bóng trắng biến thành chiếc cầu vồng trắng toát, ẩn vào đạo kiếm thức của đối phương, tả xung hữu đột, chớp nhoáng và nhịp nhàng như cánh bướm màu vờn hoa, hung hãng như sấm sét bủa nền trời.
Hàng ngàn đạo kiếm phong bốc nổi, thổi tạt vào tà áo kêu phần phật, cuốn tung cỏ, lá bay rợp trời, tiếng gió phát ra vi vu như cơn mưa gào nước lũ, thật là một trường ác đấu có một không hai.
Cả đôi bên dùng hết sức bình sinh, đánh chớp nhoáng, chiêu nhanh như điện xẹt, thế lẹ hơn sao sa, trong chớp mắt hai đàng công kích lẫn nhau trên dưới ba mươi chiêu thế chỉ vì cả sức lực tương đương nên chẳng người nào chịu dừng tay ngưng đấu.
Cừu Thiên hiệp quá sốt ruột, vội cất nhanh "khô trúc thánh kiếm" vào bọc, thân mình lắc nhẹ tiến đến trước mặt Đằng Hồng Tiêu, cất tiếng bảo khẽ:
- Đằng cô nương ! Xin cho tại hạ mượn tạm trường kiếm để dùng !
Đằng Hồng Tiêu nhếch môi cười ... đáp khẽ:
- Chẳng nên can dự vào câu chuyện của họ !
Nàng chưa nói hết lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh như chớp, cướp lấy đơn kiếm trên tay nàng, tung mình nhảy vọt tới trước, vừa buột miệng hét to:
- Hai vị khá đề phòng !
Trong tiếng hét, chàng đã lay động đơn kiếm vùn vụt, thân mình như cánh cuồng ưng xông thẳng vào đạo kim quang.
Bỗng nhiên hai tiếng kêu sảng sốt vang lên:
- Ối ... Ối chao.. !
Kèm theo đấy là kiếm thép chạm nhau leng keng.
Ba bóng người đang cuộn thành một vòng tròn. Đột nhiên lảo đảo tháo lùi ra sau cả trượng lại nghe Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi to:
- Tại hạ cam thất lễ !
Vừa nói chàng vừa thu đơn kiếm vòng tay hướng vào hai vị cô nương

cao giọng nói:
- Sự tình cấp bách, xin nhị vị lệnh chủ thứ lỗi sự lỗ mãng này !
Nhan Như Ngọc khí giận xung thiên, đôi mắt phượng tròn xoe như quả nhãn nhìn chằm thanh kiếm dài nằm trên mặt đất, bằng giọng nói căm hờn hét lanh lảnh:
- Cừu Thiên Hiệp, hay cho mi !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hai tay bóp mạnh vào nhau, đưa đôi mắt ngấn lệ lên nhìn thanh kiếm nằm trơ trên đất, bằng giọng nói đau đớn nghẹn ngào hét lên:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi chẳng biết trắng đen phải quấy tại sao ngươi bức hại ta thế này ?
Nàng vừa nói, hai hàng lệ tuôn rơi lả tả như mưa.
Nguyên Cừu Thiên Hiệp đã dùng đơn kiếm gạt văng hai thanh kiếm của hai nàng lệnh chủ, thâm ý của chàng lo sợ cho sinh mệnh cả hai vì lưỡng hổ tranh nhau chẳng bại cũng bị thương không ngờ hai nàng lại oán trách.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thở dài, buồn bã nói:
- Hai vị cô nương, dĩ vãng không oan trái và gần đây chẳng oán cừu, chỉ vì một hai lời nói hơn thua mà gặp mặt đã liều thân tủ chiến ... thật tại hạ chẳng rõ vì cớ nào ?
Tại sao hai vị lại giao phong kịch liệt như thế ?
Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn cả hai cô nương, sau cùng lại đưa mắt nhìn thẳng Nhan Như Ngọc như ngầm hỏi:
Nhan Như Ngọc khí giận phừng phừng đưa tay chỉ vào Bích Lệ Hồng nói to:
- Tại sao ngươi không hỏi nó ? Chính nó đã ra tay trước kia mà ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng giận xám mặt đưa tay điểm vào mặt Nhan Như Ngọc rít lên căm hận:
- Hỏi ta ư ? Trong thâm tâm ngươi rõ hơn ai cả ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười khẩy, và bằng giọng nói lạnh nhạt:
- Hừ ! Dĩ nhiên là hiểu rõ ! Nếu ngươi muốn biết ... thì nên tìm lệnh thiên kim của bài bang mà hỏi nàng ấy ... ngươi dám không ? Đủ can đảm chứ ?
Đằng Hồng Tiêu nhìn thấy cả hai có vẻ oán hờn như chất chứa một mối thù truyền kiếp, và cả hai lại tỏ vẻ trìu mến Cừu Thiên Hiệp khiến lòng nàng nổi lên một tràng nghi vấn, lại thêm Nhan Như Ngọc dùng lời ám

chỉ mình khiến nàng không thể dằn lòng được nên bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:
- Câu chuyện này vì sao xảy ra như thế ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thở dài nói:
- Ta cũng không rõ vì sao ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc trầm giọng:
- Nhan Như Ngọc ! Ngươi đằng giả vờ chỉ Đông nói Tây ... Bản cô nương hỏi ngươi ... Cha con chúng ta có oán hận gì với Huyết quang giáo ... Tại sao ngươi phái người phục kích sát hại trên đường từ Phượng Hoàng thành đi ra ngoại ô, ... nói mau ?
Nàng vừa nói dứt, gương mặt lạnh lùng của Nhan Như Ngọc vụt đỏ au lên, mất cả vẻ tự nhiên.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư vội nhanh nhẩu hỏi:
- Bích cô nương, cô nương bảo sao ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khí giận chưa nguôi, cao giọng hét:
- Cuối canh ba, gần qua đầu canh tư, ta và phụ thân ta rời Phượng Hoàng thành đi ra ngoại ô, giữa đường gặp mười mấy tên đại hớn bịt mặt phục kích, vừa trông thấy mặt cha con ta, bọn chúng không phân hắc bạch phải quấy, túa ra vây đánh tơi bời ... thực là hung hoang ác độc ... !
Nhan Như Ngọc cao giọng cướp lời:
- Ngươi dám quả quyết mấy người hớn tử bịt mặt là người của Huyết quang giáo ư ?
Bích Lệ Hồng phá lên cười chua chát, bằng giọng nói lạnh như sương bảo:
- Hừ ! Cách giả trang cải dạng thì dể, chiêu số võ nghệ không đổi được, vì thế ta nhận ra trong chúng nó có tên thủ tọa Hộ pháp Huyết quang giáo là Thiết tán kiệu dương Lôi Thanh Minh, với cây lộng sắt của hắn trên chốn giang hồ quyết không có kẻ thứ hai ! Ngươi còn cải bướng làm gì chứ !
Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt cúi đầu nín lặng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Nhan Như Ngọc gắt hỏi:
- Nhan cô nương ! Nếu sự thật như thế, chẳng nhẽ quý giáo đã tiếp được Phi khích truyền thơ, mà đến tham dự cuộc hội tại Thủy Nguyệt đình hay sao ?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:
- Đúng đấy ! Cũng vì thế mà bị người lầm lẫn !
Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi lại:
- Lầm lẫn ? Tại sao ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cau mày tròn mắt nói như hét:
- Xí ! Huyết quang giáo đối với các môn các phái trong giang hồ không vãng lai giao thiệp, thì có ai mà ước hội với bọn chúng nó !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mỉm cười gượng chống chế.
Bích Lệ Hồng đưa tay khoác lia lịa ngắt lời.
- Hừ ! Ngươi đừng già hàm chối tội ! Lôi Thanh Minh đã luôn mồm bảo vâng theo Hồng hoa lệnh chủ Phó giáo chủ, cản trở không cho cha con ta vào Thủy Nguyệt đình ...
Ngươi còn gượng cãi ! Chối làm gì ? Chẳng nhẽ Huyết quang giáo còn có hai tên phó giáo chủ hay sao ?
Nhan Như Ngọc cứng họng không nói nên lời, sự xấu hổ biến thành cơn phẫn nộ, nàng cao giọng hét to:
- Hừ ! Ta sai phái như thế đấy ! Chỉ vì ta muốn thử cái ngón võ cái thế thập bát chưởng xem sao !
Vừa nói dứt, nàng rùn mình thủ thế toan tấn công.
Cừu Thiên Hiệp hét to một tiếng nhún mình nhảy vào giữa, tay hữu vịn Nhan Như Ngọc tay tả nắm giữ Bích Lệ Hồng cao giọng nói:
- Không nên động thủ, đánh nhau chẳng phải là phương pháp giải quyết đâu ?
Bích Lệ Hồng cũng giơ tay tới trước quát to:
- Chẳng có phương pháp gì cả ! Nay nợ máu phải đền nợ máu, lấy răng trả lại răng !
Cừu Thiên Hiệp nghe đến hai chữ "nợ máu" lấy làm kinh hãi kêu lên:
- Húy ! Bích cô nương, lệnh tôn đã ra sao ... lệnh tôn như thế nào ?
Bích Lệ Hồng không dằn được xúc động, nghẹn ngào nói:
- Phụ thân trúng nhầm ngọn tán của Lôi Thanh Minh ... !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên sửng sốt:
- Ối trời ! Vậy lệnh tôn ở đâu ?
Bích Lệ Hồng nấc nghẹn đáp:
- Đang ngồi dưỡng thương trong Sơn thần miếu !
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói nhanh:
- Đi ! Chúng ta nên đến xem thương thế Bích lão tiền bối ra sao ? Hiện tại tranh luận chỉ vô ích !

Bích Lệ Hồng nghe Cừu Thiên Hiệp nhắc đến thương thế của phụ thân khiến cõi lòng đau như xé, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:
- Nếu cha ta đổ một giọt máu, Huyết quang giáo phải đổ mười giọt máu, nếu cha ta có bề gì ... Thì ta sẽ giết sạch Huyết quang giáo không chừa con chó con gà !
Cừu Thiên Hiệp gượng cười nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:
- Nhan cô nương ! Bích lão tiền bối thương thế ra sao ? Tại sao cô nương ...
Nhan Như Ngọc lạnh lùng cướp lời:
- Cũng tại lão nghề nghiệp không tinh trách chi người lở tay lỗ mãng ! Cừu Thiên Hiệp ý ngươi muốn bênh cô ả đấy hử !
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trang trọng nói:
- Tất cả đều là bạn hữu luân lạc với nhau, Cừu Thiên Hiệp này chẳng bênh ai, bỏ ai cả, theo ý kiến của tại hạ thì Nhan cô nương có thể cùng tại hạ vào Miếu sơn thần gặp mặt nhau nói cho minh bạch việc gì khó khăn đối diện nhau, giải quyết vẫn được kia mà ! Và hãy xem tại hạ bênh ai bỏ ai ?
Nhan Như Ngọc nghe qua nghe qua ngẩn người không biết trả lời sao cho ổn, nàng lại cúi đầu nghĩ ngợi:
- Nếu ta chẳng đi ... hóa ra tiện lợi cho Đằng Hồng Tiêu và Bích Lệ Hồng hay sao ?.. Đị. nhất định phải đi mới được nghĩ đến đây nàng nhoẻn miệng cười nói:
- Ngươi bảo ta sợ ư ? Không bao giờ ... Đi thì đi, chứ ngại gì ?
Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Bích Lệ Hồng dịu giọng nói:
- Bích cô nương ! Việc cứu người là khẩn cấp chúng ta nên viếng xem thương thế của Bích lão tiền bối trước ... rồi sẽ thảo luận sau !
Ngay lúc đó, Đằng Hồng Tiêu lại cảm thấy mình bơ vơ như một kẻ hùng quan bèn đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nũng nịu bảo:
- Thiếu hiệp ! Hiện giờ ta về là phải !
Cừu Thiên Hiệp ngẩn người lên chưa biết phải trả lời cách nào, vì chàng vừa an ủi và năn nỉ xong hai vị cô nương ai ngờ lại có vị cô nương thứ ba nổi cơn hờn dỗi nữa, bất giác chàng mỉm cười khổ sở tiếp lời:
- Đằng cô nương ! Cô nương tính đi đâu ?
Đằng Hồng Tiêu mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Vì ... vì ta giấu lệnh phụ thân đi ra đây, vả lại trời gần sáng, nếu không trở về e phụ thân lo lắng sốt ruột !
Nhan Như Ngọc nghe qua phá cười sặc sụa bằng giọng nói trêu tức lạnh lùng:
- Ha ! Ha ... lại một ả, sầu vì thương thế của cha, một cô nàng lo phụ thân sốt ruột ! Thật là hai bên đều khó ... Hi hi ! Chỉ có con Nhan ngạnh đầu này không có cha, không có mẹ, không phải lo, phải ngại gì cả ... hì hi ! Thích chứ nhỉ !
Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu nặng giọng nói:
- Hừ ! Thích ... chí thì ngươi nên gọi gã họ Cừu cưới ngươi làm vợ đi !
Nhan Như Ngọc nghe qua thẹn đỏ mặt, song giả bộ ngước mặt lên trời cười hăng hắc đoạn nói tiếp:
- Ừ ! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng ngờ ngươi có lòng luyến ái họ Cừu đến thế ... bản cô nương đường đường là phó giáo chủ, việc làm rất chánh đại quang minh ... ha ... ha !
Cừu Thiên Hiệp sợ hai người đấu khẩu sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay, bèn đưa tay nắm áo Đằng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:
- Đằng cô nương nên cùng đi với chúng tôi cho vui, trở về Thần Châu độ nửa khắc, chẳng bao lâu đâu !
Đặng Hồng Tiêu thấy không thể chối từ, bèn gật đầu đáp nhỏ:
- Xin chìu ý thiếu hiệp !
Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay xá vào Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc mỉm cười nói to:
- Xin mời nhị vị lệnh chủ lên đường !
Nhan Như Ngọc phá lên cười rũ rượi đưa tay khoác lia lịa nói:
- Thôi thôi, ta chịu ở đợi tại đây ... vì ta có biết Miểu sơn thần ở đâu ?
Bích Lệ Hồng cười nhạt, nhấc nhẹ thân mình đi trước, dẫn đầu.
Kế tiếp là Cừu Thiên Hiệp, Đằng Hồng Tiêu đi sau cùng là Nhan Như Ngọc đi lần vào hậu diện Sơn thần miếu.
Bỗng nhiên, họ trông thấy phía trước mặt, bốn bóng người nhảy múa lồng lộn ẩn dưới lớp sa mù, bốn bóng người này là bốn chàng thanh niên cao thủ, họ tung ra chưởng pháp mù trời, chiêu lay động như sấm rền gió thét.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đi trước đột nhiên kêu rú, thất thanh:
- Ối chao ! Bất hảo !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cách đấy ba mươi trượng năm bóng người nhảy múa lồng lộn dường như đang giao đấu với nhau lại nghe Bích Lệ

Hồng gọi lên eo éo, bèn vận thêm nội lực vượt cả hai cô gái lướt tới trước buộc miệng kêu to:
- Phải miếu sơn thần đây không !
Bích Lệ Hồng chạy vụt tới trước kêu lên hốt hoảng:
- Ai thế ! Ai thế !
- Ối chao ! Bích lã tiền bối cùng người giao thủ !
Vừa nói dứt, thân mình chàng lướt tới vun vút như mũi tên thoắt một cái đã vượt khỏi hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, hạ ngay trước nền ván miếu vũ.
Chợt thấy Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, tay hữu lay động ngọn quỷ đầu truy hồn trảo như điên như dại, dùng hết tàn lực chống lại bốn thanh trường kiếm của bốn thanh niên đang công tới như vũ bão.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy chiêu thế của Cái thế ma quân Bích Nam Hùng tuy lợi hại nhưng chỉ dùng toàn thế hư không thật, vì đôi chân lão không giữ được thăng bằng đôi tay quờ quạng một cách mệt nhọc, chứng tỏ nội lực đã suy giảm, huyết khí đã kiệt cùng.
Chợt nghe một trong bốn tên thanh niên cao thủ trầm giọng hét:
- Bích Nam Hùng ! Có vay có trả, hôm nay mạng số ngươi đã đến kỳ !
Một thanh niên tay thu lưỡi Tang môn kiếm hắn lồng lộn như con hổ điên, chiêu số vừa công tới, miệng kêu lên cực to:
- Hãy nộp Ma mạng cho ta !
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nín lặng để giữ nguồn nội lực, tay hữu vẫy mạnh ngọn Quỷ đầu hồn trảo chống lại hai lưỡi kiếm đang công tới tấp.
Không ngờ người thanh niên thứ ba tay cầm chặt ngọn Ngô cầu kiếm vũ lộng ra chiêu Tư nha điếu ngư nhằm ngay lưng Bích Nam Hùng chém phạt xuống như nhát búa Lôi công nhanh không tưởng tượng được.
Ví như Cái thế ma quân Bích Nam Hùng có thêm một mắt sau ót, cũng không thể tránh kịp đường chiêu khóc liệt này !
Ngay lúc đó, đột nhiên một chiếc cầu vòng trắng như tuyết xuất hiện, từ trên cao hạ xuống tràng viện.
Cừu Thiên Hiệp chân chưa chấm đất đã buộc miệng quát to như sấm nổ:
- Tiểu tử thật to gan, dùng nhiều thắng ít ! Hãy dừng tay lại mau !
Chàng vừa nói vừa đẩy nhanh ra một chưởng đạo kình phong thoát ra khỏi lồng tay như đất dậy ba đào, sấm rền chóp núi, công hẳn vào bốn

thanh niên cao thủ, với chiêu thế nhanh không thể tưởng được.
Bốn thanh niên cao thủ vừa nghe hơi gió vội thu kiếm phòng thân, rúng mình nhảy ra xa mấy trượng.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng mình mang nặng vết thương, cho nên thân pháp kém linh hoạt, không né tránh kịp, bị đạo chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp đẩy văng ra ngoài.
- Bung !
Thân mình phốp pháp của Ma quân bịt té ngồi trên mặt đất, luôn cả ngọn Quỷ đầu truy hồn trảo bị văng ra xa sáu, bảy trượng. Gương mặt Bích Nam Hùng trắng bệt, hai tròng mắt đờ đẫn thất thần, lão đưa tay ôm chặt ngực kêu lên một tiếng:
- Ái !
Và mửa ra hằng ngụm máu tươi.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng kêu lên:
- Cha ... cha !
Vừa nói nàng nhảy bổ đến bên Bích Nam Hùng khóc to.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, ngươi chưa chấm đất đã búng vọt tới trước mặt bốn gã thanh niên cao thủ, trầm giọng quát to:
- Bốn người kết tay nhau, đánh một lão già bị trọng thương, thì còn chi là hảo hán anh hùng ?
Một gã tay cầm Tang môn kiếm trợn đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp gắt to:
- Ngươi muốn nhúng tay vào vụ này ư ?
Cừu Thiên Hiệp xòe to song chưởng trầm giọng hét:
- Các ngươi thuộc vào hạng tiểu bối của môn phái nào ?
Gã cầm Ngô câu kiếm dựng mày trợn mắt nạt to:
- Chúng gia gia không môn, không phái gì cả, như thế chẳng đối đãi với ngươi được à !
Cừu Thiên Hiệp nghe lòng rúng động bèn nói thầm:
"Chẳng nhẽ bọn chúng không phải là người của Huyết quang giáo, chi bằng đợi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đến xem sao !" Vì nghĩ thế, nên chàng cười khẩy, nói tiếp:
- Hừ ! Nếu các ngươi không phải là thuộc hạ của danh môn chánh phái, thì hóa ra các ngươi là trảo nha của bọn Tà ma ngoại đạo hay sao !
Gã cầm Tang môn kiếm giận run lên, bằng giọng nói trầm khiếp hét cực to:
- Câm mồm ngươi lại, ngươi có mắt không tròng nên chẳng nhìn biết

người !
Vừa nói dứt, bốn gã thanh niên khí giận xung thiên, chúng đồng bước sấn tới trước cao giọng nói:
- Anh em chúng ta gồm có bốn người là bào điệt của Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong, chúng gia gia quyết tìm Bích Nam Hùng để thanh toán món nợ nhà, chẳng phải tranh giành môn phái không can hệ gì đến ngươi !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên sửng sốt:
- A ! Hích Bá Vong ? Cương chỉ truy hồn ?
Gã cầm Ngô câu kiếm kêu lên kinh ngạc:
- Thế nào ? Ngươi khiếp đảm à ?
Cừu Thiên Hiệp rúng động tận đáy lòng, cúi đầu nín lặng, lúi lưỡi chẳng thốt nên lời.
Nguyên vì, lấy điều ân oán ra suy luận thì Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong đối với Cừu Thiên Hiệp có cái ân thừa tặng công tại võ lâm giang hồ, đáng gọi là người ân, nhưng chẳng cần hỏi sự tình xảy ra, cũng đủ biết Hích Bá Vong chết dưới tay Bích Nam Hùng. Hôm nay con hắn là vì nghĩa cả mà báo thù, thì chính họ làm một điều thiên kinh đại nghĩa đáng khen, ta cản trở sao phải !
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây vụt quay lại nhìn Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, chỉ thấy lão râu bạc nhuộm hồng, da vàng, mắt đỏ, thần sắc trông thật thảm hại, lại quay nhìn sang Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thì thấy mặt hoa ủ dột, lệ đổ như mưa, bao nhiêu sự khó khăn ràng buộc khiến Cừu Thiên Hiệp chỉ cất tiếng thở dài và buộc miệng nói to:
- A ! Ta tưởng đâu các vị là thủ hạ ... là trảo nha của Huyết quang giáo chứ !
Không ngờ gã thanh niên tay cầm Tang môn kiếm tỏ vẻ bất mãn gắt to:
- Đáng cười chưa ! Chúng gia gia còn xem Cửu đại môn phái chưa thấm vào đâu ?
Sá gì một giáo phái tí teo Huyết quang giáo !
Ngay lúc đó, Đằng Hồng Tiêu và Nhan Như Ngọc đã hạ xuống tràng viện ...
Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng vững đã nghe tên thanh niên cao thủ nói, khiến nàng uất giận xung lên, bằng giọng nói như ma kêu hét lên kinh hoàng:
- Tên vô đầu tiểu bối kia ! Huyết quang giáo bé nhỏ ở chỗ nào ? Vậy

chứ ai ... lớn hơn Huyết quang giáo ? Ngươi hãy nói mau !
Chỉ vì nàng quá giận, nên không để thanh niên cao thủ trả lời, nàng tuốt thanh kiếm múa lộng một vòng, tiến đến công kích bốn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh chiêu nhanh không tưởng tượng được.
Bốn thanh niên cao thủ vừa trông thấy vội tung mình nhảy trái qua một bên né tránh, một mặt chúng tuốt nhanh quái kiếm, huy động ra chiêu thức, túa ra bao vây Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, thực là hoa lạc giữa rừng gươm, nguy hiểm vô ngần.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 65
Tứ Đại Cao Thủ Tìm Cừu

Cừu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lần lên đến bên mình Cái thế ma quân Bích Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thở hồng hộc như trâu, hai giòng máu đỏ chảy dài hai bên khóe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thất thần, vành môi nhột nhạt như tàu lá úa, tay chân khẽ run lên bần bật, dáng điệu trông rất thảm thương.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già, đưa đôi bàn tay ngọc áp vào vầng trán nhăn nheo, cố vận nguồn nội lực chân ngươn chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh, một cách khá thương.
Cừu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng, vội đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào Trung đình đại huyệt của Cái thế ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:
- Bích cô nương ! Ngươi nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiền bối trị thương !
Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tản mác cả ngươn khí, lực mạnh phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.
Chàng lại dùng lời an ủi Bích Lệ Hồng nói:
- Bích lão tiền bối nội thương của tiền bối tuy khá nặng nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng để phục hồi chân khí. Bích cô nương chớ khá ưu sầu mà làm cho Bích lão tiền

bối chẳng an tâm !
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nhờ sự tiếp vận chân lực của Cừu Thiên Hiệp nên đỡ được phần nào, lão cố gượng mấp máy vàng môi thốt ra những câu dứt quảng:
- Không ... không nên ... chỉ vô ích mà thôi ! Ngươi ... nếu ngươi là ... người nghĩa khí ... thì ta nhờ ngươi ... thay ta ... thay Bích Nam Hùng này ... mà ... chiếu cố đến Lệ Hồng ... con gái của ta !
Thật là đúng với lời tục có nói:
"Người sắp chết nói ra tiếng lành, chim sắp chết cất tiếng kêu ai oán !"
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng tuy chưa chết, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiều xế bóng, nói ra những lời đau đớn, như thế khiến người người đều cảm động.
Thế mới biết "Từ xưa đến nay danh tướng của Mỹ nhân không thể sống với trần ai đến bạc đầu" vì như Bích Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đến lúc tuổi già như anh hùng xế bóng, như kẻ giang hồ bị rơi đài, bơ vơ thất vọng chỉ có một cô gái cũng không bảo bọc được.
Lẽ cố nhiên Bích Lệ Hồng lệ trào như suối đổ, luôn cả Đằng Hồng Tiêu cũng tuôn vài ngấn lệ cảm tình.
Lúc bấy giờ ... một bên lủ bốn anh em họ Hích vây đánh Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc tưng bừng như sấm nổ sét rền bốn ngọn quái kiếm kỳ cổ thiên thu, xuất chiêu vô cùng quái dị, nhưng Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc triển khai thanh trường kiếm như muôn đạo cầu vòng đủ màu biến tỏa đầy thanh trường kiếm như muôn đạo quỷ nhập lợi hại muôn vàn.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đối với chính mình là tình địch không thể nào kết tay chống địch.
Nhân cớ đó, nàng đành gạt lệ hướng vào Cừu Thiên Hiệp chớp mắt bằng giọng nói ai oán van lơn:
- Ngươi có thể nào thay ta giết bốn gã man tiểu tử ấy chăng ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:
- Cô nương có ý muốn ta xuất thủ giết bốn tên ấy sao ?
Bích Lệ Hồng nức nở tiếp lời:
- Nếu chúng ta đi trễ một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã ...
Nói đến đây nàng vụt ôm mặt khóc rống lên ...
Cừu Thiên Hiệp sớm biết nàng muốn nói gì rồi, nhưng cái ân tặng công lực của Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong sánh bằng tác tại hồi sinh vả

lại trước khi nhắm mắt lìa đời Hích Bá Vong còn giao cho mình "Hổ phách ma đầu lệnh" còn nằm sờ sờ trong bọc ... có thể nào trong nhứt thời lại biến thành kẻ bạc nghĩa hay sao ? Chàng lại suy nghĩ:
- Chính cá nhân ta không vì Hích Bá Vong mà báo cừu, thì ta không nên vì cớ gì mà ngăn trở sự báo cừu rửa hận của con cháu người, và điều tối kỵ là phản lại linh hồn người đã chết mà cầm gươm xung chém lại con cháu Hích Bá Vong, theo lời Bích Lệ Hồng cầu khẩn để cho muôn đời nguyền rủa, dù sự giao du của chính mình đối với Hích Bá Vong không một người thứ hai nào biết, nhưng còn sụ thống trách của lương tâm ... tức là một hình phạt đời đời bất diệt ... !
Vì nghĩ như thế Cừu Thiên Hiệp đứng ngây người như pho tượng gỗ ...
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thấy chàng du dự chưa quyết, gương mặt càng tỏ ra thiểu não hơn, bằng giọng nói chua chát nàng hỏi:
- Ngươi chẳng bằng lòng theo sự yêu cầu của ta ư ... ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bằng giọng uất nghẹn đáp lại:
- Không phải vậy đâu ! Ta ... ta chỉ nghĩ rằng ... mối thù nên mở không nên buộc ... vả lại bọn chúng chưa chạm phải mấy lông của Bích lão tiền bối kia mà ...
Bích Lệ Hồng nổi giận xung thiên hét to:
- Thôi đi ! Đừng lắm lời vô ích !
Vừa nói dứt lời, nàng đứng phắt dậy, rút phắt thanh trường kiếm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:
- Đa tạ ân ngươi ! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Bích Lệ Hồng này quyết vì cha mà báo cừu không muốn nhọc lòng đến kẻ khác !
Cừu Thiên Hiệp bị nàng cưỡng bách, lại không thể phát tác nên đành nghiến răng dằn cơn giận, trầm giọng nói tiếp:
- Bích cô nương, ngươi lại nghĩ lầm về ta quá rồi !
Bích Lệ Hồng quay người lại, hỏi:
- Nghĩ lầm ?
Cừu Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiến, bèn đổi giận làm vui nói to:
- Được lắm ! Ta sẽ giúp một tay !
Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhục chưởng nhảy vọt vào tràng lại hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:
- Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị !
Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuống tràng.

Chàng không sử dụng trúc kiếm chí dũng hai bàn tay thịt đẩy ra chưởng phong, phần theo hai đạo kiếm quang đẩy mạnh vào bốn tên thanh niên cao thủ thế nặng như sơn băng địa liệt bức lui một lượt bốn người thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc ...
Riêng Nhan Như Ngọc bị luồng chưởng quỉ chưởng bức lui thuận đà nàng nương mình nhảy ra xa mười trượng, hoành kiếm ngang lưng thủ thế chờ.
Chớp mắt Cừu Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tâm đấu tràng, thân pháp linh hoạt như thần, đôi chân vừa chấm đất, hai tay đã đẩy ra một chiêu "Bá vương tảo địa" chọn đẩy lên đạo kình phong quét nhanh vào hướng bốn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh và nhanh hơn luồng chớp bão dậy đồng bằng.
Bốn tên thanh niên cao thủ tay cầm quái kiếm ngắn, không thể công tới Cừu Thiên Hiệp, nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đồng thời thối dần dần ra chống đỡ.
Cừu Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.
Không ngờ hôm nay chàng đổi cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đua ra chiêu "Bá Vương tảo địa" đẩy lui được địch thủ lại cử song chưởng đưa ra chiêu "Duy ba trợ lang" kế tiếp, chiêu thức vừa buông đạo kình phong cuộn đẩy lên muôn ngọn, bốc đầy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn người thanh niên cao thủ xoắn tít tới.
Bốn chàng thanh niên cao thủ rống lên "bào hao" như hổ đói, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đẩy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đã bay phủ vào đầu như cơn tuyết bão.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm mừng, hai tay vương song chưởng đẩy ra chiêu số thứ ba ...
Bốn thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lui liên tiếp, chưa chi đã cách Miếu sơn thần hơn hai mươi trượng. Khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngộp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kính Cừu Thiên Hiệp vào giữa.
Cừu Thiên Hiệp lại cử song chưởng đề ngang bụng cố hư trương thanh thế, đợi bốn người thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buộc miệng, nói nhỏ:
- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói !
Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu để ngang mặt lại giương đôi

mắt ngạc nhiên nhìn Cừu Thiên hiệp không chớp.
Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Bích Lệ Hồng khá nghi, bèn lên tiếng hối thúc:
- Hãy mau đi ... hãy đi ... đi !
Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vờ như tung ra song chưởng, cao giọng hét:
- Hãy coi chừng !
Bốn người thấy chàng sắp tung chưởng vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.
Cừu Thiên Hiệp mừng thầm, hét to:
- Các ngươi chạy đi đâu ?
Vừa hét vừa rúng mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên ... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.
Chàng thanh niên tay cầm "Tang môn kiếm", vội hạ người xuống đất, chĩa mũi quái kiếm về phía trước, quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:
- Ngươi có lời gì muốn nói ?
Cừu Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đối diện, xốc áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ, trang trọng nói:
- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp đã cùng với Hích lão tiền bối có chút duyên hương hỏa. Hích lão tiền bối và Cái thế ma quân Bích Nam Hùng lại có món nợ Oán cừu, mỗi người đều có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muốn chiếm phần hơn ... Vả lại một khi người đã chết không bao giờ sống lại, muôn việc oán ân kể như chấm dứt hơn thế nữa là ... Cái thế ma quân đã đến giờ sắp chết, bốn vị đã chiếm phần hơn.. thì cũng nên vì tại hạ dừng tay ... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm !
Gã thanh niên tay cầm "Ngô câu kiếm" chĩa vào mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lanh lảnh nói:
- Hừ ! Vậy ra người là kẻ trèo tường tiểu bối, thực là giọng nói nửa cầm nửa thú hệt loài Dơi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố gượng nhẫn nại mỉm cười bảo:
- Ngươi dám nặng lời nhục mạ ư ! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại mà cũng là lần chót đối với ta !
Gã thanh niên cầm "Tang môn kiếm" nhoẻn miệng cười trầm giọng:

- Này ... ngươi liên hệ thế nào với Cái thế ma quân ?
Cừu Thiên Hiệp hơi ngẩn người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:
- Luận về sự liên hệ, thì ... ta và Cái thế ma quân giao du nhau, cũng như đối với Hích lão tiền bối chỉ là tình bạn vong niên.
Ngay lúc đó, một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phần phật.
Cừu Thiên Hiệp biết ngay Bích Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đằng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, chàng lại sợ kế hoạch mình bị các cô gái khám phá, gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng âm độc, bằng giọng nói trầm gắt to:
- Ta bảo thật các ngươi rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các ngươi cũng không hạ nổi ... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các ngươi chọn lấy !
Vừa nói dứt, chàng cử chưởng nhắm ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thành lực đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to lên:
- Mời xem !
Một tiếng nổ vang lên:
- Ầm !
Vang động và rung chuyển khắp núi rừng, phiến đá to ngàn cân biến thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bốc xoáy lên cao hàng mấy trượng, trắng dã như cơn mưa bão tuyết từ trên cao rơi xuống ào ào không dứt.
Bốn anh em họ Hích thất kinh, vội đưa cao quái kiếm múa vun vút, gạt trận đá vụn rơi xuống đầu, như cơn mưa to gió lớn.
Gã thanh niên cầm Tang môn kiếm múa loang loáng hộ thân, đồng thời nghiến răng quát to như sấm nổ:
- Họ Cừu ngươi quả lợi hại, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau !
Vừa nói dứt, hắn quay sang ba chàng thanh niên kia cao giọng nói:
- Hãy rời khỏi đây mau !
Bốn người đồng ý nhún mình vọt về phía trước, nháy mắt đã biến mình trong vầng sương vụ lờ mờ bao phủ ngọn đỉnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng từ trên cao hạ nhanh xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nàng cau mày nặng giọng hỏi:
- Ngươi đã nhường lối cho bọn chúng thoát rồi sao ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu.
Bích Lệ Hồng cướp lời:
- Oan gia nên mở không nên buộc phải vậy chăng ? Ta biết rõ ngươi

hơn ai hết.
Theo lời phụ thân ta hằng nói. Ngươi ! Ngươi vì mối thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển cố tìm ra kẻ cựu thù, để truy tầm thân thế ? Ngươi quá ích kỹ ...
quá hẹp hòi !
Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau thương chua chát, nỗi thống khổ khó giải bày cùng ai !
Một lúc lâu chàng ngước mặt lên nhìn Bích Lệ Hồng dịu giọng nói:
- Bích cô nương, theo thiển ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Bích lão tiền bối nghỉ ngơi và chữa trị vết thương trước ! Còn việc đối phó với bọn chúng ! ... Thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau nếu ta còn phiêu bạt giang hồ !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ mong động thủ, nên đưa mắt ngó mông lung hầu tìm hướng kẻ địch.
Đằng Hồng Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:
- Bích cô nương, bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất hận, oán trách chỉ thêm vô ích ! Cừu Thiên Hiệp nói đúng đấy, hiện giờ ta nên đưa Bích lão tiền bối đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật, chẳng nói vào nửa lời.
Cừu Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dịu dàng nói:
- Theo ý của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Bích lão tiền bối đến Bài bang an nghĩ mà Đằng lão bang chủ với Bích lão tiền bối ắt có tình cố cựu, lại là đồng đạo võ lâm ! Bích cô nương không nên khách sáo !
Đằng Hồng Tiêu lại vui vẻ chen lời:
- Phải đấy ! Từ đây đến Thần Châu chẳng bao xa, Bích cô nương nên đưa lệnh tôn đến đấy an nghỉ là hay hơn cả.
Bích Lệ Hồng trong lúc nhất thời chưa quyết định được điều gì, chỉ ôm mặt khóc òa.
Cừu Thiên hiệp không rõ vì vô tình hay cố ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:
- Nhan cô nương, có thể nào cùng đi với chúng tôi đến Bài bang hay chăng ?
Đằng Hồng Tiêu đối với Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc tuy đồng mạch sanh lại vừa quen biết nên nàng không thể làm ngơ đối với cả hai, bèn nhoẽn miệng cười tiếp lời:

- Hay nhất là chúng ta nên đến Thần Châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn !
Nhan Như Ngọc và Bích Lệ Hồng đồng ý đứng lên, hai người nói vài lời xã giao với Đằng Hồng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:
- Đến Thần Châu, ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bái yết lão bang chủ thật là vạn hạnh ... Thôi chúng ta cùng đi !
Vừa nói dứt, nàng buông mình chạy xuống trước tiên, kế đấy Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng, Đằng Hồng Tiêu nối gót theo sau. Cả bốn người quay trở lại Miễu sơn thần.
Cừu Thiên Hiệp cõng Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, nhằm hướng Phượng Hoàng thành trổ thuật khinh công chạy tới như bay biến, ba cô gái đủng đỉnh chạy theo sau.
Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phượng Hoàng. Cừu Thiên Hiệp thuê một chiếc xe lừa, đặt Cái thế ma quân Bích Nam Hùng vào nằm trong an nghỉ, lại thuê thêm bốn con tuấn mã cho Đằng Hồng Tiêu, Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc cỡi làm chân ủng hộ theo xe.
Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bốn người kỵ mã đã đến địa phận Thần Châu.
Bài bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trường Hồng lão nhân hướng dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiếp cả năm vào đại sảnh, cuốc tiếp không kém phần long trọng.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là bạn cố tri của Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, nên vừa lo tiếp khách vừa ra lệnh cho thủ hạ dọn một gian phòng khang trang cho Bích Nam Hùng nghỉ ngơi, lại khiến lương y bốc thuốc điều trị, thật là chu đáo.
Cừu Thiên Hiệp lại nóng lòng về vụ Miêu Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồng lão nhân rằng:
- Kính lão sư ! Không rõ bức địa đồ, lão sư đã hoàn tất chưa ?
Trường Hồng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhếch môi cười bí mật nói:
- Chẳng giấu chi Thiếu hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiếu hiệp bây giờ được !
Cừu Thiên Hiệp xúc động mạnh, vội hỏi ngay:
- Tại sao thế lão sư phụ.

Trường Hồng lão nhân vuốt chòm râu bạc dịu giọng nói:
- Chỉ vì ... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:
- Đại sư ! Chẳng hay đại sự là chuyện gì ?
Trương Hồng lão nhân trầm giọng nói:
- Hình như Cừu thiếu hiệp có vẻ không vừa lòng ...
Cừu Thiên Hiệp chưa đáp lời thì Nhan Như Ngọc phá lên cười lanh lảnh, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Thiếu hiệp tuổi xanh đầy hứa hẹn, danh vang bốn biển, oai trấn giang hồ, thì còn điều gì đáng gọi thì chẳng vừa lòng đâu ?
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:
- Hừ ! Không ai rõ điều tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bốc, hiểu được tâm nguyện của người khác !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay chận lại bảo:
- Thiếu hiệp có gì thắc mắc ... xin thư thả kể lại xem sao ?
Cừu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đến không còn lối thoát, nên chàng không dám giấu diếm được nữa đành đáp xuôi:
- Chẳng dám giấu quí vị, nguyên tại hạ có điều tâm nguyện là đến xứ Miêu Cương tìm một vị lão tiền bối ẩn cư, nhờ giảng rõ thân thế mơ hồ của tại hạ !
Trường Hồng lão nhơn nghe qua, ngước mặt nhìn trời cười lớn, bằng giọng nói uy nghiêm hiền dịu bảo:
- Ha ha ! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiếu hiệp muốn đến Miêu Cương tìm ai ... ai kìa !
Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình, ngạc nhiên đến cùng tột nói:
- Vị này ... ?
Trường Hồng lão nhơn mỉm cười đưa tay chặn lại nói:
- Thiếu hiệp khoan nói đã, lão phu đoán được phần nào đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tinh thần buộc miệng kêu lên:
- A !
Trường Hồng lão nhơn điềm đạm từ từ hỏi tiếp:
- Có phải ngươi muốn tìm một vị tiền bối ẩn cư lừng danh võ lâm ... vào thuở xưa không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội hỏi lại:
- Lão sư đã rõ là ai chứ ... ?
Trường Hồng lão nhơn phá lên cười tiếp lời:
- Ta hỏi ngươi. Ta đoán đúng hay sai ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói mau:
- Đúng đấy lão sư phụ ạ !
Trường Hồng lão nhân vụt thở dài tiếp lời:
- Ngươi nhận lời nói của lão là đúng ư. Vậy thì việc đến Miêu Cương của ngươi ...
kể như hoàn tất !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân vội nói nhanh:
- Lão sư bảo sao ? Chẳng nhẽ vị Cừu đại kiếm sĩ ấy đã hóa ra người thiên cổ hoặc giả không còn ẩn cư xứ Miêu Cương ?
Trường Hồng lão nhân lắc đầu nhẹ giọng:
- Hắn chưa được may mắn chết, và hắn rời khỏi xứ Miêu Cương từ lâu rồi !
Cừu Thiên Hiệp suýt rú lên vì mừng rỡ, vội hỏi tiếp:
- Vậy lão kiếm sĩ ấy hiện giờ luân lạc nơi đâu ?
Trường Hồng lão nhơn ngước mặt lên nhìn vào cõi mong lung thong thả đáp:
- Hắn ư ? Xa là góc biển chân trời, gần là trước mắt ...
Cừu Thiên Hiệp cả kinh, thối lui ra sau ba bước, giương đôi mắt hổ nhìn Trường Hồng lão nhân ngờ vực, sau cùng lên tiếng nói:
- Người ... người có phải là ...
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp ngắt lời:
- Lão phu xin hân hạnh giới thiệu lão sư phụ đây khi trước tức là "Kình thiên ngọc trụ" Cừu đại hiệp.
Thì ra Trường Hồng lão nhân lại là vị ẩn sĩ xứ Miêu Cương.
Cừu Thiên Hiệp nhìn từ đầu đến chân Trường Hồng lão nhân không nói lên lời ...
Trường Hồng lão nhân chớp nhanh đôi mày bạc như vệt bông âm trầm điềm đạm bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ... từ lúc ngươi xuất đạo giang hồ, mang tiếng uy hiếp võ lâm các người, ta đã để ý đến thiếu hiệp. Trong lần xuống Hạ Lan sơn ta muốn thử tài với thiếu hiệp. Thiếu hiệp còn nhớ bức lụa hồng trong thanh kiếm dẻo hay không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bối rối chẳng biết phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắt nhìn.
Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngương lão ung dung vuốt râu cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp, việc này không phải do lão phu đề ra, mà thực tại do tập tục bổn bang về sự tương truyền Thần Châu này, tỉ võ luận hôn cũng do sự xếp đặt an bài của định mệnh ... tiểu hài nữ tuy ấu thơ xấu xí, nhưng không đến đổi cục mịch ngu ...
Đằng Hồng Tiêu nghe đến đây thẹn đỏ mặt, chớp mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp một lần sau cùng nàng chạy tất tả vào hậu sảnh.
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vì phải lo phụng dưỡng cha già nên đã rời đại sảnh từ lâu.
Ba cô gái đã vắng hết hai người, chỉ còn Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc có mặt tại đường, nghe qua những lời của Âm dương ma kiếm, đôi mày liễu khẽ run mấy lượt, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói:
- Không ngờ việc này đã làm lão bang lo lắng, thực là câu chuyện song hỉ vĩ đại, hiếm có mối lương duyên trời định nào lại hộ đối môn đăng như vậy ... !
Nàng nói một hơi dài, tựa hồ như người đứng trong cuộc, phút chốc lại nhìn Cừu Thiên Hiệp cười trêu tức, không ngờ lời nói của nàng có một âm lực kỳ diệu.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghe qua vuốt râu cười ngất, lão liếc mắt nhìn mọi người, dõng dạc bảo:
- Người lanh lẹ nói ra lời lưu loát, Nhan phó giáo chủ đoán đúng tâm sự của lão phu. Vậy tiện đây mời quí vị theo lão phu ... !
Vừa nói dứt, lão xô ghế đứng dậy, đi thẳng ra khỏi sảnh đường, và hướng dẫn mọi người cùng đi về hướng Đông viện ...
Tất cả mọi người không hiểu ý gì, nhưng không một ai hỏi lại, chỉ lặng lẽ bước theo sau.
Cừu Thiên Hiệp quá ức đưa mắt lườm Nhan Như Ngọc, tia mắt chiếu ra sự tức giận bồi hồi.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nhún gót sen chạy theo sát bên chàng vừa cất tiếng ngâm lên khúc ca khe khẽ:
“Chàng đến đây ... cứ ở lại đây Dưỡng ngựa, dừng chân, tạm ít ngày
Ngại người tráng sĩ, quên non nước E khách đàng xa, mất lộ trình ... ”
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bể ngực, song chẳng dám hé răng nói nửa lời.
Quang cảnh hiện ra trước mọi người, huệ đăng kết tụ muôn màu chói lọi cùng “Long Phụng song kỳ” Thì ra Công Ngươn đã tổ chức buổi hôn lễ tự bao giờ, Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nghẹn ngào

chẳng nói được nửa lời, đoạn chàng đưa nhìn Đằng Công Ngươn tiếp lời:
- Lão bối đối đãi với vãn sinh thật vô cùng trọng hậu, còn việc hôn nhân là đại sự, mà vãn bối chưa có tâm nguyện, nên chẳng dám vâng lời, nhưng ...
Trường Hồng lão nhân đã vội ngắt lời:
- Ta biết vãn sinh muốn vào xứ Miêu Cương ... lão tiên đoán thiếu hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thế mơ hồ, do đó lão mới nhờ Đằng lão bang chủ mời thiếu hiệp đến Thần Châu ... hầu giảng rõ cho thiếu hiệp nghe ...
Ngần ngừ giây lâu lão nói tiếp:
- Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão tử cố vô thân không anh em bầu bạn chỉ vì cha mẹ ta là con nhà hàn dã nông gia xuất thân ... quê cha ở Bích Tây, lúc còn thơ ấu lão là đứa trẻ bệnh hoạn yếu đuối, may mắn gặp được dị nhân truyền cho hai chiêu kiếm chưa luyện thành hình vì thế phải cô thân đơn độc, không môn không phái đến nay !
Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:
- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừu !
Cừu Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừu hôm nay được nghe ... đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao ? Do đó chàng dịu giọng hỏi nhanh:
- Có phải lã sư muốn ám chỉ "Thần Châu nhứt kiếm" Cừu Vô Kỵ hay chăng ?
Trường Hồng lão nhân gật gù tiếp lời:
- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần Châu nhứt kiếm Cừu đại hiệp sau khi kết hôn có sanh hạ được một trai một gái, mười mấy năm về trước cả nhà họ Cừu bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào !
Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:
- Lão đại hiệp có sanh một gái nữa ư ? Lão sư phụ có biết tin tức gì không ?
Trương Hồng lão nhân thở dài ảo não nói:
- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dẫy hổ lang, Cừu Vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc là vợ con hắn bị bức hại phải tuẩn tiết, thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào ... chưa dò ra được tin tức !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như trải qua cơn ác mộng, chàng buộc miệng lẩm bẩm:
- À ! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư ?
Trường Hồng lão nhơn thở dài nói:
- Vì thế lão phu mới đoán biết tâm sự của thiếu hiệp, nên suốt mười ngày nay, lão chưa kịp hạ bút vẽ một nét họa đồ hình thế xứ Miêu Cương mà trái lại, lão phu đã vì thiếu hiệp mà làm hai việc đại sự !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 66
Gặp Lại Kỳ Khất Cái Xứ Giang Nam

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đối với việc đến xứ Miêu Cương của mình có liên hệ liền hỏi nhanh:
- Hai câu chuyện đại sự thế nào ?
Trường Hồng lão nhơn mỉm cười nói:
- Chuyện thứ nhứt là câu chuyện hỉ sự của ngươi đối với Hồng Tiêu, chuyện thứ hai là trong thời gian ta hứa với ngươi mười ngày để vẽ địa đồ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gần hết xứ Giang Nam để mời đến đây một vị lão nhơn. Vị này đối với ngươi rất chí thiết uyên nguyên ... lão tiền bối của thiếu hiệp đấy !
Cừu Thiên Hiệp buộc miệng kêu to:
- Ai ?
Trường Hồng lão nhân không đáp vội đưa tay chỉ vào ba gian thơ phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:
- Thiếu hiệp, hãy trông kìa.
Cừu Thiên Hiệp thuận mắt nhìn theo ngón tay của lão nhân, chợt thấy một người, chàng cả kinh lẫn mừng, vội bước nhanh về hướng người lạ, cất tiếng kêu lên như điên:
- Quế sư thúc ! Quế sư thúc, sư thúc lại đây tự bao giờ ?
Giữa gian thơ phòng, một vị lão nhân ngồi chễm chệ trên chiếc ghế cao, đấy là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhất tăng, nhi khất cái tám kiếm khách, Giang Nam khất cái "Kim bảng trúc trượng" Quế Cung Đàm.
Cừu Thiên Hiệp vì câu chuyện "Tuyệt tình kiếm" Thiết thương hận và Thần y Hoa Tử Phong, bị hai vị khất cái hiểu lầm rồi chia ly rất lâu,

không ngờ duyên trời dung rủi còn gặp mặt, khiến chàng mừng rỡ như nắng hạn gặp mưa rào.
Không ngờ Kiem bảng trúc trượng Quế Cung Đàm lạnh lùng nói:
- Ngươi còn nhận ra vị thúc giá áo túi cơm này làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng vội phân bua:
- Sư thúc ! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không dám quên ân đức của ... câu chuyện Thiết sư thúc và Thần Y Hoa lão tiền bối ...
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm khoác tay ngăn lại nói:
C - Đừng đề cập nữa, chuyện qua rồi đã hết, câu qua câu lại qua lộ đường ai nấy đi.
Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồng lão nhân mời đến chủ trương hôn lễ cho ngươi, vả lại câu chuyện ngươi gây ra chưa được thanh minh, thì ngươi nên kết hôn cho sớm nên câu chuyện gây ra là sự thật, đến lúc đó ta sẽ lấy theo gia pháp mà trừng phạt ngươi, thì ngươi cũng giữ được vài mụn con nối giòng không đến nổi phải tuyệt tự.
Lời nói của lão rất rõ rệt, song chẳng kém phần đanh thép.
Cừu Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tột đời nhưng đối với tôn ti trưởng thượng chàng phải cúi đầu nhận lời chỉ dạy, bởi đấy là quy luật của võ lâm.
Ngay lúc đó, Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trượng Hồng lão nhân, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đến trước cửa thơ phòng.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm bước ra đứng ngay ngưỡng cửa, buộc miệng nói to:
- Các vị ! Sự thành thân thì đã đành rồi, nhưng lão Hoa Tử này có một vài lời thanh minh trước ... xin quí vị nên suy xét kỹ lại !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay thì lễ nói:
- Có điều gì chỉ giáo Đằng mỗ nguyện tuân theo !
Quế Cung Đàm đôi mắt lờ đờ đột nhiên phát ra tia sáng lạnh buốt người, dõng dạc nói to:
- Cừu Thiên Hiệp là một tên tội phạm của bổn môn, công án chưa được xét xử nếu như sau này cuộc điều tra kết thúc mà Cừu Thiên Hiệp không phạm tội lẽ tất nhiên không gì đáng nói nữa, trái lại Cừu Thiên Hiệp là thủ phạm trong vụ án thì chiếu theo gia pháp chỉ công, hội đồng bổn môn sẽ nhóm lại xét xử. Chừng đó các vị chớ trách bọn nhứt tăng nhị khất cái và tam kiếm khách là những kẻ không thông lý sự nhân

tình nhé.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tối tăm cả mặt mày, sự uất hận trào dâng lên tận cổ nghẹn lời nói chẳng ra.
Một bên đối với nhóm quần kiệt "Nhứt tăng nhị khất cái và tam kiếm khách" chàng không đủ chứng cớ minh can vụ Oan án, một bên đối với Đằng Hồng Tiêu chàng không nghĩ đến việc kết hôn vì chàng có yêu cảm bao giờ.
Sự quyết định của Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn dường như không có gì thay đổi được, nên lão trầm giọng nói to:
- Mọi việc đều do Thiên mạng, lão hủ và tiện nữ há chẳng vâng theo ư ?
Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm lắc lư chiếc đầu bù tóc rối, bằng giọng nói trang trọng tiếp lời:
- Một lời đã hứa giá đáng ngàn vàng ! Vậy lão Hoa tử này xin phép các vị cho gặp riêng Cừu Thiên Hiệp hỏi thăm vài câu chuyện riêng của bổn môn !
Đằng Công Ngươn thấy Quế Cung Đàm muốn từ khách, bèn cùng mọi người lần lượt về đại sảnh, sau khi cáo từ Quế Cung Đàm và Cừu Thiên Hiệp.
Quế Cung Đàm đưa mắt tiễn khách đi một đổi xa, mới sang Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:
- Thiếu hiệp hãy vào đây ... ! Ngồi xuống đây, ta muốn hỏi đôi lời !
Cừu Thiên Hiệp miễn cưỡng bước vào trong thơ phòng và ngồi xuống chiếc ghế cẩm đôn đối diện, bằng giọng nói nhu hòa hỏi:
- Thưa sư thúc, chẳng hay sư thúc muốn chỉ dạy điều chi ?
Kim bảng trúc trượng Quê Cung Đàm đưa đôi mắt trang nghiêm rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:
- Thiên Hiệp ! Ta không muốn ngươi giữ lễ, mà ta chỉ muốn ngươi lấy sự thật trả lời ta ... Vậy ta hỏi thật ngươi ! Ngươi có liên hệ gì với Huyết quang giáo không ? Và cảm tình của ngươi đối với phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hạt nào ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như đất bằng nổi sấm, chót núi dậy ba đào, bằng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:
- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết quang giáo không có liên quan mảy may nào !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt nói:
- Không liên quan mảy may nào ư ? Ta e rằng không đúng sự thật

chăng ?
Cừu Thiên Hiệp cố chống chế:
- Thật thế sư thúc ạ ! Hiệp nhi đâu dám nói dối với sư thúc !
Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt tiếp lời:
- Thiếu hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây "Huyết quang giáo" phái vô số cao thủ theo bảo hộ ngươi, thậm chí bọn chúng thay thế ngươi tổ chức phục kích tại Thủy Nguyệt đình, gây sự Oán cừu với Cửu đại môn phái, nếu người bảo không mảy may liên hệ, tại sao chúng lại dại dột hành động như thế ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cãi lại:
- Sư thúc ! Không bao giờ có như thế đâu ? Điệt nhi không hay biết gì cả !
Quế Cung Đàm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:
- Cuộc ước hẹn tại Hương Lô Phong Cảo sơn với Cửu đại môn phái cũng bị Huyết quang giáo bày trò ngoạn li mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra Phật lệnh của Thiếu Lâm tự đón đường xá Cửu đại môn phái trở về ... chuyện cũ còn sờ sờ thế ...
ngươi suy nghĩ sao ... ?
Cừu Thiên Hiệp khí uất đầy bụng bèn lạnh lùng đáp ngay:
- Theo thiển kiến của điệt nhi, thì Cửu đại môn phái đoạn tín bội ước, rồi tạo điều vu khoác và đổ tội cho Huyết quang giáo chủ đấy chứ !
Quế Cung Đàm cười lanh lảnh, bằng giọng nói chua chát bảo:
- Hay nhỉ ! Ngươi lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư ?
Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào nín lặng.
Quế Cung Đàm đổi giọng gắt hỏi:
- Ngươi và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao ngươi nói cho ta nghe ?
Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:
- Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi !
Quế Cung Đàm cau mày trợn mắt gằn giọng:
- Xảo hợp ư ? "Cửu long huyết cầu" là vật chí bửu môn trấn một môn trong Cửu đại môn phái, lọt vào tay của ngươi cũng là "Xảo hợp" ư ? Luôn cả chiếc "Đỉnh vàng" của Vân Vụ bang, có người trông thấy trưng bày tại tổng đàn Huyết quang giáo cũng là "Xảo hợp" phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp nghẹo ngào, đối với câu chuyện đại sự quá hãi hùng, trong nhứt thời chẳng biết nói sao cho ổn.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt:
- Ngươi là nhân vật thế nào ... mà Huyết quang giáo chủ Dị Đại Cương có lòng hảo tâm và tử tế như thế chứ ! Vậy từ nay ngươi khá cẩn thận đề phòng chớ nên giao du nữa nhé !
Cừu Thiên Hiệp cảm động nói:
- Điệt nhi xin tuân lệnh !
Quế Cung Đàm lại nói:
- Còn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ, nhưng ngươi chớ nên thân cận nhiều !
Cừu Thiên Hiệp trân trọng đáp:
- Điệt nhi hiểu rõ !
Quế Cung Đàm thở dài, tỏ vẻ khoan khoái tiếp lời:
- Nếu được như lời ngươi nói, ngươi khá kết thân làm con rể nhà họ Đằng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi ngươi !
Cừu Thiên Hiệp hơi do dự nói:
- Việc ... này điệt nhi còn chưa ...
Quế Cung Đàm khoát tay chặn lời điềm đạm bảo:
- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nối giòng là đại sự, ngươi cũng nên tìm kẻ nối dõi tông đường nhà họ Cừu, để tròn chữ hiếu còn việc truy tầm tung tích phụ thân ngươi không phải là một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn ngươi vẫn tại hành được điều tâm nguyện của ngươi kia mà !
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời:
Bỗng nhiên, Quế Cung Đàm đứng phắt dậy hét to:
- Ai đó ?
Ôi ! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:
- Chẳng nên hồi hộp !
Tiếng nói vừa dứt một bóng người đã từ ngả cửa sổ vào trong phòng.
Quế Cung Đàm reo lên:
- Kìa ! Lão tam !
Cừu Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:
- Điệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam Sư thúc !

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiền, trầm giọng nói:
- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi ngươi !
Cừu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt vòng tay nói:
- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt thần sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cừu Thiên Hiệp mà quay nhìn Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm trầm giọng nói:
- Thiêu Lâm chân kinh, Võ Đương kiếm phổ, lão nhị ngươi có biết lai lịch nó không ?
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm chưa kịp lên tiếng trả lời.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:
- A ! Vậy tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt bĩu môi cười nhạt bảo:
- Ngươi đã biết rõ, còn giả bộ hỏi để làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:
- Tam sư thúc !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:
- Ngươi đừng vờ vĩnh nữa ! Chính ngươi trộm quyển chân kinh Thiếu Lâm và Kiếm phổ của Võ Đương đem hiến dâng cho Huyết quang giáo, mà còn dùng lời ngụy trá, tại sao ngươi khinh lão Hoa Tử này lắm vậy ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc chàng cố gượng nuốt hận, dằn lòng khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết đọng, sau cùng chàng nghẹn ngào nói:
- Tam sư thúc ... việc này ... vô cùng quang trọng ! Điệt nhi ...
Thước y du long Thượng Quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ Hồ lô phiêu đánh nhịp lách cách, bằng giọng nói chua cay gắt to:
- Phải đấy Thiên Hiệp ạ ! Cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, ngươi mới gây nên sự rúng động khắp giới võ lâm để xứng danh "Thiên hạ đệ nhứt kiếm" mới được chứ ! Ta không thể ngờ ngày nay ngươi đứng ra thay Kim tỷ đầu đà trại linh quang xuất đầu lộ diện !
Giọng nói của Thượng Quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bực tức vô

cùng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niềm chua chát mặn nồng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nghe qua rít lên căm hờn:
- Thật là nghiệt chướng !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại nói:
- Theo sự hiểu biết của ta thì Dị Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cửu đại môn phái, xét lại thì trận kiếp sợ sắp xảy ra vô cùng khốc liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngộ Phi đại sư đã nhóm hội Cửu đại môn phái cùng với giới hào kiệt võ lâm hầu bàn một kế sách đối phó với chúng !
Cừu Thiên Hiệp đến đây lấy làm mát dạ bèn cao giọng nói:
- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Điệt nhi nhứt định đứng về bên Cửu đại môn phái, cùng với Dị Đại Cương thôi mệnh diêm la tranh một trường, đoản hầu làm sáng tỏ mọi vấn đề !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười lanh lảnh nói:
- Còn Nhan Như Ngọc thì sao ? Ngươi đâu thể đoạn tuyệt được mối tình nồng hậu một cách dể dàng như thế được ?
Cừu Thiên Hiệp uất muốn đến bể ngực toan cất tiếng trả lời.
Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thấy Thượng Quan Kiệt hắn vội vòng tay thi lễ, bằng giọng nói cung kính thưa:
- Tam hiệp lão gia ! Ngài vừa đến đấy ư ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt phá lên cười ha hả, nói:
- Thế nào ? Ngươi có sợ ta dùng hết rượu thịt của Bài bang thết đãi không ?
Liễu Như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:
- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế ! Tiệt rượu đã sẵn sàng, tiểu nhân vâng mạng bang chủ mời nhị vị đến dự !
Thượng Quan Kiệt đứng phắt dậy, vỗ tay reo lên:
- Hay lắm, hay lắm ! Để chúng lão hủ uống chực Bài bang vài ly rượu cho vui ...
nào chúng ta đi chứ !
Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quế Cung Đàm, cả hai bước ra khỏi thơ phòng. Cừu Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khất cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lần tới.
Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt

hẳn, và hướng đông viện bóng người qua lại chật như nêm, vô số Bài bang thủ hạ chuyện trò vui vẻ, hỉ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tụ gồm đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.
Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bực thềm nghênh tiếp nói:
- Nhị vị kỳ nhơn giá lâm, thật là một điều vinh diện cho lão hủ muôn ngàn !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hềnh hệch nói:
- Cừu lão đại ! Ngươi đã truyền gần khắp xứ Giang Nam mời ta, lão Hoa Tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đến ! Vả lại ta cần phải đến để tạ lễ vị mai dong chứ !
Vừa nói dứt, Thượng Quan Kiệt bước lần vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lấy làm lạ nheo mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đến trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:
- Nhan phó giáo chủ ! Huyết quang giáo đối với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ phó giáo chủ lại hợp ý với Cừu Thiên Hiệp bổn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đấy !
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lúc bấy giờ như đứng vào lò lửa, vạc dầu sôi, tâm hồn tái tê tan nát.
Thiết nghĩ:
"Một cô gái si tình, yêu tha thiết một chàng trai tuấn tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì bảo sao cõi lòng chẳng nát tan thất vọng ? ... " Và cũng khó mà dằn lòng trước câu hỏi trào phúng cay độc của Thước y du long Thượng Quan Kiệt ...
Thời gian nếu kéo dài thì nhứt định nàng sẽ phát Hồng hoa lệnh triệu tập toàn thể thủ hạ Huyết quang giáo đến quét sạch Bài bang không chừa một con đỏ !
Nhưng đêm đến nơi, lễ tơ hồng và bái tổ tiên cũng gần kề ... không rõ nàng có diệu kế gì không ?
Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du long Thượng Quan Kiệt như lửa chế dầu thêm, sự uất ức xông lên tối mặt, nàng cau đôi mày liễu, quắc mắt hạnh đào nhìn Thượng Quan Kiệt lạnh lùng nói:
- Lão Hoa tử ! Nơi đây đâu phải chỗ ngươi buôn bán điên bán dại ...

Tại sao ngươi nói những lời ngây ngô như thế ?
Thước y du long là một danh nhơn kiệt liệt, lại ở trong nhóm cự phách võ lâm là nhứt tăn, nhị khất cái và tam kiếm khách thì tánh khí vô cùng cổ quái, danh dự thơm nức chốn giang hồ, chỉ vì lúc bình thời ông hay phù trợ kẻ cô thế, đã phá mọi sự bất bình, cứu kẻ khốn khó, giúp kẻ nguy nan, cho nên người người đều tôn kính nể mặt, không bao giờ bị chỉ trích tận mắt, và nếu có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh hồn !
Nhưng ...
Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc ... gương mặt hồng hào bỗng biến ta xanh ngắt lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngước mặt nhìn trời cười ha hả như điên như dại, sau cùng lão trầm giọng bảo:
- Này phó giáo chủ, ngươi chớ nên cao ngạo, lão Hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biến chuyển của ngươi nên tạm nhường cho ngươi vài ba phần hãnh diện !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười ngạt, gắt lên the thé:
- Ai cầu ngươi nhường nhịn !
Vừa nói dứt, gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắt long lanh nhìn Thượng Quan Kiệt hầm hầm.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy tình cảnh quá gay go, vội bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:
- Nhan cô nương, Thượng Quan huynh nói đùa cho vui, mà cô nương tưởng thật hay sao ?
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm tuy quá bất mãn Nhan Như Ngọc, nhưng vì đêm tân hôn Hoa chúc, không muốn gây sự phiền hà cho Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nên cố dằn sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:
- Nhan phó giáo chủ ! Ta vì Bài bang nên nhượng bộ cho ngươi đấy, rồi đây ngươi sẽ xem hai bộ xương cùng khổ này đối phó với ngươi cách nào !
Nhan Như Ngọc liếc thấy Cừu Thiên Hiệp đứng trân trối như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắt nhìn vào, nên chỉ gật đầu nhẹ giọng đáp:
- Hay lắm đấy ! Bổn phó giáo chủ chờ đợi xem sao ... ?
Nói xong nàng hướng vào Đằng Công Ngươn cao giọng nói:
- Xin cáo từ ... lão bang chủ !
Trường Hồng lão nhơn tỏ ý cảm khích, dịu giọng hỏi:

- Nhan cô nương, hiện giờ muốn đi đâu ?
Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đầy mặt, nàng gượng mỉm cười đáp:
- Tôi đến giữa gian tịnh thất trò chuyện với Bích Lệ Hồng cô nương !
Lúc bấy giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đầy dẫy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt nồng, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buộc miệng nói to:
- Hay lắm đấy ! Xin phó giáo chủ cứ tự tiện !
Riêng về Cừu Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.
Chàng suy luận:
"Nhan Như Ngọc đối với Bích Lệ Hồng như nước với lửa, gườm nhau như chuột với mèo ... Nay nàng đến bầu bạn với Bích Lệ Hồng ắt nàng có lý do quan trọng rồi !" Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.
Hai vị Khất cái với Trường Hồng lão nhân và Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đều là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người chuyện trò rất tương đắc, hàn huyên vui vẻ, không khí thực náo nhiệt tưng bừng.
Cừu Thiên Hiệp không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồn thoáng hiện ra ngoài mặt.
Sau những câu chuyện nội cỏ thiên đàng, giang hồ bồng đảo, thì bữa cơm đã tàn, mọi người đã cạn chén liên hoan.
Trường Hồng lão nhân quay sang Cừ Thiên Hiệp trìu mến bảo:
- Giờ huỳnh đạo đúng giữa canh năm, sau khi hơn cấu giao bối làm lễ tông đường, thì bắt đầu rạng sáng, thì giờ hãy còn vậy Cừu thiếu hiệp nên vào thơ phòng nghĩ ngơi phút chốc để làm lễ !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm cũng vui vẻ tiếp lời:
- Phải đấy ! Ngươi nên đi ngủ là hơn, để bọn già bất tử này nâng ly đàm đạo đến sáng cho phỉ chí !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã có hơi men, bèn phá lên cười hăng hắc tiếp lời:
- Phải lắm đấy ! Ngươi hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang !
Còn lão ... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thần, sáng nay ... nghĩa tế sẽ bái phỏng Nhạc gia đấy ! Ha ... ha ...
Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừu Thiên Hiệp lui lại đưa mắt nhìn

Đằng Công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.
Cừu Thiên Hiệp muốn rời nơi đây lúc nào đỡ lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyền bèn vòng tay thi lễ:
- Nếu nhị vị sư thúc dạy thế, Tiểu điệt xin cáo lui !
Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắp mọi người, và hấp tấp trở về thư phòng an nghĩ.
Ngồi giữa thơ phòng cạnh ngọn đèn leo lét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp không tài nào an tâm.
Chàng muốn bỏ cuộc hôn nhân này, trốn quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biết ăn nói sao đây ? Vô hình trung chàng càng đào sâu cái hố chia rẻ và hiểu lầm !
Chàng càng nghĩ càng muốn chết quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thế mơ hồ lại thêm gây cho cha con Đằng Hồng Tiêu một hậu quả không mấy tốt ! Và có thể nguy hại là khác !
Chàng suy cùng nghĩ cạn, rốt cuộc chẳng tìm ra lối thoát khả dĩ nào !
Sau cùng chàng chợt nghĩ:
- Hay là ta tìm gặp Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc, thương lượng với bọn chúng dùng kế Kim thoàn thoát xác ... hầu trốn khỏi nơi đây !
Chàng lại chép miệng bảo thầm:
- Không ổn ! Không được đâu ! Ta làm sao dám đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đối với ta ...
Cừu Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.
Lúc bấy giờ, đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài bang đều im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiếng động nhẹ nào.
Cừu Thiên Hiệp đương thả hồn tận đâu đâu ... Bỗng nhiên, nhiều tiếng người la ó vang dậy, chợt thấy sau ngôi nhà hướng đông, lửa cháy rần rần và nhiều ánh đuốc giơ lên cao, kèm theo tiếng chân người chạy rần rộ.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên, sẵn tính háo kỳ, nên không dụ dự chàng nhún mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về hướng lửa dậy đỏ rực trời.
Bỗng nhiên một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắn, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấy người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằng vuông lụa màu bích lục, và người này hạ xuống hướng Tây viện.
Cừu Thiên Hiệp lại đoán bóng người này là cao thủ của Bài bang nên không đuổi theo mà phi thân chạy về hướng lửa cháy lo cứu chữa.

Không ngờ chàng vừa hạ xuống đất, trên mười mấy tên thủ hạ Bài bang chạy đối diện đến, bọn chúng kêu lên to:
- Bắt gian tế ! Có gian tế đột nhập ... Tổng đàn ! Bắt gian tế !
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp lên tiếng hỏi, chợt nghe tiếng gió thổi, nhiều tà áo chạm nhau kêu phần phật vang lên phía sau lưng, chàng ngó ngoái lại.. thấy Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đi đầu, kế là Trường Hồng lão nhơn, Thước y du long, Kim bảng trúc trượng, cùng ba tên đại đường đường chủ, bốn bộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiến đến bên chàng.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài bang ra lệnh:
- Tam đại đường chủ mau tỏa ra tuần sát ngoài tổng đàn, Tứ lộ Đô tổng quản phân nhau thủ tổng đàn. Đô bảo đầu xuất lãnh chúng nhơn đi cứu hỏa chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài bang cả.
Bài bang chúng nhân cất tiếng "vâng dạ" vang rần, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Ngươi chưa ngủ được ư ?
Cừu Thiên Hiệp vội đáp:
- Điệt nhi vừa chợp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây !
Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên tì nữ đầu bù, tóc rối, vẻ mặt thất thần vừa chạy tới vừa khóc nghiêu ngao, cả hai tên tì nữ thoạt trông thấy Âm dương ma kiếm vội quỵ phục xuống đất tức tưởi nói:
- Bẩm ... Bang chủ ... Bang chủ .... khổ đến nơi ... Tiểu thơ ... Tiểu thơ ... đã ....
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn linh tính nghĩ có việc không lành xảy ra, bèn hốt hoảng hỏi:
- Tiểu thơ thế nào ? Nói mau ! Tiểu thơ ra sao ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 67
Máu Đổ Trước Phòng Hoa

Hai tên tì nữ, mặt mày tái xám, líu lưỡi ... nói lập cập:
- Tiểu ... thơ ... tiểu thơ ... đã bị ... người ... giết ... thác ... bị giết ... thác

!
- Ối trời !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn rú lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nẩy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liền miệng hét:
- Có thật vậy ư ? Trời ! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này !
Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đồng chạy theo sau lưng Đằng Công Ngươn về hướng phòng hoa chúc.
Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đấy là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai:
bạch, hoàng, thanh và tứ quí Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa loạn đẩy tới, một mùi thơm u nhả, gắt nồng xông lên tận óc. Mọi người qua khỏi rừng mai, tòa đại sảnh hiện lên trước mặt.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kẹp nách hai tên tì nữ chạy như trốn bão, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.
Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đằng Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sơ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.
Chỉ nghe Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kêu khóc rất thảm thiết:
- Tiêu nhi ! ... Ối Tiêu nhi ... là Tiêu nhi ...
Bỗng nhiên:
- Ầm !
Một tiếng động vang trời, cánh cửa song kết tuội tượng hình "Long hỉ phượng" bị văng ra xa, đèn hồng giấy hoa bị rách nát biến bốc bay lên lả tả.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sau khi tống mạnh hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầu ra ngoài song, kêu lên đau đớn:
- Lão sư phụ ... lão sư phụ ! Ai giết con tôi một cách thảm thiết như thế ! Ai giết con tôi ... Hồng Tiêu ... con !
Trường Hồng lão nhơn sa sầm nét mặt, vẻ sầu bi nhuộm tối cả vầng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính, mà nhấc mình nhảy vọt cửa song vào phòng, lão lại thò đầu ra vẫy tay gọi:
- Mời ba vị cứ vào xem ... không có chi phòng ngại !
Thước y du long, Kim bảng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rúng mình nhảy vọt xuyên lổ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấy gian phòng trần

thiết rất nguy nga, nào kết tụi treo bông, gương vàng, vách quế mùi hương sực nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhứt đời.
Đằng Hồng Tiêu nằm vắt trên giường kỹ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suốt đến lưng còn để lại vết thương sâu hoắm như hang cua, thân mình hằng nga thục nữ chết một cách thê thảm kinh hồn.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thi thể Đằng Hồng Tiêu gần rách khóe, lão buộc miệng nói:
- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm ! Lão hủ nguyện đem hết sự nghiệp của tên Bang chủ Bài bang này để rửa hận cho con ! Thề không đội trời chung với tệ thủ phạm !
Trường Hồng lão nhân thở dài buồn bã nói:
- Cũng bởi Hồng Tiêu chưa xuất đạo giang hồ nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân !
Đằng Hồng Ngươn kêu lên thống khổ:
- Từ ngày thành lập Bài bang đến nay Đằng mỗ chưa hề gieo cừu chuốt hận với một môn, một người nào cả ? Ai nhẫn tâm hạ độc như thế kia !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt đưa mắt quan sát khắp gian phòng, sau cùng nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm cau đôi mày rậm nhìn Đằng Công Ngươn hỏi:
- Tại sao chẳng hỏi những tên thị nữ hậu cận tiểu thơ xem sao ?
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn gật đầu khen phải, lão giương đôi mắt biếc nhìn hai tên nữ tì đang đứng tựa cửa phòng run lẩy bẩy, quát hỏi:
- Thu Cúc ! Đông Mai ! Các ngươi đã trông thấy những gì xảy ra ?
Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:
- Bẩm bang chủ ... lúc tiếng trống canh ba ... bắt đầu ... điểm thì Tiểu Thơ ... đốt lư trầm tiện ... nữ bị ... Đông Mai ... kéo áo ... rời khỏi phòng ... vì sợ ... làm phiền ...
tiểu thơ ...
Đằng Công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gầm to như sấm nổ:
- Ai hỏi ngươi việc đó !
Thu Cúc run bần bật gượng gạo nói tiếp:
- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng .... đột nhiên ... bức màn ... cửa song ... chao động ... lóe ra một tia sáng ... lạnh lùng ... lúc ấy ... Tiểu thơ kêu

lên "Ối trời !" Trường Hồng lão nhơn thấy Đằng Công Ngươn uất hận như điên, liền đến bên Thu Cú dùng lời lẽ hiền lành bảo:
- Thu Cúc, việc này không liên can đến ngươi đâu ... ngươi nên tỉnh trí mà kể lại đầu đuôi ta nghe ... đừng nên sợ hãi giấu diếm điều gì ... mọi việc có ta bảo đảm cho ngươi ...
Thu Cúc bấy giờ mới hoàn hồn, bằng giọng nói điềm đạm kể tiếp:
- Thích khách ... phá cửa song vào phòng ... hắn che mặt bằng bức lụa màu bích lục ... !
Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ chiếc bóng xanh xuất hiện lúc đầu nên buộc miệng kêu lên:
- Ối chao !
Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đều quay mặt nhìn vào chàng sửng sốt tỏ vẻ ngờ vực bồi hồi.
Trường Hồng lão nhân cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Thiếu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào thiếu hiệp cũng trông thấy nữa ư ?
Cừu Thiên Hiệp vốn người chất phát ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi thơ phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không đợi chàng kể hết, vội đứng thẳng người lên nói to:
- Nếu sự việc xảy ra như thế, hắn khó thoát khỏi nơi đây !
Nói xong, thân mình lão uốn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lờ lửng giữa khoảng không, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm vang động đến chín tầng mây, tỏa ra xa hàng dặm !
Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sân đại sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đằng Công Ngươn ứng tiếng thưa:
- Bổn bang chủ, chúng tôi xin chờ lệnh !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cao giọn nói:
- Tiểu nữ bị giết thể xác còn giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các ngươi hãy lãnh lệnh truyền cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường, thà rằng giết oan trên ngàn mạng người, chớ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bổn bang chủ sẽ chiếu theo quy luật của Bài

bang mà trị tội !
Bài bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:
- Tuân lệnh !
Nhanh như chớp, bóng người chớp xẹt giữa khung trời, tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ tổng quản phi thân biến ra ngoài mất dạng.
Trương Hồng lão nhân nhìn bọn ba người Cừu Thiên Hiệp, Quế Cung Đàm, Thượng Quan Kiệt trầm giọng nói:
- Tổng đàn xảy ra cớ sự, làm tổn thương đến danh dự Bài bang, vậy lão hủ phiền các vị nên giúp sức, tuần soát một phen ... xin các vị chớ thối thoát !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm vội nói:
- Lẽ đương nhiên là phải thế !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vội vòng tay nói:
- Cảm phiền các vị nhọc lòng !
Cừu Thiên Hiệp vòng tay nói:
- Tôi đi qua đầu hướng tây !
Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về phía Tây viện chạy như bay.
Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một bóc tây viện vắng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiếng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa đến. Đêm mát như suối lương tuyền, không khí vô cùng trong sạch.
Cừu Thiên Hiệp hít vào luồng dưỡng khí, nhắm ngay hướng tiếng nói xa lao tới như tên bay.
Ba gian nhà gạch nho nhỏ, tọa lạc tại hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng, bằng giọng nói lanh lảnh hét to:
- Ai ?
Vì Cừu Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn, nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi:
Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã trông thấy mường tượng, chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chàng lại nghĩ sợ Bích Lệ Hồng lầm lộn, nên cao giọng nói to:
- Lệ Hồng cô nương ! Thiên Hiệp đây mà !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:
- Kỳ lạ chưa ! Nhan cô nương vừa đến, thì ngươi lại tiếp theo, chả lẽ

hai người có hẹn với nhau ra đây à ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:
- Không phải vậy đâu ! Ta vì có việc mà đến đây !
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chân ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:
- Úy ! Canh năm trống điểm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuần thủ, thực là Bài bang đế vương nên khiến chàng biết lo lắng và sốt sắng như vị phò mã gia !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe qua tối mặt, một sự ghen tức đột phát lên bồng bột như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén, cất giọng buồn thảm nói:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ta không ngờ ... thực ta không ngờ ... Ôi ! Muốn trừ phiền não hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy "Các hữu nhân duyên" ... ngươi làm như thế cũng phải !
Nói đến đây nàng nghẹn ngào muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:
- Lão phụ thân đang ngủ say. Xin thứ lỗi không thể mời Thiếu hiệp vào phòng !
Vừa nói nàng toàn bước vào cửa phòng, Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Bích Lệ Hồng sầu bi ai oán, nên lấy làm chua xót bồi hồi ... Chàng bước tới trước, cản hẳn lối đi và dịu dàng hỏi:
- Bích cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư ?
Bích Lệ Hồng chua chát bảo:
- Biết gì ? Ta làm sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.. của ngươi và Đằng tiểu thơ ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi ... còn gì phải hỏi nữa ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghiến răng, dịu giọng nói:
- Sự tình đã thay đổi quá bẻ bàng !
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:
- Làm gì xó sự bẻ bàng, có lẽ nào Đằng Hồng Tiêu lại không ưng lấy ngươi ư ?
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:
- Đằng cô nương bị người ám sát chết rồi.
Bích Lệ Hồng thất kinh la lớn:
- Ối chao !

Nàng vừa là vừa nhún mình chạy đến bên Cừu Thiên Hiệp, hai tay nắm chặt bã vai Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:
- Thật vậy ư ? Ngươi không nói bậy đấy chứ !
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi giận bất bình nói:
- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cừu Thiên Hiệp dám nguyền rủa người yêu trước mặt chúng ta chứ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, khiến cõi lòng dân lên đủ mùi mặn, chát, chua, cay, bằng giọng nói khổ đau đến cùng cực:
- Theo lời tên tì nữ của Đằng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiếm khách, gương mặt bịt kín bằng nửa vuông lụa màu bích lục, chính ta có vào phòng Đằng cô nương mới rõ chuyện này, và mọi người đều tủa ra tìm kiếm thủ phạm !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đột nhiên nheo mày nhìn Cừu Thiên Hiệp:
- Nếu như thế, tại sao chẳng lục soát gian phòng xem thủ phạm có để lại vết tích gì hay chăng ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thở ra một hơi dài buồn bã nói:
- Từ xưa hồng nhan thường bạc mạng, không ngờ lại là Đằng tiểu thơ !
Cừu Thiên Hiệp không muốn nghe Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào cô gái nói:
- Tại hạ xin cáo từ !
Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:
- Bắt được hung thủ nhớ cho chúng ta biết nhé, để xem thử hung thủ có ba đầu sáu tay, hay có gì khác lạ, nhè Bài bang mà dám vuốt râu hùm lại to gan lớn mật dám giết cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhứt kiếm !
Cừu Thiên Hiệp vốn không muốn nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời nên rúng mình nhảy lên cao ba trượng lượn mạnh đi thoăn thoắt chớp mắt đã đến thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:
- Có trông thấy vết tích gì không ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt với Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm đang ngồi tịnh tọa tại thơ phòng, Thượng Quan Kiệt vừa lớn tiếng hỏi vừa phá lên cười hềnh hệch.
Cừu Thiên Hiệp khom người xuống thi lễ nói:
- Một điểm vết tích nhỏ cũng không thấy !
Thượng Quan Kiệt cười lanh lảnh nói:
- Ta đoán chừng, ắt có một vài điểm khả nghi mà ngươi đã trông thấy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rùng mình, không rõ lão muốn ám chỉ điều gì, nên hốt hoảng hỏi:
- Chẳng hay Tam sư thúc muốn dạy gì ... điệt nhi ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói chua cay bảo:
- Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong mỏi ở ngươi nói ra những lời thành thật !
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, trong tâm tư nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiếng trả lời:
- Tiểu điệt có bao giờ dám giả trá với nhị vị sư thúc !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt kêu lên một tiếng "hừ" bằng giọng buộc tội rất chặt chẽ, bảo:
- Ta hỏi ngươi, lúc ngươi trở về thơ phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tỉnh tọa mà bỏ đi thơ thẩn bên ngoài để làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp lập cập nói:
- Việc này ... thì ...
Thước y du long Thượng Quan Kiệt khoát tay lia lịa cao giọng gắt to:
- Khoan đã ... đừng cãi lý vội ! Ngươi nên biết rằng Bài bang tổng đàn phòng thủ rất trang nghiêm, chúng nhân chật như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão Hoa Tử này là người quen thuộc với Bài bang, lại là bạn thâm giao của Đằng lão Công Ngươn, còn không dám tự tiện xâm phạm phần đất Thần Châu sá gì là thích khách đến !
Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ nói:
- Có phải sư thúc muốn bảo ... người của tổng đàn Bài bang làm nội gián ư !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt chẳng trả lời Cừu Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cố chấp nói tiếp:
- Nếu chẳng phải người thân thuộc, tại sao ... tại sao phải dùng lụa để che mặt ?
Cừu Thiên Hiệp vội nói:
- Theo ý điệt nhi ...
Thước y du long Thượng Quan Kiệt hét to:
- Ngươi hãy nín nghe ta bảo tiếp ....
Vừa hét dứt, lão đổi giọng trầm trầm bảo:
- Nếu là kẻ giang hồ hào lữ, tìm đến Bài bang báo cừu rửa hận, tại sao lại đối với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biết giang hồ là cái quái gì ...

lại đang tâm hạ sát ? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất chí lý, song cố biện bạch hỏi:
- Vậy ý kiến của sư thúc đối với việc này ra sao ?
Thượng Quan Kiệt quắc mắt nhìn chàng bằng những tia kinh khiếp, bằng giọng nói lạnh lùng như ma rên ngoài mộ địa tiếp lời:
- Hừ ... Đâu có ai đủ năng lực tài ba lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trạch không gây gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài bang nằm phục kích đầy dẫy ? Lại vượt qua được các bẫy rập ám khí của Bài bang ? Ai có được công lực cao như thế ? Thâm hậu đến nổi Đằng Hồng Tiêu là một cô gái được gia truyền bí thuật võ công không hay biết tí gì ... đến bị một kiếm tán mạng !
Cừu Thiên Hiệp vẫn y như trước không rõ mảy may ý nghĩa lời nói của Thượng Quan Kiệt nên lấy làm ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng rõ Tam thúc muốn bảo gì ...
Thượng Quan Kiệt mỉm cười bí mật, bằng giọng nói lạnh như băng, bảo tiếp:
- Trong ý nghĩ của ta ... còn một điểm khả nghi ... nên lấy làm quái la.... !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Điểm khả nghi gì ... mà khiến sư thúc lấy làm quái lạ ?
Thượng Quan Kiệt thần thờ nói:
- Còn một điểm là:
Thời gian !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiếp:
- Có phải sư thúc muốn bảo thời gian rất trái ngược với quy chế võ lầm thường dùng ư ? Họ đến trước canh hai hoặc đầu canh ba, vì sợ đến canh năm đã gần sáng có thể lộ ra tông tích ư ?
Thước y du long Thượng Quan Kiệt vụt chớp nhanh đôi mắt để rơi vài ngấn lệ, bằng giọng nói cực bi thảm bảo tiếp:
- Có thể đúng đấy ... có thể là vậy ... Thiên Hiệp ... Thiên Hiệp ... còn một điểm nữa tại sao ngươi không nói ?
Cừu Thiên Hiệp thấy thế thất kinh, đôi mắt mở trừng thật to ngạc nhiên hỏi:
- Còn một điểm gì hở sư thúc ? Tại sao ... sư thúc tỏ vẻ bi lụy như thế ?
Thượng Quan Kiệt chớp mau đôi mắt bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:
- Vì một điểm tối trọng này ... vì một điểm này ... Thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến vào lúc ngươi và Đằng

cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân vợ chồng, mà lại đến trước nửa khắc ... và chỉ hạ thủ một mình Đằng cô nương ? Tại ... sao ? Vì thế ta mới cho là quái lạ ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn lão trân trối. Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.
Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng Quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đùa một câu:
- Việc này ... theo ý điệt nhi ... thì kẻ thích khách không mưu tính ... chỉ gặp may mắn mà thôi !
Thượng Quan Kiệt phá lên cười chua chát bảo:
- Hừ ... thì việc đời ... toàn là bất ngờ và may mắn nên !
Lão lại quắc đôi mắt đầy những tia nảy lửa dường như muốn nuốt chửng Cừu Thiên Hiệp ... bằng giọng nói bi thiết, tiếp lời:
- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một hai hai ngươi nhứt định khước từ thành hôn với Đằng cô nương, để rồi ngươi hủ bỏ cuộc hôn lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy ... sao ? Ngươi còn lại nói không mưu tính, gặp may mắn mà thôi ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng Quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tối thẳm toàn thân run lên bần bật, tháo lùi ra sau hai ba bước, nói như hét:
- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực điệt nhi ?
Thượng Quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:
- Ngờ vực ... ? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai ? Chỉ vì lão hủ không tìm được lý do chính đáng thứ hai nào ? Vậy ngươi có thể biện luận được chứ ? Ám chỉ ai là hung thủ ... được không ?
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, nhưng tự vấn lương tâm không bao giờ sai quấy, tất nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắc, giọng cười làm chấn động cả không gian, khiến người phải bàng hoàng tất dạ.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm rất lâu không lên tiếng bấy giờ nghe giọng cười sầu thương, phẫn hận của Thượng Quan Kiệt, bất giác lão phá lên thở dài một tràng não ruột, bằng giọng nói cực buồn rầu nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Thiên Hiệp ! Ta có một lời muốn hỏi ngươi ... và muốn biết ngươi

thành tâm thật ý trả lời, ngươi có bằng lòng hay không ?
Cừu Thiên Hiệp vội vàng đáp:
- Tiểu điệt thề với lòng mình không bao giờ dám dối trá với bề trên dù nửa lời !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắc mặt hỏi:
- Ta hỏi thật ngươi, đối với chúng ta Nhứt tăng, nhị cái, tam kiếm khách môn phái này, ngươi có thừa nhận hay không thừa nhận ? Ngươi có thành thật cho ta biết thế nào ? ... Một lời thôi ... có hay không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên rung giọng nói:
- Nhị sư thúc, việc này thì ...
Quế Cung Đàm khoác tay chặn lời chàng, bằng giọng trang trọng bảo tiếp:
- Ngươi khoang nói đã, để ta bảo cho rõ ràng ... Nếu như trong lòng ngươi quá bất mãn bọn ta là lũ già lẩm cẩm, không thừa nhận được thì ngươi cứ nói thẳng là "không", lão Hoa tử này thề có đất trời, không hề giận trách ngươi tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đều có chí hướng khác nhau, vả lại lão đại của chúng ta là " Trại linh quan Kim tử đầu đà" trước khi sắp chết lại thâu ngươi làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai săn sóc và đùm bọc ngươi, nhưng quyết không thể làm nhục Thầy xấu Tổ nghiệp được !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt quắc mắt nhìn man rợ, trầm giọng tiếp lời:
- Đúng đấy ! Thiên Hiệp ngươi nên thành thực trả lời, phàm người ai cũng có lỗi lầm sơ xuất !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên hai tiếng "Ối trời", một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đến Tổ sư môn phái, khiến chàng quỳ mọp xuống trước mặt Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt bằng giọng nói uất nghẹn đau buồn kể lể:
- Từ ngày Tiểu điệt biết sư môn, đại phái, hằng giờ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nếu tiêu diệt cái mạng Sư môn làm điều đại nghịch thì thề có quỷ thần soi sét, trời tru đất diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy Tiểu điệt không vừa ý, nhưng không bao giờ làm một việc oan khuất như vậy. Cuộc hôn nhân là trọng đại, mà tiểu điệt lại mang trong mình mối thù cha chưa trả, thân thế lại mơ hồ, làm sao dám đứng giữa trời thề thốt việc trăm năm ... Vì thế cái chết của Đằng cô nương, đối

với điệt nhi ... tuyệt không liên can gì cả !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm đưa mắt nhìn Thước y du long Thượng Quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầm ngâm nghĩ ngợi ... một lúc lâu Quế Cung Đàm lên tiếng hỏi tiếp:
- Này thiếu hiệp. Ta thấy việc này dường ...
Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiều người la ó vang dậy, tiếp theo là tiếng chân chạy thình thịch trên mặt đất, lại nghe tiếng Trường Hồng lão nhân quát to như sấm nổ:
- Hung thủ đã hạ lạc đây rồi !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt, Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Cừu Thiên Hiệp, vừa nghe qua không ai bảo ai, đều đứng phắt dậy. Cả ba nhún mình nhảy vọt ra ngoài họ đồng thanh gọi to:
- Ai là hung thủ ? Hung thủ ở đâu ? Hung thủ đâu ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 68
Đất Bằng Sấm Dậy
Bài Bang Chủ Cuốn Gió Đùa Mây

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỉ, hướng vào hai vị khất cái reo to:
- Nhị vị sư thúc, hung thủ đã lộ hình tung rồi đó, việc này chứng minh lời nói của điệt nhi không giả dối !
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội đứng cước bộ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi ý kiến. Ngay lúc đó Trường Hồng lão nhân đã hạ ngay trước sân thơ phòng, trên tay lão xách một cát túi bằng lụa đen, sắc mặt lạnh lùng đến tột độ.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:
- Trường Hồng lão nhân ! Đạo huynh đã bắt được hung thủ rồi ư ? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại đâu ?
Trường Hồng lão nhân không đáp lời, mà đưa tay ra hiệu cho mọi người vào trong thơ phòng. Sau khi an vị, lão nhân giơ cao cái bọc bằng lụa đen, mỉm cười chua chát, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Hung thủ tại đây này !
Nói xong lão giơ cao cái túi xé “toẹt” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món đồ, lão nhơn đưa tay tả cầm lên nửa mảNh lụa màu bích lục và

một bộ đồ kiếm khách bằng màu xanh, vẻ mặt lão nhân hiện ra nỗi buồn tê tái, bằng giọng nói gượng gạo bảo:
- Đây chính là tang vật của thủ phạm ! Thủ phạm đã giết thác tiểu đồ đệ của ta !
Cừu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của chính mình, bèn cao giọng hỏi:
- Lão sư nghĩ sao về việc này ...
Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường, trầm giọng đáp:
- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt bỏ tại đó, luôn cả ngọn đao thủ còn dính máu chưa khô !
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:
- Lão sư, vậy ai là thủ phạm ?
Trường Hồng lão nhơn vẻ mặt âm trầm, đượm đầy tia phẫn nộ, nhưng cố gượng cười lanh lảnh nói tiếp:
- Ha ... ha, ai là thủ phạm ư ? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tổng đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cải dạng, vả lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tổng đàn !
Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:
- Lão sư nói đúng đấy ! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì ...
Không ngờ, Trường Hồng lão nhơn không chú ý đến lời nói của Cừu Thiên Hiệp, chỉ nặng giọng nói:
- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không ... thì làm thế nào hại được tiểu đồ một cách dễ dàng như thế !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:
- A ! Lão sư phụ, kết cục là ai thế ?
Bỗng nhiên, một tiếng quát long trời vung lên như sấm nổ nói:
- Đừng giả bộ ngây thơ ! Thủ phạm chính là ngươi !
Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hầm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm "Dương ma" tay tả chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:
- Hai nhà yêu dấu nhau, mới bàn đến việc thành thân, được hay không

nào có ai nài ép, ta không ngờ ... không ngờ ngươi không đồng ý từ chỗ ... không đồng ý ngươi âm thầm xuống tay độc, giết hại con gái của ta ! Tiểu tử, ngươi có thể là loài người được ư ? Tiểu tử, Đằng Công Ngươn này đối với ngươi có gì bất phải không ... có không ? Nói mau !
Cừu Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thỏ ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bằng giọng nói phân bua bất thần:
- Lão bang chủ ! Vì sao có những lời nói này ?
Trường Hồng lão nhân tức giận không kém bằng giọng nói trầm khiếp chen lời:
- Do ngươi đấy tiểu tử ạ !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắt trầm lạnh:
- Các nẻo đường không người tuần vãng, đều có đặt máy móc bẩy rập, hầm chông, không ai lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dẫy nhà sau của bổn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc ... Nhan cô nương thì đến bầu bạn với cha con họ Bích ... chỉ có ngươi là kẻ duy nhất mà thôi ! Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu, thì án mạng lại xảy ra ! Tiểu tử thật ngươi là lang tâm cẩu hạnh, độc ác vô chừng !
Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu nói:
- Tại hạ không phải là hạng người như thế ! Xin bang chủ, chớ nên hiểu lầm trong muôn một !
Âm dương ma kiếm cười hăng hắc, bằng giọng nói âm ma trầm khiếp bảo tiếp:
- Hiểu lầm ư ! Không bao giờ ! Sau khi ngươi giết người, ngươi lột lớp đồ hóa trang cho vào chiếc bọc lụa đen, quẳng tại góc viện phía tây, trong thâm tâm ngươi tính là quỷ thần không biết, phải vậy hay chăng ? Hừ, ngươi ném cái bọc đen phía tây, để đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú ý, rồi ngươi tìm đến chỗ lửa cháy, giả vờ như ngốc xuẩn không biết gì ... ngươi đâu dám đứng giữa mọi người, thoát y cửi mặt nạ, có phải vậy không ?
Cừu Thiên Hiệp cau mày nói như hét:
- Lão bang chủ ! Chiếc bóng người khoát thanh y, chính mắt tại hạ trông thấy kia mà ...
Đằng Công Ngươn nói gay gắt:
- Tại sao không đuổi theo ? Có lẽ nào với công lực của ngươi đuổi theo không kịp hắn ư !

Cừu Thiên Hiệp rên rĩ đáp:
- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấy bóng người lạ ... tại hạ tưởng lầm là người của Bài bang !
Cừu Thiên Hiệp bị mọi người dồn vào thế bí chàng không biết lấy lời gì để phân oan, chỉ quay đầu nhìn hai lão khất cái như cầu cứu, nhưng thấy Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uất hận đến cùng tột.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm chẳng nói, bèn quát to như sấm nổ:
- Ngươi đã cùng đường biện luận rồi sao ?
Cừu Thiên Hiệp vô cùng thống khổ, bằng giọng nói ai oán:
- Vãn hạ đã nói sạch những điều nghe thấy, nếu lão bang chủ không tin, thì ...
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cau mày gắt lớn:
- Thì ... hãy so sánh công lực với ngươi phải vậy không ?
Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:
- Cừu Thiên Hiệp này, không bao giờ có ý nghĩ như thế ! Chẳng qua ...
Đằng Công Ngương cao giọng gắt lời:
- Ngươi tính gây loạn để ra khỏi Bài bang này ư ? Còn khó hơn lên trời !
Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào nói:
- Yêu cầu lão bang chủ nghĩ lại ... việc này ...
Đằng Công Ngươn không đợi chàng nói hế lời tay hữu rút nhanh Âm dương ma kiếm tay, tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng túc một hơi "ù ù" báo động. Tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, ầm ĩ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.
Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.
Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài bang vây thành một vòng dày mịch, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.
Bài bang chúng nhân, từ ba vị Đại đường chủ đến bốn lộ Đô tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ thường.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy như thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:
- Lão bang chủ, có lẽ nào ...
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không nhìn Cừu Thiên Hiệp

nửa mắt, chỉ quay sang Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt gượng cười hỏi:
- Nhị vị nghĩ sao về việc này ?
Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến cố bèn bước tới trước, mỉm cười nói:
- Danh vang hào kiệt, dư mãn giang hồ quý tôn giá Nhứt tăng, nhị khất cái và tam kiếm khách, đâu có bênh vực điều sai lầm !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cười to nói:
- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cừu Thiên Hiệp ... thì ... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân !
Thước y du long Thượng Quan Kiệt mặt đỏ phừng phừng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phẫn hận nhìn Cừu Thiên Hiệp gắt to:
- Tiểu hài nhi ! Ngươi có nghe thấy gì không ?
Cừu Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:
- Bọn chúng không xét đoán, chẳng phân đen trắng chánh tả sư thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao ?
Quế Cung Đàm tái mặt quát to:
- Thiên Hiệp, ta van ngươi đừng cải lý nữa !
Thượng Quan Kiệt quả ư phẫn hận rút nhanh hồ lô phiến ra thủ thế toan tấn công.
Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm thất kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:
- Lão tam ! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi !
Tiếng "đi" chưa dứt, cánh tay hữu lão vương ra cắp chặt hông Thượng Quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng thơ phòng.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vội bước nhanh ra một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cực to:
- Xin nhị vị miễn lễ ! Tiễn khách !
Ngay lúc đó, bang chủ Bài bang đứng vẹt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.
Thước y du long Thượng Quan Kiệt bị Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm kẹp nách như một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buộc miệng gọi Cừu Thiên Hiệp rất to:
- Cừu Thiên Hiệp, thể diện của Nhứt tăng, nhị khất cái, tam kiếm khách đã bị ngươi bôi lọ nhiều rồi ! ... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội ngươi !

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:
- Nhị sư thúc, tam sư thúc ...
Âm dương ma kiếm Đằng Công Đàm hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:
- Ngươi tính chạy đi ư ?
Vừa hét dứt, đôi kiếm "Âm dương ma quái" đã lên cao thủ thế, đôi mắt Đằng Công Ngươn chia ra những tia nhìn rùng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đầy sát khí.
Cừu Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:
- Lão bang chủ, hãy suy ...
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quát to như hổ rống:
- Trả mạng nữ nhi lại cho ta !
Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, đôi kiếm Âm dương chuyển động vùn vụt, một chiêu Trảm long thủ châu nắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp bổ mạnh xuống. Chiêu kiếm này do sự tức giận đến cực điểm mà vung ra, lão đã dùng cả nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mạnh vô kể, ngay đích lạ lùng, thực là muôn ngàn nguy hiểm ...
Cừu Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng dụng cái bàn, tay trái đụng giá sách, tay phải kẹt chiếc trường kỹ, mà mũi kiếm lại cách mặt non ba tất, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.
Lại thêm, Đằng Công Ngươn hơi thở hồng hộc như trâu rống, tay cử động mạnh, đôi chân xê dịch rất mau, chiêu thế đã thành như tường đồng vách sắt.
Trong phòng quá ư chật hẹp, tuy Cừu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu chuyển lắc mình biến đi như tia lửa đốm sao, nhưng nhích mình không được làm sao thi triển môn pháp này, thật là đúng với câu "Anh hùng không có đất dụng võ" chẳng biết phải làm sao ?
Nhưng bản năng sanh tồn của loài người sẽ sống dậy, khi nào sự nguy hiểm đến gần kề. Cừu Thiên Hiệp cũng thế, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biết làm sao, đành phải rún mình nhảy vội lên cao như chiếc pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chộp ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buộc miệng nói to:
- Lão bang chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiều xin người chớ khá ...
Âm dương song ma kiếm Đằng Công Ngươn đơn kiếm đâm hụt chàng, lửa giận càng phừng lên như hỏa diệm sơn, thế kiếm thu hồi lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trần nhà, tay kiếm lay động ngay thế

công, không để Cừu Thiên Hiệp phân trần, mà cao giọng quát to như sấm nổ:
- Có vay phải có trả, đừng nhiều lời vô ích !
Cừu Thiên Hiệp đã ba lần toan rút ngọn Khô trúc thánh kiếm nhưng lại thôi ! Chỉ vì chàng suy nghĩ:
"Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đối với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thấy lão quý mến đến bực nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhất bị người sát hại, chết một cách thê thảm, thì bảo sao lão không phẫn nộ đến cùng cực ? Ở địa vị như vậy ai cũng thế, vì đấy là lẽ thường tình của thế nhân. Trong lúc chưa truy tầm ra thủ phạm, thì không nên lấy làm lạ về thái độ và hành động của lão" Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người thuần lương chất phát, tâm trí hiền lành, đang lúc sự chết đã kề bên mà còn nghĩ được điều trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những ý tưởng như thế, ý tưởng chân thiện hàng ngự tại lương tâm.
Giữa lúc đó, tình thế lại tăng phần gay go hiểm ác, chiêu kiếm Âm dương lại sắp phạt ngang hông, Cừu Thiên Hiệp thuận đà đu nhanh hai tay rơi vào một góc phòng, vừa hốt hoảng nói nhanh:
- Lão bang chủ, việc này không phải tại hạ gây ra. Xin lão bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lồng lộn như hổ đói, rống lên ầm ĩ:
- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, ngươi chớ nhiều lời vô ích !
Vừa hét vừa lay động đôi kiếm "Âm dương" như vũ bão, thân mình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hận chẳng đâm được Cừu Thiên Hiệp một nhát từ ngực xuống đến lưng.
Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, biến thành nụ cười đanh ác, hữu chưởng vận năm thành công lực đẩy bại hai mũi kiếm "Âm dương" về bên tả, đôi chân lắt nhẹ theo thế "Lôi hành cửu chuyển" xê mình vọt tới một góc phòng.
Trường Hồng lão nhân cử chưởng phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:
- Ngươi tính chạy đi đâu ?
Lời nói chưa dứt, một đạo cường phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cừu Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh rống lên như sấm nổ liên hồi:

- Lão sư ! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao ?
Trường Hồng lão nhân cười lanh lảnh, bằng giọng nói hùng trầm quát bảo:
- Tiểu tử, cũng tại ngươi dã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương !
Tiếng nói chưa dứt, thì đạo kình phong ào ạt như vũ bão trờ đến, Cừu Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháp thăng thiên, tránh thoát đạo kình phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chấm nên gạch, thì ... Ôi thôi ! Bốn phương tám hướng đối phương vây hãm đánh tới ào ạt, kiếm, chưởng, đao, bổng tựa cơn bão tố cuồng phong.
Bên tả Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lay động "Âm dương" kiếm trận tới tấn công.
Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh khách Mạnh Khế Chân.
Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay cầm kim quang bổng vũ lộng như Tề thiên đại thánh náo cung Trời, đấy là vị đường chủ chữ Địa "Trại Ngô Không" Tiểu Đình Khuê.
Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiếng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biến ra chiếc móng trời ngũ sắc tấn công tới, đấy là vị đường chủ chữ Nhơn "My tu trại quán vũ" Cư Chiếm Xuân ...
Cừu Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mày cong vút, mắt hổ lạnh lùng, song chưởng phân ra hai đạo, một đỡ mũi kiếm của Trường Hồng lão nhơn, một chống lại song kiếm Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, đồng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sấm nổ:
- Các ngươi hãy dừng tay một tí đã !
Tiếng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uất đầy bụng không thố lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồn nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biếng thành luồng gió nổi, tựa hồ như cơn sét nổ giữa trời khuya, ầm ầm ì ì không dứt.
Mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồng thâu ngay kiếm bổng chưởng và tháo lui ra sau nửa bước. Năm người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp mắt, ngạc nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thần nông ...
Cừu Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc dõng dạc nói to:

- Tại hạ xin lập lại lần nữa, câu chuyện đêm nay, tại hạ tuyệt nhiên không biết tới mà hà huống là nhúng tay gây án mạng. Các vị lấy lễ đãi tại hạ rất hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lấy lời hơn thiệt, mà đừng nên bức hiếp thái quá !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn khí giận mờ trời giở kiếm lên toan tấn công.
Trường Hồng lão nhân đưa tay cản thế kiếm Đằng Công Ngươn trầm giọng bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của ngươi, là khi nào ngươi tìm biết chánh thủ phạm là ai ?
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:
- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ ! Hừ ! Thật là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thịnh tình của quý vị, Cừu Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyển mà thay quí vị tìm kiếm thủ phạm !
Mỹ tu Trại Quan Vũ Cư Chiếm Xuân, nghe qua mày trợn mắt hét to:
- Ai cần ngươi truy tầm tìm kiếm ? Đừng dùng kế hoãn binh ...
Vừa nói dứt, gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chữ Địa, chữ Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cứ thế tấn công Cừu Thiên Hiệp, bằng ba chiêu kiếm bổng, vô cùng ác liệt.
Cừu Thiên Hiệp thấy cả ba bức bách, khí giận bốc lên tới mặt buộc miệng nói to:
- Các ngươi muốn động thủ ư ? Được lắm, Cừu mỗ không sợ các người đâu ? ...
Này ...
Chàng vừa nói dứt, trênt ay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.
Mọi người trong phòng vừa trông thấy thế kêu lên kinh hoàng nhảy lùi ra sau ba bước.
Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn tất cả mọi người nhanh, khô trúc thánh kiếm để ngang ngực, dõng dạc nói cực to:
- Chim cùng ắt mỗ, chó cùng ắt cắn, người cùng đường ắt biến trả, nếu các vị bức hiếp tại hạ cùng đường mật lộ, thì tại hạ không thể nhắm mắt chịu được ! Nào, ai muốn động thủ mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh hội tất cả !
Tiếng nói của chàng trong như chuông ngân, sắc mặt hiên ngang uy mảnh như Thiên Thần, khi khái cực thạnh, khiến người trông vào cũng

rùng mình ái ngại.
Khô trúc thánh kiếm khẽ lay động, biến tỏa ra muôn đóa kim tinh vàng rực rỡ.
Bài bang chúng nhân người người đều biết sự lợi hại của Trúc kiếm nên trong lúc nhứt thời chỉ lấy mắt trông vào. Không ai dám cử động tấn chiêu, luôn cả Trường Hồng lão nhân cũng thở dài e ngại.
Cừu Thiên Hiệp không lấy làm đắc ý kiêu căng nên điềm đạm nói:
- Tại hạ không ỷ vào báu kiếm làm nhục ai, chỉ vì ...
Bỗng nhiên, một tiếng hét như oanh vàng gắt to:
- Dùng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó ...
Tiếp theo tiếng hét, một luồng gió thơm nực mũi bay tới, chiếc bóng trắng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thủ pháp của nàng lanh lẹ như bóng quỷ vừa đáp xuống giữa nhà đã tuốt kiếm thủ thế, án trước mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói hoàng anh lảnh lót nói tiếp:
- Ai dùng binh khí bức nhục người ? Ai ỷ chúng hiếp cô, ỷ mạnh lấn yếu ! ... Này Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thế hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao ? Nào ... ai muốn động thủ, xông vào đây !
Vừa nói dứt, kiếm dài đánh "vút" tỏa ra muôn đạo hàn quang. Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiều diễm, mắt phượng đảo tròn quét nhìn mọi người, bằng những tia giận dữ, tựa hồ như muốn khai đấu tức thì.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tức giận tràn hông, thét lên như quỷ rống:
- Nhan phó giáo chủ ! Cô nương đứng vào địa vì người khách xin chớ nhúng tay vào việc này !
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Đập chết hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hắn cũng là khách, mà các ngươi đối đãi với khách như thế hay sao ?
Đằng Công Ngươn dịu giọng đáp lời:
- Không phải thế đâu phó giáo chủ ạ ! Chỉ vì hắn đã gây ra án mạng tại Tổng đàn Bài bang !
Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhẹ, bằng giọng nói đanh thép hỏi:
- Hừ ! Các ngươi dám buộc miệng nói những lời thế ư ! Thật vô lý, chẳng công bình. Án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, là việc nội bộ của các ngươi, hãy lo mà truy soát ... thủ phạm ... vì cớ gì mà quyết

định kẻ khác là hung thủ ? Có bắt được hắn tại trận hay không ?
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn hơi chột dạ, miễn cưỡng trả lời:
- Chúng tôi đối với hắn không phòng bị.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi nhứt định hắn là thủ phạm hay sao ?
Đằng Công Ngươn cười khẩy, bằng giọng nói dương đắc ý bảo:
- Lẽ đương nhiên, chiếc áo choàng xanh còn dấu máu đủ làm bằng chứng lắm rồi, lại thêm công lực tuyệt cao của hắn là cái cớ thứ hai ... ngoài hắn ra thì còn ai vào đây chứ !
Nhan Như Ngọc bĩu môi gay gắt bảo:
- Hừ ! Chiếc áo choàng xanh còn dấu máu, trên chiếc áo có thêu tên Cừu Thiên Hiệp hay không ? Hắn mang từ đâu tới ... ? Vô lý thật !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghẹn lời song lão cố biện luận nói:
- Việc ... cái áo choàng ... là hắn đi trộm cắp ... quần áo của bổn bang thủ hạ !
Nhan Như Ngọc ngước mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:
- Ai ? Thấy hắn đi trộm cắp, ngươi có trông thấy tận mắt không ? Ai ? Thấy hắn hạ sát ái nữ của ngươi ? Ngươi có thấy không ?
Đằng Công Ngươn gượng chống chế:
- Nhưng hắn có công lực ...
Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bằng giọng nói cao trầm hét to:
- Có phải ngươi muốn bảo công lực của hắn cao tuyệt phải vậy không ?
Đằng Công Ngươn gật đầu đáp vội:
- Phải đấy !
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắt liếc nhanh Cừu Thiên Hiệp và dõng dạc nói lớn:
- Nếu biết công lực hắn tuyệt cao, thì các ngươi xét thấy không cản trở nổi hắn phải vậy không ? Thiên Hiệp chúng ta hãy rời khỏi đây thôi !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lấy làm cảm động bồi hồi, chỉ vì từ lúc xảy ra áng mạng, bao nhiêu oan nghiệt đều đổ lên đầu chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự Oan uất của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trắng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà trơ người như pho tượng.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đồng thời nàng lay động kiếm chiêu để mở vòng vây.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vừa trông thấy thế, quát to như sấm nổ:
- Ai dám bước ra đây ?
Vừa nói dứt, cặp kiếm âm dương phân ra tả, hữu án chặt cánh cửa ra vào.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiếm ra phía trước, chỉa mũi kiếm vào mặt Đằng Công Ngươn quát to lên:
- Ai dám cản trở ta ?
Đằng Công Ngươn mặt mày xám ngắt, cả giận rống to:
- Huyết quang giáo muốn đảm đương việc này hay sao ?
Nhan Như Ngọc cười ha hả nói:
- Không có gì đáng tiếc !
Đằng Công Ngươn gay gắt hỏi:
- Ngươi không kể sĩ diện hay sao ?
Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:
- Hay lắm ! Lão họ Đằng ... ngươi cứ mắng !
Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn há đứng cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao ?
Vì thế đôi kiếm âm dương biến nhanh ra hai đạo hàn quang kiếm phong quay cuộn hai vòng cầu, che kín cả khuôn cửa ra vào.
Nhan Như Ngọc lại cười lảnh lót, bằng giọng nói trêu tức hét bảo:
- Bản cô nương không tin Đằng bang chủ cản trở được ai ?
Đằng Công Ngươn cả giận gắt lên ầm ĩ:
- Hừ, để ngươi xem !
Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đốm lửa, cả Đằng Công Ngươn lẫn Nhan Như Ngọc vội thâu ngay trường kiếm.
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh, bằng giọng nói nhẹ đầy trêu ngươi bảo:
- Hừ ! Hừ ! Chẳng ngờ bọn ngươi chỉ có thế !
Đằng Công Ngươn khí giận bốc lên tối mặt, tay tả phẩy mạnh một cái vừa buộc miệng la to:
- Tiến lên ... hiệp thủ ! Tiến !
Nhanh như chớp, ba tên chữ Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ, tuốt kiếm,

bổng giàng hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế toan khai đại chiến.
Cừu Thiên Hiệp vừa thấy mọi người cử thế, thủ bộ dáng điệu rất hung hăng, Nhan Như Ngọc biến thành người làm chủ tình hình, nàng đã thay thế mình để đảm đang hết mọi việc, còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bất giác một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiến chàng chép miệng nói thầm:
"Nam nhi như ta, há để thua chí khí một cô gái hay sao ?" Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình bước tới trước buộc miệng quát to:
- Cản trở ! Các ngươi không cản trở nổi ta đâu ! ... Sự việc xảy ra hôm nay. Cừu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa !
Trường Hồng lão nhân vội chen lời hỏi:
- Thế nào ... là đảm đương phân nửa ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 69
Cô Gái Si Tình Biện Lý Giùm Người Yêu

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:
- Các người phái chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò. Trong vòng ba tháng, nếu các ngươi không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dọ ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ, để tế mộ Đằng cô nương ...
giải đi sự Oan ức này !
Trường Hồng lão nhơn mỉm cười điềm đạm chưa lên tiếng bình phẩm.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn hét to:
- Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm ngươi ... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa táng ... mà nói như vậy được à ?
Không ngờ, Nhan Như Ngọc đứng kề bên, vội lên tiếng đáp thay:
- Ngươi cứ đến Huyết quang giáo là gặp hắn ngay !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, vội nghĩ:
- Huyết quang giáo ? Ta làm gì đến Huyết quang giáo ?
Ngay lúc đó, lời nói của Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại văng vẳng vên tai:
- Người ta đồn đãi ngươi đã gia nhập Huyết quang giáo, còng chẳng bao lâu nữa ngươi quyết đem máu tưới khắp nẻo đường võ lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoảng hậu trên chốn giang hồ ... ngươi thật là ...

Nhưng giữa lúc sự chết chóc chỉ cách làn tơ kẻ tóc, không cho phép chàng nghĩ ngợi lâu hơn nữa. Vì thấy Trường Hồng lão nhân cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:
- Ngươi là nhân vật trong Huyết Quang giáo ư ... ?
Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn, ngắt lời:
- Không cần biết đến "hắn" là người chi của Huyết quang giáo, các ngươi muốn gì cứ đến đấy là đủ. Vì Huyết quang giáo rất rộng lượng.. văn thì giảng lý, võ thì động chiêu tùy ý các ngươi lựa chọn !
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghe qua run bắn người lão nhảy nhổm kêu rống lên:
- Tức chết đi thôi ! Hai tên chuột lắt tiểu bối dám khí tử lão phu !
Vừa nói dứt, đôi kiếm Âm dương biến ra một chiêu kỳ lợi hại như muôn điểm tinh quang bay lồng lộng xuắn tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.
Tiếp theo đấy là ba tên Đường chủ Thiên, Địa, Nhơn, kiếm bổng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tấp.
Trong gian phòng nhỏ, năm sáu người giao chiến với nhau thật là vô cùng khó khăn, nguy hiểm ...
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế rống lên:
- Đừng bức hiếp người thái quá !
Vừa hét, ngọn "Khô trúc thánh kiếm" lượn ra mấy vòng, kim quang chớp nhoáng vàng rực rỡ tựa hồ như chiếc móng trời hoàng hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giật lưng trời. Toàn cả Bài bang nhân vật không ai thấy rõ Cừu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bốc thành đạo kình phong hất ngược binh đạo kiếm bổng của toàn thể Bài bang nhân vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạng choạng, tháo lỏng lòng vây chừng nửa bước.
Trường Hồng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hồi:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi đạp phá Bài bang phải không ?
Cừu Thiên Hiệp vừa lay động "trúc kiếm" vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồng lão nhân đáp lời:
- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi !
Trường Hồng lão nhân nói như hét:
- Ngươi muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào ? Nói mau !
Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp mau:
- Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất ... Hẹn gặp lại lão thanh

minh sau !
Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:
- Chúng ta chạy cho mau !
Tiếng nói chưa dứt, đôi chân chàng đã xê dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đằng Công Ngươn đang lay động song kiếm, để trống khung cửa không một ai cản trở, Cừu Thiên Hiệp những tưởng vọt ra ngoài một cách dễ dàng.
Bỗng nhiên Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đạp mạnh vào cái giá sách dựng giữa căn phòng.
- Ầm !
Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào. Nguyên cái cửa đá của Đằng Công Ngươn là cái ấn nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt.
Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kêu rống lên như quỷ mị:
- Loài chuột tiểu bối ! Chúng bay có ráp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây !
Ngay lúc đó, một tiếng "tung" vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị đường chủ, Trường Hồng lão nhân luôn cả Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đua nhau chạy thoát ra ngoài.
Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:
- Bất hảo ! Trong phòng có máy móc cơ quan !
Cừu Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biến sắc, trầm giọng nói:
- Nơi đây sánh với Thiết Huyết bảo thế nào ?
Chàng vừa nói dứt, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đấy nhiều tiếng "ầm ầm" vang lên làm chấn động cả phòng, đấy là Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn ấn chiếc nút cơ quan lần thứ hai ... Ngay lúc đó, khắp cửa song, cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thõng xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp vào giữa thơ phòng.
Giữa bầu không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lanh lảnh nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:
- Hiện giờ phải tính sao đây ?
Cừu Thiên Hiệp vẫy thanh "trúc kiếm" cao giọng nói:
- Trúc kiếm sẵn nơi tay, dù cho thiên la, địa võng ta cũng phá vỡ ...
Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười nói:
- Được như thế, ngươi hãy trổ thần oai xem nào ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, vận nội lực chận ngươn phổ vào "trúc

kiếm" dùng hết toàn lực đánh mạnh vào khung sáo sắt, "choang" hai vật bằng kim khí chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắt bị thanh "trúc kiếm" xé rách một đường cả tấc vuông.
Cừu Thiên Hiệp nghe tê chồn cả cánh tay phải, chàng lấy làm rúng động, vội thu hồi trúc kiếm đưa lên mắt quan sát nhưng thấy từ mũi đến sóng "khô trúc thánh kiếm" vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ tí nào, lấy làm thoải mái và tự tinh, bèn mỉm cười khó sở nói tiếp:
- Cô nương hãy xem ! Chỉ vài ba nhát kiếm là ...
- Soạt, soạt vù vù !
Một trận mưa tên vun vút, từ ngoài viện xạ vào như muôn đốm sao rơi.
Nhan Như Ngọc nhanh như chớp, đưa tay kéo xểnh Cừu Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hốt hoảng:
- Tránh ra !
Nàng và Cừu Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức bình phong giữa phòng. Trận mưa tên ... đột nhiên ngưng bặt.
Nhan Như Ngọc được dịp rúc vào lòng Cừu Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.
Nhan Như Ngọc nói mau:
- Bài bang không thiếu danh nhân cao thủ, lại thêm quỷ kế đa đoan, muốn thoát khỏi thơ phòng này, e gặp nhiều phiền não !
Cừu Thiên Hiệp cả cười nói:
- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin ... bọn chúng không làm gì nổi hai ta !
Nói xong, thân mình chàng xê dịch đến bên cửa song, tay trái với lên cao chụp lấy cây kèo, tay phải rút ngay khô trúc thánh kiếm đu mình đến bên cửa thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắt.
- Choeng ! Koeng !
Hai tiếng kim khí vừa chạm nhau tóe lửa, vang lên chát mang tai.
Bỗng nhiên nhiều tiếng "veo veo vút vút" vang lên kế tiếp, một trận mưa tên như bầy châu chấu từ bên ngoài nhắm ngay khung cửa sổ, bay loạn xạ cuộn lên như bụi dẩy dây mờ, nguy cấp và hung mãnh hơn lần trước gấp bội.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh buông tay rơi nhanh xuống đất, vội ẩn mình sau bức tường vôi.
Trận mưa tên cũng theo đấy mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bốn phía đều có mắt người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn núp mai phục, thật là nguy

hiểm muôn ngàn.
Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ trần nhà bảo Cừu Thiên Hiệp:
- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài !
Cừu Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẫy nhanh ngọn "khô trúc thánh kiếm" cao giọng hét to:
- Kẻ đại trượng phu, đi về phải quang minh chánh đại, ta đến ngõ trước thì phải ra ngõ trước thôi !
Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái đã tiến đến cửa chính thư phòng, trước bức mành sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.
Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung nỗ vang lên rỗn rảng, hàng ngàn mũi tên bay "véo vèo" nhắm ngay cửa cái xạ tới như mưa bấc ... đành rằng thân pháp của Cừu Thiên Hiệp rất nhanh, nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bắp vế bị tê dần, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đấy máu rịn ướt cả áo bào đỏ ối.
Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:
- Ối chao !
Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh trường kiếm hóa ra muôn đốm kim quang như chiếc lọng vàng, che chở phía trước mặt Cừu Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:
- Hãy thư thả, gấp làm gì thế ... thương thế có nặng không ?
Cừu Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trầm giọng nói:
- Chẳng có sao ! Hãy rời khỏi nơi đây mau !
Vừa nói dứt "khô trúc thánh kiếm" múa động lần thứ hai, nắm vào bức sáo sắt chém sả tới:
- Choeng ! Choeng !
Tiếng kim khí chạm nhau "Cổn cảng" ... Nhan Như Ngọc Vũ lộng trường kiếm, hộ khắp mình Cừu Thiên Hiệp che bên tả, đỡ bên hữu, cản phía trên, ngăn lối dưới, hàng chục mũi tên đua nhan rơi lộp độp xuống đất.
Trên mười mấy tiếng sắt thép giao nhau, kẻng kẻng choeng choeng tóe ra muôn ngàn đốm lửa. Bức mành sáo bằng thép, bị Cừu Thiên Hiệp dùng khô trúc thánh kiếm phá rộng dần ... Chàng trổ hết oai thần, "trúc kiếm" chuyền qua tay tả, tay hữu nhầm ngay mí sáo rách vận dụng nguồn nội lực, xé một cái thật mạnh một tiếng "rẻng" khô khan nổi lên, mảnh sáo bé xé một lổ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liền tay vũ lộng trường kiếm xẹt rơi vô số tên xạ vào Cừu Thiên Hiệp, nàng nhát thấy bức sáo bị rách, bèn buột miệng nói to:
- Ngươi có ra ngoài hãy cẩn thận !
Cừu Thiên Hiệp gọi to:
- Nhan cô nương nên ra trước đi !
Nhan Như Ngọc thuận miệng tiếp lời:
- Hay lắm ! Ta ra trước múa kiếm che chở cho ngươi ra sau !
Nàng vô ý nói ra lời này, nhưng Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sượng đỏ hồng, thuận tay huy động "Khô trúc thánh kiếm" như vũ bão, nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:
- Ta ra trước che chở cho ngươi ra sau !
Vô tình chàng lập lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng !
Nhan Như Ngọc chưa kịp nói nửa lời, Cừu Thiên Hiệp đã chui ra ngang bức sáo sắt ra ngoài.
Bấy giờ cung nỗ của Bài bang tuôn ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừu Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.
Cừu Thiên Hiệp phá được mảnh sáo sắt, tay hữu vũ lộng "khô trúc thánh kiếm" biến thành bốn vòng tròn vàng rực rỡ, che chở khắp châu thân, hàng trăm mũi tên chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất.
Cừu Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thơ phòng gọi cực to:
- Nhan cô nương, mau ra đây ! Mau ra ...
Giữa lúc sự chết chóc kề trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo hoang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lanh lảnh:
- Ngươi gọi ta ra ư ? Ta không ra đâu !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:
- Cái gì lạ thế ? Cô nương không ra thật ư ? Tại sao ?
Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:
- Ngươi gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu hỏi:
- Khổ thật, Vậy phải gọi thế nào ?
Nhan Như Ngọc cười hi hi đáp:
- Tùy ý ngươi !
Cừu Thiên Hiệp vô cùng bực bội, nên trầm giọng hét to:
- Trời ơi ! Người làm gì thế ? Đột nhiên lại nổi tính trẻ con lên ... hờn

mát !
Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:
- Ừ đấy ! Ta nổi tính hờn mát trẻ con đấy ... ngươi chẳng gọi đúng ... ta chết rủ trong thơ phòng này ... quyết chẳng đi đâu cả !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến bèn kêu lên thống khổ:
- Thật là khổ cho tôi ! Mau ra đây ... phó giáo chủ, Nhan tiểu thơ, mau ra đây ...
ngươi có thấy chăng bọn chúng sắp túa ra bao phủ, thì phiền không ít ... mau đi !
Thật đúng theo dự đoán của chàng, bang chúng Bài bang những tay xạ thủ đều rời chỗ nấp, tập chung toàn lực cung nỏ xạ vào cửa chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao kiếm, bổng, gươm, quyền, đều túa ra càng lúc càng bức gần Cừu Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.
Cừu Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đến quên cả bản tâm, đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi.
Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiến nàng buột miệng kêu lên:
- Ừ ! Ngươi gọi như thế được đấy ! Nhưng còn ...
Nàng chưa nói hết lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đến bên lưng Cừu Thiên Hiệp, bàn tay mèm mại áp nhẹ lên vài chàng, nhanh như chớp nàng kéo Cừu Thiên Hiệp nhảy lên cao đồng thời gọi to:
- Chạy cho mau !
Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đến lở khóc lở cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng.
Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, hốt nhiên nàng hạ ngay xuống mái thơ phòng, tay hữu vũ lộng trường kiếm như mưa bão, biến thành một đạo bạch quang chóa mắt, nhằm ngay mấy tên xạ thủ kích tới ...
Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế thất kinh đoán biết nàng mở ngay tuồng sát kiếp, bèn cao giọng gắt:
- Nhan cô nương ! Như Ngọc nàng chớ quản đến việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả !
Nhan Như Ngọc vốn dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao ? Vì thế kiếm quang xoáy cuộn, tiếng kêu thê thảm, máu đổ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ, ẩn núp sau mái nhà, bị nàng giết một lượt hàng mười tên đầu cổ, tay chân từ trên mái ngói văng xuống

sân lông lốc máu huyết văng ra tứ tán như trận mưa hồng.
Những tên xạ thủ còn sống sót, kêu lên kinh hãi, lăn bò rơi xuống đất, ôm đầu chạy như chuột.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên nóc nhà, bóng nàng chạy qua chạy lại thoăn thoắt như thoi đưa.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thân mình vút cong như càng liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lanh lảnh nói:
- Nhan phó giáo chủ ! Muống khiêu chiến với bổn bang thì hãy chọn người tai mắt mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri ?
Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn, nặng giọng đáp:
- Nếu như thế ... thì ta tìm ngươi !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lạnh lùng nói:
- Tại hạ xin tiếp ngươi !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thế ra luận, thì chính mình khó chiếm được tiện nghi, nhưng lấy khí lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi, ắt chiếm đặng ba phân ưu thế. Không ngờ ...
hắn đã nghĩ lầm.
Hai bên binh khí vừa chạm nhau, đã nghe:
- Ối chao !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông thõng cây "giáng ma bổng" hai chân loạng choạng thối lui ra sau cả trượng giương mắt nhìn Nhan Như Ngọc, ngạc nhiên đến độ xuất thần.
Cũng nên biết, hắn là một thủ lãnh quản suất tám mươi mốt lộ đô báo đầu, chân mau như cánh nhạn, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo cáo về tổng đàn vô cùng nhanh chóng, nhưng so về công lực chân ngươn, thì tuổi tác của hắn không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp. Về sự dẻo dai tráng kiện, có thể kém hơn phân nửa.
Nhan Như Ngọc thầm biết Liễu Như Phong rất dương dương tự đắc, ỷ vào khí giới nặng lấn áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu, hất văng "Giáng ma bổng" hầu dằn mặt Liễu Như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:
- Ngươi tính lại xem, ngươi có phải là nhân vật tai mắt của Bài bang không nào ?

Túc địa thái tế Liễu Như Phong mặt mày như sáp, nghẹn ngào uất ức nói chẳng ra lời.
Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lượn mình đến ngang Liễu Như Phong quát lên lanh lảnh:
- Ngươi là thủ lãnh Tám mươi mốt lộ đô báo đầu, vậy phiền ngươi báo cáo lại với Đằng Công Ngươn nói sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ, nên đến Huyết quang giáo mà tìm !
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong mặt vàng hóa trắng, gượng cười hềnh hệch hỏi lại:
- Vì sao thế ?
Nhan Như Ngọc cười lanh lảnh nói:
- Chẳng cần hiểu vì sao, bổn phó giáo chủ nói ra ngươi cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh đấu cho ngươi, kẻo lão Công Ngươn không tin lời ngươi báo cáo !
Nói xong, nàng xê mình qua trái, giơ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thích mạnh một nhát, đột nhiên đạo bạch quang lượn nhanh qua, nhanh như cắt.
Cừu Thiên Hiệp đã vươn tay chộp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc kéo giật lại, đồng thời quát to lên:
- Như Ngọc ! Hãy chậm lại ! Đô báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp, nên nhớ ơn người mà bỏ qua ... chúng ta hãy đi thôi !
Nói xong, lại quay sang Liễu Như Phong gật đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi trước.
Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vốn là đô báo đầu của Bài bang, từ ngày sáng lập ra bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bực cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc, gần như van lơn, gần như đe dọa:
- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thần Châu, còn tin tức, tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại !
Nói xong, Liễu Như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.
Cừu Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hắn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:
- Như Ngọc này ! Lão Đằng bang chủ chỉ huy thủ hạ trấn giữ cổng ta vào ...

chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh ra Tổng đàn là hơn !
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:
- Người run sợ trước uy lực của đối phương hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:
- Chẳng phải vậy đâu ... Ngọc ạ ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đời đời.
- Như Ngọc ! Chúng ta đi thôi !
Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà, bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.
Khi cả hai vừa giẫm chân trên mái ngói từ bên trong cổng đàn, tiếng thanh la, đại cổ thành lên liên hồi, vang động cả không gian, vọng báo về hướng gian nhà Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đặt chân, tiếp theo đấy bang chúng Bài bang đông như kiến cỏ, tràn tới vây chặt như nêm.
Nhan Như Ngọc cau mày liễu thét lên lanh lảnh:
- Chẳng giết một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại !
Cừu Thiên Hiệp rất sợ nàng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:
- Hãy bỏ đi ! Giết hay không giết chỉ thế thôi ! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ !
Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn !
Lời nói chưa dứt, cái vòng vây đông như kiến cỏ siết chặt dần dần, dẫn một bọn là bốn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thống lãnh ba sông, bảy bến, ấy là bốn vị Bài bang Đô tổng quản.
Tất cả bốn người đồng thanh hét to:
- Vâng mệnh bang chủ không để một ai thoát khỏi tổng đàn !
Cừu Thiên Hiệp rút nhanh "khô trúc thánh kiếm vào khoảng không đánh "trót", cau mày nặng giọng:
- Tại hạ ước định với bang chủ, các ngươi hãy mau lui ra mau !
Bốn tên đô tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Muốn rời khỏi nơi đây, phải để lại thân xác !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:
- Tại hạ nghĩ, bốn vị khó cản trở nổi mà trái lại bị ...
Chàng không nói dứt lời, mà nhấc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bốn tên Đô tổng quản, thanh "khô trúc thánh kiếm" vũ lộng

manh, biến ra muôn đóa hàn tinh, chiếu tỏ như muôn tia nắng vàng, cuồn cuộn xoắn vào địch thủ.
Bốn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt báu đao đẩy ra chiêu thế.
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu giật mạnh "trúc kiếm" vào bốn lưỡI báu đao một lượt ... Bỗng nhiên Ợ choeng ! keng ! Tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa, bốn tên Đô tổng quản đều nghe tê chồn cả tay, thân mình không giữ vững, loạng choạng tháo lùi ra sau mấy bước, thanh báu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn trơ lại chút lưỡi cạnh chuôi.
Bốn tên hồn phách rụng rời, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cừu Thiên Hiệp nương tay không nỡ giết, nên tất cả bốn tên ném ngay chuôi đao xuống đất, đồng huýt lên một tiếng sáo hiệu, nhấc mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầu chạy thục mạng.
Nhan Như Ngọc vừa trông thấy, lấy làm đắc ý buột miệng cười khanh khách nói:
- Toàn là cỏ khô, rơm rác, cây mục, cả ngàn tên đô tổng quản báo đầu như thế chẳng dùng được gì !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 70
Giữ Lời Ước Đến Long Hổ Sơn

Nhan Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét ầm ĩ, ba vị đường chủ Bài bang xuất lãnh tất cả bang chúng túa đến bao vây lần thứ hai.
Cừu Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:
- Như Ngọc ! Ba mươi sáu chước, kế chạy là hơn cả ! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm !
Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:
- Ngươi lại sợ bọn chúng đông người ?
Cừu Thiên Hiệp cười khổ sở nói:
- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết ... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi ! Vả lại, chính ta không muốn gây thù chuốc oán chi thêm nữa, đến đâu cũng gặp toàn cừu địch, đến đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo ... thì còn gì danh dự con người !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:
- Hiện tại thì danh dự của ngươi khác bất hảo lắm rồi ! Hi ... hi !
Vừa nói dứt, nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầu Bài bang chúng, thoắt một cái đã vọt qua đầu đường xa năm sáu trượng.
Cừu Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhấc mình lên cao đuổi theo sát lưng nàng, hai người trổ thuật khinh công chạy như bay biến, nháy mắt đã rời khỏi tổng đàn Bài bang trên hai mươi trượng.
Chúng nhân Bài bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, vả lại bọn chúng quá ngại trước "trúc kiếm" lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lấy lệ, trong phút chốc đã mất dạng hai người.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trổ hết thần lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng sông Hoàng giang hiện ra trước mặt cả hai. Cừu Thiên Hiệp tặc lưỡi kêu lên:
- Rõ khổ !
Dòng sông chảy cuồn cuộn, sóng nước vỗ bập bồng, đứng tên ven bờ nhìn mỏi mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:
N - Như Ngọc ! Dòng sông Hoàng cản lối, nơi đây còn cương vực của Bài bang, chúng ta phải làm sao đây ?
Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vế, mình Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:
- Lựa là con sông cản lối, lãnh vực của cừu nhơn, nội vẻ hốt hoảng của ngươi, Bài bàng không bắt ngươi thì quan phủ cũng nhốt ngươi, vì đầy vết máu trên mình, chi bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, ngụy trang lại như thế mới là hợp lý ...
phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, nhưng không biết làm cách nào qua sông, bèn mấp môi toan hỏi.
Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng sông nước bạc, quạt quạt vài cái ... đoạn tiếp lời:
- Có thế đấy ... mới thay đổi y phục chứ !
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lội sông, nên cả cười mà rằng:
- Cô nương hay tuyệt !
Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện ...
Cừu Thiên hiệp sức nhớ đến cha con Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này chúng Bài bang đối xử thế nào với cha con Bích cô nương !
Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chua chát bảo:
- Ngươi mãi để trong lòng Bích cô nương, Bích cô nương và còn nhắc nhở mãi, còn tình cảm giữa chúng ta ngươi nghĩ thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp thẹn thuồng đỏ mặt, song gượng dịu giọng hỏi:
- Tại sao ngươi lại có ý nghĩ như thế ? Tôi đối với Bích cô ...
Nhan Như Ngọc nổi ghen, cong cớn ngắt lời:
- Tôi đối riêng với cô nàng rất thân mật trìu mến, phải ngươi muốn bảo thế chăng ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:
- Tôi muốn nói, tôi đối với Bích cô nương có cái duyên bèo trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của ngươi ... không có gì gọi là trìu mến hay thân mật cả.
Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:
- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì ngươi nghĩ sao ?
Cừu Thiên Hiệp hỏi lập lại:
- Chúng ta ?
Chàng chỉ thốt được hai tiếng rồi nín bặt, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e nói quá ư đường đột thành thử Cừu Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khắc qua chàng ngửng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:
- Còn chúng ta ư ? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người !
Nhan Như Ngọc ửng hồng hai bên má, hồi hộp nói nhanh:
- Khác hẳn ? Khác ở điểm nào ?
Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng, nhìn lên bờ:
- Chúng tạ. ư, tới ... bờ sông rồi !
Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng ngẩm ngay đường cái quang chạy như trốn bão.
Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cừu Thiên Hiệp đến độ cuồng nhiệt, thì há buông tha hay sao, vì thế nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuổi hình.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy nàng đuổi theo gần kịp, bèn thâu cước bộ, bước lần vào bãi cỏ xanh mướt kế bên đường đứng dừng lại chờ đợi ...

Nhan Như Ngọc cũng thâu cước bộ đủng đỉnh tiến đến một bên.
Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi đồi rậm xa xa, cố đánh lạc câu chuyện lúc nãy, nên nhoẻn miệng cười nhìn nàng bảo:
- Kìa ... Nhan cô nương ... Như Ngọc ! Ngươi hãy xem ... thật là non xanh nước biếc cảnh thiên nhiên có khác !
Nhan Như Ngọc cau mày, không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắt Cừu Thiên Hiệp cao giọng hét lên:
- Ngươi hãy nói lại, cuộc giao du giữa chúng ta khác mọi người ở điểm nào ? Trả lời mau lên ?
Cừu Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức, nên lúng túng đáp:
- Thật chứ ! Khác hẳn mọi người, đặc biệt chỉ riêng ngươi !
Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:
- Nói mau ! Cảm tưởng của ngươi đối với ta thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, bằng giọng nói ôn hòa điềm đạm trả lời:
- Khác mọi người là thế này, chúng ta là bạn cũ rất thân, lúc ta vừa xuất đạo giang hồ, đã nhận quen biết với ngươi, từ lúc lấy lệnh đổi lệnh, đến lúc ta bị kẹt dưới cây thiết tán của Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh, được ngươi cứu thoát ra ngoài ... thế rồi chúng ta luân lục theo dòng đời ... lại mãi mãi gặp nhau, người nghĩ xem đã bao lâu rồi nhỉ ! Có thể nói ta với ngươi đồng cam khổ cùng hoạn nạn đều có nhau !
Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bằng giọng nói mất vẻ tự nhiên hỏi nhanh:
- Thật vậy ư ? Có phải lời nói chân thành phát ra tự cõi lòng ngươi chăng ?
Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chìa ra ánh sáng muôn màu, cùng những tia rực rỡ như điện rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.
Cừu Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:
- Thực tế cô nương ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hốt nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cừu Thiên Hiệp đầu ngả lên vai chàng bằng giọng nói như say như tỉnh:
- Nếu thật như thế, tại sao ngươi.. vì ... sao ngươi ...
Mọi việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột, khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bấy giờ dòng Hoàng giang

đổ thuận chiều nước xuôi dòng, quay đây là chốn đồng không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẫn cả tâm thần, trong nhất thời chưa biết phải đối xử ra sao.
Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồi trật nhịp tai ù lên "ong ong" tay chân khẽ run lên, khí huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể ...
Rồi ... lại nghe tiếng oanh thỏ thẻ bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:
- Ta chẳng cần gì cả ... Ta chỉ cầu ở ngươi một điều ... mong ngươi không từ chối ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thất thế, chàng buột miệng đáp nhỏ:
- Ngươi muốn điều ... ? Nếu làm được không bao giờ ta chối từ ... Như Ngọc, buông tay ra ! Buông tay ra ! Nhỡ thiên hạ trông thấy biết ăn nói làm sao ? Biết xử trí thế nào ?
Nhan Như Ngọc nói thoảng bên mang tai:
- Ta không sợ gì cả !
Vừa nói dứt, nàng rút sát vòng tay siết chặt Cừu Thiên Hiệp, đôi nhủ hoa vun lên như chớp núi lửa, dường như ép sát vào ngực Thiên Hiệp khiến chàng chới với, đôi tay quờ quạng đành ôm chặt lấy eo lưng của nàng, mà bản thân không còn tự chủ được nữa.
Nhan Như Ngọc me mệt, buông thõng hai tay không siết ngực mà đưa lên ôm chặt cổ chàng, thuận tiện nàng kéo nhẹ vòng tay, đôi má hai người đã áp vào nhau, bằng giọng nói mệ. mộng bảo rất nhỏ:
- Thiếp yêu chàng ! Thiếp gặp chàng lần thứ nhất đã để ý yêu thầm nhớ trộm rồi, vì yêu chàng nên mới lấy lệnh đổi lệnh, vì yêu chàng nên mới âm thầm theo bám sát một bên ... tựa hồ kẻ phong điên !
Cừu Thiên Hiệp đáp qua hơi thở:
- Nàng ... nàng đã bám sát mãi bên ta ư ?
Nhan Như Ngọc si mê nói một cách say sưa:
- Thiếu hiệp yêu dấu ! Lấy sự thật mà nói, lúc nào thiếp cũng có bên mình chàng, có lúc hiện ra giáp mặt, có lúc lặng lẽ âm thầm, trừ ra ba tháng lúc chàng rơi xuống Hạ Lan sơn mất tích ... Không giờ nào ngày nào tôi không thấy mặt chàng ... chỉ mươi khắc vắng mặt chàng thì lòng tôi bàng hoàng chua xót dường như mất cả sự sống còn !
Cừu Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nho nhỏ:

- Nàng ... Như Ngọc, ta đa tạ Ơn ngươi ... đa tạ Như Ngọc nhiều !
Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập !
- Tôi có cần tạ Ơn đâu ... tôi chỉ cầu mong chàng đáp ứng thôi.
Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như to tiếp lời:
- Đáp ứng bằng cách nào ?
Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:
- Cưới thiếp !
- Húy !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng tinh để cho các cơ thịt run lên bừng bật.
Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:
- Chàng chẳng yêu thiếp sao ?
Lời nói của nàng như tiếng than lẫn oán hận nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy đất bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gượng gạo giương đôi mắt nhìn vào cõi xa xăm, thở dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:
- Như Ngọc ! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu ?
Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:
- Ngươi yêu ta thật sao ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm, đáp:
- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ ! Nhưng nàng nên thông cảm giùm hoàn cảnh tôi ! Cừu Thiên Hiệp này thù cha chưa trả ... thì có dám đâu đào bồng chuyện gì ... lại thêm ...
Nhan Như Ngọc nhanh nhảu ngắt lời:
- Lại thêm một thân đầy tội nghiệt phải không ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, run giọng hỏi lại:
- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ ?
Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nũng nịu, bằng giọng nói êm như ru bảo:
- Tội nghiệt là:
Chân kinh của Thiếu Lâm, kiếm phổ của Võ Đương, giết chết thần y Hoa Tử Phong và vị sư thúc, ngươi chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái ... và còn nhiều chuyện oan nghiệt khác nói khôn cùng, tất cả đều đổ vào đầu ngươi, làm ố cả thân danh ngươi ... ngươi há để ...

Nói đến đây, Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừu Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng. Hai ngươi khắn khít nhau, hơi thở càng trở nên dồn dập. Nhan Như Ngọc dịu dàng bảo:
- Ví dụ, những điều oan trái thoán nghịch kể trên ... có người đứng ra giải quyết giùm ngươi một cách êm đẹp, ngươi nghĩ thế nào ?
Cừu Thiên Hiệp bị giai nhân quyến rũ nũng nịu làm giao động tâm thần từng chập, nhưng công lực chàng quá thâm hậu, nên kềm chế được sự bồng bột phần nào ...
khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:
- Không dễ dàng ! Nói thì dễ, chứ thực hành vô hy vọng !
Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn của Cừu Thiên Hiệp, nheo mắt hỏi:
- Dễ hay khó không cần thiết ! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay ngươi, san bằng tất cả điều oan nghịch, sau đóa ngươi đối đãi với người ta bằng cách nào ? Ngươi dám cưới người đó về làm vợ không ?
Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức hiếp, túng thế đáp liều:
- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đời theo luật thiên nhiên ... ai ai cũng phải lấy chồng cưới vợ !
Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:
- Ngươi chẳng đồng ý ... cưới ta hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp nghẹn lời ấp úng:
- Việc này ...
Nhan Như Ngọc hồi hộp hỏi nhanh:
- Nói đi ! Chàng cứ thẳng thắn trả lời ... được hay không ? Tôi chỉ muốn có một sư thật từ lương tâm, một lời nói chân thành dù có bẻ bàng chua xót ...
Cừu Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:
- Nếu cưới vợ ... được một nàng đẹp xinh như ... Như Ngọc thì còn gì bằng ... Chỉ sợ, sự ước mộng của tôi chỉ là mộng ảo !
Nhan Như Ngọc nghe qua không dằn nổi cơn xúc động, hai tay ôm chầm lấy Cừu Thiên Hiệp nức nở nói:
- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật. Tôi yêu chàng !
Cừu Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sống mũi dọc dừa, đôi môi hồng thắm của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đến má chàng, phút chốc

lại vang lên "chùn chụt ... " chàng cảm thấy thần kinh căng lên như sắp đứt, mặt nóng bừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồng hộc.
Giữa lúc hai con chim sắp tấu khúc nhạc hòa hài, đột nhiên .... từ xa xa ... giọng quỷ rú ma cười vang lên:
- Ha ... ha ... ha !
Một chuỗi cười dài man rợ làm chấn động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiếng cười như kẻ dở chết, dở tiên tử bồng lai, có lúc rùng rợn như ma kêu quý rú, động phách kinh hồn.
Cùng với tiếng cười, cách đấy ba trượng, một bóng người như u linh quỷ mị, một quái nhân hiện ra đứng sừng sửng tự bao giờ.
Quái nhân có bộ mặt khô khan gầy đét, mái tóc ngắn ngũn như bàn chải, đôi mắt đỏ rực tựa đèn pha, môi xếch, mũi hếnh, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ốm như que củi, lại khoát chiếc áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hắn vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoạt nhìn qua chẳng khác nào quỷ đội mồ chui lên dương thế.
Quái nhân đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cười rũ rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỷ thở dưới chín tầng địa ngục kêu lên the thé:
- Hì, hì ! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyết Quang giáo phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo mả, gà đồng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuần phong ... khiến cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đối với hai người đã tiêu tan ra mấy khói !
Cừu Thiên Hiệp vội buông thõng hai tay, sự thẹn thùa và uất nghẹn, khiến đôi má đỏ au lên.
Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về, nàng cúi đầu xấu hổ, đưa tay vuốt nhẹ mấy vết nhăn trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.
Quái nhân đưa tay gãi nhẹ mái tóc ngắn, phá lên cười hềnh hệch nói tiếp:
- Các ngươi biết hổ thẹn nữa ư ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc quá thẹn cáu lên, tay hữu tuốt nhanh trường kiếm chĩa vào mặt quái nhân hét lớn:
- Không việc gì đến ngươi ! Cút mau !
Quái nhân ngước mặt cười hề hề, lạnh lùng nói:

- Việc của các ngươi chẳng can dự gì đến ta ... thực đấy ! Nhưng mà ... hì ... hì !
Lão quái nhân vội nín bặt, không nói tiếp, lão giũ tay áo rộng lôi ra một bức thơ vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng bức thư đưa ngay vào mặt Cừu Thiên Hiệp, nặng giọng bảo tiếp:
- Ngươi hãy đọc xem !
Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắt chàng nhìn thấy trên mặt vuông lụa có viết mấy chữ:
"Tạm mượng Ngũ lôi chính phù để dùng. Ký tên:
CỪU THIÊN HIỆP" Cừu Thiên Hiệp xem xong, run giọng hỏi:
- Ngươi nghĩ thế nào về vụ này ?
Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắt đỏ kè trợn tròn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:
- Có gì phải nghĩ đâu ? Thiên Hiệp có lẽ nào ... ngươi chưa rõ ...
Nhan Như Ngọc vừa lấy lại bình tĩnh, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, nhoẻn miệng cười bảo quái nhân:
- À ! Ta biết rõ ngươi rồi ! Ngươi chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thủ sơn sứ giả của Giang Tây Long hổ sơn, giang hồ quen gọi ngươi là "Hoàn Phong quái khách" phải vậy không ?
Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắt cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sấm nổ:
- Hay cho ngạnh đầu lớn mật, dám gọi xách khóe lão phu ! Ngươi nên biết Phong, Vũ, Lôi, Điện là Tứ đại thủ sơn thần, mà ngươi dám gọi như thế được.
Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rũ rượi, tiếng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượm vẻ âm ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầy vẻ miệt thị khinh hờn.
Hoàn Phong quái khách tức giận điên người, lão kêu rống lên như hổ đói:
- Ngạnh đầu ! Ngươi cười ai ? Cười gì thế ?
Nhan Nhuư Ngọc vụt nín bặt, đôi mi cong hiện lên sát khí đằng đằng lớn tiếng hét:
- Bản cô nương cười các ngươi đấy ! Các ngươi uổng xưng là Tứ đại thủ sơn thần.
Ta hỏi các ngươi Ngũ lôi chính phù là vật trải qua mười đời luân phiên gìn giữ ! Các ngươi tự nhận là thần giữ núi, lại để mất của, nhục sư môn. Vậy các ngươi còn huênh hoang tứ đại thủ sơn thần nữa sao ?

Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại !
Hoàn Phong quái khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:
- Đổi cải tên hiệu là nghĩa lý giì, nói mau ?
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:
- Các ngươi bỏ đi danh hiệu Tứ đại thủ sơn thần mà cải lại là Tứ đại thủ hồ lô cơm là tuyệt !
Hoàn Phong quái khách giận xaám mặt hết lớn:
- Ngạnh đầu lớn mật ! Ngươi đừng khinh người quá lẽ !
Vừa hét dứt, hắn lôi trong tay áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi Bàn long luyện xích, thuận tay hắn vẫy mạnh một vòng, phái ra tiếng động "leng keng" như lạc ngựa, xích sắt biến ra năm sáu đạo bạch quang cuồn cuộn bay biến tới tấn công Nhan Như Ngọc.
Cũng nên biết qua sự tích món binh khí kỳ lạ này, Bàn long luyện xích được liệt vào món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu, bảy trăm năm, do một vị giang đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.
Bàn long luyện xích luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hệt sợi dây xích gồm có chính ngàn chín trăm tám mươi mốt viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn sắt to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại "Bàn long" khi sử dụng muốn co giản tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong lúc công địch thường phát ra tiếng kêu "leng keng" như nhạc ngựa, công ra rất tuyệt, đánh gần càng hay.
Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để đơn phá khí giới địch thủ. "Bàn long luyện xích" biến ra năm món binh khí khác như:
Kiếm bút, trảo, roi, rỗng, bổng, khi cứng cứng, khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trần đời.
Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy "Hoàn Phong quái" chỉ nói một vài lời bất mãn, hắn đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bực tức, quên bẵng sự xấu hổ kia, rồi chàng bước sấn tới trước hai bước, trầm giọng hét to:
- Khoan đã ! Ngươi muốn yêu cầu hay yêu sách điều gì ... hãy nói cho rõ ràng xem sao ... vội gì phải động thủ ?
Hoàn Phong quái khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, bất giác rống lên bào hảo như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử ! Ngươi đừng giả vờ vô ích, bốn thủ sơn thần không động thủ, ngươi có thể chọn một trong hai điều kiện !
Cừu Thiên Hiệp muốn câu chuyện sớm kết thúc, bèn hỏi nhanh:
- Hai điều kiện như thế nào ?
Hoàn Phong quái khách đằng hắng lấy giọng, nghiêm sắc mặt bảo:
- Điều kiện thứ nhất, ngươi hãy bó tay theo ta về Long Hổ sơn mà tạ tội với lệnh thiên sư !
Cừu Thiên Hiệp khẽ lắc đầu, mỉm cười hỏi tiếp:
- Điều kiện thứ nhất, tại hạ không thể tuân theo, xin cho biết điều kiện thứ hai ?
Hoàn Phong quái khách cau mày, điềm đạm bảo to:
- Điều thứ hai, ngươi phải dâng ngay cho ta Ngũ lôi chính phù và lập lời thề từ nay trở về sau không dám tái phạm một tấc đất của Long Hổ sơn ta !
Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuốt thanh trường kiếm khỏi vỏ, cao giọng nói to:
- Dẹp bỏ hai điều kiện vô lý ấy đi ! Hãy theo điều thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả !
Hoàn Phong quái khách ngạc nhiên hỏi:
- Điều kiện thứ ba ra sao ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khẩy bằng giọng nói miệt thị hét lớn:
- Điều kiện thứ ba, chính là ngươi hãy dâng mau quái mạng !
Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hồng môn vung mạnh kiếm, mũi kiếm quyện tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng, sóng kiếm biến ra chiêu "Trực đảo huỳnh long" nhắm ngay tim "Hoàn Phong quái khách" khích mạnh, nguy hiểm và hung ác lạ thường.
Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của giáo Huyết quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo không lường.
Hoàn Phong quái dị khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ơi ới liền miệng, sau cùng hắn cao giọng hét:
- Loạn rồi ! Lão phu sẽ giết ngươi !
Hắn vừa rống vừa vũ lộng sợi xích Bàn long, phát ra tiếng động "leng keng" đinh tai chát óc, sợi xích thép như con rồng đen uốn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đối phương, đồng thời chiếc đầu

rồng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bổ xuống cực mạnh.
Nên biết, Long Hổ sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng bang hội nổi tiếng giang hồ.
Nhưng vị tổ khai sáng ra phái Long Hổ sơn là Thiên Sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại thủ hộ sơn thần, công lực thuộc vào hàng cao thủ nổi danh lắm phen gây chấn động giang hồ.
Thêm vào đấy, Thiên Sư Phủ vốn dòng dõi hoàng triều, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ ít có người dám gây hấn hay kết thân.
Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là "Ngũ lôi chánh phù", lá bùa naày là vật trấn sơn chi bửu, lại là một trọng vật bí truyền của tổ sư gia mấy đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc tỉ đế vương. Cũng vì Thiên Sư Phủ là tay lão đạo, cho nên "Ngũ lôi chánh phù" là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưởng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường dã đều kiên oai.
Hôm nay, Cừu Thiên Hiệp mang trong người.. hai thù, nào oán ăn trộp cướp, nào là ăn cắp quyển chân kinh của Thiếu Lâm, bảo Kiếm phổ của Võ Đương, chiếc đỉnh vàng Vân Vụ phái ... hiện giờ được mang một oan án mới nữa là "trộm lá bùa" Ngũ lôi chánh phù, thật là vô cùng phiền não.
Lúc bấy giờ, Hoàn Phong quái khách và Nhan Như Ngọc kẻ qua người lại, trong nháy mắt họ đã đấu với nhau mười chiêu thế.
Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết "Bàn long luyện xích" là môn khí ngụy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.
Cừu Thiên Hiệp đâu rõ sự lợi hại của sợi xích Hàn long, chỉ biết đưa mắt nhìn theo dõi trận đấu, mỗi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới, lại rút kiếm thâu chiêu, chàng lấy làm ngờ vực vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là ngươi cương trực không chịu nhiều lấn ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:
- Như Ngọc, hãy nhường hắn cho ta ! Ngươi nghỉ ngơi chốc lát !
Nhan Như Ngọc vốn người kiêu ngạo, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cừu Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng thêm

căm phẫn. Tay kiếm nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thế đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gần đối phương, tuy nàng khá khinh địch, nhưng lòng hằng đề cao cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước ...
Hoàn Phong quái khách thấy nàng đổi thế công, nên lấy làm mừng thầm, sợi xích Bàn long đột nhiên biến đổi rất nhanh, không còn uể oải lừ đừ như trước, mà vũ lộng rất hăng hái ào ạt như trút bão mưa sa, làm tối trời mờ đất.
Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhảy rất nhịp nhành, chiêu kiếm lay động mãnh liệt biến tỏa ra vô số hoa tuyết, xoắn đến tấn công đối phương, đồng thời nàng buột miệng quát to:
- Quái nhân ! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương !
Hoàng Phong quái khách cười hềnh hệch cao giọng hét to:
- Rớt kiếm.. này !
Đột nhiên ...
- Koeng, choeng !
Hai tiếng rít rợn người vang lên kinh khủng, sợi xích Hàn long bị trường kiếm của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.
Hoàn Phong quái khách kêu "hừm" một tiếng khẽ giật mạnh sợi xích Bàn long vào mình, nhanh như tia sét ngang trời, sợi xích uốn mình đảo ngược, chiếc đầu rồng vương đôi nanh bạch nhằm ngay hổ khẩu tay Nhan Như Ngọc mổ mạnh.
Nhan Như Ngọc kinh hãi rú lên:
- Nguy mất !
Vừa hét, tay hữu nàng lật đật thu hồi tuệ kiếm, nhưng đã muộn, một tiếng "cộp" vang lên khô khan, chiếc đầu Hàn long đã ngoạm chặt thân tuệ kiếm, nàng cố hết sức mình giật lại ... vẫn không còn kịp nữa ...
Hoàn Phong quái khách phá lên cười đắc ý thâu ngay sợi xích Bàn Long lẫn thanh tuệ kiếm, tay tả hắn rút thanh tuệ kiếm giắt ngang hông, tay hữu vũ lộng xích Bàn Long một hư chiêu ... bằng giọng nói đầy khinh miệt hét to:
- Tà ma quái đạo ! Công lực của phó giáo chủ quá tầm thường !
Nhan Như Ngọc chỉ còn tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chưởng đồng thời hét lên như hổ điên:
- Quái vật lộn hình người ! Bản cô nương sẽ giết ...
Ngay lúc đó, một bóng trắng lượn qua như bạch nhạn, Cừu Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sấm nổ:

- Dừng tay lại ! Không được làm thế ... có ta đủ ứng phó với ngươi !
Vừa hét dứt, hai chân chàng đã đáp xuống giữa tràng, cách Hoàn Phong quái khách độ sáu, bảy thước, bằng giọng nói lạnh lùng như băng hét to:
- Ngươi điên hay sao ?
Hoàn Phong quái khách vẫy nhẹ xích Hàn Long cười hề hề bảo:
- Ngươi đồng ý chọn một trong hai điều kiện à ?
Cừu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên ngùn ngụt dõng dạc quát to:
- Cừu mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muốn thử sức với quỷ phù ma chú Long Hổ sơn của ngươi !
Hoàn Phong quái khách cười sặc sụa bằng giọng nói âm ma, đánh ác hét to:
- Hay lắm đó !
Vừa hét dứt, hắn giữ sợi xích Bàn Long thẳng như thanh bổng sắt, hắn cầm ngang lưng sợi xích múa vùn vụt tiếng kêu "leng reng" như bầy ngựa khua lạc, biến ra vô số kình phong, trông tương tự như con Bàn long múa vút giữa không trung, bằng giọng nói âm ma trầm lạnh nói tiếp:
- Cừu Thiên Hiệp ! Tứ đại thủ sơn thần không họa phù đọc chú như ngươi tưởng đâu ! Chỉ lấy công lực mà tỉ đấu thôi ... nếu không tin ngươoi thử hỏi cô mỹ nhân mà xem ... Ôi ! Tội cho nàng đã nếm mùi thất ...
Chữ "bại" chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang rực rỡ nhắm vào thân mình hắn mà tới.
Cừu Thiên Hiệp vũ lộng "khô trúc thánh kiếm" lắc nhẹ thân mình bước đến kế bên hắn, cao giọng quát:
- Ngươi phải chết ! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của ngươi !
Hoàn Phong quái khách chưa nói hết lời, bỗng thấy gió vần xoáy mạnh vào mình, kế nghe Cừu Thiên hiệp lên tiếng, nhanh như chớp, hắn giở ngay chiêu tả hữu ra thi thố "Bàn long luyện xích" lay động mạnh, nhanh như tia sét ngang trời, chiếc đầu Hàn Long nhe nanh đảo một vòng nhắm ngay "khô trúc thánh kiếm" táp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hệt như chiêu pháp đối phó với Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điểm.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 71

Trấn Đào Nguyên...Đầy Hồi Hộp...

Cừu Thiên Hiệp vững dạ tin vào sự sắc bén của ngọn "trúc kiếm" cho nên sợi xích đầu Bàn long sắp hạ đến cổ tay, chàng giả bộ biến sắt thu "trúc kiếm" vào mình độ một tấc, đoạn để yên vị trí không lay động.
Hoàn Phong quái khách vừa thấy tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:
- Thiên Hiệp ! Rút tay vào mau lên !
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kế bên hét to:
- Đừng nghe lời hắn ! Không nên rút tay vào !
Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe một tiếng:
- Choeng !
Nổi lên khô khan, "trúc kiếm" và xích sắt chạm nhau tóe lửa, tiếp theo đấy là một tiếng "vút" mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh "bịch" một tiếng.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tê chồn cả cánh hữu, trúc kiếm chớp động liên hồi.
Sợi xích sắt Bàn Long quật trúng thanh "trúc kiếm" bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phần đầu rồng thoát khỏi tay Hoàn Phong quái khách, văng ra ngoài trên mười trượng.
Hoàn Phong quái khách tê buốt cả cánh tay phải, hắn rú lên đau đớn và buông thõng sợi xích còn lại, nội lực gần như tiêu mất lớn tiếng hét:
- Yêu đạo ... !
Thân mình hắn tương tự luồng hoàng phong chuyển động liên hồi, chiếc đạo bào rộng thênh thang bị bốc gió cuốn bay phần phật, loạng choạng bay xa ba, bốn trượng, hắn cố gượng theo thế tấn công đứng thẳng lại, sắc mặt biến vàng như sáp, đôi mắt trắng dã thất thần, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như pho tượng.
Cừu Thiên Hiệp dùng "trúc kiếm" chặt đdứt xích Bàn Long, sau khi đắc thủ chàng vẫn đứng yêu không truy kích nữa.
Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng, tuốt trường kiếm, phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong quái khách, đồng thời nàng thét lên lanh lảnh nói:
- Hoàn Phong quái ! Ngươi còn yêu bùa pháp quỷ gì hãy đưa ra xem !

C Hoàn Phong quái khách thất kinh, vội cúi xuống nhặt nửa sợi xích sắt Bàn long còn lại vẫy ra hư chiêu hộ thân, vừa cao giọng hét:
- Hãy dừng tay lại !
Cừu Thiên Hiệp vội thu hồi kiếm thức, nhảy sang một bên, buột miệng quát to:
- Ngươi hàng phục hay sao ?
Hoàn Phong quái khách khẽ gật đầu, hắn giương đôi mắt xanh biếc nhìn vào "khô trúc thánh kiếm" sững sờ, một lúc lâu hắn mím môi, thanh thở !
- Thua là phải ! Thua mà không nhục !
Than xong, hắn chẳng lưu ý đến Nhan Như Ngọc bước đến bên Cừu Thiên Hiệp run giọng hỏi:
- Có phải ngươi đang cầm "khô trúc thánh kiếm" trên tay đấy chăng ?
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn thảm bại một cách đau đớn, và không hiểu tại sao lại nhận ra "khô trúc thánh kiếm" của mình bèn động tính hiếu kỳ nhoẻn miệng cười đáp:
- Phải đấy các hạ ! Các hạ cũng nhận biết nó hay sao ?
Hoàn Phong quái khách thở dài não ruột, bằng giọng nói âm trầm bảo:
- Bổn thủ sơn tự ỷ vào sợi xích Bàn long nên bị thảm hại ! Nguyên Bàn Long luyện xích của bổn sơn luyện bằng chất thép pha đồng, nung nấu trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chống nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay ngươi lại có một. Vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại Ngũ lôi chánh phù ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong ... mong nhắn các hạ vài lời, tại hạ về bẩm báo lại ân sư cho tròn mệnh !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắc mắc việc Ngũ lôi chánh phù, nên mỉm cười nghiêm giọng hỏi:
- Câu chuyện Ngũ lôi chánh phù Long Hổ sơn ra sao, thực tại hạ không mảy may hay biết, tại sao ?
Hoàn Phong quái khách mỉm cười đau đớn bằng giọng nói u buồn bảo:
- Các hạ bất tất phải thối thoát chối từ !
Nói đến đây, hắn đưa tay chỉ vào vạt áo Cừu Thiên Hiệp tiếp lời:
- Hiện tại ngươi nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu ngươi còn thừa can đảm vào Đẩu Ngươn cung trộm lấy trấn sơn thần phù, thì việc gì phải chối quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm và phụ lấy tiếng tăm "Khô trúc thánh kiếm" hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

- Thật thế các hạ ạ ! Ta không rõ ...
Hoàn Phong quái khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:
- Thế cũng xong, các hạ đừng biện luận làm gì ... !
Vừa nói dứt, hắn đưa tay cầm chặt chuôi tuệ kiếm, giơ lên trước mặt Nhan Như Ngọc, cười hề hề đắc ý nói:
- Với thanh tuệ kiếm tí teo này đủ làm bằng cớ ... là hiệu lực với các người đến Long Hổ sơn ... !
Nhan Như Ngọc nhìn thấy tuệ kiếm, lòng đau như cắt, cử thế toan tấn công, vừa buộc miệng hét lanh lảnh:
- Hãy trả kiếm lại cho ta !
Hoàn Phong quái khách giắt nhanh tuệ kiếm vào lòng, nhấc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói cực to:
- Ta hẹn cho các ngươi, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long Hổ sơn mà thâu hồi kiếm tuệ ! Nếu không thì ... hì ... hì !
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:
- Tại sao ngươi làm thế ? Ngươi giữ tuệ kiếm để làm gì ?
Hoàn Phong quái khách cười sặc sụa, bằng giọng trầm trầm như ma lệnh quát bảo:
- Chẳng có gì quái lạ đâu ? Đẩu Ngươn cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ ... để cho các người đều biết đây là thanh kiếm tuệ của phó giáo chủ Huyền quang giáo ... chẳng danh dự lắm sao ? Ha ... ha ... !
Hoàn Phong quái khách không đợi hai người hồi đáp, khẽ nhích động đôi vai, lắc mình bay vọt lên cây, đột nhiên trổ thuật khinh công vút ra xa ngoài chín, mười trượng, thật là đúng với danh hiệu Hoàn Phong của hắn.
Cừu Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong quái khách như ngọn gió thổi qua và mất dạng.
Nhan Như Ngọc uất nghẹn nói chẳng ra lời, nàng giậm chaân kêu trời liền miệng, vừa lớn tiếng mắng vọng theo:
- Loài quái vật ! Ngươi cứ chạy, chạy đâu ... cho thoát Long Hổ sơn !
Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp thôi thúc:
- Chạy chứ ... chúng ta nên chạy cho mau ... !
Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:
- Mà ... chạy đi đâu chứ ?
- Long Hổ sơn !
- Ngươi muốn đến đấy thật à ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng đáp:
- Không đến không được đâu !
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao không được ?
Nhan Như Ngọc thở dài buồn bã nói:
- Nếu sự thật hắn quyết đem tuệ kiếm loan truyền khắp giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa !
- Tại sao ?
- Ngươi suy nghĩ lại xem, hai bên giao đấu tỉ kiếm, tuy ta không hốt hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, tuệ kiếm lại rơi vào tay kẻ khác, không cần suy cùng nghĩ cạn, Huyết quang giáo nếu một người nghe được thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biết chừng tai hại là khác !
Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi:
- Có thể miệng đời nghị luận, nhưng ngươi chưa thua bại kia mà ?
Nhan Như Ngọc lắc đầu khổ sở, bằng giọng nói chua chát thất vọng:
- Ngươi ta không hiểu được !
- Ta có thể làm chứng cho ngươi !
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười khổ:
- Ngươi làm chứng cho ta ư ? Chẳng một ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đã rồi !
Cừu Thiên Hiệp cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chập sau dịu giọng bảo:
- Còn thời gian ! Trong vòng mười ngày ta có thể đến Long Hổ sơn, cướp lại tuệ kiếm giúp ngươi !
- Chỉ sợ tạo thêm phiền não vô ích !
- Ngươi sợ bọn chúng hay sao ?
Nhan Như Ngọc lắc đầu se sẽ, bằng giọng nói êm trầm ai oán bảo:
- Thiên Sư Phủ là chốn rồng nằm hổ phục, cao thủ nhiều vô số chỉ sợ khó mà nên việc !
Nàng bỗng ngưng lại, đổi giọng như nói với chính mình:
- Không thể đem Ngũ lôi chánh phù đổi lại, đổi lại ... y !
Dường như nàng đã lỡ lời nên cúi đầu nín bặt.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên hỏi nhanh:
- Thế nào ... Như Ngọc, cô biết lá bùa "Ngũ lôi chánh phù" của chúng thất lạc ở đâu không ?
Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má ấp úng:
- Việc này ...
Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biết rõ chứ ?
Nhan Như Ngọc lấy lại sự trầm tĩnh, thản nhiên nói:
- Thư thả chúng ta sẽ tìm kiếm hộ chúng nó, hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại uổng công vô ích mà thôi !
Cừu Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:
- Hi ! Việc này ... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển !
Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:
- Ối chao ! Chúng ta hãy đi thôi ! Chuyện người thì mặc người nhưng có khi nào ngươi mong cho Nhan Như Ngọc này phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không ?
Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:
- Ồ ! Ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế ?
Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:
- Chỉ vì ... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắc mắc, oan khuất và trách nhiệm lại đổ vào mình ngươi gánh vác, ngươi lại không thể minh oan cho mình được. Vậy ngươi hãy lo liệu cho bản thân trước.
Đột nhiên nàng nín bặt, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói tiếp:
- Chi bằng chúng ta chạy một vòng ... xem sao !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, phụ họa:
- Ừm ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn !
Nhan Như Ngọc đưa tay nắm lấy bàn tay Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai dìu nhau đi lần ra phía trước.
Lúc bấy giờ, cả hai đang đứng giữa đồng hoang vắng lặng, họ đồng giở thuật khinh công, nhấc bổng mình lên cao đôi chân đạp nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiều xuân, lả lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.
Cừu Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bực, nhưng bấy giờ lại hạ tốc độ cho ngang bằng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.
Sau những cái hôn thân mật, dường như Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tấu xong khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặt dù bị Thủ sơn thần Long Hổ sơn hiện ra phá đám, bày điều nghịch sư, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỉ của hai người.
Cả hai sánh vai đi mãi miết, chẳng bao lâu ra đến đường cái quan.
Lúc bấy giờ, mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đến địa hạt Đào

Nguyên cổ trấn.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội thâu cước đi bộ, đi chậm chậm vào cổng thành.
Bỗng nhiên, trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhiều vết máu đỏ ối trông rất gớm ghiết kinh hồn.
Cừu Thiên Hiệp tuy trông song chẳng lấy làm lạ, hay để tâm.
Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thấy vết máu, nàng trợn tròn maắt hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên đến cùng tột, đồng thời buộc miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ:
- Ý ...
Tuy tiếng kêu của nàng quá nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cừu Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:
- Có gì thế ?
Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:
- Có gì đâu ... không có gì cả.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:
- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái ?
Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười bí mật đáp:
- Vậy ư ... đấy là ngươi giàu tưởng tượng đó thôi ... !
Bỗng nàng nín bặt, đưa mắt nhìn lên trời thở dài, dường như có giì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá lên cười lanh lảnh ... nói tiếp:
- Hừ ! Ta không ngờ Đào Nguyên cổ trấn lại lắm nhà thế này, người đông mà đường xá rất tề chỉnh !
Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cừu Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.
Bấy giờ, hai người đã nắm tay nhau đi lần vào cổ trấn.
Đào Nguyên cổ trấn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hoá phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức. Hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.
Nhiều gian phố thương mại, tửu lầu treo lồng kết tuội hoa trông thật nguy hoàng tráng lệ.
Khi đi ngang qua ngôi tửu lầu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:
- Chúng ta nên vào quán đánh chén tạc ... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi !

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ moột tà ý mảy may nào ! Thế mà ... Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rủa thầm:
"Đánh chén ? Thuê phòng ? Trai tơ gái lứa ... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kìa !" Trong quá khứ tuy Cừu Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng và cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghỉ tới, chỉ vì ... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều ...
Khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng. Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp là nói thao thao bất tuyệt, chuyện làm thì hăng haái tranh nhau, chẳng cử ăn chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau, thì tình cảm lại đổi thay không như trước, vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thuồng, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.
Bây giờ, Cừu Thiên Hiệp ở trong trạng thái huống đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.
Vì nằm trong trạng luống đầu tay, nên Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:
"Nhỡ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo ... về sự khát khao đến cực điểm ... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây ? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trêu bộc trong dâu, đầy dâm dật, nhưng tình cảm bị kích thích, có thể biến thành tình dục, cũng như tức nước vỡ bờ đến lúc đó, dù cho tổ sư võ nghiệp hay thậm chí đến Dà lam, thánh triết ... cũng không thể ... không thể ... " Vì nghĩ thế, nên chàng gượng cười đáp:
- Theo ý tại hạ ...
Nhan Như Ngọc bĩu môi nhìn chàng, ngắt lời:
- Đừng có nói tại hạ, tại thượng, vãn sinh, tiền bối, nghe không hợp tí nào cả !
Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:
- Vậy à !
Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bặt, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vẫn vơ lại chép miệng bảo thầm:
"Đấy ! Nàng sắp giở trò động cỡn, nổi tính hung dần dần đấy là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đêm đến trọ chung phòng ai gần gũi hơn ... lời qua tiếng lại ...

chắc ta nguy mất" Nghĩ đến đây, Cừu Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:
- Như Ngọc này ! Theo ý của ta, sau khi dùng bửa, nên thay y phục dạ hành, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường ... cho kịp kỳ ước hẹn Long Hổ sơn ... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì ?
Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:
- Không được ! Không thể được ! Sương lạnh sa mù, ngươi muốn lên Long Hổ sơn thực là vô cùng nguy hiểm, thời hẹn mười ngày hãy còn lâu, chuyện gì phải vội đi đâu ?
Cừu Thiên Hiệp gượng chống chế, nói:
- Từ đây đến Long Hổ sơn đường xa dịu vợi ! Nhỡ ra có gì cản trở lỗi hẹn thì thanh trúc kiếm ...
Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:
- Đừng lo nghĩ vẫn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả ... nào, chúng ta vào mua một y phục thay đổi !
Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.
Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn, nàng thay Cừu Thiên Hiệp chọn một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quần cùng sắc, lựa mua thêm một cái áo lợt màu trắng, tất cả toàn là gấm nhiễu sứ Tô Châu, nàng không chú trọng đến sự có mặt của Cừu Thiên Hiệp, tự móc túi lấy nén bạc vụn trả, sau cùng nàng ôm mớ áo quần trao tận tay Cừu Thiên Hiệp, nhiêu hậu bước trở về tửu lầu. Cả hai đề huề như đôi vợ chồng mới cưới.
Ngôi tửu lầu này rất khang trang tráng lệ, hiệu "Vạn An khách lầu", nơi ăn chốn ngủ rất tươm tất đầy đủ tiện nghi, ngoài cửa chính ra vào hai bên tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề:
"An ngụ khách thương", một bên viết "Sĩ hoan thành đài".
Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy tám chữ xanh viết trên tường trắng, bất giác quả tim đập liên hồi, tâm trí không an ổn tí nào cả.
Nhan Như Ngọc bước lên từng bực tam cấp, bỗng nhiên nàng đứng khựng lại tại nấc thềm thứ hai, không bước vào tửu lầu nữa.
Nguyên cả hai trông thấy, bằng chữ "Sĩ hoan thành đài" có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ y không thể nhìn thấy ...
Cừu Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:
- Như Ngọc ... ngươi muốn đổi ý kiến ư ?
Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng "a" lắc đầu nói:

- Không ... không bao giờ !
Ngay lúc đó hai tên điếm tiểu nhị bước ra nghênh tiếp rất cung kính:
Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngồi xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn.
Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn rất bạo uống khá nhiều.
Bỗng nhiên ... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cừu Thiên Hiệp, lại đặt ly xuống bàn, buộc miệng hỏi nhỏ:
- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với ngươi, ngươi có chịu nghe không ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng đã nghi ngờ việc mướn phòng, bất giác quả tim đập lên nhịp một, hồi hộp hỏi khẽ:
- À ... có gì muốn nói ! Nàng ... nàng cứ nói co sao đâu ?
Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:
- Đêm nay, ư ... ! Đêm nay ta có một câu chuyện ... !
Cừu Thiên Hiệp hết hồn, ngắt lời:
- Đêm nay à ? Như Ngọc ... Ngọc có chuyện gì thế ... ?
Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiếp lời:
- Ngươi hãy lặng nghe ta nói hết !
Cừu Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bất giác mồ hôi tuôn ra ướt áo, bằng giọng nói run run hỏi:
- Có phải ngươi muốn bàn về việc thuê phòng trọ đêm hay chăng ?
Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hoang hỉ vô cùng, bằng giọng nói êm trầm bảo:
- Tài thật ! Thiên Hiệp cực kỳ thông minh, ngươi đoán trúng tâm sự của ta !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngồi đứng chẳng an, thần trí như bay lên tận chín tần, lảm nhảm nói như si:
- Như Ngọc ... nàng ! Theo sự nhận xét của ta ... chúng ta ... nên rời khỏi ... trấn này ... sớm ... không nên ... không bao giờ ...
Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyết trầm giọng nói tiếp:
- Không được ! Dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở tại đây đêm nay !
Cừu Thiên Hiệp nghẹn lời kêu lên:
- Song việc này ... ư ... việc này ....

Nhan Như Ngọc khoát tay chận lời, bằng giọng nói âm trầm, nghiêm nghị nói:
- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay ... xin chàng hãy chìu ý mà nghe theo tôi một lần !
Thực là câu nói quá rõ ràng ! Cừu Thiên Hiệp nghe qua rùng mình nổi ốc, không dằn được sự hồi hộp, chống nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, nghẹn ngào nói:
- Như Ngọc ! Tâm sự của nàng ta rõ cả, nhưng tiếc thay ...
Nhan Như Ngọc thất kinh hỏi nhanh:
- Chàng rõ cả ... ? Kỳ lạ thật ! Vì cớ nào chàng rõ được ?
Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nàng bối rối không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:
- Như Ngọc ! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba tuy mỗi việc không rõ được ngọn ngành, chứ ta đều rõ ? Nàng hỡi tại sao ta biết được tâm sự nàng ư ? Ta biết nhiều ...
nhưng chẳng qua ... chẳng qua là ...
Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt nàng đưa hai bàn tay run rẫy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừu Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn rầu rĩ, bảo:
- Tôi ... tấm thân này chính tôi không tự chủ được ... xin chàng ... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi !
Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào, bao nhiêu ý chí cứng cỏi đều mềm nhủn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ngồi bệch xuống ghế, chàng cương quyết chống lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe theo lời nàng. Chỉ vì chàng tối kỵ sự nũng nịu của phu nhân, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lắm chuyện lôi thôi, vả lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi ... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:
- Như Ngọc ! Cho hay mọi việc đều do trời đất sắp xếp ... con người khó cãi lại thiên mệnh !
Sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nói như thế, là chàng cố dùng lời an ủi Như Ngọc, đồng thời ... tỏ ý mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm ... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua dường như động tâm sự gì bi đát lắm, mặt mũi sâu bi cất tiếng thở dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nàng đưa tay vẫy gọi tên hầu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi, Cừu Thiên Hiệp càng thêm rùn chín, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.
Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên điếm tiểu nhị ân cần dặn bảo:
- Ngươi chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa ? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà "phải cách nhau xa xa", những điều ước đoán của chàng sai cả.
Việc này là một điểm mơ hồ mới ... thật ! Nàng có ý gì thế ? Quái lạ !
Cừu Thiên Hiệp ngồi sững sờ trầm tư mặt tưởng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì ... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng dậy đưa tay khều lấy vai chàng, cười nhẹ nói:
- Húy ! Nghĩ gì ngẩn ngơ ra thế ? Nên đi tắm rửa ... rồi nghỉ ngơi chứ !
Cừu Thiên Hiệp "ừ hử" cho qua lệ rồi uể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc.
Bấy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sao mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao ?
Quả nhiên, tên điếm tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điếm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc đông nam, một căn ở hướng tây bắc.
Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc đông nam nhìn Cừu Thiên Hiệp điềm đạm bảo:
- Ngươi hãy nghỉ căn phòng này sáng sủa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chẳng nên có những tư tưởng mơ hồ tà vậy nhé !
Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.
Cừu Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đấy nhiều câu chuyện dồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ nghi hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng trong nhất thời lại không ngủ được, chỉ còn cách là ngồi tịnh tọa đề khí vận công, chàng ngồi rất lâu ...
Tiếng mỏ gõ lên hai hồi báo hiệu bắt đầu canh hai. Đêm khuya cánh vắng, gian phòng trọ lặng như tờ, lâu lâu mới có tiếng "xè xè" của vài con dơi đớp muỗi, hoặc một vài tiếng thằn lằn chắt lưỡi trên vách.

Giữa bầu không gian tĩnh mịch.
Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiếng vạt áo chạm nhau phần phật, rõ ràng có người dùng thuật khinh công lượn ngang qua ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 72
Kẻ Vô Tình Rình Người Hữu Ý
Trấn Giữa Khuya Xảy Cặp Kinh Hồn

Đêm khuya người vắng, quang cảnh thật êm đềm tĩnh mịch tiếng động thoáng qua song cửa khiến Cừu Thiên Hiệp nghe rõ mồn một, bèn tặt lưỡi bảo thầm:
"Ồ lạ chưa ! Ai xuất hiện giữa đêm khuya khoắt thế này ?" Vừa bảo thầm, vừa bước nhanh xuống giường, hai tay nâng nhẹ cánh cửa song đẩy khẽ, đưa mắt nhìn xuyên qua khe cửa quan sát, chợt thấy một điểm trắng toát xuất hiện phía Tây ... lơ lửng ngoài xa trăm trượng, chứng tỏ người này có một thân pháp cực cao.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng nghi hoặc, lại nổi tính háo kỳ, tung mình nhảy vọt khỏi song cửa cao hàng trượng, bằng chiêu "ngự diệu long môn" thân mình như đoàn cá chép thi đua vượt thác hỏa rồng, thoăn thoắt hướng ngay chỗ bóng trắng vừa xuất hiện bay vút tới, không xảy ra tiếng động nhẹ nào.
Khi chàng lướt ngang qua phòng Nhan Như Ngọc, lại thấy đèn đuốc tối om, tư bề vắng lặng, bèn chép miệng bảo nhỏ:
- Nhan Như Ngọc đi đường mệt nhọc, ta không nên phá giấc ngủ của nàng, chỉ mình ta đi ... xem cũng đủ !
Vừa nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp trổ thuật "Lôi hành cửa chuyển" lắc nhẹ thân mình bay là đà trên mái ngói, nhắm hướng bóng trắng đuổi theo như bay biến ... ước chừng đã đến chỗ bóng trắng xuất hiện lúc nãy, Cừu Thiên Hiệp vội thâu ngay cước bộ, nhắc mình xẹt vào một bụi cây rậm ẩn thân nghe ngóng.
Một khắc qua, Cừu Thiên Hiệp bỗng nghe một tiếng:
- Hừ !
Bằng giọng mũi nổi lên, tiếp theo đấy, tại lùm cây phía bên trái lên hai tiếng "cú cú" lạnh lùng, hệt như tiếng cú kêu canh giữa rừng khuya tĩnh mịch.

Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay là khẩu ước của các giới đi đêm hành hiệp, bèn nín thở chờ đợi.
Tiếng cú kêu vừa dứt, từ lùm cây bên tái bước ra một bóng người lùn nhỏ, lanh như thỏ lẹ như cheo, thoắt lên một phiến đá cao cách đấy chừng mười trượng xa, bóng người này vừa đứng trên phiến đá, hắn nhúc nhích đầu nghiêng qua trái, đảo qua phải, dường như quan sát tình hình động tỉnh.
Ngay lúc đó, phía bên hữu, lại xuất hiện ba bóng người mau như điện giật, lẹ như thoi đưa chớp một cái đã đến trước mặt bóng đen đứng trên phía đá.
Cả ba bóng người này vòng tay hướng vào bóng đen tỏ vẻ cung cẩn, bằng giọng nói ấm ớ trong cổ họng, khẽ thưa:
- Chúng tôi là Hồ Quảng phân chi "Huyết Quang giáo" xin ra mắt Hộ pháp !
Tên bị gọi là "hộ pháp" phá lên cười lè khè, không đáp lễ trầm giọng nói:
- Hãy đi theo ta .... !
Nói xong, thân mình lùn nhỏ của hắn nhảy vọt lên cao như con khỉ rọm, chạy lăng căng như trốt bão vào khu rừng trúc về phía Tây ...
Ba cóng đen rất vạm vỡ to lớn, vẫy mạnh tay áo đen đánh "phắc" một tiếng nhẹ, thân mình nhấc bổng lên cao, đuổi theo hướng bóng đen nhanh như chớp, chỉ thoắt nhẹ như tia chớp đã biến mình vào rừng trúc mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp thấy bốn bóng người biến vào rừng trúc, lại sợ đi mất dấu, bèn nhích động đôi vai toan cử động đuổi theo ...
Bỗng nhiên, một giọng nói trầm lạnh vang lên phía sau lưng:
- Khoan đi đã !
Cùng với tiếng nói, một ngón tay vuốt nhẹ vào "tĩnh kiên huyệt" sau ót chàng, tuy không có bao nhiêu dư lực, nhưng đủ áp đảo Cừu Thiên Hiệp không dám cương mình vọt đuổi theo, vì chàng sợ nếu nhích động ngón tay người lạ sẽ bóp vào yếu huyệt chết tức khắc.
Nếu lấy công lực của Cừu Thiên Hiệp ra suy luận tuy chưa gọi là cao thủ thượng thừa, nhưng nội lực và thích giáo của chàng khá cao, có thể sánh với người đã tu luyện võ công "năm, sáu mươi năm" vậy mà không nghe tiếng chân người động sau lưng, đến nỗi bị kẻ lạ chìa tay điểm vào yếu huyệt, nếu người lạ có hơi ác cảm với chàng chỉ ấn nhẹ ngón tay vào yếu huyệt, cũng đủ kết liễu tánh mạng chàng trong tức

khắc.
Bởi thế, Cừu Thiên Hiệp cảm nghe hồn phách rụng rời, mồ hôi toát ra ướt áo, đứng ngớ nhẩn như kẻ vừa bán linh hồn.
Người lạ lại ấn nhẹ ngón tay vào ót chàng, bằng giọng nói lanh như băn khẽ bảo:
- Không được quay đầu lại nhé !
Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ như tượng gỗ, nhưng khí uất xông lên đầy bụng, rên rĩ hỏi:
- Ngươi là ai ?
Người lạ vẫn lạnh lùng:
- Không cần biết ! Ngươi hãy nhận phong thơ này là đủ !
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp hồi âm, đã thấy một phong thơ từ phía sau đưa tới, dưới ánh sáng lờ mờ chàng nhận thấy mấy dòng chữ sắc như dao đề rằng:
"Thư phó:
Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp thần thâu" Thuận tay chàng đỡ lấy phong thư, vừa buộc miệng lắp bắp:
- Thơ ... thơ của ai ... thế ?
"Kiên tĩnh huyệt" đột nhiên mất hẳn cái ấn nhẹ của ngón tay người lạ, đồng thời một cơn gió nổi cuộn lên, rồi mất hẳn không khí yên lặng lại trở về yên lặng.
Cừu Thiên Hiệp quay đầu lại, người đưa thơ đã biến mất tự bao giờ, chứng tỏ công lực người này cao đến độ siêu phàm, bạt chúng, sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh lẫn tức, bất giác cơ thể chàng khẽ run lên.
Chàng kinh vì kẻ đứa thơ có một công lực quá cao diệu, tất nhiên người chủ lá thơ, há chẳng cao trọng hơn sao ? Có thể vị chủ nhân bức thơ này là một nhân vật quỷ cung, hay là người của thần tiên ngoại cảnh.
Vì nghĩ thế, nên chàng có nuốt "ực" sự uất ức trào lên tận cổ, quay đầu nhìn tứ phía ...
Bỗng chàng nghe nói:
- Thật quyết định như thế hay sao ?
Một giọng nói lanh lảnh, nương theo chiều gió từ xa xa đưa lại âm hưởng dường như phát ra từ rừng trúc phía mặt.
Cừu Thiên Hiệp nhận ra giọng nói, bèn lấy làm ngạc nhiên kêu khẽ:
- Chính là giọng nói lạnh lùng của Nhan Như Ngọc chứ chẳng ai vào đây !

Thế là thêm một sự khẩn trương kế tiếp.
Cừu Thiên Hiệp gạt phăng ý định đuổi theo kẻ đưa thư, lập tức phi thân hướng vào chỗ phát ra tiếng nói, thân mình linh động nhẹ như hạc phục rắn bò, thoăn thoắt tiến vào rừng trúc. Quả nhiên chàng trông thấy Nhan Như Ngọc.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đang đứng kế ben rừng trúc, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, mắt sáng tinh linh, rọi thẳng vào bốn tên áo đen đứng đối diện, vẻ mặt của nàng nghiêm nghị đến lạnh lùng.
Bốn tên áo đen, ba cao, một lùn, chính là bốn người mà Cừu Thiên Hiệp vừa thấy lúc đầu.
Cừu Thiên Hiệp vội nép mình sau bụi cây rậm quan sát kế tiếp.
Ngay lúc đó, tên lùn nhỏ bị gọi là hộ pháp, bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc vòng tay rất cung kính, lên tiếng đáp rất khẽ:
- Sự thể rất lớn lao đã quyết định xin phó giáo chủ cố gắng thu xếp mọi việc trong vòng ba ngày tới đây ... để cử hành đại sự !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết mọi người này là thủ hạ Huyết quang giáo, mang sao đội nguyệt đến đây triệu gọi phó giáo chủ của họ về tổng giáo, ắt là sự việc xảy ra quá quan hệ, chàng lại đưa mắt theo dõi ...
Nhan Như Ngọc tỏ vẻ trầm ngâm, lại hất hàm bảo:
- Mao Ôn hộ pháp !
Tên ốm nhỏ vòng tay thưa:
- Thuộc hạ xin chờ lệnh !
Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:
- Ngươi mau về bẩm lại giáo, nói việc này quan hệ đến sự mất còn của các giới võ lâm, muôn ngàn tính mạng sống hay chết đều do đó cả, nếu may mắn Huyết quang giáo được thành công, lẽ tự nhiên sẽ chiếm quyền bá chủ võ lâm, độc lập giữa sông hồ, muôn kiếp ngàn đời không bại hoại, nhược bằng trái lại nếu chẳng may bất hạnh thất bại, lẽ tự nhiên chìm hẳn danh dự xuống đáy hồ, muôn kiếp ngàn đời, không còn ngước mặt ngó thấy ai !
Gã lùn ốm tức Mao Ôn hộ pháp phá lên cười ha hả, tiếp lời:
- Phó giáo chủ dạy chí phải ! Thuộc hạ sẽ về bẩm báo lại giáo chủ những lời này, nhưng theo ngụ ý của thuộc hạ, việc này bí ẩn đến chín phần mười, nếu bỏ lơ không thể được !
Nhan Như Ngọc cau mày gắt gỏng:

- Việc của bổn giáo ư ? Đâu quan hệ bằng việc quan trọng trong thiên hạ, hùng cứ chốn võ lâm ... việc này chẳng quan trọng hơn sao ?
Mao Ôn hộ pháp thối lui nữa bước, lắc đầu tiếp lời:
- Chính là việc của bổn giáo đấy, phó giáo chủ ạ ! Nhưng còn một điểm thuộc hạ chưa kịp bẩm báo.
- Điểm gì ... nói mau ?
Nhan Như Ngọc gắt gỏng bảo, khiến Ma Ôn hộ pháp hơi chột dạ, bằng giọng nói cực trang trọng bẩm:
- Bẩm phó giáo chủ ! Giáo chủ hằng mong đợi ngày về của phó giáo chủ, chỉ vì một điểm quan trọng, nên giáo chủ có cho mời đến tổng đàng ba vị kỳ nhân, mà ba vị này đều bằng lòng ra mặt do đó thuộc hạ muốn nói ...
Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc, kêu lên hốt hoảng:
- Thế nào ? Ba vị kỳ nhân đồng ý viếng thăm Tổng đàn ư ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sờ, không rõ ba vị đại kỳ nhân là ai ? Mà Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đến thế, lại nghe ...
Mao Ôn hộ pháp nghiêm sắc mặt, giọng nói trầm trầm bảo tiếp:
- Chẳng những ba vị kỳ nhân bằng lòng ra mặt đến Tổng giáo của ta còn thêm một sự đại hỉ chưa từng thấy nữa kia ... ha ... ha ...
Nhan Như Ngọc trầm giọng nói như hét:
- Mao Ôn, ngươi đùa với ta à ? Ngươi cười gì dữ thế ? Mao Ôn chuyện quái gì mà ngươi gọi là đại hỉ ?
Mao Ôn hộ pháp tỏ ra cung kính như trước, hắn vòng hai tay khúm núm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:
- Đại hỉ ... ! Thuộc hạ kính mừng phó giáo chủ chỉ gặp hỉ sự !
- Ồ.. ta mà gặp hỉ sự ! Hỉ sự gì ?
- Bẩm cáo phó giáo chủ, thật ra điều đại hỉ của bổn giáo, chỉ dành riêng cho phó giáo chủ mà thôi !
- Riêng ta ? Vô lý thật !
Mao Ôn hộ pháp đổi giọng, nghiêm trang nói:
- Chính thế phó giáo chủ ạ ! À này ... phó giáo chủ có biết con trai của Hoành Thủy đảo chúa là công tử "Ngọc diện truy phong" Bạch Vân Phi hay chăng ?
Nhan Như Ngọc chau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi bèn đáp xuôi:
- Ta đã thấy mặt hắn một lần !
Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ hân hoan, bằng giọng nói như mơ như ảo, tiếp lời:

- Ối chao ! Cậu công tử này, nay mai là thiếu đảo chủ "Hoành Thủy" chẳng những đẹp đẽ khôi ngô, hình dung tao nhã, lại thêm tài quán tuyệt, vô bọc lại được đảo chúa chân truyền thật là công cái võ lâm, trên đời ít có một !
Nhan Như Ngọc thấy hắn thao thao bất tuyệt, lấy làm bực bội khó chịu, trầm giọng hét:
- Ngươi nói cái gì nhiều quá thế ? Ta hỏi ngươi hỉ sự là cái quái gì ?
Mao Ôn hộ pháp nhún vai mỉm cười tiếp lời:
- Việc công tử Ngọc diện truy phong rất liên quan đến việc này !
- Ngươi hãy nói mau ta nghe !
Mao Ôn hộ pháp mỉm cười bí hiểm, bằng giọng nói êm trầm nói lớn:
- Hay lắm ! Hay lắm ! Thuộc hạ xin trình bày cho phó giáo chủ nghe. Mười ngày trước đây đích thân giáo chủ mở hoác tổng đường thỉnh ân điều "Huyết quang tổ sư" cầu tổ sư đáp ứng sự thành thân của hai họ !
Nhan Như Ngọc giật mình tháo lui ra sau mấy bước kêu lên hốt hoảng:
- Thành thân ? Hai họ thành thân ? Ta không hiểu ngươi muốn nói gì ?
Mao Ôn hộ pháp cười hì hì ha ha nói:
- Nếu không phải sự thành thân của hai họ, thì có gì dám làm kinh động đến bổn giáo tổ sư ? Phó giáo chủ nghĩ lại xem ?
Nhan Như Ngọc lồng lên như hổ đói, vươn thẳng hai cánh tay ngọc, chộp mạnh đôi vai Mao Ôn hộ pháp lắc mạnh hỏi lên như hốt hoảng:
- Ngươi muốn ám chỉ ta ư ? Giáo chủ bằng lòng hứa gã ta cho Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi ư ?
Mao Ôn hộ pháp đau buốt hai vai, hắn không chịu nổi cái bấu của Nhan Như Ngọc, nên nghiến răng chịu đựng, gật đầu đáp:
- Phải ... đấy ... Bẩm phó giáo chủ ... phải đấy !
Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra kêu lên một tiếng "á" buôn thõng hai vai, tháo lùi mấy bước, đôi mắt hiên lên vẻ hốt hoảng đến cùng cực như điên như dại, đứng sững sờ như bức tượng phổng sành.
Cừu Thiên Hiệp đứng núp trong lùm cây, bỗng cảm nghe như hòn đá ném trúng đầu một tiếng vang lên như tia sét bổ vào đầu, quả tim chàng rung động như tiếng trống vang liên hồi báo động đều thác loạn xảy ra, đôi mắt hoa lên như muôn đốm lửa, một mùi vị mặn đắng, chua cay xung lên tận cổ, nghẹn ngào lượm giọng không phân tách được mùi gì !
Nhan Như Ngọc đột nhiên cao giọng hét:
- Mao Ôn hộ pháp ! Giáo chủ khai đường yết kiến lệnh tổ sư thật ư ?
Vừa nói nàng vừa bước sấn tới trước mặt Mao Ôn hộ pháp rất gần,

nàng giương đôi mắt lồ lộ nhìn gã thuộc hạ trân trối.
Mao Ôn hộ pháp hoảng kinh tháo lùi mấy bước run rẫy nói:
- Thuộc hạ dù có lá gan lớn bằng trời, cũng không dám đứng trước mặt phó giáo chủ nói điều giả trá ... chỉ vì giáo chủ đã khai đường yết kiến lệnh tổ sư xin quyết định, vì thế việc này đối với bổn giáo rất trọng đại, thuộc hạ đâu dám nhiều lời !
Nhan Như Ngọc cau mày hỏi tiếp:
- Tổ sư gia từ bi xuống tổng đường ư ?
Mao Ôn hộ pháp nghiêm giọng nói mau:
- Không, lệnh tổ sư không đại giá giáng lâm chỉ phát ra một lệnh tiễn ... trong lệnh tiễn dạy ...
- Ngươi vẫn nhớ rõ chứ ?
Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ cung kính nói tiếp:
- Ngày yết tổ, thuộc hạ may mắn được giữ phần hương hỏa, nên còn nhớ mấy câu thơ trong lệnh tiễn !
- Ngươi hãy đọc ta nghe !
- Vâng ạ !
Mao Ôn hộ pháp đáp ngay, hắn đằng hắng lấy giọng, hình như quên bẵng sự có mặt của vị phó giáo chủ, buộc miệng ngâm lên sang sảng:
Nhân duyên tiền sinh chủ định Bán điểm đá bắt do nhân Võ lâm vĩnh truyền giai thoại Thi văn càn khôn đại định Tạm dịch:
Kiếp duyên đã định, tự tiền sinh Không thể do ta, kén được tình Giai thoại võ lâm, truyền thống cũ Càn khôn lời phú, dạy thông minh.
Hắn ngâm dứt mấy câu thơ trong lệnh tiễn của Huyết Quang tổ sư, vẻ cao hứng hân hoan hiện lên, bằng giọng nói tươi hoa tiếp lời:
- Phó giáo chủ ! Ngươi đã nghe đấy chứ, thật là câu sám ký của tổ sư gia ... tại sao ...
Nhan Như Ngọc rống lên như điên dại:
- Câm mồm ngươi lại !
Vừa hét nàng vươn một ngón tay điểm nhẹ vào mũi Mao Ôn hộ pháp gắt to:
- Ta bảo cho ngươi biết, giữa lúc việc này chưa kết quả, ta cấm ngươi không được rêu rao với một ai !
Mao Ôn hộ pháp ngạc nhiên, trố mắt to nhìn Nhan Như Ngọc hỏi tiếp:
- Phó giáo chủ ! Tổ sư đã quyết định ... thì ... kể như kết quả ... chứ còn gì ...
Mao Ôn hộ pháp vừa nói ngập ngừng, Nhan Như Ngọc vội vẫy tay ra

hiệu ngăn lời, nói tiếp:
- Pháp chiếu của tổ sư quyết định, bất luận sinh tử, nếu cưỡng lại tổ mệnh, ắt bọ hỏa phần thân đốt cho xương tan thịt nát ! Phải vậy không ?
Mao Ôn hộ pháp nhanh nhẩu đáp:
- Phải đấy ! Phải đấy ! Đấy là điều giáo lệnh thứ nhất trong bổn giáo hội !
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười đau khổ nói:
- Nhưng mà ! Hôn nhân là việc cá nhân tự sự không liên quan đến luật giáo điều, không can đến việc khai đường yến kiến tổ sư gia.
Mao Ôn hộ pháp ngập ngừng nói tiếp:
- Phó giáo chủ nên nghĩ lại ! Việc này ... tổ sư rất cao kiến và suy xét rất tường tận, huống chi là ... việc thành thân, đàng trai rất môn đương hộ đối ... !
Nhan Như Ngọc sa sầm nét mặt quát to:
- Ai bảo ngươi nhiều lời thế ?
Tiếp theo đấy là một tiếng "trót", tay hữu nàng vẫy mạnh trường kiếm chém vào không gian một cái, sau một khắc nàng cho vào vỏ kêu thêm một tiếng "choeng !" lại đưa tay chỉ vào mặt Mao Ôn hộp pháp quát to:
- Hộ pháp ! Ngươi lại giở giọng dạy đời ta hay sao, nghĩ công hạng mã sứ giả đặc biệt cho giáo chủ, ta tha thứ tội vô lễ của ngươi, hãy cút cho khuất mắt ta !
Mao Ôn hộ pháp run lên, loạng choạng tháo lui ra sau ba, bốn bước, trố mắt nhìn Nhan Như Ngọc đến độ thất thần.
Ba tên Hộ giáo sứ giả Hồ Quảng đứng bên ngoài bất giác đưa tay quệt mấy vòng mồ hôi rịn ướt trán, cả ba ngạc nhiên đồng kêu lên:
- Phó giáo chủ ban ơn !
Cừu Thiên Hiệp núp sau lùm cây rậm, đối với một việc đã nghe thấy, như vừa trải qua cơn ác mộng, khiến cõi lòng dâng lên một niềm chua chát, đau buốt như muối xát kim châm.
Chàng cảm thấy còn gì lưu lại đây, hơn nữa Nhan Như Ngọc trở về khách sạn trước, nên chàng ngước mặt nhìn lên trời, thấy màn sương mù dầy đặc, nên chỉ lắc mình thi triển thân pháp "Lôi hành cửu chuyển" thoát một cái như cơn gió nhẹ nổi lên, hướng vào cổ trấn thoăn thoắt.
Trên đường về khách sạn, chàng càng suy nghĩ càng thấy không đúng, vì chẳng tìm ra câu trả lời thỏa đáng nào, vì chàng nghĩ:

“Nếu Nhan Như Ngọc thành thật với mình, thì tại sao nàng không kể cho mình nghe một vài khía cạnh chuyện này ... chuyện của Huyết quang giáo ? Nếu nàng không thành thật với mình, thì tại sao ba lần, bảy lượt khai đường yết kiến tổ sư cầu chứng kiến, và chính lệnh tiền tổ sư gia đã quyết định, vì cớ nào nàng tỏ vẻ bất mãn, dám cưỡng lại pháp lệnh và giáo điều của bổn môn ? Vì ta ư ? Thêm vào đấy ... Ba vị kỳ nhân là ai ? Câu chuyện đại sự của Huyết quang giáo là gì ? Mà Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mở miệng lớn lời bảo quan hệ đến sự mất còn trong các giới võ lâm, muôn ngàn sinh mệnh đều do đó cả ? Tất cả và tất cả, chỉ xảy ra một ngày ?” Cừu Thiên Hiệp càng suy nghĩ càng thêm quẩn trí, suy xét không cùng, thì cũng vừa về đến khách sạn. Khi bước vào phòng chàng toan lấy phong thơ của quái nhân gửi lúc nãy ra xem. Bàn tay chàng vừa cho vào bọc lấy phong thơ ra, chưa kịp mở đọc đã nghe:

- Soạt !

Một tiếng gió nổi cách đấy không xa, tiếp theo hai tiếng “kẽo kẹt” vang lên.

Nguyên Nhan Như Ngọc vừa vọt vào cửa song mới gây ra tiếng động kể trên, nàng lại đưa tay khép nhẹ song cửa, bước lại mở cửa cái, rồi đi thẳng lại phòng Cừu Thiên Hiệp, dường như nàng dừng lại để nghe ngóng một lúc lâu, tựa hồ như không phát giác được gì, nàng lại quay đầu ra ngõ ngoài viện, bước dần dần đến bên cửa sổ của Cừu Thiên Hiệp ... rình mò hầu như muốn tìm hiểu sự gì ...

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc có đôi phần dè dặt nghi ngờ ... Khi nghe bước chân nàng xê dịch trên mái ngói vội cất nhanh phong thơ vào bọc, khoát lưng chuồn thẳng vào màn, giả vờ như say ngủ chờ xem Nhan Như Ngọc hành động ra sao.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã ẩn dưới lớp mây hồng, ánh sớm ban mai rọi sáng lờ mờ qua khe cửa. Vii thế Cừu Thiên Hiệp trông thấy một khuôn mặt đẹp như tiên nga ẩn dưới lớp màn che cửa sổ, chính là bóng của Nhan Như Ngọc, dường như nàng áp tai nghe ngóng, phút chốc lại xuyên qua khe cửa nhìn trộm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế nhủ thầm:

“Thật là lòng dạ đàn bà, sâu sắc tựa kim nhìn đáy nước, không thể nhìn thấy hay suy đoán được !” Nghĩ đến đây khiến chàng tỏ ý dè dặt hơn, và tự nhủ:

“Nếu nàng có trở tráo hành động, xô cửa bước vào phòng, ta sẽ tính sao

đây ?
Tuốt nhanh "khô trúc thánh kiếm" cùng nàng ... " Cừu Thiên Hiệp rùng mình, không dám nghĩ tiếp chỉ vì đối với cái hôn đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban cho chàng, đã gây cho chàng một ấn tượng ... đã biết yêu ...
và yêu Nhan Như Ngọc quá rồi ! Tình yêu âm thầm trầm lặng, dễ bồng bột pháp khởi trong tâm khảm, tuy không lưu lộ ra ngoài nhưng vẫn sôi trào ùng ục bên trong.
Một đêm, qua sự phát giác và nghe lén sự thật, tạo cho chàng một sư in trí hồi hộp, lo âu, hãi hùng, đau xót ... !
Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy Nhan Như Ngọc là cô gái xa lạ, thâm trầm thái quá, kế sách lắm điều, không còn nhu mì đoan trang như trước nữa, tự nhiên chàng phủ nhận mối tình chân thật của Nhan Như Ngọc đối với chàng.
Ngay lúc đó, chiếc bóng của Nhan Như Ngọc ngoài song khẽ chớp động, nàng đưa tay gõ nhẹ vào song cửa - Cộp, cộp !
Hai tiếng gõ cửa vang lên lồng lộng.
Cừu Thiên Hiệp không thể đóng kịch giả bộ ... được, bèn cựa nhẹ thân mình, vờ như người vừa tỉnh ngủ, hai mắt mở to ra, hai tay vương vai một cái, bằng giọng nói nhừa nhựa hỏi:
- Ai đó vậy ?
Nhan Như Ngọc phá lên cười ha hả, bằng giọng nói trong như chuông ngân gọi vọng vào:
- Dậy đi chứ, người ngủ thật say sưa, người ta đứng chầu dưới cửa hàng giờ mà chẳng hay biết gì cả ... hay là ngươi say sưa trong giấc mộng vàng ?
Cừu Thiên Hiệp khoát màn bước nhanh xuống đất, giả bộ kinh ngạc nói to:
- Ối chao ! Thật như vậy, ta đang nằm mơ thấy lạc vào cảnh thần tiên, nhưng đầy dẫy rắn độc ! À, Nhan cô nương, đêm nay cô nương cũng ngon giấc đấy chứ ?
Trong lúc lòng chàng quá dè dặt nên vô tình đổi cách xưng hô, không gọi Nhan Như Ngọc như trước nữa.
Nhan Như Ngọc là một cô gái rất tế nhị hay để ý từng chút một, khi nghe qua nàng vội hỏi lại ngay:
- Mới có một đêm đã quên hết rồi ư ? Sao ngươi thích gọi cô nương tiểu thư mãi thế ... ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, chép miệng mắng thầm:
"Thôi đi yêu hồ quỷ mii, ta quá nể ngươi ... không muốn thấy ngươi để lộ đuôi chồn !" Nghĩ đến đây, chàng nhìn Nhan Như Ngọc tặc lưỡi mỉm cười đáp:
- Phải đấy, có lẽ ta ưng gọi như thế ? Vì ta có cảm tưởng một đêm qua, mọi việc trên đời này đều thay đổi hết ! Ánh sáng không khí hoàn toàn mới luôn cả thân hình ta như biến thành một tha nhân và kể cả ngày nay gần như sáng hơn mọi hôm ... !
Cừu Thiên Hiệp cố ý dùng lời nói xa xa gần gần, cảnh giác cô nàng ... nhưng ....
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dường như không lưu ý tới mà chỉ mỉm cười điềm đạm nói tiếp:
- Tại sao vậy ? Chỉ một đêm đã thay đổi ...
- Nghĩ cũng lạ ! Riêng ta đêm qua ngủ vùi không biết trời đất là gì ! ...
Nói xong nàng đưa tay che miệng ngáp một cái rất tự nhiên, chứng tỏ nàng ngủ chưa no mắt.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 73
Bát Hồ Ky Tìm Cừu Chẻn Lối
Hoa Lệnh Chủ Hờn Thỏ Giết Chồn

Cừu Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiếng, chép miệng mắng thầm:
"Ngươi thật là già hàm lão khẩu, rõ ràng ngươi thức trắng đêm nay mà dám bày điều nói dối, nếu ta không thấy tận mắt ắt bị ngươi xem như một kẻ ù lì, buộc nghe một lố chuyện hoang đường !" Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng đơn đã đáp lời Nhan Như Ngọc:
- Phải đấy, cũng do ngươi chọn nơi đây nghỉ nên ta thiển nghĩ chắc ngươi có hẹn ước với ai điều gì quan trọng chứ !
Chàng chỉ nói một câu bâng quơ ngái ngủ ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:
- Ngươi vừa bảo gì thế ?
Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười khì, bằng giọng nói thản nhiên đáp:
- Ta tưởng ngươi gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ, ai ngờ

ngươi được ngủ một giấc an ổn ngon lành ... ha ... ha !
Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng ...
Cừu Thiên Hiệp ngước mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:
- Ối chao ! Ngươi bảo ngủ một giấc no nên tại sao cứ ngáp hoài, như chưa hế nhắm mắt ?
Nhan Như Ngọc sượng sùng, cố gượng tiếp lời:
- Khi không lại ngáp kỳ thật ! Có lẽ vừa thức dậy, chưa rửa mặt cũng nên ? À ...
này chúng ta lên đường ngay chứ ?
Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầu suy nghĩ, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời:
- Theo ý ta không cần đến Long Hổ Sơn nữa.
Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:
- Húy ! Tại sao thế ? Không cần đi ? Tại sao ? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long Hổ Sơn kia mà ?
C Cừu Thieên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiếp lời:
- Không phải vậy đâu ? Không cần là không cần có ngườI đi theo đấy !
Nhan Như Ngọc nhướng mày trợn mắt nói như hét:
- Tại sao ? Ngủ một đêm ngươi đã thay đổi ý kiến rồi à ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:
- Cũng không phải thế ! Vì cúng nó ước hẹn với ta chớ không có ý mời ngươi.
Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:
- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai ?
Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:
- Có lẽ lắm chớ ! Vì ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta ... tự nhiên có gì lạ !
Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài nhếch ngược, lấy làm kinh ngạc bồi hồi, bằng giọng nói buồn như khóc rên rĩ:
- Ngươi ... tại sao ngươi nỡ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm ngươi đã thay đổi hết hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phủ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giặc nội tâm hiên lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lồng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn:
Một là "Đường dường hiệp sĩ ai lại đi rình mò nghe trộm việc người

khác, thánh nhơn có dạy "kẻ bất nhã vô lễ" là thế !" Điểm thứ hai: Đối với Nhan Như Ngọc chàng chưa tìm hiểu được nàng có thật tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ cách ngôn có câu "Một cử động sai, ngàn thu ôm hận, cần phải suy nghĩ lại". Điều thứ ba: chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt nên không thể để người yêu có bộ mặt rầu rĩ khó coi ! Vì những ý nghĩ như thế Cừu Thiên Hiệp đổi giận làm vui nói:
- Không có biến đổi gì cả ! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của ngươi !
Nhan Như Ngọc mắt đẫm lệ, gương mặt tỏ ra bi ai thống khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giang hai tay ra ôm lấy Cừu Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:
- Ta không cần, ngươi có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nửa bước dù cho lên thác, xuống gành, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết ... chẳng xa người được nữa !
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy thần kinh căng thẳng như đường tơ, hốt hoảng nói mau:
- Thôi ... thôi ... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau ... không có chi mà ... nức nở ầm lên như thế ... ừ ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường ... ngươi ngẩn mặt trông kìa ... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đấy !
Quả nhiên, một tên tiểu nhị đứng trước cửa phòng, hắn thấy bên trong đèn đuốt tắt tối om, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:
- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dặn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi ... sửa soạn lên đường cho sớm !
Nhan Như Ngọc buông Cừu Thiên Hiệp ra ngay, phá lên cười gượng nói:
- Ta đi tắm sơ sơ, ngươi hãy la rửa mặt và thu xếp đồ đạt !
Vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.
Chẳng mấy phút, cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm. Cừu Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lần ra khỏi cổ trấn.
Cừu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua, nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lảm nhảm, phút chốc lại gật gù cười một mình

phàm tâm sự nội tâm thường hay phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừu Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười khác hẳn lúc trước khá xa. Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc, không rõ vì sao tâm tình chàng tự nhiên biến đổi.
Hai người mang hai tâm sự u buồn, cúi đầu đi mãi miết như vị nãi già đi khất thực trì bình.
Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buộc miệng nói:
- Này ... ngươi có tâm sự gì ... dường như một kẻ mất linh hồn như thế !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, chàng bèn dùng kế điều tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thở dài, lắc đầu đáp:
- Có gì đâu ! Chẳng qua là ... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn võ lâm !
- Quái lạ ! Việc gì thế ?
Cừu Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:
- À ... ạ ! Ta nhớ ra rồi ... ! Này ... ta muốn hỏi ngươi, vì ta nhận thấy ngươi nhậm chức phó giáo chủ Huyết quang giáo, tất nhiên kiến thức ngươi sâu rộng hơn ta, và ngươi quen biết không ít nhân vật võ lâm phải vậy không ?
- Không nhứt thiết, nhưng ngươi muốn nói cái gì mới được chứ ? Quái lạ, sự vật hay con người ? Điều hung ác, hay hận cừu mới được chứ !
Cừu Thiên Hiệp vờ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lịa nói:
- Ừm ! Ngươi nói phải đấy ... Ta muốn hỏi về người ... Nghe các giới võ lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách, mà họ gọi là tam đại kỳ nhơn, vậy ba vị đại kỳ nhơn này là người thế nào ? Công lực ra sao ? Xuất thân và ở tại đâu ?
Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:
- Vì lý do gì ? Đột nhiên ngươi hỏi ba vị đại kỳ nhân ?
- Lý do ? Không có, chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu ... hỏi đến đó vậy thôi !
Nhan Như Ngọc cố dằn cơn xúc động, cúi mặt thở dài não ruột bằng giọng trầm trầm kể tiếp:
- Ba vị đại kỳ nhân, không môn phái, chẳng bang hội ấy là ba vị khét tiếng võ lâm, độc cứ ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là "Kỳ" là ám chỉ võ công của ba người này, rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh đời ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật võ lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao

trên đảo, chung thân không nghĩ đến ai ? Đồng thời cũng chưa ai bén mãng đến ba hòn đảo nọ ... thành thử không có gì lạ phải hiểu !
Cừu Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra mặt, một lát sau buộc miệng kêu lên:
- Ồ ! Nếu chỉ có thế ... không đáng liệt vào hạng kỳ nhân, quái kiệt được.
Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:
- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội ! Ba vị đại kỳ nhân này, chuyên sử dụng ba môn binh khí xưa nay ít có, mỗi món binh khí có một sở trường đặc biệt, phối hợp với nhiều thế võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhân, quái kiệt, nhưng chẳng ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhân hải đảo này !
Cừu Thiên Hiệp lên tiếng phụ họa nói:
- À ... ra thế ?
Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể cao sĩ Trung Nguyên, tỏ ý khinh bạc ba vị đại nhân là hạng người "Đầu sông góc biển" tài cán chẳng bao nhiêu ... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba môn binh khí quái lạ, cho nên hết người này tới người khác ... sang thám hiểm ba hòn đảo nọ nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận, ra đi chẳng có ngày về, như chim giữa bể sâu, bặt vô âm tín ...
Cừu Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:
- À ... như thế đấy ! Theo sự tưởng tượng của ta. Thí dụ ba vị kỳ nhân này kế tay đầu cật, mà xâm phạm đất liền thì chắc chắn là cao nhân kỳ sĩ võ lâm bó tay chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi ?
Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khẽ run mấy lượt, điềm đạm hỏi:
- Tại sao ngươi tưởng tượng như thế ! Hoặc giả ngươi nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp bật cười to, bằng giọng nói nghiêm trang, song không kém phần sắc bén, bảo:
- Đã bảo tưởng tượng mà lỵ ! Tưởng tượng phải có lý do hay sao ? Lời đồn đãi ? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bàn ra tán vào của thiên hạ ? Thực ta không hiểu nỗi ngươi, mỗi khi ta nói ra một lời gì, ngươi hỏi cho cùng cạn không thôi ... nào là:
"Ngươi nghĩ sao ... ? ... Lý do gì thế nào ? Và vân vân ... Thì ngươi bảo ta làm sao trả lời cho tách bạch được chứ ?

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng nghẹn họng thốt chẳng ra lời.
Cừu Thiên Hiệp liếc thấy thần thái của Nhan Như Ngọc bất an, gương mặt sầu bi đáng thương hại, hai viền mi chớp chớp, tia mắt long lanh, chứng tỏ nàng uất hận cành hông, bất giác Cừu Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm:
- Chính ta làm bức nàng ... rõ tội nghiệp !
Vì nghĩ thế, chàng đổi giọng hiền hòa nói tiếp:
- Cũng vì thế, ta mới nói:
vì ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chốn võ lâm ! Có phải ta nói như thế không nào ?
Nhan Như Ngọc thở dài não ruột, nàng gật gù nói:
- Không có gì đâu ... chính ngươi nói đúng đấy. Nếu sự thật có như vậy ... thì một ngày nào đó, trên chốn giang hồ ... sẽ xảy ra nguy hiểm nền võ lâm Trung Nguyên bị sức mẻ, vỡ lỡ khó tránh được ! Ối ... thật là một trận thảm họa, một sát kiếp tương lai ... !
Giọng nói của nàng thật ai bi thống thiết thương căm bồi hồi.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt chán não sầu bi của Nhan Như Ngọc bất giác giòng sĩ khí chổi dậy trong cõi hùng tâm, bèn dõng dạc nói to:
- Trừ khi Cừu Thiên Hiệp không có mặt trên chốn võ lâm, hay sống còn trên dương thế thì mặc ai muốn tung hoành thế nào cũng được, nếu một mai Cừu mỗ còn tồn tại trên chốn võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhân cho bọn chúng biết Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đồng thời ta cho chúng một bài học không còn dám bén mãng đến Trung Nguyên nữa !
Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rất thần tình.
Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiếp lời:
- Ta cũng ước mong ngươi toại nguyện, nhưng ... nếu một ngày nào đó ... sự thất bại xảy ra, ta mong ngươi cố gắng đề phòng trong muôn một, nhẫn vi ...
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha ha, đưa tay vỗ vào ngực, ngắt lời Nhan Như Ngọc nói cực to:
- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà ! Cừu Thiên Hiệp này thuộc vào hàng "chánh khí", luôn luôn biến mình cho nghĩa ! Có sợ cho ai !
Ngay lúc đó, tại khu rừng kế cận, cây cỏ lay động mạnh.
Bỗng nhiên bảy tám bóng người lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp đang đứng. Đi đầu là một ả phụ nhân

phong tao tuấn nhã, theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khôi ngô, bọn chúng tám người phân ra tám hướng vây phủ Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi trợn mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.
Tên đầu lĩnh, trên mặt có vết sẹo xanh, hắn đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:
- Ngươi nói gì là "Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà" Ta muốn xem qua chánh khí của ngươi đấy ! Bằng ngọn lưu tinh chùy này ta sẽ phá vỡ cái chính nghĩa của ngươi, thử xem ngươi có áp đảo nổi muôn tà hay không ?
Câu chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả, hữu thủ thế, giương mắt nhìn bọn người lạ trân trân.
Gã hán tử có vết sẹo "xanh" phá lên cười ha hả, bằng giọng trầm khiếp quát to:
- Tiền bối ! Bộ dạng như ngươi, mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gằn giọng thét hỏi:
- Cửu cung bát hồ, các ngươi muốn điều chi ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân. Nguyên vì "Cửu cung Bát hồ" là nhóm hắc đạo gian tà tột bực, danh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ ...
Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chắc lưỡi, ghét oán những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thật là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.
Hôm nay đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chẽn lối, không rõ bọn chúng muốn giở trò gì ?
Tên Hồ có vết thẹo xanh, hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiếng "o o" bất tuyệt, chiếu nhấp nháy như muôn đóm lửa xạ bốn phương, bằng giọng âm ma hách xược quát lên lanh lảnh:
- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừu để thanh toán vài món nợ, đối với Huyết quang giáo vô can, xin phó giáo chủ hãy nhìn tôi trị tội hắn !
Nhan Như Ngọc trợn mắt nói nhanh:
- Không ... thể ...
Nhanh Như chớp, Cừu Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc

giọng ngắt lời:
- Các ngươi tìm họ Cừu đòi nợ gì ? Nói mau ?
Gã "Hồ" có vết sẹo "xanh" lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hết lên như sấm nổ:
- Nợ gì à ? Nếu không ta tìm ngươi để làm gì ? Cừu Thiên Hiệp, món nợ máu mà ngươi đã vay là vì ngươi đã đang tâm hạ sát "Thập bát la hán" Cửu Cung Sơn, hiện giờ ngươi phải bồi hoàn tức khắc !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, trầm giọng quát to:
- Vậy các ngươi tìm ta ... cốt ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư ?
Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:
- Suỵt ! Đừng khoát láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hồ và Thập bát la hán nằm trong dải Cửu Cung Sơn, nhưng kỵ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, gặp mặt liều sanh tử đối đầu, thì chẳng thay ai báo cừu tiết hận gì cả ?
Tên "Hồ" có vết sẹo xanh giận tím mặt, hắn cau mày trợn mắt hét to:
- Phó giáo chủ ngươi nói chi những lời này, ví như chúng tôi có bất hòa với nhau thì chỉ là việc của Cửu Cung Sơn, nhưng đối với bên ngoài nếu chẳng tốt sao ở chung giòng nước, nếu chẳng thân sao ở chung đồi, Thanh Diện Hồ ta đây, giàu lòng trọng nghĩa khí ... vì ta xét thấy nếu ta không đứng ra báo thù cho chúng ... thì còn có ai vào đây nữa chứ !
Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận phá lên cười lanh lảnh tiếp lời:
- Hừm ! Ngươi nói dễ nghe đấy chứ ! Chính các ngươi và Thập bát la hán tranh nhau phần đất Cửu Cung sơn, năm nào Cửu Cung sơn làm lễ khai mạc tế núi đều chết ít nhiều người. Hôm nay các ngươi đã nhổ được cây đinh trước mắt, đáng lẽ các ngươi hãy hướng vào Cừu Thiên Hiệp gật đầu cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp ngươi xưng bá Cửu Cung sơn. Các ngươi còn nói chi cái câu báo thù tiết hận ? Mà trả thù cho ai ? Các ngươi có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm ?
Thanh Diện Hồ nét mặt ẩn vài tia giận dữ, nhưng hắn đâu dám giở trò hỗn láo, chỉ vì chúng biết rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dằn cơn tức giận trả lời:
- Tôi đã nói hết lời, nên báo thù quyết báo thù, mọi việc chỉ nhằm vào gã họ Cừu, không can việc đến phó giáo chủ !
Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, nặng giọng đáp:
- Ngươi muốn giở giọng hỗn với bản cô nương nữa sao !
Thanh Diện Hồ phá lên cười lanh lảnh nói:
- Không phải vậy đâu phó giáo chủ ạ ! Chúng tôi đối với Huyết quang

giáo chẳng không kết oán gây thù, mà có thể gần gũi nhau như một nhà nữa.
Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quắ đôi mắt ngọc rọi thẳng vào mặt đối phương cả măng:
- Câm mồm ! Ai đồng haạng với người kìa !
Cửu Cung Bát Hồ, người thiếu phụ dẫn đầu là Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ phá lên cười lanh lảnh, buộc miệng bảo khẽ:
- Hừ, hung tợn thật ! Có lẽ nào gã họ Cừu là ... cận vệ của ngươi !
Nguyên "Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ" là một cô gái duy nhất trong nhóm "Bát hồ ly" danh tiếng của nàng trây trúa khắp giới giang hồ ai nấy đều biết mặt. Cửu Cung Bát Hồ xuất đạo võ lâm đã nhiều năm, song chẳng được môn, phái giáo, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thập bát la hán chiếm cứ ngọn Cửu Cung Sơn, tuy ở chung một phần đất, nhưng hai bên hiềm nhau hơn cừu địch, vì thế lực đôi bên tương đương nhau lại thêm cái tên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nhơ nhớp đến nổi, không một danh môn chánh phái nào chịu thừa nhận.
Tuy Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nói rất nhỏ, xong cô ả đứng quá gần Nhan Như Ngọc nên vị phó giáo chủ Huyết quang giáo nghe rất rõ ràng bất giác cau đôi mày liễu, mắt hạnh doanh trong đảo nhìn Dâm Hồ rít lên kinh khiếp:
- Dâm hồ, ngươi nói gì thế ?
Thanh Diện Hồ nhanh mắt, bước tới kính cẩn đáp thay:
- Phó giáo chủ ! Sự việc xảy ra hôm nay đều do gã họ Cừu, xin phó giáo ...
Nhan Như Ngọc cướp lời:
- Câm mồm !
Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uất hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấy một trong ba đóa hoa, nhắm ngay Thanh Diện Hồ ném mạnh tới, đồng thời buộc miệng quát bảo:
- Ngươi hãy giao Dâm Hồ cho ta !
Đóa hoa hồng nhung nương theo chiều gió lao vun vút, nhắm ngay Thanh Diện Hồ bắn tới nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngần.
Cửu Cung bát hồ thấy Nhan Như Ngọc phát hồng hoa lệnh, tất cả đồng hú lên một tiếng kinh hãi, thầm lo cho số mạng của Dâm hồ.
Thanh Diện Hồ đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồng hoa, vừa gượng cười nói tiếp:
- Xin phó giáo chủ, bởi ...

Nhan Như Ngọc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, trầm giọng hét:
- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắc, nếu ngươi cưỡng lại chỉ nói một tiếng không, bổn phó giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ chết ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liền tại đây !
Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắm chặt đốc kiếm ... dốc ngược lên cao, chờ đợi Cửu Cung bát hồ trả lời ...
Thanh Diện Hồ đón bắt đóa hoa hồng, hai tay vòng lại rất cung kính, nói tiếp:
- Phó giáo chủ ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ chúng tôi xin đảm nhiệm chung !
Nhan Như Ngọc rống to lên:
- Đảm nhiệm chung ... là thế nào ?
Thanh Diện Hồ mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:
- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát Hồ tám người chúng tôi sẽ thân hàng đến quy giáo, bồi tội và đáp lễ ... chứ hiện tại xin phó giáo chủ miễn cho !
Nhan Như Ngọc thấy hắm khúm núm và cung kính bèn cất giọng lạnh lùng bảo:
- Hừ ! Cưỡng lời trái lệnh ? Ai cầu các ngươi bồi tội đdáp lễ, bản phó giáo chủ thấy ngươi biết lễ nên tha thứ bảy người, còn Dâm Hồ, ngươi hãy trao hồng hoa lệnh cho cô ả tự xử đi !
Thật là nghiêm khắc đến tàn nhẫn, nguyên câu "trao hồng hoa tuyệt lệnh cho cô ả tự xử" là chỉ Dâm hồ hãy tiếp lệnh và tự sát ngay ... không ngờ.
Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hềnh hệch, bằng giọng nói thản nhiên đáp lời:
- Được lắm, phó giáo chủ ạ ! Nhưng không do Dâm hồ ... mà do Thanh Diện hồ này thay thế !
Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chống mạnh trường kiếm xuống đất quát to:
- Nếu như thế, ngươi hãy thi hành "tuyệt lệnh" hồng hoa trong tức khắc !
Thanh Diện Hồ vẫn ngang nhiên không lộ ra tia khiếp đảm nào chỉ mỉm cười lạnh giọng:
- Phó giảo chủ ! Tôi xin yêu cầu phó giáo chủ tiễn bạt hồng hoa lệnh lại một thời gian tối thiểu đợi Bát hồ chúng tôi trừng trị xong gã họ Cừu rồi tôi sẽ thi hành ngay "tuyệt lệnh", vả lại chúng tôi đã yêu câu phó

giáo chủ ... xin phó giáo chủ chớ nhúng tay bên vực gã họ Cừu nhé !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha ha dõng dạc nói to:
- Này Cửu sơn bát hồ ! Cừu mỗ vốn người chánh khí, há chịu cho ai cản gió che mưa ư ? Ngươi chớ ngại ... Ta hỏi các ngươi, các ngươi chí quyết thay Thập bát la hán ...
báo cừu phải không ? Vậy các ngươi có tài bộ gì hãy đưa hết ra đây xem thử !
Thanh Diện Hồ mừng rỡ ra mặt, hắn vòng tay vái Nhan Như Ngọc mấy lượt, nhiên hậu quay sang Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:
- "Đánh chết hòa thượng xấu cả chùa", ngươi dám giết Thập bát la hán, tất nhiên ngươi không coi nhân vật Cửu Cung sơn ra sao cả !
Cừu Thiên Hiệp nghe quá lấy làm khoái trí mỉm cười nói to:
- Cửu Cung sơn ai lại không biết ? Chỉ vì dưới mắt Cừu mỗ thấy chúng bay quo que vài tên mao tặc không đáng kể !
Đứng một bên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uất khí chứa đầy bụng chưa biết thố lộ cùng ai, tiện dịp nghe mấy lời của Cừu Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước cao giọng hét to:
- A ! Hay cho tiểu tử lớn mật, thật ngươi là ... kẻ vô tri không thấy quan tài nên không đổ lệ là thế ? Phải vậy không ?
Thanh Diện Hồ rống lên như hổ đói quát:
- Này gã Cừu ! Hiện giờ ta cho ngươi một ân huệ, là phải chọn một trong hai con đường do ta chỉ định !
Cừu Thiên Hiệp thấy bộ dạng của hắn, chỉ đáng một cái vẫy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giở giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thản nhiên hỏi:
- A ! Còn có điều kiện nữa ư ... Vậy hai con đường như thế nào ?
Thanh Diện Hồ dương dương tự đắc ý giơ cao cây lưu tinh chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giơ thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Gã họ Cừu ngươi hãy lắng nghe đây, con đường thứ nhất là chúng ta sẽ phanh thây ngươi ra muôn đoạn, lấy thủ cấp và bộ tim gan ngươi đem về Cửu Cung sơn lập đàn tế Thập bát la hán ...
Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiếp:
- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng ! Còn con đường thứ hai thế nào ?
Thanh Diện Hồ chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hân hoan bằng giọng nói âm thầm kể tiếp:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ chúng ta lấy lòng quảng đại ban cho ngươi một đặc ân là ngươi hãy quỳ dân "thiết thư" cho chúng ta để chuộc tội !
Nhan Như Ngọc nghe mấy lời Thanh Diện Hồ nói khiến nàng cố nén cười đến đỏ mặt.
Cừu Thiên Hiệp hơi biến sắc mặt, trầm giọng hỏi nhanh:
- Chuộc tội ? Chuộc tội gì chứ ?
Thanh Diện Hồ bước sấn tới trước, đưa tay chỉ xuống đất quát to:
- Âm ty, thủy phủ ! Ngươi đã giết chết Thập bát la hán, ấy là đại tội ngươi hiểu chứ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua cố nén cười là có ý trêu tức Thanh Diện Hồ, mỉm cười nói:
- Không được ! Trao "thiết thư" cho các ngươi là chuyện dễ, nhưng ... nhớ ra có người đến tìm ta đòi mạng Thập bát la hán như ngươi ... thử hỏi ta đâu còn quyển thiết thư thứ hai nào giao cho họ chứ ?
Thanh Diện Hồ quá mừng rỡ, hắn quay mạnh lưu tinh chùy mấy vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiếng đáp:
- Họ Cừu ngươi không nên lo lắng, nếu có kẻ thứ hai tìm ngươi, thì Cửu cung bát hồ này nguyện phơi gan trải mật che chở cho ngươi.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sấn tới trước trầm giọng nạt to như sấm nổ:
- Tiểu bối ! Ta nghỉ các ngươi vì Thập bát la hán mà báo cừu, hóa ra ngươi mộng tưởng đến "thiết thư" của Cừu mỗ, khéo mượn cơ hội để làm trò nguy trá ... mưu kế các ngươi khác cao !
Thanh Diện Hồ nổi giận hét to:
- Tại sao ngươi nói ...
Cừu Thiên Hiệp ngắt lời quát to:
- Đừng lắm lời vô ích, "thiết thư" tại đây ... các ngươi đủ sức đủ tài hãy mau mau lại lấy !
Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyển "Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư" giu? mạnh, tấm lá sách bằng thép chạm nhau kêu lên "leng keng" vang lên đinh tai chát óc.
Đột nhiên chàng vung tay ném mạnh quyển "thiết thư" nhắm vào cây trụ đá cách đấy chừng năm bước, quyển sách võ lâm kỳ bửu rơi ngay vào kẹt thạch trụ.
Thật là một việc hết sức đột ngột, khiến Cửu cung bát hồ đồng buộc miệng kêu to:

- Húy !
Luôn cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không thể ngờ được, nàng há mồm kinh ngạc, thầm phục Cừu Thiên Hiệp có hào khí hơn người.
Thanh Diện Hồ giương đôi mắt xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bề gãy quyển "Thiết thư" bị kẹt vào rãnh đá, khiến tấm lá sách "Thiết" lật qua lật lại liên tiếp chiếu ra ánh sáng biêng biếc, tựa những luồng quang tuyến của mặt trời.
Bấy giờ, Cửu cung bát hồ tám người dường như không tin nhãn lực của mình là thật nên đồng thanh kêu to lên:
- Có phải ... đây là sự thật ... sự thật ?
Cừu Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyển "thiết thư" cao giọng quát:
- Các ngươi xem ! Thiết thư thật chứ giả đâu ! Giữa ban ngày ban mặt có lẽ nào các ngươi tưởng đấy là mộng ?
Thanh Diện hồ lạnh lẽ xê dần đến bên cây trụ đá, vừa buộc miệng khen to:
- Thật ta không ngờ Cừu Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng ... thật là ...
Lời nói chưa dứt, thân mình hắn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hắn nhảy bổ tới chộp lấy quyển thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượt hái đào ...

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 74
Vẫy Tay Tạm Biệt...Tình Ly ...

- Hãy chậm lại !
Một giọng nói trầm nặng như ma lệnh vang lên, tiếng ngân chưa dứt, đạo kim quang đột nhiên xuất hiện biến thành một đường tơ vàng óng ánh do bàn tay Cừu Thiên Hiệp chiếu ra phóng mạnh.
Cửu Cung Bát Hồ vừa trông thấy giật mình kinh ngạc, chúng há miệng to song nói chẳng nên lời. Nguyên Cừu Thiên Hiệp hành động quá chớp nhoáng chàng tuốt thanh Khô trúc thánh kiếm vũ lộng như vũ bão, đồng thời thẳng cánh phóng mạnh ngay cây trụ đá, lưỡi trúc kiếm xuyên thủng đá hết phân nửa chỉ còn lòi ra ngoài độ năm tất dài, chuôi kiếm lay động từng cơn như cánh đào trước gió, bao nhiêu động tác

xảy ra nhanh như chớp mắt, khiến mọi người không kịp theo dõi cả Nhan Như Ngọc cũng phải buột miệng la lên:
- Tuyệt diệu !
Thật không hổ với hai tiếng khen của Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, chỉ vì mũi "Trúc kiếm" cắm chặt vào trụ đá, dằn trên quyển thiết thư cách ba phân, chẳng khác nào cầm thanh "Trúc kiếm" để nằm trên mặt sách chẳng xê xích một ly.
Thanh Diện Hồ la lên một tiếng:
- Ối chao !
Tung mình nhảy ngược ra sau hai bước, vừa cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:
- Ngươi nuốt lời không chịu giao quyển thiết thư ư ?
Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉ về hướng trụ đá lạnh lùng bảo:
- Tại hạ có nuốt lời bao giờ !
Thanh Diện Hồ đưa mắt nhìn lưỡi Trúc kiếm chiếu long lanh trên trụ đá, trầm giọng hỏi lại:
- Chứ ... tại sao ngươi làm thế ?
- Chỉ vì ta chẳng yên tâm.
Cừu Thiên Hiệp giả bộ thở dài, ngước mặt nhìn trời trầm giọng nói tiếp:
- Phải đấy ... Ta làm sao yên tâm được ? Khi có người thứ hai tìm đến tìm ta đòi mạng Thập Bát La Hán lại yêu sách Thiết thư vì ... ta nhận thấy nghệ nghiệp võ công của ngươi, khiến ta không yên tâm chút nào cả, có phải vậy không ?
Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hắc hắc, tay trái vỗ vào bụng "bung bung" lớn tiếng bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ... hãy yên lòng, một lời ta đã hứa, giá đáng ngàn vàng, bất luận môn phái, bang giáo, hội nào đều do Cửu Cung Bát Hồ này dùng mưu lược bảo đảm cho ngươi ... toàn ... vạn an !
Nhan Như Ngọc sớm biết Cừu Thiên Hiệp bày trò khôi hài trêu Cửu Cung Bát Hồ, lại nghe Thanh Diện Hồ dùng lời lẽ quá lố bịch khó thể nín cười được, bèn phát lên cười rộ lại lạnh lùng bảo:
- Thôi ! Đừng lớn lời như thế chứ !
Thanh Diện Hồ thất kinh vội vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, dịu giọng:
- A ! Ngoài giáo phái Huyết quang giáo ra, ngoài ra ... chỉ vì ... phó giáo chủ là bạn đồng hành của Cừu Thiên Hiệp, bấy nhiêu cũng gây

tình cảm với Cửu Cung Bát Hồ này ... nếu không thế ...
Cừu Thiên Hiệp khoát tay lại chặn lời gã vì chàng sợ Nhan Như Ngọc nổi xung, đồng thời nhanh miệng nói:
- Đủ rồi ! Đừng nhiều lời bần tiện, thực tại ta muốn các ngươi trổ hết tài bộ xem thử nghề nghiệp hồ ly trong núi Cửu Cung như thế nào ... có xứng đáng hay không ?
Thanh Diện Hồ nghe qua tưởng thật, tay hữu tuốt nhanh ngọn Lưu tinh chủy ra rùn hai chân đứng thủ thế, toan phô diễn võ nghệ. Cừu Thiên Hiệp nhìn lưỡi kiếm trầm giọng ngăn lại:
- Dừng tay, dừng tay ! Hãy bỏ miếng võ chùy này, gặp dịp khác hãy sử dụng, Cừu mỗ chỉ muốn xem các hạ biểu diễn vài ba chiêu thôi.
- Ngươi muốn xem gì nào ? Kiếm, chùy, quyền cước, ngươi cứ nói.
Cừu Thiên Hiệp giả bộ suy nghĩ, sau cùng lên tiếng:
- Ta muốn xem nội lực công phu ?
Thanh Diện Hồ ngạc nhiên lập lại:
- Ngươi muốn xem nội lực công phu à ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu liên tiếp, nói:
- Chắc là nội công của ngươi đến độ siêu phàm bạt chúng cũng nên ...
- Chẳng dám ...
Thanh Diện Hồ vừa nói hai tiếng vụt nín bặt dường như hắn nhớ sự gì ... nên lớn tiếng hỏi Cừu Thiên Hiệp:
- À này ! Làm sao ngươi nhìn thấy nội lực công phu cho được ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đưa tay chỉ vào "Khô trúc thánh kiếm" cắm trên trụ đá, nghiêm giọng bảo:
- Ngươi chỉ dùng một ít nội công rút lưỡi kiếm cho ta là đủ.
Thanh Diện Hồ mặt tươi như hoa nở, hoan hỉ khôn lường, bằng giọng nói trang nghiêm đắc ý hỏi vặn:
- Thật vậy không ! Thanh Diện Hồ này lấy được kiếm cho ngươi thì ngươi hãy giữ lời hứa giao quyển thiết thư nhé !
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, gật đầu bảo:
- Lẽ tự nhiên, ngươi lấy được kiếm thì quyển thiết thư lọt vào tay rồi, cần gì phải hỏi cho nhiều.
Vừa nói dứt, hắn lao mình chạy đến dưới thạch trụ, vươn tay nắm lấy đốc kiếm ...
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn không có tí gì nội lực công phu, mà chỉ dùng man lực gở kiếm bèn tỏ vẻ khinh miệt nhìn bảy hồ còn lại cười mũi.
Cửu Cung Bát Hồ, bảy tên còn lại nhìn theo động tác của Thanh Diện

Hồ không chớp mắt, mỗi tên đều tỏ vẻ băn khoăn hồi hộp.
Thanh Diện Hồ bước tới thêm nửa bước, hai tay nắm chặc chuôi kiếm "Khô trúc" rùn mình thấp một tí thử thế, vừa vận nội lực hét to:
- Hãy xem đây ...
Vừa hét xong hai tay nắm chặt đốc "trúc kiếm" bậm môi giật cái thật mạnh, hai vành tay đỏ khè, gương mặt tái xanh, mồ hôi rịn ướt trán, song trúc kiếm vẫn trơ trơ không nhích động. Thanh Diện Hồ buộc miệng kêu lên:
- Ra mau mày !
Vừa hét dứt, hắn cắn răng, dồn hết sức lực vào đôi tay, cố giật mạnh lần thứ hai, nhưng trúc kiếm vẫn cắm chặt vào trụ đá, thân mình hắn đi lên hổng đất trông hệt con chuồn chuồn hút trụ thạch, hay chú "mối" ủi vòi voi, đừng nói là rút thanh Trúc kiếm ra khỏi nơi cấm mà chỉ cần một cái xê xích nhẹ cũng không làm được. Gương mặt của hắn tím đậm lại, hai tay rụng rời, hơi thở hồng hộc như trâu, trước cũng như sau "Khô trúc thánh kiếm" vẫn đứng hiên ngang như đồng trụ, không xê dịch nửa ly.
Một gã nhỏ nhất trong đám Bát Hồ là Ngọc Diện Hồ nhìn thấy lão đại của hắn không hy vọng đoạt "Thiết thư trúc kiếm" bèn nhún mình nhảy tới trước một bước buộc miệng nói to:
Thanh Diện Hồ vô cùng tuyệt vọng, thừa cơ hội hạ đài, hắn buông nhẹ đốc "Trúc kiếm" thở hồng hộc, gượng giọng bảo:
- Hắn đấy ! Kiếm có ... quỷ ! Có quỷ thuật !
Nhan Như Ngọc quá tức cười, nhếch môi "xì" một tiếng khẽ.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Ngọc Diện hồ tuổi trẻ, dáng điệu hào hoa phong nhã, lên lấy làm thương hại:
- Ngươi tự tin mạnh hơn đại ca ngươi sao ?
Ngọc diện ha nhếch môi cười tự đắc, trầm giọng - Mỗi người có một thế biến, xảo diệu không đồng ! Ngươi hãy xem đây !
Nói xong hắn lui mình ra sau nửa bước không dùng hai tay nắm đốc kiếm kéo ra, mà nhắm ngay cột trụ đá bước đến, vừa dõng dạc hét:
- Xem mi có ra không não !
Tiếng hét dứt, hắn tung ra mộ cái đạp song phi, chân mặt hướng vào nửa thanh "Trúc kiếm" còn thúc lại, tống một đá thực mạnh, thế mau như điện giật, hung mãnh kinh người.
Cừu Thiên Hiệp cả kinh biến sắc, toan thét lên một tiếng cản hành động Ngọc diện hồ nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe ba tiến kêu lên cùng một lúc:
- Koeng ! ... Băng ! ... Ối !
Tiếng "ối" rống lên cực thảm, máu huyết phún ra như bạo vũ văng bắn khắp tràng như trận mưa phùn màu đỏ, thân mình Ngọc diện hô ngã "huỵch" xuống đất, lăn lông lốc như quả cầu, hắn kêu lên "ái ... Ôi" bất tuyệt, cây thạch trụ bị huyết nhuộm đỏ ối dưới giòng máu thảm là nửa bàn chân hữu của Ngọc diện hồ bị đứt lưu lại trông qua rất thảm thương bất nhẫn.
Thiết tưởng "Khô trúc thánh kiếm" sắc hơn gươm cự khuyết, cứng thể kim cương, chân người há chạm đến được sao. Cho nên Ngọc diện hồ bị thảm bại tàn khốc là phải !
Bấy giờ, Cửu cung bát bồ nhao loạn cả lên, bọn chúng không còn cách nào chạy cứu kịp đồng bọn, nên chỉ hướng vào Cừu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:
- Gã họ Cừu, thảo nào lời nói của ngươi quá êm dịu, hóa ra những lời nói chua ngoa đanh ác, để thực hành quỷ kế âm mưu !
Cừu Thiên Hiệp khó nín cười thản nhiên hỏi lại:
- Có gì quỷ kế âm mưu dâu ?
Thanh diện hồ đưa tay chỉ nửa bàn chân đầy máu dưới trúc kiếm hét to.
Cừu Thiên hiệp phá lên cười ngất, bằng giọng nói trầm trầm bảo:
- Các ngươi nên trách lấy mình, không có nội lực ngoại công mà làm càng bướng, chớ nên trách ta có quỷ kế âm mưu. thật là "ếch ngồi đáy giếng thấy bao lâm trời" !
Cửu cung bát hồ vẫn chưa phục, tất cả nhao nhao lên:
- Ngươi hãy đi lấy xem ! Nếu không ... Phải đền nửa bàn chân của Bát đệ !
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng nhôn nhao ồn lên, bèn giương hai tay thủ thế, buộc miệng rống to như sấm nổ lưng trời:
- Tránh ra mau ! Thiếu hiệp sẻ biểu diễn cho các ngươi xem qua ... !
Cửu cung bát hồ không ai bảo ai đồng nhảy vọt ra sau, đứng giàn hình chữ "Nhứt" quan sát.
Cừu Thiên Hiệp không thủ thế vận công lực, lại không chạy đến bên dưới cây trụ đá, mà trái lại hai tay chống vào mạn sườn, bước giật lùi ra xa, cách cây trụ đá chừng ba trượng, chàng lại xoay mình ra sau lưng, mỉm cười nói to:
- Hãy xem đây ! Kẻo không còn dịp nào để các ngươl thấy nữa !
Nói xong chàng quay mặt nhìn thẳng vào cây trụ đá đôi mắt rực lên

những tia sắt sảo tựa gươm, hai tay giơ cao, xòe nhanh mấy ngón nhắm ngay “Trúc kiếm thiết thư" vẫy nhẹ đồng thời trầm giọng đáp:
- Hãy xem thủ pháp của ta !
Vừa nói dứt, hai tay chàng vẫy mạnh ... hai đạo quang phong tựa như gió lốc nhắm ngay Trúc kiếm bay vèo tới Bỗng nghe nhiều tiếng "Reng reng, xoạt xoạt" nổi lên vang dậy tiếp theo đấy một đạo kim quang vàng óng ánh nhắm ngay tay hữu Cừu Thiên Hiệp thẳng tới và một vầng khí đen như cánh ó hắc nhảm ngay tay tả Cừu Thiên Hiệp bay nhầu vào, trông chẳng khác một kẻ vô hình ảnh, mang dâng tận hai tay Cừu Thiên Hiệp tưởng chừng như câu chuyện thần thoại hoang đường hiện lên trong giấc mộng.
Cừu Thiên Hiệp đã thi triển môn thượng thừa" hấp lực chân ngươi dùng âm phong hút mạnh Thiết thư và Trúc kiếm. Không riêng gì tám tên "Cửu cung bát hồ" há mồm, trợn mắt vì kinh ngạc mà luôn cả Hoa Khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không dằn được ngạc nhiên, gật đầu khen phục, vì nàng không ngờ Cừu Thiên Hiệp nội lực thâm hậu, hấp lực lại cao diệu khôn lường !
Cừu Thiên Hiệp giơ tay lên cao, tay hữu cầm Trúc kiếm, tay tả giữ mạnh Thiết thư, đoạn bước chậm rãi đi ngang qua Bảy tên Cửu cung bát hồ, lại đưa mắt lên nhìn Ngọc diện hồ ôm chân ngồi rên rỉ dưới đất, vẻ mặt chàng vẫn an nhiên vô sự không điểm tia hờn giận nào ... bằng giọng trầm lạnh hét to lên:
- Cửu cung bát hồ ! Các ngươi, các vị muốn đòi mạng Cừu Thiên Hiệp hay là muốn đoạt quyển Thiết thư ? Muốn gì ... hãy nói mau ?
Tám tên "Cửu cung hồ " đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm, ú ớ chẳng nói lên lời.
Cừu Thiên Hiệp càng thêm cao hứng, dõng dạc nói tiếp:
- Thế nào ... tại sao các vị không nói ! Nếu các vị nín lặng, thôi thì ta đi nhé ? Khi ta đi các vi muốn đoạt mạng hay đòi lấy sách ắt không còn kịp nữa !
Thanh diện hồ xám mặt, bằng giọng nói run run đầy thiện ý đáp:
- Đa tạ thiếu hiệp không buộc tội lỗi, Cửu cung hồ vì mù quáng mới lỗi ... !
Nói xong, hắn quay lại nhìn đồng bọn trầm giọng - Hãy cõng lão bát về ... chúng ta đi mau !
- Khoan đã Nhan Như Ngọc vừa kêu lên hai tiếng, vừa bước đến trước mặt Ngọc diện hồ, nàng giương đôi mắt nảy lửa nhìn hắn bằng giọng

nói lạnh như băng giá hét bảo:
- Hãy giao hồng hoa lệnh lại rồi mới đi !
Thanh diện hồ lúc bấy giờ như kẻ mất hồn, buộc miệng nói nhảm:
- Phó giáo chủ, xin mở lượng biển trời, để cho Cửu cung bát hồ còn mặt mũi với người ... dù cho tan xương nát thịt, chúng tôi nguyện mãi mãi ghi ơn !
Nhan Như Ngọc giận run hét lên lanh lảnh:
- Bổn giáo ! Truyền lệnh là phải thi hành, các giới giang hồ ai ai cũng rõ, ta chẳng cần ai thi ân hận báo, vì ngày báo đáp hãy còn xa, lúc đó thì xương ta đã mục nát rồi. Hôm nay chỉ biết hôm nay thôi ... Bản phó giáo chủ truyền cho ngươi hãy thi hành "Hồng hoa tuyết lệnh" tức khắc.
Thanh diện hồ thấy van cầu chỉ vô ích, nên quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp trang trọng nói:
- Xin thiếu hiệp rũ lòng giúp cho chúng tôi cho trọn ... mà nói với phó giáo chủ tha thứ giùm ... !
Vừa nói, hắn vòng tay xá mấy xá rất cung kính.
Cừu Thiên Hiệp nghe những lời van cầu của chúng nên động lòng trắc ẩn, quay nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:
- Nhan cô nương ! Nên tha thứ cho bọn chúng.
Nhưng tưởng, chỉ cần Cừu Thiên Hiệp nói một tiếng là Nhan Như Ngọc gật đầu tha ngay, nhưng tất cả đều lầm.
Cừu Thiên Hiệp nói sai ba chữ Nhan cô nương ... lời nó vô tình này trở thành sát tinh chiếu mạng bọn "Cửu cung bát hồ", phải chi Cừu Thiên Hiệp đổi ba chữ Nhan cô nương, thành Như Ngọc thì mây mờ tan rả, mà Bát hồ đặng tồn sinh.
Cũng vì câu chuyện đêm qua khiến Cừu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi một vòm trời đầy đen tối bí mật, nên cõi lòng chàng thay đổi và dè dặt thêm, cho nên cách xưng hô với Nhan Như Ngọc đã đổi hẳn.
Hồng hoa lệnh chủ bị Cừu Thiên Hiệp gọi là Nhan cô nương, khiến cõi lòng nàng chua chát và bất mãn khôn cùng, nhưng nàng đâu để hiện ra mặt, tất cả sự bất mãn ấy đổ dồn theo tia mắt, quét rọi vào bọn Cửu cung bát hồ chứ đâu dám thố lộ trước mặt mọi người.
Vì thế nàng nhìn Cửu cung bát hồ gầm lên như sấm - Lệnh đã phát ra, không bao giờ thâu lại ! Ai can thiệp được cho ai kìa !
Cừu Thiên Hiệp vốn là một kẻ giàu tự ái, nghe những lời nói của Nhan Như Ngọc lấy làm hổ thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thanh diện hồ thấy " Cừu Thiên Hiệp có lòng tốt với mình, bèn khúm núm bước, khổ sở van nài thêm:
- Thiếu hiệp, dù thiếu hiệp có đày ải chúng tôi với giá nào chăng nữa, chúng tôi cam chịu ... nhưng xin thiếu hiệp nói thêm vài lời xin phó ... giáo chủ ... tha ...
Nhan Như Ngọc không đợi hắn nói dứt, tay rút thanh trường kiếm chĩa vào mặt Thanh diện hồ nạt ngang:
- Không ai can dự được việc làm Nhan lệnh chủ cả ... hiểu chưa ? Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm một vòng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, máu dồn lên óc, khí hạ xuống chân, tự ái sôi lên ngùn ngụt, chàng lắc nhẹ thân mình tung lên cao, vừa gằng giọng nói to:
- Hay lắm ! Không ai can dự được chuyện làm của ai Nói xong, thân mình chàng đã lơ lửng trên cao hàng ba trượng, vừa quay mặt nhìn Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, nhiên hận vẫy tay áo, lắc mình thi triển thuật Lôi hành cửu chuyển chạy như bay liền.
Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng kêu la ai oán của Cửu cung bát hồ, càng lúc càng thê lương thảm hại hòa lẫn với tiếng kêu rống đầy phẫn nộ của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc Thân pháp khinh công của Cừu Thiên Hiệp rất cao diệu trong chớp mắt chàng đã rời vùng hoang dã mấy mươi trượng, lại nhắm hướng Long hổ sơn đi thẳng tới.
Tuy chàng vận dụng nội pháp khinh công rời tràng đấu khá xa, nhưng quả tim chàng vẫn không rời hình bóng Nhan Như Ngọc, đầu óc lại hiện lên lãng vãng hình bóng Nhan Như Ngọc đuổi giết bọn "Cửu cung bát hồ", bên tai dường như nghe văng vẳng tiếng hét lanh lảnh trầm khiếp của Nhan Như Ngọc, tiếng khóc la thê thảm của Cừu cung bát hồ ?
Trường kiếm kêu veo veo máu rơi thịt đổ !
Thân người quằn quại, máu nhuộm đỏ chiến trường ...
Chàng lướt gió đi thoăn thoắt, chẳng bao lâu màn đêm đã bao trùm cả vạn vật, đầu trời tối sầm lại một cách thê lương.
Cừu Thiên Hiệp vội thâu cước bộ, đi tìm một hang động khoáng đảng làm chỗ nghỉ qua đêm ...
Bấy giờ chàng lại cảm thấy bụng đói như cào, chàng bèn rảo tìm săn được một con thỏ rừng, đánh đá lấy lửa nướng để dùng đỡ đói. Nhìn theo tia lửa chập chờn, bao nhiêu ký ức dĩ vãng hiện lên lờ mờ. Từ lúc sơ giao với Nhan Như Ngọc từ tình bạn bèo mây trăng nước, tuyệt

nhiên không bàn đến chữ ái tình, không ngờ tình bạn đã trở thành tình yêu, qua cái hôn đầu tiên nồng cháy, bao nhiêu kỷ niệm vui buồn thi nhau hiện đầy trong tâm khảm.
Chuyện xa xa ... là cậu công tử Thiếu đảo chúa ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi.
Chuyện gần đây ... Cửu cung bát hồ chết thảm. Cả hai đều do lòng tự ái của chính mình.
Cừu Thiền Hiệp quá hối ngộ, vì chàng nghĩ:
- Tại sao mình không vẫy tay với gọi giả từ nàng để giờ này phải cô thân lạnh lẽo giữa khu rừng hoang vắng, nếu có mặt nàng tại đây có phải vui vẻ hơn không, há chẳng ...
Tương kiến việc vô sư.
Bất lai tổng ức quân.
Ấy là:
Gặp nhau chẳng nói nên lờl.
Xa rồi thì lại đứng ngồi đợi trông.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng ngâm lên câu ca dao thời Mạc Tống, đột nhiên chàng đứng phắt dậy, tung mớ xương thỏ vào ngọn lửa, mà bước lần ra cửa hang vừa đi vừa nói lẩm nhẩm:
- Bấy giờ nên rời khỏi nơi đây là hay hơn cả, ta nên tránh cho nàng phạm vào giáo luật, vì ... vì nghi lễ hôn phối của nàng và Bạch Vân Phi sẽ cử hành nay mai.
Cừu Thiên Hiệp lại phá lên cười ngất, lại chép miệng bảo lấy mình:
- Người ta có nói "cưới" ta đâu, tội gì phải nghĩ vẫn vơ cho mệt.
Vì nghĩ như thế, Cừu Thiên Hiệp lại quay vào hang động, nhóm lại bếp lửa, ngồi tựa lưng vào vách đá điều khí dưỡng thần.
Nhưng, không nghĩ không được. Bao nhiêu tư tưởng thi nhau sôi sùng sục, tràn lở như nước vỡ bờ, vô phương chế ngự được ... chàng bèn lấy quyển "Thiết thư" ra cầm sẵn nơi tay, vận công lực sưởi nóng.
Thiên tàng hạo khí thơ dần sáng rõ, bây giờ Cừu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, chàng đem hết tâm trí, thần ra nghiên cứu đoạn cuối cùng của "Thiết thư".
Tại chưởng thứ tư, đăng tải môn huyền công tuyệt học là "kim cang bất hoại" luyện nội lực thành hình vàng không hư hoại.
Cừu Thiên Hiệp đầy say mê nghiên cứu, tâm thần đột nhiên sáng lạng, khí vượng chi yên, chàng quá say sưa mà không hay mặt nhựt đã ló mọc tự bao giờ ...

Chàng rất thích không khí buổi sớm, nhìn thấy mặt trời còn ẩn sau rặng núi cao, sự hứng thú càng tăng lên gấp bội, chàng hít vào cử động hô hấp. Lại dùng song quyền biểu diễn Thập nhi sanh tiêu và Thường thắng bát kiếm, sau cùng chàng nương theo khe sâu hốc đá, luyện tiếp thuật "Lôi hoành cửu chuyển" đến lúc mồ hôi rịn ướt áo, chàng mới thâu cước bộ, đi lần xuống suối tắm rửa, lại quay vào hang động dẹp tắt bếp lửa mới tiếp tục cuộc hành trình.
Ngày đi đêm nghĩ, đói nhờ trái rừng thú nội, khát có nước suối trong lành đơn thân dấn bước giữa hoạn đồ dày đặc.
Khi bước chân chàng vừa đặt vào triền núi Long hổ sơn, thì đúng vào đêm của ngày thứ tám.
Cừu Thiên Hiệp không dừng lại nghỉ ngơi, mà nhắm hướng Long hổ đỉnh đi lần lên.
Cảnh trí Long Hổ sơn rất nguy nga thanh tú, đường vào núi có tám con sư tử đá đứng chầu hai bên, tấm bia đá bằng cẩm thạch, trên bia có khắc mấy chữ đại triện "LẠC KIẾM CỬU THIÊN HUYỀN MÔN THIÊN SƯ CHI PHỦ".
Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy cây cỏ hoang sơ, đá hoa rãi rác khắp mặt đất, tư bề vắng lặng, song không thiếu tiếng chim kêu "chí chóe", suối chảy ào ào, không giống những cơ cấu võ lâm, tổng đàn của các bang các hội đầy dẫy chông gai bẫy rập, mà quang cảnh ở đây trông tương tự như chỗ dưỡng thần, ẩn dật, vàng lạnh một cách hiền lành.
Chàng quan sát một lượt vẫn không thấy gì khác lạ, bèn cất bước vượt qua hàng bia mà đi lần vào núi. Chàng đi bộ một tầm tên ... là đến một ngả ba đường.
Trên vệ đường mỗi ngả đều có một tấm bia đá chỉ lộ, con đường bên tả, trên tấm bia viết ba chữ "Thanh Long đảng" Con đường bên hữu, tấm bia chỉ dẫn viết:
"Bạch hổ đảng" Nguyên ngọn núi Long hổ, ẩn đến hai chóp núi, một chóp bên tả là Thanh Long, chót đỉnh bên hữu là Bạch hổ.
Cừu Thiên Hiệp trù trừ giây phút, lại rẽ sang ngõ bên tả hướng vào con đường dẫn lên đỉnh Thanh Long, chàng cất bước rất khoan thai ước chừng vượt qua ba mươi trượng đường.
Đột nhiên, giữa lưng chừng núi truyền vọng xuống hai tiếng:
- Đinh .... Đoong !
Hai tiếng thanh la vang lên, chấn động cả đồi cao hố thẳm, run chuyển

khắp cả nội hoa ngàn xuất phát một cách đột ngột, khiến ai ai cùng bồn chồn tất dạ.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vì cảm biết tung tích mình bi lộ, vội nhảy vọt vào một lùm cây rậm ẩn nấp, chờ đợi sự động tịnh. Chàng ẩn mình chờ đợi rất lâu vẫn không thấy vẻ gì khả nghi, luôn cả bóng người cũng không có nốt. Chàng bèn đằng hắng một tiếng rồi lắng nghe vẫn không thấy gì cả, tư bề trầm lặng trong bầu không khí đứng như chết, khiến chàng cảm thấy ớn lạnh phần nào, nhưng việc gì đến sẽ đến ...
Cừu Thiền Hiệp nghĩ như thế nên mạnh dạn bước ra chỗ núp, đi thêm vài bước nữa mới dừng hẳn lại, chàng bèn vận dụng nội lực cố gào lên cực to:
- Cừu Thiên Hiệp y lời ước hẹn đến đây, xin quý sơn phái người dẫn lộ ... đến bái kiến ... Thiên Sư ...
Tiếng gọi của chàng, rung chuyển cả núi rừng từ bốn bên vách núi lập lại "ong ong" bất tuyệt ... chỉ trừ tiếng vọng của núi ngàn, rất lâu vẫn không có tiếng hồi âm.
Cừu Thiền Hiệp cố nhẫn nại, dằn bỏ sự bực tức, trỗi bước lần theo đường cũ lên núi ...
Chẳng mấy phút, bên vệ đường hiện ra một tòa nguyệt đình nho nhỏ, tuy là gian nhà hóng mát nhưng không kém vẻ huy hoàng tráng lệ Cừu Thiên Hiệp không ngần ngại bước thẳng vào trong. Giữa gian đình đồ vật bày biện toàn bằng đá, nào đôn voi, trường kỹ, liễn đối, hai đường toàn làm bằng kim thạch, cẩm hoa. Ngoài đồ vật kể trên, còn một cái bàn bằng đá trắng, trên bàn bày biện đủ thức ăn uống còn bốc khói, mọt cái bầu "trúc diệp thanh" chứa rượu mùi bốn dĩa thức ăn bằng rau cải nấu chay, hơi bốc lên nghi ngút, bốn tô cơm trắng vun ngọn còn nóng Kế bên mâm cơm, có một tờ giấy màu vàng lợt, trên mặt ẩn rõ mấy dòng chữ Sơn đề rằng:
- "Canh ba đêm nay, tại đỉnh Thanh Long hầu giáo - Hoằng Đại kính ước Cừu Thiền Hiệp ngạc nhiên ngơ ngẩn, bụng đang đói lại gặp thức ăn sốt, xông lên thơm nặc mùi, khiến chàng chép miệng tự hỏi:
- "Ta ăn ... hay không ăn ?" Nếu ăn, nhỡ trong thức ăn có chất độc dược thì sao ?
Nếu không ăn, nhỡ ra trong thức ăn không có chất độc, chẳng hóa ra uổng phí và phụ lòng người đãi dọn hay sao ?
Chàng lại thầm tính:

- Giờ này đến canh ba cũng còn lâu, có lẽ nào tiệc rượu bày sẵn ta cam chịu đói hay sao ?" Cho nên ca dao có câu:"Thủ quá dung dị thủ phạn nan" có nghĩa là:
"Giữ mình có quá khó chí, cơm bày trước mặt khó dằn được đâu ?" - Ăn ! Nên ăn.. phải ăn mới được ?
Cừu Thiền Hiệp thốt ra một tràng quyết định không dụ dự ngồi nhanh xuống ghế, đưa chén xới cơm, cầm đũa lên dùng bữa rất ngon lành
Giữa bữa ăn, chàng lại hồ nghi tự nhủ:
- Chết chưa ? Nhở ra bữa cơm này của ai dọn đãi ai ... Ồ không phải thế đâu ... vì còn mảnh giấy chứng minh ... !
Vì nghĩ thế, Cừu Thiên Hiệp thêm mạnh dạn cắm đầu nhai ngấu nghiến, chẳng mấy chốc bốn dĩa thức ăn, một tô canh, bốn tô cơm được chàng thu dọn sạch, chỉ còn bầu rượu mùi Trúc diệp thanh chỉ dùng có phân nửa.
Cừu Thiên Hiệp no cơm đã rượu, bèn bước lại bộ phản bằng đá ngồi nghỉ, sau khi nhắm mắt dưỡng thần, điều vận công được vài tuần, đã thấy cơ thể dễ chịu, chàng bèn mở mắt nhìn ra ngoài, thấy màu trời ước độ đã ở canh hai.
Một khắc sau, Cừu Thiên Hiệp chổi mình đứng dậy, bước ra ngoài, một tay tỳ trên cột đình nhìn thẳng lên đỉnh, dưới nguyệt lờ mờ Thanh Long đỉnh nằm ngạo nghễ giữa trời khuya. Chàng lại bước nhanh ra ngoài hướng vào chóp núi đi lần lên, chàng không biết đỉnh Thanh Long là chóp núi nào, cũng như không biết kẻ ký vào tờ giấy tên Hoằng đại là ai, nhưng chỉ biết hướng vào chóp núi cao ngất mà đi thẳng tới.
Chỉ vì, lúc bấy giờ không có tới hai con đường nên chàng sợ lầm lạc.
Chàng giở thuật khinh công lướt mình trên mặt đường cỏ, chẳng mấy phút đã vượt qua hàng trăm trượng.
Lúc bấy giờ, chòm sao đại hùng đã nghiêng trệt, xa xa tiếng cú kêu sương gọi lên:
Cú ... cu ... cu ! Báo hiệu đã đến đầu canh ba.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 75
Bái Khôn Trưởng Lão Bị Khốn Giữa Cầm Ô

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng "Cú" kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến,

khiến chàng nóng ruột, trổ thuật khinh công đi như vũ bão.
Lúc ấy mây đã tan, ánh sáng trăng chiếu sáng như ban ngày, đỉnh Thanh Long đã sờ sờ trước mặt. Bỗng nhiên, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làng gió nổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong quái một trong bốn vị đại thủ sơn thần núi Long Hồ.
Hoàn Phong quái vừa hiện thân đã vòng tay thi lễ, nói:
- Thiếu hiệp thật là người tín nghĩa ít có trong đời Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:
- Xin hỏi lệnh Thiên Sư ở đâu, Cừu mỗ nóng lòng muốn bái phỏng sớm ?
Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:
- Hãy theo ta !
Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi thổi ngược. Cừu Thiên Hiệp với thuật khinh công "Lôi hoành cửu chuyển" chớp nhoáng như tia sét ngoằn ngoèo, đuổi theo sau Hoàn Phong quái như hình với bóng.
Hai người trổ hết thần lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh Thanh Long.
Thế núi dốc ngược càng lên, càng thấy chởm chở vun vút, cả hai người vượt qua mấy ngọn đồi nho nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong động cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi bên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng, vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.
Bốn tên võ sì đứng giàn hàng chứ nhứt, cản ngang cửa cốc động đồng thanh nói tiếp:
- Xin Thủ Sơn cho xem Nhập Ô Bài !
Hoàn Phong quái nghe qua "hừm" một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn cho tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:
- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua !
Bốn tên lực sĩ vừa trông thấy thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:
C - Xin mời ... Vừa nói dứt, cả bốn tên vội nép mình qua hal bên cửa hang chừa hẳn lối rộng vào hang.
Hoàn Phong quái phất mạnh tay áo, lượn nhanh vào trong động. Cừu Thiên Hiệp lắc mình chạy theo sau bén gót, cả hai đi vào độ hai mươi thước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:
- Ầm !

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bất giác chàng phá lên cười nhạt.
Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lực sĩ áo vàng đâu cả mà cửa cốc bị chẹn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này to bằng cây cột cả người ôm, chồng chất bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cốc khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên con lộ Huỳnh Tuyền.
Đường đi càng lúc càng cổ quái.
Đã đến lòng động, ánh sáng mờ nhạt được chiếu ra từ những ngọn đèn soi rõ hình dạng một lão nhân đang ngồi trên đảnh kỷ phu da hổ, đủ cho thấy được sanh phận của lão chính là Hoằng Đại pháp sư.
Hoằng đại pháp sư cất giọng:
- Cừu thiếu hiệp quả là người trọng chữ tín. Ta lấy làm khâm phục.
Cừu Thiên Hiệp cất giọng ôn hòa:
- Chẳng hay lão hiệp có điều chi chỉ giáo tiểu bối chăng ?
Hoằng Đại pháp sư cất giọng cười ha hả tiếp lời:
- Các hạ đã sớm biết lựa là phải hỏi làm gì, vả lại ...
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn thủ hạ của Hoằng Đại như thần thánh "bất khả xâm phạm" nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:
- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co ... khó hiểu.
Hoằng Đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thong thả bảo:
- Các hạ nói đúng lý đấy ! Bổn tọa sẽ trực tiếp nói với ngươi một câu chuyện.
Cừu Thiên Hiệp phụ họa gật đầu:
- Như thế ... mới hợp lý ... !
Hoằng Đại giương mắt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:
- "Ngũ lôi chánh phủ" là vật trấn sơn chí hữu, vật ư hữu đời đời của Long Hổ sơn, thấy là bái, trăm tà ma không phạm được ... Vì cớ gì ... mà ngươi nỡ trộm mang đi.
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:
- Không bao giờ có việc này !
Hoằng Đại dửng râu quát to:
- Bút tích còn lưu lại làm bằng.
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Chứ ai ai cũng biết viết ! Tại sao ám chỉ một mình ta ?
- Bút tích còn lưu cả danh hiệu.
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:
- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, thứ ba chữ Cừu Thiên Hiệp tuy không chiếu rền khắp vũ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người người có thể ngụy tạo viết ra.
- Tại sao họ không viết tên kẻ khác ?
Cừu Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:
- Thì ngươi tìm tên trộm phù mà hỏi.
Hoằng Đại run giọng quát to như sấm:
- Bổn tọa chỉ hỏi ngươi thôi.
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:
- Tại hạ ... rất tiếc không rõ điều gì cả.
Hoằng Đại trợn mắt, nạt ngang:
- Đừng lẻo mép chối quanh.
Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:
- Tại hạ thực thà ! Không ngoa trá nửa lời Hoằng Đại uất hận như điên, giơ Thiết như ý chỉ vào Cừu Thiên Hiệp bảo:
- Hãy khoan, chớ vội hợm mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn ... !
Cừu Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:
- Khách tùy theo chủ, pháp sư, tại hạ lại muốn xem hùng độ của pháp sư thế nào ?
Hoằng Đại pháp sư giận tím mặt, hắn trao ngọn đèn lồng cho Hoàn Phong quái cầm giữ, tay hữu lay động Thiết như ý một vòng lại chỉ vào đống loạn thạch hỏi:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi thấy rõ chứ ?
Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảng đất rộng ở giữa sơn cốc, mà bốn bên tứ phía đều là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đất toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắc, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trận thế của Nhật Nguyệt tinh thần.
Cừu Thiên Hiệp lại không thạo về lẽ âm dương biến hóa này nên chỉ mỉm cười đáp:
- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừu mỗ có thể đem chút võ công ra khuất phục chứ có sao đâu ?

Hoằng Đại tủm tỉm cười, điềm đạm bảo:
- Nơi đây gọi là Bàn Long Ô, bổn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng có hai vị sơn thần, tám tên tiểu đồng, cũng đủ gây trở ngại cho thiếu hiệp phần nào ... ha ha ...
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:
- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu "Chẳng phục cường long khó quá giang" hơn thế nữa, nếu sợ thì chẳng đến, còn đã đến thì có sợ chi ai ?
Hoằng Đại vuốt râu đắc ý, bằng giọng nói thành thật bảo:
- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đấy, nhưng lão thành thật cho ngươi rõ, đống loạn thạch này là Bàn Long Ô thạch trận, vô số kẻ anh hào, tuấn kiệt vào rồi chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra.
Cừu Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:
- Tiếc thay, chỉ vì ngươi chưa gặp phải kẻ chân chánh anh hùng hào kiệt.
Hoằng Đại nghiêm sắc mặt bảo:
- Nếu Long Hổ sơn không có đạo pháp chánh truyền thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám tùy ý đòi thuế, hay giá lâm ; thì ngươi cũng nên dằn lòng mà suy nghĩ lại !
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hét:
- Đừng vọng tưởng, trước khi ta đến đây lòng hằng ngưỡng mộ Long Hổ Sơn là chốn uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đỉnh rồi ... ha ... ha ...
- Có gì ngươi cứ nói ?
- Thấy mặt chẳng bằng nghe tên, khiến ta quá buồn cười, quá thất vọng
- Ngươi cứ thẳng thắn giáng tiếp ... lão xin nghe ?
Cừu Thiên Hiệp đằng hắng một tiếng, lạnh lùng bảo tiếp:
- Cừu mỗ gặp toàn là:
Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thủ đoạn vặt ... Ha ...
Ha ? Uổng mang cái danh vay bợ với đời ! ...
Hoằng Đại giận run, tay hữu giơ như ý, chỉ vào Hoàn Phong quái hét bảo:
- Thủ sơn lui khỏi ô ... mau !
Hoàn Phong quái cúi đầu tuân mạng, hắn liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp cười nhạt bảo:
- Cũng tại ngươi tự chiêu kỳ họa Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời bỗng thấy Hoằng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xỏa đầy xuống mặt, tay tả

giơ cao cá chuông lạc lắc mạnh:
- Đinh đinh ! Đong đong ...
Tiếng "đinh đong" vang lên trầm bỗng, lão lại đưa cây "Thiết như ý" quậy một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:
- Án lặc xá lặc xá ... da nà.. mễ rế " Những tiếng thần chú rất quái dị, theo "Thiết như ý" chỉ vào một gò hướng Tây, lập tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dần dần bảy cái gò kia cũng bốc khói từ từ, tiếng thần chú "á rặc" niệm càng nhanh, hơi khói càng bốc lên mãnh liệt.
Giữa lúc, Cừu Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự blến hóa, thì Hoằng Đại đã ẩn vào lớp khói lờ mờ, chừng giật mình kinh tỉnh, Cừu Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:
- Yêu đạo ngươi có chạy đường trời:
Tiếng nói vừa dứt, thl Hoằng Đại đã biến mất, tiếp theo đấy một trận gió mát rượt thổi tới ào ạt, như bóng quỷ chuyển hình.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, kêu to:
- Nguy mất Vừa hét. vừa cử song chưởng đẩy ra một chlêu đỡ luồng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tấn công.
Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người, Cừu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấy cách đấy năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng lờ mờ, có hai điểm lửa tí hon như cặp mắt mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đấy là hai tên tlểu đồng xách lồng đèn "Khí phong phong hộ vệ bên mình Hoằng Đại pháp sư.
Cừu Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước đuổi theo bóng đen vừa kêu to:
- Ối chao ! Chính ... hắn !
Đúng như sự ước đoán, dưới ánh đèn mờ chằng những có hai tên tiểu đồng, mà có cả "Hoằng Đại pháp sư" Cừu Thiên Hiệp phóng mình vọt tới lần nữa, nhưng chàng đã thất vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:
- Ối Một tiếng kêu hốt hoảng và đau đớn, vi ... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, xuýt ngã quỵ, chàng ngẩn mặt lên bóng người và ánh đèn đã biến mất tự bao giờ.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:
- Hoằng Đại ! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hầu tiếp ngươi !
Chàng vừa nói dứt, bóng đèn lại xuất hiện lờ mờ bên hữu nhanh như

chớp chàng rún mình vượt đuổi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xê dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hổ phách gọi rằng không phút nào rời nhau.
Cừu Thiên Hiệp không nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm ngay ngọn đèn lồng đáp xuống.
- Húy ! Hà ... hà ... hà !
Tiếng cười lảnh lót, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiếng của Hoằng Đại pháp sư.
Cừu Thiên Hiệp giận lồng lên như hổ đói, lớn tiếng hét:
- Hoằng Đại có giỏi hiện ra đãy, đừng giở trò yêu mị Hoằng Đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bằng giọng nói âm trầm quát bảo:
- Cừu Thiên Hiệp ! Bổn tọa đứng đây này ngươi có tài bộ gì ... hãy giở ra xem ...
Cừu Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoằng Đại pháp sư.
- Bình !
Một tiếng nổi lên khô khan, Cừu Thiên Hiệp vấp phải gờ đất té ngửa, chàng cố gượng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoằng Đại và hai tên tiểu đồng đã biến mất tự bao giờ Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đổ liên hồi:
- Đing ... đong !
Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí khiến Cừu Thiên Hiệp rúng động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng cố gượng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừa xuất hiện, hai bóng đèn như luồng quỷ ảnh thoạt ẩn thoạt hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cừu Thiên Hiệp lồng lộn như hổ đói, hơi dồn dập mồ hôi toát ra như tắm.
Cừu Thiên Hiệp mang trong mình một thân huyền công vô thượng, cái thế nội công lại thêm mấy độ kỳ duyên, học qua đủ bí tuyệt thế mà lại bị khốn trên vuông đất không đầy nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường !
Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đang hốt hoảng mơ hồ, lại nghe "Hoằng Đại pháp sư" cất tiếng trầm bảo nhẹ bên trái - Cừu Thiên Hiệp "Ngũ lôi chánh phù" của bổn sơn ngươi có cất giấu nơi đâu ?
Mau mau cung khai sự thật, nếu không ngươi sẻ khốn khó tại đây đến muôn kiếp ngàn đời ! Bàn Long trận ... có lối vào chẳng lối ra ... ha ha !
Cừu Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tối hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bằng giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo chớ lắm lời ! Trận loạn thạch của ngươi, chẳng phải là chảo dầu sôi, rừng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ ngươi đâu ...
Hoằng Đại lại lạnh lùng cướp lời:
- Tuy chẳng phải chảo dầu rừng lửa, nhưng đủ sức bức ngươi chết đói giữa trận đồ !
Cừu Thiên Hiệp gầm lên ầm ĩ:
- Yêu đạo ! Tiểu gia dù chết ... vẫn không phục thủ đoạn tà ma của ngươi đâu ?
Hoằng Đại phá lên cười to bảo:
- Bổn tọa không cần người bái phục, mà bổn tọa chỉ cần lấy lại Ngũ lôi thánh phù" mà thôi !
Cừu Thiên Hiệp vội ngồi lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chép miệng nhủ thầm:
- Đây là phương pháp "Thâu nhanh thuật" của những tay gian đạo sĩ, muốn hóa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng. là ... là thoát khỏi ô loạn thạch này !
Giữ lúc nguy cơ, thần trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngồi yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, chàng vận đạo chân ngươi, khai thông ý niệm quáng nhãn, quáng nhĩ, quáng tỉ, dần dần hơi thở điều hòa, tinh thần cùng phấn khởi và tươi tỉnh hơn lên.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 76
Bàn Long Trân Vây Cừu Thiên Hiệp
Lệnh Thiên Sư Bất Ý Bị Giam

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mấy ngôi mộ đá giải khói trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa Đông, khiến người ta mở mắt mà không trông thấy gì cả, chỉ nhìn được lờ mờ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoảng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sầu mây thảm bóngmy hiện trập trùng ...
Lại thêm giữa bầu khói đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rỉ não nùng, lúc bỗng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cừu Thiên Hiệp gượng ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luồng nội lực chân ngươn để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần ... hầu trấn tỉnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng chàng đã lầm ... vì chàng cố định tâm bấy nhiêu, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuấy phá bấy nhiêu không tài nào chế ngự được.
Nhiều làn gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết tỉ tê, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cõi Cửu U địa ngục nghe gặp loài quỷ khóc ma than ...
Cừu Thiên Hiệp không thể nén lòng ngồi lâu được nữa, chàng nghiến răng ken két, đứng phắt dậy, buộc miệng quát to như sấm nổ:
- Yêu đạo ta quyết liều mạng với ngươi Vừa hét dứt thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nhắm ngay gò mả giả đánh mạnh một chưởng:
- Bùng !
Một tiếng nổ long trời, gò mả đá bị luồng kình phong đánh cực mạng, biến ra vô số đá vụn bốc bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.
Đối với ngọn chưởng phong ấy chẳng có kết quả gì, lại thêm khói nồng xong lên gay gắt hơn trước:
Cừu Thiên Hiệp vốn biết. Hoằng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quỷ phù. Nếu là thuật pháp của bọn "Mao sơn đạo sì" thì lấy động chế tịnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kế tiếp:
- Ầm ... Đùng !
Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bể ra muôn khối, và bốc bay ào ào như vũ bão mưa sa ... nhưng đã hoài công vô ích, vầng khói trắng vẫn đùn lên cuồn cuộn, bốc mờ cả mắt Cừu Thiên Hiệp.
Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoằng Đại pháp sư phá lên cười lanh lảnh, bằng giọng nói chát óc kinh hồn, truyền theo làn khói mỏng !
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi có nhiều khí lực đấy, "Loạn thạch trận" cúa bổn tọa đâu sợ man khí lực của ngươi đâu ? Ha ha ha !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như bầm dập can trường. tim óc gần nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không thấy được hình đối phương ở đâu ?
Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào !
Cừu Thiên Hiệp phẫn hận như điên dại tung một loạt bốn, năm chưởng

ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đối phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuồn cuộn, thực là uổng phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.
Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đà tiêu tan ra mây khói. Lòng tin đà mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niềm phiền não, sầu hận, nổi nóng bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chàng lại nghĩ ba bên bốn bề đều có hố sâu, nhưng không rõ hố sâu, nhưng không rõ hố sâu ở đâu ... mà bước tránh.. Lúc bấy giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chàng lại nghĩ lẩn thẩn, bèn chép miệng lẩm bẩm:
- Hừ ! Ta hiểu rồi ... Nhưng gò loạn thạch này nhứt định là không phải trận quỷ có bùa ma, "Mê tông trận pháp". Mà chính là "Bát quái trận" của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được "SANH" môn là thoát khốn, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngọ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng. Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận đồ.. ! Cừu Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động, bất kể sa mù dầy mịch, gió khói trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây, Nam, Bắc gì cả, mà chỉ nhắm chạy bừa ra ngoài.
Không ngờ ý tưởng lẩn thẩn của chàng lại đúng với sự thật.
Hoằng Đại pháp sư đối với "Loạn thạch trận" là chính "hắn" mô phỏng theo "Bát quái trận" đồ của Gia Cát Võ Hầu, nhưng hắn chỉ lập lại một phần ba mà thôi Nguyên vì, Hớn Thọ thừa tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyến, song chỉ chừa ra sáu mươi ba cửa "SANH" môn còn lạ là tử lộ. Muốn thoát khỏi trận này phải thuộc huyền vi dịch số, bảy bước tới, tám bước lui, sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế mà tiến mới tìm được sanh môn ... thoát khỏi trận, đấy là chưa kể bước đi phải án theo tí ngọ trường cước mẹo dậu thối bô.... nữa là Nhưng "Loạn thạch trận" chỉ lấy một phần ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoằng Đại pháp sư gọi binh ma tướng quỷ, thần núi Long Hổ xuống gìn giữ trận, che án cả mắt người, không cho trông thấy cửa Sanh môn.
Vì thế Cừu Thiên Hiệp chạy xồng xộc như hổ đói, suốt một canh vẫn không tìm thấy lối ra, mồ hôi thi nhau chảy như suối đổ ướt cả áo quần chàng đã bắt đầu thấm mệt phá lên thở hồng hộc ...

Ngaylúc ấy, bỗng nghe tiếng tù và rít lên “ù u” vang dậy.
Tiếp theo đấy, phía bên hữu bỗng nghe Hoằng Đại pháp sư rống to lên:
- Có gì thế ?
Bổng hai điểm sáng xanh như mắt mèo, chợt lóe lên nhấp nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:.
- Thượng bẩm pháp sư, đấy là tiếng Lô dịch "Báo động" ... chứ không phải loạn còi thường !
Cừu Thiên, Hiệp đang mờ mệt trgng vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng "báo động" lấy làm kinh ngạc bồi hồi, chàng vội đứng dừng lại lắng tại nghe ngóng những lời đối thoại bên ngoài.
Hoằng Đại pháp sư lại nhanh miệng nói tiếp:
- Mau ! Mau ra ngoài ô xem xét Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gấp rút kêu lên hốt hoảng:
- Pháp sư, pháp sư ! Có biến ... nguy mất !
Hoằng Đại thất kinh kêu lên:
- Gì thế ?
- Có người lọt vào "Đẫu Ngưu Cung" Hoằng Đại kêu lên tiếng "A" kinh ngạc bằng giọng nói hốt hoảng hỏi nhanh:
- Ai ? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa ... ai đã vào Đẩu Ngươn cung ?
Giọng no l tên thủ ha run rẫy, líu lưỡi trả lời:
- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lẽn vào Đẩu Ngươn cung bắt cóc lệnh thiên sự. Hoằng Đại kêu lên hốt hoảng hỏi:
- Ngươi bảo sao ?
- Lệnh thiên sư bị cô gái cưỡng bách bắt đi.
- Thế các ngươi làm gì ? Toàn là phường ăn hại - Tiểu nhân trở tay không kịp, chừng biết rõ thì lệnh Thiên Sư còn trong tay cô gái, chúng tôi không dám vọng động, vì thế ... _ - Hừm ? Thế bọn chúng còn những ai nữa ? Chúng chạy mất cả rồi ư ?
- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả !
Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A ...
Kinh ngạc, thật là một việc xuất kỳ bất ý.
Hoằng Đại pháp sư kinh ngạc không kém, tay hữu vẫy nhẹ thiết như ý chỉ vào khoảng không:
Soạt ... ù Một luồng khói đục như sữa, tỏa cuộn ra đầy đất ...
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấy rõ bóng Hoằng Đại vội phóng mình chộp tới ...
Nhưng khói trắng cuộn dầy, bóng người vụt biến mất, hai tay chàng

chộp mạnh vào khoảng không, vấy phải cái gò loạn thạch ... suýt té ngã ...
Ngay lúc đó, một tiếng hét lanh lảnh từ xa vang dội lại như chim hoàng rời cốc, nhưng đượm giọng giận dữ - Long Hổ sơn là cái quái gì ? Bản cô nương không tin các ngươi cầm ma bắt quỷ được !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tiếng nói rất quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buộc miệng hét cực to:
- Như Ngọc ! Như Ngọc ta ở đây này !
Nhan Như Ngọc cảm động hét to:.
- Thiên Hiệp ! Chớ loạn, hãy can đảm lên !
- A !
Một tiếng hét vang lên thê thảm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.
Hoằng Đại pháp sư thét lên lanh lảnh hỏi:
- Nàng là ai ?
Nhan Như Ngọc gắt lên the thé:
- Đạo sĩ gàn ! Chưởng nhãn pháp của ngươi không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đẩu Ngươn cung chỉ có Vân Phong vụ tòa mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá ... nhiều ...
- Soạt ! Vút !
Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hồng quang lại nổi.
Sa mù thoạt mất bầu không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.
Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ốm như que củi, thân mình lão đạo run lên bần bật như sốt rét nàng đứng an nhiên trên gò đá cách Cừu Thiên Hiệp độ một trượng.
Nhan Như Ngọc nhìn thấy mồ hôi nhuộm đầy áo Cừu Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luốc tay chân dính đầy bùn đất, bất giác phá lên cười hi hi nói:
- Thiên Hiệp ! Ngươi nô đùa gì quá thế ? Hãy nhìn lại mình ngươi thử xem !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mẩy, bất giác thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên, đáp nhỏ:
- Ta chẳng rõ vì sao ? Như Ngọc ... nàng hãy cẩn thận Lúc này, Hoằng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.
Nhan Như Ngọc nhĩn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười - Ngươi hãy yên tâm ! Nếu tên "Hoằng" nhích động một tí, thì ta sẽ cưa cổ vị địa thiền sư của hắn ngay tức khắc !

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vút hổ bấu mạnh vào cổ đạo sĩ bằng giọng nói chanh chua khắc bạc, bảo:
- Lão đạo ? Ngươi mau truyền chỉ gọi tên Thanh ngưu không được báo động nữa.
Lão Thiên Sư thất thế lại bị cái quấu điếng người, nên lập cập bảo nhỏ:
- Pháp ... sự. Hoằng ... Ối chao ! Mau ... mau ...
Hoằng Đại đau lòng xót dạ, đưa thiết như ý chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc. vừa run rẫy, nói với lão đạo:
- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá ...
Hắn lại quay nói với Nhan Như Ngọc:
- Tiểu yêu nữ ! Ngươi muốn vuốt râu cọp hay sao ?
Lão Thiên Sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp chặt cứng thêm nữa. Lão kêu rống lên thêm thảm:
- Ối chao ? ái, ôi !
Nhiều tiếng kêu rống vang lên bất tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám không còn một tia máu, thân mình lão run lên bần bật một cách đáng thương. Đường đường vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hạ.
Hoằng Đại pháp sư kêu rống triền miên, cây thiết như ý mất đi vẻ bóng lộn, chỉ vì trận Bàn long thạch đã biến mất vầng sa mù không còn tái hiện ta nữa, hắn giận sôi lên sùng sục rống cực to:
- Sơn nhân, thần vụ đâu ?
Vừa hét, vừa nhìn cây thiết như ý bỗng nhiên hắn tỉnh ngộ trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc rống to lên:
- Yêu nữ ! Thảo nào ngươi vào Đẩu Ngươn cung lại thông qua được "Vân Phong vụ tỏa" chỉ vì thân mình nhơ nhớp của ngươi ! Đại hại chết đạo pháp lại còn đuổi cả sơn thần của ta ! Yêu đạo ! Yêu nữ ! Ta quyết giết ngươi ...
Nhan Như Ngọc tự biết thân mình đang ô uế, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấu hổ nên nổi nóng, tay hữu nắm chặt "Lão Thiên Sư" thẳng tay ném mạng vào người Cừu Thiên Hiệp đồng thời rống lên lanh lảnh:
- Phiền ngươi chịu khó giữ chặt "lão ròm", để ta giết tên dẫn "Trâu" hống hách này.
Vừa hét dứt, nàng không kịp tuốt kiếm ra giao đấu, chỉ rùn người xuống đẩy nhanh ra ngọc chưởng nhắm ngay Hoằng Đại pháp sư kích mạnh tới.
- Reng ! Reng !
Thân hình to lớn như đại bàng của Hoằng Đại pháp sư tung mạnh lên

cao hằng trượng, chiếc chuông lục lạc gọi hồn vang lên theo nhịp bước của hắn kêu "rổng rảng" tựa hồ như hắn thấy động thủ bất tiện, nên nhảy tránh rất tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.
- Ầm !
Một tiếng nổ long trời lở đất, hàng ngàn khối đá lớn nhỏ bốc lên cao, lại biến tỏa xuống đất như cơn mưa tuyết.
Nhan Như Ngọc đẩy một chưởng đánh tan mộ đá to, lửa giận càng bốc lên ngùn ngụt, nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, chiếc bóng trắng lao vút nhắm ngay lối bước của Hoằng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồng thời nàng hét lên lanh lảnh:
- Yêu đạo ! Ngươi có chạy đường trời.
Hoằng Đại pháp sư giơ cao thiết như ý vẫn mạnh vào khoảng không hét lớn:
- Thủ sơn thần ở đâu ?
Tiếng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:
- Vút ! Soạt !
Hai đạo kình phong nổi lên, phá vẹt không gian bay vọt đến.
Hoàn Phong quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đâu, mà hiện thân thực cấp kỳ.
Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiếng bẩm:
- Tiện chức vẫn chờ tại đây !
Hoằng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét bảo:
- Các ngươi mau thu phục con yêu nữ cho ta.
- Chúng tôi ... xin tuân pháp chỉ !
Tên Kim giáp lực sĩ cùng Hoàn Phong quái đồng ứng tiếng tuân mệnh. Cả hai tuốt nhanh binh khí nhắm ngay Nhan Như Ngọc xông tới tấn công.
Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắt "Bàn long luyện xích" chỉ đổi một chiêu thế mới mẻ hơn.
Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay vũ lộng song chùy "Tử kim trụy", nhìn thấy hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bốn, năm mươi cân dư, hắn múa đôi chùy sắt vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồng thời cao giọng rống lên như hổ đói:
- Yêu nữ chớ hung hăng, hãy tiếp "Kim giáp thần" một vài chùy.
Chiêu thế rất trầm nặng, người hung, lực bạo xuất thủ như mãnh hổ gặp mồi.

Lúc bấy giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắng, làm sao dám đưa ra ứng thế tiếp chiêu, nàng chỉ uốn nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của Kim giáp thần, nhanh như chớp một tiếng thét nổi lên:
- Soạt !
Nàng tuốt nhanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu "Thất tinh cao chiếu" thuận đà xạ nhanh xuống thấp, kiếm phong tựa muôn đốm hàn tinh nhắm ngay Thái dương huyệt của Kim giáp thần kích mạnh tới, thật là tinh xảo và nhanh khôn tả.
Kim giáp thần lợi hại không kém, đôi chùy "tử kim trụy" vũ lộng thành một vòng tròn lóe ra ánh hào quan tím nhợt, tả công hữu kích, dùng cương khắc nhu, bức thanh trường kiếm của Nhan Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đồng thời hắn buộc miệng nói to:
- Hãy xem bổ thủ sơn một chùy này nữa.
Vừa hét dứt, song chùy nhanh như gió áp vào tấn công Nhan Như Ngọc, khiến nàng thẹn đỏ mặt, tháo lui mấy bước.
Nguyên, Hồng hoa lệnh chủ lúc xuất thủ quá khinh địch, nàng đoán chắc dối phương sẽ thâu hồi chiêu thế, đỡ lấy kiếm phong lúc ấy nàng sẽ thừa cơ triển khai kiếm pháp hầu chiếm phần thắng lợi trước. Không ngờ vừa xuất thù đã bị đối phương chế phục một cách dễ dàng, nên nàng sượng sùng đỏ mặt tháo lui ra sau mấy bước. Nếu nàng kém nhận xét, liều lĩnh, ắt trường kiếm bị gãy làm hai đoạn.
Giữa lúc Nhan Như Ngọc cắp kiếm tháo lùi, thì phía sau lưng Hoàn Phong quái vũ lộng Bàn long luyện xích, sợi xích sắt biến ra một chiêu "Truy hồn đoạt mệnh" nhắm ngay hông nàng phạt tới, nhanh như chớp đồng thời hắn buộc miệng hét to:
- Xem ngươi chạy đâu cho thoát !
Thực là một chiêu khốc liệt, công kỳ bất ý xuất kỳ vô bị. không ai né tránh kịp !
Cừu Thiện Hiệp đứng một bên, thấy thế cả kinh kêu thất thanh:
- Ấy chết ... Nhan ...
- Toẹt !
Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạt đến mức độ nào chăng nữa cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chôm chổm của sợi xích Bàn long ngoạm phải ...
Thật thế Hoàn Phong quái đưa tay giật mạnh sợi xích Bàn long, ngoạm

bức cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.
Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng "A !" rồi nín bặt. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đối phương dùng binh khí xé rách đến cánh chỏ, nàng nhanh như cánh hồng đảo ngược thân mình ra sau, buộc miệng thét to:
- Ngươi dám đánh lén bản cô nương !
Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong quái kịch mạnh hung hăng tựa hồ điên, bằng một chiêu liều thân thí mạng.
Hoàn Phong quái đắc ý cười ha hả, vũ lộng Bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đối phương đồng thời hắn cao ngạo hét to:
- Yêu nữ ! Ngươi dấn thân vào cõi chết !
Chiếc đầu Bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đối phương, nên Cừu Thiên Hiệp vừa nhát thấy đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiếu thắng ương ngạnh thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị lão Thiên Sư cho nằm xuống đất, thuận tay điểm vào Thụy huyệt, đồng thời buộc miệng nói khẽ:
- Vãn sinh cam thất lễ ?
Vừà nói dứt, chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng nhắm giữa tràng đấu hạ nhanh xuống, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.
Kim giáp thần thấy thế vội múa song chùy vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc công tới.
Cừu Thiên Hiệp thân ngườl chưa xáp đến, mà chiêu thế đã thành, một chưởng cản ngay Kim giáp thần, một chưởng gạt phăng Hoàn Phong quái và buộc miệng gọi:
- Như Ngọc ! Mau thế ta cầm giữ tên chúa trùm này.
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiến đấu vô cùng ác liệt, sự chết của nàng chỉ cách làn tơ kẻ tóc nên Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào, vì thế nàng nhận thấy chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muốn ai tiếp viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lanh lảnh:
- Thiên Hiệp ! Ngươi không cần phải tiếp viện, lui mau !
Vừa hét dứt, nàng rút soạt bên hông thanh trường kiếm thứ hai, nhún mình bước đến giữa tràng, tay tả sử dụng kiếm chiêu cự với Hoàn phong quái, tay hữu tung thế “Phong vũ hồi đồng” lao nhanh mũi kiếm vào yết hầu “Kim giác thần”. Giữa lúc cơn giận lên cao thân kình lực

tóat ra như bốc khói, kiếm chiêu dùng đến mức tuyệt diệu, nên linh xảo và nhanh nhẹn vô cùng.
Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hổ tiếng với lời đồn đãi.
Nhanh đến nổi mắt người trông chẳng kịp, lẹ tựa hồ như ý tưởng lóe trong tim.
Tuyệt diệu như bức họa Huỳnh đình, dưới đời chưa ai sánh kịp.
Hoàn Phong quái vừa nhác thấy cách so gươm, một là biết ngay chiêu kiếm của Nhan Như Ngọc chẳng tầm thường, hai là ỷ lại trong tay mình có sợi Bàn long luyện xích, món binh khí độc đáo không hai, thành thử hắn chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa giơ cao Bàn long xích nhắm ngay đường kiếm của nàng đỡ mạnh.
Riêng Kim giáp thần lại không có ý nghĩ như thế, mà chỉ thấy kiếm phong bay sầm đến trước mặt nhanh nhẹn vô cùng, hắn chưa phân biệt được chiêu kiếm nào của Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp, thì kiếm phong đã đáp ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hắn buộc miệng la lên:
- Ối chao !
Tiếng kêu đau đớn vừa thoát khỏi miệng thân mình hắn quay tròn như con vụ, loạng choạng lùi ra sau lưng mấy bước.
Kim giác thần mặt mày xám ngắt, cạnh bên vai hữu bị vết thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ô l nhuộm ướt cả chiến bào.
Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thắng "Kim giáp thần", nên tinh kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay "kim giáp thần" quay nhanh mình lại tấn công Hoàn Phong quái, đồng thời nàng nhướng mày nhìn Cừu Thiên Hiệp dương dương tự đắc bảo:
- Thiên Hiệp, ta giao tên giáp vàng cho ngươi đấy !
Cừu Thiên Hiệp biết rõ "Hoàn Phong quái" có sợi xích sắt Bàn long rất nên lợi hại, chuyên ngoạm binh khí địch thủ, do đó chàng không tấn công Kim giáp thần mà nhảy vọt đón đầu Hoàn Phong quái và trầm giọng nói như quát:
- Như Ngọc ! Ngươi hãy bắt giữ tên "Kim giác thần" để Hoàn Phong cho ta sửa trị !
Cả hai người không hẹn mà hùa nhau nhảy đến bên mình "Hoàn Phong quái" thân pháp nhanh như hai vì sao lạc.
Hoàn Phong quái hơi ái ngại, nhưng cố can đảm nói to:
- Ta chấp cả hai người tấn công cùng một lượt đấy !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 77
Trong Khi Thất Ý Sa Cơ
Thần Tiên Dưới Thế Mang Nhơ Tiếng Đời

Hoàn Phong quái vừa nói dứt.
Bỗng nhiên phát ra nhiều tiếng gió vù vù thổi đến bên tai, một luồng thổi trên cao, một luồng thổi dưới thấp. Hai bóng người một đen một đỏ hiện nhanh xuống tràng đấu, đồng thời họ cất giọng oang oang hét to:
- Lão Hoàn ! Chúng ta không chiến đấu lẻ loi, ngươi đừng ngại.
Hoàn Phong quái nhận ra đồng bọn, mừng rú lên:
- Hai vị thủ sơn đến rất kịp thời.
Bóng đen là dáng người cao lớn, vừa hạ xuống tràng hắn đã lay động ngọn Kim bôi đao nhắm vào Nhan Như Ngọc cực mạnh, lại lớn tiếng hét:
- Ngạnh đầu ! Hãy tiếp "Bát Hải long vương" vài chiêu thế !
Bóng đỏ dáng người lùn thấp, thân pháp cực nhanh, tay hữu cầm lưỡi tầm sét bằng đồng vũ lộng như đường búa Giảo Kim nhắm ngay đầu Cừu Thiên Hiệp giáng mạnh xuống, đồng thời nặng giọng quát:
- Thiên Lôi sanh sấm sét, tiểu tử, ngươi hãy nếm lưỡi tầm sét đồng cho biết vị ...
Ha ... ha ...
Hai người mới đến, chính là hai vị trong Tứ đại thủ sơn của Long Hổ sơn, tên Phong, Vũ và Lôi Điện. Cả bốn tên sơn thần sống này giở hết toàn lực túa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.
Tuy Long Hổ Sơn không liệt vào giới võ lâm, nhưng bốn tên thủ sơn toàn là danh gia cao thủ, có thể sánh với bọn võ sư gác nhà, hộ viên cao hơn một bậc, luôn cả bọn Đạt quan bảo phiêu cũng khó bì kịp. Chỉ vì bọn chúng là những tay thân công thật học, trong giới võ lâm có thể gọi là võ sư chuyên nghiệp.
Nhan Như Ngọc thấy bọn chúng ba người lại thêm "Kim giáp thần" không kể bị thương cũng hùa ra công kích, nàng tức giận như điên, hai tay lay động song kiếm ào ào, không thối nửa bước, chẳng nhường một ly, kiếm phong biến tỏa hai đạo ngân quang trắng như hoa tuyết bung tỏa khắp tràng, từ xa bức đến gần, mỗi chiêu đều lợi hại, nàng quay

nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay trắng, bèn lo ngại hét lên:
- Ngốc ... Ơi ! Người ta liều thí mạng giết ngươi, mà ngươi chờ chết được à ?
Cừu Thiên Hiệp chẳng rõ nàng muốn gì, nên lớn tiếng lặp lại:
- Như Ngọc ! Nàng nói gì ? Ai ? Thực tại hạ ...
Nhan Như Ngọc bực mình nói như hét:
- Thiên Hiệp, ngươi tạo kiếm để làm gì ?
Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên:
- À ! Dùng kiếm ... ?
- Hừm, còn đợi gì nữa chứ ?
Cừu Thiên Hiệp tự cười thẹn lấy mình, bèn cao giọng nói thật to:
- Phải đấy ! Đúng ... hãy xem chiêu kiếm của ta.
Vừa nói dứt, tay hữu chàng lóe ra ánh kim quang vàng hực, chói sáng cả ô loạn thạch.
"Khô trúc thánh kiếm" rời khỏi vỏ, như con rồng vàng múa vút, tô điểm cho Cừu Thiên Hiệp oai phong lẫm liệt, hạo khí mờ trời. Nhưng thấy chàng chưa phân kiếm quyết, đôi chân chỉ đạp mạnh chiêu "Lôi hành cửu chuyển", thân hình như làn khói.
Trúc kiếm tựa cầu vồng, chỉ chớp mắt đã bức gần bên "Bát Hải long vương", chàng buộc miệng quát to như sấm:
- Lui ngay !
Đạo kim quang chớp ngời, "vút" một tiếng nhẹ đã phá không khí bay xẹt tới.
- Choeng !
Hai tiếng sắt giao nhau, phát lên tiếng rít lạnh người. Thanh Kim bối đao trên tay Bát Hải long vương bị ngọn Trúc kiếm chém gãy làm hai đoạn, phần mũi văng lên cao vút tận ngoài xa, phần cán còn giữ chặt trên tay. Sự việc xảy ra trong chớp mắt, khiến hắn kêu rú lên một tiếng "á" hãi hùng, và lảo đảo tháo lui mấy trượng.
Hoàn Phong quái thấy thế, lớn tiếng gọi hai tên đồng bọn:
- Các ngươi hãy cẩn thận đề phòng ... "trúc kiếm" rất lợi hại, mau thối ...
Hắn chưa kịp dứt lời đã nghe một tiếng:
"kẻng" nổi lên xé mang tai, luồng kình phong phát ra tiếng rít như xé lụa. Trái Kim chùy của Kim giáp thần bị Trúc kiếm tiện ngang, đầu chùy văng lên cao quay lồng lộn như trái cầu tím, rơi nhanh xuống đất cách đầy ba trượng xa, kêu lên một tiếng:

- Bung !
Đầu chùy lăn lông lốc và rơi tỏm xuống triền núi, luôn cả chủ nhân là Kim giáp thần vì mất thăng bằng nên té nằm sóng sượt bên gò loạn thạch.
Ngay lúc ấy, Nhan Như Ngọc bỗng kêu lên hốt hoảng:
- Ối chao ! Ngươi để tên Quỷ Thiên Sư ở đâu ?
Cừu Thiên Hiệp nhanh miệng đáp:
- Ta đã điểm Thụy ...
Chàng chưa kịp nói hết lời, chợt thấy Hoằng Đại pháp sư tung mình nhảy vọt, hắn bế chặt lão Thiên Sư vào lòng từ bên trong Ô loạn thạch, nhắm bên ngoài chạy lăng căng cuống quýt.
Nhan Như Ngọc thâu hồi chiêu kiếm, bỏ mặc Hoàn Phong quái, tung mình nhảy vọt lên cao, vừa buộc miệng gào to:
- Thiên Hiệp ! Chớ để hắn thoát thân ! Hãy đuổi theo mau !
Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy một chưởng bức Thiên lôi tránh tháo luùi ra sau bảy, tám bước, nhanh như tia chớp, chiêu thế "Lôi hành cửu chuyển" chuyển đạp mạnh hai chân, tung người đáp xuống trước mặt "Hoằng Đại pháp sư" nhanh hơn làn mi khép mở, ngọn cỏ gió đùa.
Chàng giơ tay lên cản lộ, trầm giọng quát to:
- Khoan đi đã !
Hoằng Đại pháp sư hơi tái mặt, hai tay hắn phải giữ lão Thiên Sư không còn cách nào khác chống đỡ được, chỉ mỉm cười nhạt hỏi:
- Ngươi tính sao đây ?
Bấy giờ, Nhan Như Ngọc đã bước đến nơi, nàng bĩu môi cười nhạt bảo:
- Sẽ hủy diệt đời ngươi, một tên dắt trâu ! Một đạo sĩ gàn.
Vừa nói dứt, nàng giờ cao trường kiếm toan chém xuống một nhát.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, bước nhanh tới cản Nhan Như Ngọc và mỉm cười dịu giọng:
- Không ! Không nên xử sự như thế ... ! Chúng ta không nên có ác ý như thế này !
Hoằng Đại pháp sư nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói uy nghi trầm nặng hỏi:
- Tại sao các ngươi đuổi đến tận cùng như thế ? Các ngươi nên biết: Thiên Sư là do Hoàng đế sắc phong, có lịch sử nối truyền hàng mấy trăm năm nay. Lệnh Thiên Sư là đạo môn chí tôn, một đời thánh triết tiên hiền, đâu có phải để cho các ngươi khinh mạt.
Nhan Như Ngọc nhếch môi cười xòa, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Hay nhỉ ! Chức vụ hàm phong dành riêng cho hạng người mua quan bán tước, đối với bản cô nương chẳng có giá trị gì cả Cừu Thiên Hiệp sợ cả hai nổi nóng quá lời bèn lớn tiếng phần trần:
- Hoằng Đại pháp sư ! Một đời thánh triết tiên hiền càng tốt, hoàng đế sắc phong càng quý chứ sao ? Nhưng chúng tôi chẳng liên hệ hay quản tới thanh dự của đạo am, song chúng tôi lại đây chỉ vì pháp sư "Hoàn Phong quái" triệu mời đến ước hội kia mà.
Hoằng Đại pháp sư làm ra vẻ trang trọng gật gù bảo:
- À ... ạ ! Ta với ngươi đến đây, chỉ vì câu chuyện Ngũ lôi chánh phù.
- Chúng tôi cũng hiểu thế.
Hoằng Đại cau mày, nghiêm giọng hỏi:
- Đa tạ ! Hóa ra hai vị đến giao hoàn cho bổn sơn Ngũ lôi chánh phù ư ?
Cừu Thiên Hiệp nghe câu nói của lão vừa thắt chặt vừa buột lỏng bèn nổi xung hét to:
- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, từ thuở sơ sanh đeến giờ chưa bước chân đến góc Long Hổ sơn, thì có thấy biết Ngũ lội, lục lôi chánh phù ra thế nào đâu ?
Hoằng Đại trầm giọng tiếp lời:
- Nhưng còn để lại bút tích ...
- Chẳng phải Cừu Thiên Hiệp này viết ra.
Hoằng Đại pháp sư nhếch môi cười khi tỏ vẻ lạnh lùng gay gắt.
Cừu Thiên Hiệp dửng ngược đôi mày lưỡi kiếm, quắc mắt nhìn vào mặt Hoằng Đại, bằng giọng nói trầm trầm quát bảo:
- Chẳng nên cười gay, lãnh đạm ! Hoằng Đại ! Ngươi hãy nói, tại sao Cừu mỗ thanh minh đã nhiều mà ngươi vẫn khắc khe cay nghiệt ?
Hoằng Đại pháp sư, chính ngươi là kẻ gieo gió, thì chớ trách gặt bão nhé.
Hoằng Đại pháp sư cau mày, giả bộ không hiểu, hỏi vặn lại:
- Ngươi nói ta gieo gió à ?
Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, đưa tay chỉ vào bốn tên "Tứ đại thủ sơn" nhếch môi cười nhạt nói:
- Ngươi nhận thấy đó chứ ! Bọn chúng nó hung hăng ra mặt giương đôi mắt hổ chực nuốt sống người nếu ngươi không ra lệnh thì bọn chúng đâu dám liều mạng như thế.
Hoằng Đại pháp sư hơi xám mặt, song gượng cãi lý, hét lên ầm ĩ:
- Cũng tại bọn ngươi xuống tay trước !

Cừu Thiên Hiệp giận xanh mặt, bằng giọng nói âm trầm gắt:
- Do chúng tôi xuống tay trước ? Hừ ... sao nngươi nói vô lý thế ? Lúc Cừu mỗ vừa đặt chân lên Long Hổ sơn vốn có ý tìm các ngươi biện bạch vu thanh minh, câu chuyện Ngũ lôi chánh phù đối với ta tuyệt không quan hệ.
Hoằng Đại pháp sư cao giọng tiếp lời:
- Có lẽ nào ta bịa ra hô mất, để đem giấu nơi nào hay sao ? Để chúng tôi chịu cái ảnh hưởng tự mình đầu độc lấy mình ư ?
- Cừu mỗ thật không biết đến vấn đề ấy.
- Vậy ý ngươi nghĩ sao về câu chuyện Ngũ lôi chánh phù.
- Nghĩ là:
Cừu Thiên Hiệp này mắc phải cái vạ gió ! Chứ không lưu ý mảy may đến Ngũ lôi chánh phù. Mất phù thì các ngươi cố gắng mà tìm, lựa là hỏi ý kiến người khác ?
- Ta biết tìm nơi đâu ?
Nhan Như Ngọc nghe qua, ôm bụng cười ngặt ngoẹo, nàng cất tiếng êm dịu, song chẳng kém chanh chua nói tiếp:
- Tìm phù dễ lắm ! Các ngươi hãy hợp nhau trước bàn thờ tam thanh giáo, chân đạp đầu la, miệng đọc thần chú cầu thần khiến quỷ, chúng hiện lên mách bảo cho.
Hoằng Đại pháp sư thẹn đỏ mặt, cúi đầu rủa lẩm bẩm, song chẳng dám lớn lời gây sự.
Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ mực thường, không tỏ vẻ nhạo báng, chỉ nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Hoằng Đại ! Hiện giờ ngươi tính sao ? Có ý kiến gì không ? Chúng tôi phải rời nơi đây chứ Hoằng Đại pháp sư cau mày nặng giọng:
- Riêng ngươi có ý kiến gì ? Ngươi muốn gì ?
Cừu Thiên Hiệp không đáp vội, tay hữu dốc ngược Trúc kiếm bật một vòng cung tóe lửa, bằng giọng nói oai nghi quát như sấm nổ:
- Cừu mỗ không muốn động võ ! Chỉ vì muốn ra khỏi đây, nên quyết liều thân thí mạng giở ra những đường gươm tuyệt kỷ. Người của Long Hổ sơn muốn cản tại hạ lại ...
Hừ ... chỉ sợ cản trở không được mà trái lại còn hủy danh dự ngàn đời danh sơn tạo thêm sát kiếp ... ha ha !
Vừa nói dứt, chàng giương đôi mắt tròn xoe quét rọi từng người một, từ Hoằng Đại đến Phong, Lôi, Vũ, Điện, bốn tên thủ sơn thần hằng tia mắt lạnh bức người, long lanh như bích ngọc ...

Hoằng Đại pháp sư khó chịu, cau đôi mày thưa trọn tròng mắt đục, lạnh lùng nói:
- Chưa chắc ! Long Hổ sơn đâu phải là nơi ngươi tự tiện hoành hành.
Cừu Thiên Hiệp không muốn kéo dài sự đấu khẩu này, chỉ vì chàng nhận thấy Hoằng Đại pháp sư nói cho có chuyện, để bớt ngượng ngùng trước đám thuộc nhân, chứ thật ra gương mặt hắn đượm đây vẻ khinh tâm tán đởm lắm rồi. Do đó, khí giận cũng giảm lần, chàng bèn điềm đạm nói thêm:
- Tại hạ lấy lẽ thường mà nói, câu chuyện lá bùa Nguũ lôi các ngươi hãy tự động đi tìm lấy, nhưng mà giữa lúc chúng tôi hành tẩu giang hồ, có thể vì các ngươi mà tìm kiếm giúp may ra được tia hy vọng nào chăng. Còn câu chuyện hôm nay, theo ý Cừu mỗ nên hủy bỏ đến đây là chấm dứt. Pháp sư nghĩ thế nào ?
Hoằng Đại pháp sư cúi đầu nghĩ ngợi, lâu lắm chẳng thốt ra lời.
Nhan Như Ngọc không nhẫn nại được, bèn gay gắt hỏi to:
- Trả lời đi chứ ! Thế nào ? Sao ngươi rụt đầu như ô quy, chẳng dám lúc ra để thở à ?
Tứ đại thủ sơn nghe nàng nhục mạ pháp sư. Tất cả đều nổi giận xung thiên, đồng bước chân đến trước mặt Nhan Như Ngọc, rống lên như sấm:
- Ngạnh đầu ! Không được vô lễ.
Nhan Như Ngọc cả giận mắng to:
- Phường vô dụng ! Đã là bại tướng còn lắm lời cao ngạo được ư ?
Nói xong nàng tuốt "soạt" trường kiếm ra khỏi vỏ, cứ thế toan tấn công.
Cừu Thiên Hiệp bước nhanh tới cản lại, bảo:
- Như Ngọc ! Không nên ...
Nhan Như Ngọc biến sắc, trầm giọng hỏi:
- Thiên Hiệp ! Ngươi có nghe bọn chúng lớn tiếng mắng ta đấy không ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, bằng giọng điềm đạm bảo:
- Như Ngọc ! Nàng cãi lý với bọn vô tài có ích lợi gì, nàng đã hơn bọn chúng quá nhiều rồi.
Nhan Như Ngọc hơi thẹn, vội tra gươm vào vỏ cúi đầu nín lặng.
Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm sắc mặt, nhìn Hoằng Đại pháp sư gằng từng tiếng một bảo:
- Họa may phước đều do câu nói của ngươi mà ra ! Thế nào, ngươi có đồng ý bỏ qua việc này không ? Nói mau !

Ngay lúc ấy, Hoằng Đại pháp sư đang bồng lão Thiên Sư trên tay, vì Hoằng Đại đã sớm giải Thụy huyệt cho lão, chẳng đợi Hoằng Đại lên tiếng vị Thiên Sư già nua chép miệng bảo khẽ:
- Hãy để khách ra về ... pháp sư ạ !
Hoằng Đại pháp sư chớp nhanh đôi mắt, để lộ tia buồn khó tả, run giọng hỏi lại:
- Còn ... câu chuyện ... Ngũ lôi ... ?
Lão Thiên Sư khẽ lắc đầu, bảo qua hơi thở:
- Hãy buông ta ra !
Hoằng Đại không dám chậm trễ, khom mình đặt lão Thiên Sư ngồi nhẹ xuống đất.
Bỗng nhiên, lão Thiên Sư gượng đứng dậy, lần ra giữa tràng đấu, quỳ gối ngay xuống, hai tay chắp trên ngực, đôi mắt chan hòa những giọt lệ nóng buoốt.
Hoằng Đại pháp sư, Tư đại thủ sơn trông thấy thất kinh, cả năm người chẳng hẹn đồng quỳ xuống một lượt.
Cừu Thiên Hiệp giật mình nhảy qua sang một bên né tránh, đồng thời buộc miệng hỏi to:
- Thiên Sư ! Việc gì thế ?
Lão Thiên Sư không trả lời, đôi mắt ngước lên nhìn vào cõi hư không vô tận, hai tay vòng trước trán, lẩm bẩm khấn nguyện:
- Cần Cừu thiên chí tôn ngọc hoàng, Ngươn Thi đạo tổ thiên tôn, linh ứng chứng minh lời thệ nguyện của đệ tử. Đệ tử vô tài vô đức, không gìn giữ được bửu phù, một kỳ trân của mấy đời tổ sư gia để lại, ngày nay đệ tử tự nguyện xỏa tóc bỏ mũ để chuộc lại lỗi lầm tội nghiệt ! Cầu trời tha thứ và ban hồng ân cho mọi người.
Vừa nguyện xong, lão cúi đầu lạy về hướng Đông bảy lạy, tay tả đưa lên gở chiếc mũ tiêu diêu, tay hữu với một cái búi tóc. Mái tóc trắng phiêu bồng xỏa xuống ngang vai, gương mặt đạo nhăn cằn cỗi, lại nhăn thêm vì đau đớn bồi hồi bàn tay gầy guộc chỏi nhanh hai gối khẳng khiu gượng đứng dậy.
Lão Thiên Sư vừa gượng đứng vững, hai tay chắp tay miệng niệm chú huỳnh đình:
Tiên thiên Ngươn thủy đạo pháp thiên tôn Thánh bất khả vi, công bất khả nghị.
Vô vi cư thái cực chi tiền Hữu thủy siêu quần chơn chi thượng Tam thanh giáo chủ ... chí cực ... huyền hư Giọng tụng trầm trầm vang lên,

lão sư cúi đầu nhìn đất, hai chân bước lần ra ngoài ô loạn thạch, không quay đầu lại nhìn, bảo một ai nửa lời. Bấy giờ không khí trở nên ngột ngạt khó thở, nhìn thấy tình cảnh này thê lương não dạ.
Hoằng Đại pháp sư không do dự, vội chỏi gối đứng dậy, tay hữu giơ cao chuông lục lạc lắc reng reng liên hồi, miệng đọc chú huỳnh đinh, cúi đầu lặng lẽ bước theo bên sau lưng lão Thiên Sư, tuy hai người đã khuất bóng xa, nhưng giọng chú trầm trầm, tiếng chuông cô quạnh vang lên dìu diệu, tạo cho màn đêm càng thêm buồn bã thê lương.
Riêng về bốn tên thủ sơn thần vẫn quỳ trờ trơ dưới đất không cử động, trầm tư như bốn pho tượng sơn thần.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lão Thiên Sư và Hoằng Đại pháp sư bước từ bước một chậm rãi rời khỏi Bàn long ô, khiến lòng chàng xúc động và thương cảm bồi hồi, chàng chép miệng thở dài lại đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc buồn bã nói:
- Như Ngọc ! Chúng ta hãy đi thôi.
Nhan Như Ngọc vốn người kiêu hãnh, sắt đác nhưng trước hoàn cảnh này cũng bàng hoàng, nàng buộc miệng thở ra, đáp xuôi:
- Ừ, chúng ta đi !
Hai người lại nhún mình vượt lên cao, vượt qua Ô loạn thạch nhắm hướng Tiền Sơn đi thẳng tới.
Lúc bấy giờ, "Loạn thạch trận" đã tan biến sa mù, khói nền trời trong vắt dưới ánh nguyệt sáng, đêm khuya canh vắng, chốn không sơn thật vô cùng tĩnh mịch.
Đột nhiên, một luồng gió lạ quyện lên sau lưng cả hai, cùng giọng nói u trầm với gọi:
- Nhị vị hãy chậm lại.
Tiếng nói chưa dứt, thì trong Tứ đại thủ sơn Hoàn Phong quái lượn đến sau lưng.
Nhan Như Ngọc nắm chặt đốc kiếm nhìn Thiên Hiệp hỏi khẽ:
- Bọn quỷ đạo sĩ chưa chịu phục hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra hiệu bảo nàng im, sau cùng nhoẻn miệng cười đáp:
- Chẳng nên thô lỗ, theo ta thấy boọn chúng có thiện chí hơn là ác tâm.
- Nhưng tại sao lại đuổi theo ?
Nhan Như Ngọc chưa nói hết lời, Hoàn Phong quái đã hiện ra trước mặt, hắn cầm trên tay cây cờ hạnh huỳnh tam giác, tỏ vẻ cung kính hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Cừu ... thiếu hiệp, xin nhận lấy cây cờ này !
Cừu Thiên Hiệp đưa tay tiếp nhận song lấy làm khó hiểu, buộc miệng hỏi ngay:
- Xin hỏi ...
Hoàn Phong quái chẳng đợi chàng nói dứt, trầm giọng cướp lời:
- Thiếu hiệp giữ lấy cây cờ này, để ra khỏi Long Hổ Sơn, hầu tránh sự trở ngại giữa đôi bên, tiểu nhân vâng lệnh tệ sơn Thiên Sư đưa đến cho Thiếu hiệp đấy Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, bèn mỉm cười khổ sở bảo:
- Đa tạ Thiên Sư có lòng hậu ái, Cừu mỗ tạc dạ không quên, riêng về câu chuyện Ngũ lôi phù của quý sơn nếu gặp dịp may tại hạ sẽ thay quý sơn thu hồi, truy tầm cho ra manh mối, thế nào ... tại hạ cũng trở lại ngày gần đây !.
Hoàn Phong quái vòng tay xá dài, vừa điềm đạm tiếp lời:
- Thiếu hiệp có lòng tốt đối với tệ sơn, tiểu nhân sẽ bẩm báo lại Thiên sư rõ mỹ ý của Thiếu Hiệp ! Xin thứ cho tiểu nhân không tiễn khách xa hơn nữa !
Vừa nói dứt, hắn phất tay áo rộng, thân hình tựa luồng gió ấm, xẹt lên cao thành Bàn Long Ô quay lộn lại Cừu Thiên Hiệp nhìn theo lưng Hoàn Phong quái đến khuất dạng, tay hữu chàng giơ cao ngọn cờ hạnh huỳnh lên quan sát, chốc chốc lại chép miệng thở dài nói:
- Việc này không rõ ai giở trò quỷ lộng phá nhà chay, Long Hổ Sơn của người ta là nơi thanh nhàn u tịnh, xuất thế dật trần, lại không liệt vào hàng môn phái võ lâm mà đất bằng sấm dậy, bình địa nổi phong ba, thật là một trò đùa rất tổn đức !
Không ngờ, Nhan Như Ngọc phá lên cười nhạt cong cớn bảo:
- Lựa là võ lâm chẳng võ lâm, giang hồ hay không giang hồ, ai bảo chúng tăng trữ lá bùa Ngũ lôi để làm gì ? Nếu không có "Ngũ lôi chính phù" thì đâu có xảy ra cớ sự này !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát hỏi:
- Ngù lôi chính phù là cái gì nhỉ ? Công dụng nó ra sao ?
Nhan Như Ngọc vui miệng nói luôn:
- Không dùng được gì ? Chỉ vì Ngũ lôi chánh phù là một vật thượng hạng, nổi tiếng Thiên hạ Thập đại bữu vật mà thôi ! Theo ta, nó chi là lá bùa cũ kỹ vô dụng !
Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, hỏi tiếp:
- Nó là một trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật ? Vậy Thiên hạ Thập

đại bửu vật gồm có những gì ?
Nhan Như Ngọc phá lên cười hăng hắc tỏ ra không lưu ý đến câu hỏi của Cừu Thiên Hiệp, song giọng cười của nàng đượm đầy vẻ bí mật, khó hiểu, tương tự như nàng cố giấu một sự thật ...
Cừu Thiên Hiệp không buông tha, muốn tìm cho ra lẽ bèn truy vấn tiếp:
- Như Ngọc này ! Nàng nói đi, trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật là gì ? Còn lại Cửu đại bửu vật là chi ... Người kể nốt ta nghe ?
Nhan Như Ngọc mấp máy môi toan no l thẳng ra. nhưng lại thôi, bằng giọng nói bí mật tảng lờ bảo:
- Cần gì phải hỏi, sớm hay muộn, ngươi sẽ rõ mồn một !
Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, nhưng chàng cố tình muốn tìm hiểu bèn mỉm cười hỏi tiếp:
- Như Ngọc này, ngươi có biết hết mười món bảo vật ấy không ?
Nhan Như Ngọc gật đầu đáp xuôi:
- Dĩ nhiên là phải có chứ ?
Cừu Thiên Hiệp đổi giọng nài nỉ:
- Có thể nào ngươi kể cho ta nghe được chăng ?.
Nhan Như Ngọc gật đầu ngập ngừng:
- Có thế ...
Cừu Thiên Hiệp cướp lời thôi thúc:
- Hay lắm ! Ngươi hãy kể ngay đi Nhan Như Ngọc gật gù, bằng giọng nói ởm ờ bí mật - Có thể được, nhưng hiện giờ e quá sớm !
Cừu Thiên Hiệp càng ngạc nhiên hơn, vội hỏi:
- A ! Ngươi đợi đến bao giờ ?
Nhan Như Ngọc thở dài không đáp Cừu Thiên Hiệp đoán mò, bèn mỉm cười bảo:
- Có phải ngươi đợi rời Long Hổ Sơn mới kể lại ta nghe chăng ?
Vừa nói dứt, chàng phá lên cười ngất, vì thầm tính "mình" đã đoán đúng tâm sự Nhan Như Ngọc, lại phục ngầm sự thông minh của "chính mình" nên mỉm cười khoái trá, hai chân lại gia thêm tốc lực chạy nhanh hơn trước.
Nhan Như Ngọc thấy thế mỉm cười khổ sở, bằng giọng nói nghẹn ngào bảo:
- Không ... không ! Long Hổ sơn đâu có liên hệ với Thập đại bửu vật !
Cừu Thiên Hiệp bất giác đôi chân bước chậm lại. giọng nói trở nên chua chát bảo:
- Như Ngọc ! Vì lý do gì ngươi chẳng kể cho ta nghe ? Ta không xứng

đáng được nghe phải vậy chăng ?
Nhan Như Ngọc gượng cười, nghẹn ngào:
- Việc này ...
Nàng chưa nói hết lời - Đột nhiên, trước mặt cả hai hoa lên một vầng sáng bạc, kim đao vũ lộng vùn vụt chắn cả lối đị. Nguyện cả hai vừa đi qua con đường trụy đạo. Cửa trụy đạo vừa mở toát, hai tên Huỳnh cân lực sĩ múa nhanh Hiệu đao thủ thế, tuy trải qua một đêm không ngủ, nhưng cả hai tinh thần vẫn khang kiện không sút kém mảy may.
Tên Huỳnh cân đầu lãnh, thoạt thấy cây cờ hạnh huỳnh ba góc, đang phe phẩy trên tay Cừu Thiên Hiệp hắn vội lên tiếng hét bảo đồng bọn:
Nhanh như chớp, hai tên cặp báu đao nhảy lùi ra sau hai bước mũi đao chĩa xuống đất, cả hai cúi đầu đứng hai bên cửa trụy động, bằng giọng nói rất cung kính bảo:
- Xin mời nhị vị thông qua Cừu Thiêu Hiệp thấy thế lấy làm bội phục lệnh của Thiên Sư đối với thủ hạ rất uy nghiêm, vừa nghĩ đến đây, chàng lại đưa tay dìu Nhan Như Ngọc, cả hai lui vào con đường trụy động, đi lần ra ngoài ... Hai tên Huỳnh cân lực sĩ lặng lẽ theo sau.
Một khắc qua, cả bốn người đá lần ra gần cửa động, đột nhiên tên huỳnh cân lực sĩ đầu lãnh bước nhanh đến trước cửa, chắn lối đi, hắn lại vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói to:
- Xin quý khách giao lại Linh kỳ cho bổn sơn !
Cừu Thiên Hiệp lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra khỏi cửa là hết vùng cấm địa, bèn thuận tay trao lại cờ hạnh huỳnh cho hai tên lực sĩ, lại dịu giọng hỏi:
- Giao lại lệnh kỳ là đủ lễ chứ ?
Hai tên Huỳnh cân lực sĩ cúi đầu vâng dạ.
Nhanh như chớp, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc bước nhanh ra khỏi cửa động.
Cừu Thiên Hiệp vừa bước ra khỏi cửa đã buộc miệng kêu lên - Ối chao !
Một tiếng kêu ngạc nhiên và bội phục, chỉ vì ... Cánh cửa động vĩ đại mở hoác ra, không để lại một vết tích nhỏ nào, nhìn kỹ chỉ thấy toàn là nham thạch thiên nhiên, không ai đoán nỗi cái ngưỡng Trụy động này ... đóng mờ được ...
Chàng lại nghĩ:
- Thảo nào lắm người vào Long Hổ Sơn ít ai trông thấy Thiên Sư phủ.
Nhan Như Ngọc thấy chàng cúi đầu đi lầm lũi, bèn lên tiếng hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì thế ?
Cừu Thiên Hiệp bi gọi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn, chàng lắc đầu bảo:
- Không ... Ta có nghĩ gì đâu ?
Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc phá lên cười hi hi, dịu giọng nói:
- Có chứ ! Ngươi đang suy nghĩ về Thiên hạ thập bửu vật đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp chộp ngay cơ hội. hỏi tới tấp:
- À ... ạ ! Thập bửu là gì ? Hiện giờ ngươi có thể kể cho ta nghe được chứ ?
Nhan Như Ngọc chưa kịp đáp. Bỗng nhiên, giữa ánh sáng ban mai, hiện lên hai bóng đen đi như vũ bão, từ triền núi bên kia chạy đâm sầm vào hướng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp, tốc độ thật kinh hồn.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 78
Kiếm Lộng Hỏa Sơn Đảo Chúa

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời vừa lú mọc phương Đông, ửng đỏ cả chân trời xa tít.
Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh linh, thoạt thấy bóng người lạ, vội đưa tay kéo nhẹ Nhan Như Ngọc bảo - Ấy kìa !Như Ngọc người có thấy gì không ?
Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ gì hốt hoảng đưa tay vịn áo Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:
- Không có chi ?
Ngay lúc đó, hai bóng đen đã xuất hiện bên ven đường, đấy là hai người vạm vỡ, mình khoát áo chẹt đen, gương mặt che kín bằng nửa vuông lụa huyền, chỉ để lộ hai lỗ sâu hút vừa khuôn mắt. Một trong hai bóng này vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:
- Thượng bẩm lệnh chủ ! Giáo chủ truyền lệnh phù mời Thiếu giáo chủ mau mau quay về tổng giáo !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, biết ngay là thuộc hạ của Huyết quan giáo, nên không chen lời.
Nhan Như Ngọc nhíu mày, trầm giọng hỏi:
- Trong bản giáo đã phát sinh đại sự à ?
Hai tên bịt mặt đồng tháo lui ra sau nửa bước, đồng thanh trả lời:

- Theo sự hiểu biết của thuộc hạ thì ...
Hai người chỉ nói đến đây vụt nín bặt, bốn đạo mục quang đen nháy nhìn xuyên qua vuông lụa huyền, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, dường như ái ngại điều gì Nhan Như Ngọc biết chúng ái ngại sự có mặt của Thiên Hiệp, nên khoac tay bảo:
- Các ngươi cứ tự nhiên nói !
Một tên thuộc ha cao giọng trả lời:
- Theo sự dọ biết của chúng tôi, thì việc cử hành đại sự đã chuẩn bị từ trước, xin phó giáo chủ hãy trở về gấp tổng giáo, để ...
Nhan Như Ngọc mặt bỗng biến xám, mày liễu cong tròn, bằng giọng nói hốt hoảng mất cả tự nhiên hỏi:
- Thật vậy ư ?
- Thuộc hạ đâu dám dối lệnh bề trên Nhan Như Ngọc mím hai vành môi mỏng, tỏ vẻ suy nghĩ lung lắm, sau cùng nàng thẩn thờ hỏi tiếp:
- Các ngươi có biết, độ hôm nào cử sự hay không ?
Tên bịt mặt có vẻ lớn tuổi hơn, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, nói:
- Sơ bộ sẽ quyết định vào ngày "long đài đầu" là mồng hai, tháng hai, nông lịch đấy Nhan Như Ngọc buộc miệng kêu lên:
- A ! Tại sao quá cấp bách thế ?
Hai tên thuộc hạ ấu úng thưg:
- Đây là ý kiến của giáo chủ đấy !
- Thôi được !
Nàng lại giương đôi mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trìu mến, lại diu dàng nói:
- Ta phải quay về tổng giáo !
Cừu Thiên Hiệp không biết phải trả lời cách nào cho ổn, nên nhíu mày, nín lặng ... chỉ vì, thầm chứa sự lưu luyến sầu thương, khiến người nghe qua phải bàng hoàng tấc dạ ...
Năm vắn ngày dài, chàng và nàng hình bóng chẳng rời nhau, ví như đôi liệp diệp uyên ương quấn quít bên nhau. Cái hôn đầu giữa đêm hoang là sự đính ước mối tình này sẽ bền vững như keo sơn thiết thạch, nhưng hôm nay, chưa vui hội ngộ đã buồn chia ly, bảo sao chàng và nàng chẳng ngậm ngùi chua xót.
Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nín lặng, nên lấy làm khổ sở bồi hồi.
Hai tên thuộc hạ Huyết quang giáo nhận thấy vị phó giáo chủ trù trừ

chưa quyết, bèn lên tiếng thưa nhỏ:
- Kính bẩm phó giáo chủ ! Chúng thuộc hạ xin quay về tổng giáo trước ...
Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bảo:
- Các ngươi hãy đợi ta cùng đi !
Tuy nàng có muôn lời ngàn ý, muốn tỏ bày cùng Thiên Hiệp, nhưng một là không biết nói lời gì trước, hai là sợ phạm lỗi đối với Huyết quang giáo, do đó nàng gượng nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói u trầm, buồn bã nói:
- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào chẳng tan, ngươi hãy đi đi, còn ta quay lại tổng giáo !
Cừu Thiên Hiệp tuy bồi hồi thương cảm, nhưng chàng chưa hề nghĩ đến chữ "Biệt ly", bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói những lời ly biệt, khiến chàng hồi hộp hỏi nhanh:
- Như Ngọc ! Tại sao nàng lại nói như thế ... có lẽ nào chúng ta không còn gặp lại nhau nữa sao ?
Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, bằng giọng trầm trầm tiếp lời:
- Cuộc đời dâu biển, không ai đoán được ngày mai sẽ ra sao. Tôi nghĩ chúng ta còn lắm cơ duyên hội ngộ, nhưng tạo hóa biến đổi không ngừng, đố ai đoán nổi ... !
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó hiểu vội hỏi lại:
- Như Ngọc ! Tại sao ?
Nhan Như Ngọc nghẹn ngào cướp lời:
- Sau này ... chúng ta còn cơ hội gặp nhau ! Xin ... thận trọng !
Nói đến đây, nàng vụt quay mặt sang hướng khác, dường như che dấu đôi giòng lệ, sau cùng nàng vẫy tay áo gọi hai tên thủ bạ:
- Về bổn giáo ! Ta đi !
Nhanh như chớp, nàng nhún mlnh nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng đường cái quan lướt tới trước.
Tiếp theo đấy gió lộng vi vu, hai tên thủ hạ Huyết quang giáo phóng mình nổ gt theo sau, chúng không quên quay đầu nhìn Cừu Thiên Hiệp bốn luồng nhãn quang xanh biếc, soi thủng vuông lụa huyền, phóng ra những tia mắt căm hờn, hàm chứa sự lạnh lùng đầy đe dọa Cả ba thầy trò Nhan Như Ngọc khuất bóng sau cánh rừng thưa, bấy giờ chỉ còn một mình Cừu Thiên Hiệp đứng trơ trọi giữa triền núi Long Hổ Sơn
Cừu Thiên Hiệp quá xúc động trước sự chia ly buồn não dạ, cgàng đứng yên như pho tượng ngớ ngẩn đến độ xuất thần.

Một chiếc lá vàng rơi xuống đầu Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng giật mình đánh thót, ngẩn mặt lên mới hay mình chưa rời khỏi lãnh vực Long Hổ Sơn. Chàng buộc miệng thở hắc ra một hơi dài não ruột, và thẩn thờ đi lần xuống núi.
Cừu Thiên Hiệp rời khỏi Long Hổ sơn, thì mặt trời đã lên cao, bấy giờ chàng cảm thấy đói cào, bèn tìm một quán vắng trong thôn dùng bữa rồi tiếp tục lên đường Bỗng nhiên, Cừu Thiên Hiệp sực nhớ lại phong thơ của kẻ vô danh gửi cho chàng lúc ở Trấn Đào Nguyên, mà đến giờ vẫn chưa có dịp mở ra xem ...
Nghĩ đến đây, chàng vội cho tay vào bọc lôi ra phong thư dầy cộm, thuận tay bóc mở phong bì, bên trong là mảnh giấy hoa màu vàng chàng cầm mảnh giấy hoa đưa lên mắt xem, lại thấy nội dung bức thư vỏn vẹn hai hàng chữ đỏ viết như vầy:
- "Một người chứa trong túi "Thiên hạ Thập bửu vật", lòng dạ họ nghĩ sao ?
Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ Di Sơn của ta, để hiểu rõ và phủi sạch ân cừu !" Cừu Thiên Hiệp đọc đi đọc lại hai giòng chữ đỏ, nhứt thời chàng nghĩ không ra lẽ, không rõ ý tác giả muốn ám chỉ việc gì, có lẽ nào người đưa thư lại trao nhầm hay sao ?
Thiên hạ thập bửu vật, chính mình nghe Nhan Như Ngọc đề cập đêm qua, nhưng nàng không chỉ danh từng món bảo vật, chinh mình vẫn chưa rõ Thập bửu gồm có những gì, thì lời lẽ trong thơ, chắc chắn là không phải giữ cho mình nhưng câu thớ hai (... Trong thời hạn mười ngày đến Võ Di Sơn của ta ...) Mấy lời này lại càng vô lý hơn nữa, vì ta có quen biết ai ở Võ Di Sơn đâu ?
Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ nát óc, vẫn không tìm ra câu trả lời thỏa đáng nào, sau cùng chàng chọn một quyết định. Chỉ vì từ đây đến Võ Di Sơn chẳng xa, chi bằng đến đấy hỏi cho ra lẽ !
Cừu Thiên Hiệp đã quyết tâm theo sự suy nghỉ này, bèn giở thuật khinh công nhằm hướng Võ Di sơn tấn phát.
Một mình dấn bước trên con đường độc đạo hoang vu nên sự nhanh chóng không tả kịp. Chàng mang sao đội nguyệt đi ròng rã bảy ngày đêm, qua đến ngày thứ tám Cừu Thiên Hiệp đã đi vào vùng đất Võ Di Sơn. Võ Di sơn là phần đất xuất phát một phái võ lâm khét tiếng gọi là "Võ Di Môn" Vị chưởng môn của phái này là "Hồi thanh kiếm" Âu Dương Hồ tổng đà đặt tại Ngọc Mã sơn trang.
Lúc bấy giờ, bầu trời đã xẩm tối, khiến Cừu Thiên Hiệp trù trừ, không

dám vào Ngọc Mã sơn trang bái phỏng, vì chàng ngại:
Một là đang đêm đến viếng người không hợp lễ nghi, hai là, không khéo sẽ gây nên sự hiểu lầm tai hại cũng nên.
Nguyên Võ Di Môn là một phái lừng danh, đứng trong hàng Cửu đại môn phái, vị chưởng môn Âu Dương Hồ tay kiếm lừng vũ nội, người đời xưng tặng cho ngoại hiệu "Hồi thanh kiếm", đứng đầu trong nhóm Thập đại kiếm thủ võ lâm, thanh dự vô cùng cao trọng.
Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ, nên tìm một hang động hẻo lánh, nghỉ đỡ qua đem, hôm sau sẽ đến viếng Ngọc Mã sơn trang, tìm "Hồi thanh kiếm" hỏi thăm tin tức, phong thơ lạ ...
Vừa nghĩ ngợi xong, chàng đi tìm được một cái động dựa triền non, hướng mặt về Ngọc diện sơn trang, sau khi quét nhặt lá khô cho sạch sẽ ... Chàng bèn ngồi tựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.
Giữa sườn núi, đêm sâu người vắng, vạn vật như chìm vào giấc ngủ triền miên, thỉnh thoảng có tiếng nhái kêu, trùng hòa nhạc, dế gọi đàn rã rít giữa đêm thâu, tô điểm cho cảnh hoang sơ đậm nỗi buồn não dạ ...
Cừu Thiên Hiệp mang một bầu tâm sự lo lắng tức bực, hoài nghi nên không thể nào chợp mắt ngủ được. Trong khung cảnh tĩnh mịch giữa đêm khuya, chàng hồi tưởng vô số câu chuyện:
- Một lấm tình si của Nhan Như Ngọc ta há quên được hay sao ?
- Một mối tình câm của Bích Lệ Hồng, nàng đã nhiều lần liều mạng cứu ta ra khỏi nơi dầu sôi lửa cháy, ta há quên ân, phụ nghĩa được sao ?
- Chính ta vẫn chưa tìm ra thân thế mơ hồ này ?
- Một cuộc hạo kiếp võ lâm - Một chuỗi dài đầy câu chuyện oan khuất vì nhầm lẫn - ẩn chứa bên trong, nằm tận đáy lòng người, họ chờ cơ bội ... Phải ... một cơ hội sẽ bùng nổ, bùng nổ trong câu chuyện nhỏ để chuyển thành một trường kiếp sát độc đáo nhất võ lâm ! ... Một cơn hạo kiếp đẫm máu tuyệt đời ...
- Trong thiên hạ có Thập bửu vật ? Vậy Thập bửu vật gồm có những gì ?
Những sự việc lạ lùng tiếp nối xảy ra, làm cho Cừu Thiên Hiệp điên đầu, suy nghĩ mãi cũng không tìm được giải pháp thỏa đáng nào trong nhứt thời không thể nào yên tịnh được. Nguyên chàng ngồi vận lặng trí công nghỉ ngơi, nhưng tình này, cảnh ấy khiến thần khí sôi lên không tĩnh tọa được ...
Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn lên khung trời xanh ngát, một vài ngôi sao đã mọc le lói, trên nền trời không gợn án mây. Bấy giờ ... ước

chừng quá canh ba, bước sang đầu canh tư.
Chàng không thể gạt bỏ những ý niệm xảy ra, và sôi sùng sục trong huyết quản, dù muốn tỉnh trí dưỡng thần cũng không sao dằn ép được.
Chàng lại chép miệng bảo thầm:
"Giờ này ta không còn an nghỉ gì được nữa, chi bằng thả lần xuống địa phận "Ngọc Mã sơn trang khi đến đấy có lẽ mặt trời đã lên cao, sau khi vào viếng thăm "Hồi thanh kiếm" hỏi cho ra câu chuyện Thập bửu, nhiên hậu ta sẽ quay về Trung Nguyên mà trở lại Hạ Lan Sơn ...
Vừa suy nghỉ xong, chàng đứng phắt dậy toan đi lần xuống nu l.
Cừu Thiên Hiệp cất bước khoang thai như người bách bộ thưởng nhàn, chàng vừa rời hang cốc chừng một tầm tên. Bỗng nhiên, một ngọn lửa bốc cao ngất từ hướng Ngọc Mã sơn trang phát ra, ngọn lửa cao vút tận mây xanh.
Tiếp theo đấy, nhiều tiếng nổ liên hồi như pháo tro, ngói nổ, cùng với tiếng la hét rất thê thảm. Giữa đêm khuya khoắt xảy ra hỏa tai như vậy khiến người có lãnh đạm đến đâu cũng khó làm ngơ được.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy vô số lửa bốc cháy lấy làm kinh hãi tự nhủ:
- Có lẽ nào lửa cháy Ngọc Mã sơn trang ?" Nghĩ đoạn chàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng lửa cháy mà phi thân phóng tới. Bỗng nghe "vút" một tiếng.
Tiếng rít lộng đến bên tai, khiến Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, và ngẩn mặt lên nhìn về phía trước. Chợt thấy một bóng hồng từ hướng Ngọc Mã sơn trang, nhắm ngay chân núi lao mình tới vun vút, thân pháp nhanh nhẹn tuyệt vời sau lưng chiếc bóng đỏ này, độ mười người vận áo màu đỏ dợt, dường như không biết khinh công nên chạy cách khoảng người áo hồng dẫn lộ khá xa, thân pháp của chúng nặng nề một cách đáng buồn cười.
Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ suy tưởng vì kinh ngạc, thì chiếc bóng hồng dường như phát giác thấy Cừu Thiên Hiệp ...
Nên nhanh như cắt, bóng hồng đã sử dụng chiêu "Thiết ưng trác thố" nhằm ngay Cừu Thiên Hiệp lao vút tới như mũi tên đồng thời một giọng nói oang oang rống lên như xé màn không khí:
- Chó má ? Ngươi là người của Võ Di Sơn à ?
Thật là câu nói:
hỗn xược, vô lý thô bạo, dã man khiến người nghe có hiền lành đến bực nào cũng không dằn cơn thinh nộ được.
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, nhún mình nhảy vọt ra xa một

trượng, buộc miệng nói to:
- Đừng vô lý thế ? Ngươi là quân dã man ở xứ nào ?
Bấy giờ, chàng mới ngẩn mặt nhìn đối phương một cách tường tận. Nguyên ngườl ạ là một lâo nhân tuổi trạc ngũ tuần, hình dung rất quái gở, thân hình to như người cổ lổ sĩ, mày rậm, mắt to, da hồng, tóc đỏ. môl dày như môi trâu, răng to như răng ngựa, đầu trần tóc rối, râu xồm hoe hoét như chỗi chà, miệng rộng, mũi hểnh, thoạt nhìn chẳng khác Trư Bát Giái trong truyện Tây Du. Hình dung đã quái dị, cách ăn mặc cũng ngược đời, vì hắn vận bộ đồ võ phục rnàu đỏ khé trông chẳng khác pho tượng Hỏa thần.
Trên lưng lão dắt một thanh trường kiếm, từ vỏ đến chuôi rặc một màu huyết dụ.
Khi vừa nghe Cừu Thiền Hiệp quát mắng, hắn trợn đôi mày đỏ, giương đôi mắt ốc nhồi nhln Cừu Thiên Hiệp, hét to lên:
- Tên oắc con ! Ngươi không nhận ra bản Đảo chúa sao ?
Tiếng nói của hắn oang oác như quạ kêu, cú gọi, âm điệu rất khó nghe.
Cừu Thiên Hiệp nhíu đôi mày lưỡi kiếm, nhoẻn miệng cười nhạt nói:
- Thiên hạ võ lâm, ai không nhận biết cho là kẻ vô danh không đáng kể, cũng như ta không nhận biết ai, thì kẻ đó chỉ là hảo hán chưa thành danh.
Tuy lời nói của Cừu Thiên Hiệp đầy vẻ hàm hồ kiêu ngạo, nhưng xét kỹ là câu nói rất thực tình.
Quái nhân đỏ giận bầm sắc mặt, rống lên khốc liệt:
- Thằng quỷ con ! Chớ hỗn láo !
Hắn chưa nói hết lời đã nghe một tiếng:
- Hô ... !
Như luồng gió từ trên trời giáng xuống.
Trên mười bóng người túa ra vun vút, bày hàng chữ nhứt giàn ngang phía sau lưng quái nhân đó, mỗi bên đều vận sắc phục y nhau, áo chẹt ngắn tay màu điều, quần bó ống sắc đoỏ, nước da hung thân hình vạm vỡ, dáng điệu như thổ dân man rợ.
Cừu Thiên Hiệp nhận định thủ hạ của quái nhân không phải là người trung thổ, chỉ vì dáng điệu và bộ tịch của chúng rất quái dị, luôn cả mắt mũi cũng khác lạ hơn người Trung Nguyên, do đó chàng mỉm cười điềm đạm bảo:
- Tại hạ đoán không nhầm, các ngươi chính là dân hóa ngoại thuộc bộ lạc man di phải vậy chăng ?

Quái nhân đỏ giận lộn ruột, cao giọng hét to:
- Quỉ con ! Từ ngày gia gia thành danh đến nay, chỉ có ngươi chưa có dịp cúi đầu bái phục thôi.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua bắt tức, bèn nặng giọng nói:
- Vì ta chưa có dịp đến vùng man hoang, mọi rợ !
Quái nhân đó nhảy dựng lên, hắn đưa tay vỗ ngực quát lớn:
- Câm miệng ngươi lại, quỷ con ! Ta hỏi thật ngươi, ngươi có nghe nói qua tên "Hỏa sơn đảo chúa" Bính ngọ chánh thần Ma Tất Chánh hay không ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp:
- Ta chưa có dịp nghe qua !
Quái nhân gật gù bảo:
- Như thế chẳng lấy gì làm lạ !
Cừu Thiên Hiệp cố trêu tức hắn, nhoẻn miệng cười hỏi:
- À này, cái tên đó là phụ thân của ngươi à ?
- Bậy nào !
- Hay là Tổ phụ của ngươi ?
- Đừng nói xàm.
Cừu Thiên Hiệp giả bộ ngạc nhiên hỏi nhanh:
- Vậy chớ tên đó là ai ?
Quái nhân tỏ vẻ đắc ý, trầm giọng đáp:
- Chính là lão phu.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngước mặt lên trời cười sặc sụa, giọng cười hàm chứa sự khinh mạng, trêu tức, sau cùng chàng đưa tay chỉ vào quái nhân nói to:
- Thế nào ? Ta đoán có đúng hay không ?
Quái nhân cố gượng dằn cơn giận, quát hỏi:
- Ngươi đoán cái gì mới được chứ ?
Cừu Thiên Hiệp cố tình gây sự, nên hai tay chống vào mạn sườn, hất hàm trả lời:
- Lúc nãy ta bảo ngươi là dân hóa ngoại, một bộ lạc man di, thì ngươi đã nổi giận ầm lên, thế nào thế nào ? Hỏa sơn đảo, lấy htoe tên mà luận, thì tất nhiên là hòn núi lửa giữa đảo hoang, thử hỏi chẳng phải là dân ngoại hoa man di thì gọi là gì chứ ?
Quái nhân trầm giọng hét như điên:
- Tiểu tử, ngươi đừng nhục người thái quá Vừa hét dứt, bàn chân hữu hắn đạp sang cung tí ngọ, thân mình lệch qua bên trái, tả chưởng đẩy ra

một chiêu, tay hữu xòe ra năm ngón như vút hổ, nhắm ngay trán Cừu Thiên Hiệp chụp đến cực mạnh, quái nhân vừa động chiêu vừa hùng hổ xem như dưới mắt không người.
Cừu Thiên Hiệp giận điên người, quát lên như sấm nổ:
- Hay ... lắm đấy !
Vừa nói dứt, chàng tràn mình sang tả tránh cái chộp kinh người, hữu chưởng đẩy nhanh một chiêu, chống ngay luồn kình lực của đối phương.
- Bùng !
- Ối chao !
Một tiếng nổ long trời, hai luồng kình lực chạm nhau bốc khói, cả hai đều kêu lên kinh hãi tháo lùi ra sau ba bước.
Cừu Thiên Hiệp rùng mình, thầm phục tài nghệ của đối phương. Nguyên chàng đã sử dụng quá nặng tay, trong cơn khẩn cấp chàng đã đưa ra một chiêu nặng đến ba thành công lực.
Không ngờ, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh lại là một cao thủ ít có trên đời.
Chẳng những lão xuất thủ cuồng vọng, lại thêm công lực thâm hậu, thật là nhân vật phi thường Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp phát ngây, vì đây là lần đầu tiên trong đời lão gặp được một chàng thanh niên cao thủ như thế này.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh không nói nửa lời, đưa tay lên vai tuốt nhanh thanh hồng kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm từ mũi đến cán đỏ như màu máu, chiếu tỏa ra muôn ánh hồng quang thực là thanh bảo kiếm, khác hẳn loại kiếm thường.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế lấy làm ngạc nhiên, chép miệng bảo thầm:
- Kiếm gì lạ thế ?
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thu kiếm đề ngang bụng, tỏ ý tự đắc dương dương, phá lên cười ha hả nói to:
- Này hài nhi ! Hôm nay ngươi được hân hạnh mở mắt xem đời, đây là võ lâm đệ nhứt kiếm "Liệt hỏa kiếm" đấy !
Cừu Thiên Hiệp càng tăng sự dè dặt hơn trước chỉ vì chàng nhận thấy lưỡi kiếm tựa cây sắt nướng đỏ, hào quang chiếu phừng phừng như liệt hỏa, lại nghe Ma Tất Chánh bảo nó là võ lâm đệ nhứt, hình thể ắt đúng phần nào.
Chàng lại nghĩ lẩn thẩn:
- "Liệt hỏa kiếm" sánh với thanh "Khô trúc thánh kiếm" của mình, a ha

! Khó nói được ... nếu "Trúc" mà gặp "Hỏa" ắt biến thành tro bụi chớ chẳng không.
Nhưng "Trúc kiếm" là vật bảo mạng, từ ngày xuất đạo đến nay nhờ nó mà dương danh với đời, nếu bỏ Trúc kiếm ra thì chỉ còn hai bàn tay trắng sao.
Nếu hôm nay ta không nên dùng "khô trúc thánh kiếm" ! Đổi lại "Liệt hỏa kiếm" thì song chưởng không tài nào chống lại "Liệt hỏa kiếm" được.
Cừu Thiên Hiệp suy đi nghĩ lại, sau cùng chàng quyết dịnh tay hữu rút ngay "Khô trúc thánh kiếm" dốc thẳng mũi lên trời, đạo hào quang vàng như áng mây chiếu tỏa sáng cả không trung, chàng lại giương mắt nhìn Ma Tất Chánh, bằng giọng nói ngạo nghễ hét to:
- Man lão ! Ngươi có kiếm ta cũng có kiếm, ngươi tự xưng là võ lâm đệ nhứt "Liệt hỏa kiếm", còn ta thì bị gọi là "Thiên hạ đệ nhứt Khô trúc thánh kiếm", thế nào, ngươi có dám đương đầu đối địch hay không ?
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh ôm bụng cười ngặt ngoẹo không thôi.
Tiếng cười vừa dứt, lão lại hất hàm nhìn Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói cương ngạo, bảo:
- Quỷ con ! Ngươi là đứa bé điên thì phải.
Cừu Thiên Hiệp giận hét lớn:
- Tại hạ không điên đâu, chỉ có ngươi mới là lão già khùng thì có.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua xám mặt, đôi mắt ốc trợn tròn như cặp lục lạc lửa nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bằng những tia rực căm hờn, bằng giọng oang oang như chuông bể rống lên:
- Quỷ con ! Ngươi thật là kẻ điên khùng không hay sống chết ! Ngươi phải biết Liệt hỏa kiếm của ta chém sắt như bùn, tiện đá như cây mục ! Còn "khô trúc". Chỉ nghe hai chữ "Trúc khô" đã thấy thua rồi.
Cừu Thiên Hiệp tuy ái ngại vô cùng, cầm chắc sự lạc bại, nhưng chàng gượng làm tĩnh, rống lên như hổ đói:
- Hiện giờ chưa so sánh được ! Man lão ! Hãy xem kiếm của ta !
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh tay kiếm vẫn để ngang bụng, đôi mắt ngẩn nhìn trời, tỏ ra cuồng ngạo coi dưới mắt không ai, bằng giọng nói khinh khỉnh bảo:
- Hài nhi ! Ngươi không tin lời ta ... thì hãy đưa chiêu, luận kiếm thử xem.
Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ giàu tự ái, há chịu người khinh khi thái quá hay sao ?

Nên nghe mấy lời của Ma Tất Chánh vừa nói dứt, nhanh như hcớp "Trúc kiếm" đã lượn mạnh, đồng thời buộc miệng quát to:
- Nếu ngươi muốn, hãy xem "Trúc kiếm" đây !
Lời nói dứt, thân hình chàng đã quay động mạnh, đạo kim quang bay chớp nhoáng, kiếm thức lượn như rồng, nhắm ngay vai Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thích một nhát mạnh thần tốc.
Ma Tất Chánh thấy thế phá lên cười to, cao giọng quát:
- Tiểu hài nhi, ngươi thông minh đấy chớ, đâu dám chạm đến bảo kiếm của lão phu ... hà ... hà !
Vừa dứt tiếng cười, Liệt hỏa kiếm trên tay lão vung lên, kiếm chiêu không nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp mà nhắm vào Trúc kiếm gạt mạnh.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 79
Thám Hiểm Ngọc Mã Sơn Trang

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Liệt hỏa kiếm đỏ rực như chiếc dùi nung đỏ, sợ "Trúc kiếm" sơ thất bèn vẫy nhẹ một hư chiêu, tung mình lượn qua bên hữu né tránh.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đắc ý cười ngất, lại buột miệng gọi to:
- Quỷ con, ngươi tránh né tài đấy.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy kiếm chiêu của Ma Tất Chánh rất quái dị, kiếm thức vừa lay, đạo kình phong đã thổi tạt qua nóng mặt, chiêu thế ngùn ngụt tựa lửa lò, vì thế chàng không dám cử "Trúc kiếm" ra ứng phó ... mà chỉ dùng thân pháp "Lôi hành cửu chuyển" nhấc mình lên cao ba trượng tránh.
Chàng đem hết tuyệt học "Thiết thư" ra đấu với quái nhân.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, khinh công đã đến bực thượng thừa, nhưng theo đuổi Cừu Thiên Hiệp không kịp, hắn quá tức giận rống lên liền hỏi:
- Quỷ con ! Ngươi chạy nhanh quá thế ! Coi này !
- Vút ... vút !
"Liệt hỏa kiếm" cuốn gió kêu vun vút, kình phong tựa con rắn lửa, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp bén gót. Ma Tất Chánh chỉ cố ý phô trương uy lực "Liệt hỏa kiếm", nên mỗi lần xuất chiêu, chỉ hướng mũi kiếm Liệt

hỏa vào ngọn "Khô trúc kiếm" của Thiên Hiệp tấn công mãnh liệt. Cừu Thiên Hiệp sớm biết ý định của đối phương nên tràn qua hữu, né qua tả, vượt ngang Đông, chạy sang Tây, "Trúc kiếm" chỉ vậy cho có lệ, chứ tuyệt nhiên không giở thế ứng phó.
Hai người lấy khinh công đuổi khinh công, lấy kiếm thức rượt kiếm thức, kiếm nhanh như vũ bão, người nhẹ như sao sa, họ quần thảo với nhau, suốt cả canh trà, chưa ai chạm đến ai kẻ lông chân tóc.
Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng thân pháp "Lôi hành cửu chuyển" môn công phu của Thiết thư tuyệt học, nhanh như thỏ, lẹ như cheo, chớp nhoáng tựa hình ma bóng quỷ kỳ diệu khôn lường.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, võ học tuy tham cứu nhiều năm, khinh công vô cùng cao diệu, nhưng đem sánh với "Thiết thư tuyệt học" vẫn kém hơn một bậc.
Hai người giao đấu rất lâu, tình trạng vẫn y như sơ khởi, không thay đổi tí nào.
Ma Tất Chánh càng đuổi nhanh, Cừu Thiên Hiệp càng chạy lẹ.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã thấy thấm mệt, "Liệt hỏa kiếm" lay động như điên như dại, hai chân lướt gió vùn vụt đuổi theo Thiên Hiệp như bóng ẩn hình, hơi thở bắt đầu vang lên hồng hộc.
Cừu Thiên Hiệp nhận thấy đối phương yếu gió, nên lấy làm mừng thầm, chàng buộc miệng huýt lên một tiếng gió, nhấc mình vọt lên cao ba trượng nhắm cánh đồng hoang trước mặt chạy tới như bay biến, chàng lại quay đầu ra sau buộc miệng gọi to:
- Người dã man ! Kiếm liệt hỏa chẳng làm gì được thiếu gia.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh càng thêm uất hận, giờ hết lực đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, một mặt rống lên liên hồi:
- Quỷ con ! Đuổi kịp ngươi ta sẽ giết ngươi tức khắc.
Cừu Thiên Hiệp ngoái đầu ra sau cười ngạo nói:
- Man di ! Làm gì đuổi kịp thiếu gia ?
Vừa nói dứt, chàng gia thêm cước độ lượn đi như gió.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh rống lên liên hồi, bỗng nhiên lão chìa ngọn "Liệt hỏa kiếm" vào hai mươi tên thủ hạ đứng vây quanh xem tỉ đấu, lão cao giọng ra lệnh:
- Lại đây ! Xông ra một loạt tất cả !
Hàng mười mấy người buộc miệng la lên:
- Vâng mạng !
Tiếng la làm rúng động cả núi rừng, tiếp theo đấy là nhiều tiếng:

- Hô !
- Sát !
Hai mươi tên dũng sĩ áo đỏ, đồng hét lên những tiếng "Sát" rền trời, bọn chúng hè nhau rút trong lưng ra chiếc búa, chiếc rìu, đồng án lại phủ vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.
Những chiếc búa bén như gươm "tự khuyết", vung lên ào ạt, những ngọn rìu như lưỡi kích Du Thiên vũ lộng vù vù.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy hàng hai mươi tên phủ thủ, túa ra một lượt tấn công, nhưng chàng chẳng sợ bọn chúng bằng lưỡi "Liệt hỏa kiếm" của Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, do đó Cừu Thiên Hiệp lay động nhánh "Khô trúc thánh kiếm" xông vào đám thủ hạ Hỏa sơn. Trúc kiếm đạo kim quang tỏa ra vàng hực, tiếp theo những tiếng kêu là thảm vang lên, máu huyết văng bắn ra tứ phía.
Đoàn dũng sĩ loạn hàng, nhốn nháo cả lên, vì không tên nào né tránh nổi "Trúc kiếm". Trong chớp mắt Cừu Thiên Hiệp lăn xả vào giữa bọn chúng như mãnh hổ lọt giữa đàn cừu, hai tên thủ hạ Hỏa sơn đảo chúa bị chàng chặt ra bốn khúc, thi thể nằm liệt trên vũng máu trông rất thảm hại.
Hỏa sơn đảo, đúng như lời Cừu Thiên Hiệp đã nói, bọn chúng là một bộ lạc man di thuộc sắc dân hóa ngoại.
Bọn dũng sĩ còn lại, chúng nhìn thấy đồng bọn chết thê thảm, tất cả đều dửng râu, trợn mắt cử ngay lưỡi búa lăn xả vào báo cừu.
Bọn chúng bất kể sự sống thác, chỉ vươn võ khí ra liều thân thí mạng, đấu với Cừu Thiên Hiệp hung hăng như bầy sói, hùng hổ tựa chó điên.
Cừu Thiên Hiệp đã khai sát giới, không còn kể lợi hại nữa, chàng nghiến răng quát to:
- Man nhân ! Các ngươi muốn chết !
Tiếp theo đấy, đạo kim quang chiếu nhấp nháy ngang trời, sáng rõ cả tràng đấu.
"Khô trúc thánh kiếm" uốn mình kêu veo veo như xé lụa, kiếm phong vừa tỏa tiếng người đã rống lên thê thảm liên hồi, máu phun búng lên cao như trận mưa huyết dụ, đỏ ối cả mặt tràng.
Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra năm chiêu, ba thức "Khô trúc thánh kiếm" đã đoản tử hết phân nửa thủ hạ Hỏa sơn đảo, chỉ còn bảy tám tên chưa chết, song số này có ba bốn tên bị trọng thương kêu la thống khổ, nhưng chúng vẫn lăn xả vào cuộc đấu không chút sợ sệt.
Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng hăng say đến đà điên cuồng nên nới

tay, chỉ thi triển có nửa phần lợi khí, nếu chàng vận dụng toàn lực thì không còn sống được một tên.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nhìn thấy đám thủ hạ nằm chết ngổn ngang rất bi thảm, nên lấy làm đau xót bồi hồi, tay hữu vung "Liệt hỏa kiếm" chỉa vào mặt Cừu Thiên Hiệp rống lên như sấm nổ:
- Quỷ con ! Ngươi còn nhỏ mà tàn nhẫn thái thậm, bản đảo chúa thề chẳng đội trời chung.
Tiếng nói dứt, chiêu kiếm đã thành luồng kình hong đỏ khè như máu, tỏa xuống ra ngoài nóng hực.
Chỉ vì Hỏa sơn đảo chúa giận đến cực điểm, gương mặt hồng bỗng biến sang bầm tím như trái tử lê, chứng tỏ hắn đã vận dụng hết toàn lực dồn vào hỏa kiếm, lại thẳng tay nhắm vào yết hầu Cừu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.
Thế nhanh như ó biển vồ gà, hiểm ác như sơn thần tróc quỷ, chẳng kể sự lợi hại siêu phàm của Liệt hỏa kiếm nội chiêu thức này cũng đủ khiến cho đối phương võ thuật kinh tâm.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, ngã bật ngược ra sau, Trúc kiếm gượng múa quanh một vòng tròn bao quanh cơ thể, đồng thời thâu minh chàng uốn cong như vành cung, bật ngược cao mấy trượng, thuận theo đà ấy chàng trổ thuật khinh công chạy như gió, là đà trên không trung Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh rống lên thảm liệt:
- Quỷ con ! Chỉ có đường địa ngục là lối thoát của ngươi chớ chạy ... !
Hắn vừa rống vừa đuổi theo Cừu Thiên Hiệp nhanh như tia sét lưng trời. Thân mình hắn chưa tiến đến nơi, thì đạo kiếm phóng vọt tới trước nóng bức người. Kình phong vừa nổi, thì mũi kiếm chỉ cách đôi chân Thiên Hiệp độ ba tấc.
Cừu Thiên Hiệp lơ lửng trên không trung, không chỗ tựa, chẳng nơi nào gượng được để tung chiêu ứng phó, chỉ còn một cách hít hơi thót bụng. Nhưng luồng khí nóng đã liếm nhanh chéo áo.
Hỏa sơn đảo chủ Ma Tất Chánh há chịu buông tha sao ? Nhanh như chớp, Liệt hỏa kiếm rướn tới một tầm tay, thích mạnh vào khoảng không ngay hai chân Thiên Hiệp lần thứ hai.
Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ hôi hột, vội hớp ngay luồng chân khí, lắt mình xê qua bên tả độ bảy thước, đồng thời hạ xuống đất nhanh.
Hỏa sơn đảo chúa tay nhanh mắt sáng, chiêu kiếm thứ hai vừa rời vào khoảng không, thuận đà hắn vươn mình đến trước, nhắm ngay vị trí chỗ Cừu Thiên Hiệp vừa chấm chân, quét ngay một đường gươm Liệt hỏa

lanh lẹ phi thường không thể nào né tránh kịp Đây là một chiêu tuyệt học "Hỏa kiếm tạo quán hồng" cực kỳ nguy hiểm và lợi hại Cừu Thiên Hiệp không ngờ hai cẳng của chàng lại nộp tại mũi kiếm Liệt hỏa nếu sơ hở trong lần tơ kẻ tóc, hai chân chàng sẽ bị kiếm lửa cắt đoạn, tàn phế suốt đời Lúc bấy giờ, Thiên Hiệp cảm thấy hoa đôi mắt xót dạ đau lòng, chỉ có cách duy nhứt là cứu đôi chân khỏi tàn phế, không còn cách nào bảo vệ Trúc kiếm nữa.
Thân mình chàng uốn cong đôi chân tháo lui ra sau tay hữu vung Khô trúc thánh kiếm đỡ ngay luồng "Liệt hỏa" khốc liệt.
Bỗng nhiên, ánh kim quang chiếu diệu.
- Choeng !
Một tiếng rít xé màn không khí điếc óc đinh tai, muôn đóa kim tinh chiếu vàng hực hở, hòa với hàng ngàn đốm xích điểm đỏ khé, trông tương tự như pháo bông chớp xẹt. Tiếp theo đấy là hai tiếng hét sảng sốt:
- Ối chao !
- Ối !
Bóng trắng, bóng hồng lập tức phân hai, mỗi người đều tháo lui cả trượng, giương mắt nhìn nhau trân trối nói chẳng ra lời.
Cừu Thiên Hiệp sớm hoàn hồn, vội cúi mặt nhìn vào "Khô trúc thánh kiếm". Hốt nhiên đôi mắt chàng sáng rực, chiếu lên đầy nét hân hoan ... Chỉ vì Trúc kiếm vẫn long lanh nguyên vẹn.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vừa lấy lại sự bình tĩnh đã đưa mắt nhìn Trúc kiếm của Thiên Hiệp, gương mặt hiện lên muôn trùng nghi vấn lại kinh ngạc vô cùng, khiến đôi mắt ốc hắn trợn tròn nhìn một cách ngây ngất Ngay lúc ấy tên thủ hạ Hỏa sơn đảo buộc miệng kêu thất thanh:
- Đảo chúa ! Hỏa kiếm đã.. Hỏa Sơn đảo chúa Ma Tất Chánh bị giật tĩnh cơn mê, hắn kinh hoàng hỏi lặp lại:
- Bửu kiếm của ta ?
Vừa nói, đôi mắt hắn đã rọi vào thanh Liệt hỏa kiếm, bỗng nhiên hắn rú lên:
- Ối ... trời !
Một tiếng rú hãi hùng nổi lên, âm hưởng vọng đến chín tầng, hàm chứa đủ:
bi ai, thống hận và tuyệt vọng !
Chợt thấy, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, tay tả vỗ vào đầu, thân

mình run bắn lên, lảo đảo mấy bước. ngã nằm nhoài trên mặt đất bất tỉnh nhơn sự.
- Keng !
"Liệt hỏa kiếm" thoát khỏi tay Ma Tất Chánh rơi xuống đất, "hỏa kiếm" không còn chiếu đỏ như trước, luôn cả sắc đỏ cũng biến mất, chỉ còn màu xám thiết như kiếm chì lại gãy mất đoạn dài bảy tấc.
Năm, sáu tên thủ hạ Hỏa sơn đảo trông thấy chủ tướng đại bại, vội co giò chạy ra đứng phía ngoài xa.
Chỉ còn sáu tên trung tín gan dạ Ở lại, hai tên chạy đến đỡ Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh ngồi dậy, bốn tên tráng kiện hơn nhảy ra giơ búa, rìu thủ thế, đứng án trước mặt đảo chúa, vì bọn chúng sợ Cừu Thiên Hiệp thừa cơ sát hại chủ tướng.
Thử nghĩ:
"Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh" tự nhận "Liệt hỏa kiếm" là võ lâm đệ nhất kiếm, không ngờ món binh khí đã thành danh lại bị "Trúc kiếm" của Thiên Hiệp đoản gãy bảy tấc, bảo sao chẳng thương tâm thống khổ ? Vì ... thế giòng nhiệt huyết đảo nghịch trong nhất thời, khiến Ma Tất Chánh phải hôn mê ngã quỵ Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ, nhưng chàng vốn là người khí khái, không chịu làm những việc lấp đá, chẽn đường, hay bức người trong cơn khốn đốn, vì thế chàng xuôi kiếm, bước lần đến bên bốn tên thủ hạ Hỏa sơn đảo, bằng giọng nói từ hòa bảo nhẹ:
- Các vị hãy yên tâm ! Tại hạ với các vị vốn không cừu sâu, oán nặng, bắt buộc lắm mới giao thủ, mà chính các vị đã bức bách tại hạ trước, tại hạ chỉ ra sức tự vệ thôi ... vả lại chúng ta không cừu, không hận, thì tại hạ bao giờ lại thừa cơ mà trảm thảo trừ căn hay sao !
Ngay lúc ấy. Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã hồi tĩnh lại, hắn gượng đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp than nhỏ:
- Bản đảo chúa, hôm nay sống gần tám chục, đây là lần đầu tiên chịu thảm bại như vầy !
Nói đến đây, hắn cúi đầu giấu hai giòng lão lệ tuông ra như suối đổ, trông thật não lòng.
Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi nói:
- Thắng bại võ gia là sự thường, ngươi chớ nên băn khoăng nghĩ ngợi làm gì !
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh gương mặt rầu rĩ, một cách thảm hại, bằng giọng nói tuyệt vọng nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Ngươi giết lão phu hay không ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đối phương run rẩy tỏ vẻ sợ hãi đến cùng tột, bèn mỉm cười bảo:
- Ngươi hãy yên tâm ! Ta với ngươi chẳng giận hờn không cừu oán, thì ta giết ngươi để làm gì ?
- Hay lắm ! Người nhân đức trẻ tuổi đáng giao tình !
Nói đến đây, Ma Tất Chánh cúi xuống nhặt nữa thanh "Liệt hỏa kiếm" hỏng tra vào vỏ, chấp hai tay trước ngực, hướng vào Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:
- Nếu ngươi không giết lão phu, tất nhiên lão phu phải yêu cầu ngươi một điều ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, hỏi nhanh:
- Yêu cầu ? Ngươi muốn yêu cầu điều chi ?
Ma Tất Chánh thành thật hỏi lại:
- Ngươi bằng lòng giúp không, chỉ một tiếng thôi ?
Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, nói xuôi:
- Ngươi hãy nói thử xem, nếu có thể làm được thì ta không từ chối, bằng lời yêu cầu ngoài khả năng thì ta đâu dám hứa nhận - Ngươi thừa sức giúp ta !
- Thừa sức, dĩ nhiên là bằng lòng Ma Tất Chánh mừng ra mặt, vui vẻ nói tiếp:.
- Hay lắm ! Lời nói của trượng phu đáng giá ngàn vàng Cừu Thiên Hiệp hơi chột dạ, gượng phán rằng:
- Ta chưa hứa ! Vì ngươi chưa cho biết câu chuyện gì kia mà !
Ma Tất Chánh nghiêm trang tiếp lời:
- Không có gì lạ ! Chỉ là câu chuyện "Liệt hỏa kiếm" bị ngươi chém gãy mà thôi !
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:
- Trường kiếm đã gãy, tại hạ không đủ sức nối lại !
Ma Tất Chánh mỉm cười khổ sở:
- Bổn đảo chúa, đâu dám nhờ chuyện hoang đường như thế !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi tiếp:
- Vậy đại ý ngươi muốn yêu cầu điều gì ? Xin cứ nói ! ...
Ma Tất Chánh đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang - Điều mà lão phu yêu cầu ngươi giúp đỡ, là ... Câu chuyện hôm nay, chẳng nên phao truyền khắp giang hồ, lão phu biết ngươi đủ sức giúp đỡ, chỉ cần một lời nhân hậu cũng đủ cho lão phu cảm khích muôn ngàn !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm nghĩ ngợi, bèn trầm giọng hỏi:
- Tại sao phải thế ?
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thở dài não ruột, bằng giọng thê lương buồn bã nói:
- Chẳng giấu chi ngươi, lão phu đả ẩn cư trên hoang đảo Hỏa sơn, suốt mười mấy năm ròng, sở dĩ hôm nay có mặt tại Trung Nguyên chỉ vì ta bị mời dự lễ cưới, lại là lần thứ nhứt xuất đầu lộ diện giữa giang hồ. nếu hôm nay câu chuyện Tuyệt kiếm được truyền đi khắp nơi, thì lão phu đâu còn mặt mũi nào dự lễ cưới và cũng không còn danh dự gì đối với mọi người.
Cừu Thiên Hiệp vốn biết giới giang hồ họ cần danh chứ không cầu mạng sống, chữ danh đối với họ vô cùng quan trọng, do đó chàng gật đầu trả lời:
- Câu chuyện chỉ có thế ư ?
Ma Tất Chánh giữ giọng trầm buồn nói tiếp:
- Hôm nay lão phu đã lở bước đến Trung Nguyên, chẳng nhẽ nửa đường phế bỏ, không nói nửa lời, mà quay về hải đảo hay sao ? Vì thế, lão phu mới gượng yêu cầu ngươi hứa giúp Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hứng khởi, bèn gật đầu đáp ngay:
- Cố nhiên ngươi phải như thế !
Ma Tất Chánh lại nói thêm:
- Ngươi vui lòng đáp ứng, là đủ hân hạnh cho lão phu còn thể diện, đợi cuộc hôn lễ cử hành xong lão phu lập tức quay về Hỏa đảo, và lập lời thề nặng từ nay về sau không tái phạm vào đất Trung Nguyên nửa bước, nếu ngươi không vui lòng đáp ứng, thì xin quay kiếm giết ngay cái hình hài vô dụng này lão phu rất vui lòng nhắm mắt !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội cất "Khô trúc thánh kiếm" vào bọc, khoác tay lia lịa nói:
- Tại hạ đã nói, chúng ta không cừu ...
Ma Tất Chánh không đợi chàng nói hết lời, trầm giọng ngắt ngang:.
- Nếu ngươi không đành xuống tay giết lão phu, thì lão phu tự sát vậy, chứ lão phu đâu còn thể diện nào sống với đời !
Cừu Thiên Hiệp khoác tay cười xòa nói:
- Đảo chủ ! Câu chuyện đâu đến nổi nghiêm trọng thái quá.
- Ngươi có bằng lòng đáp ứng sự yêu cầu hay không ? Lão phu xin ngươi một lời để quyết định ... !
- Đáp ứng ngay ?

Cừu Thiên Hiệp vừa trả lời, vừa vỗ tay reo to lên:
- Một sự lánh dữ làm lành, đấy là lẽ dĩ nhiên, câu chuyện hôm nay tại hạ lấy danh dự bảo đảm với đảo chủ, dù trường hợp nào hoàn cảnh nào tại hạ quyết không hé răng nói với ai một lời !
- Thật vậy ư ! Ngươi nói thật đấy chứ ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu trang trọng bảo:
- Lời hứa của kẻ trượng phu, dù vật đổi sao dời vẫn không lay chuyển được ! Đảo chúa hãy yên lòng !
- Được như thế ! Lão phu xin tạ Ơn các hạ đã thành toàn !
Nói đến đây, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vòng tay xá Cừu Thiên Hiệp một xá rất sâu, sau cùng lão quay nhìn đám thủ hạ còn lại vẫy tay bảo:
- Chúng ta đi thôi:
Vừa nói dứt, lão phất nhanh tay áo, nhấc mình vọt lên cao ba trượng, sáu tên dũng sĩ thủ hạ cũng nhấc mình, thi triển công lực đuổi theo sau, trong chớp mắt bọn chúng chỉ còn là những điểm hồng, len vào rừng sâu dần dần mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng thở dài, và lẩm bẩm:
- Cao danh là điều hệ lụy, trong giới giang hồ làm người bỏ mạng vì "danh", hại thân vì "lợi". Trần thế mênh mang, chúng sinh vì danh vì lợi mà hại lẫn nhau, mãi mãi thâm mê biết bao giờ giác ngộ ?
Chàng lại quét mắt nhìn thấy mười mấy cổ thi hài không toàn vẹn nằm rãi rác trên mặt đất, nên lấy làm ái ngại xót xa, không muốn lưu lại lâu hơn nữa. Chàng bèn cúi đầu đi lần về hướng Ngọc Mã sơn trang.
Chẳng bao lâu, mặt trời ló dạng, tia nắng sớm đã soi tỏ cả vạn vật không gian.
Cừu Thiên Hiệp đã đi qua mấy nẻo đường đê khúc khuỷu lần theo hẻm núi đến cửa một cốc động Ngoài cửa cốc có mặt ngôi nhà nho nhỏ, kiến trúc theo kiểu "Nghinh phong đình", giữa nhà có tấm bia đá bằng kim thạch màu vàng xậm, trên bia có khắc một hàng chữ xanh:
- Võ Di Sơn thắng địa Ngọc Mã sơn trang.
Nét bút như rồng bay phượng múa, chứng tỏ người viết mấy chữ này là tay bác học danh gia.
Phía sâu tấm bia kim thạch, có một cái giá bằng cây danh mộc, bên trên treo lủng lẳng cái chuông đồng độ ba thước cao.
Kế bên giá chuông, có tấm bảng nhỏ nền xanh. Trên bảng có khắc mấy giòng chữ màu vàng như sau:

"Đệ tử của bổn môn vào núi đánh lên ba tiếng chuông.
Các vị bằng hữu võ lâm đánh lên năm tiếng chuông, đợi hồi âm có người hướng dẫn vào núi.
Các vị chưởng môn các bang phái, miễn đánh chuông này.” Nét bút trên bảng linh hoạt không kém chữ khắc trên bia.
Cừu Thiên Hiệp xem xong chép miệng bảo thầm :
- Thật là danh môn chánh phái có khác, hành sự rất công minh, không gài chông giật bẫy, chỉ lấy tiếng chuông làm hiệu lệnh. một là.. tránh khỏi nhiều hiểu lầm đáng tiếc, hai là dễ khiến cho chủ trang chuẩn bị tiếp nghênh thực là chu đáo.
Chàng đưa mắt nhìn lên giá chuông, thuận tay chàng với lấy cây dùi trắng gõ nhắm ngay ô chuông dộng mạnh:
- Boong ? Boong ?
Chàng dộng liên tiếp năm dùi, giọng đồng chung vang lên, làm rúng động một vùng.
Cừu Thiên Hiệp đứng yên chờ đợi, mấy khắc trôi qua vẫn không thấy.mảy may động tịnh. Ngoài ngôi nhà nhỏ, vách đá chập chùng, miệng hang trầm lặng, không có bóng dáng một ai, hay tiếng động nhẹ nào.
Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột, nhấc dùi gõ lên dộng mạnh vào hông chuông liên tiếp năm dùi:
- Boong ! Boong !
Năm tiếng chuông ngân vang vút, dường như thấu đến chín tầng chỉ vì Thiên Hiệp dùng sức nội lực quá cao, nên tiếng chuông nổi lên nhức óc, có thể cách xa mười dặm vẫn nghe rõ được.
Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng nền vừa đánh chuông xong chàng chạy nhanh đến cửa hang nhổm mình ngó vào trong chờ đợi.
Mấy khắc qua, bốn phía đều im lìm như cũ không thay đổi, hay có điểm động tịnh khác lạ nào, như câu rơi ngoàl biển, lá rụng giữa giòng, bặt vô âm tín.
Cừu Thiên Hiệp đợi chờ mòn mỏi, nên lấy làm bực bội nói thầm:
- Mặc kệ ! Có hồi âm hay không hồi âm, chẳng cần thiết. Ta cứ vào ngay là hơn !" Vừa nghĩ ngợi xong, chàng không trổ thuật khinh công, hoặc vận thêm nội lực, mà chỉ bước nhanh từng bước một đi lần vào động cốc sự rủi may phó cho con tạo xoay vần ...

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 70
Hỏa Thiêu Ngọc Mã Sơn Trang

Trên đường vắng lặng chỉ có những trận gió lốc thổi ùa vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hồi chuông "vãn khách" âm hưởng còn phảng phất đâu đây, ngoài ra cảnh vật vẫn nín thinh, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thầm:

- "Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thế này ! Không có cơ quan bẫy rập thì đã đành, chứ lẽ nào không có một người kiểm động canh phòng hay sao ?

Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng ngước mặt lên trời huýt lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sử, bằng nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhứt năm sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thế mà, âm hưởng đã bặt từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuất hiện, bốn bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát vẫn không thấy nửa điểm động tĩnh khả nghi nào.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buộc miệng nói:

- Có ngụy trá đây rồi ! Tiến !

Nói dứt lời hành động ngay, chàng lẹ làng phi thân lên cao hai trượng, nhắm vào phía lòng núi chạy nhanh như gió chỉ trong chớp mắt chàng đã đến mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngửng mặt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoảng la lên:

- Ối trời !

Chàng thấy trên khoảnh đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất. Dưới đống tường sụp đổ, kèo cột cháy nám đen hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viện bị tiêu thổ, đầy những xác chết. Đông một xác không đầu. Tây một thây bể ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đỏ ướt đẫm cả mặt đất.

trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

T Ngoài ra đống tường vôi bốc khói, cây cột nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy sém, nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất ... giữa bức hoành phi có in bốn chữ triện thiếp vàng "NGỌC MÃ SƠN TRANG" Cừu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này ... ! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đảo chúa Ma Tất Chánh và những tên thủ hạ của hắn chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.
Cừu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sực nhớ điều gì, buộc miệng kêu lên:
- Rõ lẩn thẩn ! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xê dịch, chàng hoành thân ra sau, nhắm ngay lối ra núi chạy nhanh như ma đuổi. bằng thuật "Lôi hành cửu chuyển" chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.
Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:
- Cừu Thiên Hiệp, khoan đi đã !
Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội thâu ngay thân pháp đứng nhìn kẻ lạ.
Người này là một vi tráng niên, ước chưng ba mươi ngoài tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng, mắt biết, mày dài quá mắt, trán rộng, cằm vuông, mũi thẳng, tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lủng lẳng Sa ngự kiếm.
Người lạ mỉm miệng cười, vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước:
- Thiếu hiệp đi đâu mà hối hả như thế ?
Cừu Thiên Hiệp không biết người lạ là ai nên điềm đạm hỏi:
- Tôn giá từ đâu tới ? Tôn danh quý tánh là chi ?
Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua !
Người lạ vẫn cười vui vẻ đáp:
- Tại hạ là Âu Dương Hồ đây !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A ! Vậy tôn giá đây là "Chưởng môn Võ Di Môn " Hồi thanh kiếm Âu Dương trang chủ Nguyên, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, là một vị chưởng môn trẻ nhứt trong Cửu đại môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngộ Phi đại sư phái Thiếu Lâm và Vân Tiêu đạo trưởng phái Võ Đương, danh dự đứng vào hàng cao phẩm, thượng thừa ! Thêm vào đó, Âu Dương Hồ là một thanh niên rất dễ mến, không hổ danh Chưởng môn một phái chánh dạo, vì tánh tình rất điềm đạm ôn hòa, tuy mang danh là chưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấp quyền lợi với thế nhân hay mất lòng một người nào trong giang hồ, chỉ vì ... Âu Dương Hồ ít khi xuất đạo giang hồ.
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe Cừu Thiên Hiệp lên tiếng hỏi, bèn dùng lời khiêm tốn đáp lại:
- Chỉ là tiếng mộng danh hư, xin thiếu hiệp chớ cười !
Cừu Thiên Hiệp thấy Âu Dương Hồ có tính ôn hòa bình dị, nên lấy làm cảm phục, vội vòng tay hỏi tiếp:
- Tại hạ, hàng ngưỡng vọng đặt danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp cao nhân, thật lấy làm hân hạnh !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:
- Thiên Hiệp danh dương thiên hạ, oai trấn võ lâm, chính tại hạ lòng hàng ngưỡng mộ !
Cừu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện "cũ" bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ, trân trọng hỏi:
- Chưởng môn ! Ngoài thành Đào Nguyên, tại hạ có nhận của chưởng môn một phong thơ ...
Âu Dương Hồ vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:
- Xin Thiên Hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiếu hiệp ước hội, cho nên ...
Cừu Thiên hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời, nói:
- Nếu đúng như thế, thì phong thư không trao nhầm người nhận ? Phải vậy chăng ?
Nguyên chàng nhận được phong thơ đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế chàng ngờ kẻ đi thơ trao lầm bấy giờ lại được xác nhận là không trao lầm, tất nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biến cố, chứ chẳng không ! Vì thế Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình hồi hộp không an
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ bèn nở nụ cười hiền diệu, bằng giọng điềm đạm nói:

- Phong thơ chính bổn trang chủ đích thân trao tận tay thiếu hiệp, há có sự nhầm lộn sao !
- Húy ! Trang chủ đích thân trao thư ? Nếu như thế ... thì Thật là một chuyện vạn bất đắc dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.
Nói xong Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đất.
Cừu Thiên Hiệp sượng sùng, đỏ mặt.
Nguyên lúc ngoài trấn Đào Nguyên, Cừu Thiền Hiệp bị thu nhận phong thư, có thể nói là uy hiếp lần thứ nhứt, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hấp dẫn đến mê muội, đồng thời một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẽ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thơ lại là vị chưởng môn cao thủ. Do đó chàng bớt ngượng phần nào, buộc miệng khen "Âu Dương Hồ" bằng giọng nói rất thành thật:
- Trang chủ rất xứng đáng là vị chưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở nói tiếp:
- Thiếu hiệp chớ nên đề cao tại hạ thái quá !
Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:
- Trang chủ ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?
Chàng lại sực nhớ đến câu "Túi giữ Thiên hạ thập bửu" nên không đợi Âu Dương Hồ lên tiếng trả lời.
Chàng nhanh miệng hỏi tiếp:
- Còn "Thiên hạ Thập bửu" là gì, xin chưởng môn nhân chỉ dạy luôn ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chớp nhanh đôi mắt tỏ vẻ ngờ vực, hỏi:
- Thiên hạ Thập bửu ... lý nào thiếu hiệp không rõ hay sao ?
- Thực tế thì ...
Âu Dương Hồ đưa tuy chận lời, nói:
- Thiếu hiệp ! Xin hây xem đây.
Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc lấy một tờ giấy hoa tiên, đưa sang Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiếp:
- Việc này ắt Thiếu hiệp rõ chứ !
Cừu Thiên Hiệp đưa hai tay tiếp lấy mảnh hoa tiên, lại nhìn thấy trong tờ hoa tiên có đề mấy giòng chữ:
- "Tạm mượn" Ling lung Ngọc mã đề dùng xin chớ khướt từ, thiên hạ

đệ nhứt kiếm, Cừu Thiên Hiệp !" Sau khi xem xong, chàng lấy làm kinh ngạc ngơ ngẩn đến độ xuất thần, nghẹn ngào nói chẳng ra lời. lâu lắm chàng mới gấp mảnh hoa tiên lại, đồng thời dịu dàng phân biện:
- Chưởng môn ! Trang chủ ! Tại hạ không ró "Ling lung Ngọc mã" là gì ? Xin trang chủ mở lòng minh chánh dò xét lại xem, thật là oan ...
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vội khoác tay chận lời, bằng giọng nói ôn hòa thuần hậu bảo:
- Thiếu hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đâu !
Cừu Thiên Hiệp đau lòng như cắt, vội phân bua tiếp:
- Chẳng phải tại hạ ngụy biện lắm lời, chỉ vì việc này rất to tát quan hệ đến thanh uy của quý phát, lại ảnh hưởng đến danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở, thở ra một tràng não nuột lại chậm rãi nói:
- Lúc đầu, vừa nhìn thấy mảnh hoa tiên, ta nhận định thiếu hiệp đã làm, do đó ta mới tìm đến Đào Nguyên trấn mà trao bức thư ước hẹn, mời thiếu hiệp đến đây, nhưng về sau ... ta mới tìm thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiếu hiệp !
Thiên Hiệp nghe qua mừng nở ruột, chỉ vì bao nhiêu tội vạ không đâu đổ vào mình, từ câu chuyện "Võ Đương kiếm phổ" "Thiếu Lâm Chân Kinh" chàng phải mang lấy nỗi oan khúc tầy trời, chỉ có Ngộ Phi đại sư chưởng môn phái Thiếu Lâm, là thông cảm nỗi oan khúc của mình, nên ít khi đề cập tới.
Hôm nay lại thêm một người nứa, là Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự Oan khúc của chàng bớt đi phần nào ...
Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:
- Qúy trang chủ ? Người đã tìm được chi tiết như thế nào ?
- Trong nhất thời không hề nói hết được !
- Xin Trang chủ cho biết đại cương ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:
- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể !
Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đạm bảo:
- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường hạo kiếp kinh hồn ?
Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh hoảng, bèn tự nhủ:
- "Có thể Trang chủ đoán đúng dấy. Chỉ vì một trường võ lâm hạo kiếp, đã bắt nguồn tại Võ Di Sơn của các ngươi đây !" Nghĩ đến đây, chàng

buộc miệng hỏi tiếp:
- A ! Chưởng môn nhân, cứu cánh của chuyện này là ... ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:
- Này thiếu hiệp, Huyết quang giáo liên quan với Thiếu hiệp ra sao ?
- Huyết quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả !
- Chưa hẳn đúng !
- Nhưng đấy là sự thật ?
Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:
- Thật ư ?
Cừu Thiền Hiệp trân trọng nói:
- Tại hạ đâu dám dối người, và cũng không dối lòng !
Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Chưa hẳn thế, vì sao Thiếu hiệp cùng với phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy ?
- Việc này thì ...
Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Nếu thiếu hiệp không coi thường bổn trang chủ, thì xin thiếu hiệp cứ nói thẳng thắn !
Cừu Thiên Hiệp biến sắc, bằng giọng yếu ớt, mất tự nhiên, đáp:
- Việc này ... thực khó mà tỏ bày được !
Âu Dương Hồ cười chua chát lẩm bẩm:
- "Ôi !... Khó mà tỏ bày được !" Cừu Thiên Hiệp thật kinh sợ hắn hiểu lầm vội lên tiếng phân trần:
- Trang chủ ! Sở dĩ tại hạ nói khó tỏ bày được là vì Tại hạ đối với vị Nhan cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, từ cách hành động đến tư sự, không liên quan mảy may đến giáo phái Huyết quang. Thậm chí đến Huyết quang giáo chủ Thôi Mạng Diêm là Di Đại Cương ...
- Di Đại Cương thân thiện và giao tiếp với Thiếu hiệp, có đậm đà lắm không ?
Cừu Thiên Hiệp nhíu mày tỏ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:
- Không bao giờ gặp mặt hắn ta. Tại hạ đối với Di Đại Cương hiềm nhau như nước với lửa, coi nhau như cừu địch, chỉ vì tại hạ và hắn dính líu món nợ đời truyền kiếp, tuy mơ mơ hồ hồ, song đấy là oan cừu trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được ?
"Hồi thanh kiếm" Âu Dương Hồ nghe qua lấy làm mát dạ, dịu giọng

hỏi:
- Chỉ mong những lời ấy là chân thật !
Cừu Thiên Hiệp trầm giọng đáp ngay:
- Lấy danh dự người chưởng môn ta tin tưởng người đấy ! Nào ... chúng ta hãy đi thôi !
Vừa nói dứt, hắn đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp dăt lần về hướng Ngọc Mã trang Cừu Thân Hiệp vô cùng hồi hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn trang bị tiêu tan ra tro bụi, e sợ Âu Dương Hồ đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầm, nên hai bàn tay toát mồ hôi lạnh, bằng giọng nói mất tự nhiên kêu lên:
- Lão trang chủ ...
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy sắc mặt Cừu Thiên Hiệp biến đổi xanh xao, bàn tay lại run khẽ, nên lấy làm lạ hỏi nhanh:
- Thiếu hiệp, có gì khó nói ?
Cừu Thiên Hiệp run giọng đáp ngay:
- Chẳng dám giấu trang chủ, quý trang viện đã ...
Âu Dương Hồ linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay đặt lên vai Cừu Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:
- Thiếu hiệp, ngươi hãy nói đi ... dù sự thật có phủ phàng !
Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nói nho nhỏ:
- Thừa lúc trang chủ đi vắng Ngọc Mã sơn trang đã bị kẻ cường bạo phóng hỏa đốt thiêu rụi ...
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ buông tay ôm đầu kêu lên một tiếng kinh hoàng:
- Ối trời !
Cừu Thiên Hiệp sợ thất thanh run rẩy nói:
- Trang chủ ! Chẳng may cho tại hạ đến đây gặp phải cảnh này ... thực lấy làm ...
Âu Dương Hồ đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:
- Không đâu ! Ta không nghi ngờ thiếu hiệp mảy may chúng ta vào trang viện xem sao ?
Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào trang Ngọc Mã chạy như bay biến.
Cừu Thiên Hiệp thấy câu chuyện càng trở nên lý thú, lại muốn tìm hiểu chi tiết nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hồi thanh kiếm chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp mắt hai người đã về đến Ngọc Mã sơn trang Hồi

thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy trang viện chỉ còn là đống tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khóc rống lên. Qua vài giây xúc động, bỗng nhiên đôi mắt hắn sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiếng bảo:
- Thiếu hiệp ! Việc này không phải đột nhiên xảy ra mà là bước thứ nhất của bọn chúng đấy ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồn trận vội trầm giọng hỏi:
- Chưởng môn nhân ! ý kiến của chưởng môn đối với việc này ra sao ?
Âu Dương Hồ nhíu mày, nghiêm nghị bảo:
- ý kiến gì nữa ? Việc này thủ phạm là bọn Huyết Quang giáo chẳng sai !
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nói tiếp:
- Không, không phải vậy ? Chưởng môn đã lầm rồi - Ta lầm rồi ... ?
- Nhưng sự thật hung thủ, không phải là người của Huyết quang giáo !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ quắc mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:
- Thiếu hiệp ! Vì cớ nào ngươi đứng ra bênh vực tội ác Huyết quang giáo ? Xét lại những lời nói vừa qua của ngươi, toàn là những lời không thành thật !
Cừu Thiên Hiệp nén dằn uất khí. bằng giọng âm trầm tiếp lời:
- Xin trang chủ chớ nóng nảy ! Sở dĩ tạl hạ quyết định hung thủ không phải là Huyết quan giáo ? Chỉ vì hung thủ phóng lửa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hắn ngoài triền núi, lại thêm dộng thủ với hắn mấy chiêu ! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rỏ Ngọc Mã sơn trang bị tiêu hủy ...
Âu Dương Hồ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:
- Nhưng hắn à ai ?
- Hỏa sơn đảo chúa. Bính Ngọ Chánh thần Ma Tất Chánh ?
Hồi thanh kiểm Âu Dương Hồ kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hắn ngước mặt lên trời cười sặc sụa:
- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha !
Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hấn giương mắt, nhíu mày, vẻ mặt ẩn đầy sát khí, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:
- Thiếu hiệp ! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buộc miệng nói:
- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đáp ngay không do dự:
- Huyết Quang giáo đã mờ màn đại cuộc ! Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh là người được bọn chúng cầu thỉnh tới ứng viện !
Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:
- Thật vậy sao ?
Âu Dương Hồ gật đầu, chậm rãi nói:
- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Tam đại kỳ nhân đều đến cả Trung Nguyên, ta e rằng giới võ lâm khó tránh trận hạo kiếp kinh hồn:
Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:
- Tam kỳ đại nhân, mà Ma Tất Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng ?
- Đúng đấy !
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:
- Nếu cái tên Hỏa đảo chúa Ma Tất Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhân, thì trận hạo klếm võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm ! Ha ... ha ... ha !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ lấy làm lạ hỏi nhanh:
- Xin cho biết nghĩa câu nói này ?
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt đáp:
- Chỉ vì tài nghệ của hắn, tại hạ đã thử qua !
Âu Dương Hồ kêu lên kinh ngạc:
- Húy ! Thiếu hiệp đã thử qua ?
Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:
- Phải ! Chẳng có gì mới mẻ Âu Dương Hồ có vẻ ngờ vực, nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Nhưng hắn còn trong tay "Liệt hỏa kiếm" - Kiếm này ... Cừu Thiên Hiệp nói đến đây vụt nín bặt, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tất Chánh không đề cập đến câu chuyện "Liệt hỏa kiếm" bị "Khô trúc thánh kiếm" chặt đứt bảy tấc vì lời hứa, nên Cừu Thiên Hiệp nở nụ cười hồn nhiên nói trái lại - Kiếm này đâu phải là vật hi hữu, võ khí vô địch của thế gian ? Người ta thường nói vạn vật đều có sanh có khắc, lấy một vật chế một vật, chẳng phải vãn hạ dám lớn lối tự cao, nếu như gây ra trận kiếp sát võ lâm, bằng tài bộ của Ma Tất Chánh. thì khó mà nên việc được ?
Hồi thành kiếm Âu Dương Hồ nghe qua kinh hãi, giương đôi mắt hổ tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp, như muốn tìm hiểu tận can trường, trong nhất thời hắn ngây người ra, không nói được nửa câu.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:
- Trang chủ ! Nếu trang chủ đem sự thật nói cho minh bạch, Cừu Thiên Hiệp này nguyện đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực trừ trận tiêu di bạo kiếp võ lâm, trang chủ nghĩ sao ?
- Đấy là điều ta mong ước ?
Vừa nói dứt câu này, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia trìu mến dặm dài đường chưa được toại ý nên lão buộc miệng hỏi tiếp:
- Thiếu hiệp đã có qua chiêu, tỉ đấu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thật ư ?
Cừu Thiên Hiệp nhíu mày cao giọng nói:
- Chẳng dối chi trang chủ, chẳng những qua chiêu tỉ đấu, mà tại hạ còn vượt hơn hắn ta một bậc - Hay lắm ! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ Ơn thiếu hiệp Vừa nói dứt. Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cừu Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cừu Thiên Hiệp cuống cả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:
- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá ! Làm tại hạ mất phần ân đức ?
Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:
- Thiếu hiệp có biết chăng ? Huyết Quang giáo chủ Di Đại Cương đã thân mời các tà ma ác đạo tứ xứ, các lộ ma đầu hai ngoại vào ngày long đài mùng hai tháng hai tề tựu tại Hắc ngục cốc. Bọn chúng lấy danh nghĩa "Diện võ luận nghệ" đại hội, chứ thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầu độc chiếm quần hùng, xưng bá chủ võ lâm.
Cừu Thiên Hiệp chép miệng than:
- Thật là phường đại ác tâm !
- Bọn chúng lại đưa ra tam đại kỳ nhân làm chủ ...
Cừu Thiên Hiệp chẳng để Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nói hết lời chàng mỉm cười ngắt lời:
- Lão trang chủ ! Đã rõ ác ý của bọn chúng. Trung Nguyên võ lâm há để cho bọn chúng hối nhục hay sao ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ gượng cười đau đớn, bằng giọng trầm buồn nói tiếp:
- Thiếu hiệp ! Nếu đem võ công ra luận, Cửu đại môn phái đem sánh với tam đại kỳ nhân ắt không thiếu chi người chống lại bọn chúng chỉ

ngại một điều, bọn chúng rất quái dị nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đều dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quỷ thần không lường được, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bỏ tay vô kể không biết làm sao chống lại bọn chúng:
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hỏi:
- Trang chủ muốn ám chỉ Liệt hỏa kiếm ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ ái ngại, nghiêm giọng đáp:
- Phải ! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn !
Cừu Thiên Hiệp muốn tìm hiểu, vội hỏi ngay - Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ điềm đạm trả lời:
- Đã gọi là Tam kỳ thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau !
- Xin trang chủ cho biết về hai vị kỳ nhân hai món binh khí kia thế nào ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 81

Đoạn Tin Hồng Hoa Lệnh Chủ
Cắt Duyên Tình Cừu Thiên Hiệp Quyết Tâm

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ ra lo lắng tiếp lời:
- Vị kỳ nhân thứ nhất là Đảo chúa Hoành thuy đảo tên Bạch Tịnh Ba hắn có món kỳ binh khí Hàn Thùy kiếm, còn vị thứ hai là ...
- Trang chủ, có người lạ đến Vừa nói dứt, Thiên Hiệp nhảy vọt ra phía sau bức tường đổ ẩn thân.
Nguyên Cừu Thiên Hiệp đang lắng nghe Âu Dương Hồ thao thao bất tuyệt. bỗng chàng cảm thấy có hai bóng người đi bên ngoài truông núi, thân pháp nhanh như én lượn, vận sắc phục đen huyền cả hai chỉ cách cổng trang chừng hai mươi trượng.
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ bị Cừu Thiên Hiệp gọi tỉnh, hắn vội nhấc minh chạy ra ngoài quan sát.
Ngay lúc ấy, hai chiếc bóng đen đã bước vào cổng trang, một trong hai người là một vi ni cô luống tuổi. đầu đội mũ ni, khoác áo tăng dà màu nâu, vẻ mặt sầu bi thê thảm.
Âu Dương Hồ vừa trông thấy khách, buộc miệng gọi:
- Tuệ Minh ! Ngươi đến có việc gì không ?.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đoán biết hai người này là nhân vật của Cửu đại môn phái, nên yên trí bước ra ngoài đứng sau lưng Âu Dương Hồ.
Vị ni cô trung niên giương đôi mắt kinh ngạc nhìn trang viện tiêu thổ ... tỏ vẻ cảm xúc đến cùng tột, đến lúc nghe Âu Dương Hồ lên tiếng hỏi, ni cô chắp tay trước ngực hướng vào Âu Dương Hồ cúi đầu ra mắt nói:
- A di đà Phật ! Xin tham kiến chưởng môn.
Vái xong bà ta đưa tay chỉ vào bạn đồng hành là một gã lực sĩ tráng niên, khoác áo thanh bào, giới thiệu:
- Vị này là tam đệ tử của Cửu cung môn tên Hứa Châu Kỳ hiệu là Đả hổ tướng. Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ bước nhanh tới trước, vòng tay cúi đầu làm lễ:
- Đệ tử xin ra mắt chưởng môn:
H Sau khi ra mắt Âu Dương Hồ, cả hai giương đôi mắt đen láy nhìn Thiên Hiệp bằng những tia xoi mói.
Hồ thanh kiếm Âu Dương Hồ gật gù, điềm đạm hỏi:
- Hai vị Ở xa nhau, một ở Thiên Sơn, một ở Cửu Cung, đồng lặn lội đến đây ắt có điều chi muốn nói, quý chưởng môn của hai vị vẫn bình yên khang hảo đấy chứ ?
Tuệ Minh ni cô giương đôi mất nhỏ nhìn vào đống tường vôi bốc khói, than thở liền miệng tỏ vẻ buồn lây.
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ vẻ mật buồn rầu chi cực, bằng giọng nói trầm trầm ảo não đáp:
- Thượng bẩm chưởng môn ! Cửu Cung sơn cũng lâm vào tình trạng điêu tàn thê thảm, y hệt như Ngọc Mã sơn trang của quý chưởng môn ?
Tuệ Minh ni cô chớp nhanh đôi mắt, u buồn tiếp - Thượng bẩm sư bá, gia sư mang trọng thương không rời được Tử Vân am, phái đệ tử đi thỉnh quý vị trưởng lão Cửu đại môn phái xin vì gia sư mà báo cừu !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhíu mày nghĩ ngợi:
- Cửu đại môn phái sáng lập trên trăm năm, oai đức rền khắp giang hồ, các bang phái khác đều tỏ ý thần phục, đừng nói có người dám quấy động cơ sở trọng địa của họ, mà chỉ một vài người đệ tử cao cấp của Cửu đại môn phái, trên chốn võ lâm cũng không một ai dám bức hiếp. Hôm nay, chỉ trong nhất thời, các môn phái đều báo cáo, trọng địa cơ sở bị quấy phá khiến người người không thể an lòng được.
Thiên Hiệp tuy sốt ruột muốn hỏi thăm, nhưng xét thấy địa vị của mình là khách không thể chen lời.
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thở dài não nuột bằng giọng bi phẫn hỏi:

- Các ngươi trình bày rõ ta nghe !
Tuệ Minh ni cô thở dài não nuột tiếp lời:
- Trước đây mười ngày, tiểu tăng ni chúng tôi vừa cúng đường Phật pháp, khoảng đầu hôm giờ Dậu xong, không rõ một kỳ nhân, quái khách xuất hiện ngả nào, đột nhiên xông vào vây phủ Tư Vân am, bấy giờ gia sư chưa nhập định, đã bị chúng hiện ra xâm nhập Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên, vội chen lời hỏi:
- Bọn chúng xông vào cả đoàn hay sao ?
Tuệ Minh ni cô không lưu ý đến câu hỏi của Thiên Hiệp mà thong thả nói tiếp:
- Lúc bấy giờ, tiểu tăng ngươi chúng tôi không nhìn biết bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào, thì bọn chúng đã rút đao ra hỗn chiến, giết thôi vô số đệ tử, trẻ già của bổn sơn, chúng không hé môi nói một lý do gì cả !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ ngạc nhiên hỏi:
- Còn lệnh sư dâu ? Lệnh sư chẳng nhận biết chúng nó sao ?
Ni cô trút một hơi thở dài đau đớn đáp:
- Gia sư vừa xuất phòng đã nhận biết bọn chúng là thuộc hạ của Hoành thuỷ đảo Bạch đảo chúa ...
Nói đến đây, ni cô tô vẻ động lòng uất nghẹn, một khắc sau mới rầu rĩ tiếp lời:
- Lúc đó trận chiến đã diễn ra hỗn loạn, gia sư vừa hiện thân giữa tràng, thì Hoành Thủy đảo chúa Bạch Tinh Ba vung kỳ khí Hàn thủy kiếm, cùng thiếu đảo chúa Bạch Vân Phi, hai cha con họ xúm lại vây đánh gia sư túi bụi, gia sư không chống nổi kỳ binh khí, nên bị Bạch Tinh Ba thích trúng ba nhát kiếm bên tay hữu !
Cừu Thiên Hiệp kinh ngạc chen lời:
- Ba kiếm trúng tay hữu, làm sao chịu đựng nổi ?
Tuệ Minh ni cô vẫn hướng vào Âu Dương Hồ giọng trâm trầm kể tiếp:
- Thế rồi, Hoành thủy đao của Bạch Tịnh Ba dùng mũi kiếm Hàn thuỷ chĩa vào yết hầu gia sư, bắt buộc gia sư phải giao ngay vật trấn Thiên Sơn chí bửu cho hắn, nếu không hắn sẽ lấy tính mạng tức khắc !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thất kinh kêu to:
- Ối chao ! Bọn chúng lấy được Thiên sơn hỏa châu đi rồi sao ?
Tuệ Mi ni cô nghẹn ngào đáp:
- Chính thế !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ dài bảo:

- Môn phái Thiên Sơn không thể chiếu Hỏa châu được !
Tuệ Minh ni cô gật đầu thỏa mãn và vẫn giữ giọng buồn rầu nói tiếp:
- Chưởng môn dạy chí phải ! Chúng đệ tử bổn môn, lúc đầu chưa tập luyện công lực, không một ai chịu đựng nổi cơn rét buốt thấu xương, mỗi năm vào kỳ tuyết phủ Thiên Sơn, nên ai ai cũng đều trông cậy vào Hỏa châu sưởi ấm, luyện công trong phòng nếu hỏa châu mai một, võ công của phái Thiên Sơn không còn học tập được nữa. Ôi !
Cả một nền võ nghiệp Thiên Sơn e bị thất truyền từ đây Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ hơi sốt ruột hỏi nhanh:
- Vậy Hỏa châu có giao nộp cho bọn chúng không ?
Tuệ Minh ni cô mắt nhòa đẫm lệ, run giọng nói:
- Gia sư cắn răng chịu đựng, người lớn tiếng truyền chư môn tử đệ dù chết cũng quyết hy sinh để báo thù. Hỏa châu là sinh mạng, linh hồn của phái Thiên Sơn Nói đến đây, vì quá cảm xúc ni cô ôm mặt khóc ngất, vẻ bi thương đến cùng cực.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảm động. nghiến răng trèo trẹo quát lớn:
- Bọn chúng bức hiếp người thái thậm !
Tuệ Minh ni cô đưa vạt áo nâu chùi ngấn lệ, bằng giọng nói bùi ngùi kể tiếp:
- Tiểu tăng chúng tôi quá đau lòng, những vị nhị đại đệ tử đồng quỳ xuống giữa tràng đấu.. Thỉnh cầu gia sư nên giao Hỏa châu cho bọn chúng, hầu chuộc lấy tính mạng là điều cần thiết hơn !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ gật đầu nói:
- Phải đấy ! Giữ được non sanh nước biếc, sợ gì chẳng có củi đun !
Tuệ Minh ni cô lại hỏi tiếp:
- Gia sư nén nhục trao Hỏa châu, Bạch Tinh Ba cướp lấy ngay, hắn lại hách xược nhắn nhủ gia sư. Nếu muốn thâu hồi Hỏa châu thì ngày Long đầu mùng hai tháng hai tới đây, tìm đến Sào hồ Hắc ngục cốc thi tài cao hạ !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, hào khí bốc lên rỡ mặt, quay nhìn Âu Dương Hồ nói:
- Lão trang chủ ! Nhìn thấy hai phái chánh, tà sẽ cuốn nhau vào trường ác đấu, không tài nào tránh được. Nếu Cửu đại môn phái tin dùng tại hạ, thì Cừu Thiên Hiệp này nguyện đem hết sức mình vì võ lâm chánh nghĩa mà trừ khử bọn ma đầu ác đạo !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Nếu thiếu hiệp có lòng giúp sức, thật là điều phước hạnh cho võ lâm, chẳng những Cửu đại môn phái cảm kích, mà luôn cả các bang các phái giang hồ đều hân hoan không ít !
Lúc đầu Tuệ Minh ni cô và Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ đều tưởng Cừu Thiên Hiệp là đệ tử của Võ Di môn, hoặc là sứ giả trong Cửu đại môn phái nên tỏ ý xem thường, vì ca dao có câu "phật nhà chẳng linh". Đến lúc thấy Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ địa vị là vị chưởng môn cao trọng lại đối đãi với Cừu Thiên Hiệp rất cung kính nên cả hai lấy mắt nhìn nhau như dọ hỏi.
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy cả hai tỏ ý muốn biết Cừu Thiên Hiệp là ai, nên trang trọng giới thiệu:
- A ! Vị này danh dương vũ nội, dư mãn giang hồ, thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp ... Cừu Thiên ...
Không ngờ, vị chưởng môn Võ Di môn chưa nói hết lời. Bỗng nhiên tên Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ trợn đôi mắt tròn xoe nhìn Thiên Hiệp quát to như sấm:
- Vị kia ... Ngươi có phải là Cừu Thiên Hiệp không ?
Giọng nói của hắn hàm chứa sự thô bạo và cực kỳ vô lễ.
Vừa nói dứt, hắn nhảy lùi ra sau bước khoa tay, tấn chân, trợn mắt cau mày, tỏ vẻ muốn động thủ.
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, không hiểu sự gì đã xảy ra Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ trừng mắt nhìn Hứa Châu Kỳ quát hỏi:
- Chính là Cừu thiếu hiệp. Hứa hiền điệt tại sao lại ...
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ, không để Âu Dương Hồ nói dứt, vội dang hai tay phân thế, vung ra một chiêu "truy hồn đoạt mệnh" tay tả phất chưởng, tay hữu vươn chỉ, đột nhiên nhảy vụt đến hai bước, liều mạng kích vào mình Thiên Hiệp. Kình phong như nước lũ, bóng trắng động mau.
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vọt ra cản ngay đồng thời quát lớn:
- Hứa hiền điệt chớ vô lê ?
Cừu Thiên Hiệp lắc nhanh thân mình theo chiêu pháp "Lôi hành cửu chuyển" xê ra ngoài cả trượng, lại cao giọng quát to:
- Chuyện gì lạ thế ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ mặt giận hầm hừ vươn ta chỉ vào mặt Thiên Hiệp rống to:
- Tiểu tử ! Ngươi hãy đền bảy mươi hai nhân mạng Cửu cung môn cho ta !

Vừa hét, hắn vừa nhảy sang một bên, tránh mặt. Hồi thanh kiếm, đồng thời vươn song chưởng tấn công ngay Cừu Thiên Hiệp dõng dạc hét to:
- Tên kia ... Do đâu mà ngươi bảo ta đền mạng bảy mươi hai người Cửu Cung môn ?
Vì chàng mắc phân biện, nên không lưu ý né tránh luồng kình phong dường như xéo vào mặt trợt ra phía mang tai ...
- Bùng !
Một tiếng nổ vang lừng, cát đá bốc lên mịt đất, phủ đầy mình mẩy Cừu Thiên Hiệp ...
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vội bước xê đến trước. dang tay cản thế hung hãn của Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ đồng thời nạt to:
- Hứa hiền điệt, chớ nên vô lý, có gì ngươi hãy nói trước xem sao ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ cơn giận chưa nguôi, gượng kêu rống lên như quỷ mị:
- Thượng bẩm sư bá ! Nổi lửa đốt Cửu Cung giết hại bổn môn bảy mươi hai người đệ tử thịt xương trắng đất, máu chảy ngập nền, thủ phạm chính là Cừu Thiên Hiệp, không ngờ nay lại gặp Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe qua biến sắc quay hỏi Thiên Hiệp:
- Có như thế ư ?
Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt, không hiểu ra sao cả, nên quắc mắt nhìn Hứa Châu Kỳ nạt to:
- Tên kia ngươi có điên hay không ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ giương mày trợn mắt:
- Điên ? Chỉ có ngươi điên máu ! Nếu ngươi không điên, tại sao ngươi tàn nhẫn như thế được ?
Cừu Thiên Hiệp giận mờ cả mắt, nhưng trong lòng tự nghĩ việc này có gì mờ ám, nên cố dằn cơn giận, gượng cười bảo:
- Tại hạ đối với Cửu đại môn phái, xa không cừu gần không oán, vả lại Cửu Cung sơn tại hạ vẫn chưa biết ở đâu, thì làm gì có chuyện đốt núi, giết một lượt bảy mươi hai sanh mạng.. ngươi chớ nên vô lý như thế !
- Hãy im ngay ... tiểu bối !
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ rống lên như hổ đói bằng giọng phẫn hận xung thiên rồi tiếp:
- Ba hôm trước, vào lúc trời tối mịt, ngươi che mặt bằng vuông lụa xanh, dẫn theo hai mươi tên thủ hạ, vây phủ Cửu Cung sơn, nổi lửa đốt rụi Cửu Cung tổng đà, giết người như phát cơ ...
Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ. vội đưa tay chặn lời. cao giọng

hỏi:
- Ngươi nhận rõ là ta ư ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ rống ầm lên:
- Ngươi bịt đầu che mặt, nhưng tiếc thay cố giấu đầu lại lòi đuôl !
Cừu Thiền Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:
- Ta đã bao dầu bịt mặt thì làm sao ngươi nhận biết được chứ ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ trợn mắt quát:
- Chính miệng ngươi tự xưng, ta là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp đây !
Chẳng nhẽ là lời giả ?
Cừu Thiên Hiệp nghe qua, ngước mặt lên trời cười sặc sụa không thôi, giọng cười làm chấn động cả không gian rung chuyển cả tim óc con người:
"Ha ha ha !" Một giọng cười bất tuyệt.
Đả hổ tướng Hứa Cháu Kỳ gương mặt biến xanh, song chưởng giơ ngang ngực, quát to như sấm.
- Có phải ngươi lấy làm đắc ý lắm hay sao ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ lấy làm kinh dị hỏi:
- Thiếu hiệp ! Cười điều chi ... có lẽ nào.. Tuệ Minh ni cô nhíu mày bực tức, vội chen lời hét lên lanh lảnh:
- Luận võ công chúng tôi không chắc thắng ngươi, nhưng mà theo công đạo nhân tâm ngươi khó tránh sự công phẫn các giới võ lâm, chớ nên đắc ý hợm mình !
Cừu Thiên Hiệp vụt nín cười, nghiêm giọng nói:
- Ta cười là cười Cửu Cung sơn các ngươi, hữu dũng vô mưu. thông minh trọn đời mà u mê trong nhất thời, để bị người lừa gạt đến nỗi tan môn, nát núi, mở miệng oang oang tiếng báo cừu, ngậm môi "ư ừ" hờn báo oán, nhưng lại không biết thủ phạm chân chánh là ai ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ thẹn quá thành giận, rống ầm lên ?
- Thủ phạm chính lã ngươi ! Chớ hàm hồ ngụy biện Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm, chậm rãi nói:
- Thủ phạm là ta ? Buồn cười nhỉ ! Ngươi hãy lắng nghe ta hỏi đây, nếu ta là thủ phạm chân chánh, thì việc gì phải bao đầu bịt mặt, thì dại gì phải báo hiệu xưng danh, có phải các ngươi thông minh trọn đời mà trong nhất thời u mê không nghĩ suy phải chăng ? Vậy các ngươi có phải là vô lý lắm không ?
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ như tỉnh mộng, vội quay sang Đả hổ

tướng Hứa Châu Kỳ điềm đạm bảo:
- Hứa hiền điệt ! Cừu Thiên Hiệp nói đúng đấy, ngươi nên suy nghĩ lại xem ?
Cừu Thiên Hiệp lại nói tiếp:
- Vả lại, trước đây ba ngày, ta ở tại Cửu Cung Phong sơn cùng với Cửu Cung bát hồ động thủ tỉ đấu. từ Cửu Cung sơn hắc đạo, đến Cửu Cung sơn đạo am đường xa trăm dặm ta đâu có phép thân mà vượt trăm dặm đường đến động thủ Cửu Cung môn ?
Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ nghe lọt vào tai, sượng đỏ mặt, cúi đầu chẳng nói ra lời.
Cừu Thiên Hiệp cao hứng nói luôn một thôi dài:
- Thêm một bằng chứng cụ thể nữa, là Ngọc Mã sơn trang bị mất vật trấn môn, người ta cũng để giấy tờ vu khống tại hạ, nếu Âu Dương lão chưởng môn không chịu xét đoán, thì Cừu mỗ đâu còn có mặt tại đây ha ... ha ...
Cừu Thiên Hiệp nói đến đây bỗng cười nhạt hai tiếng, lại nghiêm sắc mặt nhin Hứa Châu Kỳ trầm giọng:
- Tại hạ nghi các ngươi trung nghĩa vì nóng lòng rửa hận sư môn, nên không lưu ý giận hờn, chứ gặp lúc bình thường, nói những lời nhục mạ này ... ha ... ha ... tại hạ đâu phải là tượng đá để người bức hiếp ?
Nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thi lễ nói to:
- Lão trang chủ ! Vãn hạ xin bái từ !
Vừa nói dứt, chàng phất nhẹ tay áo, tung mình nhảy lên cao bảy thước, nhắm ngay đường ra núi chạy như bay Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ giật mình, nhảy vọt lên cao hai trượng đuổi theo vừa buộc miệng gọi to:
- Thiếu Hiệp khoan đi đã !
Cừu Thiên Hiệp tuy phật ý, nhưng không nỡ bỏ đi, bèn thâu cước bộ dừng lại, quay đầu ra phía sau hỏi:
- Trang chủ muốn dạy bảo gì thêm ?
- Thiếu hiệp, chớ lấy đó làm phiền !
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng tha thứ nói:
- Đâu dám ! Vả lại phương ngôn có câu "hãy tha thứ kẻ bất minh" !
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ hân hoan ra mặt bằng giọng nói cực kỳ trang trọng bảo:
- Thiếu Hiệp ! Câu chuyện trước mắt chúng ta, bổn trang chủ xin thiếu

hiệp lưu ý và nhớ ... chuyện thứ nhất là cơn họa kiếp võ lâm, sẽ xảy ra vào ngày mùng hai tháng hai tới đây, mong thiếu hiệp nên nhớ mà đến dự đại hội tại Sào Hồ, Hắc Ngục cốc, hầu biểu dương cái hào khí cao trăm trượng của thiếu hiệp. và vì ... Trung Nguyên võ lâm mà nêu cao CHÁNH NGHĨA !
Cừu Thiên Hiệp gật đầu, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ trang trọng đáp:
- Trang chủ hãy yên tâm ! Thế nào tại hạ cũng đến dự !
Hồi thanh kiêm Âu Dương Hồ buộc miệng nói to:
- Xin tạ Ơn trước !
- Trang chủ quá nhún nhường ! Xin cáo từ !
Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp nhấc bổng thân mình lên cao mấy trượng, nhắm vào lối ra Ngọc Mã sơn trổ thuật khinh công chạy như bay, trong chớp mắt chàng đã rời vùng Ngọc Mã Võ Di Sơn khá xa.
Một mình đi trên đường cheo leo đầy dốc núi, giữa vùng rừng rậm bao la, Cừu Thiên Hiệp thâu cước bộ đi chậm lại vừa đi vừa nghĩ ngợi tựa vị sư già khất thực trầm tư. Chàng chép miệng bảo thầm:
- Ai ? Ai đã mạo danh ta tạo điều thị phi khắp xứ. chuốc oán gây cừu ? Họ vì danh ư ? Vô lý ! Công lực của họ đã xuất thần nthập hóa, hà tất phải mượn danh hiệu kẻ khác làm gì ? Hay là vì lợi ? Càng vô lý ! Nếu vì lợi hà tất phải hãm hại người khác ?
Sau khi lợi đã vào tay cứ để cho họ không biết ai là thủ phạm, có phải là tiện hơn không. Việc gì phải lưu danh ký hiệu ?
Đúng, kẻ cắp đã rắp tâm hãm hại ta, họ mới làm thế, chứ ngoài ra không có lý do nào khác lạ nữa !
Ôi ! Người này đã tạo cho ta một rừng địch thủ khắp giang hồ, khiến ta không còn phương đi đứng. khiến ta đắc tội với các phái võ lâm, lại khiến ai ai cũng nhòm gớm ta như tên quỷ khát máu ... ?
Đúng đấy ! Nhất đinh là hắn, hắn là kẻ đại cừu thù của ta. Trừ hắn ra, quyết không còn ai mang họa tưới khắp nẻo đường, mà chỉ đặc biệt tìm những danh môn, chánh phái để hạ thủ, hầu gieo rắc oán cừu !".
Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ càng tìm ra manh mối, tìm ra manh mối, khí giận càng tăng ...
Bất giác chàng nghiến răng trèo trẹo, cung tay giơ lên trời gào to:
- Ta tìm ra mi, ta tìm bắt mi, dẫn mi đi khắp các giới võ lâm thiên hạ mà cung khai những điều tội ác mi gây ra ... sau đó ... ta sẽ cắt đầu mi treo giữa cây cao cho diều bâu quạ xé, thịt da gan ruột mi ta sẽ bầm nát

bỏ giữa biển Đông, xương cốt mi ta đốt ra tro bụi, đem đổ vào những nơi nhơ bẩn nhất đời ... hầu hả cơn phẫn hận này.
- Soạt !
- Một tiếng gió nổi lên, mang theo một điểm hồng, từ bụi cây rậm bắn xẹt ra ...
Veo veo ... thêm những tiếng vi veo như xé lụa bay tới tấp.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vì sự thể xảy ra quá đột ngột, khiên tay chân cuống lên không né tránh kịp, bất đắc dĩ chàng vươn thẳng cánh tay nhắm ngay đốm hồng chàng bay vút tới chụp mạnh. Thì ra một vật mịn màn như nhung gấm, kèm theo mùi thơm khuê các đượm nồng.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, tưởng đâu cái đốm hồng là ám khí, không ngờ là đóa hoa hồng nhung.
Sau khi thấy hồng hoa, Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ vô cùng, tung mình lên cao nhắm ngay chỗ bụi rậm vừa xạ ra. hạ mình xuống rất nhanh, lại buộc miệng gọi to:
- Như Ngọc ! Như Ngọc, ngươi trốn nơi đâu ?
Cừu Thiên Hiệp chưa nói hết lời, thân mình đã đến kề bên bụi rậm.
Ngay lúc ấy, mọt bóng người ẩn sau bụi rậm bay xẹt ra ... nhưng không phải Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, mà là một bà lão mặc xiêm phục đen tuyền.
Lão bà tóc bạc như sương, da gà mình hạc mặt nhăn nếp sóng, má lõm, mắt sâu, vừa hiện thân đã lên tiếng hỏi:
- Xin phép hỏi các hạ có phải là thiếu hiệp Cừu Thiên Hiệp chăng ?
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi ngay:
- Lão thái htái ! Người nhận biết tại hạ sao ?
Lão bà không đáp vội, chỉ hỏi vặn lại:
- Thiếu hiệp, nhận biết đóa hoa hồng chăng ?
Cừu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói:
- Hồng hoa lệnh ! Hồng hoa lệnh chủ, Nhan cô nương húy Như Ngọc đấy phải chăng ?
- Đúng đấy !
- Lão thái thái có biết Nhan cô nương hiện ở đâu không ?
- Hy !
Lão bà thở dài không đáp, gương mặt đã nhăn nheo, rnà nhíu lại thêm, trông thực vô cùng sầu khổ.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy dáng điệu của lão bà lấy làm kinh ngạc bồi hồi. Chàng linh cảm có chuyện không may cho Nhan Như Ngọc, khiến

chàng lòng đau như cắt hoảng hốt hỏi:
- Lão bà, Như Ngọc ở đâu ? Nàng ra sao ? Có gì không ?
Lão thái bà thấy chàng hỏi tới tấp, bèn thở dài não nề nói:
- Nhan cô nương giao phó cho mụ cầm lấy nụ hồng hoa này làm bằng cớ để gặp thiếu hiệp hầu nói cho thiếu hiệp nghe một khẩn tin !
- Khẩn tin ? Tại sao thế ? Lẽ nào nàng không muốn giáp mặt ta - Việc này.. - Lão thái thái.. ngươi hãy nói mau mau ! Có gì khó nói ?
- Không !
Lão bà chỉ đáp một tiếng "không" và lắc đầu lia lịa, một lúc lâu mới chậm rãi bảo tiếp:
- Phó giáo chủ dặn ta báo cho thiếu hiệp rõ "Xin thiếu hiệp chớ nên tham dự buổi hội, vào ngày mùng hai tháng hai tại Hắc Ngục cốc ! Ngoài ra, xin thiếu hiệp hãy gắng mà bảo trọng lấy thân Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị kêu lên:
- Bảo trọng ! Bảo ta bảo trọng lấy thân một - Phải đấy thiếu hiệp ạ ?
- Còn nàng hiện ở đâu ?
Lão bà nhíu đôi mày khắc khổ, run giọng đáp:
- Thiếu hiệp không nên hỏi nhiều chỉ nên nhớ lấy là hơn, trừ cái.
- Phựt !
- Ối chao !
Một điểm hàn tinh ngoài năm trượng, xạ đến vun vút mau như điện xẹt, phát ra tiếng réo như quỷ kêu cắt ngang câu nói của bà lão đồng thời đẩy thân mình gầy đét của lão bà ngã sóng sượt trên mặt đất.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 82
Không Động Tứ Phương Tìm Thù

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được Cừu Thiên Hiệp bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát thì thấy bà ta đã tắt thở tự bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trợn, ba mũi tiêu đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu hoắm, dòng máu hầu như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như tràng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.
Ba mũi tiêu đồng phóng ra, không gây tiếng động, không phải từ ống

đồng thổi tới, hay tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.
Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiễn, sát hại được một người như thế, tất phải là tay siêu việt, đạo lực kinh người.
Cừu Thiên Hiệp cả giận tím mặt nhảy phắt vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:
- Ngươi là hạng ngươi gì ? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng ?
Chàng rống lên cực to, làm rúng động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bê vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có điểm động tỉnh nhẹ nào.
Ngay lúc ấy, chàng chợt trông thấy cách đấy chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu nâu, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây Bắc.
Cừu Thiên Hiệp giận như điên dại, nhấc mình lên cao, uốn lưng biến ra chiêu "trường hồng quản nhựt" người như chiếc vồng cầu năm sắc, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổi theo chiếc bóng nâu thâm như gió bão.
Nhưng chiếc bóng màu nâu ấy, khinh công đến độ tuyệt trần, lướt như bạch hạc nhạn. Cừu Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiếc bóng lạ hơn hai mươi trượng.
Cừu Thiên Hiệp khí giận bốc lên mặt vội đề thêm nội lực, trổ thuật khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo. Trải qua đường truông khúc khuỷu triền núi ngoằn ngoèo, phút chốc đã đến cụm rừng tòng dầy mịt, chiếc bóng xám nâu đầ biến vào cánh rừng dầy mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thấy dáng người lạ Ở đâu đâu. chẳng mấy khắc, chàng đã đi đến đường cái quan. Trên đường cái quan người qua kẻ lại. không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội thâu cước bộ, bước lần theo khách bộ hành, và hỏi thăm đường, mới rõ đây là lối vào thị trấn Qua Dương.
Qua Dương là một thi trấn nhỏ nhưng phong cảnh thật cẩm tú, phố xá dẫy đầy khách thương tới tấp, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt lạ thường.
Cừu Thiên Hiệp buồn bã lần đi như Bao Công tìm án, thơ thẩn chẳng bao lâu đã vào giữa Qua Dương trấn, chàng lại cảm thấy uể oải bần thần không muốn đi đâu.
Nhân tiện bên vỉa hè phố, có tòa cao lâu rất khang trang đẹp đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầu, tìm một cái bàn trong góc gần bệ cửa song, để dễ

nhìn khách qua đường, sau khi ngồi chàng gọi tửu bảo mang ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu nóng, ngồi uống giải khuây.
Tục ngữ có câu:
Dục phá sầu thành tu dụng tửu Tửu nhập sầu trường, sầu tiện sầu.
Tửu nhập sầu trường, hóa tác tương tự lệ.
Tạm dịch:
Muốn phá thành sầu, ta mượn rượu Rượu vào gan ruột, sầu vẫn sầu ...
Rượu vào gan ruột, lệ tràn tương tự Cừu Thiên Hiệp hứng chí, uống một hơi ba chén rượu, chất men nồng chạy khắp châu thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đua nhau nhảy múa trước mặt.
Dĩ vãng mang trong mình một thân thế mơ hồ Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa đầy khắp võ lâm, nguy cơ quằn nặng, ác khí trùng trùng.
Còn tương lai, chàng lại nghĩ đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bây giờ không biết nàng ở đâu ? An nguy thế nào, chàng lạl cảm thấy dường như có một điềm chẳng lành xảy ra cho nàng.
Chàng cảm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc rất nông nổi, mà Huyết Quang giáo chủ thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biết chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.
Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu "Dị Đại Cương" đã khai đường yết tổ bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc. Song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân. Dị Đại Cương há chiều theo ý nàng và nhượng bộ hay sao ?
Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phái lão bà đem đến cho ta một "khẩn tin". Trong tín miệng ấy nói:
"Hãy bảo trọng lấy thân" là nghĩa lý gì ? Hay là ý nghĩa "sinh ly tử biệt" của kẻ đã tuyệt tình ?
Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều rượu, cạn ly này rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu.
Nếu biết rằng:
"Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sầu dùng rượu khó nguôi".
Cừu Thiên Hiệp đá có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bỏng lên.
Ngay lúc ấy ... Tiếng chân người dẫm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bốn quái nhân y phục màu tro.
Bốn quái nhân, khoác áo ngắn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét

xanh, ốm như khúc cây khô.
Điều đáng chú ý là tên cầm bốn cây phướng theo loại "Chiêu hồn phan" của đạo sĩ, mỗi cây phướng dài độ bảy thước. cán phướng làm bằng đồng đen, to bằng bắp tay người, cánh phướng làm bằng tơ lẫn gai hai bên có thêu bóng hường, bông vàng trông chóa mắt. bốn quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người, lúc bước lên thang, giẫm mạnh từng nấc thang một, cố ý gây tiếng động ầm ĩ, để biểu dương nội lực cao cường.
Cừu Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày tím, chép miệng nói thầm:
- "Ủa ! Cũng là đoàn người lang thang đấy, nhất lộ giang hồ !" Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bốn tên quái khách cầm phướng, chọn một cái bàn "bát tiên" ngồi quây quần xuống, vừa ngồi đã gọi tửu bảo mang rượu thịt liền miệng, tựa hồ như đá nhịn đói cả ngày.
Tuy bốn người đều ngồi xuống ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây "chiêu hồn phan" vào lòng.
Chẳng mấy phút, bọn tửu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bốn bầu rượu thơm nồng, nhưng cả bốn người vẫn không rời cây "Chiêu hồn phan" mỗi tên đều tựa thân phướng lên vai, hai tay cầm chén, đũa ăn uống.
Một tên có chòm râu cằm, quặp vào cổ như râu dê có vẻ luống tuổi nhất trong bọn bốn người, hắn vừa ăn vừa nói:
- Này ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng "Thằng bé hung thủ" ở lẩn quẩn vùng Sào Hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tốn công lặn lội.
Một tên trẻ nhất bọn phá lên cười ha hả nói:
- Lão đại ! Có gì đâu mà phải lưu ý và cẩn thận ? Đại ca thực khéo lo đời ! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc hàm hồ nhỏ nhặt nào, vì cớ gì hôm nay lại nói thế ? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của chưởng môn chúng ta.
Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rấ khẽ:
- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, ngươi nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất ... là không phải hạng thường đâu nhé !
Cừu Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng nhưng bốn chữ Thiên hạ đệ nhất lọt vào tai khiến chàng giật mình, giả bộ đưa mắt nhìn rượu cải, nhưng tia mắt không rời bọn chúng, đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp.
Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng, mỉm cười đáp:
- Lão đại ! Chớ nên khen dồi chí khí của người mà đàn áp oai phong

của mình Một gã trung nhiên có nốt ruồi hồng bên má, vội cất tiếng nói chen vào:
- Tứ đệ nói chí lý đấy ! Sá gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu nhọc suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập thế nào chăng nữa, trình độ bất quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đãi tưởng tượng, hắn chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu !
Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướn cổ nói tiếp:
- Đúng đấy ! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ !
Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói như quát:
- Các ngươi nói hoàn toàn sai,lại cưỡng lý không chịu nhận sự thật, các ngươi hãy nghĩ xem "Kim đẩu" của chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy vết nào chỉ có trông mồi đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn ngườl chúng ta hợp lại e khó sánh kịp !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua nhíu mày nghĩ ngợi, lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.
Đột nhiên, phía dưới lầu đi lên lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục toàn trắng, quả là một quái nhân.
Cừu Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.
Nguyên người vừa lên lầu, vốn không ai khác lạ mà chính là "Lao Sơn nhị quỷ" một tên quỷ lão nhị Điếu tử quỷ" Lúc Đlếu tử quỷ đến Phi Lai Phong, Phi Lai sơn trang, lấy quyển "Thiết thư" trao Vạn lý truy phong Nhiệm Tử Huệ đổi lấy Cừu Thiên Hiệp.
Liền khi đó, Cừu Thiên Hiệp lại lắng tai chờ nghe ngóng tiếp.
Điếu tử quỷ bệ vệ nghênh ngang trên lầu, song chẳng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, hắn đi ngang lại bàn của bốn tên quái nhân cầm "chiêu hồn phan" bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng nhìn bốn quái nhân bảo khẽ:
- Này bốn vị ! Vâng mệnh giáo chủ, dạy tại hạ nhắn bảo các vị, đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ Không Động sơn đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm !
Nguyên bốn tên quái nhân đó là cao thủ trong Cửu đại môn phái, các giới võ lâm đều biết là "Không Động tứ phan".
Không Động tứ phan nghe "Điếu tử quỷ" nói, tất cả đều xám mặt, đồng chống cành phan đứng dậy một lượt giương tám tròng mắt bạc nhìn

Điếu tử quỷ quát - Ngươi là người gi ?
Điếu tử quỷ nhếch môi cười bí hiểm, nói:
- Tại hạ được người gọi là Điếu tử quỷ, Huyết Quang giáo tổng đà thủ hạ !
Bốn tên "Tứ phan Không Động" ngạc nhiên kêu:
- Huyết ... Quang.. giáo !
Vừa kêu lên, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng, tương tự như chuyện quá bất ngờ không thể tin tưởng được.
Một khắc sau.
Không động tứ phan lão đại nhíu đôi mày rậm trầm giọng hỏi:
- Nếu là Huyết quan giáo, ta hỏi ngươi thiên hạ đệ nhất kiếm có phải là môn nhân của Huyết Quang giáo các ngươi không ...
Điếu tử quỷ không để Tứ phan lão đại nói hết lời, vội nhăn gương nhặt quỷ, cất giọng âm ma thê thảm:
- Phải đấy ! Thiên hạ đệ nhất kiếm là người của bản giáo, được phong là "Thiên hạ Đô tuần xứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy" chỉ dưới quyền giáo chủ thôi, thậm chí phó giáo chủ danh vị rất cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trần đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điểu tử quỷ giở giọng âm ma cười hô hố, cất tiếng nói oang oang:
- Tại hạ đã nói hết rồi đấy, như thế là đủ ... xin cáo từ các vị được rồi chứ ?
Nói xong hắn quay mình, thong thả lần bước xuống lầu giả bộ như trốn chạy.
Nhanh như chớp, bốn lão "Không Động tứ phan" cử tràng phan chặn ngay lối đi, đồng thanh quát như sấm động:
- Khoan đi đã !
Vừa hét dứt, bốn tên Không Động tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.
Điếu tử quỷ bĩu môi cười hềnh hệch, không chút sợ hãi, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi đối đãi với ta như thế sao ?
Không Động tứ phan lão đại lay mạnh cành Phan chiêu hồn, tỏa ra đạo kình phong tỏa một vầng cả trượng vuông, nặng giọng gầm to:
- Không phải thế ?
Điếu tử quỷ ngang nhiên nheo mắt hỏi:
- Chứ ngươi ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì ?

- Ngươi phải nộp cho ta một người ?
Điếu tử quỷ nhăn nhó hỏi lại:
- Nộp người ? Mà nộp ai chứ ?
Không Động tứ phan láo đại trầm giọng quát to như sấm nổ:
- Giao cái người mà ccác ngươi xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm ... Cừu Thiên Hiệp ?
Hãy đem Cừu Thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay !
Cừu Thiền Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử thế toan tấn công, nhưng chàng cố gượng nhịn nhục, hầu chờ xem "Điếu tử quỷ" sá đối phó cách nào với Không Động tứ phan.
Lại nghe Điếu tử quỷ phá lên cười hăng hắc giọng cười âm trầm đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn đến cùng cực, hắn vừa cười vừa bước đến gần Không Động tứ phan bằng giọng nói mỉa mai gần như gây sự:
- Đâu có dễ như các ngươi mơ, các ngươi có tỏ mặt khảm vàng, cũng khó mà bái kiến Tổng tuần sứ của bổn giáo được, riêng gặp được Điếu tử quỷ ta cũng là sự hân hạnh cho các ngươi lắm đấy ! Chớ cầu vọng vô ích !
Không Động tứ phan lão đại lại trề môi bảo:
- Hừ ! Ngươi sánh hắn như Hoàng đế phải không ?
- Không phải ?
- Là vương hầu tề tướng ?
- Cũng không phải:
- Chứ muốn gập hắn phải làm thế nào ?
Điếu tử quỷ gật đầu lia lịa, nói:
- Ngươi hỏi câu này hợp ý đấy:
Nếu các ngươi có đủ can trường đảm lược, hùng tâm bằng quả "đấu", hào khí cao ngàn trượng, tự nhiên các ngươi gặp mặt không khó lắm ... Ngày mùng hai tháng hai tại Hắc Ngục cốc là Cơ hội duy nhất, ngươi hãy đến đấy mà động thủ với nhau trừ cơ hội này ra, chỉ sợ. hi. hi ha ... ha !
Giọng cười của Điếu tử quỷ đượm giọng âm ma lạnh lẽo nghe chứa sự khinh mạn vô cùng Không Đông tứ phan lão nhị rống lên như hổ:
- Chỉ sợ thế nào ?
Điếu tử quỷ cười hề hề đáp nhanh:
- Chi sợ hà hà ! Muốn bái kiến Huyết Quang giáo Thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !
Không Động tứ phan lão tứ rống lên liên hồi, bảo:

- Hay nhỉ ! Khéo tô ngọc dát vàng, hắn bất quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chứ cao trọng gì ... mà khoác láo khoe khoang !
Không Động tứ phan lão tam tiện dịp cả mắng:
- Thậm chí đến tên Dị Đại Cương cũng là phường tiểu tốt !
Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng mắt loạn, ly rượu trong tay chàng bị ấn sâu lún xuống mặt bàn vẫn không hay biết gì cả.
Điếu tử quỷ vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầy hân hoan đắc ý trầm giọng nói:
- Đừng nhục mạ sớm thế ! Các ngươi hãy dành những lời này đến Hắc Ngục cốc mùng hai tháng hai hãy nói chẳng muộn ... hạ. ha. ha.
Vừa nói dứt, hắn ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bốn cành phan, toan bước xuống lầu.
- Khoan đi đã !
Bốn tên Không Động phan đồng hét to như sấm nổ, nhanh như chớp phan giao động mạnh bốn người đã tủa ra bày hàng chữ nhất dàn ngay cửa thang lầu.
Điếu tử quỷ vỗ tay reo lên:
- Hay lắm, hay lắm ! Muốn động thủ sao ?
Vừa nói, hắn lại lấy tay chỉ về hướng Bắc ngoài trấn Qua Dương, trầm giọng bảo:
- Hồng Yến nham ngoài thành Qua Dương, bản nhân sẽ đợi các ngươi !
Không Động tứ phan lão đại, lắc nhanh thân mình, đưa tay chỉ vào mặt Điếu tử quỷ quát cực to:
- Tứ phan Không Động chẳng muốn động thủ với một tên vô danh tiểu tốt như ngươi đâu !
Điếu tử quỷ giận căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động tứ phan lão đại nạt to:
- Hay cho loài trùng lớn mật ! Dám khi dễ bổn nhân !
Không Động tứ phan lão đại bĩu môi khinh bỉ, bằng giọng âm trầm nói tiếp:
- Hay nhỉ ! Lão hủ nhờ ngươi nói lại với tên Cừu Thiên Hiệp bảo hắn hãy mau mau mang chiếc "Kim đẩu" hoàn trả lại cho bổn môn, bằng trái lại, hắn hãy dọn mình chờ thọ tử ... Tứ phan sẽ vẫy phướng chiêu hồn tế độ ... !
Điếu tử quỷ tắ lưỡi, lắc đầu, toan cất tiếng trả lời ...
Đột nhiên, một bóng trắng sà tới rất nhanh không gây ra tiếng động nhẹ.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắc mình nhảy xen vào giữa Không Động tứ phan và Điếu tử quỳ, nhướng mày trợn mắt nhìn cả năm hét lớn:
- Nơi đây là chỗ buôn bán, không được ồn ào ! Đi mau !
Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thang lầu, tay tả chỉ vào cả bọn năm người, thần sắc uy uy lẫm liệt.
Không Động tứ phan và Điếu tử quỷ, cả năm người trố mắt kinh ngạc Chỉ vì, song phương đang tuốt đao trương nỗ, ý muốn động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào, lại thêm chiêu "Lôi hành cừu chuyển" của Thiên Hiệp nhanh một cách thần tốc, tựa hồ như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đất chui lên, hay trên trời hiện xuống.
Điếu tử quý thấy công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lấy làm ái ngại, chỉ vì hắn là một tay lịch lãm giang hồ, gian manh cốt khỉ, vừa thấy Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chờ đón bọn "Không Động tứ phan" ra tay trước, thực đúng với dự liệu của hắn.
Không động tứ phan tự thị mình là "danh môn chánh phái" bèn cao giọng quát to:
- Ngươi là ai ? Tại sao dám nhúng tay vào việc này, ngươi tự lượng đảm đương được chứ ?
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bằng giọng nói oang oang khinh thị quát to:
- Hừ ! Dù công việc tài trời đi nữa.. Tại hạ cũng thừa sức đảm đương !
Điếu tử quỳ kêu lên một tiếng. Y bước lên tới trước, giương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp dịu giọng:
- Các hạ là ai ?
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn có thân hình quái gở, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên đã có bảy phần không vừa ý, lại nghe "Điếu tử quỷ" hỏi, khiến chàng nổi đóa, lắc mình biến ra chiêu "Lôi hành cửu chuyển" lướt đến bên mình Điểu từ quỷ, thuận tay chàng chộp mạnh cánh tay gầy của hắn, thế mạnh như khóa sắt xích đồng, Điếu tử quỷ không tài nào vùng vẫy được.
Điếu tứ quỷ là một tay nội lực khá cao đẳng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ, hắn thuộc vào hạng bất lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời.. nhưng lúc bấy giờ, sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế làm sao ? Nên vô tình chàng xách bổng lên như đứa bé lên ba. Ngôi đại huyệt bị

phong bế, khiến hắn mất hồn mất vía, xuất hạn dầm mình.
Bốn tên Không Động tứ phan thất kinh, mỗi tên đều vận nội lực phòng thân, nắm chặt cây phướng chiêu hồn, thủ thế dự bị Cừu Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyệt Điếu tử quỷ vừa nhoẻn miệng cười hỏi:
- Tử quỷ ! Ngươi đã quên ta rồi ư ?
Điếu tử quỳ nhấppnháy đôi mi, cất tiếng rống lên thảm liệt, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hắn gượng gạo nói run run:
- Chưa biết ... không nhận rõ là ai ... ?
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bảo:
- Thật là quỉ u mê ! Ngươi là đại đầu mục Huyết Quang giáo lại không nhận biết "thiên hạ đô tuần sứ Ngũ lộ tổng chỉ huy" hay sao ? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi à ?
Lời nói vừa thốt ra, chẳng khác tiếng "sét" giữa cơn mưa, khiến mọi người đều kinh hoàng biến sắc.
Không Động tứ phan mặt mày tái xám, giương tám tròng xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đến xuất thần.
Điếu tử quỷ kinh hoảng đến cùng tột, hắn kêu la thảm thiết nhiều hơn trước, vừa lặp bặp nói:
- Ngươi ... thiếu hiệp ... ngươi ...
Cừu Thiên Hiệp không chú ý đến Điếu tiểu quỷ, chàng quắc mắt nhìn Không Động tứ phan trầm giọng nói:
- Các ngươi là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao mắng lén sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy !
Điếu tử quỷ thống khổ không ít, mồ hôi rịn ra trước trán, lấm tấm như hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hắn không chịu nổi cơn đau.
Nguyên Cừu Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, cho nên miệng phát ra lời phẫn hạn, thuận tay bóp mạnh vào đại huyệt Điếu tử quỷ mà không hề hay biết.
Cừu Thiên Hiệp thấy bốn tên Không Động phái thờ thẩn như kẻ mất hồn, bèn cặp nách Điếu tử quỳ bước lần xuống cầu thang, đồng thời kêu to:
- Đi ... đi chứ !
Bốn tên Không Động tứ phan nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong nhất thời hai chân cuống tê lên không cử động được.

Bốn người đồng nghĩ ngợi:
"Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp, mà Cừu Thiên Hiệp lại là nhân vật cao trọng của Huyết Quang giáo, thì tại sao hắn cư xử với Điếu tử quỷ rất khắc nghiệt, đầy vẻ oán hờn.
Tại sao Điếu tử quỷ lại không nhận biết hắn ?
Nếu bảo hắn không phải là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp ! Xem qua công lực, nghĩa khí của hắn rất cao thâm. Nhưng nếu hắn không phải Cừu Thiên Hiệp thì hắn là ai ?".
Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả bốn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc giục:
- Các ngươi ... chẳng đi à ?
Không Động tứ phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:
- Các hạ, thật ra các hạ là ai ?
Cừu Thiên Hiệp dõng dạc quát to:
- Ta là người mà các vị muốn tìm đấy ?
Không Động tứ phan lão đại thối lui ra nửa bước. lạc giọng hỏi vặn lại:
- Vậy các hạ chính là Cừu Thiên Hiệp ư ?
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu:
- Chính là tại hạ !
Không Động tứ phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:
- Thật vậy sao ?
Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả dõng dạc đáp:
- Chứ ngươi tưởng giả à ? Kẻ đại trượng phu đi không đổi danh ngồi không đổi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cừu Thiên Hiệp đây.
Bốn tên Không Động đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ chưa tin là thật.
Cừu Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điếu tử quỷ, thuận chiều chàng chìa tay hữu vào túi Điếu tử quỷ lấy ra hai đỉnh bạc, ném vào tên chưởng quỷ đứng gần bên buột miệng gọi to:
- Chưởng quỷ ! Hãy lấy tiền trà rượu ! Liệt vị hãy tránh ra mau !
Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho nhiều người đứng xem dang ra rồi bước chậm rãi đi lần xuống lầu.
Điếu tử quỷ kêu lên thống khổ:
- Ngươi muốn đưa chúng ta đi đâu ?
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Điếu tử quỷ nhăn nhó. khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hắn vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hồng Yến nham ! Chẳng phải là nơi người ước hẹn đó ư !
Nói dứt chàng đã bước xuống đến giữa khánh sảnh.
Bốn tên Không Động tứ phan lấy làm ngạc nhiên kinh dị.
Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cừu Thiên Hiệp, tưởng đâu chàng và Điếu tứ quỷ bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyết quang giáo.
Vì thế, bốn tên Không Động lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đến cửa khách điếm. Cả bốn tên không hẹn mà đồng vươn bốn cây chiêu hồn phan án theo thế "Sa tăng đoạt hồn" chặn lối đi của Thiên Hiệp, đồng thời rống lên muốn vỡ điếm.
- Hay cho tiểu bối ! Ngươi bước ra đây mà chịu chết !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 83
Thiết Tán Kiệu Dương Bị Bức

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, đôi mày lưỡi kiếm nhíu lại tỏ vẻ khó chịu. Chỉ vì chàng không muốn làm náo loạn khu phố, kinh động đến dân gian, lại thêm nổi tính hiếu kỳ, muốn biết Huyết Quang giáo đã xếp đặt âm mưu quỷ kế gì tại Hồng Yến nham. Vì thế, chàng khoát tay lia lịa nhìn Không Động tứ phan nói to:
- Tứ vị ! Từ đây đến Hồng Yến nham chẳng bao xa, hà tất phải gây ra chuyện thế ngạo tục, làm rúng động nhân tâm.
Bốn tên Không Động há nghe lời khuyên giải hay sao ? Chỉ thấy bốn cây phướng chiêu hồn lay động như cánh bướm, cản ngay trước mặt Cừu Thiên Hiệp.
Ngay lúc đó, Điếu tử quý bị Cừu Thiên Hiệp ném vào góc phòng, hắn thừa lúc "Không Động tứ phan" và Cừu Thiên Hiệp gây sự, hắn chuồn nhanh ra cửa khách điếm, nhắm hướng Bắc ngoại ô chạy như bay, mau như chó nhà ma, cuốn quýt như cá chui khỏi lưới.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điếu tử quỷ chạy thoát ra cửa, lấy làm tức giận bồi hồi đẩy song chưởng đánh bạt ngọn "chiêu hồn phan" đồng thời buộc miệng rống to:
- Bất hảo ! Đừng để tên "tử quỷ" chạy thoát !
Không Động tứ phan không để chàng nói nhiều cảnh. "Chiêu hồn phan" đao lại lần thứ hai, nhắm vào ngực Cừu Thiên Hiệp giáng xuống

cực mạnh lại đồng thanh quát như sấm nổ:
- Ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi đây !
Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điếu tử quỷ chạy lăng xăng đến bên kia vệ đường, sắp thoát ra ngoài đầu trấn, chàng lấy làm tức giận lại nóng nảy, tay hữu phất nhanh một chưởng, đẩy dạt ngọn "Chiêu hồn phan", đôi chân búng lên cao, biến thế "Lôi hành cửu chuyển" vượt thẳng ra khỏi khách điếm, đồng thời hét bảo "Tứ phan Không Động":
- Các ngươi muốn gì, hãy theo ta.
Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng đã lần ra xa hai mươi trượng nhắm ngay lưng Điếu tử quỷ đuổi theo như gió bão, chỉ nháy mắt đã ra khỏi trấn Qua Dương.
Không Động tứ phan lão đại không bỏ qua, bèn quay sang đồng bọn hét lớn:
- Đuổi theo tên tiểu tử ! Nhanh lên !
Nhanh như chớp, bốn tên Không Động giở thuật khinh công, tựa tai chớp ngang trời đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, nhanh như hình ẩn bóng.
Điếu tử quỷ nghe tiếng gió thổi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, bất giác hồn phách rụng rời bèn giở hết sức bình sanh nhắm vào hướng Bắc chạy thục mạng.
Khi rời khỏi Qua Dương trấn thì đến một cánh đồng ruộng lúa bao la. Sáu người phân ra ba đoạn chạy thoăn thoắt thân mình lượn vi vu ở trên ngọn cỏ.
Chẳng bao lâu, họ chạy khỏi đồng ruộng, đến một vùng hoang dã dắt lần đến sườn núi.
Lá vàng rơi rụng, nhánh cỗi khẳng khiu, một hàng tòng, bá, mai hòe luống tuổi, mọc chơ vơ bên sườn núi.
Trước mặt họ là một cánh đồng hoang, cây cối thấp lè tè thưa thớt, phô bày mặt đất đỏ hồng, chen lẫn với mớ cỏ bồng "hun" sắc thắm.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế đất đoán thầm là sắp đến "Hồng Yến nham", chàng lại sợ Điếu tử quỷ nổi tính bất lương nên cố tránh lối "Hồng Yến nham" mà chạy vào một nẻo hoang vu khác chẳng hóa ra uổng công theo đuổi vô ích hay sao. Vì thế chàng vận dụng toàn lực đuổi nhanh tới trước đồng thời buộc miệng gọi to:
- Điếu tử quy, oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ quyết không chạm vào tính mạng của ngươi đâu.
Vừa hét dứt, chàng đã bước sấn tới trước, chỉ cách Điếu tử quỷ độ năm, bảy trượng.

Cừu Thiên Hiệp đã vận dụng "Thiết thư tuyệt học", Điếu tử quỷ há sánh được sao ?
Cho nên tiếng hét vừa dứt, người chàng đã cách sau lưng Điếu tử quỷ độ một với tay, có thể bắt chụp kịp.
Điếu tử quỷ hồn bất phụ thể, một mặt vận dụng toàn lực chạy như gió, một mặt kê hai ngón tay vào miệng "hoét" lên hai tiếng tiêu lãnh lót, vang động khu rừng trước mặt.
Tiếng tiêu vừa hoét lên, Điếu tử quỷ đã đổi hướng, nhắm ngay ngọn đồi bên tả chạy ngoặc lại.
Cừu Thiên Hiệp gầm lên như sấm nổ:
- Quỷ kế gì đó ?
Tiếng hét của chàng chưa dứt, đột nhiên một chấm đen bằng hạt đậu xé không khí kêu reo reo, biến thành luồng kình khí kinh hồn đâm sầm vào mặt chàng.
Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót nhanh như chớp, chàng tung mình lên cao ba trượng, tránh thoát luồng quỷ lực của đối phương, đồng thời đẩy ra song chưởng hộ trước mặt, khí giận lại bốc lên cân não, khiến chàng buộc miệng kêu to:
- Hay cho tiểu tặc !
Ngay lúc ấy, một bóng người đã hiện ra giữa tràng, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp nói khẽ:
- Tưởng ai lạ ... hóa ra thiếu hiệp !
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này đã biết ngay hắn chính là chủ tọa hộ pháp Huyết Quang giáo, Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh vội giương ngay Thiết tán hộ trước bụng, lại mỉm cười bảo:
- Thiếu hiệp đuổi gấp tên đệ tử của tệ giáo để làm gì ? Xin thiếu hiệp cho biết quạ. ?
Nguyên lúc mới xuất đạo giang hồ rời Phi Lai sơn trang đã gặp Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh, lúc đó hắn nhận Huyết Quang lệnh tìm giết Cừu Thiên Hiệp, may nhờ có Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lấy lệnh đổi lệnh, giải vây cho Thiên Hiệp, nhờ thế Thiên Hiệp thoát chết. Nhưng ngày nay đã biến đổi.
Cừu Thiên Hiệp không coi Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh thấm vào đâu cả, vừa nghe qua chàng trầm giọng nói to:
- Tại sao ta phải nói ? Chính Cừu mỗ hỏi lại ngươi đấy !
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh không tỏ ra giận dữ, chỉ mỉm cười

điềm đạm nói:
- Thiếu hiệp muốn hỏi điều chi, xin cứ dạy !
Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, quát to như sấm sét:
- Lôi Thanh Minh ! Ta hỏi ngươi, Cừu Thiên Hiệp này đối với Huyết Quang giáo tuyệt không cấu kết. Tại sao Dị Đại Cương lại khổ công, muốn tìm giết tại hạ, một trong quá khứ, còn hiện tại vì sao Huyết Quang giáo đi gây cừu kết oán cướp của giết người trách oán và thảm hại, vậy tâm ý các ngươi muốn làm gì Cừu mỗ chứ ?
Lôi Thanh Minh nghe qua xám mặt, nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nhìn Thiên Hiệp điềm đạm hỏi:
- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu mà nói thế ?
Cừu Thiên Hiệp đang ngầm tức "Điếu tử quỷ" nên sẵn dịp muốn trừ khử hắn. Vì thế chàng đưa tay chỉ vào Điếu tử quỷ, mỉm cười bảo:
- Do hắn nói ra đấy !
Lôi Thanh Minh quá ngạc nhiên, trợn đôi mắt tròn xoe nhìn Điếu tử quỷ lại quay hỏi lại Thiên Hiệp:
- Hắn nói thật ... Phải hắn nói ra thế ư ?
Điếu tử quỷ nghe qua cúi đầu gục mặt, tỏ vẻ kính sợ bồi hồi.
Cừu Thiên Hiệp nặng giọng hét to:
- Hắn nói thực đấy ! Hắn còn nói nhiều nữa kìa ... Tại trấn Qua Dương hắn dám tuyên bố với mọi người "tại hạ là đồng bọn của hắn, giữ chức thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy của Huyết Quang giáo", ngươi thân giữ chức Thủ tọa hộ pháp Huyết Quang giáo, ắt rõ đạo lý thế nào chứ ?
Lôi Thanh Minh chép miệng kêu nho nhỏ:
- Lẽ nào ?
Cừu Thiên Hiệp không buông tha nói tiếp:
- Hiện tại có mặt Điếu tử quỷ, ngươi hỏi lại xem, Cừu mỗ có bao giờ bịa đặt vu khống như các ngươi đâu.
Lôi Thanh Minh giận tím mặt gượng đáp nhỏ:
- Lôi mỗ phải hỏi lại !
Cừu Thiên Hiệp nhanh tay chộp cổ "Điếu tử quỷ" xách đến đối diện với Lôi Thanh Minh đồng thời buộc miệng nói to:
- Ngươi cứ hỏi hắn lại xem sao !
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh chuyển nhanh tròng mắt, gạt cây lọng sắt sang bên, hai chân bước chậm rãi đến trước mặt Điếu tử quỷ, lạnh

lùng hỏi:
- Cừu Thiên Hiệp nói như thế, có đúng sự thật không ?
Cừu Thiên Hiệp cũng bước tới một bước, quắc mắt nhìn Điếu tiểu quỷ trầm giọng bảo:
- Điếu tử quỷ, có Cừu mỗi đây đối chất, ngươi chớ nên chối tội nhé.
Điếu tử quỷ mặt như xác chết, đôi mắt trắng bệt, liếc nhìn Lôi Thanh Minh lại nhìn sang Cừu Thiên Hiệp lắp bắp, song chẳng nói ra lời.
Lôi Thanh Minh rống lên như sấm nổ:
- Nói !
Cừu Thiên Hiệp quát ầm trời:
- Nói mau !
Điếu tử quỷ run rẩy từng thớ thịt, gương mặt xám xanh biến sang màu tím đậm, sau cùng phải gật đầu ... nói qua hơi thở:
- Thiên ... Hiệp ... nói ... đúng.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh nhảy dựng lên bằng giọng nói như hổ gầm rống to:
- Ngươi đã nói như thế à ?
Điếu tử quỷ nghẹn ngào đáp qua hơi thở:
- Chính thế !
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh xốc nhanh cây lộng thiết lại rống trầm khiếp:
- Hay cho phường phản bội.
Vừa nói dứt kình phong cuốn lên mịt mù, cây thiết tán to tướng lay động mạnh.
Máu huyết phun ra như bão vũ, tưới đỏ đất, cùng tiếng rú:
- Ối chao !
Tiếng rú vang lên thê thảm, thế là Điếu tử quỷ đã bỏ mình dưới Thiết tán của Lôi Thanh Minh ...
Cừu Thiên Hiệp nhấc mình vọt ra xa hai trượng, tránh những tia máu bắn vào người.
Lôi Thanh Minh phá lên cười như điên dại. Thiết tán thâu hẳn chiêu.
Cừu Thiên Hiệp chớp mắt nhìn thấy Điếu tử quỷ bị ngọn thiết tán quật chết một cách thảm thương, cái đầu văng ra xa năm sáu trượng. Điếu tử quỷ mất đầu thành tử quỷ không đầu.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh bỗng đổi ngay sắc giận, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:
- Thiếu hiệp, ngươi đã vừa lòng chưa ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:
- Vừa lòng ? Vừa lòng việc gì chứ ?
Lôi Thanh Minh nghiêm giọng nói:
- Bổn đệ tử ra ngoài nói những lời bất nhã, dối trá, làm tổn thương đến danh dự thiếu hiệp nên Lôi mỗ mới thay giáo chủ dùng giáo điều mà trừng phạt hắn, vậy thiếu hiệp đã vừa lòng chưa ?
Cừu Thiên Hiệp biết Lôi Thanh Minh vốn người đa trá, khó đo được lòng dạ ra sao, nên nhíu mày, nghĩ ra một kế, giả bộ hằn học quát to:
- Lôi Thanh Minh ! Trước mặt Cừu mỗ ngươi chớ nên lộng quỷ.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh nghe qua chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi nhanh:
- Lộng quỷ ? Lôi mỗ làm gì đâu ... có lộng quỷ gì đâu ?
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo:
- Ngươi giở giọng đàn anh, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết Điếu tử quỷ để diệt người làm chứng của ta, làm cho ta không còn bằng cớ gì phải chăng ?
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh lấy làm kỳ lạ, song cố phân bua:
- Lôi mỗ thi hành theo giáo luật, trừng phạt bổn giáo đệ tử, chứ nào có ý diệt kẻ dối chứng hay tuyệt bằng cớ đâu.
Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bí mật, bằng giọng nói mỉa mai, bảo:
- Có hay không ngươi tự hỏi lấy lương tâm. Nhưng ta còn vài nhân chứng sắp lại đây.
Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ bốn tên "Không Động tứ phan" còn cách xa độ mười trượng.
Không Động tứ phan thân pháp nhanh hơn thoi đua chỉ nháy mắt đã hạ xuống giữa tràng.
Bốn người vừa đến nơi, không hỏi trắng đen không phân phải quấy, chỉ lay động nhanh bốn cây Chiêu hồn phan, phướng hồn bốc gió kêu vi vút tạo nên bốn đạo kình lực vĩ đại nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp phủ tới, chẳng khác nào thiên tướng bủa thiên la.
Không Động tứ phan lão đại rống lên như quỷ mị:
- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi hẹn chúng ta đến đây, hóa ra nơi này có nhiều đồng bạn ngươi mai phục, ứng trợ phải chăng ?
Cừu Thiên Hiệp trợn trừng đôi mắt suýt rách khóe, khí giận bốc cao trăm trượng.
Nhưng bốn cành chiêu hồn phan giao động chóa mắt, phát ra kình lực "vù vù" tựa hồ như đoàn binh mã rầm rộ, cuồn cuộn như cơn sấm sét

đổ liên hồi vào người Cừu Thiên Hiệp, chiêu thế thực nguy hiểm khôn lường.
Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh đứng một bên phá lên cười hăng hắc, tay hữu thâu thiết tán bao gọn vào lòng, nhấc bổng thân mình nhảy ra ngoài vòng chiến xa hai trượng, khi vừa hạ mình xuống đất hắn đã đưa mắt nhìn Không Động tứ phan buộc miệng rống cực to:
- Không Động tứ phan, cóc ngươi hãy yên tâm, Cừu Thiên Hiệp từ ngày xuất đạo giang hồ đến đây chỉ thích "đơn công, độc tấu", không cần ai trợ lực ! Lôi mỗ đâu dám phạm vào việc cấm kỵ của thiếu hiệp, vậy các ngươi hãy gắng sức hiệp tay nhau tranh đấu.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức giận bồi hồi, tuy hắn nói đúng sự thật, nhưng cốt ý là muốn hãm hại mình, chàng không nghĩ ngợi lâu, song chưởng đẩy m.anh một chiêu trầm khiếp, đẩy dạt bốn cành "chiêu hồn phan", một mặt buộc miệng gọi to:
- Các ngươi hãy dừng tay, muốn gì cứ nói cho minh bạch, giao thủ động chiêu vẫn chưa muộn kia mà ?
Tứ phan lão đại rống lên như sấm nổ:
- Có gì đáng nói đâu !
Tứ phan lão tam gầm to:
- Ai ... thèm đấu khẩu với ngươi lúc này.
Cả bốn người không để Thiên Hiệp có thì giờ phân trần chỉ kêu rống lên như bầy quỷ loạn giở ra những đường chiêu ác liệt công tới tấp. Mỗi chiêu đều nhằm vào đại huyệt của Thiên Hiệp thích mạnh, mỗi thức đều tìm chỗ nhược Thiên Hiệp bức nhanh, bốn cành "Chiêu hồn phan" vũ lộng mờ trời như một biển bướm vàng chớp cánh, biến ra gió lạnh mưa băng, bủa ra vây phủ Thiên Hiệp vào lõm giữa.
Cừu Thiên Hiệp cố tránh sự lộng giả thành chơn, vô cớ gây cừu chuốt oán với bọn Tứ phan Không Động. Vì thế, chàng cố nhẫn nại, chỉ đưa ra thế thủ đôi chân đạp mạnh thức "Lôi hành cửu chuyển" bay, nhảy, vọt tung như chín tia sét ngoằn ngoèo, bủa trên nền trời đen nghịt. Chàng vận dụng toàn môn "thiết thư" tuyệt học né tránh rất thần tình, thân mình thon nhỏ, lượn qua đảo lại, len lỏi giữa trận phướng chiêu hồ như một cánh chim non bé tí giữa nền trời cuồng vũ phong ba.
"Không Động tứ phan" là một môn tuyệt học của Không Động phái, và bốn người này là nhân vật cao thủ của Không Động môn, đánh liền tay, công tới tấp, chiêu thế lại ngụy dị, thực là nguy hiểm khôn cùng.
Nếu đem một người khác thay thế vào địa vị Thiên Hiệp thì giờ phút

này máu đổ Hồng Yên nham, thây phơi tan nát vùng hoang đá.
Ngay lúc ấy Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh đứng bên ngoài nhìn thấy lưỡng trò tương tranh thì lấy làm đắc ý, phá lên cười như điên như dại, đột nhiên đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói thật to:
- Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Nhưng tiếc thay tại hạ có việc cần kíp, không thể ở lại phụng bồi thiếu hiệp được.
- Vút !
Một tiếng gió cuộn rất nhanh, Lôi Thanh Minh thừa cơ hai đàng đang ác đấu mãnh liệt nhấc mình lên cao mấy trượng, nhắm vào khu rừng trước mặt chạy như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp thấy Lôi Thanh Minh thừa cơ trốn thoát, chỉ kêu "hừ" một tiếng phẫn nộ song chẳng hở tay đuổi theo hắn. Vì lúc ấy, Không Động tứ phan đã biến bốn cây phướng chiêu hồn thành vầng bạch quang to như quả núi, bao phủ Cừu Thiên Hiệp không để hở kẻ tóc đường tơ ...
Càng đánh bọn chúng càng hung tợn, bốn ngọn "Chiêu hồn phan" không dừng lại nửa khắc. Hai đàng quyết đấu với nhau độ một canh trà vẫn chưa phân cao thấp.
Không Động tứ phan hùng hổ và lợi hại bấy nhiêu thì Cừu Thiên Hiệp thâm trầm và uyển chuyển bấy nhiêu. Chỉ vì chàng giữ thế thủ, né mau tránh lẹ, tuyệt nhiên không giở thế công địch ...
Cừu Thiên Hiệp lại nhận thấy đối phương quá liều mạng, và bức ác mình, bèn đổi ngay ý định rống lên giận dữ:
- Tứ phan ! Nếu các ngươi mãi bức áp vô lý, tại hạ sẽ không nhường nhịn nữa đâu !
Tuy lời nói của Thiên Hiệp rất chân thật, nhưng bọn Không Động tứ phan lại hiểu một cách khác, vì chúng hiểu lầm Cừu Thiên Hiệp dùng lời uy hiếp và nhục mạ.
Vì thế Không Động tứ phan lão đại vừa nghe qua, tay phướng vụt ngừng lại, đổi ra một thế "Đả sáo phiên" quay một vòng tròn ngang đầu, đồng thời buộc miệng hét to:
- Bát phương phong vũ !
Tiếng hét vừa dứt, cành phan đã kêu lên "reo réo" vũ lộng như mưa phùn tám hướng, ác hại hơn trước khá nhiều.
Tiếp theo đấy, ba tên Không Động tứ phan còn lại đồng thanh, bốn luồng điện lực tỏa rộng xa một chu vi mấy trượng, kình phong xoáy mạnh, hấp lực rì rào vụt biến ra bốn tiếng nổ:

- Ầm, ầm, ầm, ầm.
Bốn tiếng nổ vang lên long trời vỡ đất, bụi cát bốc lên cao ngất tối đất mịt trời.
Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp cảm thấy từ bốn phương tám hướng nhiều đạo kình phong áp mạnh vào người to tát như bốn bức tường vĩ đại ngã đổ. "Lôi hành cửu chuyển" tuy nhanh như chim, nhẹ như gió song làm sao thi triển giữa một vòng vây kình lực chẳng sơ hở kẻ lông.
Cừu Thiên Hiệp liệu định đây là môn tuyệt học bí truyền của bốn tên Không Động, nếu không trổ oai thần trừng trị, ắt bọn chúng chẳng cam tâm nể phục.
Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đang suy nghĩ, bỗng nghe tứ phan lão nhị rống lên trầm khiếp:
- Cửu chuyển luân hồi.
Cừu Thiên Hiệp vừa suy nghĩ, vừa nhảy đứng lên cao ba trượng tránh thoát chiêu "Bát phương phong vũ" lại toan hạ mình xuống tràng. Bỗng nghe tiếng hét "Cửu chuyển luân hồi" của tứ phan lão nhị. Tiếp theo đấy, tứ phan lão đại, lão tam, lão tứ đồng rống lên liên hồi:
- Cửu chuyển luân hồi.
Tiếng rống ầm ĩ chưa dứt, từ tả sang hữu, từ trước tới sau, bốn ngọn phướng chiêu hồn biến ra muôn đạo kình phong bủa chặt tràng đấu.
Cừu Thiên Hiệp lượn mình qua lại trên không, nhìn thấy tả hữu, trước sau đều hỗn loạn, không còn một kẻ hở đặt bàn chân.
Giữa lúc tinh thần đang rối loạn, vô tình làm cho nội lực suy giảm, thân hình chàng bị rơi xuống tràng đấu như hòn đá nặng. Cừu Thiên Hiệp run lên, tay chân cuống loạn, chưa biết giở thế gì ra ứng phó.. Bỗng nghe bốn giọng nói rập nhau:
- Thập diện mai phục.
Bốn cành phan của lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ lay động rất nhanh nhắm vào đầu, ngực, lưng, chân của Thiên Hiệp phóng tới, thế mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm dị kỳ.
Cừu Thiên Hiệp vững tin vào "Thiết thư" tuyệt học, giở ra công lực hi kỳ, tránh thoát được hai chiêu phan mạnh bạo.
Nhưng chiêu thứ ba là "Truy hồn đoạt mạng" đã quật vào hông chàng, vô phương né tránh, không ngõ tung lên cao, thực là vô vàn nguy hiểm.
Lại thêm, chiêu thứ tư "Nhất phương tử kỳ" nhanh như điện chớp chỉ cách bả vai chàng độ ba tấc.
Giữa lúc sự chết cách làn tơ kẻ tóc, vạn trạng hung hăng.

Bỗng nhiên đạo kim quang rực rỡ, sáng chói tựa vồng cầu, lao đi "vút" ...
Cừu Thiên Hiệp vươn tay tả lay động mạnh, gạt ngang hông, phắt ngược bên vai, đồng thời thân người như vệt khói vàng như nghệ bay ngược lên không trung.
- Choeng ! Koeng !
Hai tiếng rít tóe lửa vang lên một lúc, làm chát óc mọi người, đồng thời đẩy bạt hai bóng người văng ra xa cả trượng, bóng "chiêu hồn phan" không chớp động, dường như nương theo làn gió, từ tay Thiên Hiệp bốc đi mất hút.
Bốn tên "Không Động tứ phan" tháo lùi ra xa cả hai trượng, chúng giương đôi mắt thao láo đầy kinh ngạc, nhìn hai cây "chiêu hồn phan" bị gãy vụn nằm trơ trên đất, cả bốn người ngơ ngác đến độ mất thần.
Cừu Thiên Hiệp tì tay trên chuôi "Khô trúc thánh kiếm", mũi kiếm chạm mặt đất, chàng giương đôi mắt sáng xanh, xạ thẳng vào bốn khuôn mặt tứ phan Không Động bằng những tia giận dữ, lại cất tiếng trong như chuông quát bảo:
- Cừu mỗ xin báo cho các ngươi một lần nữa, nếu các ngươi cố tình bức bách tiếp, thì chớ trách Cừu mỗ vô tình nhé !
Bốn tên tứ phan Không Động mặt đầy sắc giận, sát khí bốc hiện trùng trùng.
Tứ phan lão đại bước sấn tới trước trầm giọng hét bảo:
- Cừu Thiên Hiệp, ngươi phải biết, Không Động tứ phan thà mất mạng chứ chẳng mất chiêu, lão hủ thề liều mạng với ngươi.
Vừa nói dứt, hắn đưa cán "chiêu hồn phan" gãy nhắm ngay Thiên Hiệp ném thật mạnh, đồng thời vươn song chưởng toan tấn công tới tấp ...
Ba tên tứ phan đồng bỏ nhanh binh khí, vươn ngay sáu chưởng pháp thủ thế, cùng gào to một loạt:
- Gia gia quyết một mạng với ngươi !
Tiếng hét liên hồi, làm rúng động cả không gian, bốn tên tứ phan chỉ dùng xích thủ không quyền, vươn tay trắng đẩy mạnh song chưởng thế tựa hung thần ác sát, tên nào tên nấy đều đượm vẻ ác độc khôn cùng, tám đạo mục quang như tia điện kèm theo tám luồng chưởng lực tựa sơn băng, phát ngay vào người Thiên Hiệp.

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 84
Vào Đất Phần Dương Tìm Lão Bộc

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Không Động tứ phan quyết liều thân thí mạng đánh với mình, chàng vội thâu ngay "trúc kiếm" nhảy lùi ra sau hai trượng, buộc miệng quát to:
- Tứ vị hãy dừng tay mau ! Nhường cho Cừu mỗ nói vài lời.
Không Động tứ phan không dằn được cơn giận lại chẳng nghe Thiên Hiệp hét bảo, bốn tên vẫn giữ theo đà cũ, xông thẳng vào Thiên Hiệp, chưởng phong lay động không ngừng.
Thiên Hiệp thối bộ vẫn không được, "khô trúc thánh kiếm" giao qua tay tả, tay hữu đẩy ra một chưởng "Dã chiến bát hoang" thân mình uốn khúc như con ốc quắn, đỡ một thế, công một chiêu, mỗi chưởng tung ra hàm chứa một kình lực cực mạnh, tỏa thành một vầng sương vụ nhắm ngay "tứ phan" kích mạnh tới.
Không Động tứ phan công thế bị hóa giải rơi vào khoảng không, khiến bọn chúng tức giận bồi hồi, kêu rống thảm liệt, chia ngay bốn hướng, quyết liều mạng đẩy ra những chiêu kế tiếp, tấn công Thiên Hiệp. Bốn ngọn chưởng giao nhau, hợp thành luồng kình phong vĩ đại, như chớp giật liên hồi, ba đào nổi giận, cuồn cuộn xoắn vào mình Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp bị bức bách cuống cả chân tay, nên không thể nào nhẫn nại được nữa. Giữa cơn cấp bách, chàng tuốt nhanh "khô trúc thánh kiếm" vẫn nhẹ một hư thế, tay tả đẩy mau một chưởng và hét:
- Chớ trách Cừu mỗ dã tâm !
Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc lư mạnh, chưởng thế cuồng phong ba bay ra cuộn cuộn.
Không Động tứ phan vừa thấy chàng đưa ra chiêu thế, thân mình như xác pháp đêm Ngươn Tiêu, bay ra tứ tán, kẻ thối Đông, người lui Tây, sang trái, né hữu, mỗi người đều tháo lui một trượng, cả bốn tên giương đôi mắt trắng dã nhìn Thiên Hiệp đến xuất thần.
Chỉ vì Không Động tứ phan liệu định không thắng được "khô trúc thánh kiếm" nên dùng quyền chưởng để hộ trước ngực, không ngờ Thiên Hiệp xuất thủ quá đột ngột C khiến bọn chúng trở tay không kịp mới bị lạc bại như thế.
Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng đánh bại được đối phương, nên lấy làm thích thú, hào khí bốc lên dõng dạc quát bảo to:

- Mạo danh tạo ác, tất cả đều do Huyết Quang giáo hành động, đổ lỗi cho ta, vì cớ gì các ngươi mãi bức khổ ta ?
Tứ phan lão đại mặt run lên từng sớ thịt nặng giọng gầm lên:
- Ngươi chớ giả bộ lòng quỷ, hcính ngươi tay sai của ...
Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, bằng giọng quát trầm khiếp bảo:
- Lớn mật thực !
Vừa hét dứt, chàng cho "trúc kiếm" vào bọc, rùn mình xuống thấp, đẩy nhanh ra sau song chưởng bằng một chiêu lợi hại khôn cùng.
- Ối chao !
Một tiếng rống thảm liệt nổi lên, bóng người nhảy dựng lên cao hàng trượng.
Tứ phan lão tứ thừa lúc Thiên Hiệp và lão đại đấu khẩu, hắn lẻn ra sau lưng chàng toan ám hại, không ngờ Thiên Hiệp sớm phát giác, quật song chưởng ra sau lưng kích mạnh vào người hắn ...
Ngay lúc đó một tiếng:
- Bùng !
Nổi lên khô khan, thân mình to lớn của tứ phan lão tứ, từ cao rơi xuống như hòn đá nặng. Hắn buộc miệng kêu lên "ôi ối", hé miệng phun ra một búng máu tươi, trông rất thảm hại.
Tứ phan lão nhị thấy đồng bọn thảm hại bèn rống to lên:
- Tiểu tử, ngươi tàn nhẫn quá độ.
Vừa nói dứt, hắn nhảy bổ tới trước nhặt ngay cây "chiêu hồn phan" gãy nhắm vào Cừu Thiên Hiệp đánh nhầu tới như gió loạn, không chiêu thức gì cả.
Luôn tứ phan lão đại và lão tam, hai người cũng đẩy nhanh bốn chưởng trợ lực, thế mạnh như bốn luồng gió nặng ngàn phương.
Cừu Thiên Hiệp dựng mày trợn mắt quát:
- Đã ám toán, lại hợp công, các ngươi chết là phải.
Vừa hét dứt, chàng tung ra song chưởng phân làm ba chiêu, đưa ra cự địch.
Lúc đầu, Thiên Hiệp thấy câu chuyện mờ ám muốn bày giải cho chúng rõ chi tiết, không nỡ đả thương bọn chúng nên chỉ đưa ra người chiêu chưởng tầm thường, không sử dụng đến năm thành lực. Không ngờ đến phút này cả bốn tên đều tỏ ra điên cuồng, khát máu, khiến chàng nổi giận xung thiên, đẩy ra hai luồng chưởng tối lợi lại.
Chưởng phong vừa thoát khỏi tay, réo lên "vi vu", hai chưởng biến thành bốn đạo kình phong chia ra tám thế, tám thế tỏa ra ba lối nhắm

ngay tứ phan lão đại, tam, nhị xoắn đến như cơn ba đào cuồng nộ, phủ chụp vào đầu đối phương, thế mạnh kinh thiên động phách.
Không Động tứ phan ba người, tuy nhận biết không chống lại Cừu Thiên Hiệp, nhưng tình anh em rất nặng, khiến cả ba tận lực hy sinh quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.
Giữa lúc cả ba hùng hổ xông tới. Hốt nhiên.
- Bùng !
Một tiếng nổ long trời lở đất, bóng người quay mòng mòng như con vụ, tháo nhanh ra xa đạo chưởng phong bốc khói, tỏa thành cơn trốt thổi mạnh cây khô, cỏ úa, cát nhuyễn, bụi mềm, cuốn bay lên dậy đất ngợp trời, kèm theo đầy máu vọt tứ phương, mùi tanh lạc giọng ...
Cừu Thiên Hiệp đứng yên như núi, khoanh tay nhìn đối phương vẻ mặt uy nghi lẫm liệt.
Ba tên trong "ttứ phan Không Động" thân mình run rẩy, mỗi tên đều đưa tay chùi vết máu chảy đỏ bên khóe miệng, mặt mày xanh nhợt nhạt, hiện đầy vẻ đau đớn bồi hồi.
Nếu Cừu Thiên Hiệp chẳng nương tay, ắ ba tên không được như thế này.
Cừu Thiên Hiệp đánh ba tên Không Động bị thương trong lòng lấy làm bất nhẫn, bèn cao giọng nói to:
- Người không diệt hổ, hổ vẫn muốn ăn người, các vị chớ trách tại hạ nhé.
Không Động tứ phan lão đại, một tay áp vào bụng nén cơn đau rên rỉ bảo:
- Hay lắm ! Gã họ Cừu, mi đã giết uy danh Không Động tứ phan.
Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, dịu giọng nói:
- Lỗi không do tại hạ !
Không Động tứ phan lão tam, nghiến răng gượng nén cơn đau kêu rống lên:
- Tên Thiên Hiệp họ Cừu ! Ngươi hãy giết hết chúng ta đi, để sau này khỏi phải hối tiếc.
Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười khổ:
- Họ Cừu không bao giờ hối tiếc, dù các ngươi có muốn phục thù, báo oán gì Cừu mỗ xin hầu tiếp ... !
Không Động tứ phan gượng mỉm cười, đau khổ, bằng giọng âm trầm khiếp bảo:
- Hay lắm ! Ngày mùng hai tháng hai này. Không Động phái ắt có mặt

tại chỗ, triệu tập thiên hạ võ lâm tại Hắc Ngục cốc, nợ máu có vay thì có trả.
Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp ngay:
- Cừu mỗ sẽ chờ đợi !
Tứ phan lão đại trầm giọng nói:
- Hay lắm, chúng ta hãy đi thôi !
Vừa nói dứt, lão đưa tay ra hiệu cho ba tên "tứ phan" nhị, tam, tứ đứng lên, tám tròng mắt trắng bạc chĩa ra nhiều tia oán hờn âm độc, nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, bốn đôi chân loạng choạng, xiêu vẹo bước lần ra khỏi Hồng Yến nham.
Cừu Thiên Hiệp giương mắt ngó theo, đến lúc bốn tên khuất bóng sau rặng rừng đầy vẻ ngẩn ơ chưa xóa nhòa trên nét mặt.
Vì vô duyên cớ, bỗng dưng có người đến gây sự, lại tạo ra sự Oán cừu, chính chàng cũng không hiểu được vì đâu.
Chàng lại nghĩ thầm:
- "Tại sao Huyết Quang giáo lại gieo họa khắp nơi, đâu đâu cũng mạo danh để họ của mình lại !
Nếu đúng như thế, thì bọn chúng đã gieo rắc oan cừu khắp xứ, nào là trộm "Thiếu Lâm chân kinh", "Võ Đang kiếm phổ", giết chết thần y Hoa Tử Phong và Lịch Huyết kiếm, trộm Ngũ long huyết cầu.
Một chuỗi câu chuyện nối dài, đều do Huyết Quang giáo giáo gây ra.
Tại sao bọn chúng phải làm thế ?
Ngày mùng hai tháng hai, tại Hắc Ngục cốc mởi đại hội song hội để làm gì ?" Nghĩ đến ngày hội Hắc Ngục cốc, khiến chàng rúng động cả tâm can, nói lẩm bẩm:
"Nhan Như Ngọc phái một lão nương đến bảo ta, ngày mùng hai tháng hai không nên đi dự hội, ắt việc này bên trong có nhiều uẩn khúc ... "
Nghĩ đến đây tư tưởng chàng dường như bế tắc chỉ vì trong nhất thời chàng đã quên mất, mãi lo giao đấu với bốn tên Không Động tứ phan, nên không kịp suy nghĩ việc gì.
"Nhan Như Ngọc ! Tại sao căn dặn ta không được đi dự hội mùng hai thánh hai tại Hắc Ngục cốc ? Chắc bên trong có uẩn khúc gì vĩ đại chứ chẳng không ?
Còn cá nhân nàng hiện ở đâu ? Có lâm vào hoàn cảnh khó xử nào chăng ?
Hay là ... hay là nàng đã nghe theo lời của Huyết Quang giáo chủ mà ưng thuận cuộc hôn nhân ?" Nghĩ đến đây, dòng máu nóng vụt sôi bùng

trong cơ thể, khiến Cừu Thiên Hiệp đưa tay ôm lấy đầu rên rỉ:
"Nhan Như Ngọc, nàng ở đâu ? Có lẽ nào ... " Chàng không dám nghĩ tiếp lần bước đến cái gò cao, leo lên đứng lên đấy nhìn về hướng tổng đà Huyết Quang giáo, nhìn trân trối vào cõi hư không, ngơ ngơ ngẩn ngẩn như nhà tu đang trầm tư mặc tưởng, tâm linh hướng vào cõi niết bàn ...
Đột nhiên ...
- A di đà Phật !
Tiếng niệm Phật trong như chuông ngân buổi sớm, đánh thức Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mơ mộng.
- Tiểu thí chủ ! Mạnh giỏi nhé !
Giọng nói vừa dứt, vị chưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Phi đại sư đã hiện ra trước mắt.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vội vòng tay hướng vào đại sư thi lễ nói:
- Đại sư vẫn an khang quí thể chứ ? Vãn hạ nhờ trời vẫn mạnh.
Chàng liên tưởng đến nhiều vấn đề nan giải, không thể nói ra cùng một lúc, bất giác chàng chép miệng thở dài.
Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ ngờ vực, nhíu đôi mày bạc, điềm đạm bảo:
- Thiếu hiệp ! Lão nạp thấy ngươi có vẻ bi thương khó nói, có lẽ nào ...
Vị đại sư vụt ngưng lại cúi đầu nhìn xuống đất, chợt thấy trên mặt cỏ rây rắt nhiều vết máu, lại chép miệng thở dài. Một lúc lâu lào mới điềm đạm tiếp lời:
- Có lẽ nào thiếu hiệp lại lâm vào nghịch cảnh hay sao ?
Cừu Thiên Hiệp lòng đầy u uất, chưa biết thố lộ cùng ai, nên lấy làm cảm động run giọng trả lời:
- Bạch đại sư ! Chẳng giấu gì đại sư, vãn hạ mang nhiều nghịch cảnh não nề, không rõ vãn hạ đã làm gì nên tội, mà người đời đổ vào mình vãn hạ, không biết bao nhiêu việc:
Cừu oán, trộm đạo bất lương, khiến cho mọi giới võ lâm đều nhởm gớm và coi vãn hạ như kẻ cừu thù ! Tội ác bởi ai vậy ? Chính vãn hạ không hiểu gì cả ?
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc điềm đạm hỏi:
- Thiếu hiệp ! Ngươi có thể kể lại cho lão nạp nghe được chăng ?
Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thiểu não, chỉ cúi mặt thở dài không đáp.
Ngộ Phi đại sư bỗng rực đôi mắt từ hòa, miệng niệm Phật hiệu vừa phá lên cười:
- Ai di đà Phật ... ha ... ha ... ha ... !

Lão lại đổi giọng âm trầm đầy ý nghĩa bảo nhẹ:
- Thiếu hiệp hãy an lòng ! Theo luật tuần hoàn, nhơn quả kẻ gieo hạt lành ắt hưởng quả lành ngày nay năm tàn, đông tận, vận đạo của ngươi đã đến hồi an hảo, lão nạp sẽ thay ngươi mở mùa xuân mới, đuổi cơn bỉ cực, ắt hồi thái lai, và kể từ đây thiếu hiệp như cánh buồm thuận gió.
Cừu Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn lão sư, mỉm cười khổ sở đáp:
- Đa tạ đại sư có lời an ủi !
Ngộ Phi đại sư nghe qua, sắc mặt rắn lại bằng giọng nghiêm trang cùng cực bảo:
- Tiểu thí chủ chớ nghi ngờ bần tăng chẳng dùng lời an ủi đâu, mà chính là sự thật đấy thiếu hiệp ạ ! Có minh chứng hẳn hòi ... ?
Cừu Thiên Hiệp run bắn người, kêu lên:
- Có minh chứng ?
Vừa kêu lên, chợt hiểu mình lở lời, vì chàng hiểu rõ Ngộ Phi đại sư là một vị lão tăng đạo cao đức trọng, chẳng những là chưởng môn Thiếu Lâm, mà còn là Minh chủ của Cửu đại môn phái, cho nên tiếng nói của đại sư là khuôn vàng thước ngọc, mỗi khi nói lời gì, là các giới giang hồ, tôn cảm, coi như giáo lý chánh truyền, ai ai cũng đều nể trọng.
Ngộ Phi đại sư không đợi Thiên Hiệp hồi đáp, lão đưa tay xốc lại tăng bào, điềm đạm bảo tiếp:
- Thiếu hiệp ! Nếu thiếu hiệp không trọn tin lời của lão tăng, thì ngươi hãy theo gót bần tăng đến Phấn Dương hồ, đến đấy ngươi mới nhận rõ lời nói của bần tăng không hư giả.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vòng tay cúi đầu nói:
- Đại sư bảo chi những lời này, đã mong ơn đại sư thương tình, vãn hạ há chẳng tin sao ?
Ngộ Phi đại sư gật đầu vui vẻ bảo:
- Được như thế, ngươi hãy theo ta.
Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lại bước lần về phía trước.
Cừu Thiên Hiệp tuy rất thắc mắc, không rõ vị chưởng môn này đưa mình về đâu nhưng lão đã lên tiếng ngăn ngừa trước, chàng há dám hỏi nhiều sao ? Do đó hai chân chàng di động mạnh lần bước theo bóng đại sư.
Từ Qua Dương trấn đến Phần Dương hồ chẳng xa lắm, nhưng thường đi chỉ độ hai ngày đêm là tới nơi.
Song đối với hai người này, có thể gọi là thiếu cao thủ võ lâm thời bấy giờ, nên mức khinh công rất lỗi lạc, họ chẳng noi theo đường quan ngõ

vắng, mà băng suối vượt đèo đi như lướt là đà trên ngọn cỏ.
Vào khoảng cuối canh ba, cả hai đã đến hồ Phần Dương.
Hai người đi dọc trên bờ đê, làm kinh động đoàn "le le" đang an ngủ dưới rặng lau già, cạnh bờ hồ, bọn chúng vỗ cánh bay lên và kêu oang oác.
Hồ Phần Dương là một thắng cảnh đệ nhứt xứ Quảng Đông, hồ rộng mênh mông, ước chừng mười mẫu chu vi, mặt hồ về đêm nước trong vắt, thỉnh thoảng vài tiếng cá ngáp bọt làm rung rinh mặt nước, gợn thành vài nếp sóng lăn tăn.
Tuy là nơi thắng cảnh, sơn thủy hữu tình nhưng không kém vẻ cô liêu tĩnh mịch ...
Ngộ Phi đại sư dẫn Cừu Thiên Hiệp rẽ vào một lối nhỏ, đầy lau vách um tùm, vượt qua mấy khúc ngoằn ngoèo như ruột tượng, là đến một cái làng nho nhỏ của ngư dân vẫn nằm cạnh bờ hồ.
cáci tiếng làng xã nói đây nghe quá đáng, chỉ vì xóm nhỏ ngư dân này tổng cộng độ tám mái nhà tranh, song chẳng kém thơ mộng ...
Trước mấy dãy nhà tranh, có một thửa vườn nho nhỏ, bên Đông trồn toàn là hoa muôn sắc, bên Tây trồng vô số hoa màu, cải, rau, khoai, củ, lại có nhiều cái mương dẫn nước hồ vào, có lẽ vì lâu ngày bồi lở, mấy cái mương này lở rộng thành nhiều ao vũng sâu sâu, một đàn vịt ngỗng độ mươi con nổi lềnh bềnh trên mặt ao, chui đầu vào cánh ngủ mê man, tiếng chân người không làm chúng tỉnh giấc.
Dưới ánh nguyệt lờ mờ, chiếu xuống mặt hồ, khiến người ta trông thấy vô số cá nô đùa trên mặt nước, bơi lội một cách tự do thoải mái.
Cừu Thiên Hiệp thấy cảnh sanh tình, chép miệng ước ao, quay sang với Ngộ Phi đại sư:
- Đại sư ! Nếu trời run rủi cho tại hạ có góc đất này, tại hạ sẽ nguyện ẩn mình đến chết, tự do thoải mái hơn, lực là phải lang bạc khắp giang hồ, đã phong trần lưu lạc, nhưng kết cục rồi có được chi.
Ngộ Phi đại sư nở nụ cười hoan hỉ, bảo:
- Thiếu hiệp đang độ hoa niên cường tránh, như mặt trời sớm mọc, hoa nở ban mai, phải tạo kiến công lập nghiệp với đời, dương danh cho hậu thế, vội gì phải nghĩ chán đời, vả lại ...
Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn cắt dứt câu nói của đại sư:
- Già xin hỏi vị nào đấy ?
Ngay lúc ấy, căn lều tranh trước mặt vụt sáng lên, cánh cửa bằng phên tre mở hoác, từ bên trong bước ra một bà lão tuổi ngoài bảy chục tóc

bạc, da mồi tay vịn phiến cửa, tay xách lồng đèn thò đầu ra ngoài xem xét.
Nhìn kỹ bà lão, không có vẻ lam lũ như con nhà chài lưới, mường tượng như khách thị thành, đôi mắt bà ta ráo hoảnh dường như chưa ngủ.
Ngộ Phi đại sư vụt bước đến trước mặt bà lão điềm đạm nói:
- Tiết đại nương ! Bần tăng là Ngộ Phi đây ... thật quấy quá, giữa đêm làm phiền đại nương.
Bà lão là Tiết đại nương, khi nghe tiếng nói của đại sư sắc mặt hân hoan đến tột độ lại ẩn đầy tia kinh, bà vội vòng tay xá sát đất cung kính nói:
- Đại sư, Phật giá quang lâm, xin thứ lỗi cho mụ không hay để nghênh tiếp.
Vừa nói dứt, bà ta xô cửa thò đầu vào trong nhà gọi to:
- Tiết Trung ! Có Ngộ Phi đại sư đến, ngươi mau dậy bái kiến.
Ngộ Phi đại sư vội tiếp lời:
- Tiết đại ca ngủ rồi sao ? Thực làm phiền hai vị.
Đại sư vừa nói dứt, từ trong nhà chạy ra một người, lại là ông lão tuổi ngoài tám chục râu tóc bạc phơ.
Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy người này đã giật mình kinh ngạc.
Nguyên vì lão nhân được gọi là Tiết Trung, Tiết đại ca là một cụ già cao tuổi, gương mặt đầy vết sẹo, đôi mắt lão mù, bày ra hai lỗ sâu hoắm, đôi tròng đã mất hẳn, cánh tay tả đã mất, chỉ còn tay áo buông thỏng, mái tóc bạc phau phau, chòm râu trắng xóa, thực trông rất dễ sợ.
Vì Tiết Trung chưa bước ra sân, đã buộc miệng nói to:
- Đại sư vạn an ! Xin đại sư bỏ tên Tiết Trung đi vì tên này đã chết từ lâu.
Vừa nói dứt, lão đã bước đến bên Tiết đại nương, tuy đôi mắt mù, nhưng lão không dùng gậy dò đường, mà bước đi rất vững chắc, tiếng nói lại trong như chuông.
Ngộ Phi đại sư điềm đạm bảo:
- Đừng nói thế Tiết đại ca ạ ! Lão nạp đêm nay chẳng những là người khách bất đắc dĩ, mà lại đưa đến cho vợ chồng nngươi một người khách quí nữa.
Tiết Trung ngạc nhiên kêu lên:
- Cũng là đại sư ...
Tiết đại nương ngắt lời nói to:

- Lão mù ! Vị khách là một thiếu hiệp đấy !
Nguyên Tiết đại nương đã trông thấy Thiên Hiệp từ lúc đầu.
Cừu Thiên Hiệp không thể không nói, nên buộc miệng tiếp lời:
- Nhị vị lão bá ! Nửa đêm đến làm phiền, thật là mạo muội.
Tiết Trung vụt run khẽ mấy nếp sẹo, dường như xúc động bồi hồi, bằng giọng run run lạc giọng hỏi:
- Ô ! Vị khách ... tiếng nói sao quen quá ! Tiếc rằng không trông thấy được mặt.
Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:
- Thấy, dù sáng mắt, Tiết đại ca vẫn chưa gặp lần nào, nhưng vị thiếu hiệp đây không xa lạ giì đối với vợ chồng ngươi.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, nhìn Ngộ Phi đại sư hỏi nhanh:
- Đại sư ! Hai vị lão bá đây là ...
Ngộ Phi đại sư ngắt lời, thản nhiên bảo:
- Hãy vào nhà nói tiếp ! Câu chuyện rất dài !
Vợ chồng Tiết Trung vội kêu lên:
- Húy ! Chúng tôi rất vô ý, đêm khuya sương nặng, xin mời hai vị vào nhà.
Cừu Thiên Hiệp vội nghĩ vợ chồng vị lão nhân này ắt là trang sĩ ẩn giang hồ, danh gia võ hiệp, đến lúc luống tuổi tìm chốn ẩn cư xa lánh sự đời danh lợi.
Vào đến nhà, chàng thấy tuy túp lều tranh, bày biện thật đơn giản, nhưng rất sạch sẽ và khoáng đảng.
Khi mọi người vừa an tọa.
Tiết Trung nhìn sang vợ, vui vẻ bảo:
- Ngươi mang mớ cá vừa câu, đem ra làm món thổi cơm, rượu mang ra đây để đãi vị đại sư và tiểu khách nhân dùng đỡ ấm.
Ngộ Phi đại sư đưa tay áo phất chận lại, đồng thời nghiêm giọng bảo:
- Chưa vội. Hãy đợi lão nạp bàn xong câu chuyện quan trọng, lão nạp nhất định ở lại dùng bữa với ngươi !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị.
Chàng không rõ đại sư dắt chàng đến đây làm gì ?
Chàng không rõ vì sao Ngộ Phi đại sư bảo:
“Chuyện quan trọng.” Chàng ngơ ngác chẳng lâu. Đột nhiên, Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp cười bí mật bảo:
- Thiếu hiệp, xin thiếu hiệp tha thứ sự mạo muội của lão nạp, thiếu hiệp vén tay áo bên trái, vén lên đến bả vai ... xem nào ?

Cừu Thiên Hiệp như rơi vào cái hố đầy sa mù, ngạc nhiên kêu lên:
- Đại sư ...
Thật bất ngờ, chàng chưa nói hết lời, Tiết đại nương ngồi một bên, vụt đứng phắt dậy, giương đôi mắt thất thần nhìn Thiên Hiệp, thảng thốt kêu lên:
- Thiếu ... vị đây, chính ... là ...
Bà ta vừa kêu lên sảng sốt, vừa chạy lăng căng đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, chẳng nói chẳng rằng, vén nhanh cánh tay áo Cừu Thiên Hiệp lên đến bả vai.
Cừu Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chính mình đứng vào địa vị khách, để cho bà ta vén áo thực là khó coi, mà không để bà ta vén áo càng không ổn.
Tiết đại nương tay cầm mí tay áo, đôi mắt nhìn sững vào bả vai Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:
- Tiết Trung ! Chẳng còn nghi ngờ gì nữa ! Không sai một nét.
Vừa nói dứt, bà buông nhanh tay áo, hai tay vươn rộng ôm chầm lấy Thiên Hiệp, gục đầu trên vai chàng, tức tửi kêu lên:
- Cừu thiếu gia ! Tiểu chủ, ngươi tưởng ta chết rồi ư ! Ngươi ...
Vừa nói đến đây, Tiết đại nương vụt khóc rống lên, tiếng khóc rất bi ai thảm thiết.
Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì xảy ra ngạc nhiên đến độ xuất thần, trong nhất thời chàng mở miệng chẳng nói ra lời.
Tiết Trung vội đứng phắt dậy, chạy nhanh đến bên Thiên Hiệp, đưa tay mò mẫm lấy bả vai trái của chàng, vừa chớp mau đôi mày run giọng nói:
- Thật sao ? Tiểu chủ ... Trời ! Cừu thiếu ... giạ. đây rồi.
Vừa nói đến đây, giọng nói khò khè dường như tắt nghẹn ngang cổ.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên muốn điên lên, nhìn Ngộ Phi đại sư nói như thét:
- Đại sư, sao lại thế này ... ?
Ngộ Phi đại sư từ từ đứng dậy, bước đến bên Thiên Hiệp, chậm rãi nói:
- Tiết đại ca, đại nương ! Hai người nên bình tĩnh lại đôi chút, chẳng nên làm Cừu Thiên Hiệp thất kinh, có chuyện gì thư thả hãy bàn, chúng tôi còn ở lại đây hết đêm nay cơ mà.
Tiết Trung vẫn nắm vai Thiên Hiệp, lại quay sang Tiết bà, trầm giọng bảo:
- Chuyện gì cũng do mụ mà rối lên, mụ có phát khùng hay chăng ? Tại

sao khóc rấm rức thế, mụ làm kinh động đến Cừu thiếu gia ...
Tiết đại nương vẫn chưa nguôi tức tưởi, hai tay buông ra, bằng giọng ai oán kể lể:
- Chuyện gì cũng do lão mà ra cả, nếu ngươi biết dằn lòng, nhường nhịn, thì đâu đến nỗi đui mù ! Lại để thiếu chủ bơ vơ, bị người cướp đoạt trên tay ngươi.
Vừa nói dứt, dường như quá xúc động lão ba ôm mặt khóc mãi.
Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ đứng lặng người bất động, chỉ vì vợ chồng Tiết Trung lời qua tiếng lại, rõ ràng liên quan đến thân thế của mình.
Việc truy tầm thân thế mơ hồ này, từ lúc rời Phi Lai sơn trang không ngày nào chàng không nghĩ tới, không ngờ Ngộ Phi đại sư đã vì mình mà truy ra tông tích lạc nơi đây, vì thế chàng quay nhìn Ngộ Phi đại sư gấp rút hỏi:
- Đại sư ! Chẳng hay chuyện này ý nghĩa nó ra sao ?

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 85
Hắc Ngục Cốc Nơi Hội Ác Ma

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm bảo:
- Vị lão nhân Tiết Trung đây là lão quản gia từng quán xuyến mấy đời cơ nghiệp nhà họ Cừu của ngươi đó ! Xin thứ cho lão nạp nói thẳng, chính Tiết đại nương là mẹ vú nuôi thiếu hiệp đến lớn đấy.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả mừng lẫn kinh ngạc, huyết mạch xung lên tận não quan, từ chỗ ghế ngồi nhảy phắt đến bên Tiết đại nương, ngã nhoài vào lòng bà lão, như đứa bé thơ vừa nức nở kêu lên:
- Bà ... !
Tiết đại nương chưa vơi dòng lệ, lại bắt đầu khóc rống lại rất thảm thiết.
Tiết Trung lần đến bên Thiên Hiệp, quỳ nhanh xuống đánh "bịch !" một tiếng, bằng giọng u sầu buồn bã tiếp lời:
- Tiểu chủ nhân, mọi việc do lão nô tài quá bất tài, để lụy cho tiểu chủ phải vất vả suốt mười mấy năm trời.
Cừu Thiên Hiệp tay chân luống cuống, vội gượng dời Tiết đại nương bước đến đỡ Tiết Trung dậy, hoảng hốt hỏi:
- Lão công công ! Tiết công ... phụ thân ta ...

Tiết Trung vừa đứng dậy, đã đưa tay chỉ vào phía nhà sau nghẹn ngào nói:
- Tiểu chủ ! Theo lão nô vào trong bái kiến lão chủ nhân.
Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, hỏi ngay:
- Gia phụ còn tại thế ?
Tiết đại nương vịn vai Cừu Thiên Hiệp đi phía sau, buột miệng kêu lên:
- Tiểu chủ ! Đừng nghe lão mù nói đoạn, chỉ nhầm !
Khi cả ba qua khỏi gian nhà trên, đến căn nhà giữa, Tiết đại nương xô cửa bước vào, bà đánh lửa đốt nhanh cây nến, ánh sáng đèn chiếu rõ khắp gian phòng.
Cừu Thiên Hiệp vừa bước chân vào phòng, vội quỳ nhanh xuống đất, vì chàng thấy giữa nhà có bàn hương án, trên bàn đầy đủ nhang đèn, hoa quả, trên tường giữa bàn thờ, treo một bức họa vẽ một hình người thanh thanh mảnh dẻ, tuổi trạc trung tuần.
Dưới chân tượng, trên mặt bàn thờ bày ra một cái bài vị bằng trầm hương, có khắc một dòng chữ mạ vàng đề:
"Cố ân chủ Thần Châu Nhứt Kiếm, Cừu tướng công, húy Vô Kỵ đại nhân chi thần vị ... " Cừu Thiên Hiệp gục đầu xuống đất, khóc như mưa, bằng giọng nói nghẹn ngào bi thiết kể lể:
- Con bất hiếu là Thiên Hiệp, không đền được công ơn dưỡng dục sinh thành, lại không cung phụng gia gia nơi thiên linh được, tội nghiệp rất thâm trọng. Cầu xin gia phụ có linh xin phò trì cho con trả được mối thù nhà, ngày rửa được hận cừu, con sẽ bẻ kiếm về quê, trọn đời chài lưới làm ăn, không xuất hiện giang hồ nữa.
Ngay lúc ấy, Ngộ Phi đại sư và Tiết Trung cũng vừa vào đến nơi.
Tiết Trung và Tiết đại nương quỳ hai bên Cừu Thiên Hiệp, cả ba người cúi mặt khóc ngất.
Ngộ Phi đại sư vừa bước vào phòng đã niệm:
- A di đà Phật ! A di đà Phật ...
Vừa niệm một tràng Phật hiệu, lại từ từ lên tiếng:
- Hôm nay chủ bộc các ngươi được trùng phùng, đấy là hỉ sự của nhà họ Cừu, vả lại chết là hết, các ngươi có bi thương chỉ vô ích, mà còn hao tổn tinh thần, thiếu hiệp, ngươi còn nhiều trách vụ, chớ khá bi thương mà hao mòn thân thể.
Cừu Thiên Hiệp cố dằn cơn thống khổ, vẫn quỳ trên đất, song hướng vào vợ chồng Tiết Trung lạy mấy lạy, nói:
- Mười mấy năm qua, mong ơn thờ phụng vong phụ, thay ta cúng bái,

xin Tiết công, Tiết di nương nhận vài cái lạy tạ này.
Vợ chồng Tiết Trung vội cúi đầu lạy đáp lễ.
Bấy giờ, Ngộ Phi đại sư đưa mắt nhìn Thiên Hiệp mỉm cười nói:
- Thiếu hiệp, hiện giờ chúng ta nên bỏ qua những tình tiết nhỏ nhặt, mà bắt đầu nói về chánh sự.
Cừu Thiên Hiệp bấy giờ tâm dạ mẫn loạn như kim châm, dao cắt, thẫn thờ hỏi:
- Đại sư ! Chẳng hay chánh sự là việc gì ?
Ngộ Phi đại sư điềm đạm trả lời:
- Lão nạp đi tìm tông tích Thượng thừa Hoa pháp chân kinh mấy tháng trước đây, lão nạp đã đi suốt từ Nam ra Bắc, đôi hài cỏ đã giẫm gần mười ba tỉnh Trung Nguyên, hỏi thăm các môn phái võ lâm về quyển Chân kinh của bản tự, trong lúc bất ngờ, lão nạp gặp lại vợ chồng Tiết đại ca tại Phần Dương hồ này.
Tiết Trung quá hân hoan, nên vui vẻ chen lời:
- Nếu vợ chồng lão nô không gặp đại sư cho biết tin tức thiếu chủ, ắt vợ chồng lão nô sẽ ân hận mãi, khi chết cũng chẳng mặt mũi nào dám ngó lão nhân gia.
Cừu Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn Ngộ Phi đại sư bằng những tia trìu mến, đồng thời chàng lại nghĩ theo lời nói của đại sư, ắt hẳn vị lão sư đã tìm ra manh mối quyển chân kinh của Thiếu Lâm, do đó chàng thuận miệng hỏi ngay:
- Đại sư, đa tạ người lo lắng, nhưng không rõ chân kinh ... ?
Ngộ Phi đại sư khoát tay chận lời chàng mỉm cười bảo:
- Lão nạp nói hai chữ chánh sự đây, không cố ý ám chỉ đến Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự đâu.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:
- Chẳng hay ...
Ngộ Phi đại sư cười tủm tỉm, đưa tay chỉ vào mình Thiên Hiệp ngắt lời:
- Chánh sự là những điều ân oán do bổn thân thiếu hiệp mà ra đấy !
Cừu Thiên Hiệp giật mình mắng thầm:
"Ta thật là hồ đồ, vừa gặp được người nhà, sự hoan hỉ quá độ thành ra u mê, rồi quên bẳng đi mối thù cha chưa trả." Vì thế chàng nghe nóng mặt, ngượng nghịu đáp:
- Nếu đại sư không nhắc nhở, vãn hạ suýt quên rồi !
Ngộ Phi đại sư thở dài, điềm đạm bảo tiếp:
- Thêm vào đấy, mối huyết cừu của thiếu hiệp đối với quyển chân kinh

có liên quan với nhau.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, cả mừng nói:
- Thật vậy ư ?
Ngộ Phi đại sư gật gù mỉm cười bảo:
- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Song lẽ cả hai câu chuyện đều do một người gây ra, chỉ một người.
Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột hỏi:
- A ! Vậy hắn là ...
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mị bạc nghiêm giọng tiếp lời:
- Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương.
Cừu Thiên Hiệp kêu lên kinh dị:
- Húy ! Là hắn ?
Tiết Trung đứng bên ngoài, nghe đến đây lần lại sát Thiên Hiệp, bằng giọng ấm như chuông, chen lời:
- Thiếu chủ ! Cừu tiểu gia. Giữa một đêm rằm vào tiết Trung Thu, mười bảy năm về trước, Cừu lão chủ đã từ biệt giang hồ, treo kiếm ẩn cư, không ngờ vào khoảng canh ba, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương dắt theo tam nghĩa cửu hiệp, cùng một số đông ác ma hắc đạo, tổng số có trên trăm người bọn chúng tủa ra vây phủ Thần châu sơn trang, vây chủ nhân, giết gia bộc.
Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt đỏ gay, ẩn đầy sát khí vì quá giận, chàng hỏi to như quát:
- Tiết công công ! Cha ta đã treo kiếm ẩn cư tại sao bọn chúng lại ... ?
Ngộ Phi đại sư khoát tay chận lời, chậm rãi nói tiếp:
- Lúc Cừu đại hiệp sanh tiền ghét kẻ ác như cừu thù, Dị Đại Cương lúc khai sáng "hHuyết Quang giáo" lập căn cứ tại Hàn sơn "Vong hồn trại", chuyên hành ác sự, cha của ngươi nghe biết được đang đêm đơn thân độc kiếm vào Vong Hồn trại Hàn Sơn phá tan hoang doanh trại của chúng và giết sạch bọn ác ma. Huyết Quang giáo vì thế chúng phải hạ cờ giải tán ban hội.
Tiết Trung sụt sùi như nhớ lại dĩ vãng xa xăm, bèn lên tiếng nói tiếp:
- Đại sư nói rất đúng, lão chủ nhân là người khoan nhân trưởng giả, ít đề tâm phòng bị một ai, thành thử Dị Đại Cương chạy thoát ra ngoài hải đảo xa xăm, ngày đêm khổ luyện võ công nuôi chí báo thù, hắn lại cấu kết với hắc đạo, ác ma, kết thành một đoàn người sau đấy tìm đến Thần Châu sơn trang báo hận.
Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, nghiến răng bảo to:

- Hay lắm ! Ác ma ! Cừu Thiên Hiệp này không trả được huyết cừu, thề chẳng sống nữa.
Tiết Trung lại chậm rài tiếp lời:
- Giữa lúc đêm hôm nguy cấp, lão chủ nhân bế thiếu gia giao cho lão nô, căn dặn lão nô đem thiếu gia trốn lên núi Chung Nam sơn tìm đến Huyền Hư cung, trao cho Hạ phu nhân nuôi dưỡng.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can vội nhanh miệng hỏi ngay:
- Hạ phu nhân ? Có phải bà là "Nhất Đại Yên Cơ" Huyền Cung chủ nhân hay không ?
Ngộ Phi đại sư gật đầu, đôi mắt lim dim như hối tiếc những thời xuân mộng, bằng giọng êm đềm bảo tiếp:
- Đúng đấy thiếu hiệp ! Lúc xuân thời ta có nghe nói, Nhất Đại Yên Cơ với cha ngươi là cặp nhân tình tuyệt thế, trai tài gái sắc, thực ít ai sánh bằng, về sau không rõ đôi bên thắc mắc thế nào cha ngươi và nàng mỗi người đi một ngả. Cha ngươi mới kết hôn với một thiếu nữ khác, xinh đẹp hơn nàng, và hạ sanh ra ngươi đó, còn nàng thì gá nghĩa với Hạ Đình Huy là chủ nhân Huyền Cung huyết ma ... vậy !
Cừu Thiên Hiệp nghe qua sực nhớ lại câu chuyện cũ, lúc chàng đến Chung Nam sơn lần đầu tiên gặp "Hạ phu nhân", bà đã tỏ ra niềm nở nói chuyện một hồi dài. Mấy lần sau mẹ con Nhất Đại Yên Cơ tử tế với chàng, rất mực lo lắng và chăm sóc đủ điều, nguyên bà ta nghĩ đến tình cũ nghĩa xưa mà giúp đỡ chàng rất thành thật, ưu ái như người mẹ thương con. Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp lại quay nhìn lão quản gia hỏi tiếp:
- Tiết công ! Rồi ... người có đưa ta đến Chung Nam Sơn không ? Hay là Hạ Đình Duy lại chẳng thâu nhận chúng ta ?
Tiết Trung thở dài, lắc đầu đáp:
- Đều chẳng phải.
Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:
- Vậy câu chuyện ra sao ?
Tiết Trung nghe qua tái mặt, các vết sẹo run lên bần bật, gương mặt xấu xí càng xấu xí hơn, trông rất khủng khiếp, chứng tỏ tâm trí lão đang giao động mãnh liệt.
Tiết đại nương vội lên tiếng, nói tiếp:
- Mọi việc đều do lão mù này mà hư hỏng, thực là quỷ già vô dụng.
Tiết Trung nghiến răng thành tiếng, toàn thân run lên bần bật.

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng bảo:
- Tiết đại nương, ngươi chớ nên trách oán đại ca, giữa lúc bao vây Thần Châu nhất kiếm, mỗi tên đều có một gã ma đầu ác hại, công lực phi phàm, Cừu đại hiệp còn cự đương không xuể, huống chi là tài của Tiết đại ca ?
Cừu Thiên Hiệp thấy Tiết Trung quá bi đát nên động lòng, bèn dùng lời an ủi:
- Đại sư dạy rất phải, tại hạ đâu dám phiền nhị vị ân công.
Tiết Trung thở dài buồn bã nói:
- Chỉ vì lão nô quá nông nổi, lúc lão nô bồng tiểu chủ toan chạy trốn, thì chẳng may ... làm ... nhưng ... mà ...
Tiết đại nương cả giận cướp lời chồng hỏi:
- Lão mù, còn gì phải nói nữa, mà phải kêu "nhưng mà nhưng mà" làm gì ?
Ngộ Phi đại sư đưa tay ngăn lời Tiết đại nương, ngầm ra hiệu cho Tiết Trung kể tiếp:
Cừu Thiên Hiệp trông thấy hoàn cảnh như thế nên hiểu ý đại sư lên tiếng bảo:
- Tiết công công ! Về sau thế nào ?
Tiết Trung thở dài ảo não, rầu rĩ tiếp lời:
- Về sau ư ? Thuộc hạ nhớ lại. Lão nhân gia còn lưu lại một vị tiểu thơ chừng một tuổi không rõ ...
Cừu Thiên Hiệp há mồm ngạc nhiên hỏi:
- Tiểu thơ ?
Tiết đại nương nghe qua vội nhanh miệng trả lời:
- Chính là bào muội của thiếu gia đấy !
Cừu Thiên Hiệp quá mừng hỏi lên như điên khùng:
- Ta mà có bào muội ? Ta có bào muội ... vậy em gái ta đâu.. tên gì ... ?
Tiết Trung cau mày nhăn nhó, dường như hồi tưởng chuyện xa xưa, chốc chốc thở dài não ruột nói tiếp:
- Lúc lão nô bế thiếu gia ra ngoài, lại sợ phải động thủ hạ chiêu, nên mang tiểu chủ ra sau lưng nhằm phía sau hậu viện chạy trốn, không ngờ ... Ôi ! Đau thay, khi vừa đến giữa sảnh đường, bỗng gặp hai mươi cao thủ tủa ra bao vây.
Cừu Thiên Hiệp bóp mạnh hai bàn tay vào nhau, mồ hôi rịn ướt, bằng giọng kinh ngạc kêu lên:
- A ! Đến hai mươi cao thủ sao ?

Tiết Trung gật gù nói nhanh:
- Phải đấy trong số này có nhiều tên biết mặt lão nô, bọn chúng không nói nửa lời tuốt đao thương kiếm vây phủ lão nô, buộc lão nô phải giao thiếu chủ cho cúng nó, chúng bảo nếu lão nô ưng thuận bọn chúng sẽ tha chết ngay.
Tiết Trung nói đến đây, dường như dĩ vãng hiện ra trước mắt, hai tay lão vỗ mạnh vào ngực, cau mày nghiến răng nói lớn:
- Ta tưởng có nói với bọn chúng chỉ vô ích và yêu cầu càng uổn glời, đồng thời cơn giận xung lên tối mặt, ta tuốt nhanh cập giản bạc thề chết mà đánh với bọn chúng, hầu bảo hộ thiếu gia.
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mắt bạc, điềm đạm tiếp lời.
Tiết Trung nghe qua thêm chua xót, run giọng tiếp lời:
- Cũng vì lão nô không biết lượng sức mình, mà hành động mù quáng nên trong vài chiêu thức đã bị trọng thương, ngất đi không rõ gì cả !
Tiết đại nương rầu rĩ tiếp lời:
- Sau khi bọn ma đầu giải tán và đi xa, tôi mới đi tìm trong đống xác chết lôi lão Tiết ra, lúc đó tiểu chủ đã mất tích, mà lão Tiết mang trên mình đến ba mươi mấy vết thương, đôi mắt lại bị người dùng mũi gươm khoét mất, chỉ còn thở thoi thóp, sự chết đã gần kề, tôi mới chạy vào phòng lão chủ nhân tìm được gói tuốc "Vạn ứng bá bửu tán" nhờ đó mới cứu lão Tiết thoát chết.
Tiết Trung điềm đạm nói thêm:
- Phải chi ta chết là hay hơn cả, vì sau chuyện này ta đâu dám vác mặt đến Chung Nam sơn, do đó ta mới dắt hiền nội đây, hết qua Đông đến Tây, trôi nổi bềnh bồng khắp xứ, cũng may cho ta, mặt đầy thương tích nên đổi cả diện mạo thuở trước, vì thế bọn ma đầu không một tên nào nhận ra ... !
Tiết đại nương lại dịu giọng tiếp lời:
- Vợ chồng chúng tôi rày đây mai đó, cốt ý là tìm xem thiếu gia hạ lạc nơi nào, nhưng ròng rã mười mấy năm trời vẫn không tìm ra tin tức nào cả, do đó vợ chồng chúng tôi mới đến trú ngụ tại nơi đây, vọng bàn thờ cúng lão chủ nhân, mong chuộc lại những lỗi lầm, cho đến nay lòng thành đã đến Hoàng Thiên, nên khiến gặp lại Cừu thiếu gia ... Ở chốn ... này.
Vừa nói đến đây, vợ chồng Tiết Trung đột nhiên xúc động khóc rống lên, tiếng khóc hân hoản thảm khổ, khiến người nghe cũng chua xót bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nước mắt quanh tròng, song cố ngăn sự uất nghẹn, hỏi tiếp:
- Phụ thân ta sau cùng chết về tay ai ? Thi thể vùi lấy tại đâu ?
Tiết đại nương đáp nhanh qua dòng lệ nói:
- Lão chủ nhân chưa chết tại đương trường, mà mang tấm thân đầy thương tích nhắm hướng Thiết Huyết bảo chạy như bay đến.
Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân kêu lên:
- Thiết Huyết bảo ?
Chàng lại sực nhớ đến câu chuyện "Cái thế ma quân" nên lấy làm hoài nghi, nói:
- Thiết Huyết bảo đâu phải là hạng người lương thiện, hắn giao du đầy dẫy với các tay hắc đạo ma đầu. Tại sao gia phụ lại hướng vào ngả ấy mà chạy, chẳng hóa ra dâng thịt vào miệng cọp hay sao ?
Ngộ Phi đại sư lắc đầu thở dài bảo:
- Thiếu hiệp ! Lòng cha mẹ thương con như biển hồ lai láng.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, vội hỏi:
- Xin đại sư cho biết ý nghĩa ?
Ngộ Phi đại sư chép miệng thở dài, bằng giọng âm trầm bảo:
- Vì lúc đó Cừu đại hiệp chưa biết ngươi mất tích, nên không ngần ngại dâng xác vào miệng cọp, cũng chỉ vì ngươi mà đại hiệp không chạy đến Chung Nam sơn tỵ nạn, vì sợ kẻ thù theo dõi ý người muốn Tiết đại ca đưa ngươi đến Chung Nam sơn cho được an lành.
Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng "a" đau đớn. Vợ chồng Tiết Trung cảm động rơi lệ đầm đìa. Ngộ Phi đại sư chậm rãi nói tiếp:
- Theo lão nạp được biết, lúc vào Thiết Huyết bảo, cha ngươi trổ oai thần vung kiếm sát hại trên ba mươi tên cao thủ Thiết Huyết bảo, rồi mang tấm thân đầy thương tích chạy hướng Tây Bắc, từ đó không nghe tin tức gì nữa.
Cừu Thiên Hiệp nhìn lên bàn thờ bốc khói, đôi mắt mờ lệ, lại trầm giọng hỏi:
- Còn bức chân dung thế nào ?
Tiết Trung nghẹn ngào nói tiếp:
- Về sau lão nô được tin lão chủ nhân đã thác tại Hạ Lan sơn, vì thế lão nô mới lập thần án, đem bức chân dung để thờ phụng.
Ngộ Phi đại sư điềm đạm nói:
- Theo cá tính của Cừu đại hiệp lúc sanh tiền, nếu đại hiệp chưa chết, ắt là trả mối cừu rồi, đâu để đến ngày nay.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn thần vị, cúi đầu mặc niệm rất lâu.
Nguyên chàng đã rúng động toàn thân, vì bức tượng chân dung Cừu Vô Kỵ giống hao hao một người mà chàng đã gặp qua đôi lần ? Chàng cố moi óc suy tư vẫn không nhớ người đó là ai, nhân cớ ấy chàng quay sang Tiết Trung hỏi:
- Tiết công ? Ai đã họa tượng gia phụ thế ? Theo bức chân dung có giống gia phụ lúc sanh tiền hay chăng ?
Tiết Trung buồn rầu đáp:
- Lão nô đã mù mắt nào thấy chi, chẳng qua nghe gia nội nói lại, bức chân dung giống như người thật.
Ngộ Phi đại sư đỡ lời nói tiếp:
- Thiếu hiệp giống Cừu đại hiệp như đúc !
Ngay lúc ấy, Tiết đại nương từ nhà sau bưng lên một mâm cơm bốc khói, trên mâm có hai đĩa cá chép hấp cực to, và ba bầu rượu hâm nóng.
Nguyên đại nương thừa lúc mọi người ôn lại ký ức, bà ta lẽn ra sau nhà làm cơm, rượu.
Khi Tiết đại nương vừa bước đến cửa phòng đã nghe rõ mọi việc, bèn để mâm cơm lên bàn, lớn tiếng nói chen vào:
- Tượng ? Tượng phải không ? Bức tượng đã họa vào mùa xuân, trươóc khi "Thần Châu sơn trang" bị tiêu thổ giữa lúc hỗn loạn, tôi mang bức tượng chạy đi trốn, toan tìm kiếm thiếu gia giao lại, song tìm mãi không gặp, tối mới lấy ra đặt bàn thờ phụng. Bức tượng này giống hệt lão nhân gia, nghe đâu người vẽ ra nó là một đại danh sư đấy.
Nói đến đây, bà ta hướng vào đại sư và Thiên Hiệp mời mọc:
- Đại sư ! Tiểu chủ, xin mời dùng bữa cơm hàn giả này ! ...
Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào ăn uống, nhưng muốn phụng bồi Ngộ Phi đại sư, bất đắc dĩ chàng ngồi xuống hầu tiếp khách ...
Tiết đại nương lại vào phòng bưng ra hai dĩa thực phẩm, nào là cải ướp cam thảo, trứng gà chưng.
Ngộ Phi đại sư là người cao tăng đắc đạo, không kiêng cử chạy lạt, chỉ dùng rượu thịt theo thế tục ...
Giữa lúc mọi người cầm đũa, dùng cơm ...
Cừu Thiên Hiệp sực nhớ chuyện cũ, bèn cất tiếng hỏi:
- Di Tiết ! Về việc em gái ta ...
Tiết đại nương bị gọi đột ngột, sượng đỏ mặt điềm đạm trả lời:
- Tiểu thơ ư, tiểu thơ lại do một người vú khác săn sóc, lúc tiểu thơ vừa

đúng một tuổi trông rất dễ thương, đã khỏe lại đẹp, lão chủ nhân phu phụ cưng như vàng ngọc ... !
Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, hỏi nhanh:
- Em gái ta có giống ta chút nào không, bên bả vai trái có ba nốt ruồi son chứ ?
- Không có.
Tiết đại nương vừa trả lời vừa suy nghĩ, cố ôn lại ký ức, nói lẩm bẩm:
- Phụng tiểu thư ... ư, giống hệt ... không ...
Cừu Thiên Hiệp gật gù buông ra một tiếng:
- Ai ?
Nguyên chàng sực tưởng một việc rất vu vơ:
- Chính mình là một trang tu mi nam tử, bị lão Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ bắt đi, bất quá là chịu sự tủi nhục, hay nhọc nhằn về thể xác mà thôi, chứ em gái ta, nếu bị kẻ thù bắt giữ, ắt em ta sẽ gặp nhiều hoạn nạn ... Ôi ! Sẽ chịu bi thảm gấp muôn lần ... và biết đâu.. hậu quả không thể nào lường được ...
Cha mẹ ta đã chết ... chết là hết, không còn gì phải lo lắng ! Nhưng ... người sống ... lại là em gái ta ... là đồng bào ruột thịt ... thà rằng tử biệt còn hơn phải sanh ly ... !
Vì thế chàng lên tiếng truy vấn:
- Em gái ta là họ Cừu chứ ?
Tiết đại nương khoát tay, lắc đầu nói nhanh:
- Không, không ... tiểu thư gọi là Hắc Phụng do lão chủ nhân ...
Cừu Thiên Hiệp cả kinh đứng phắt dậy buộc miệng hô to:
- Hắc Phụng ! Trên đời này sao có sự trùng hợp khéo tuyệt như thế !
Chàng vừa nói dứt, những người ngồi vây quanh bàn vụt đứng phắt dậy, giương mắt nhìn Thiên Hiệp dò hỏi:
Ngộ Phi đại sư vẻ mặt đầy nghi vấn buộc miệng hỏi:
- Thiếu hiệp ...
Lão sư chưa nói hết lời, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng chân người dẫm lên sân đá sột soạt, tương tự như nhiều người đến trước cửa túp lều tranh.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu to:
- Trước sân có người lạ !
Ngộ Phi đại sư đứng thẳng lên hỏi:
- Vị bên ngoài là ai ?
Có tiếng đáp dội vào trong:

- Không ngờ nhà sư cũng lại đây à ?
Ngay lúc ấy, ngoài cửa lều vang lên nhiều tiếng xôn xao, ngựa hí inh ỏi.
Nhứt Đại Yên Cơ mình khoác xiêm lục, chẳng đợi chủ nhà lên tiếng mời liền xô cửa đi thẳng vào nhà, khi đến cửa phòng bà vụt đứng khựng lại, giương đôi mắt tuyệt đẹp như phượng nhãn nhìn chăm chú vào bức họa "Thần Châu nhứt kiếm" Cừu Vô Kỵ đến ngẩn ngơ.
Cừu Thiên Hiệp thoạt trông thấy, vui mừng khôn tả, vội chạy bươn bả ra ngoài cửa phòng, vòng tay thi lễ nói:
- Tiền bối ...
Nhứt Đại Yên Cơ khẽ lắc đầu nói:
- Ta với cha ngươi đã kết nghĩa anh em, ngươi phải gọi ta là Cô cô ... !
Vừa nói xong, bà ta lại đưa tay chỉ ra sân, thuận miệng bảo:
- Có Liên nhi và Hắc Phụng cùng đi, ngươi mau ra đón bọn chúng vào.
Lúc bấy giờ từ phương xa tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp sáng.

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 86
Nổi Oan Khiên Giải Thích Giữa Quần Hùng

Đông tàn năm cuối theo định luật của thời tiết.
Hôm nay trời xuân ấm áp, gió xuân phảng phất cành sắc đua tươi, hầu hết mọi sự vật ở thế gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên tráng lệ huy hoàng.
Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ như chiến trường hanh thông cho Cừu Thiên Hiệp hầu thẳng tiến đến một thắng lợi cuối cùng.
Trên đường tới Sào Hồ, tuy đầy dẫy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồng cây lành, suối ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cản này còn ẩn chứa lờ mờ sát khí, cùng những bất trắc hãi hùng không lường được.
Lần theo con đường ngoằn ngoèo dẫn vào Hắc Ngục Cốc, hôm nay chỉ có dấu chân người dẫm nát, ngoài ra không có một tiếng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu, càng tạo cho cảnh hoang liêu đượm mùi tử khí trập trùng.
Hôm nay là ngày mùng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ, hào kiệt, hắc đạo, ác ma kéo nhau từng đoàn hướng về Hắc Ngục Cốc, họ cúi đầu đếm bước, gương mặt người nào cũng lộ vẻ trầm

tư, phúc chốc họ lại cau mày hàm chứa sự lo âm hoằng nặng, vừa đi họ vừa đưa mắt nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bất trắc theo đuổi bên lưng.
Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dần dần tối lại.
Ngay Cốc khẩu Hắc Ngục, có dựng một tòa lư bổng muôn sắc, hai bên cổng vào có treo hai bức hoành phi, khắc theo lối chân phương đại triện, nền bằng gỗ mun, chữ bằng hoàng sa khảm.
Bức trên đề:
"Thánh địa của Tổng giáo Huyết Quang" Bức dưới đề:
"Long niên ngày đại hội luận kiếm." Dưới hai bức hoành là hai câu liễu đối bằng nhung treo dọc hai bên trụ đồng, nhìn vào hai câu liễn khiến người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gần như đe dọa đầy khủng bố.
Câu liễn bên hữu viết:
"Huyết Quang dương uy, nhập cốc hưu tồn vọng tưởng - Huyết Quang trổ oai thần, vào cốc chớ nên nghĩ quấy." Câu liễn bên tả đề:
"Kiếm khí nghi hàn, xuất sơn tài toán toàn thân - Kiếm khí rất lạnh lùng, ra khỏi núi mới hay toàn mạng." Vào tòa Lư bồng, lại thấy hai bên vệ đường cờ bay phất phới, đầy đủ sắc màu, nhìn kỹ lại thấy là hiệu kỳ của các môn, phái, bang hội xếp bày rất thứ tự.
Hắc Ngục Cốc ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn công sâu. Giữa cốc là một thung lũng Sào Hồ, nơi đây có một khoảng đất cất một tòa "Luận kiếm đài", dài cả ba trượng, xung quanh treo hoa, kết lụa, mặt đài là một sàn gỗ rộng trên mười mấy trượng vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấy cảnh vật mọi nơi.
Bên tả luận kiếm đài còn bày ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son, lớn nhỏ khác nhau, ba chiếc bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trống, chỉ trải một thảm lụa che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.
Bên hữu Luận kiếm đài có năm chiếc ghế bành bọc da hổ theo loại Giao ỷ Thái sư, xếp thành hàng ngang hướng mặt ra khán đài, trên năm chiếc Giao ỷ vẫn chưa có người ngôi.
Cách "Luận kiêm đài" năm trượng lệch về hướng đông có một tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả đã ngồi chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn, ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầu dành riêng cho Tôn sư, chưởng môn, chưởng phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn chừa trống một số ghế chưa có người

ngồi ở hàng đầu, về mấy hàng sa đã chật như nêm.
Bên hữu "Luận kiếm đài" lại có một tòa khán đài lộ thiên song hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người, khán giả của đài này có một điểm rất đặc biệt, là họ vận toàn áo cộc quần đen, trên ngực mỗi người đều có in một bàn tay máu rất nổi bật, trông qua rất dễ sợ, đấy là toàn nhân vật của Huyết Quang giáo, gồm những tên Hắc đạo ma đầu, Áp trại chủ, Đại đầu mục, họ không ngồi yên lặng mà qua qua lại lại như phô trương lực lượng đầy khát máu của một phái lấy chữ Máu làm phương châm.
Lúc bấy giờ, mặt trời đã lặn dần dần ở non Tây, mây chiều hạ xuống thấp, bức màn đêm u ám trên cả vạn vật núi đồi.
Một luồng gió sau hậu trường Luận kiếm đài thổi tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thế "Bang vẫn phục vũ" trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thế "nhị long xuất thủ" lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sáng rực.
Ánh trăng non nhợt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.
Bỗng nhiên ...
- Cheng !
Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rugn chuyển cả tràng báo hiệu đã đến giờ khai mạc.
Bấy giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc lặng như tờ.
Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân Luận kiếm đài bằng thân pháp "Phi long nhập vận" mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.
Bên khán đài Huyết Quang giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc, chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khích công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ, cũng bởi họ toàn lạ cao thủ, công lực bất phàm.
Kẻ thượng đài chính là Huyết Quang giáo thủ tọa hộ pháp Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh.
Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điếu, lưng đeo cây lộng "Thiết tán" Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu cố lấy giọng nghiêm trang nói to:
- Long niên Luận kiếm đại hội, sắp đến giờ khai mạc, bổn giáo chủ sẽ đến ngay, Lôi mỗ thay mặt "Huyết Quang giáo", trước tạ Ơn quí vị

không quản ngại xa xôi, đến dự rất đông đủ, thực lấy làm hân hạnh cho tệ giáo.
Vừa nói dứt, hắn vòng tay hướng vào khán đài bên tả, cúi khom sát đất, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.
Khán giả bên tả khán đài hỗn loạn dậy lên, tất cả đều vỗ tay đáp lễ.
Ngay lúc ấy bỗng nhiên ngoài cửa Cốc truyền vào:
- Ư ... u ... u !
Những tiếng "tù và" sơn dương rít lên chấn động, tiếp theo nhiều giọng nói như vũ lộ hét lên từ cửa cốc dộng vào:
- Giáo chủ giá lâm !
Khán đài bên hữu nhao nhao lên, toàn thể khán giả đài này đồng đứng phắt dậy, cúi đầu nín lặng giữ thế nghiêm.
Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn, kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.
Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ, người đứng lên nghiêm nghị, giữ theo lối khách tân. Các môn, các phái, các bang khác nhận thấy ngồi rất khó coi, nên không ai bảo ai đều đứng phắt dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuất hiện.
Sau hậu trường "Luận kiếm đài", tiếng nhạc hùng trỗi lên rất uyên náo, pháo nổ đì đùng.
Từ cốc khẩu chạy vào năm con tuấn mã, vó kêu "lốp cốp" nhắm vào giữa sân "Luận kiếm đài" chậm rãi bước tới.
Đi đầu là "Thôi mệnh diêm la" Dị Đại Cương, hắn ngồi chễm chệ trên lưng tuấn mã, mình khoát đại bào kim tuyến, tay cầm cây hốt triều thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thần giáng thế, hắn quét đôi mắt sáng rực nhìn khắp mặt tràng.
Con tuấn mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầy như củi, hình thù rất quái gở, hắn có chiếc đầu nhỏ như beo, đôi mắt lươn hi hí như mắt hầu, sóng mũi nhìn quái đảng, long lanh như mắt cáo, trên mình khoát mãnh da tinh tinh "loài khỉ đột" phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiếm, dáng điệu rất hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thần.
Trên lưng tuấn mã thứ ba ngồi chễm chệ một quái nhân đầu hói.
Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thấy nhôn nhao cả lên.
Chỉ vì người thứ ba này lưng đeo kiếm trần nhìn qua lưỡi kiếm đủ biết lai lịch của chủ nhân.
Thanh kiếm dài ba thước, thân kiếm chiếu ra tia sáng rực rỡ đấy là Hàn

Thụy Kiếm.
Người thứ tư ngồi trên lưng xích thố, mặt râu tóc hoe là Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, gương mặt âm trâm lo nghĩ chứ không lộ vẻ tự đắc như mọi người.
Sau cùng người cỡi con ngựa kim chính là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, hôm nay nàng vẫn mặc bộ xiêm trắng như ngày thường, ngoài mặt lại chỉ sơ sài phấn mỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiều tụy, hốc hác hơn ngày thường.
Nhan Như Ngọc ngồi trên lưng tuấn mã, khi vừa nhập cốc đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buộc miệng thở ra khoan khoái.
Nguyên vì nàng không tìm thấy Cừu Thiên Hiệp, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan, nhưng cũng thất vọng.
Tại sao mâu thuẫn thế ? Chỉ vì, Cừu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng. Còn thất vọng là nàng lại tương tư Thiên Hiệp, không gặp được chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy, thật đáng với câu:
"Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm" Giữa lúc nàng đương trầm tư mặc tưởng thì đoàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt "Luận kiếm đài" Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương dùng ngay chiêu "Phiếu mã thi" tung mình nhảy xuống ngựa, trông thật đẹp mắt, hắn lại quét đôi mục quang rọi khắp khán đài, sau cùng chiếu vào mặt ba vị quái nói to:
- Mời thượng đài !
Ba vị quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đại yên, sau cùng chỉ nhích khẽ đôi vai, cả bốn người giở ngay chiêu "Yến tử xuyên vân" từ trên lưng ngựa nhấc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.
- Hay tuyệt ! ...
Khán đài bên hữu là môn hạ Huyết Quang giáo, bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.
Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngước mặt nhìn lên đài bằng những tia mắt thản nhiên.
Riêng về Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rồi chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bực, sánh với Cừu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép dấng đàn, hay nhập thất tịnh luyện, nhưng họ đã đạt

được mười phần công hỏa hầu.
Nhưng về khinh công của ba lão quái đầu, thực là thiên hạ quán chúng đạp gió đùa mây.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vẻ mặt hiện đầy tia kiêu ngạo, hắn bước tới, lui vài bước trước khán đài, đưa mắt nhìn gần khắp mặt khán giả, bỗng nhiên hắn giả bộ kinh hoảng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bất động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên "Luận kiếm đài" tựa hồ như một giây vô hình kéo hắn lên đài, đấy là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê ly thần công, một môn khinh công tuyệt kỷ.
Khán đài tả, hữu cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Luôn cả vị Minh chủ của Cửu đại môn phái, vị cao tăng chưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Phi đại sư phải buộc miệng khen thầm, lão đưa mắt liếc Vân Tiêu đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đang một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gật đầu hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồng.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đi lần ra giữa đài, vòng tay hướng vào hữu tả khán đài nói to:
- Bổn giáo đã kính ước mời quí vị đến đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lần đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu Tam đại kỳ nhân chư vị Trung Nguyên võ lâm.
- Ồ !
Khán đài bên tả nhiều tiếng kêu "ồ" nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, vẻ mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.
Nguyên Tam đại kỳ nhân là ba tên nứt tiếng tội đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại ma đầu, chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặc bước đến Trung Nguyên. Nhưng hôm nay Huyết Quang giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dắt cướp vào nhà, dẫn voi dầy mã tổ.
Ngay lúc đó, vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ốm nhong như quỷ đội mồ khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng nói ngạo nói to:
- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (Đảo sọ người), xưng hiệu là Bạch cốt kiếm (Kiếm xương trắng), họ tên là Tiêu Bất Đồng.
Giọng nói của hắn vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.
Tiếp đấy, lão quái nhân thứ hai là "Hoành thủy đảo" đảo chúa Hàn thủy kiếm Bạch Tịnh Ba.
Bạch Tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vung kiếm Hàn

thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hắn nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói như đồng la bể, oang oang:
- Người Trung Nguyên nhìn Hoành Thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bổn đảo chúa nhận thất Trung Nguyên, có diệp thấy qua điều quái dị, nhân đó ta mới quyết tâm vào đất Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành Thủy Đảo ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua "Hoành Thủy Kiếm" uy phong là thế nào, thử xem các ngươi có dám gọi Hoành Thủy đảo là dân man di mọi rợ hay không ?
Giọng nói của hắn cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiểu hùng tỏ ra dưới mắt không người.
Hàng trăm đôi mắt bên khán đài bên tả lóe ra những tia phẫn nộ.
Vị quái nhân thứ ba là "Hỏa sơn đảo đảo chúa" Ma Tất Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rất khiêm cung, trái với thái độ cuồng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bằng giọng nói rất đơn giản:
- Hỏa sơn đảo bổn đảo chúa là Ma Tất Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà lên đây.
Vừa nói dứt, lão thối lui về chỗ cũ.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tất Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đổ lỗi cho Huyết Quang giáo.
Thật ra hắn có biết đâu "Hỏa sơn đảo" đảo chúa Ma Tất Chánh đã bị Cừu Thiên Hiệp đoản kiếm làm nhục chí.
Ngay lúc đó, bỗng nhiên từ đường vào cốc, một tên Huyết Quang giáo lướt gió chạy như bay, nhắm ngay hậu Luận kiếm đài chạy tới, sau khi lên được trên đài, hắn khúm núm bước ra sau lưng Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương nói nhỏ vào tai.
Vì tiếng nói nhỏ nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được lời gì cả.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô ngần, sau cùng hắn buộc miệng nói to:
- Như thế càng hay ... hay lắm !
Ngồi kế bên hắn, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh vụt biến thành tím xám, tinh thần bối rối rõ rệt.
Khán giả hai bên khán đài tả hữu, dù tai đoán thế nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào Luận kiếm đài vụt hiện ra mấy bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thấy họ gồm ba gái hai trai, tất cả đều nhắm Luận kiếm đài xông tới. Đi đầu là một người được các giới võ lâm chú mục nhứt là Cừu Thiên Hiệp.
Kế đấy là "Nhức Đại Yên Cơ" đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái là Cừu Hắc Phụng và Điêu Man công chúa.
Sau cùng "Chung Nam Sơn huyền cung", lão hộ vệ Dư Thiên.
Cừu Thiên Hiệp vừa đến, hai bên tả hữu khán đài nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiếng lại vang dậy, luôn cả tiếng nói quan trọng của Đài chủ Dị Đại Cương cũng bị át đi.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vô cùng tức bực, giương đôi mắt cú vọ nhìn Cừu Thiên Hiệp lom lom chĩa ra những tia uất hận đầy sát khí.
Cừu Thiên Hiệp lần đến giàn ghế đầu phía bên tả khán đài.
Toàn thể nhân chúng trong khán đài này, trừ Ngộ Phi đại sư và Hồ thanh kiếm Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắc rối của Thiên Hiệp, còn lại bao nhiêu đều coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lầm quá sâu đậm, chưa giải thích được, do đó chàng bước đến ngồi sau lưng Ngộ Phi đại sư song song với Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ.
Bất ngờ, người người trong Cửu đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.
Cừu Thiên Hiệp miệng niệm tỉnh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phụng, tay phải đỡ Điêu Man công chúa, để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngộ Phi đại sư trò chuyện nho nhỏ.
Bỗng nhiên một bóng xanh lượng đến hàng ghế đầu khán đài. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hiện thân, đến ngồi phía sau Cừu Thiên Hiệp.
Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau hỏi:
- Bích cô nương vừa đến à ?
Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bĩu môi "xì" một tiếng không đáp.
Ngay lúc đó, hai hồi thanh la đổ lên.
- Cum ! Cum !
Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắt đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại bước ra giữa võ đài, dõng dạc hỏi:
- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giáo thủ qua chiêu với một vị trong số Tam đại kỳ nhân được toàn thân mà thối ra

ngoài. Bổn giáo chủ đã chuẩn bị xong. Mười món tặng phẩm để làm quà cho mười người, tuy theo chiêu sốc mà lựa chọn ra, mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà lại được liệt vào hạng Thập đại kiếm thủ đương thời do các giới võ lâm cam trợ mà tôn lên, có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà thâu hoạch được cả danh cùng lợi !
Vừa nói xong, hắn lại bật cười như điên, hắn lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiếc hộp sơn son nói:
- Các vị ! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chỉ vì ... một là, do sự thành tâm thiện chí của bổn giáo hiến dâng, hai là các món tặng phẩm đều là vật chí bửu tuyệt đời, không dễ gì cầu mà được.
Cừu Thiên Hiệp nghe qua hắn nói sốt cả ruột, sôi cả tim gan, giương đôi mắt lồ lộ nhìn bức Dị Đại Cương như chực ăn tươi nuốt sống ! Chàng cảm thấy đôi tay run lên, quả tim đập liên hồi, chàng giận không tung được lên đài, dùng năm ba chiêu thế đâm vào lòng ngực Dị Đại Cương một nhát, cắt lấy đầu hắn đem về Phần Dương hồ, tế bái mộ phần tiên phụ nhưng chàng bỗng nhịn được ngay, vì thoáng bên tai lời khuyên bảo của Ngộ Phi đại sư còn văng vẳng:
- ”Cừu ... ! Báo cừu là một việc đã đành rồi, nhưng hiện nay, nhiều giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm mà quy tội cho ngươi, vậy ngươi phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằng những chứng cớ hiển nhiên, lý luận vững chắc, mới mong lấy lại lòng tin của mọi người, nếu không làm được thế thì nơi đâu cũng là cừu hận, đến xứ nào cũng gặp kẻ đối địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắm ư ? Lão nạp chỉ có bấy nhiêu lời, xin thiếu hiệp hãy ghi vào dạ ... !” Nên biết, sở dĩ các môn các phái đều hiểu lầm Cừu Thiên Hiệp đều do những điều ám muội Huyết Quang giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào mình Cừu Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có Ngộ Phi đại sư, chưởng môn Thiếu Lâm tự, và Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chưởng môn Võ Di môn thông cảm và không ngờ vực mảy may.
Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái để họ chịu tin ngay.
Vì thế, Cừu Thiên Hiệp muốn khiến Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm trước mặt các môn các phái, thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ cô lập, lạ gì chẳng được người ứng trợ.
Tuy trong võ lâm, Cừu Thiên Hiệp không phải nhờ sự giúp đỡ một ai,

nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.
Quả nhiên ngoài dự liệu của Ngộ Phi đại sư.
Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:
- Món tặng phẩm thứ nhất là toàn bộ Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của Thiếu Lâm tự.
- A !
Dưới khán đài bên tả, vô số kêu lên một tiếng "A !" vang rền. Thiếu Lâm phái, cả tăng lẫn tục đều rúng động đứng phắt lên.
Ngộ Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đệ bảo nhỏ:
- Bổn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động.
Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại đưa tay chỉ vào hộp thứ nhì nói:
- Món tặng phẩm thứ hai là toàn pho Phi vân kiếm phổ của phái Võ Đang ! Có thể nói là võ lâm chí bửu.
Võ Đang bát kiếm vội đưa tay chộp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.
Luôn cả vị chưởng môn Vân Tiêu đạo trưởng, sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ.
Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với Tam đại kỳ nhân trên đài khó mà thủ thắng, vả lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn phái nào, Võ Đang phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao ?
Do đó Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giũ sạch vào số sư môn đệ tử.
Võ Đang phái sư môn đệ tử thấy lệnh vội cúi đầu ngồi vào vị trí cũ.
Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại điểm vào cái hộp thứ ba, trầm giọng nói:
- Món tặng phẩm thứ ba là một vật "Vương hóa" Long Hổ Sơn, có một lịch đại hàng trăm năm của Thiên Sơn để lại trấn sơn, "Ngũ lôi chánh phù" có thể nói là vật "kỳ trận" Tiếp theo đấy, Dị Đại Cương lại tiếp tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:
- Vân Vụ phái Vân vụ kim đỉnh - Võ Di môn Võ Di Ngọc Mã - Không Động môn - Triều thiên kim đẩu - Thiên Sơn nhứt phái - Tỵ Hàn hỏa châu Món nào hắn chỉ đến là phía dưới khán đài nhao nhao hỗn loạn.
Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu món tặng phẩm nào thì mọi người đều giương mắt nhìn Thiên Hiệp bằng những tia mắt căm

hận, phát một cách tự nhiên tận đáy lòng, nhưng lạ sao bao nhiêu ánh mắt đều không được Cừu Thiên Hiệp lưu ý.
Cừu Thiên Hiệp bấy giờ bị đôi mắt trên đài thu hút cả linh hồn, chỉ vì đôi mắt này chiếu ra những tia đầy ý nghĩa, có đủ cả nhiệt tình, sầu muộn, bối rối, lo âu, trong nhất thời không phân tách được.
Cừu Thiên Hiệp đã quên hết những gì trong thiên hạ, ngơ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn. Chàng không phân tách nổi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc muốn nói gì.
Tại sao, nàng chẳng bằng lòng ta đi dự hội ?
Tại sao đôi mắt nàng không còn long lanh như trước, mà mờ mắt như mất thần ?
Cừu Thiên Hiệp đang suy nghĩ vẩn vơ.
Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương oang oang nói tiếp:
- Món tặng phẩm thứ tám là một vật trấn môn của Cửu hoa môn Huyết Long huyết cầu, vật này do một vị bằng hữu cất giữ, chốc lát tự nhiên y mang tới.
Cừu Thiên Hiệp nghe đến phá lên cười ha hả, lại đưa vào bọc thăm chừng quả "Ngũ long huyết cầu." Dị Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:
- Tặng phẩm thứ chính và mười, hai món tặng phẩm này là võ lâm trọng hữu, cực kỳ quí giá, hai vật này hiện ở trong tay một bằng hữu, chốc nữa vị bằng hữu đó sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu.
Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngộ Phi đại sư:
- Đại sư không rõ vị bằng hữu hắn nói đó là ai vậy ? Có thật ...
Ngộ Phi đại sư điềm đạm ngắt lời đáp:
- Thiếu hiệp không rõ thật ư ?
Cừu Thiên Hiệp vội đáp ngay:
- Vãn bối không rõ hai vật gì là võ lâm trọng bửu, thì làm sao biết được vị khách giữ nó là ai ?
Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt mỉm cười bảo rất khẽ:
- Vị đó là chủ nhân "Trúc kiếm", và hai vật võ lâm kỳ vật là "Bồ thiên tàng thiết hạo khí tho" và "Khô trúc thánh kiếm" đấy, ngươi biết là ai rồi chứ ?
Cừu Thiên Hiệp giận run lên, cao giọng hét to:
- A ! Bọn chúng khinh người thái thậm !
Vừa hét dứt, hai vai chớp động toan cử thế nhảy lên đài.
Ngộ Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bằng giọng hiền hòa bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc !
Cừu Thiên Hiệp nhíu đôi mày kiếm, nhỏ nhẹ hỏi lại:
- Còn đợi bao giờ ?
Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:
- Thiếu hiệp, hãy nhường cho hắn ba hoa khoát lát, thử xem đêm nay hắn tìm đâu ra hai vật kỳ trân, và ngươi vẫn còn nhiều cơ hội qua chiêu. Đợi chốc lát xem sao !

Thiết Thư Trúc Kiếm

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 87
Mưa Tạnh Mây Tan
Oan Cừu Rửu Sạch

Dị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa "Luận kiếm đài", hắn đưa mắt nhìn khắp quần hùng hai bên tả hữu khán đài, bằng giọng lạnh như băng nói:
- Luận kiếm mở đầu, bất luận môn phái hay bang chúng nào, trai gái, trẻ già đều tham dự được, miễn vị nào qua chiêu giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuống đài, bổn giáo sẽ biết tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong "Thập đại kiếm thủ". Xin quí vị chớ bỏ qua cơ hội tốt.
Vừa nói dứt, hắn giương đôi mắt sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.
Cừu Thiên Hiệp đưa tay vào nắm chặt đốc kiếm, toan nhún mình nhảy tung lên Luận kiếm đài.
Bỗng nhiên, một giọng quát âm trầm vang lên:
- Tiền mỗ tuy bất tài nhưng xin ra mắt trước.
Tiếng nói chưa dứt, chỉ trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là Đại hồng sơn Thiết Huyết Bảo bảo chúa Bàn long phục vũ Tiền Quân, thân mình như cánh én lượn quanh qua đầu mọi người bay vọt lên Luận kiếm đài.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thấy thế cau mày, hốt hoảng bảo:
- Tiền bảo chúa ! Ngươi chớ ...
Thiết Huyết bảo chúa Tiền Quân ngắt lời:

- Lão phu xin hiến ba chiêu.
Nhanh như chớp, lời nói của Tiền Quân chưa dứt, Hoành thủ đảo chúa Bạch Tịnh Ba vội rời thái sư ý, nhấc mình vọt ngay đến trước mặt "Bàn long phục vũ" Tiền Quân chừng bảy thước.
Tiền Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuống đài thi lễ, lại quay sang Bạch Tịnh Ba vòng tay nói:
- Lão đảo chúa ! Xin ...
Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp, Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba không cần nghi lễ giang hồ lay động ngay Hoành thủy kiếm.
- Ái !
Bàn long phục vũ Tiền Quân chưa nói hết lời đã rống một tiếng "Ái !" thảm thiết, chiếc đầu to như quả bóng bị chém phựt, văng xuống đài, thân hình lảo đảo ngã luôn xuống đài, máu tuôn ra xối xả.
Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba phá lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắc ý khôn cùng. Hoành thủy kiếm lay động vùn vụt không thôi, hắn lại quát lên cực to:
- Tài nghệ như thế chỉ để ăn, lên đài làm gì, vô dụng.
Phía dưới khán đài bên tả, quần hùng nhao nhao phải đối:
- Thực là dã man ! Vô nhân đạo !
Nhanh như chớp, một bóng người nhảy lên đài.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh buộc miệng kêu to:
- Ối chao !
Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hỏi:
- Bích cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì ? Ông ta đã luống tuổi ... chỉ e !
Bích Lệ Hồng sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.
Cừu Thiên Hiệp liền giữ chặt tà áo Bích Lệ Hồng trầm giọng bảo:
- Bích cô nương, để ta thay thế ...
Vừa nói dứt, đôi vai động mạnh, dùng "Lôi hành cửu chuyển" nhất bổng mình lên "Luận kiếm đài" Cùng lúc đó một tiếng hét thất thanh:
- Ối chao !
Vang lên âm điệu cực bi thảm, tiếp theo:
- Choeng !
Một tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng vừa lay động cây "Quỷ đầu truy hồn trảo" đã bị lưỡi "Hàn thủy kiếm" chém đứt làm hai đoạn, văng luôn

xuống đài.
Hoành thủy đảo đảo chúa Bạch Tịnh Ba đã đắc thế lại không nhơn cho người, đạo thủy kiếm vẫn chớp liên hồi, lần thứ hai lại giơ tay cao "Hàn thủy kiếm" nhắm vào vai Bích Nam Hùng xả xuống nhát cực mạnh.
Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.
Đạo bạch quang vừa lóe lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hắn lại.
Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài đã vung trúc kiếm tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến trước mặt Bạch Tịnh Ba, đồng thời rống to như sấm động:
- Bạch Tịnh Ba ... chớ vô lễ !
Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đĩnh hoãn lại.
Cái thế ma quân Bích Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhấc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay vẫn gọi Bích Lệ Hồng:
- Hồng nhi ! Chúng ta về đi thôi !
Nhanh như chớp, hai cha con Bích Lệ Hồng như hai luồng khói trắng nhắm ngay đường ra Hắc Ngục cốc chạy như bay biến.
Cừu Thiên Hiệp cử nhanh hư chiêu cứu thoát Cái thế ma quân, chàng lại không lưu ý đến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba, mà xốc ngay "Khô trúc thánh kiếm" đề ngang ngực, xê chân bước nhanh đến trước mặt Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:
- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man.
Dị Đại Cương phá lên cười lanh lảnh, vẫn ngồi an nhiên trên giao ỷ, trầm giọng trả lời:
- Luận kiếm đài chỉ có một việc luận kiếm tỉ võ, kết luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu Bổn giáo chủ tuyệt không dám tạm bàn hay đáp ứng được.
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn cười hề hề khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm nổ:
- Nếu như thế, sau khi luận kiếm Cừu mỗ nhứt quyết trừng trị ngươi.
Ngay lúc ấy, người ngồi kế bên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương là

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bỗng nhiên nàng hốt hoảng xanh mặt đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng:
- Ối !
Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kình phong như bão táp áp mạnh vào lưng.
Nguyên Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cừu Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia Kiếm Hàn thủy chém xả vào lưng chàng.
Cừu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu chuyển đã nhanh lại mạnh, vừa uốn lưng, thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bằng giọng giận dữ rống lên ầm ĩ:
- Lão thất phu ! Ngươi đánh lén à ?
Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bồi hồi, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:
- Tiểu quỉ ! Ta quyết lấy mạng ngươi !
Cừu Thiên Hiệp bĩu môi cười khẩy nói:
- Ồ ! Chưa chắc ngươi chạm được lông ta !
Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hắn gào lên như quỷ đói:
- Hãy xem thủy kiếm của ta !
Vừa hét dứt, Hàn thủy kiếm lay động mạnh tủa ra muôn đợt tia sáng long lanh đầy hơi lạnh như tuyết đông, giá buốt, tuôn ra ào ạt, nhắm ngay mình Thiên Hiệp xoắn tới.
Cừu Thiên Hiệp vừa thấy đối phương động kiếm, chiêu thức đã làm chàng hoa mắt, không phân biệt được bóng địch, làn kiếm đâu cả, lại không nhận ra chiêu số là gì, giữa cơn nguy cấp, chàng giơ cao Khô Trúc thánh kiếm lay động vù vù, đạo kim quang vàng rực, biến tỏa cao hàng trượng, che khắp đại huyệt châu thân, thậm chí đến hơi gió cũng khó chui lọt kiếm quang vào mình.
Bỗng nhiên khán giả dưới tả hữu đài kêu rống lên kinh ngạc:
- A !
Một tiếng do hàng trăm cửa miệng thốt ra làm rung chuyển cả Hắc Ngục cốc, nguyên mọi người đã thấy chuyện quái dị xảy ra, vì thanh "Khô trúc thánh kiếm" vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắt, thì ánh thép lóng lánh của "Hàn thủy kiếm" tự động lu mờ, như khối tuyết gặp ánh mặt trời tan chảy dần dần, ánh Hàn thủy kiếm cũng thế, hơi lạnh vừa tiêu, sắc kiếm thu lại cực nhanh trong nháy mắt đã

biến thành khúc sắc tầm thường.
Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả mừng, tinh thần phấn khởi, tay kiếm lượn nhanh như làn gió bảo, "Khô trúc kiếm" chuyển mình biến ra chiêu "Thập nhị sanh tiêu" kiếm pháp, "vút vút" tuạ đầu "độc xà" nhắm vào ba mươi sáu đại huyệt của Bạch Tịnh Ba thích tới tấp. "Thập nhị sanh tiêu" kiếm pháp là môn bí truyền, chiêu nhanh như chớp, thế hiểm lạ thường.
Cừu Thiên Hiệp lay động "Khô trúc kiếm" vun vút, chớp mắt đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiếm. Đột nhiên, chàng cao giọng quát to:
- Buông kiếm mau !
Đạo hào quang vàng như ánh điện chớp giữa đài loé lên.
- Koẽng !
Một tiếng thép rơi kêu lên một tiếng khô khan lãnh khí bốc ngộp đài, Hàn thủy kiếm bị chiêu "Sanh mệnh kiếm" hất rơi xuống nền "Luận kiếm đài" Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất bảo:
- Hà hà ! Bạch Tịnh Ba, ta tha cho ngươi đấy.
Vừa nói dứt chàng xấn tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiếm "Hàn thủy" gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.
Bạch Tịnh Ba dù công lực có siêu việt đến đâu, kiếm pháp có cao diệu đến tột bực, cũng phải buông rơi thanh kiếm, vì nếu cưỡng chống lại sẽ bị ngọn "Trúc kiếm" đảo ngược, gãy vụn cả cánh tay hữu, tàn phế suốt đời.
Giữa lúc Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiếm, đứng trơ như tượng gỗ thì phía khán đài tả hữ, tiếng vỗ tay và hoang nghênh:
- Tuyệt hay !
Hàng trăm cửa miệng hét lên một tiếng, vang rền cả núi rừng ầm ĩ không dứt.
Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu một bóng người bay vọt lên "Luận kiếm đài", thân pháp rất nhẹ nhàng xảo tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gầm đài, hắn đã cao giọng quát to:
- Hay cho tiểu tử, lớn mật !
Tiếng hét như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.
Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoác bô y phục chẹt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếc thay trán thấp, gương mặt tái ẩn đầy tà khí, không phải là người chánh phái nhân vật.
Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trắng đen, phân phải

quấy, tay hữu vung cây phút phán quan, nhắm ngay lồng ngực Cừu Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.
Cừu Thiên Hiệp vẫy nhẹ ngọn Khô trúc kiếm phá ngay chiêu thế đối phương, trầm giọng quát to:
- Hãy dừng lại !
Vừa hét dứt, chàng xê mình đến bên mấy cái bàn đặt tặng phẩm, mỉm cười lanh lảnh nói:
- Tại hạ thắng một lần, xin đa tạ nhận một tặng phẩm trước.
Vừa nói dứt, chàng chọn ngay một cái hộp sơn cầm lên, đoạn tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngộ Phi đại sư, mỉm cười nói:
- Đại sư ! Đây, bộ chân kinh của quí tự, xin giao hoàn nguyên chủ.
Bấy giờ ...
Trên "Luận kiếm đài", thanh niên áo xanh rống lên như hổ đói quát tháo ầm ĩ.
- Cừu Thiên Hiệp ! Hãy tiếp Thiếu đảo chúa trăm chiêu.
Cừu Thiên Hiệp vừa quay lại "Luận kiếm đài" nghe hắn nói như thế, chàng đã hiểu ngay hắn là Hoành thủy Thiếu đảo chúa Bạch Vân Phi, bất giác lửa giận bùng sôi, sóng lòng phát dậy, không rõ sự ghen tức, hay oán hờn, nặng giọng quát lớn:
- Trăm chiêu ? Đừng lớn lối, người sánh bằng lão già Tịnh Ba không chứ ?
Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh Khô trúc thánh kiếm phát ra đạo kim quang như cái mống trời, lại dõng dạc quát to:
- Qua chiêu, mau !
Hoành thủy thiếu đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi vì sự báo thù làm hắn hôn mê, chẳng rõ trời cao đất dầy, lay động đôi bút phán quan, nhắm ngay Thiên Hiệp công tới tấp.
Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hết đợt này đến đợt khác, chớp nhoáng liên hồi.
Cừu Thiên Hiệp lại quát to:
- Coi chừng !
Tiếng quát vừa dứt, bầu không khí như tối sầm lại.
Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi kêu rống lên một tiếng "A !" thảm liệt.
Một cảnh tượng kinh hồn làm khiếp đảm cả đám ác ma, luôn quần

hùng cũng nhôn nhao.
Nguyên Hoành thủy thiếu đảo chúa Ngọc Diện truy phong Bạch Vân Phi bị ngọn "Khô trúc thánh kiếm" chém rụng cả hai tay, cánh tay cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền "Luận kiếm đài", máu đổ loan cả đấu trường.
Bạch Vân Phi té ngồi trên gầm võ đài, miệng kêu thê thảm.
Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp son đựng "Võ di ngọc mã" tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:
- Món tặng phẩm thú hai xin miễn tạ Ơn.
Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ.
Cừu Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ Di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:
- Lão trang chủ ! Châu về hợp phố, xin Trang chủ hãy ...
Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa tay ra đón lấy vừa thốt lời cảm tạ.
Ngay lúc đó, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phắt dậy rời ngay thái sư ỷ bước nhanh ra ngoài Hắc Ngục Cốc.
Cừu Thiên Hiệp thấy hắn tỏ ra hung ác, liền nhớ ngay đến mốt "Phụ thủ bất động đái thiên", nhanh như cắt đảo ngược mình nhảy phóc lên "Luận kiếm đài", thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Dị Đại Cương quát to như sấm:
- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu ngươi, thì ta há quay về không hay sao ?
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lồng lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sàn đài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là:
"Hỏa sơn đảo" đảo chúa Ma Tất Chánh đưa mắt ra hiệu nói:
- Xin phiền Ma đảo chúa.
"Hỏa sơn đảo" đảo chúa Ma Tất Chánh sớm đã lãnh giáo Cừu Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại "Khô trúc thánh kiếm" là thế nào rồi, vả lại "Liệt hỏa kiếm" đã gãy, đâu dám rút ra khỏi vỏ.
Bấy giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến mình, Ma Tất Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa "Luận kiếm đài", dùng giọng êm trầm bảo to:
- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giả biệt các vị !
Cừu Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát

kiếp, nên nghe Ma Tất Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tất Chánh mỉm cười nói to:
- Lão đảo chúa đầy lòng nhân nghĩa, Cừu mỗ lấy làm cảm tạ ! Xin đa tạ !
Chàng đã chém gãy "Liệt hỏa kiếm" của Ma Tất Chánh, nhưng chàng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhượng đề cao Ma Tất Chánh trước mặt thiên hạ võ lâm, thật là phong tư của người đại hiệp ít ai sánh kịp.
Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua đỏ phừng mặt, vì cảm khích bồi hồi, một mặt lão bước lần ra giữa đài, một mặt nhìn Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba khẽ bảo:
- Bạch đảo chúa ! Trung Nguyên võ lâm ai có ân oán nấy, chúng ta không nên xen vào việc này thất danh vô ích ... Bạch đảo chúa, chúng ta hãy quay về.
Nói xong, hắn bước đến bên Bạch Tịnh Ba, phụ lực với lão này, dìu Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi bị gãy cả hai tay, đồng thời buộc miệng gọi to:
- Lên !
Vừa dứt hét, cả hai tung mình lên cắp theo Bạch Vân Phi như đôi chim ưng kết cánh tha mồi, nhắm ngõ cửa Hắc Ngục cốc chạy ra ngoài như bay.
Hải ngoại Tam đại kỳ nhân chỉ còn lại một người là Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương xám mặt, nhíu mày nhìn Tiêu Bất Đồng, dùng lời khích tướng bảo:
- Tiêu đảo chúa ! Người chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ ? Chưa chi đã khiếp đảm trước công lực của tiểu tặc tử ? Hà ... hà !
Vừa nói dứt, hắn phá lên cười, giọng cười rất gượng gạo để che đậy một sự thất bại não nề.
Tiêu Bất Đồng là một tên háo thắng, há sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bằng giọng nói oang oang như chuông bể quát ầm ĩ:
- Hừm ! Lão phu là người trọng chữ tín, giết tiểu tặc tử tạ thị như giết một con gà.
Vừa nói dứt, hắn đưa tay chộp nhanh chuôi kiếm "Bạch cốt" rút soạt ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm dài một thước bảy tấc (mộc), phát ra tia sáng trắng ngần, vũ động "ào ào" biến thành một đạo ám phong rít lên nghe rợn gáy, nhắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.

Tiêu Bất Đồng là một đại ma đầu đứng hàng thứ nhứt trong Tam đại kỳ nhân, công lực cao hơn hai người kia một bực, lại thêm Bạch cốt kiếm là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiến người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ốc như da gà.
Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy gió ma cuốn lộng, quỷ khí bốc khắp người, khiến chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay "Khô trúc thánh kiếm".
Kiếm trúc vừa vung, cuồng phong phát nổi lên từng cơn vàng rực, chiếu tỏa khắp "Luận kiếm đài" hai người giở hết bình sanh tuyệt học, phổ nhanh vào chiêu số, làm cho mọi người chóa mắt mở chẳng ra, nhận chẳng được ai là ai cả.
Cừu Thiên Hiệp chân đạp Lôi hành cửu chuyển, tay đẩy Thường thằng bát kiếm, những thế "Thiết thư" tuyệt học như vách sắt tường đồng, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.
Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng đem cả toàn nội lực vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đấu, lấy tận lực tấn công, thế như chim ưng giữa sóng, cao thủ qua chiêu mau như sao sa, nhanh như biển chớp.
Thật một trường ác đấu, trong nháy mắt họ đã giao đấu trên năm sáu mươi chiêu thế, đem so sánh đôi bên, kẻ tám lạng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc càng đấu nhau mãnh liệt.
Cừu Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, khiến chàng đổi ngay chiêu thế, bằng một chiêu mới:
- Vút ! Soạt !
hai tiếng nổ rít mạnh, chiêu Mạng vận chí kiếm mạnh tay lay động ...
Tiếp theo đấy, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:
- Kẽng !
Hai loạn binh khí chạm nhau toé lửa, cùng một tiếng "vút" lên như gió rít mạnh.
Bạch Cốt kiếm bị "Thánh kiếm" đoạn gãy bảy tấc, văng bắn ra xa năm trượng.
Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng thét lên một tiếng thảm liệt, loạng choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bằng đôi mắt trắng mất thần nhìn lại "Bạch cốt kiếm" muốn ứa lệ, một khắc qua hắn cho kiếm vào vỏ, giương mắt nhìn Thiên Hiệp trân trối, bằng giọng bi thương nói lên:
- Cừu Thiên Hiệp, ngày nào ngươi còn sống thì Bản đảo chúa tuyệt không vào đất Trung Nguyên, ngươi có cần mạng ta chăng ?

Vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khóe mắt trông rất thảm thương.
Cừu Thiên Hiệp vốn kẻ hiếu sinh, không nở hại người dưới ngựa, hơn nữa họ Tiêu là dân bộ lạc, bị người khiêu khích thỉnh mời, bất giác chàng dịu giọng bảo:
- Tiêu Bất Đồng, Cừu mỗ trừ kiếm chớ không hại người, ngươi hãy đi đi !
Tiêu Bất Đồng vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhấc bổng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt là biến mình vào bóng tối mất dạng.
Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng Tiêu Bất Đồng đến mất hút, tâm trí còn ngẩn ngơ chưa định.
Bỗng nhiên, một tiếng hét lanh lảnh bên tai:
- Dị Đại Cương, ngươi chớ hòng trốn thoát.
Lại nghe Dị Đại Cương gắt to lên:
- Ngươi phản ta sao, lão phu sẽ giết ngươi !
Nguyên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương thừa cơ hỗn loạn chạy trốn, lại bị Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiếng cản trở.
Cừu Thiên Hiệp thất kinh, quay đầu lại nhìn thấy kiếm của Nhan Như Ngọc bị cây triều thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hắn lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chộp mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc, thế mạnh khôn lường được.
Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:
- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta !
Vừa hét dứt, tay hữu lay động Khô trúc thánh kiếm, phân thế tấn công.
Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chết, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhấc mình hạ xuống đài, co giò chạy như bay.
Lúc bấy giờ toàn thể quần hùng bên tả khán đài đã cảm phục tài của Cừu Thiên Hiệp vô cùng.
Họ tự nhủ:
"Nếu không có Cừu Thiên Hiệp giàm lòng quả cảm, ắt Dị Đại Cương sẽ gây hoạn nạn vô cùng !" Họ lại tự nghĩ:
"Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ hạng tà ma ngoại đạo, để giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại, chẳng rõ tai họa to lớn đến bực nào ... ! Dị Đại Cương là tên phản loạn, dắt voi dày mã tổ, rước sói vào nhà ...

Vì nghĩ thế, nên quần hùng la ó lên dậy đất, võ khí tuốt nhanh, nhảy ra dàn hàng ngang chắn hẳn lối đi của Dị Đại Cương.
Cửu đại môn phái, trừ những người nhảy lên đài thâu hồi trọng vật của bổn môn, còn lại bao nhiêu đều tuốt kiếm chờ Dị Đại Cương chạy đến.
Cừu Thiên Hiệp thân như luồng gió xẹt, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng. Dị Đại Cương đang chạy như gió chợt nghe quần hùng cản trước mặt, vộ hãm ngay cước bộ chậm lại, nhanh như chớp mũi "Trúc kiếm" trờ tới điểm vào Ngọc chẫm huyệt, Dị Đại Cương sợ toát mồ hôi, vội ngừng hẳn lại.
Cừu Thiên Hiệp tay kiếm không rời ngọc chẫm huyệt của hắn, đồng thời hướng mặt vào quần hùng dõng dạc nói to:
- Các vị võ lâm tiền bối, xin nghe tại hạ nói đôi lời.
Võ lâm quần hùng vừa nghe qua, tất cả không ai bảo ai đều nín im phăng phắc.
Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hùng tâm cao muôn trượng, trầm giọng tiếp lời:
- Phụ thân của tại hạ là Cừu Vô Kỵ, treo kiếm ẩn cư, Dị Đại Cương lại chẳng kể qui luật võ lâm, đang đêm dắt người vây phủ "Thần Chân sơn trang" giết thác mẹ tại hạ là một người thiếu phụ không biết võ công, bức tử phụ thân tại hạ ...
Lúc bấy giờ, quần hùng mới rõ Cừu Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp "Thần Châu nhứt kiếm" Cừu Vô Kỵ, nên tất cả lấy làm bồi hồi cảm mến, chua xót vô cùng.
Cừu Thiên Hiệp lại nói tiếp:
- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đều do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại đều bị sự sai khiến của y, Cừu Thiên Hiệp tôi quyết không truy cứu, hầu khỏi tạo thêm sát kiếp ...
Quần hùng bấy giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cừu Thiên Hiệp vừa nói tất cả đều hô to:
- Thiếu hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiến cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng !
Cừu Thiên Hiệp lại trầm giọng nói tiếp:
- Dị Đại Cương đà biết phụ thân tại hạ có thừa tự, nên dùng "Tá đao chi kê" (mượn đao giết người) mạo danh tại hạ gây tội ác khắp nơi, nào là giết cả tôn trưởng của ta, giết người đoạt báu vật, gây sự cừu hận khắp giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đối với tại hạ, không chuyện gì hắn từ bỏ, lại thêm bày ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân

hải ngoại vào Trung Nguyên, hầu tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu, thực là một tên dã man như lang sói, ác độc như cọp hùm ! Xin các vị tiền bối định tội Dị Đại Cương thế nào ?
- Sát ! Giết hắn !
- Không giết Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này loạn họa vô cùng - Giết hắn !
Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cốc.
Cừu Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm hình đao, thân roi, chùy nặng, vô số loại binh khí hướng vào thân mình trơ như tượng gỗ của Dị Đại Cương giáng xuống ...
Máu bắn vọt như mưa, thịt văng như bằm, nhuộm đỏ ối mặt tràng. Ô hô !
Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu "trời" một tiếng, đã biến thành bả thịt vụn tanh hôi.
- Ca ca ! Ca ca !
Cừu Hắc Phụng buộc miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.
Cừu Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan cất tiếng hỏi:
- Hắc Phụng nhoẽn miệng cười nói rất nhỏ:
- Nhan cô nương chờ ca ca ngoài Cốc khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy ?
Cừu Thiên Hiệp hoàn hồn khẽ thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quần hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phụng tung mình chạy lần ra Hắc Ngục cốc.
Từ xa xa, nhiều tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp rạng đông. Gió Xuân thổi dìu dịu làm cho Cừu Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai …

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA